Đàn Chỉ Thần Công

Tác giả: Ngọa Long Sinh
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Chương 1 - Tiếp Theo Truyện Xác Chết Loạn Giang Hồ

Tóm lược cốt truyện Xác Chết Loạn Giang Hồ

Tiêu Lĩnh Vu, con một vị quan hồi hưu mắc phải tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, đáng lẽ chỉ sống đến hai mươi tuổi là cùng. Phụ thân chàng đi chơi thuyền cứu được Khâu Vân Cô ở trong thuyền khác lúc bà bị thương nặng gần chết. Tiêu lão trông nom thuốc thang cho bà khỏi bịnh.

Khâu Vân Cô là một cao thủ võ lâm. Bà cảm ơn đức của Tiêu lão gia liền cố công giải cứu tuyệt chứng cho Tiêu Lĩnh Vu bằng cách dạy chàng luyện nội công tâm pháp.

Khâu Vân Cô bề ngoài tuy khỏi thương thế nhưng bị đứt tâm mạch, nội thương rất trầm trọng. Bà chỉ sống được hơn hai tháng rồi từ trần. Trước khi lâm chung, bà để thơ lại từ giả Khâu gia, xuống ngồi dưới đáy giếng khô ngoài góc vườn mà thác.

Sở dỉ bà phải chết một cách bí mật vì trong mình mang chiếc chìa khóa cung cấm. Trong cung nầy có lưu lại bí lục vỏ công của Thập đại cao nhân.

Bà chết rồi, hôm sau con bà là Khâu Tiểu San tới nơi. Mấy bửa nàng tìm ra được xác mẩu thân ở dưới đáy giếng. Nàng coi di thư của mẹ định đưa hài cốt về quê.

Nàng rất thân với Tiêu Lĩnh Vu nên nói riêng cho chàng hay.

Tiêu Lĩnh Vu thương mến Vân Cô vô cùng, liền bỏ nhà đi theo Khâu Tiểu San.

Tin Khâu Vân Cô chết chẳng mấy bửa đã đồn đại khắp giang hồ. Quần hào biết bà mang chìa khóa cung cấm trong mình nên từng lớp theo dõi xác chết để đoạt chiếc chìa khóa kia.

Khâu Tiểu San thấy cơ nguy phải đưa thi thể của mẩu thân đến gửi một nơi cô quen biết. Nàng cùng Tiêu Lĩnh Vu phiêu lạc, lạc lõng mổi người một ngã.

Tiêu Lĩnh Vu gặp kỳ tích luyện thành bản lãnh ngiêng trời lệch đất. Chàng lập quyết tâm diệt trừ ác bá Thẩm Mộc Phong, đặng cứu vãn kiếp nạn giang hồ.

Sau chàng gặp lại Khâu Tiểu San. Theo di thư của Vân Cô thì nàng hòa duyên cùng Tiêu Lĩnh Vu, nhưng sư phụ lại muốn gã nàng cho Ngọc Tiêu lang quân.

Vì thế hai bên lại phải chia tay. Khâu Tiểu San trở về bái yết sư phụ. Còn Tiêu Lĩnh Vu tiếp tục chống đối Thẩm Mộc Phong.

Chương 2 - GẠT ÁC MA QUẦN HÙNG TÍNH KẾ

Khâu Tiểu San ra đi Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng nàng cho đến khi mất hút.

Chàng vẫn đứng trơ như tượng gổ mà ngơ ngẩn xuất thần.

Bổng nghe thanh âm dịu dàng cất lên gọi:

-Tướng công! Tiêu Lĩnh Vu như người nằm mơ tỉnh giấc. Chàng đưa tay lên lau nước mắt, quay đầu nhìn ra thấy Tố Văn đứng dựa cửa. Nét mặt thị cũng buồn rầu ảm đạm.

Tiêu Lĩnh Vu trấn tỉnh tâm thần liếc mắt nhìn tấm rèm trúc phân cách nhà đại sảnh với nội thất tự nói một mình:

-Ta nên đi thôi.

Rồi chàng cất bước ra ngoài. Lòng chàng chứa chất mối bi thương, bao nhiêu thâm tình ngày trước nay đã biến thành lệ thảm. Tiêu Lĩnh Vu hai hàng nước mắt chan hòa, chân chàng cất bước mà không biết đi về đâu. Bổng nghe tiếng nước chảy cuồn cuộn, một dòng nước biếc bên trên có cầu hiện ra trước mặt.

Chàng đau khổ quá chừng, bất giác đi lạc đường. Tiêu Lĩnh Vu đi đến bên khe nước, đầu óc bâng khuâng, chàng ngồi xuống phiến đá lớn nhìn áng mây bay ngơ ngẩn xuất thần. Làn mây hồng theo gió tan đi không để lại một vết tích gì trên trời xanh ngát.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu, cất bước đến bờ khe suối cúi xuống vúc nước rửa mặt.

Nước lạnh làm cho chàng tỉnh táo lại. Chàng nhớ tới trong nhà cự trạch hãy còn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng đang chờ đợi mình. Chàng liền phấn khởi tinh thần chú ý nhìn bốn phía để nhận định phương hướng rồi cất bước tiến về phía trước.

Tòa đại thạch vẩn đứng ngất ngưởng ở giửa khu rừng trúc chẳng có gì khác trước, nhưng trong tai mắt Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng đã xẩy cuộc tan thương. Mới trong thời gian ngắn ngủi mấy tiếng đồng hồ mà nhất thiết sự vật điều biến thành khác lạ đối với chàng.

Tôn Bất Tà hai tay chắp để sau lưng đang đứng chờ ở trước cửa lớn. Lão thấy Tiêu Lĩnh Vu lầm lũi đi tới liền rảo bước chạy ra đón, miệng hô:

-Tiêu huynh đệ đã về đấy ư?

Tiêu Lĩnh Vu ngững đầu lên nhìn Tôn Bất Tà, nở một nụ cười bâng khuâng đáp:

-Tại hạ đã về đây.

Tôn Bất Tà thấy vẻ mặt chàng ngơ ngẩn, dường như đã gặp cuộc biến trọng đại.

Vừa mới chia tay trước mấy giờ mà lúc này coi chàng như đã cách mấy năm. Lúc trước Tiêu Lĩnh Vu mặt mày tươi tỉnh bây giờ bị một luồng mù ảm đạm bao phủ.

Cặp mắt trong sáng hiện ra những giây máu đỏ tựa hồ vừa trải qua một cuộc ác chiến ghê hồn. Chàng còn có vẻ mệt nhọc vô cùng. Thần sắc kiên cường, khí độ hiên ngang ngày thường đã mất hết. Không hiểu một lực lượng bí mật nào đã làm cho người chàng biến đổi hoàn toàn.

Tôn Bất Tà đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Tiêu huynh đệ! Phải chăng huynh đệ vừa chạm trán cường địch khủng khiếp và đã xẩy cuộc ác chiến rùng rợn?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu, lẳng lặng không nói gì. Tôn Bất Tà chau mày hỏi:

-Huynh đệ mệt lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu, nở một nụ cười thê lương đáp:

Đạ! Tại hạ mệt lắm.

Tôn Bất Tà chuyển động mục quang, chợt ngó thấy túi áo Tiêu Lĩnh Vu nặng trĩu. Một cái hộp gổ chìa ra ngoài một nữa. Aùnh dương quang ngả về tây chiếu vào rỏ những nét hoa văn vẻ trên hộp một cách rất tỷ mỷ. Lão lẩm bẩm:

-Nhất định cái hộp này y vừa lấy được.

Lão cất tiếng hỏi:

-Huynh đệ! Cái hộp gổ trong túi huynh đệ đựng gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu ngó cái hộp rồi đáp:

-Cái này ư? Tại hạ không lấy mà sao y lại bõ vào túi mình?

Nguyên Khâu Tiểu San lúc hạ lệnh trục khách, Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm hồn, thần trí hoang mang, chẳng còn biết gì nửa. Nàng liền đút hộp gổ vào túi cho chàng. Tôn Bất Tà kiến văn quảng bc, mục quang lại cực kỳ sắc bén. Lão ngó thấy thái độ buồn bã của Tiêu Lĩnh Vu cùng tâm thần bàng hoàng của chàng liền hiểu ngay chàng bị một chuyện gì làm cho kích thích quá độ mới mau biến thành thẩn thờ như thế.

Lúc này Vô Vi đạo trưởng, Triển Diệp Thanh, Tư Mã Càn đã đến bu quanh.

Quần hào dường như cũng phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu có điều khác lạ đều đâm ra luống cuống. Vô Vi đạo trưởng khẻ hỏi Tôn Bất Tà:

-Tôn lão tiền bối! Dường như Tiêu đại hiệp đã gặp chuyện gì phải không?

Tôn Bất Tà đáp:

đúng thế!... Tư Mã Càn nói:

-Theo chỗ tại hạ biết thì trong võ lâm có thứ tà thuật kêu bằng Mê hồn đại pháp.

Mong rằng Tiêu đại hiệp đừng trúng phải pháp thuật này.

Tôn Bất Tà nói:

-Lão khiếu hóa cho là y vừa gặp phải một vụ kích thích tinh thần quá mạnh mà ra.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói:

-Tại hạ phải đem cái này trả lại y.

Đoạn chàng trở gót cất bước. Tôn Bất Tà khẻ nói:

-Tình hình này có điều quái gở.

Lão nhảy vọt lên trước Tiêu Lĩnh Vu cản đường hỏi:

-Tiêu huynh đệ! Huynh đệ định đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ muốn đi trả cái hộp gổ này.

Tôn Bất Tà hỏi:

-Huynh đệ trả cho ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Trả lại Khâu Tiểu San. Hởi ơi! Vật này trân quí thái quá, Tiêu mỗ không đủ tư cách hưởng thụ.

Tôn Bất Tà hỏi:

-Trong hộp đựng gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Trong hộp đựng chiếc chìa khóa cung cấm.

Chàng tuy bị thất tình mà thần trí vẫn còn tỉnh táo. Bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng nghe đến bốn chữ "Chìa khóa cung cấm" tưởng chừng sét đánh vào tai. Ai nấy đều ngẩng mặt ra hồi lâu không thốt nên lời. Chiếc chìa khóa cung cấm có quan hệ đến toàn thể vận mệnh võ lâm. Bao nhiêu người coi trọng nó hơn cả sinh mạng.

Những cao nhân võ lâm vì chiếc chìa khóa này mà không ngần ngại chịu đổ máu để đánh đổi. Từ ngày nghe nói nó xuất hiện trên chốn giang hồ, đã xẩy ra bao nhiêu vụ phân tranh, thảm sát. Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt thất thần dạo nhìn quần hào nói tiếp:

-Các vị hãy chờ tại hạ một lát. Tại hạ đi trả xong cái này rồi trở về ngay.

Tôn Bất Tà giơ tay ngăn cản Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Tiêu huynh đệ! Lúc Khâu cô nương giao cái hộp này cho huynh đệ, cô có nói gì không?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt lên nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

-Có chứ! Dường như y nói nhiều lắm.

Vô Vi đạo trưởng khẽ bảo Tôn Bất Tà:

-Lão tiền bối! Dường như thần trí của Tiêu đại hiệp rối loạn mất rồi. Chúng ta phải cản y chứ?

Tôn Bất Tà khẻ gật đầu rồi hỏi tiếp Tiêu Lĩnh Vu:

-Khâu cô nương bảo sao? Xin huynh đệ nói rỏ cho bọn ta nghe đươc không?

Tiêu Lĩnh Vu nở một nụ cười ảm đạm, uể oải đáp:

-Y nói nhiều lắm. Dường như chiếc chìa khóa cung cấm này có mối quan hệ rất lớn đến võ lâm.

Tôn Bất Tà nói:

-Há phải chỉ quan hệ mà thôi, nó là chúa tể cầm vận mệnh võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

Đường như y còn bảo tại hạ:

Nếu muốn thắng Thẩm Mộc Phong thì phải vào cấm cung một chuyến.

Tôn Bất Tà nghiêm nghị đáp:

đúng thế!... Tiêu Lĩnh Vu khẻ thở dài nói:

-Nhưng chiếc chìa khóa này không thuộc quyền sở hửu của tại hạ.

Vô Vi đạo trưởng xen vào:

-Khâu cô nương đã giao chìa khóa cung cấm cho đại hiệp dĩ nhiên là cô hy vọng đại hiệp vào được cấm cung. Nếu mà đại hiệp đem trả cô há chẳng phụ ủy thác của cô đó ư?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn cái hộp gổ trong tay thở dài sườn sượt đáp:

-Có khi cái hộp này còn quan hệ đến tính mạng của Khâu cô nương.

Tôn Bất Tà hỏi:

-Có quan hệ đến tính mạng của Khâu cô nương ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng thế! Y giao chiếc chìa khóa cung cấm vào tay tại hạ rồi, là trong lòng không còn vướng bận gì nửa, dĩ nhiên y coi thường cái chết.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm:

-Vụ này rất trọng đại. Nó mà quan hệ đến vụ sống chết của Khâu cô nương thì ta không tiện dúng tay vào.

Vô Vi đạo trưởng cũng có ý nghĩ như vậy nên chẳng nói gì nửa.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

-Các vị hãy chờ tại hạ ở đây một chút. Tại hạ đem trả cái hộp này.

Vô Vi đạo trưởng khẽ bảo Tôn Bất Tà:

-Lão tiền bối! Tiêu đại hiệp có vẽ thất thường. Lão tiền bối nên đi với y.

Tôn Bất Tà gật đầu chạy theo hỏi:

-Tiêu huynh đệ! Lão khiếu hóa đi theo huynh đệ nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi đáp:

-Không dám phiền đến lão tiền bối. Nếu lão tiền bối muốn đi xin cứ tùy tiện.

Rồi chàng cất bước đi trước. Tôn Bất Tà tuy biết rõ Tiêu Lĩnh Vu không muốn mình đi theo nhưng lão sợ chuyện bất trắc, nên đành phải mặt dạn mày dầy đi theo chàng. Tiêu Lĩnh Vu lao mình chạy về phía Mao xa. Tiêu Lĩnh Vu tới nơi thấy Tố Văn vai đeo hành lý, lưng giắt trường kiếm đứng ở trước cửa, chàng không khỏi ngẩn người.

Tuy chàng đến trả hộp gổ, nhưng trong tiềm thức còn có ý muốn gặp Khâu Tiểu San một lần nữa. Bổng nghe Tố Văn cất tiếng trong như suối ngọc nói:

-Tiêu tướng công! Tiểu thư của nô tỳ đã đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Y đi về phương nào? Đã lâu chưa?

Tôn Bất Tà dứng xa cách mấy trượng không tiến lại gần. Tố Văn thở dài đáp:

-Tướng công đừng rượt theo tiểu thư nữa. Lúc y ra đi đã dặn tiểu tỳ phải khuyên can tướng công đừng có rượt theo.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

-Cô nương cứ cho tại hạ hay, tại hạ cần đuổi theo y để trả chiếc hộp gổ. Trong hộp gổ này để chiếc chìa khóa cung cấm, nó quan hệ đến cả vận mệnh võ lâm.

Tố Văn đáp:

-Tiểu tỳ biết thế. Tiểu thư đã bảo rồi. Y dặn tiểu tỳ nhắc tướng công phải giữ chắc cái hộp gổ. Trong hộp ngoài chiếc chìa khóa lại còn cả bức đồ hình là thủ bút của mẩu thân tiểu thư vẽû ra.

Tiêu Lĩnh Vu nổi lên một mối bi ai khôn tả. Dòng châu lã chã khôn cầm. Tố Văn từ từ thò tay vào bọc móc ra phong thư đưa cho chàng nói:

-Lúc tiểu thư ra đi có để lại phong thư. Y còn dặn nếu tướng công bình tĩnh thì không phải đưa thư này nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy phong thư hỏi:

-Tại sao vậy?

Tố Văn đáp:

-Tiểu tỳ không hiểu tiểu thư dặn tiểu tỳ thế nào thì tiểu tỳ nói lại với tướng công như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu toan mở phong thơ ra coi, nhưng Tố Văn cản lại nói:

-Tướng công đừng mở lúc này. Tiểu thư đã dặn tướng công đem theo bên mình.

Khi nào ngồi yên tĩnh hãy từ từ mở ra coi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Còn phải hạn chế như vậy ư?

Tố Văn đáp:

-Những lời dặn của tiểu thư, tiểu tỳ nói hết rồi. Bây giờ tiểu tỳ cũng có mấy lời muốn trình bày với tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

-Xin cô nương nói đi! Tiêu mỗ kính cẩn nghe đây.

Tố Văn nói:

-Từ ngày tiểu tỳ theo hầu tiểu thư chưa từng thấy y nhỏ một giọt lệ mà lần này sau khi tướng công ra đi rồi tiểu thư khóc rống lên... Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thật thế ư?

Tố Văn lạnh lùng đáp:

-Tiểu tỳ lừa gạt tướng công làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Cô nương trách tại hạ như vậy là phải. Rồi sau sao nữa?

Tố Văn đáp:

-Cơn khóc của tiểu thư như nước lũ rừng không sao cản được. Bọn tiểu tỳ quì xuống đất năn nỉ xin tiểu thư bảo trọng tấm thân. Hồi lâu tiểu thư mới dừng tiếng khóc.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời thở dài hỏi:

-Khâu cô nương ngừng tiếng khóc rồi dời khỏi tòa nhà này ư?

Tố Văn lắc đầu đáp:

-Tiểu thư dừng tiếng khóc còn lấy giấy mực viết phong thư này cho tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu ồ một tiếng, cầm phong thư giơ lên. Chàng chợt nhớ tới lời dặn của Tố Văn, liền buông tay xuống. Tố Văn nói tiếp:

-Trên lá thư này ngoài những chữ của tiểu thư còn lại những giọt lệ quí hơn vàng của y nhỏ xuống, chính tiểu tỳ đả trông thấy. Tướng công nên thận trọng phong thơ này.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

Đĩ nhiên tại hạ phải trân trọng.

Tố Văn lại nói:

-Hiện giờ tiểu thư đã đi xa mấy chục dậm rồi. Tướng công đừng chờ đợi nữa, nên trở về là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu thờ thẫn hỏi:

-Lúc ra đi tiểu thư còn dặn gì nữa không?

Tố Văn đáp:

-Không còn gì nữa! Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Tướng công quả là ngớ ngẩn mất rồi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

-Tại sao cô nương lại nói thế?

Tố Văn đáp:

-Nếu tiểu thư của tiểu tỳ mà dặn lời thì còn viết thư làm gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Thị nói rất có lý.

Rồi chàng nói:

đa tạ những lời chỉ giáo của cô nương.

Tố Văn nói:

-Tướng công bất tất phải khách sáo. Xin lên đường trở về đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu cầm cái hộp gổ đưa ra hỏi:

-Phiền cô nương trao cái hộp gổ này cho Khâu cô nương được chăng?

Tố Văn lắc đầu đáp:

-Nhất thiết mọi việc tiểu thư đã tiên liệu cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tiên liệu thế nào?

Tố Văn đáp:

-Lúc tiểu thư ra đi đã dặn tiểu tỳ ở lại đây chờ tướng công cho đến lúc mặt trời xuống núi. Nếu không thấy tướng công trở lại tiểu tỳ hãy lên đường... Tiểu tỳ chờ đã nóng ruột quả nhiên thấy tướng công trở lại đúng như lời tiểu thư.

Thị mỉm cười nói tiếp:

-Y dặn khi thấy tướng công sa lệ thì đưa thơ ra. Quả nhiên túong công khóc thật.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Trước nay Khâu tỷ tỷ vẫn liệu việc như thần.

Tố Văn đáp:

-Tiểu thư không phải là thần tiên chi hết. Y cũng là người, một người tình nghĩa sâu xa. Mấy tháng nay tiểu thư còn đau khổ gấp mấy tướng công hiện nay.

Tiêu Lĩnh Vu nét mặt buồn rười rượi, buông tiếng thở dài, lẳng lặng không nói gì. Tố Văn dương cặp mắt trong suốt nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tướng công! Tiểu thư bảo tướng công bụng dạ rất quân tử nhất định đem chìa khóa cung cấm đến trả. Quả nhiên y đoán không sai... Thị biến đổi sắc mặt nghiêm nghị nói tiếp:

-Tiêu tướng công! Tướng công nên biết tiểu thư giao chiếc chìa khóa cung cấm cho tướng công tức là phó thác vận mệnh vào tay tướng công đó... Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

-Cô nương có thể nói rõ hơn được chăng?

Tố Văn đáp:

-Tướng công là người thông minh mà sao lại còn hồ đồ thế?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

-Tại hạ hồ đồ ở chổ nào?

Tố Văn đáp:

-Tướng công nếu thông minh thì sao lại không hiểu những ngụ ý trong lời nói của tiểu tỳ?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vỏ công Khâu tỷ tỷ tinh thâm hơn tại hạ nhiều. Bản lãnh của Ngọc Tiêu lang quân so với tại hạ chỉ xít xoát nhau mà thôi. Nếu hai người đó xẩy cuộc động thủ thì Khâu tỷ tỷ quyết chẳng đến nổi thất bại về tay Ngọc Tiêu lang quân, trừ phi tỷ tỷ tự nguyện bó tay chịu trói thì không kể.

Tố Văn nói:

đúng thế! Nếu luận về võ công thì Khâu tiểu thư quả còn cao thâm hơn Ngọc Tiêu lang quân. Chỉ trong vòng một trăm chiêu cô có thể hạ sát y được, nhưng tướng công đừng quên rằng Ngọc Tiêu lang quân là ân nhân đã cứu mạng tiểu thư.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

-Vì thế mà Khâu tỷ tỷ phải nhẩn nhục để hắn khinh nhờn?

Tố Văn bật tiếng hích hích nói:

-Tướng công lại lầm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Lầm thế nào?

Tố Văn đáp:

-Ngọc Tiêu Lang quân đối với tiểu thư một niềm kính cẩn, chẳng bao giờ dám mạo phạm... Thị ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hỡi ơi! Nói cho cùng thì củng chỉ vì tướng công mà ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Sao lại vì tại hạ?

Tố Văn đáp:

đúng thế! Trước khi công tử xuất hiện trên chốn giang hồ, tiểu thư cùng Ngọc Tiêu lang quân thường gặp nhau, dắt tay ngao du sơn thủy. Kể ra tiểu thư củng thường thường sầu não nhưng còn có lúc vui cười... Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Sau khi tại hạ xuất hiện trên chốn giang hồ thì sao?

Tố Văn đáp:

-Từ ngày được tin tức tướng công, tình thế biến đổi rất nhiều.

Tiểu thư lúc nào cũng rầu rầu nét mặt chẳng lúc nào tươi. Và từ đó cự tuyệt Ngọc Tiêu lang quân mấy lần ước hẹn. Như vậy mà bảo không phải là tại tướng công ư?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày ngẫm nghỉ một lúc nói:

-Xem ra trong vụ này tất có chổ hiểu lầm.

Tố Văn lấy làm kỳ hỏi:

-Hiểu lầm ư? Hiểu lầm ở chổ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Trong nhất thời khó mà nói cho rõ được. Chẳng nói nữa là xong.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Cô nương vừa bảo Khâu tiểu thư ủy thác vận mạng vào nơi tại hạ. Câu đó ở đâu mà ra?

Tố Văn đáp:

-Chẳng những tiểu thư mà cả tiểu tỳ nữa cũng đem vận mạng phó thác nơi tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Cô nương nói rõ thêm được chăng?

Tố Văn đáp:

-Ngọc Tiêu lang quân đã chứng thực được tiểu thư không chịu lý gì đến y nữa hoàn toàn là vì tướng công. Dỉ nhiên tướng công thành cái đinh trước mắt y. Nếu hai bên xẩy ra cuộc chiến đấu liều mạng thì tiểu thư lâm vào tình trạng khó xử cả với hai bên. Một bên từ thuở nhỏ đã là huynh đệ chí tình với nhau, bây giờ trở thành tình lang, còn một bên là ân nhân cứu mạng lại có một dạo làm bằng hửu rất thân mật... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Cô nương còn có điều chưa rõ Khâu tỷ tỷ đã chịu lời hôn ước với Ngọc Tiêu lang quân rồi.

Tố Văn lạnh lùng hỏi:

-Sao tiểu tỳ lại không biết? Lúc tiểu thư nhận lời đã đưa ra hai điều kiện, tướng công có hiểu không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Khâu tỷ tỷ đã nói cho tại hạ hay điều đó.

Tố Văn nói:

-Thế thì đúng rồi! Tiêu Lĩnh Vu chưa chết, cuộc hôn nhân kia thành vô hiệu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

đã thế thì Khâu tỷ tỷ chẳng có điều chi đáng thẹn mà sao y còn sợ Ngọc Tiêu lang quân?

Tố Văn đáp:

-Một là tiểu thư chẳng thể quên cái ân cứu mạng hai lần để trở mặt vô tình với y.

Hai là vì mối an nguy sống chết của Tiêu tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ không sợ Ngọc Tiêu lang quân.

Tố Văn nói:

-Tuy tướng công không sợ y nhưng chưa chắc đã thắng được y. Đôi cọp tương tranh tất có con chết, Tiêu tướng công há chẳng làm cho tiểu thư tan nát gạo vàng, suốt đời mang hận. Bằng Ngọc Tiêu lang quân chết thì võ lâm sẽ nổi một cuộc phong ba khủng khiếp. Người phe phái y thấy y chết về tay tướng công tất chẳng chịu bỏ qua. Họ mà quyết chí báo thù thì chẳng những cá nhân của tướng công không chống cự được mà toàn thể võ lâm sẽ nổi lên một trường gió tanh mưa máu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tại hạ còn nghe Khâu tỷ tỷ nói là vị ân sư của y cũng bị lôi cuốn vào đường ân oán này, tại hạ không hiểu vì lẽ gì?

Tố Văn đáp:

-Vì ân sư của tiểu thư có mối quan hệ mật thiết với Ngọc Tiêu lang quân.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Té ra là thế.

Tố Văn nói:

-Bây giờ tướng công đã hiểu rõ vì sao mà tiểu thư đem vận mạng ủy thác cho tướng công. Cả nhà Ngọc Tiêu lang quân đều ẩn cư nơi hiếm có vết chân người.

Ngoại trừ Ngọc Tiêu lang quân, Lam Ngọc Đường và vị Trương cô nương đó là len lỏi vào chốn giang hồ, còn ngoài ra ít ai dời khỏi nơi cư trú.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

đa tạ cô nương chỉ giáo.

Tố Văn đáp:

-Tướng công đã biết hoàn cảnh của tiểu thư thì dĩ nhiên biết mình phải làm thế nào? Tiểu tỳ mong rằng công cuộc hành động của tướng công sẽ trót lọt một cách may mắn. Hằng ngày tiểu thư cùng tiểu tỳ thắp hương cầu đảo cho tướng công thành công.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Phải rồi Khâu tỷ tỷ giao chìa khóa cung cấm cho tại hạ là muốn tại hạ tiến vào cung cấm.

Tố Văn ngắt lời:

-Phải rồi! Vào cung cấm chưa chắc đã học được tuyệt kỷ để thắng nổi bọn người nhà của Ngọc Tiêu lang quân, nhưng đó là cách duy nhất để hy vọng thủ thắng.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

-Tại hạ hiểu rồi! Phiền cô nương chuyển lời đến Khâu tỷ tỷ nói là Tiêu Lĩnh Vu này xin hết lòng hết sức mà hành động.

Tố Văn nghiêng mình thi lễ đáp:

-Khi nào tiểu tỳ dám chịu lể của tướng công?

Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Còn một việc tiểu tỳ quên chưa kịp dặn tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

-Cô nương cứ nói đi. Tại hạ rửa tai nghe đây.

Tố Văn nói:

-Lệnh tôn, lệnh đường và hai vị cô nương đều đã được tiểu thư đưa đến một nơi rất kín đáo. Xin tướng công yên lòng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới song thân tuổi già mà còn bị liên lụy, lòng chàng se lại.

Chàng buồn rầu hỏi:

-Cô nương có thể cho biết hiện giờ gia phụ và gia mẩu ở đâu không?

Tố Văn trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Tiểu tỳ không thể nói được. Tiểu thư đã an bài khi nào có thể cho tướng công gặp là sẽ có người dẫn đi. Tướng công đừng lo chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vậy bây giờ Tiêu mỗ xin tạm biệt cô nương.

Tố Văn dặn:

-Tướng công nên nhớ tổ phụ của Ngọc Tiêu lang quân là Tiêu vương Trương Phóng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Sao? Tiêu vương Trương Phóng ư? Hiện giờ lão ở trong cung cấm phải không?

Tố Văn đáp:

-Phải rồi. Mời tướng công lên đường. Tiểu tỳ cũng đi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Tố Văn cho đến khi mất hút. Chàng mới buông tiếng thở dài, cất bước. Tốn bất Tà đứng ẩn ở ngoài mấy trượng, chờ hai người nói chuyện lâu quá nóng ruột. Lão thấy Tố Văn đi rồi Tiêu Lĩnh Vu cũng trở ra, vội chạy tới hỏi:

-Tiêu huynh đệ! Con nha đầu đó nói gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Thị cho tại hạ hay nhiều việc. Bây giờ trong tâm linh tại hạ phải thêm phần gánh vác.

Tôn Bất Tà hỏi:

-Chuyện gì vậy? Huynh đệ có thể cho lão khiếu hóa biết được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Toàn là việc liên quan tới Khâu tỷ tỷ.

Tôn Bất Tà nói:

-Tâm sự của các thiếu nữ thì lảo khiếu hóa vĩnh viễn không làm sao hiểu được.

Huynh đệ bất tất phải nói cho lão hay làm chi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

-Lão tiền bối có biết Tiêu vương Trương Phóng không?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp:

Đĩ nhiên lão khiếu hóa biết lắm. Y là một trong thập đại kỳ nhân bị hãm trong cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Võ công của Trương Phóng thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

-Thập đại kỳ nhân bị hãm trong cung cấm võ công đều ghê gớm, vì thế mà Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên phải dựng ra tòa cung cấm để giam hãm bọn họ.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

-Lão tiền bối! Nếu chúng ta bỏ mặc Thẩm Mộc Phong không can thiệp đến thì liệu trên chốn giang hồ có xảy ra cuộc đại biến không?

Tôn Bất Tà đáp:

-Thẩm Mộc Phong thu nạp mọi người để sử dụng mà chưa được toại nguyện.

Hắn lại bộc lộ dã tâm mưu đồ bá chủ võ lâm, nên hắn không phát động sớm cũng không xong.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nhưng hắn ra binh bất lợi, bị thất bại hoài. Lần nào cũng liên quan đến huynh đệ. Vì thế hắn coi huynh đệ là cái đinh trước mắt. Hắn là người thâm trầm, lập mưu rồi mới hành động. Trước khi chưa hạ sát được huynh đệ, đương nhiên hắn không dám lập tức phát động toàn diện.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Thế thì hay lắm! Tôn Bất Tà hỏi:

-Hay ở chổ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Khâu tỷ tỷ đã bảo tại hạ nếu muốn thắng Thẩm Mộc Phong thì phải vào cung cấm một chuyến. Vì thế tại hạ tạm gác việc giang hồ, tiến vào cung cấm trước.

Tôn Bất Tà hỏi:

-Có chuyện đó ư? Nếu thế thì lão khiếu hóa không chủ trương được. Hiện giờ trong võ lâm ai cũng trông vào Tiêu huynh đệ để kháng cự Thẩm Mộc Phong.

Nhất đán Tiêu huynh đệ tuyệt tích trên chốn giang hồ thì cuộc chống cự Thẩm Mộc Phong coi như tiêu tan.

Một mặt được vào cấm cung là một thịnh sự lớn lao. Bên nào trọng bên nào khinh, lão khiếu hóa không phân biệt được.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã về đến trước cửa tòa nhà lớn. Vô Vi đạo trưởng chạy ra đón hỏi:

-Tiêu đại hiệp có gặp Khâu cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Tại hạ chưa gặp được.

Tôn Bất Tà nói theo:

-Khâu cô nương để lại một tên nô tỳ thuyết phục Tiêu huynh đệ.

Y chịu cất giữ chìa khóa cung cấm và muốn đi ngay lập tức.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

đồng đạo võ lâm khắp thiên hạ đều biết cấm cung ở trong dãy núi Võ Di.

Nhưng dãy núi này dài hàng vạn dậm. Cấm cung ở quãng nào chẳng một ai hay.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Cái đó không cần. Trong hộp gổ này đã có bản đồ.

Tôn Bất Tà nói:

-Lão khiếu hóa còn lo một điều là Tiêu huynh đệ mà đột nhiên tuyệt tích giang hồ tất khiến cho phong trào chống đối Thẩm Mộc Phong phải tiêu tan.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu nói:

đúng thế! Thẩm Mộc Phong mấy phen thất bại, phong trào chống đối Thẩm Mộc Phong đang phát huy mà vắng bóng Tiêu đại hiệp tất nhiên bị ảnh hưởng lớn lao. Ta phải nghĩ kế vẹn toàn mới được.

Tôn Bất Tà hỏi:

-Nhưng Tiêu Lĩnh Vu chỉ có một. Y đã vào cung cấm rồi thì làm sao còn xuất hiện trên chốn giang hồ được nữa?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

đối với địch nhân, ta cần phải có mưu lược mới được... Triển Diệp Thanh nói theo:

đại sư huynh nói phải lắm! Lam Ngọc Đường giả danh Tiêu Lĩnh Vu được thì sao chúng ta lại không cắt một người mạo xưng Tiêu Lĩnh Vu?

Tôn Bất Tà nói:

-Phải đó, Tiêu Lĩnh Vu giả thường hay xuất hiện trên chốn giang hồ vừa giử được phong trào chống đối Thẩm Mộc Phong, vừa khiến hắn không sinh lòng ngờ vực. Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Vô Vi đạo trưởng khẽ nói:

-Nhưng vấn đề là lấy ai làm Tiêu Lĩnh Vu giả bây giờ?

Lúc này Đổ Cửu nâng đở Thương Bát tới nơi. Tiêu Lĩnh Vu nhìn Thương Bát hỏi:

-Thương huynh đệ đở chưa?

Thương Bát đáp:

-Xà đầu truy hồn kiếm tuy tàn độc vô cùng nhưng thuốc giải cũng hiệu nghiệm như thần. Tiểu đệ đở nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Thế thì hay lắm!... Chàng đảo mắt nhìn Triển Diệp Thanh hỏi:

-Triển huynh! Triển huynh hóa trang làm tiểu đệ được chăng?

Triển Diệp Thanh đáp:

-Tâm thì có thừa, chỉ sợ sức không đủ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

đã có Tôn lão tiền bối và lệnhu sư huynh bảo hộ, mặt khác Triển huynh đừng ra mặt chiến đấu với Thẩm Mộc Phong là có thể giử kín chuyện.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Theo ý kiến của bần đạo thì bất tất phải dùng người trá hình Tiêu đại hiệp.

Tôn Bất Tà nói:

-Xin nghe lời cao kiến.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Nghe ra thì có vẽ huyền hư, nhưng sự thực không phải là chuyện khó. Chúng ta nghĩ kế hoạch chu đáo để hàm hồ trong mấy tháng tưởng không thành vấn đề.

Tôn Bất Tà nói:

-Xin đạo trưởng nói rõ cho nghe được chăng?

Vô Vi đạo trưởng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chủ trương của bần đạo gồm hai lý do...

Chương 3 - NÚI ỨNG DƯƠNG HAY NÚI NHÂN DUYÊN

Đạo trưởng ngừng lại một chút, đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp:

-Mỗi khi Tiêu đại hiệp gặp nguy hiểm đều là tự y vượt qua. Chúng ta có giúp gì y đâu, mà đều trông vào tài trí và võ công của y. Nếu để người khác hóa trang làm Tiêu Lĩnh Vu thì chúng ta lại phải bảo vệ cho người đó. Như vậy đang ở ngôi chủ động há chẳng biến thành bị động ư?

Tôn Bất Tà nói:

đạo trưởng nói rất có lý.

Vô Vi đạo trưởng lại nói:

-Kiếm một người giả danh Tiêu Lĩnh Vu tức là nhất thiết phải đi dật lùi hay nói một cách rõ hơn là phải chạy trốn cho sức cùng lực kiệt. Đó là lý do thứ hai khiến chúng ta không thể để người khác mạo xưng Tiêu Lĩnh Vu được.

Tôn Bất Tà hỏi:

-Nếu Tiêu Lĩnh Vu chỉ là một hư vị chứ không lựa đích đáng là ai thì bảo vệ y bằng cách nào?

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Vụ này không khó khăn gì. Bần đạo xin nói một điều tỷ dụ:

tỷ nhụ như chúng ta bảo vệ một cổ kiệu trong đó có Tiêu Lĩnh Vu ngồi. Địch nhân muốn hành thích dùng những ám khí kịch độc liệng vào trong cổ kiệu thì người giả mạo không thoát khỏi. Thế là chúng ta không cứu được họ mà còn làm hại họ nữa.

Tôn Bất Tà nói:

-Ý kiến cao minh của đạo trưởng lão khiếu hóa hiểu rồi.

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tiêu đại hiệp định bao giờ khởi hành?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Đĩ nhiên tại hạ hy vọng càng nhanh càng tốt.

Vô Vi đạo trưởng lại hỏi:

-Tiêu đại hiệp! Đại hiệp chuẩn bị chọn những ai đi theo?

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ đáp:

-Tại hạ định để hai người anh em này đi theo.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm rồi nói:

-Không còn biện pháp nào khác hơn được.

Thương Bát hỏi:

đạo trưởng có lương sách gì không?

Vô Vi đạo trưởng chú ý nhìn vào mặt Đổ Cửu rồi đáp:

-Chúng ta chỉ cần tìm một người khác giả làm Đổ Cửu ở lại là được. Hay ở chổ Đổ huynh trước nay bao giờ cũng đội nón kéo sụp xuống, không để người nhìn rõ mặt. Người kia chỉ cần học hiểu cách này của Đổ đại hiệp là được.

Đông hải thần bốc Tư Mã Càn đột nhiên xen vào:

đạo trưởng! Tại hạ giã làm Đổ Cửu được chăng?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Tư Mã huynh thì hay lắm rồi. Bần đạo có ý như thế mà không dám nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

đạo trưởng mưu trí hơn người. Tôn lão tiền bối hào dũng tuyệt luân. Lại thêm Tư Mã huynh và Triển huynh giúp đở đủ khiến cho Thẩm Mộc Phong không biết đâu mà lường được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

đây là một việc không thể dừng được. Mong rằng Tiêu đại hiệp vào cấm cung cho sớm rồi lại tái xuất giang hồ cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Thương Bát hỏi:

-Thương huynh đệ đi đường được chăng?

Thương Bát ưởn bụng ra đáp:

đại khái tiểu đệ đả phục hồi nguyên lực, đại ca bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

-Tại hạ xin cáo biệt.

Tôn Bất Tà dặn:

-Trong cung cấm nhất định có nhiều nguy hiểm. Huynh đệ nên thận trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đa tạ lão tiền bối có dạ quan hoài. Tại hạ xin hết sức thận trọng.

Chàng dứt lời bèn cùng Trung Châu Nhị Cổ trở gót ra đi. Tôn Bất Tà nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu mổi lúc một xa, bất giác thở dài nói:

đạo trưởng! Tiêu Lĩnh Vu tuy võ công cao cường nhưng y là cái đích cho muôn ngàn mũi tên chĩa vào. Thẩm Mộc Phong dùng thiên phương bách kế để gia hại y khó mà đề phòng cho xiết được. Lão khiếu hóa ngấm ngầm đưa bọn họ đi một đoạn được chăng?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

-Thương Bát là người rất nhiều tâm cơ. Nếu bần đạo đoán không lầm thì bọn họ sẽ cải trang mà đi. Chúng ta ngấm ngầm hộ tống thì e rằng lại khiến cho địch nhân chú ý theo dõi hành tung... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Chuyến đi này của Tiêu đại hiệp chắc có Khâu tiểu San bố trí ngấm ngầm để bảo vệ y.

Tôn Bất Tà gật đầu hỏi:

-Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Hãy tạm ở đây ẩn dấu hành tung. Sau khi gặp Võ lâm tứ đại hiền mới biết đường hành động.

Tôn Bất Tà nói:

-Phải rồi! Nếu đạo trưởng không nhắc tới thì lão khiếu hóa cơ hồ quên mất lời ước hẹn với tứ đại hiền.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

-Cuộc hội họp ở nhà từ đường họ La, tất phải một phen thiệt chiến mong rằng mình thuyết phục được tứ đại hiền.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng Trung Châu Nhị Cổ đi liền một mạch hơn mười dặm. Thương Bát đột nhiên dừng lại hỏi:

đại ca! Chúng ta hãy nghỉ một chút nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra mé tả là một khu rừng liền cất bước tới đi vào hỏi:

-Sao? Huynh đệ mệt lắm rồi phải không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

-Từ đây lên núi Võ Di, đường xa đến mấy trăm dặm, khó lòng tránh khỏi tai mắt của Thẩm Mộc Phong. Vậy chúng ta cải trang mà đi mới có thể bớt được phần rắc rối.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng thế! Chuyến đi này cầu sao cho được bình yên đừng gặp chuyện phiền nhiễu.

Thương Bát trầm ngâm một lúc rồi nói:

đại ca đeo râu giả vào làm một ông viên ngoại. Tiểu đệ giả làm một tên giắt lừa. Đổ huynh đệ giả làm hán tử gánh dồ.

Đổ Cửu đột nhiên thở dài nói:

-Chúng ta quên một điều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

điều chi?

Đổ Cửu đáp:

-Không đem theo hai con hổ ngao.

Mấy năm nay hao con chó lớn đi theo Trung Châu Nhị Cổ. Chẳng những chúng rất tinh khôn mà còn là bạn đồng hành lâu ngày nên Trung Châu Nhị Cổ có nhiều tình cảm với chúng. Thương Bát nói:

-Vô Vi đạo trưởng là người rât thận trọng, tất lão nhân gia an bài cho chúng rồi.

Đổ Cửu nói:

-Tiểu đệ chỉ mong được như lời tiên liệu của nhị ca.

Ba người hóa trang rồi đi suốt đêm ngày, nhằm núi Võ Di thẳng tiến. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất băng khoăn về điều ước hẹn ba tháng giửa Khâu tiểu San và Ngọc Tiêu lang quân. Tuy chàng biết rõ trong khoảng thời gian này khó lòng vào cung cấm rồi lại trở ra để đến núi Hành Sơn, nhưng lòng chàng vẩn không lúc nào khuây khỏa.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ, ba người đi đến giáp giới Mân Cam ở dưới chân núi Võ Di. Dãy núi này dài liên miên hàng ngàn dặm, non cao trùng điệp. Ba người dự bị lương khô đi sâu vào khu vực núi non. Ba người vượt qua được mấy trái núi thì trời tối. Thương Bát kiếm một nơi yên gió dừng lại nói:

đại ca! Chúng ta coi lại bản đồ trong hộp xem cung cấm ở gần ngọn nào trong dãy Vỏ Di.

Nguyên ba người đi đường rất thận trọng chưa từng mở hộp ra coi lần nào. Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy hộp mở nắp ra, quả nhiên thấy chiếc chìa khóa bằng vàng dài ba tấc đặt ở trong hộp.

Dưới chiếc chìa khóa còn một tập lụa trắng gấp ngay ngắn. Tiêu Lĩnh Vu nhắc chìa khóa lên, cầm tấm lụa trắng mở ra coi thì thấy vẽ một con chim ưng mỏ gang, móng thép, hình dạng rất uy mãnh.

Phía dưới con chim ưng là một con rắn lớn, lưởi nó thò ra đến nửa thước. Bức vẽ ưng xà tỷ đấu tuy rất đẹp nhưng chẳng có liên quan gì đến cung cấm. Tiêu Lĩnh Vu chau mày liếc mắt nhìn Thương Bát, Đổ Cửu, thì hai người cũng trợn mắt há miệng nhìn chầm chặp vào bức họa ngơ ngẩn xuất thần. Bổng nghe Đổ Cửu khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Không khéo đây chỉ là một chiếc chìa khóa giả.

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay:

-Cái này Khâu tỷ tỷ đã coi rồi, không có lý nào giã được.

Đáng trách là chúng takhông đủ kiến thức để hiểu được bức họa mà thôi.

Trong lòng chàng rất sùng kính Khâu tiểu San, không muốn bất cứ ai nói gì mạo phạm đến nàng. Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi nói:

đại ca nói phải lắm. Bức họa này ngụ ý sâu xa. Chúng ta thủng thẳng tìm hiểu mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại nói:

-Chiếc chìa khóa cung cấm là vật chúa tể cầm vận mệnh thiên hạ.

Đồ án này dĩ nhiên không thể hiểu một cách dể dàng.

Thương Bát nhìn Đổ Cửu khẽ nói:

-tấm lụa bạch biến thành màu vàng hiển nhiên vì đã lâu ngày. Đáng tiếc là tài trí chúng ta không giải thích được bí mật ở bên trong.

Đổ Cửu nói:

-Nhị ca có tài coi châu báu không ai bì kịp... Thương Bát tủm tỉm cười ngắt lời:

đáng tiếc mình không có tài để phân tích bức họa.

Bổng thấy Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra nói:

-Phải rồi! Hình thế bức họa này nhất định đại biểu cho hình thế trái núi. Chúng ta chỉ cần coi hòn núi nào giống bức họa đồ là cấm cung ở đó.

Thương Bát nói:

đúng thế! Đại ca đoán như vậy rất hợp lý. Chúng ta cứ yên tâm kiếm trái núi nào hình tượng giống y hệt là được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Ngoài cái đó, tiểu huynh thực chưa nghỉ ra được bức vẻ này có liên quan gì đến cấm cung không?

Đổ Cửu nghỉ thầm trong bụng:

-Nếu nó không liên quan gì đến cấm cung thì cả bức vẻ lẩn chìa khóa đều là giả tuốt.

Tuy hắn có cảm nghỉ như thế, nhưng vừa rồi đã lở miệng khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải tức giận, bây giờ không dám nóira nữa. Thương Bát nói:

đại ca! Tiểu đệ có mấy lời muốn nói ra. Xin đại ca miễn trách.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

được rồi huynh đệ cứ nói đi.

Thương Bát nói:

Dãy Vỏ Di dài đến ngàn dặm. Nếu quả có trái núi nào giống y như họa đồ, nhưng chúng ta cũng không thể đi hết cả dảy núi mà tìm được Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn nghỉ thầm:

-Thương huynh đệ nói thế là phải. Dù trong dảy núi này có một nơi giống thế mình cũng chẳng thể đi khắp chổ mà tìm kiếm.

Thương Bát lại nói:

-Tiểu đệ còn có chủ trương tuy không phải là thượng sách, nhưng so với chuyện mò kim đáy biển còn giản dị hơn nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thương huynh đệ có cao kiến gì?

Thương Bát nói:

-Chúng ta tìm một người tiều phu hay một nhà săn bắn để dò hỏi, may ra tìm được chút manh mối.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩm nghỉ một hồi rồi đáp:

-Hiện giờ chưa có biện pháp nào khác, hảy đành làm như thế vậy.

Thương Bát nói:

đại ca ngồi chờ ở đây, tiểu đệ chạy đi kiếm tiều phu hay liệp hộ để hỏi coi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

được rồi! Huynh đệ đi lẹ đi rồi trở lại để ta khỏi mong đợi.

Thương Bát nói:

-Lâu lắm là trong vòng một giờ, tiểu đệ sẽ trở lại phục mạng.

Dứt lời hắn trở gót đi ngay, thoáng một cái đã mất hút. Đổ Cửu đứng lên len lén đến một tảng đá lớn cách đó ba trượng, trèo lên đảo mắt nhìn bốn phía rồ xuống canh giử. Nguyên hắn lâu ngày bôn tẩu giang hồ, gặp lắm sự nguy hiểm. Hắn sợ có người theo dõi hành tung, nên lúc nào cũng lưu tâm đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn nhìn bức họa phi ưng. Miệng chàng lẩm bẩm:

-Nếu Khâu tỷ tỷ chưa chứng thực chiếc chìa khóa này đúng là để mở cung cấm thì quyết chẳng khi nào lại giao cho ta. Y tin rằng ta đủ tài trí hiểu được điều bí mật trên đồ hình, mà ta bất lực thì chẳng những không vào được cung cấm mà còn chẳng thể lấy được Khâu tỷ tỷ.

Chàng nghĩ tới đây, bất giác trong lòng phiền muộn, cầm bức họa đồ giơ lên rồi bỏ xuống đất. Bổng thấy một móng chân chim đột nhiên dời khỏi nguyên vị.

Chàng động tâm lại cầm bức nhọa, chàng lay động móng chân chim, đột nhiên phát hiện ra kỳ tích. Nguyên móng chân chim dời chổ đi chổ khác trên tấm lụa hiện ra sáu chữ rất nhỏ " Núi Ưng Dương, hang Bàn Xà ". Cuộc phát hiện đột ngột này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu vừa kinh hãi

vừa vui mừng như người phát điên.

Chàng ôm lấy bức họa đồ lớn tiếng reo:

-Ta phát giác ra rồi! Đổ Cửu thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tựa hồ nỗi cơn điên thì không khỏi giật mình kinh hãi vội chạy tới hỏi:

đại ca ơi! Đại ca làm sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đứng yên lại đáp:

-Ta đã phát hiện ra nơi cung cấm tọa lạc.

Đổ Cửu hỏi:

-Ở đâu vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Ở ngay trên bức họa đồ này.

Đổ Cửu chạy lại coi vẫn chỉ nhìn thấy con chim ưng bay và con rắn cất đầu lên chẳng thấy gì khác lạ, liền hỏi:

đại ca! Sao tiểu đệ chẳng nhìn thấy gì?

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười đáp:

-Trên bức họa đồ có bố trí cơ quan.

Chàng đưa tay ra khẻ đẩy móng chim ưng cho tuột xuống. Đổ Cửu khẻ đọc:

-Núi Ưng Dương, hang Bàn Xà.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

đúng rồi! Chúng ta chỉ cần hỏi xem ngọn Ưng Dương và hang Bàn Xà là tìm ra được cung cấm.

Đổ Cửu nói:

đại ca tài trí hơn người. Mới cất tay một cái đã tìm ra điều bí mật ở bên trong.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu huynh cũng không tìm ra được. Ngẫu nhiên liệng đồ hình xuống đất liền thấy có móng chân chim cử động mới đẩy ra coi thì thấy sáu chữ này.

Đổ Cửu nói:

-Thế là lòng trời có ý giúp đại ca tiến vào cung cấm đặng thành công.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

-Nhưng ngọn núi Ưng Dương ở đâu?

Đổ Cửu đáp:

- Đã biết địa danh thì hỏi ra chẳng khó khăn gì.

Hai người đang nói chuyện thì thấy Thương Bát cõng một lão già rảo bước đi tới.

Nguyên Thương Bát đã kiếm được một lão tiều nhưng lão đi chậm quá. Hắn đành cõng lão trên lưng chạy về. Thương Bát đặt lão xuống nói:

-Lão tiều phu này ở núi Vỏ Di đã mấy chục năm rất thuộc hình thế mọi trái núi ở đây. Tiểu đệ đưa lão về để coi bức họa đồ.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn lão thấy chòm râu bạc chừng xuống tới ngực, mặt đầy vết dăn deo, coi bộ đã ngoài bảy chục tuổi. Chàng liền hỏi:

-Lão bá bá ở núi Vỏ Di này đã lâu ngày rồi ư?

Lão tiều phu gật đầu đáp:

-Lão phu ở đây từ thuở nhỏ cho đến bây giờ, tính ra đã ngoài bảy chục năm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Nếu vậy chắc lão bá bá hiểu hết hình thế các ngọc núi trong dãy Vỏ Di chứ?

Lão tiều đáp:

-Trong vòng trăm dặm thì từ ngọn cỏ hay một gốc cây lão phu đều nhớ hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Lão trượng có biết ngọn Ưng Dương ở đâu không?

Lão tiều lẩm bẩm " Ngọn Ưng Dương, ngọn Ưng Dương... " hồi lâu mà không trả lời được. Đổ Cửu lạnh lùng hỏi tiếp:

-Còn hang Bàn Xà ở đâu?

Lão tiều nhẩm lại hai lượt " Bàn Xà cốc " rồi ngững đầu lên đáp:

-Lão phu chỉ biết một nơi tên gọi Vạn Xà cốc, chứ chưa nghe nói tới Bàn Xà cốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vạn Xà cốc ư?

Lão tiều đáp:

-Phải rồi hang núi này sâu lắm. Trong hang đầy những rắn đủ loại. Ai vào hang cũng không có chỗ đặt chân. Dù là tay chuyên nghề bắt rắn cũng không dám vào Vạn Xà cốc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Hiển nhiên là ba chữ Bàn Xà cốc, không phải Vạn Xà cốc.

Đổ Cửu lạnh lùng nói:

-Lão trượng! Bọn tại hạ muốn hỏi hang Bàn Xà... chữ bàn là cái bàn.

Thanh âm hắn rất khó nghe khiến cho lão già không khỏi sửng sốt, lão quay lại nhìn hắn rồi lắc đầu đáp:

-Lão phu sinh trưởng ở đây cho đến nay chưa từng nghe nói chổ nào kêu bằng hang Bàn Xà.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Núi Ưng Dương và hang Bàn Xà cùng ở một chổ. Lão trượng không biết núi Ưng Dương thì dĩ nhiên không hiểu hang Bàn Xà.

Lão tiều đáp:

-Lão phu đã không biết thì e rằng cũng ít người hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu toan sai Thương Bát đưa lão tiều trở về, đột nhiên lão vỗ đùi đánh đét một cái hỏi:

-Ông bạn bảo ngọn gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Ngọn Ưng Dương. Chữ ưng là con chim đó... Lão già lắc đầu đáp:

-Thế thì đồng âm nhưng chữ khác nhau. Lão phu nghe lầm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đã mừng thầm, bây giờ lại tắt ngấm. Chàng uể oải hỏi:

-Lão trượng muốn nói ngọn núi nào?

Lão tiều đáp:

-Ngọn Nhân Duyên. (Người Tàu phát âm " Ưng Dương " giống như " Nhân Duyên " Nguyên ngày trước có một đôi nam nữ yêu nhau, nhưng vì gia trưởng hai bên không thuận cho lấy nhau, bắt phải chia lìa. Mối tình của hai người kiên trinh quá đổi liền hẹn nhau đi trốn. Người nhà phát giác rượt theo. Hai người chạy đến ngọn núi tuyệt cao... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Thanh niên nam nữ yêu nhau, sao người nhà còn cản trở không cho lấy nhau?

Lão tiều đáp:

-Vì hai nhà này có một mối thù truyền kiếp. Đờ nào cũng xẩy chuyện xung đột đánh nhau bị thương vong rất nhiều. Số người sống sót cũng bi tàn phế. Đôi nam nữ này lại là con nhà trưởng tộc nên cả hai họ nhất định không chịu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

-Rồi sau đó ra làm sao? Vì lẽ gì ngọn núi đó dổi tên là ngọn Nhân Duyên.

Lão tiều đáp:

đôi nam nữ kia bị người nhà rượt theo hết đường trốn chạy đánh dắt tay nhau nhảy xuống vực

thẳm mà chết. Người trong họ hai bên thấy vậy rất lấy làm xúc động, chia đường xuống hang thẳm để tìm xác an táng, nhưng tìm chẳng thấy đâu.

Từ đó hai bên cởi mối hận thù, cùng nhau lập miếu thờ trên ngọn núi gọi là Nhân Duyên miếu. Vụ này đồn đại xa gần. Việc hương hỏa trở nên hưng thịnh. Những bạn trai gái muốn thành nhân duyên đến đấy cầu đảo rất là linh nghiệm. Từ đó ngọn núi này cũng đổi tên thành Nhân Duyên Phong.

Đổ Cửu hỏi:

-Lão trượng! Bọn tại hạ muốn hỏi ngọn Ưng Dương và hang Bàn Xà ở đâu, chứ không thích nghe những chuyện cổ tích ở núi Vỏ Di.

Hắn đã hết sức nói cho dịu giọng mà khiến người nghe vẩn sinh lòng úy kỵ. Lão tiều phu vội đáp:

-Lão phu cũng chẳng muốn nhiều lời. Vì các vị hỏi tới mà phải nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Ưng Dương phong với Nhân Duyên phong, Bàn Xà cốc với Vạn Xà cốc tuy phát âm hơi giống nhau, nhưng nhất định không phải là địa phương ghi trên họa đồ này.

Thương Bát dường như đọc được ý nghĩ của Tiêu Lĩnh Vu liền nói:

Đãy Vỏ Di dài hàng ngàn dặm. Lão trượng tuy ở đây mấy chục năm, chưa chắc đã biết hết thế núi. Vậy tiểu đệ hãy đưa lão trượng đây trả về chổ cũ.

Hắn liền cõng lão tiều lên rảo bước chạy đi. Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đổ Cửu nói:

-Trên họa đồ chữ viết rất rõ ràng dĩ nhiên không thể lầøm được.

Đổ Cửu đáp:

-Hai ngọn núi này và sơn cốc kia phát âm giống nhau. Nếu trên đồ hình không biết chữ mà chỉ nghe nói thì thật lẫn lộn không phân tách được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hởi ơi! Xem chừng khó lòng tìm thấy ngọn Ưng Dương được.

Đổ Cửu an ủi chàng:

đại ca bất tất phải nóng nảy. Chúng ta thủng thẳng điều tra thế nào cũng ra.

Coi trong bản đồ thì núi Ưng Dương phải là một nơi sơn thế hùng vỹ, mà đã thấy qua quyết không quên được. Chúng ta vừa đi vừa hỏi thế nào cũng tìm thấy.

Lúc này Thương Bát lật đật trở về. Hắn nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu biết hắn có chuyện hoài nghi, liền đem vụ phát giác ra điều bí mật trong bức vẽ kể lại cho nghe. Thương Bát hỏi:

đại ca! Tiểu đệ có mấy lời muốn nói, chẳng biết có nên không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chúng ta là anh em, tình thâm như thủ túc. Thương huynh đệ có điều gì cứ nói ra.

Thương Bát nói:

-Vị tiền bối võ lâm để lại chiếc chìa khóa cung cấm tất nhiên là một nhân vật tâm kế sâu xa. Mấy chục năm nay bao nhiêu cao thủ phải cực nhọc lùng chiếc chìa khóa cung cấm mà không được. Vậy nhân vật kia đã hao phí rất nhiều tâm huyết trong vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu:

-Huynh đệ nói phải lắm.

Thương Bát nói:

-Người để chiếc chìa khóa mà không nói huỵch toẹt nơi cung cấm chỉ dùng họa đồ ám thị là còn có chổ dụng tâm rất sâu xa.

Chương 4 - LÊN NÚI NHÂN DUYÊN LẠI GẶP NGƯỜI QUEN

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi:

-Người đó dụng tâm như thế nào?

Thương Bát đáp:

đây còn là cuộc xét nghiệm tài trí. Ai tài không đủ thì dù có lấy được chìa khóa cũng không biết đường vào cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

đúng thế! Thương Bát nói:

-Tài trí của đại ca người thường không thể bì kịp, nhưng lúc này dường như trong lòng thảng thốt mà lại bồn chồn, chỉ muốn vào một bước tới cung cấm để trở ra còn lo liệu việc khác.

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm:

-Tiểu huynh vẩn băn khoăn về nổi lo âu của Khâu tỷ tỷ, quả nhiên trong lòng thảng thốt... Thương Bát lại nói tiếp:

-Phàm người nào quá nặng lòng về chuyện dắc thất thì trí năng phán đoán sự việc không minh mẩn nửa. Vì thế mà có câu:

hể động tham tâm là linh trí tối tăm.

Nếu đại ca bình tỉnh lại, chỉ chú ý đến bức họa đồ thì tìm ra cửa vào cung cấm cũng không khó lắm.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy chắp tay nói:

đa tạ huynh đệ có lời chỉ giáo.

Thương Bát vội phục xuống lạy và đáp:

-Tiểu đệ có mở mang thêm chút ngu tối nào cũng là của đại ca ban cho.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Thương Bát dậy nói:

-Tiêu mổ có tài đức gì mà được hai vị huynh đệ quá yêu như vậy?

Bổng chàng hỏi:

-Huynh đệ! Có phải hai vị thu được rất nhiều tài bảo không?

Thương Bát mỉm cười đáp:

-Không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng sau khi đại ca đánh bại Thẩm Mộc Phong rồi, bọn tiểu đệ sẽ dể hết cho đại ca chủ trương làm những việc ích lợi cho lê dân.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

đó là tâm nguyện của tiểu huynh.

Thương Bát cười nói:

đại ca muốn điều gì, tiểu đệ cũng tuân theo... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Việc khẩn yếu lúc này là tìm cách vào cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy mình chưa đủ lịch duyệt bằng Trung Châu Nhị Cổ liền để bức họa " Phi ưng hý xà đồ " xuống đát nói:

-Hai vị lại gần đây. Chúng ta thử nghiên cứu coi.

Thương Bát nhìn kỹ một lúc đột nhiên cầm bức đồ soi lên ánh sáng mặt trời một lúc rồi nói:

-Theo nhận xét của tiểu đệ thì quyết không thể giản dị như vậy.

Nếu chỉ thấy địa danh ẩn vào trong móng chim là biết được cung cấm ở chổ nào, hóa ra dể dàng lắm ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Theo ý huynh đệ thì sao?

Thương Bát đáp:

-Theo nhận xét của tiểu đệ thì trong bức họa đồ này còn có nhiều bí ẩn khác nửa. Trong sáu chữ kia còn ẩn ý khác nũa.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩm nghỉ môt chút rồi nói:

-Huynh đệ! Huynh đệ lại mời lão tiều tới đây.

Thương Bát hỏi:

-Mời lão làm chi nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chúng ta hãy lên ngọn Nhân Duyên coi.

Thương Bát nói:

-Ngọn Nhân Duyên có hai mặt, bên dưới đều là hang sâu. Một bên là Vạn Xà cốc, một bên là vực thẩm mà đôi nam nữ kia nhảy xuống tự tử.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Sao? Vạn Xà cốc ở ngay dưới Nhân Duyên phong ư?

Thương Bát đáp:

đúng thế! Tiểu đệ đã hỏi qua rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Không hiểu chổ đó cách bao xa?

Thương Bát đáp:

-Không đầy một trăm dặm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

được rồi! Huynh đệ mời lão đến đây dẫn đường.

Thương Bát đáp:

-Không cần! Tiểu đệ đã hỏi đường lối và nhớ rõ cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

-Bất luận ngọn Nhân Duyên phong có phải là ngọn Ưng Dương hay không, mình cứ đi coi cũng chẳng mất gì.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng chẩm rải nói:

-Chúng ta chạy cho nhanh thì có thể tới nơi vào lúc chưa tối.

Thương Bát nói:

-Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi trở gót chạy về phía trước. Tiêu Lĩnh Vu và Đổ Cửu theo sau.

Thương Bát dường như đã hỏi đường một cách rất tường tận ở nơi lão tiều, dọc đường hắn chạy nhanh như bay. Khinh công cả ba người đều vào hàng cao thủ đệ nhất võ lâm. Tuy đường núi gập ghềnh, họ vẫn lao đi như tên bắn.

Vào lúc mặt trời gác núi, ba người đã chạy tới chân một cái núi cao. Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn thứ nấm đá ngàn năm nên nội lực đầy rẫy, chàng không thấy gì là mệt mỏi. Nhưng Thương Bát và Đổ Cửu chạy mấy giờ liền, lại phải trèo non vượt suối mà chưa được nghĩ ngơi lúc nào nên mệt quá. Đỉnh đầu họ cũng ướt đẫm mồ hôi. Thương Bát chỉ ngọn núi cao trước mặt nói:

-Nếu tiểu đệ nhớ không lầm thì đây là chân núi Nhân Duyên rồi.

Lúc này bóng tịch dương ngả xuống núi. Vòm trời mé tây nổi lên một đám ráng chiều. Mặt trời sắp lặn bắn lên đỉnh núi chút ánh sáng tàn tạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ mục quang nhìn lên ngọn núi thấy ánh vàng rực rở tựa hồ một tòa miếu vủ, cách kiến trúc cực kỳ hào hoa.

Thương Bát nói:

-Tòa miếu đó là Nhân Duyên miếu. Theo lời lão tiều thì ngày xây xong miếu Nhân Duyên, người gia trưởng nhà trai vì thương con chết thảm đem phiến bảo thạch gia truyền gắn vào nóc miếu, nên những lúc ánh tà dương chiếu vào rực rỡ hiện ra đủ màu sắc. Nhiều người không hiểu căn do nói là âm hồn của hai người hiển linh.

Sự ngoa truyền này khiến cho hương khói tòa Nhân Duyên miếu rất hưng thịnh.

Những ngày mồng một, ngày rằm trong tháng, cả người xa xôi ngàn dặm đến lể báo cực kỳ tấp nập. Còn ngày thường khách hành hương cũng đông đảo.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến Ngọc Tiêu lang quân và Lam Ngọc Đường cũng chìm đắm trong biển tình vì Khâu tiểu San. Nếu miếu này mà linh thiêng thật tất họ cũng chạy tới đây để cầu chuyện chung thân đại sự.

Thương Bát thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ trầm ngâm, lại nói tiếp:

-Theo lời lão tiều thì hương hỏa ở núi Nhân Duyên càng ngày càng thêm hưng thịnh. Thường có người ở trước miếu bồi hồi suốt đêm, quyến luyến không nở bỏ đi. Vì thế chung quanh miếu đã dựng mấy toà nhã thất để cho người luyến cảnh ngủ lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chúng ta cũng lên coi xe.

Thương Bát đáp:

-Chúng ta bôn tẩu suốt ngày, nếu trên đường lên miếu mà có chổ nghỉ ngơi cũng nên ngủ lại một đêm để dưởng sức... Hắn chưa dứt lời đã đột nhiên dừng lại, cất bước chạy lên núi.

Tiêu Lĩnh Vu và Đổ Cửu chạy theo sau. Hòn núi này cô độc dứng sững trông lại càng cao. Ba mặt đều là hang sâu thẳm khôn lường.

Chỉ có một ngã đường đi lên núi mà thôi. Lúc này mặt trời đã lặn, nhưng ánh tà dương chua tắt. Tiêu Lĩnh Vu nhìn quanh một lượt, miệng lẩm bẩm:

-Nếu phía trước trái núi còn có đường đi thì đôi thanh niên nam nữ đó chắc không nhảy xuống vực sâu và dỉ nhiên nơi đây cũng không có toà miếu này.

Chàng ngững đầu nhìn thấy trong miếu đèn lửa huy hoàng. Bốn ngọn nến hồng soi sáng cả gian đại điện. Toà miếu này quy mô nhỏ bé.

Ngoài đại điện, hai bên còn có sương phòng. Một đạo nhân chừng sáu chục tuổi đứng bên thành tường trong đại điện.

Trước bàn thờ một người áo đen đang phục xuống lạy. Cả ngọn núi Nhân Duyên chỉ rộng chừng một mẩu. Ngoài ngôi miếu, quả nhiên còn hai toà phòng xá tường bằng đá xanh, mái lợp cỏ gianh. Trong các phòng cũng có đèn lửa và mở quán bán rượu. Hai toà nhà này còn rộng hơn Nhân Duyên miếu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn cảnh vật bốn phía rồi thủng thẳng hỏi:

-Chúng ta đả lên đây cũng nên vào coi một chút.

Rồi chàng không chờ Thương Bát, Đổ Cửu trả lời đã cất bước.

Thương Bát ưởn cái bụng phệ bước vào miếu trước. Đạo nhân coi việc hương hỏa trong miếu chạy ra đón cười nói:

đại lão bản! Hai vị thần Nhân Duyên không những chỉ có thanh niên nam nữ đến cầu nguyện mà ai đến cầu phước lộc cũng đều linh nghiệm.

Thương Bát thò tay vào bọc lấy một tấm vàng lá bỏ vào quỷ cúng tiền. Hắn không lý gì đến đạo nhân, ngửng đầu ngắm nhìn hai pho tượng thần. Pho tượng đàn ông mặc áo ngắn, đi chân không, tướng mạo anh tuấn. Pho tượng đàn bà cũng mặc áo ngắn màu lục, dây lưng và quần cũng màu lục.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu lẩm bẩm:

-Hai pho tượng này không hiểu ai nặn, bảo tồn được cả gương mặt thuần khiết ở sơn thôn. Thật là hiếm có.

Đạo nhân thấy Thương Bát lấy một tấm vàng lá bỏ vào quỷ tỏ ra rất hào phóng liền tươi cười nói:

-Miếu Nhân Duyên nổi tiếng ra ngoài ngàn dặm. Ba vị muốn coi bói, xin thẻ đều linh nghiệm. Chỉ cần ba vị khấn những điều tâm sự là nhất định được Nhân Duyên nhị thần phù hộ cho.

Người mặc áo đen quì lạy thấy tiếng người nói chuyện liền rón rén đứng dậy. Y liếc mặt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát rồi nghiêng mình đi ra. Giả tỷ y cứ ung dung mà đi thì chẳng ai buồn để ý đến. Nhưng y có cử động hoang mang khiến Tiêu Lĩnh Vu chú ý. Cả Trung Châu Nhị Cổ cũng sinh lòng ngờ vực.

Đổ Cửu đột nhiên trượt chân chúi về phía trước ngăn cản lối đi của người áo đen. Người áo đen động tác rất mau lẹ, y vội thu chân về bước tạc ngang đi quanh qua Đổ Cửu ra ngoài miếu. Không ngờ Thương Bát đã phòng bị trước. Hắn thấy thân pháp người áo đen rất mau lẹ liền tiến lại cản lối.

Cửa miếu tuy khá rộng nhưng Đổ Cửu cản một bên, bây giờ Thương Bát lại giơ cái bụng phệ ra ngăn nốt một nửa nữa. Người áo đen là một cô gái nếu không đưa tay ra đẩy Thương Bát thì phải dừng bước lại. Bổng thấy cô gái giơ hai ngón tay mặt điểm vào huyệt mạch môn Thương Bát. Thương Bát rụt tay về tránh khỏi. Hắn xoay năm ngón tay nhằm chụp vào cổ tay mặt của cô gái áo đen. Tiêu Lĩnh Vu khẻ quát:

-Mau tránh đường ra! Nguyên chàng đã nhìn rõ cô này là thiếu nữ nghiêm tranh mà chàng đã gặp ở thành Quy Châu. Thiếu nữ vẫn đi theo Bát Thủ thần long Đoan Mộc Chính. Chàng liền cho cô đã xuất hiện ở đây thì nhất định Đoan Mộc Chính cũng ở trên ngọn Nhân Duyên này.

Thương Bát nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán lập tức lạng người sang một bên để nhường lối. Thiếu nữ áo đen hành động rất mau lẹ. Cô nghiêng mình vọt đi ra hai cái rồi mất hút. Thương Bát đứng ở cửa miếu đảo mắt nhìn quanh mà không thấy cô đâu, không hiểu cô đã chạy về phương nào?

Bổng nghe Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói:

đừng ngó theo nữa.

Thương Bát quay lại hỏi:

đại ca có nhận biết cô ta ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Hình như cô này hay đi chung với Bát Thủ thần long Đoan Mộc Chính.

Thương Bát vỗ đùi nói:

đúng rồi! Chính là cô ta. Tiểu đệ cũng thấy mặt quen quen mà không nhớ ra đã gặp ở đâu?

Đổ Cửu hỏi:

-Con nha đầu này trước kia mặc áo xanh, sao bữa nay lại đổi y phục màu đen?

Thương Bát nói:

-Có lẽ y cũng muốn tránh tai mắt mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu huynh thấy hai con mắt cô còn ngấn lệ, dường như cô có điều chi cầu nguyện trước thần linh.

Thương Bát nói:

-Con nha đầu đã xuất hiện nơi đây thì lão già kia chắc cũng gần kề. Chúng ta đi kiếm lão để nói chuyện.

Đổ Cửu nói:

-Ngày trước bọn họ hiểu lầm đại ca tưởng y quy thuận Bách Hoa Sơn Trang.

Bây giờ đại ca chống đối Thẩm Mộc Phong còn ai không biết? Thế mà con nha đầu kia tuyệt không tỏ vẻ kính trọng. Chúng ta cần đi kiếm lão để chất vấn về tội giáo tử bất nghiêm.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đổ Cửu hỏi:

-Thôi bỏ quách đi. Người ta chẳng có liên quan gì đến mình, sao lại phải bắt họ kính trọng?

Đổ Cửu toan tranh luận, nhưng thấy Thương Bát đưa mắt ra hiệu cho hắn đừng nói nữa. Đạo nhân trông coi việc hương hỏa trong miếu dường như đã quen nghe những chuyện lý luận, cãi vã, lại dường như người thâm hiểu triết lý nên không ngó ba người một cái nào.

Thương Bát khẻ hỏi:

đêm nay chúng ta có ngủ trên Nhân Duyên phong này không?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời bổng nghe thanh âm lạnh lùng đáp lại:

-Ngủ lại là hay lắm.

Thanh âm người này rất đột ngột khiến cho Trung Châu Nhị Cổ và Tiêu Lĩnh Vu không khỏi sửng sốt. Đổ Cửu lạnh lùng hỏi:

-Ai đó?

Thanh âm lạnh lùng đáp lại:

-Ta.

Một gã thiếu niên áo xanh mặt mũi thanh tú nhưng thấp lùn và gầy nhom từ từ tiến ra. Thương Bát coi tướng này thấy phần xinh đẹp thì có thừa, phần cương quyết thì không đủ, thiếu hẳn tư cách nam nhi.

Hắn liền hỏi:

-Anh em tại hạ nói chuyện kkhông liên quan gì đến các hạ. Sao các hạ lại xen vào?

Thanh niên áo xanh không lý gì tới Thương Bát. gã giương cặp nhãn thần trong suốt nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Các hạ chạy đến ngọn Nhân Duyên làm gì?

Giọng nói thâm mật như bạn hửu trùng phùng. Trong câu hỏi lộ vẻ quan hoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía thiếu niên áo xanh không sao nghĩ ra được là ai và đã gặp ở đâu. Chàng liền hỏi:

-Các hạ là ai?

Thiếu niên lộ vẻ thê lương hỏi lại:

-Ông bạn không nhận được tại hạ thật ư? Thế thì ông bạn mau quên quá.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẩm nghỉ bổng thấy thiếu niên cởi tấm khăn xanh bịt đầu để lộ mái tóc đen láy. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn rồi bật tiếng la thất thanh:

-Bách lý cô nương! Thiếu nữ đột nhiên đưa tay lên bưng mặt khẽ nói:

-Tiểu muội đi tìm đại hiệp thật là cực nhọc.

Thương Bát, Đổ Cửu đưa mắt nhìn nhau, len lén rút ra ngoài miếu.

Đạo nhân cũng hiểu nhân tình thế cố dột nhiên y gõ chuông dồng khẽ ngâm:

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Có lòng thành tất linh nghiệm.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến lại hỏi:

-Sao cô nương cũng tới đây?

Bách Lý Băng từ từ hạ cánh tay xuống đáp:

-Tiểu muội đường xa muôn dặm, đi khắp nơi tìm kiếm Tiêu huynh rồi lần đến đây.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ nghỉ thầm:

-Ta lên ngọn Nhân Duyên này là vì động cơ khác, không ngờ lại gặp cô này.

Chàng hỏi lại:

-Cô đến đây vào lúc nào?

Bách Lý Băng đáp:

-Vào lúc chính ngọ... Cô dừng lại rồi tiếp:

-Tiểu muội có nhiều việc muốn hỏi Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nơi đây không tiện nói chuyện. Chúng ta hãy kiếm chổ nào vắng vẻ hơn.

Bách Lý Băng ngắt lời:

-Tiểu muội đã lấy một cái phòng khách ở ngay trên núi này.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ còn hai người anh em đi theo.

Bách Lý Băng đáp:

-Không sao. Nhà điếm đó hãy còn phòng trống. Tiểu muội dẩn Tiêu huynh đi.

Cô vừa trở gót cất bước vừa bịt khăn lên đầu. Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên cảm thấy nàng công chúa Bắc Hải này quen tính phong lưu, mới ra ngoài mấy tháng mà dường như lớn lên nhiều, dự từng trãi cũng tựa hồ đã thêm mấy tuổi.

Bách Lý Băng ra khỏi miếu đi trước. Tiêu Lĩnh Vu theo sau liếc mắt nhìn quanh chẳng thấy bóng Trung Châu Nhị Cổ, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

-Không hiểu hai người này đi đâu mất rồi?

Chàng toan cất tiếng gọi nhưng đột nhiên đứng lại. Bách Lý Băng thoăn thoắt bước mau đi thẳng về tòa nhà gianh ở phía chính nam.

Tiêu Lĩnh Vu đành bước mau theo cô vào điếm. Khách điếm này chỉ là nơi để khách thập phương vào ẩn mưa gió dĩ nhiên cách chiêu đãi không đuợc đầy đũ.

Tiêu Lĩnh Vu vào điếm chẳng thấy ai ra đón tiếp.Chàng lầm lũi đi theo Bách Lý Băng vào thẳng phòng khách ở phía sau. Trong nhà đã thắp nến. Thiếu nữ áo đen nét mặt rất nghiêm trang đã vào đó từ trước rồi. Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi:

-Hai cô này sao lại đi với nhau?

Bách Lý Băng quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hai vị biết nhau rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Gặp nhau mấy lần thì có nhưng chưa từng nói một câu.

Chàng chắp tay thi lể hỏi:

đoan Mộc lão tiền bối có đến đây với cô không?

Thiếu nữ áo đen cúi đầu đáp:

-Gia sư ư? Lão nhân gia bị người ám toán. May nhờ Bách Lý cô nương giải cứu mới thoát nạn.

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm:

-Té ra hai cô quen biết nhau trong trường hợp này.

Chàng lại hỏi:

-Thương thế của Đoan Mộc tiền bối ra sao?

Thiếu nữ áo đen vẩn cúi đầu đáp:

đa tạ Tiêu đại hiệp có dạ quan hoài. Gia sư được Bách Lý cô nương cho uống linh đan rất thần diệu, không có gì đáng ngại nữa.

Cô nói với Tiêu Lĩnh Vu hai lần mà thủy chung không ngửng đầu lên nhìn chàng. Bách Lý Băng đột nhiên xen vào:

đoan Mộc lão tiền bối tuy thương thế không có gì đáng ngại nửa, nhưng còn phải tịnh dưởng. Lão nhân gia thấy tiểu muội bôn tẩu giang hồ trơ trọi có một mình mới bảo Đoan Mộc cô nương cùng đi cho có bạn.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Thị kêu Đoan Mộc Chính là gia sư mà sao vẫn ở họ Đoan Mộc?

Tuy bụng chàng nghĩ như vậy mà không lên tiếng hỏi. Bách Lý Băng nói mấy câu này giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu để chờ chàng trả lời, nhưng chàng nghĩ mãi đến tâm sự nên quên không hồi đáp. Cô không nhịn được hắng đặng một tiếng rồi bảo:

-Sao Tiêu huynh không trả lời?

Tiêu Lĩnh Vu như người ngủ mơ choàng tỉnh giấc, chàng ồ lên một tiếng hỏi lại:

-Có phải cô nương nói với tại hạ không?

Bách Lý Băng đáp:

-Trong nhà chỉ có ba người. Tiểu muội không nói với Đoan Mộc cô nương thì dĩ nhiên nói với Tiêu huynh chứ còn ai vào đấy?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Cô nương muốn tại hạ nói chuyện gì bây giờ?

Bách Lý Băng đáp:

-Tiêu huynh nên hỏi muội:

Mấy bửa nay tình trạng cô thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

-Cô nương vì cứu tại hạ mà trong nhà sinh ra rắc rối. Nhưng lệnh tôn vẫn thương cô nương đến cực đểm. Hiện giờ lão nhân gia đang đi kiếm cô rất là vất vã... Bách Lý Băng liếc mắt nhìn thiếu nữ áo đen muốn nói lại thôi.

Cô từ từ ngồi xuống. Thiếu nữ áo đen thông tuệ lạ thường. Cô nói khẽ:

-Hai vị hãy cứ nói chuyện. Tiểu muội đi chuẩn bị chút điểm tâm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Bảo nhà quán làm cho là được. Đâu dám phiền đến cô nương?

Nhưng thiếu nữ áo đen vừa nói vừa đi ra khỏi phòng. Lúc Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng thì cô đã mất hút. Bây giờ trong nhà chỉ còn Bách Lý Băng và Tiêu Lĩnh Vu là hai người. Bách Lý Băng cặp mắt trong như hồ thu nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu tựa hồ muốn tìm vật gì trong đầu óc của chàng. Tiêu Lĩnh Vu bối rối muốn hỏi thì thấy Bách Lý Băng đột nhiên hai tay bưng mặt nằm lăn xuống giường mà khóc nức nở.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác bước lại gần trầm giọng hỏi:

-Cô nương! Cô nương vì Tiêu mổ mà bỏ nhà ra đi. Tiêu mổ đã biết thế... Bách Lý Băng vừa khóc vừa nói:

-Tiểu muội ở băng cung từ nhỏ đến lớn. Gọi một tiếng trăm kẻ dạ. Ngày nay một mình bôn tẩu giang hồ lênh đênh trơ trọi. Thậm chí không có đến một người chiếu cố.

Cô được ăn ngon mặc đạp lại được bao nhiêu người sủng ái chiều chuộng. Vì cô đi tìm Tiêu Lĩnh Vu mà phải mạt thiệp phong trần. Bây giờ được gặp chàng lại thấy chàng tỏ vẻ hững hờ. Cô không khỏi tủi thân, mình lại thương mình. Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nỗi khổ cực của cô nương chẳng phải tại hạ không biết, nhưng... Bách Lý Băng đột nhiên ngồi nhỏm dậy, lau nước mắt hỏi:

-Tiêu huynh đến đây làm chi?

Cô hãy còn tính trẻ nít, khóc đấy rồi lại cười ngay. Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời thì Bách Lý Băng lại hỏi tiếp:

-Tiêu huynh lên ngọn Nhân Duyên này phải chăng để kiếm tiểu muội?

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm:

-Ta có biết đâu cô đã lên đây?

Nhưng chàng thấy cô đầy vẻ khác vọng, đành liều đáp:

-Phải rồi! Tại hạ lên đây để kiếm cô nương.

Bách Lý Băng cười khúc khích hỏi:

-Thế ra Tiêu huynh củng nhớ tiểu muội lắm phải không?...

Chương 5 - THẤY ĐIỂM SÁNG SINH LÒNG NGỜ VỰC

Bách Lý Băng ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Tiểu muội tuy nếm mùi cực khổ, nhưng mình bôn tẩu giang hồ, muốn làm gì thì làm kể ra cũng thú.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Cô tưởng lầm mình đến đây để tìm cô nên trong lòng cô mới khoan khoái, ta không nên nói rõ nội tình.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi:

-Cô nương đến đây làm chi?

Bách Lý Băng cười đáp:

-Tiểu muội nghe người ta nói trên đỉnh núi Nhân Duyên có miếu Nhân Duyên, những ai muốn hỏi nhân duyên, đại sự tìm đến đều sẽ được như nguyện. Quả nhiên tiểu muội tới đây lại gặp Tiêu huynh.

Cô biết mình nói lộ liểu quá, bất giác đỏ mặt lên cúi đầu xuống. Tiêu Lĩnh Vu run lên nghĩ thầm:

-Một câu an ủi của ta đủ khiến cho cô vui tươi, lời nói lạnh lùng làm cô khóc.

Mối tình cô đối với ta thực là tha thiết. Biết làm thế nào bây giờ?

Mối ưu phiền nổi lên trong dạ. Chàng trầm ngâm không nói nữa.

Bách Lý Băng từ từ ngồi xuống giường rót chung trà thơm đưa cho chàng, dịu dàng nói:

-Trước khi tiểu muội chưa gặp Tiêu huynh, trong lòng vẩn tưởng khi nào thấy mặt hai người sẽ vui vẻ vô cùng. Hởi ơi! Không ngờ vừa gặp Tiêu huynh đã buồn bực, quên cả mời uống trà.

Cô vừa nói vừa bưng chung trà đưa lại. Câu nói của cô thành thật chất phác, chứ không phải khách sáo khiến người nghe phải động tâm. Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng như bị ánh một đòn khá nặng vào trước ngực, chàng chấn động tâm thần tự hỏi:

-Cô này đã bộc lộ hết điều, không còn dè dặt chi nữa. Ngày sau ta đối xử với cô thế nào?.... Lại nghe Bách Lý Băng cất giọng trong trẻo nói:

-Tiêu huynh trèo non vượt suối, bạt thiệp đường xa ngàn dặm, chắc là khát nước lắm?

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay đón lấy chung trà uống một hớp rồi cười nói:

-Cô nương... Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt ngắt lời:

-Tiêu huynh kêu tiểu muội bằng cô nương thì tiểu muội phải kêu Tiêu huynh bằng Tiêu tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Phải đấy! Chúng ta nên xưng hô như vậy mới đúng.

Bách Lý Băng nói:

-Như thế không tốt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

-Cách xưng hô này thành ra mổi lúc một xa thêm.

Bách Lý Băng ngẩm nghỉ một chút rồi tiếp:

-Ngày tiểu muội còn ờ Bắc Hải, phụ vương và mẩu hậu đều kêu tiểu muội bằng Băng nhi. Tiêu huynh cũng gọi như vậy có tiện không?

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài tự nhủ:

-Ta nên tìm cách khuyên cô trở về hay hơn.

Quyết định chủ ý rồi, chàng cất tiếng gọi:

-Băng nhi! Bách Lý Băng mừng rở đáp:

-Tiêu huynh kêu như vậy dể nghe lắm. Hởi ơi! mẩu hậu của tiểu muội nói đúng quá. Trước kia tiểu muội không chịu nghe lời, nhưng bây giờ nghỉ lại mới biết đó là lời vàng ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Lệnh đường bảo sao?

Bách Lý Băng đáp:

-Gia mẩu bảo nhu chế được cương. Đàn bà con gái phải ôn nhu uyển chuyển mới làm cho tình lang vui lòng, hết dạ yêu thương.

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm:

-Chắc cô ở Băng cung cứng đầu, cứng cổ. Mẩu thân cô không cai quản được mới jhuyên nhủ như vậy. Không ngờ cô lại cho đó là một bài học... Chàng chợt nhớ tới chuyện vào cung cấm là một chuyện rất nghiêm trọng, nguy hiểm vô cùng, không thể đem cô đi theo. Vậy phải nghỉ cách nào cho cô trở về bên Bắc Thiên Tôn Giả... Bổng nghe Bách Lý Băng hỏi:

-Tiêu huynh kêu tiểu muội bằng Băng nhi thì tiểu muội kêu Tiêu huynh bằng gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tùy ý Băng nhi muốn gọi thế nào cũng được.

Bách Lý Băng mỉm cười nói:

-Tiêu huynh lớn hơn tiểu muội hai tuổi, vậy kêu bằng đại ca được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

được rồi! Băng nhi kêu ta bằng đại ca là phải.

Bách Lý Băng khoan khoái nhảy múa dưới ánh đèn. Tiêu Lĩnh Vu thấy cô cao hứng một cách hồn nhiên, không khỏi ngẩn người ra. Bách Lý Băng nhảy múa một hồi rồi dừng lại nói:

đại ca! Tiểu muội nhớ tới một việc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Việc gì?

Bách Lý Băng đáp:

-Chúng ta vào miếu cầu nguyện đi.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Vào miếu để cầu nguyện điều chi?

Bách Lý Băng đáp:

-Tiểu muội đã đem tâm nguyện cầu đảo trong miếu mà được gặp đại ca. Bây giờ nên vào tạ lễ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Mình cô vào mà lễ, sao còn bảo ta đi theo.

Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng không nở nói ra. Bách Lý Băng cầm tay Tiêu Lĩnh Vu nói:

đại ca cùng đi với tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được nói:

đi thì đi.

Chàng cất bước ra ngoài. Bách Lý Băng miệng cười nhí nhảnh theo sau. Hai người đến cửa miếu, bổng thấy đạo nhân giử việc hương hỏa toan bước ra ngoài, nhưng y thấy người tới liền lùi lại. Bách Lý Băng chạy đến trước thần tượng quì xuống. Miệng lâm râm khấn khứa, nhưng không nghe rõ cô nói gì. Tiêu Lĩnh Vu đứng bên nhìn đôi tượng ngó ngẩn xuất thần.

Bách Lý Băng khấn xong quay lại nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng yên, không nhúc nhích, liền kéo chàng lại gần nói:

-Sao đại ca không quì xuống tạ thần đi?

Tiêu Lĩnh Vu không muốn quì nhưng thấy Bách Lý Băng đầy vẽ khác vọng, đành miển cưởng

quì xuống. Bách Lý Băng trong lòng hoan hỹ đến cùng cực. Cô xá thần tượng rồi đứng lên nói:

-Chúng ta về thôi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Về đâu?

Bách Lý Băng đột nhiên mất hết vẻ tươi cười chầm rãi nói:

đại ca! Dường như đại ca có điều tâm sự trầm trọng phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Không có chi hết.

Bách Lý Băng thở dài nói:

đại ca! Đại ca đừng nên gạt tiểu muội nửa. Tiểu muội coi rõ gương mặt đại ca lộ vẽ lo âu. Nếu đại ca không có tâm sự thì sao lại không vui vẻ khi gặp tiểu muội...?

Cô đưa tay lên vuốt lại mái tóc thở dài hỏi:

đại ca! Đại ca có biết vừa rồi tiểu muội đã khấn cầu tâm nguyện gì trước thần tượng không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Ta không biết.

Bách Lý Băng nói:

-Tiểu muội cầu khẩn được vĩnh viển ở bên mình đại ca, đừng bao giờ phải xa nhau.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nói:

-Lệnh tôn thống lỉnh hết cao thủ ở Băng cung đi tìm Băng nhi. Nếu Băng nhi cứ luôn luôn bên cạnh ta, há chẳng khiến cho lệnh tôn mong nhớ, lo âu ư?

Bách Lý Băng tuy còn tính trẻ nít, nhưng cô là người thông tuệ phi thường, ngẩm nghỉ một chút rồi hỏi lại:

-Có phải đại ca sợ tiểu muội đi theo làm phiền lụy cho mình không?

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm trong bụng:

-Bắc Thiên Tôn Giả võ công cao cường. Dưới trướng lão lại rất nhiều cao thủ.

Bây giờ lão đương oán hận ta. Nếu lão tra ra vụ này thì mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Lòng chàng vẫn lo lắng về sự an nguy của Khâu tiểu San, lại nghỉ đến chuyện vào cung cấm, nên đối với những lời tình tứ êm ái của Bách Lý Băng, chàng cũng ngơ ngác như chẳng nghe thấy gì.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói, liền cười rất tươi bảo chàng:

-Tiểu muội hiểu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hòi:

-Hiểu cái gì?

Bách Lý Băng đáp:

đại ca e ngại gia gia tiểu muội biết chúng ta đi với nhau mà có sự hiểu lầm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi đáp:

đây cũng là một nguyên nhân. Nhưng điều khẩn yếu là lệnh tôn cùng lệnh đường lâu ngày không thấy Băng nhi trở về tất trong lòng mong nhớ lo âu và Băng nhi sẽ mang tiếng là con người bất hiếu.

Bách Lý Băng nói:

-Cái đó không hề gì. Tiểu muội chỉ viết một phong thư sai người đưa về Bắc Hải cho mẩu thân biết tiểu muội đang đi du ngoạn ở Trung Nguyên là người không nóng ruột nữa.

Tiêu Lĩnh Vu kh thở dài nói:

-Băng cung ở Bắc Hải đường xa muôn dặm, lại là nơi hẻo lánh quanh năm băng tuyết thì người ngoài tìm đến làm sao được?

Bách Lý Băng chau mày hỏi lại:

Đường như đại ca chán tiểu muội rồi nên tìm trăm phương ngàn kế để đuổi đi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Ngoài việc lệnh tôn, lệnh đường mong nhớ Băng nhi, tiểu huynh lên núi Vỏ Di chuyến này còn có chuyện khác nữa, thực không tiện đưa Băng nhi đi theo.

Bách Lý Băng hỏi:

-Chuyện gì? Đại ca có thể nói cho tiểu muội nghe được không?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô quá đổi thê lương cơ hồ muốn khóc, lòng chàng lại không nở. Chàng đưa mắt nhìn đạo nhân rồi khẽ bảo cô:

-Băng nhi chúng ta ra ngoài kia nói chuyện.

Chàng cất bước đi. Bách Lý Băng theo sau. Cô liếc mắt nhìn quanh rồi nói:

-Ở đây đại ca có thể nói được rồi, bốn bề không có ai cả.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Băng nhi! Muội muội đã nghe nói đến cung cấm bao giờ chưa?

Bách Lý Băng đáp:

Đường như gia phụ đã nhắc tới.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Thế thì phải rồi. Tiểu huynh không thể đưa Băng nhi đi theo, vì tiểu huynh muốn vào cung cấm.

Bách Lý Băng hỏi:

-Trong cung cấm người ta không cho đàn bà, con gái vào hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu không quen nói dối. Chàng đáp:

-Không có hạn chế điều đó.

Bách Lý Băng cười hỏi:

đã không hạn chế thì đại ca đưa tiểu muội đi phỏng có ngại gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Người võ lâm Trung Nguyên đều khao khát vào coi bí mật trong cung cấm.

Nếu họ nghe tin này chắc đến tụ tập, bố trí ở gần đó và nguy hiểm vô cùng. Huống chi ở trong cung cấm bố trí rất nhiều cơ quan chỉ sểnh một chút là nguy đến tính mệnh. Tiểu huynh đi chuyến này chưa biết sống chết ra sao thì đưa Băng nhi đi thế nào được?

Bách Lý Băng vẻ mặt nghiêm trang nói dằn từng tiếng:

đã thế thì tiểu muội chẳng thể ly khai đại ca được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

-Vào cung cấm đã muôn ngàn nguy hiểm thì khi nào tiểu muội để đại ca đi một mình? Tiểu muội phải theo luôn bên cạnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Không được... Bách Lý Băng ngắt lời:

-Tại sao? Tiểu muội đã nhận Tiêu huynh là đại ca thì phải nâng đỡ trong khi hoạn nạn, sống chết có nhau.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Băng nhi! Việc này không can gì đến cô thì sao cô lại dấn thân vào chỗ nước đục?

Bách Lý Băng đáp:

-Vì đại ca có mối liên can với muội.

Tiêu Lĩnh Vu dừng lại nói:

-Băng nhi!... Bách Lý Băng cặp mắt trong suốt, long lanh ngấn lệ ngắt lời:

đại ca để cho tiểu muội nói trước.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành giục:

được rồi! Băng nhi cứ nói đi.

Bách Lý Băng hỏi:

-Tiểu muội một mình thân gái dậm trường, đơn thương độc mã, chạy khắp chân trời góc bể là vì lẽ gì?

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp:

-Vì Băng nhi muốn tìm kiếm tiểu huynh.

Bách Lý Băng nói:

-Phải rồi! Tiểu muội tìm được đại ca không phải chuyện dể dàng. Đại ca lại đuổi tiểu muội về. Tiểu muội còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng:

-Cái đó... cái đó... Bách Lý Băng ngắt lời:

-Tiểu muội dù sinh trưởng ở nơi quanh năm đầy tuyết phủ, nhưng đã được đọc khá nhiều kinh sách ở Trung Nguyên. Đại ca ơi! Phải chăng đại ca coi tiểu muội như một đứa con nít lên ba?... Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp. Bách Lý Băng đột nhiên co giò chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu lật đật rượt theo. Chỉ trong khoảnh khắc đã đến bờ vực thẳm. Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng cô đi tự tử, không khỏi giật mình kinh hải vội lớn tiếng gọi:

-Băng nhi! Đừng có làm nhộn.

Bách Lý Băng la lên:

đại ca hãy dừng lại trước đi.

Tiêu Lĩnh Vu không dám rượt nữa, theo lời dừng lại. Bách Lý Băng đứng trên sườn núi thủng thẳng hỏi:

đại ca ơi! Đại ca có biết thiên cố sự về núi Nhân Duyên này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiêu huynh đã nghe một lão tiểu lược thuật rồi.

Bách Lý Băng nói:

-Vực thẳm này là nơi đôi bạn tình đã nhảy xuống để tìm cái chết cho có nhau.

Tiểu muội nhảy xuống đây thì trong tòa miếu này chắc người ta làm thêm một pho tượng nữa, có điều không được đại ca đứng bên mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nẩy nghĩ thầm:

-Cô này hãy còn tính khí trẻ nít. Không chừng cô vừa bẽ bàng, vừa nóng nảy nhảy xuống thật. Nếu vậy thì là mối hận suốt đời cho ta. Ta phải coi chừng mới được.

Chàng liền nói:

-Băng nhi! Đừng làm nhộn nửa. Hãy trở lại đã.

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

-Tiểu muội không làm nhộn đâu. Những câu tiểu muội nói với đại ca đều là sự thực. Tiểu muội đã trình bày tâm nguyện trước thần tượng. Đại ca mà không cho đi theo thì tiểu muội chỉ có đường nhảy xuống vực thẳm để chứng minh lòng thành.

Giọng nàng đau khổ nghe rất thương cảm. Tiêu Lĩnh Vu thấy cô giơ một chân lên, ngọn gió đêm thổi tà áo lạch phạch. Chàng bồn chồn trong dạ, không nghĩ ngợi gì nữa nói ngay:

-Mau về đây! Ta đưa Băng nhi đi theo.

Bách Lý Băng nhảy vọt đến trước Tiêu Lĩnh Vu đổi sầu làm tươi hỏi:

-Thật thế ư?

Cô chợt khóc, chợt cười, biến đổi thái độ rất mau chóng, đúng là tính nết chất phác của con nít. Tiêu Lĩnh Vu đã hứa lời, không canh cải được, liền gật đầu đáp:

Đỉ nhiên là thực. Nhưng... Bách Lý Băng hỏi:

-Nhưng làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Ta cần có điều ước nói với Băng nhi. Băng nhi nhất nhất phải theo mệnh lệnh của ta, không được sinh sự. Nếu Băng nhi phạm ước thì ta không cho đi theo nửa.

Tiêu Lĩnh Vu chắc rằng nàng sinh trưởng ở nơi quyền quí được cha mẹ cưng chiều, quen thói quật cường rồi, tất nhiên nàng không chịu được ước pháp này. Ngờ đâu sự tình đã ra ngoài sự tiên liệu, Bách Lý Băng tươi cười nói:

Đĩ nhiên tiểu muội phải nghe lời đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

-Còn vị Đoan Mộc cô nương thì sao?

Bách Lý Băng hỏi lại:

đại ca định bao giờ khởi hành?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chậm nhất là sáng sớm mai.

Bách Lý Băng hỏi:

đại ca theo tiểu muội về quán nghỉ một chút nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không được! Tiểu huynh còn có hai người bạn cũng tới đây.

Bách Lý Băng hỏi:

-Thương Bát và Đổ Cửu có phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng rồi. Sao Băng nhi lại biết họ?

Bách Lý Băng đáp:

-Tiểu muội gặp ai cũng hỏi tin tức đại ca, dĩ nhiên những ai liên quan đến cuộc hành trình của đại ca tiểu muội phải biết hết... Cô mỉm cười nói tiếp:

-Tiểu muội đi sắp sửa hành trang. Lúc nào đại ca muốn động thân thì vào kêu một tiếng là tiểu muội ra ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu huynh đã nhận lới thì dĩ nhiên không bỏ một mình Băng nhi ở lại. Băng nhi cứ yên tâm.

Bách Lý Băng không nói gì nữa trở gót chạy về quán trọ. Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng cho đến khi mất dạng, trong lòng nổi lên mối phiền não âm thầm.

Chàng ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài rồi bước theo bờ vực thẳm lại ngồi xuống một tảng đá lớn.

Lúc này đêm đã khuya. Ngọn gió trên đỉnh núi cao càng giá lạnh.

Chàng cúi đầu nhìn xuống vực thẳm không thấy đáy bất giác nghỉ thầm trong bụng:

-Tuyệt cốc này sâu thẳm không lường. Dù người khinh công siêu việt rớt xuống cũng phải tan xương nát thịt, huống chi cặp trai gái ở thôn quê. Hai người đó lúc sống tuy không được kết thành phu phụ, nhưng sau khi chết rồi được nhân gian thờ phụng như những vị thần minh, làm đều tạc tượng, hương khói ngàn thu, thì cái chết này kể ra cũng đáng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, chợt thấy dưới vực thẳm thấp, thoáng có một điểm sáng xanh lè chuyển động. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, điểm sáng này lại biến mất. Nếu là người thường mà thấy điểm sáng đó thì chỉ cho là minh mắt hoa, hoặc tưởng đó là sơn thần quỹ mỵ. Tiêu Lĩnh Vu mục quang hơn đời. Chàng ngó điểm sáng di chuyển tính thầm tốc độ tựa hồ một người tay cầm đèn lòng đi dưới đáy vực... Chỉ trong khoảnh khắc, lại nghe tiếng chân bước

rất nhẹ từ phía sau chuyển đến.

Tiêu Lĩnh Vu đã cảnh giác rồi nhưng lờ đi như không biết, chàng ngấm ngầm để tụ chân khí rồi xoay mình lại thì thấy Thương Bát và Đổ Cửu sóng vai đi tới. Thương Bát mỉm cười nói:

-Tai mắt của đại ca thật là linh mẩn. Bọn tiểu đệ không dám quấy nhiễu, từ từ bước tới... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Các vị đến vừa hay. Tiểu huynh thấy dưới vực thẳm có chuyện rất khả nghi.

Thương Bát cùng Đổ Cửu vội chạy lại cúi dầu nhìn xuống thì chỉ thấy tối mò chẳng có chuyện gì khả nghi.

Đổ Cửu chau mày hỏi:

đại ca thấy điều chi đáng ngờ? Tiểu đệ mắt kém, sao chẳng nhìn thấy chi hết?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vừa có một điểm sáng xanh lè, bây giờ biến mất rồi.

Thương Bát hỏi:

điểm sáng xanh lè ư?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì ánh xanh ở dưới đáy vực lại xuất hiện. Chàng vội nói:

-Hai vị huynh đệ ngó xuống đi.

Thương Bát và Đổ Cửu chú ý nhìn xuống thấy một điểm xanh lè đang chuyển động ở dưới đáy vực. Hồi lâu lại biến mất. Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Các vị đã nhìn thấy chưa?

Thương Bát nói:

-Nhìn thấy rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hai vị huynh đệ biết nhiều hiểu rộng, nhận thấy thế nào?

Thương Bát trầm ngâm đáp:

-Tiểu đệ trước nay không tin thuyết ma quỷ. Có thể đây là lửa lân tinh mà người ta thường nói đến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Gia sư kiến thức bao la đã giải thích cho tiểu huynh nghe về lân tinh. Nhưng ánh sáng này coi tình hình chuyển động, quyết chẳng phải là lân tinh.

Thương Bát hỏi:

-Theo ý đại ca thí ánh lửa xanh dưới đáy vực kia là do nhân lực tạo ra hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nếu là một người cầm lồng đèn phất bằng giấy xanh đi lại dưới đáy hang thì chúng ta đứng trên này cao đến trăm trượng nhìn xuống nó chỉ còn nhỏ bằng hạt đậu.

Thương Bát gật đầu nói:

đúng rồi! Đại ca nói rất có lý.

Đổ Cửu xen vào:

Đưới đáy vực không chừng có người ở.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vấn đề là ở chổ đó. Dưới đáy hang có người ở chẳng lấy chi làm lạ, nhưng trước nay chưa từng phát giác ra ai ở dưới đó thì trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Chương 6 - GẶP ĐOÀN VĂN THĂNG HỎI DÒ CUNG CẤM

Đổ Cửu hỏi:

-Ngoắt ngoéo ở chổ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vực thẳm ở phía này tức là nơi trước kia một đôi nam nữ giắt tay nhau nhảy xuống tự tử. Chắc hai vị còn nhớ chuyện của lão tiều kể lại:

Khi ấy nhiều người xuống đáy vực tìm thi thể cặp nam nữ kia thì chẳng những không thấy thi hài mà còn không thấy một vết tích gì.

Thương Bát nói:

-Phải rồi! Nếu hai nhân vật đó mà tan xương nát thịt thì cũng còn vết tích mới phải.

Đổ Cửu nói:

-Có thể lúc hai người rớt xuống đến lưng chừng rồi gặp dây leo vướng lại chưa lăn xuống tận đáy vực?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nhận xét của huynh đệ cũng có lý. Nhưng tiểu huynh nghĩ rằng còn có lý do khác nữa.

Thương Bát hỏi:

-Lý do nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Đưới đáy vực dù có người ở thì làm sao họ lại cầm lồng đèn màu xanh lè? Phải chăng đèn màu xanh khiến cho người ta dể nhận lầm là lân tinh mà không sinh lòng ngờ vực?

Thương Bát nói:

đại ca suy luận rất có lý. Đây thật là chuyện đáng ngờ.

Đổ Cửu bụng bảo dạ:

-Bây giờ chúng ta đi kiếm núi Ưng Dương và hang Bàn Xà là việc khẩn yếu.

Sao lại nghĩ đến chuyện chẳng liên can gì cho uổng phí tâm cơ cùng thời giờ?

Bổng nghe Thương Bát hỏi:

-Phải chăng đại ca có ý muốn điều tra cho biết rõ nội tình dưới đáy vực?

Đổ Cửu xen vào:

-Theo ý kiến của tiểu đệ thì bất tất làm việc này cho phí thời giờ. Chúng ta phải đi kiếm cung cấm ở đâu, chẳng nên để ý đến những chuyện vu vơ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đổ huynh đệ nói thế cũng phải. Nhưng chúng ta đã gặp việc khả nghi, chẳng lẽ nhắm mắt bỏ qua?... Đổ Cửu lấy làm kỳ hỏi:

-Việc không ca thiệp đến mình thì mình dính vô làm chi?

Trước nay Đổ Cửu vẫn coi Tiêu Lĩnh Vu như một vị thần minh, không muốn trái ý chàng cả những việc nhỏ mọn. Nhưng bữa nay hắn bổng nổi dạ anh hùng khí khái. Hắn chợt động tâm linh tự nhủ:

-Hai vị huynh trưởng đã muốn xuống đáy vực coi mà không để họ thỏa mãn tính hiếu kỳ thì may đây họ lại oán trách ta.

Hắn động tâm liền thủng thỉnh nói tiếp:

-Theo nhận xét của tiểu đệ thì điểm sáng dưới đáy vực là người hay không phải người cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta... Đổ Cửu nói tới đây chợt thấy ánh sáng xanh lè lại hiện ra, liền dừng lại. Lần này hai điểm sáng lại phân ra hai ngã mà đi. Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Vụ này thật quái dị... Thương Bát hỏi:

-Bây giờ hãy kiếm một người nào để hỏi xem sao, nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

-Biết tìm ai bây giờ?

Thương Bát đáp:

đạo nhân giữ hương hỏa nơi đây chắc là hiểu biết mọi cảnh vật.

Tiểu đệ đi kiếm y.

Dứt lời hắn trở gót. Tiêu Lĩnh Vu toan cản lại thì Thương Bát đã mất hút vào trong bóng đêm. Chàng không tiện lớn tiếng hô hoán, đành để mặchàng cho hắn đi. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn xuống vực đột nhiên thấy ánh sáng xanh lè dừng lại một chút rồi mất hút. Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đổ Cửu nói:

đổ huynh đệ! Chẳng hiểu có phải là người hay không? Ngọn đèn lồng màu xanh lè dường như đứng lại trước một tòa phòng xá rồi gọi cửa tiến vào.

Đổ Cửu đáp:

-Tiểu đệ cũng nhận thấy như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nếu đêm nay chúng ta xuống hang núi coi được thì khỏi lở buổi hành trình vào buổi sáng sớm mai.

Thương Bát đã dẩn đạo nhân tới. Đạo nhân này như người đang ngủ mơ bị Thương Bát đến lôi đi hảy còn mắt nhắm, mắt mở. Thương Bát kéo đạo nhân đến trước chàng mặt Tiêu Lĩnh Vu thì dừng lại. Đạo nhân bị Thương Bát kéo đi mau quá, nhọc bở hơi tai. Tiêu Lĩnh Vu nhìn đạo nhân thủng thẳng hỏi:

-Huynh đài ở đây đã lâu chưa?

Hương hỏa đạo nhân đáp:

-Bần đạo ở đây từ ngày dựng miếu Nhân Duyên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Nếu vậy chắc huynh đài thuộc hết phong cảnh nơi đây phải không?

Hương hỏa đạo nhân đáp:

-Từ một ngọn cỏ gốc cây, bần đạo đều biết hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hay quá! Tiểu đệ muốn hỏi huynh đài mấy chuyện được chăng?

Hương hỏa đạo nhân giơ tay lên dụi mắt hỏi lại:

-Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuốngvực thẳm hỏi:

-Trong hang núi này có người ở không?

Hương hỏa đạo nhân hơi ngạc nhiên hỏi lại:

-Các vị đến đây đã được nghe thiên cố sự về miếu Nhân Duyên này chưa?

Đổ Cửu lạnh lùng nói:

đại ca ta hỏi dưới hang núi có người ở không chứ chẳng cần biết đến cố sự ở miếu Nhân Duyên làm chi.

Hương hỏa đạo nhân nghe thanh âm Đổ Cửu rất lạnh lẽo, không khỏi ớn da gà, liền đáp:

-Hang thẳm này sâu đến mấy trăm trượng. Đừng nói tấm thân bằng xương thịt, ngay cả một tảng đá rớt xuống cũng nát ra như cám... Đổ Cửu cất giọng lạnh lẽo hơn ngắt lời:

-Ngươi điếc tai hay sao? Đại ca ta chỉ hỏi ở dưới hang núi có người ở hay không? Sao ngươi lại nói những chuyện đâu đâu?

Hương hỏa đạo nhân đáp:

Đưới đáy hang âm thầm lạnh lẽo, độc vật ẩn hiện bất thường. Dĩ nhiên không ai ở được.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

đa tạ huynh đài có lòng chỉ giáo. tại hạ xin lỗi đã làm mất giấc ngủ say sưa của huynh đài.

Hương hỏa đạo nhân nghe thanh âm của Đổ Cửu sợ quá toàn thân run bần bật. Y thấy Tiêu Lĩnh Vu buông tha mình về, khác nào nghe lệnh đại xá vội đáp lễ rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu chờ Hương hỏa đạo nhân đi xa rồi hỏi Thương Bát, Đổ Cửu:

-Hai vị huynh đệ nghe rõ rồi chứ?

Thương Bát đáp:

-Nghe rõ rồi. Đại ca tính sao bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu huynh muốn xuống đáy hang xem sao, không chừng chúng ta sẽ phát giác ra được những chuyện bất ngờ.

Thương Bát nói:

-Hay lắm! Chờ trời sáng rồi chúng ta hãy xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu huynh muốn đi ngay cho khỏi mất thì giờ.

Thương Bát hỏi:

đi ngay ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Phải rồi! Có khi dưới đáy hang chẳng có chuyện gì khả nghi. Những ánh sáng xanh đó không chừng là do dã thú chết lâu ngày xương chất thành đống mà hóa ra lân tinh... Chàng ngửng đầu trông trời chiều nói tiếp:

-Nếu chúng ta xuống hang ngay bây giờ thì có thể trở về trước khi trời sáng và không trể mất thời gian.

Thương Bát nói:

đại ca! Chẳng phải tiểu đệ ngần ngại, nhưng hang núi này sâu thẳm rất là nguy hiểm. Chúng ta không thuộc đường xá mà đi lúc đêm khuya e rằng không ổn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tiểu huynh cũng biết vậy. Có phải hai vị huynh đệ cho là không có cách nào xuống núi được?

Thương Bát đáp:

-Chính là thế đó.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

-Ccái đó không quan trọng. Tiểu huynh đã nghĩ được cách xuống hang núi.

Thương Bát hỏi:

đại ca định xuống bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vừa rồi tiểu huynh đi theo Bách Lý cô nương vào một tòa khách sạn thấy trong đó có chất đống rất nhiều dây cỏ. Hai vị huynh đệ ở trên núi dòng dây cho tiểu huynh xuống, không cần phải tìm đường nào khác.

Thương Bát sửng sốt:

-Như vậy mạo hiểm quá.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu huynh đã quyết tâm nhị vị đừng khuyên can nửa. Tiểu huynh đi lấy dây đây.

Dứt lời chàng trở gót đi ngay. Trung Châu Nhị Cổ thấy chàng lộ vẻ kiên quyết, đành lẳng lặng không dám nói nữa. Động tác của Tiêu Lĩnh Vu rất mau lẹ. Chẳng mấy chốc chàng đã ôm hai bó dây cõ.

Chàng đặt dây xuống ngước mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ nói:

-Tiểu huynh tưởng hai bó dây này đủ xuống tới đáy hang rồi.

Thương Bát hỏi:

đại ca là tiêu chuẩn chính nghỉa võ lâm, không nên mạo hiểm. Để tiểu đệ xuống thay được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Huynh đệ mập quá sợ sợi dây này chịu không nổi.

Đổ Cửu hỏi:

-Tiểu đệ xuống được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không cần để tiểu huynh xuống coi xem.

Chàng vừa nói vừa cởi buộc dây ra. Thương Bát nhìn Đổ Cửu nói:

đại ca đã quyết định. Tiểu đệ không tiện khuyên can nữa.

Tiêu Lĩnh Vu dường như trong lòng nóng nẩy, buộc đầu dây vào lưng nói:

-Nếu tiểu huynh cần hai vị xuống hang giúp đỡ sẽ hú lên ba tiếng làm dấu hiệu.

Chàng không chờ Thương Bát và Đổ Cửu trả lời đã tung mình nhảy xuống.

Thương Bát nắm lấy cuộn giây từ từ thả xuống. Hắn nắm dây rất cẩn thận, hể thấy có chổ nào không được bền bĩ lại bện thêm vào. Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí, hai tay đều đeo bao bằng da giao ngàn năm, lần vách núi tụt xuống. Vách núi trơn tuột chỉ có rêu bám vào. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

-Vách núi thẳng tắp và trơn tuột thế này thì dù người có khinh công bật nhất cũng không thi triển được.

Chàng đang ngẩm nghĩ, chân phải đột nhiên đụng vào một vật mềm nhũn. Hiện nay chàng đã nhiều kinh nghiệm giang hồ, vừa đụng vào liền phát giác ra không phải lá cây mà cũng không phải cỏ mộc.

Chàng liền nếu chặt dây thừng trèo lên ba thước.

Thương Bát là tay lão luyện giang hồ, vừa cảm thấy dây thừng rít lại, biết ngay Tiêu Lĩnh Vu đã gặp biến cố liền dừng lại không thả xuống nữa. Tiêu Lĩnh Vu lên cao mấy thước cúi đầu nhìn xuống thì thấy một người ngồi chồm chồm trên mỏm đá lồi ra. Sự phát hiện bất ngờ này khiến Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần, chàng cất tiếng hỏi:

-Ai đó! Ngờ đâu chàng hỏi luôn mấy tiếng vẫn không thấy người kia phản ứng. Trong lòng lấy làm kỳ, chàng tự hỏi:

-Chẳng lẻ người này chết rồi ư?

Nhưng theo tư thế người đó ngồi rất ngay ngắn không có vẽ gì là người chết.

Chàng liền hỏi lại:

-Các hạ là người chết hay còn sống?

Quả nhiên câu hỏi này phát sinh hiệu lực. Chàng nghe thanh âm ra chiều phẩn nộ đáp:

-Lão phu mà chết rồi thì còn ngồi đây được ư?

Tiêu Lĩnh Vu cũng khó chịu lẩm bẩm:

-Lão còn sống mà sao ta hỏi mấy câu không trả lời?

Chàng liền hỏi tiếp:

-Các hạ ở đây làm chi?

Người kia lại ngồi yên không trả lời. Tiêu Lĩnh Vu chau mày tự hỏi:

-Lão này ngồi lưng chừng vách núi, chân không đến đất, cột không đến trời, tất phải là hạng võ công thượng thừa. Huống chi nguyên phần gan dạ của lão đã đủ khiến cho người ta phải khâm phục. Chàng khẽ hắng đặng một tiếng rồi lại hỏi:

-Tại hạ có ý muốn mượn một mỏm đá lồi ra mà huynh đài đang ngồi đó để đỡ chân một chút. Chẳng hiểu huynh đài có ưng thuận không?

Người kia đáp:

đá núi này chẳng phải thuộc quyền sở hữu của lão phu. Các hạ muốn nghỉ chân hay không là việc của các hạ, chẳng liên quan gì tới lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm:

-Lão này trả lời một cách rất dứt khoát.

Chàng vừa ngấm ngầm vận tụ chân khí đề phòng người kia tập kích, vừa từ từ vịn dây hạ xuống.

Phiến đá này rộng chừng bốn thước lồi ra ở vách núi. Người kia ngồi đã chiếm mất hai thước. Mổi bên chỉ còn dư một thước. Nếu người kia tập kích đột ngột thì thật khó nổi đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu hạ chân xuống rất thận trọng. Chàng đứng vững trên mặt đá rồi mới buông tay ra không nắm dây nữa. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn lại thì người kia hai mắt nhắm nghiền, trước ngực nhô lên hóp xuống rất mạnh tựa hồ lão đang vận khí trị thương. Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

-Sao lão này lại chạy tới đây ngồi mà tọa tức?

Chàng liền hỏi:

-Phải chăng ông bạn đang vận khí trị thương?

Lúc này trên vòm trời lấp loáng ánh tinh quang. Tiêu Lĩnh Vu có thể nhìn rõ mặt người kia thấy đầu y bịt khăn xanh, mặt vuông tai lớn. Dưới cằm râu ngắn đâm tua tủa. Dáng điệu rất uy mãnh.

Dường như lão trị thương đã đến lúc khẩn yếu. Tiêu Lĩnh Vu đặt chân xuống rồi, lão không nhìn đến chàng một lần nào. Đột nhiên toàn thân đại hán run lên kịch liệt. Mặt toát mồ hôi nhỏ giọt.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế biết là lão lâm vào tình trạng rất nguy ngập. Luồng chân khí của lão không tài nào đã thông được kinh mạch để mà trị thương. Chàng liền thò tay mặt ra nói:

-Tại hạ không biết huynh đài đang trị thương, lên tiếng quấy nhiểu. Bây giờ xin giúp huynh đài môt tay để tạ tội.

Tay mặt chàng khẽ đặt vào trước ngực đại hán. Nội lực của chàng rất tinh thâm.

Một luồng nhiệt lưu ào ạt rót vào trong nội phủ người kia để giúp lão đã thông vào huyệt mạch. Người đại hán bớt rung rẩy rồi dừng lại. Mồ hôi cũng không toát ra nữa. Tiêu Lĩnh Vu biết đại hán đã qua cơn nguy hiểm liền từ từ rút tay về.

Đại hán từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

đa tạ các hạ có lòng tương trợ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

-Huynh đài bất tất phải cảm ơn. Nếu tại hạ không quấy nhiểu thì không chừng huynh đài đã trị thương xong rồi, chẳng cần đến tại hạ trợ lực.

Tuy chàng chưa bôn tẩu giang hồ lâu ngày mà lịch duyệt tăng lên rất nhiều.

Chàng hiểu rõ người võ lâm số đông có lòng hiếu danh nên chỉ ăn nói uyển chuyển và không tự nhận công lao của mình.

Đại hán giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi hỏi:

-Các hạ xuống đây làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Mình chưa kịp hỏi hắn, hắn đã hỏi mình trước.

Chàng liền đáp:

-Tại hạ phát giác ra dưới vực có sự vật khả nghi rồi động tính hiếu kỳ muốn xuống đó coi xem.

Đại hán ngửng đầu nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu dòng dây hạ xuống liền hỏi:

-Trên đỉnh núi các hạ còn có đồng bạn phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng rồi! Các hạ chỉ có một mình thôi ư?

Đại hán đáp:

-Hai người nhưng hiện giờ chỉ còn một.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Quí hữu đâu?

Đại hán đáp:

-Chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Thi thể y đâu?

Đại hán đáp:

để dưới đáy vực. Nếu bọn họ biết tại hạ còn có hy vọng sống thì họ quyết chẳng buông tha.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Xem chừng dưới đáy vực quả có cao nhân võ lâm ẩn nấp. Coi bộ người này hiểu biết khá nhiều nội tình. Ta phải tìm cách hỏi y mới được.

Chàng liền niềm nở hỏi:

-Quí tính huynh đài là gì?

Đại hán trầm ngâm rồi đáp:

-Tại hạ là Đoàn Văn Thăng.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

-Té ra là Đoàn huynh.

Đoàn Văn Thăng đáp lễ hỏi:

-Xin huynh đài cho biết đại danh được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Đoàn Văn Thăng dụi mắt hỏi:

-Phải chăng các hạ là Tiêu đại hiệp lừng danh trong võ lâm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không dám. Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Đoàn Văn Thăng hỏi:

-Tiêu đại hiệp đã đến chốn hoang sơn này phải chăng để tìm cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng thế! Sao huynh đài lại biết rõ ý kiến của tại hạ?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Tiêu đại hiệp nhất kiếm ở Bách Hoa sơn trang, đại phá Ngũ Long trận, chống cự Thẩm Mộc Phong, nêu cao chính nghỉa giang hồ. Đồng đạo võ lâm thiên hạ ai cũng kính phục. Hiện nay võ lâm đang xẩy cuộc đại biến, nếu đại hiệp không vì tìm cung cấm thì đâu có rảnh để tới đây?

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm:

-Tuy hắn nói đúng, nhưng vừa mở miệng đã đoán được mình đến tìmcung cấm ta phải thận trọng mới được.

Chàng liền mỉm cười nói:

đoàn huynh cũng ghê gớm lắm nhỉ, còn đến trước tiểu đệ một bước.

Đoàn Văn Thăng lắc đầu đáp:

-Nhưng còn có người đến trước tại hạ mấy tháng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hải hỏi:

-Huynh đài bảo sao?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Tại hạ nói là còn có người đến trước chúng ta cả mấy tháng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Chẳng lẽ núi Ưng Dương và hang Bàn Xà cũng ở gần đây? Thế thì hai chữ Nhân Duyên tức là đồng âm với Ưng Dương.

Trong lòng xoay chuyển ý nghỉ miệng chàng hỏi:

-Theo chổ tại hạ biết thì chiếc chìa khóa cung cấm chưa thấy xuất hiện ở chốn giang hồ mà sao có người biết cung cấm ở đây?

Đoàn Văn Thăng vừa cười vừa hỏi lại:

-Sao đại hiệp cũng biết đó thôi?

Tiêu Lĩnh Vu bị câu hỏi rất sắc bén, chàng trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Tại hạ được một cao nhân chỉ giáo cho tới đây.

Đoàn Văn Thăng nói:

-Thế thì phải rồi! Nhân vật kia đã chỉ giáo cho Tiêu đại hiệp đến đây tìm cung cấm thì dĩ nhiên có thể chỉ thị cho người khác tới. Tiểu đệ cũng được người chỉ giáo tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

-Hay quá! Mình nói liều một lý do, không ngờ lại trúng vào việc.

Chàng khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

đoàn huynh! Đoàn huynh có thể cho tiểu đệ hay vị nào đã chỉ giáo cho huynh đài được không?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Nếu người khác hỏi câu này thì tại hạ quyết không chịu nói, nhưng Tiêu đại hiệp hỏi tới tại hạ chẳng thể dấu diếm.

Hắn ngửng mặt trông trời ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

-Tại hạ cùng một vị huynh đệ kết nghỉa chi lan, ba bữa trước đây đã cứu một người bị thương ở bên khe suối cách chừng mười dặm.

Người đó chỉ còn thoi thóp thở chờ chết. Tại hạ cùng vị huynh đệ kia đem hết linh đan cũng không cứu sống được, nhưng y có tỉnh lại một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

-Người đó cho các vị hay cung cấm ở đây phải không?

Đoàn Văn Thăng đáp:

đúng thế! Y bị thương nặng quá chỉ nói được một câu rồi tắt thở chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Người đó nói câu gì?

Đoàn Văn Thăng giương cặp mắt tròn xoe nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Các hạ có đúng là Tiêu đại hiệp thật không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Bậc đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi chẳng đổi họ. Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Đoàn Văn Thăng nói:

-Nếu quả đúng là Tiêu đại hiệp thì tại hạ xin nói thật là người kia bảo cung cấm ở dưới chân núi Nhân Duyên.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Người đó còn nói gì nữa không?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Y vừa dứt lời đã chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi lại:

-Hai vị nghe rõ đấy chứ? Người ta thường nói sai một ly đi một dặm. Tỷ như người ta bảo núi Ưng Dương mà hai vị nghe ra núi Nhân Duyên thì là đồng âm chứ không phải đồng tự.

Đoàn Văn Thăng lắc đầu đáp:

-Không thể lầm được. Tại hạ cùng người anh em nghe rõ lắm. Lúc đó bọn tại hạ chưa tin, mai táng xong thi thể người đó rồi cùng nhau lên núi Nhân Duyên coi thì biết là không lầm nữa.

Chương 7 - BĂNG NHI XUẤT HIỆN CỨU TIÊU LANG

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Sao huynh đài lại biết ở trong hang núi này?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Bọn tiểu đệ đuổi tới đây điều tra bốn mặt thủy chung vẫn chẳng thấy chổ nảo khả nghi. Mãi đến lúc trời tối mới phát giác ra đáy vực có ánh sáng xanh lè chuyển động. Giả tỷ người kia không nói thì anh em tại hạ cũng không nghỉ tới đây là điểm đáng ngờ.

Sáng hôm sau, anh em tại hạ liền tìm đường xuống đáy hang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai vị vào hang rồi bị người ngấm ngầm hạ độc thủ đả thương phải không?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Không phải. Hang núi này dài mấy chục dặm, đường đi xuống cũng xa mấy chục dặm. Bọn tại hạ phải mất một ngày trời mới tìm được đường xuống hang. Kế đó cứ theo hang núi đi theo tới chân núi ngọn Nhân Duyên này thì trời đã huỳnh hôn. Trong hang lại tối sớm hơn nên không nhìn rõ cảnh vật.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tức là chiều hôm nay phải không?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Phải rồi! Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm trong bụng:

-Y nói hàng nữa ngày trời vẫn chưa vào chính đề. Lúc này thời giờ quí báu, chẳng thể nói chuyện dài dòng với y được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng chẩm rải hỏi:

-Ông bạn cùng đi với Đoàn huynh làm sao chết?

Đoàn Văn Thăng đáp:

đại khái y chết vì ám khí có độc. Tại hạ nghe y rú lên một tiếng thê thảm hốt hoảng chạy lại thì y đã ngừng thở chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

đoàn huynh có gặïp địch nhân không?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Lúc đó trong hang núi đã tối mò, mọi vật lờ mờ không thấy rõ. Tại hạ coi lại thi thể của người anh em thấy sau lưng bị trúng một đòn. May mà tại hạ đã luyện môn đồng tử hỗn nguyên khí công và vận khí đề phòng từ trước nên tuy bị một đòn cũng còn chịu đựng được. Tại hạ vội nhảy lùi lại né tránh rồi ngoảnh đầu nhìn lại thì không thấy tung tích địch nhân đâu cả.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Bọn họ ẩn trong bóng tối hay sao?

Đoàn Văn Thăng đáp:

đại khái là như vậy. Đòn đánh rất nặng, tại hạ tự biết mình khó lòng tái chiến được, đã không trông thấy địch nhân xuất hiện thì mượn cơ hội tẩu thoát là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuống phía dưới tảng đá lồi ra thấy vách núi phẳng như dao chém. Dù là tay khinh công đệ nhất cũng khó lòng trèo lên được, huống chi Đoàn Văn Thăng lại bị trọng thương.

Đoàn Văn Thăng dường nhu đã nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu sinh lòng ngờ vực liền nói tiếp:

-Số mình chưa chết thành ra có chổ cứu viện. Tại hạ hấp tấp trốn chạy liền mạo hiểm trèo núi. Tại hạ cố gắng mới trèo được bốn năm trượng thì sức cùng lực kiệt mà vách núi đứng dựng.

Đừng nói tại hạ, ngay cả đến những tay cao thủ khinh công gấp mười cũng không thể trèo lên được. may chổ mình dừng lại có một đám cỏ rậm, tại hạ liền ẩn thân vào trong đó. Vừa ẩn thân xong thì hai ngọn đèn sáng rực soi lên vách núi lâu trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Sao Đoàn huynh lại trèo lên đây được?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Tại hạ tưởng tránh được cái nguy tạm thời chứ không thoát được đại nạn, nhưng lúc thò tay ra vô tình đụng vào một chiếc vòng sắt có khóa. Đại khái đã lâu ngày quá rồi, khóa sắt hoen rỉ. Tại hạ vận nội lực kéo mạnh một cái khóa sắt bật ra.

Vách đá có một tảng thụt vào. Té ra đây là một tòa thạch môn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Phải chăng tòa thạch môn này do nhân công tạo ra?

Đoàn Văn Thăng đáp:

Đĩ nhiên thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Phía trong cửa đá có gì không?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Trong có bậc đá thông lên chổ mỏm đá lồi ra. Tại hạ lên đến đây rồi chẳng có cách nào trèo lên được nữa, đành ngồi lại nghỉ ngơi điều dưỡng thương thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Sau tảng đá này chắc cũng có một khung cửa?

Đoàn Văn Thăng gật đầu đáp:

-Tiêu đại hiệp đưa tay ra phía sau đẩy một cái là tiến vào trong được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hiện giờ thương thế của Đoàn huynh ra sao?

Đoàn Văn Thăng đáp:

-Sau một lúc điều trị tuy chưa thấy đở nhưng cũng không thấy nặng hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Bây giờ Đoàn huynh vịn dây mà lên. Đến đỉnh núi gặp hai người anh em của tại hạ. Đoàn huynh cứ nói rõ nội tình cho họ nghe.

Đoàn Văn Thăng hỏi:

-Còn Tiêu đại hiệp thì sao? Có dùng dợi dây này nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ không cần dùng nữa.

Chàng buộc đầu dây vào lưng Đoàn Văn Thăng và dặn y:

đoàn huynh lên rồi chớ nói dối người anh em tại hạ một câu nào.

Tiêu Lĩnh Vu rung đầu dây một cái. Quả nhiên sợi dây từ từ kéo lên. Đoàn Văn Thăng đầu dây đã buộc vào lưng, hai tay cùng rút trèo lên cho mau.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho Đoàn Văn Thăng lên cao rồi liền đưa tay đẩy vào vách núi. Quả nhiên phía sau tảng đá mở ra liền. Chàng đã nhiều kinh nghiệm chưa tiến vào ngay, ngửng đầu nhìn kỹ cửa đá vừa mở ra. Mục quang chàng tinh nhuệ hơn đời trông vào bóng tối cũng rõ mọi vật.

Đây nguyên là thạch động thiên nhiên lại được tay người kiến trúc thêm vào.

Phiến đá cửa rất dầy, hãy còn vết vòng sắt gắn vào. Nhưng vì lâu đời quá vòng sắt rỉ nát. Nếu không làm như vậy thì chẳng có cách nào mở được. Một tia sáng lướt qua đầu óc chàng. Chàng nghi ngờ tự hỏi:

đây tuy là một tòa thạch động thiên nhiên, nhưng rõ ràng phải bao nhiêu nhân công kiến trúc mới thành. Tại sao người ta lại hao phí rất nhiều nhân lực và tài lực để sửa sang một tòa thạch

động ở chốn hoang vu này? Dĩ nhiên chổ dụng tâm của họ có liên quan đến cung cấm.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng lần theo bậc đá đi xuống thì thấy một đường thạch đạo rất rộng rãi, đi lại ung dung. Quả là một công trình hiện đại.

Bậc đá đi xuống đột nhiên đến chổ bằng phẳng. Chàng cho là đã đến cửa ra ngoài, vươn tay đẩy một cái quả nhiên một phiến đá vách núi mở ra. Ánh sao lờ mờ chiếu lọt vào. Chàng đã nghe Đoàn Văn Thăng kể tường tận biết là ngoài khuôn cửa đá có một khu cỏ rậm, liền khẽ đẩy cửa nhảy vọt ra.

Ngoài cửa đá cỏ mọc cao đến trên lưng. Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm:

-Người ta đặt cửa đá chổ này là phải lắm. Triền núi vừa hết dốc lại có cỏ mọc che kín.

Chàng từ từ đóng cửa lại ẩn thân vào trong bụi cỏ nhìn ra. Dưới ánh sao vằng vặc, Tiêu Lĩnh Vu đã nhìn rõ cảnh vật dưới đáy hang.

Chàng ngấm nghía hồi lâu không thấy động thấy động tỉnh gì toan tung mình nhảy xuống thì đột nhiên nghe tiếng người vọng lại:

-Chúng ta bất tất phải chờ đợi nữa chắc hắn chẳng có cách nào trèo lên vách núi được. Không chừng lúc này hắn đã chết lâu rồi.

Một người khác đáp lại:

-Ông bạn nói cũng có lý, chúng ta đã bắn khá nhiều ám khí vào trong đám loạn thảo. Nếu hắn còn ẩn nấp trong đó thì cũng bị thương về độc tiển rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Hai người này chắc là nói về Đoàn Văn Thăng. Nếu ta hấp tấp chạy xuống hang núi tất bị chúng phát giác rồi. Không hiểu tại sao trong hang núi này lại có nhiều nhân vật võ lâm cư trú?

Rồi nghe tiếng bước chân lao xao mổi lúc một xa. Chàng biết là hai người không nhẩn nại được nữa bỏ đi rồi. Tiêu Lĩnh Vu lại chờ một lúc rồi thi triển Bích hổ công, dán lưng vào vách núi từ từ tụt xuống. Từ chổ bụi cỏ trên vách đá xuống tới đáy vực chỉ cách chừng bốn trượng. Chớp mắt chàng đã tới nơi. Chàng biết dưới hang núi này có nhiều nahn vật võ lâm nên hành động cực kỳ thận trọng. Đáy hang đá mọc tai mèo hành động thật khó khăn nhưng lại tiện cho việc ẩn mình. Tiêu Lĩnh Vu vừa thận trọng cất bước vừa mắt nhìn bốn phía, lắng tai nghe khắp tám phương.

Chàng đi chừng mấy chục trượng vẫn chẳng thấy vết chân người. Cả ánh sáng xanh lè mà lúc chàng đứng trên đỉnh núi trông thấy bây giờ cũng không xuất hiện nữa, tựa hồ những người đó đột nhiên biến mất. Cảnh đêm khuya hang thẳm khiến người ta cảm thấy nổi thê lương cô độc. Tiêu Lĩnh Vu lại đi chừng mấy chục trượng nữa vẩn không thấy tung tích của địch nhân đâu. Bổng bên tai chàng nghe tiếng nước chảy róc rách như tiếng ngọc đeo xưng xẻng. Té ra chàng đã tới bên cạnh đầm nước. Đầm nước này ngang dọc rộng chừng mười thước ở ngay chân vách núi, trên vách núi có nước đổ xuống đầm. Lạ ở chổ nước chảy gấp mà chỉ vọt ra những tia thật nhỏ rót xuống giữa đầm.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên chổ suối nước vọt ra, nghĩ thầm trong bụng:

-Chổ này đáng lý nước chảy ầm ầm như thác lũ mới phải mà sao những tia nước nhỏ như tơ? Chẳng lẽ suối nước này bị hình thế thiên nhiên ngăn trở chỉ phun ra những tia nhỏ?

Chàng còn đang ngẩm nghĩ bỗng nghe thanh âm lạnh lùng cất lên:

-Ai?

Trong hang núi này chổ nào phong cảnh cũng đẹp chỉ có dòng suối nhỏ quá, nước không chảy đi chổ khác mà trút hết xuống cái đầm nhỏ. Tiêu Lĩnh Vu lạng người ẩn vào sau một tảng đá lớn chú ý nhìn ra. Bỗng thấy hai đại hán võ phục, một trước một sau đi tới.

Người đi trước tuổi lớn hơn một chút cất tiếng:

-Huynh đệ nghe nóitrong hang sâu này trước có một dòng nước lớn chảy rất mạnh, rồi sau bị một tay thợ khéo chắn lại từ trong lòng núi không để ồ ạt chảy ra nữa, rồi mở lối khác cho nó chỉ phun những tia nhỏ.

Người đi sau hỏi:

-Thật thế ư?

Người đi trước đáp:

-Chân hay giả tại hạ không dám nói quyết. Nhưng theo thế nước vọt ra mình có thể tin được.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã tới cái đầm nhỏ.

Trong tay hai người đều cầm cái thúng gổ. Họ cúi xuống múc một thùng nước rồi đứng thẳng lên. Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở sau tảng đá lớn bây giờ đã nhìn rõ, bụng bảo dạ:

-Trong hang núi có nhiều nhân vật võ lâm cư trú mà không hiểu họ ở chổ nào.

Hiện giờ nếu mình ra tay đột ngột thì có thể kiềm chế được hai người này, nhưng đang lúc canh khuya họ tới đây lấy nước tất nhiên có việc cần dùng. Họ ở đây lâu không về tất địch nhân sinh lòng ngờ vực.

Chàng còn đang ngẩm nghĩ đã thấy hai đại hán áo đen xách thùng nước đi xa rồi. Tiêu Lĩnh Vu vận mục lực để cố trông xem họ đi về đâu, nhưng ban đêm trời tối hai người ra xa ngoài bốn trượng là không nhỉn thấy gì nữa. Sau một lúc ngẩm nghĩ, chàng quyết định ngồi yên sau tảng đá để chờ trời sáng sẽ đi coi tình hình hang núi và quyết định hành động.

Đêm đã qua, trời đông hừng sáng. Ánh dương quang dần dần xua đuổi bóng tối tăm. Mặt trời lên đầu núi chiếu xuống đầm coi rất đẹp mắt. Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng lên chuyển động cặp mắt quay đầu nhìn lại thì thấy trong hang núi vẩn tịnh mịch không một bóng người.

Đột nhiên mục quang chàng nhìn xuống đầm nước thì thấy dưới nước có bóng một con chim ưng xòe cánh đang bay và một con rắn cuộn mình ngửng đầu lên.

Nước đầm gợn sóng, khiến cho mình con rắn trong đầm dường như đang cử động.

Hai cánh chim ưng cũng dương ra tựa hồ cởi gió bay đi.

Chàng đột nhiên phát giác ra vụ này, tinh thần phấn khởi vô cùng mà cũng cực kỳ khẩn trương.

Bất giác chàng cất tiếng ngâm:

-Nào núi Ưng Dương, nào hang Bàn Xà té ra chỉ là ấn tượng trong đầm.

Tiêu Lĩnh Vu quên mình đang ở nơi nguy hiểm, bốn mặt nguy cơ rình rập.

Chàng cất bước đi mau đến bên bờ đầm nhìn kỷ thì chỉ còn thấy trong đầm có hai bóng đen lờ mờ. Con phi ưng cùng con phi xà đó đột nhiên mất hút. Chàng ngửng đầu nhìn lên, ánh dương quang lòe mắt. Trên đỉnh núi ở phía xa xa ẩn hiện hai khối đá lồi ra một tảng lớn một tảng nhỏ. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

-Vụ này là thế nào đây? Hiển nhiên ta nhìn thấy trong đầm nước có phi ưng, có bàn xà. Sao đột nhiên lại mất hút?

Chàng toan trở lại sau tảng đá thì đột nhiên thấy vai bên tả ngâm ngẩm đau dường như bị kim châm. Kinh nghiệm cho chàng hay mình đã bị ám toán mà lại trúng phải ám khí có chất độc ghê gớm. Chàng liền nhắm mắt vận khí phong tỏa huyệt đạo vai bên trái, cất tiếng hỏi:

-Các hạ là ai? Sao lại ám toán tại hạ?

Kể ra bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu hiện nay thì dù là ám khí nhỏ bé đến đâu cũng khó lòng phóng trúng người chàng. Chỉ vì vừa rồi chàng thấy dưới đầm có ánh sáng hình con phi ưng và con bàn xà nên trong lòng cực kỳ kinh dị, tai mắt kém phần linh mẫn. Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo đáp lại:

-Ngươi là ai? Sao lại một mình sấn vào hang núi tử vong này?

Tiêu Lĩnh Vu nhận ra phương hướng phát thanh vội xoay mình lại. Chàng chú ý nhìn xa thấy một lão già thấp lùn râu tóc bạc phơ đứng cách chàng chừng một trượng. Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp mở miệng thì lão già đã cướp lời:

-Ngươi đã trúng phải Tý Ngọ thấu cốt châm của ta. Mũi châm tôi chất độc kịch liệt. Nếu ngươi còn hành động càn rỡ là chất độc phát tác rất mau rồi mất mạng đó.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn kỹ lão già thì là người lạ chưa từng gặp. Chàng liền nói:

-Vỏn vẹn một mũi độc châm e rằng chưa đủ làm chết được tại hạ.

Lão già thấp lùn râu bạc cười lạt nói:

độc châm của lão phu luyện bằng bảy chất kịch độc. Bất luận người võ công cao thâm đến đâu cũng không có cách nào giải được chất độc đó, trừ phi lão phu cho thuốc giải độc môn thì không kể, mà phải uống trong vòng một giờ sau khi trúng độc. Nếu quá thời hạn đó thì dù là thuốc giải của lão phu cũng không chửa được nữa. Độc châm của lão phu tuy kêu bằng Tý Ngọ thấu cốt châm, bị trúng giờ tý là không đến giờ ngọ đã chết rồi. Sự quyết định sống chết chỉ trong vòng một giờ.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

-Tiêu Lĩnh Vu hỡi Tiêu Lĩnh Vu! Mạng sống của Khâu tỷ tỷ đã giao phó cho ngươi. Lúc này ngươi không thể chết được.

Nghĩ tới đây lòng hào khí của chàng giảm đi rất nhiều. Nhưng tình thế lúc này chỉ có hai đường. Một là ra tay đột ngột như sét nổ đánh chết lão già kia để lấy thuốc giải. Hai là năn nỉ lão xin thuốc. Lão già râu bạc dường như tâm cơ rất linh mẫn. Lão thấy Tiêu Lĩnh Vu không nhúc nhích liền lạnh lùng nói:

-Nếu các hạ không sợ chết thì thử ra tay xem còn được mấy phần sinh cơ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cặp mắt lão già thần quang sung túc, huyệt thái dương nhô lên. Hiển nhiên là một tay cao thủ kiêm nội ngoại công.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Võ công người này quyết không phải hạng tầm thường. Nếu mình đánh một đòn không trúng e rằng khó lòng giết được hắn. Vậy ta phải dùng tâm cơ đối phó với lão mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thủng thẳng đáp:

-Các hạ cùng tại hạ vốn chưa từng quen biết nhau, dĩ nhiên không có chuyên gì ân oán. Chẳng hiểu sao các hạ lại ngấm ngầm hạ độc thủ với tại hạ?

Lão râu bạc lạnh lùng đáp:

-Lão phu muốn hỏi ngươi đến đây làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thì thấy ngoài lão già không thấy ai nữa, chàng cũng hơi yên dạ liền từ từ tiến tới một bước hỏi:

-Núi cao hang thẳm này chẳng phải của riêng ai, sao tại hạ lại không đến được?

Lão già hỏi lại:

-Ngươi ở đâu đến đây và đến có chuyện chi?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ tiến về phía trước thêm một bước đáp:

-Tại hạ nghe tiếng núi Nhân Duyên từ lâu, nay mới có dịp đến đây thưởng ngoạn.

Lão râu bạc hỏi:

-Sao ngươi lại tiến vào hang núi làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chỉ để thỏa mãn tính hiếu kỳ chứ không dụng ý nào khác.

Lão râu bạc hỏi:

-Các hạ lần mò đến đây thần không biết quỷ không hay khiến cho lão phu phải khâm phục.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hai đầu tuyệt cốc này lão phu đã bố trí mai phục, dù con chim bay cũng không thể qua tai mắt họ được. Thế mà các hạ lén vào gần cấm địa cũng chẳng ai hay.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

-Xem chừng khu phụ cận cái đầm nhỏ này là trung tâm điểm của bọn họ.

Chàng thản nhiên đáp:

-Tại hạ thả bước thủng tỉnh đi mà vô tình đến đây.

Lão râu bạc ngạc nhiên hỏi:

-Thế là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ vào được đây ngắm phong cảnh hang núi là một điều mai mắn. Nhưng giả tỷ có người cản lại không cho vào thì đã không bị trúng ám khí của các hạ. Đó chẳng là một điều đại bất hạnh ư?

Chàng vừa nói vừa từ từ tiến thêm một bước. Lão râu bạc dường như đã cảnh giác. Lão hít một hơi chân khí lùi lại tám thước quát:

đứng lại! Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi:

-Lão trượng phát cáu rồi ư?

Lão râu bạc lạnh lùng quát:

- Không phải là sợ nhưng lão phu chẳng muốn mạo hiểm để các hạ ám toán.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi:

-Lão trượng không sợ thì tại sao lại rụt rè như vậy?

Lão râu bạc đáp:

-Bọn lão phu đã phòng bị nghiêm mật là thế mà các hạ tiến vào được, đủ biết các hạ bản lãnh rất cao cường. Hơn nữa lực lượng phản kích của kẻ sắp chết dĩ nhiên là ghê gớm. Dù lão phu không sợ các hạ nhưng cũng không muốn cùng các hạ quyết một trận sống mái.

Tiêu Lĩnh Vu than thầm:

-Lão này võ công đã cao cường lại cực kỳ khôn ngoan. Giả tỷ Thương huynh đệ tới đây thì y có đủ tâm cơ giao thiệp với lão. Bây giờ ta chỉ có một mình e rằng khó lòng đối phó nổi.

Lão râu bạc đột nhiên chau mày hỏi:

độc châm sắp phát tác rồi đó. Các hạ đã cảm thấy gì chưa?

Nguyên lão thấy Tiêu Lĩnh Vu trúng độc châm khá lâu mà chưa thấy phát tác, trong lòng lão không khỏi kinh hải. Lão có biết đâu Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn thứ nấm đá ngàn năm, sức chống cự chất độc trong người mạnh hơn người thường rất nhiều. Chàng lại luyện tập nội công thượng thặng độc môn thành Cang thanh cương khí. Chàng vận khí phong tỏa huyệt đạo nghiêm mật dị thường. Chất kịch độc ở bả vai bên trái bị luồng chân khí chống đở lan ra rất chậm. Chất độc Tý

Ngọ thấu cốt châm mãnh liệt vô cùng. Nội công Tiêu Lĩnh Vu chỉ có thể làm cho chất độc phát tác chậm lại, nhưng bây giờ chàng đã cảm thấy nó từ từ lan ra.

Tiêu Lĩnh Vu biết rõ lúc này chẳng còn viện thủ nào khác mà chỉ trông vào đầu óc cơ trí cùng lòng dạ trầm tĩnh của mình, tìm cách chế phục lão già, bắt buộc lão đưa thuốc giải ra. Đó là đường sống duy nhất. Khốn nỗi lão râu bạc cũng khôn ngoan xảo quyệt mà lại đa nghi, để ý đề phòng từng ly từng tý khiến cho Tiêu Lĩnh Vu khó kiếm cơ hội để kiềm chế lão. Chất độc trong người chàng đã bắt đầu phát tác không thể nào kéo dài được nữa, chàng toan nhảy xổ lại thì đột nhiên thấy lão râu bạc người run bần bật sắc mặt tái mét, tựa hồ lão bị một đòn trí mạng bất thình lình.

Lão râu bạc cũng là người trấn tỉnh phi thường, giơ tay lên vuốt râu hỏi:

-Ai đó?

Một thanh âm trong trẻo vọng lại:

-Ta đây! Lão râu bạc lại hỏi:

-Các hạ dùng ám khí gì vậy?

Thanh âm kia đáp:

-Bắc hải băng phách châm.

Tiêu Lĩnh Vu đã nghe rõ thanh âm người mới đến liền gọi:

-Băng nhi! Bóng người thấp thoáng. Bách Lý Băng võ phục màu lam đứng sau tảng đá lớn cách chừng hai trượng. Bách Lý Băng rảo bước tiến lại mỉm cười hỏi:

đại ca vẩn binnh yên chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Ta trúng phải Tý Ngọ thấu cốt châm.

Bách Lý Băng đã đi tới đằng sau lão già khẽ nói:

-Ta biết bọn lão rất đông người ở trong hang núi. Nhưng nếu lão hô hoán đồng bạn tới là ta giết ngay lập tức.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Băng nhi! Sao muội cũng tới đây?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

để tiểu muội lấy thuốc giải cho đại ca rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn... Cô đưa mắt nhìn lão già nói:

-Lão đã là tay chuyên nghề dùng độc dĩ nhiên biết rõ chất độc của Băng Phách châm ghê gớm đến thế nào rồi... Lão râu bạc thủng thẳng đáp:

Đù lão phu có bị chất độc phát tác mà uổng mạng thì các vị cũng đừng hòng sống sót mà dời khỏi nơi đây.

Đột nhiên Bách Lý Băng vươn tay ra nắm lấy uyển mạch ở cổ tay lão khẽ nói:

-Lão trượng muốn không chết cũng được. Chúng ta hãy đến sau phiến đá kia nói chuyện.

Chương 8 - BÁCH LÝ BĂNG THẨM VẤN PHAN LONG

Lão râu bạc bị chụp bất ngờ không kịp đề phòng để Bách Lý Băng nắm được huyệt mạch kéo vào sau tảng đá.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người liền cất bước theo sau.

Bách Lý Băng tay mặt ngấm ngàm tăng thêm công lực. Lão già lập tức cảm thấy nửa người tê dại, dù muốn đánh một đòn liều mạng cũng không được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới cuộc ước hẹn ở Đoạn Hồn Nhai giữa Khâu Tiểu San và Ngọc Tiêu Lang Quân chẳng bao lâu sẽ tới nơi, nên chàng nóng ruột vô cùng! Chàng liền giục Bách Lý Băng:

-Băng nhi! Bức bách lão lấy thuốc giải ra! Bách Lý Băng cười đáp:

-Vị lão tiền bối này chưa nhìn thấy quan tài nên chưa sa lệ.

Nàng thò tay trái vào trong túi lấy ra một viên thuốc rồi nói tiếp:

đại ca! Đại ca hãy uống tạm một viên thuốc này đã.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thuốc gì đây?

Bách Lý Băng đáp:

đây là thuốc giải Băng phách châm. Dù không trúng môn, nhưng uống vào cũng chẳng có hại gì. Đại ca uống mau đi! Tiêu Lĩnh Vu không hỏi gì nữa, bỏ vào miệng nuốt.

Bách Lý Băng lại nói:

đại ca hãy ngồi xuống vận khí điều dưỡng. Để tiểu muội bức bách lão lấy thuốc giải.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời ngồi xếp bằng vận khí điều trị.

Bách Lý Băng lại lấy trong túi Băng phách châm ra đâm vào vai lão râu bạc hai mũi và nói:

-Trong mình lão có độc châm rồi. Nếu lão không đưa thuốc giải thì ta cũng tự tìm lấy được.

Lão râu bạc hỏi:

-Nếu lão giao thuốc giải thì sao?

Bách Lý Băng đáp:

-Thế là một cuộc trao đổi sinh mạng. Lão cứu trị cho đại ca ta, thì ta cũng đưa thuốc giải cho lão trị độc châm rồi buông tha lão.

Lão râu bạc nói:

đừng nói lão phu đã già nua mà cả đứa con nít lên ba cũng chẳng thể tin lời cô nương được.

Bách Lý Băng hỏi:

-Tại sao vậy?

Lão râu bạc hỏi lại:

-Khi lão phu thoát hiểm ra đi rồi báo động cho người đến thì liệu hai vị có ra khỏi hang núi này được không?

Bách Lý Băng đáp:

-Ta đã bảo tha lão là ta tha, quyết chẳng sai lời. Chỉ cần lão giao thuốc giải ra là xong.

Lão râu bạc nói:

-Những lời của phụ nữ làm sao mà tin được?

Bách Lý Băng cười lạt hỏi:

được rồi! Lão không tin ta thì để đại ca ta làm bảo chứng được không? Đại ca ta là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt. Dĩ nhiên, lời nói của y coi bằng chín vạc.

Lão râu bạc hỏi:

-Y là ai?

Bách Lý Băng đáp:

-Y là đại hiệp Tiêu Lĩnh Vu. Mọi người giang hồ đều đem lòng kính trọng.

Lão râu bạc trầm ngâm một chút rồi nói:

Đường như gần đây lão phu cũng có nghe danh tự người này.

Bách Lý Băng tức giận nói:

đại ca ta oai vang lừng bốn biển khắp giang hồ chẳng ai không biết. Có lý nào lão bất tử chửa văn danh.

Tiêu Lĩnh Vu xen vào:

-Băng nhi! Để lão trượng lấy thuốc giải cho, không nên nhiều lời với lão.

Lão râu bạc từ từ chuyển động tay trái lấy ra một cái bình ngọc nhỏ nói:

-Thuốc giải đây.

Bách Lý Băng toan giơ tay ra đón lấy, nhưng lão râu bạc đột nhiên bỏ bình ngọc vào miệng nói:

-Nếu cô nương còn bức bách thì lão phu cắn vỡ bình ngọc và nuốt thuốc xuống... Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Lão phu tuổi ngoại sáu mươi đổi lấy cái mạng đại ca của cô cũng chẳng có gì đáng tiếc nữa.

Bách Lý Băng ngẩn người ra hỏi:

-Lão muốn thế nào mới chịu trao thuốc giải?

Lão râu bạc đáp:

-Cô nương đã bảo chúng ta phải đổi mạng cho nhau.

Bách Lý Băng nói:

được rồi! Ta đưa thuốc giải cho lão trước.

Tay trái cô cầm một viên thuốc bỏ vào miệng lão già.

Lão râu bạc toan nuốt xuống thì Bách Lý Băng đột nhiên phóng chưởng đập vào sau lưng lão.

Phát chưởng này nặng quá, đánh cho lão phải hộc máu tươi ra đầng miệng. Cả cái bình ngọc cũng phun ra theo.

Lão đầu bạc toan cất tiếng hô hoán thì Bách Lý Băng đã điểm huyệt lão cực kỳ mau lẹ. Cô đặng hắng một tiếng rồi nói:

-Lão này không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt.

Cô buông tay cho lão ngã lăn ra rồi cúi xuống lượm cái bình ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu đã cảm giác chất độc của Tý ngọ thấu cốt châm đang từ từ phát tác. Chàng phải để hết tinh thần vận chân khí chống lại chất kịch độc, thấy cô lấy được thuốc giải rồi, bụng dạ bảo:

-Cô này tuy sinh trưởng ở nơi quyền quý, mà tâm cơ cũng ghe gớm! Bách Lý Băng mở nút bình lấy hai viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nuốt thuốc xuống rồi, khẽ thở dài nói:

-Băng nhi! Nếu Băng nhi không đến kịp thì có lẽ tiểu huynh phải mất mạng ở trong tuyệt cốc này rồi.

Bách Lý Băng mỉm cười nói:

-Hai vị huynh đệ của đại ca ngăn cản không cho tiểu muội xuống. Tiểu muội tức quá phải đánh nhau với họ một hồi. Bọn họ đánh không lại đành để tiểu muội đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Băng nhi đả thương bọn họ rồi ư?

Bách Lý Băng đáp:

-Không có đâu. Tiểu muội đánh mỗi người một chưởng, nhưng điểm tới rồi thu về ngay... Cô từ từ bước đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

đại ca bị thương ở chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-ở bả vai bên trái.

Bách Lý Băng nói:

đại ca cởi áo để tiểu muội rút độc châm ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Nam nữ hữu biệt, ta cởi áo ra e không tiện.

Chàng liền đáp:

-Không nên! Băng nhi lấy kiếm chọc thủng vai áo ra cũng được.

Bách Lý Băng cũng nhận thấy không tiện. Cô mỉm cười xé thủng vai áo Tiêu Lĩnh Vu. Quả nhiên cô nhìn thấy mũi độc châm màu xanh đâm sâu vào da thịt.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ dặn:

-Băng nhi! Phải coi chừng, mũi châm này độc lắm đấy.

Bách Lý Băng đáp:

-Không hề chi! Cô dùng móng tay giữa và móng tay cái cặp lấy đầu châm rút ra.

Dưới ánh sáng mặt trời, hai người nhìn rõ mũi châm xanh lè, hiển nhiên tôi chất kịch độc.

Bách Lý Băng rút mũi độc châm ra, không vứt đi ngay. Cô nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

đại ca! Lão dùng độc vật này quyết không phải là người tử tế. Tiểu muội muốn lão tự tử bằng độc châm này. Bây giờ đâm mũi châm vào người lão nen chăng?

Lão râu bạc nghe cô nói thế, sắc mặt tái mét, trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Lão muốn năn nỉ xin tha, nhưng điểm huyệt, không nói nên lời.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn lão già rồi thủng thẳng đáp:

-Bất tất phải làm. Băng nhi vứt mũi độc châm đi.

Bách Lý Băng ngoan ngoãn làm theo rồi cười nói:

đại ca điều dưỡng để trị độc thương, rồi chúng ta sẽ từ từ thu thập lão.

Tiêu Lĩnh Vu tuy uống thuốc giải rồi, mà không hiểu đã lành độc thương chưa.

Chàng liền nhắm mắt, vận khí điều tức.

Thuốc giải thật là linh nghiệm, chàng thử vận khí thấy chất độc đã tiêu tan rồi.

Bách Lý Băng đột nhiên biến thành người rất nhu mì. Cô lấy kim chỉ trong bọc ra và thận trọng

may lại chỗ áo rách cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vận khí xong quay lại hỏi cô:

-Băng nhi! Sao muội muội đem theo cả kim chỉ?

Bách Lý Băng đáp:

-Tiểu muội cải dạng nam trang, nhưng mua phải áo quần mặc không vừa, nhiều khi cần cắt xén để khâu lại.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

-Té ra là thế.

Chàng đứng dậy, đi đến bên lão râu bạc, lạnh lùng nói:

-Nếu lão muốn sống thì đừng lên tiếng hô hoán.

Chàng giải khai huyệt đạo cho lão.

Lão này rất tâm cơ, vận khí thử coi thì thấy chẳng triệu chứng gì là trúng độc, trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

-Con lỏi này hiển nhiên đã bảo ta trúng phải Băng phách ngân châm ở Bắc Hải mà sao chẳng thấy gì?

Tiêu Lĩnh Vu giải khai chỗ huyệt đạo cho lão rồi, lại điểm lẹ vào chỗ khác, chàng thẳng thắng hỏi:

-Xem chừng trong hang núi này chỉ có mọt mình các hạ mà thôi, có đúng thế không?

Lão râu bạc nghĩ thầm:

-Nếu mình lớn tiếng hô hoán, tất bị hoa. sát thân.

Lão liền khẽ hỏi lại:

-Sao đại hiệp nói vậy?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Hỏi lão, chắc lão không chịu thổ lộ sự thực. Bằng bức bách lão quá thì e rằng lão sẽ bịa chuyện. Chỉ có cách mình dương đông kích tây hỏi lão từng điểm một, may ra có biết điều gì chăng?

Chàng nghĩ vậy liền cười lạt hỏi:

-Theo lời các hạ thì hang núi này phòng vệ rất nghiêm mật, vậy mà sao chúng ta vào đây mà không gặp ai cản trở? Vả lại nếu trong hang núi này có nhiều cao thủ mà sao đã lâu thế họ không đến cứu viện lão?

Lão râu bạc chau mày hỏi lại:

-Hai vị trà trộn trong hang núi bằng cách nào, lão phu đã nghĩ nhiều mà không sao hiểu được.

Nếu hai vị từ đầu hang đi vào, thì thể nào bọn lão phu cũng nhận được tin báo.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

-Lão trượng nói toàn chuyện hồ đồ... Lão râu bạc đáp:

-Nếu đại hiệp không tin, lão phu chẳng biết làm thế nào.

Bách Lý Băng nói:

đại ca! Đại ca bất tất phải phí lời với lão làm chi. Hãy lấy độc châm đâm vào người lão một cái thử xem lão còn dám nói hươu vượn nữa không?

Cô thò tay vào túi áo lão râu bạc lấy ra một mũi độc châm, đâm vào cánh tay trái lão.

Lão râu bạc tuy lịch duyệt phong phú, kiến văn quảng bác, nhưng gặp phải cô gái xảo quyệt này cũng kinh hồn táng đởm, vô kế khả thi.

Lão thủng thẳng nói:

-Cô nương hãy khoan! Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Băng nhi hãy dừng tay! Chàng cười thầm nghĩ bụng:

-Ta đã phí biết bao tâm cơ định gạt lão thổ lộ một chút chân tình, nhưng xem chừng không bằng biện pháp của Băng nhi lại công hiệu hơn.

Bách Lý Băng tay cầm độc châm khẽ rạch vào mặt lão râu dài nói:

-Lão chỉ nói dối nửa lời là ta đâm mũi châm này vào người. Lão nói sai hai câu là ta đâm hai mũi. Cứ thế mà làm, không thêm không bớt.

Lão râu bạc không làm sao được liền hỏi:

-Cô nương muốn hỏi điều chi?

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi lại Tiêu Lĩnh Vu:

đại ca! Chúng ta hỏi lão điều gì? Đại ca hỏi lão đi! Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Cô này có lúc rất thông minh linh lợi, có lúc lại ngớ ngẩn hồ đồ.

Chàng liền nói:

-Nếu lão trượng nói rõ tình hình trong hang núi thì tại hạ bỏ mối thù ám toán và tha cho khỏi chết.

Lão râu bạc đáp:

-Lão phu trúng phải Bắc hải băng phách châm, nhất định phải chết rồi. Nói cũng vậy mà không nói cũng vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Bách Lý Băng:

-Băng nhi! Có thuốc giải không?

Bách Lý Băng lắc đầu cười đáp:

-Nếu Băng phách châm của ta có chất độc thì sao lão còn sống được đến bây giờ?

Lão râu bạc tuy đã phát giác ra mũi kim không có chất độc, nhưng trong lòng muốn kéo dai dẳng câu chuyện liền nói:

-Bắc hải băng phách châm là một thứ ám khí tuyệt độc tại Bắc hải Băng cung, khắp thiên hạ còn ai không biết... Bách Lý Băng ngắt lời:

-Bắc hải băng phách châm chia làm hai thứ:

Có thứ độc, có thứ không độc. Đối với lão, hà tất phải dùng độc châm để đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hang núi này hoang lương vô cùng. Bọn lão trượng ở đây là có dụng ý gì?

Lão râu bạc trầm ngâm không đáp. Hiển nhiên câu hỏi của chàng thật hóc búa.

Bách Lý Băng hạ thấp tay mặt xuống, đâm một mũi kim vào mu bàn tay lão rồi giục:

-Nói đi! Chất độc ở mũi tý ngọ thấu cốt châm rất nặng. Chỗ trúng độc lawpj tức biến thành màu đỏ thẫm.

Lão râu bạc biến sắc. Cặp mắt trợn tròn xoe nhìn Bách Lý Băng đầy vẻ cừu hận.

Tiêu Lĩnh Vu mở nắp bình lấy một viên thuốc giải bỏ vào miệng lão.

Bách Lý Băng hỏi:

đại ca! Trong bình còn mấy viên thuốc giải?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Còn ba viên.

Bách Lý Băng nói:

-Nếu vậy mà đâm vào người lão bốn mũi châm thì hết đường cứu chữa.

Lão râu bạc sau khi bị độc châm đâm trúng, biết là mình đã bị điểm huyệt, không thể vận khí kháng cự kịch độc, chỉ trong khoảnh khắc là chất độc phát tác người phải chếtm đã sinh lòng liều mạng. Nhưng được uống thuốc giải rồi, có thể bảo toàn được tính mạng thì lại nảy lòng cầu sinh.

Bách Lý Băng lại giục:

-Nói mau đi! Cô cầm mũi độc châm giơ lên.

Con người nguyệt thẹn hoa nhường như Bách Lý Băng mà ở trong con mắt lão râu bạc, lão cảm thấy cô đáng khủng khiếp hơn cả rắn rết. Lão thấy cô giơ mũi độc châm lên, vội đáp:

-Tại hạ tới đây để tìm kiếm bảo tàng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Bảo tàng gì?

Bách Lý Băng cười nói:

-Nếu lão không trả lời thì ta lại đâm một mũi châm vào miệng lão.

Lão râu bạc vội đáp:

-Nói cho phải thì không đúng là bảo tàng mà chỉ là mấy di vật của các bậc tiền bối võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Lão này quả là xảo quyệt. Lời nói không hẳn trá nguỵ mà cũng không hẳn là sự thật.

Chàng liền cười lạt nói:

-Mấy di vật của các bậc tiền bối võ lâm thì ra là cung cấm rồi.

Lão râu bạc sửng sốt đáp:

đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu từ lúc thấy trong đầm nước bóng con phi ưng và con bản xà, chàng biết đây chính là cung cấm mà chàng đang khổ công tìm kiếm. Chàng tự hỏi:

đồ án và chìa khoá cung cấm đều ở trong mình ta mà người này đây không có đồ án mà vẫn tìm đến được là nghĩa làm sao?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng thủng thẳng nói:

-Lão trượng ở trong hang núi này đã lâu chưa?

Lão râu bạc đáp:

-Vào khoảng năm năm.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nói:

-Trong khoảng thời gian năm năm này, chắc lão trượng đã tìm thấy cung cấm rồi?

Lão râu bạc đáp:

-Mới biết đại khái trong vòng mấy chục dặm quanh đây mà chưa hiểu rõ vị trí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thế ra vẫn chưa biết đích xác cung cấm ở đâu hay sao?

Lão râu bạc đáp:

-Nếu tìm thấy cung cấm rồi thì bọn lão đã chẳng ở đây nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Theo lời lão phu thì hiện giờ dưnhg như còn nhiều người ở trong hang núi này phải không?

Lão râu bạc đáp:

đúng thế! Nhưng các hạ không tin thì lão phu cũng chẳng biết làm thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Lão trượng có thể dúng ám khí đánh trúng tại hạ mà không phát ra tiếng động, đủ biết thủ pháp cao minh vô cùng... Lão râu bạc ngắt lời:

-Các hạ quá khen mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

đáng tiếc lão trượng thân thủ như vậy mà cam tâm để người sử dụng như một tên nô bộc.

Lão râu bạc toan cãi lại, song lão nhẫn nại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói tiếp:

Đường như lão trượng chưa phải là nhân vật thủ lãnh trong hang núi này?

Lão râu bạc đáp:

-Lão phu là một trong bốn đại giám công... Dường như lão tự biết mình tiết lộ quá nhiều, đột nhiên im bặt không nói nữa.

Bách Lý Băng lạnh lùng hỏi:

-Lão trượng giám sát công tác gì ở trong hang núi này?

Đối với một cô gái đẹp như hoa mà lão già rất sợ hãi. Cô hỏi câu gì là lão phải trả lời câu đó.

Lão đáp:

-Bọn lão phu ở trong hang núi tìm một nơi cất dấu báu vật.

Bách Lý Băng hỏi:

-Lão đã là một trong bốn người giám công, vậy nơi đây dùng bao nhiêu công nhân?

Lão râu bạc đáp:

-Trong hang núi trước kia có đến dư hai trăm người, nhưng hiện giờ chỉ còn lại hơn một trăm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Bách Lý Băng hỏi câu nào lão cũng phải trả lời không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

-Lão này đã trải nhân tình thế cố xảo quyệt vô cùng! Thế mà gặp một vị tiểu cô nương điêu ngoan lại hết đường đối phó. Cô hỏi câu nào lão cũng trả lời thành thực, chỉ vì lão yên trí lòng cô không chuẩn đích, hành động không kể gì đến hậu quả. Tay cô cầm những mũi độc châm, nói đâm là đâm. Thế mới biết kẻ trí giả chưa chắc đã là người khôn, người ngu dại chưa chắc đã là hạng vụng về.

Lại nghe Bách Lý Băng hỏi:

-Bọn họ đi đâu?

Lão râu bạc đáp:

-Không còn ở đây thì chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu dùng phép truyền âm bảo Bách Lý Băng:

-Băng nhi thử hỏi tên họ lão xem.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười rồi đảo mắt nhìn thẳng lão râu bạc lạnh lùng hỏi:

-Tên họ lão là gì? Ngoài giang hồ có tước hiệu nào khác không?

Lão râu bạc nghĩ mình là một nhân vật thành danh trên chốn giang hồ, nếu để một vị tiểu cô nương uy hiếp hỏi câu nào cũng phải trả lời câu ấy thì ngày sau tiếng tăm đồn đại khắp nơi, há chẳng khiến cho người ta cười cho thúi óc?

Bỗng thấy trên má đau nhói. Lão lại bị một mũi kim đâm vào.

Bách Lý Băng mở bình ngọc ra, lấy thuốc giải cầm trong tay nói:

-Nếu lão muốn lưu lại cái tên tốt đẹp thì đừng nói nữa. Nhưng ở trong hang này, ngoài đại ca và ta không còn ai khác. Lão chết rồi thì có là anh hùng hào kiệt đến đâu cũng chẳng người nào hay biết.

Lão râu bạc vội đáp:

-Lão phu là Phan Long. Người giang hồ kêu bằng Tý ngọ phán.

Bách Lý Băng liền bỏ một viên thuốc giải vào miệng Phan Long. Còn lại hai viên nàng liệng đi rồi nói:

-Thế này rắc rối lắm! Tốt hơn hết là đừng chịu một mũi châm nào nữa... Thanh âm đột nhiên biến thành lạnh lẽo, cô hỏi tiếp:

-Trong hang còn hơn trăm người mà sao chẳng thấy tông tích đâu? Các vị ở đây đã khởi công bao nhiêu ngày? Đào được bao nhiêu bảo tàng? Lão chỉ nói dối một câu là hết đường sống đó.

Phan Long ngó mũi độc châm trong tay cô lấp loáng xanh lè, vội đáp:

-ở đây công tác đã hơn bốn năm. Những ai đã vào hang núi làm công tác, trừ phi chết đi thì thôi, còn đừng hòng thoát khỏi nơi đây, vì muốn trốn tránh tai mắt mọi người nên ban ngày họ ẩn trong động nghỉ ngơi, chỉ làm công tác về đêm.

Bách Lý Băng hỏi:

-Còn ba vị đại giám kia, bản lãnh thế nào?

Phan Long đáp:

-Người nào võ công cũng rất cao cường.

Bách Lý Băng hỏi:

-Nhân vật đầu não là ai?

Phan Long đáp:

-Thẩm Mộc Phong! Tiêu Lĩnh Vu run lên nghĩ thầm:

-Thẩm Mộc Phong quả nhiên là một nhân vật thần sầu quỷ khốc. Không chừng hắn tìm ra cung cấm rồi. Thằng cha này cơ trí hơn đời, lòng dạ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn. Hắn lại đặt tai mắt ở khắp các môn phái lớn thật là một nhân vật kiêu hùng đương thời.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

đại ca còn muốn hỏi lão điều gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Thử hỏi lão xem những người trong hang này trú ngụ ở đâu? Ba tên giám công hiện ở chỗ nào?

Phan Long đáp:

-Bất tất phải hỏi nữa, để tại hạ nói cho mà nghe...

Chương 9 - VŨ VĂN HÀN ĐÀO ĐIỀU TRA HANG NÚI

Phan Long ngưng lại một chút rồi tiếp:

-Hai bên vách núi bọn lão phu đã khoét ra rất nhiều sơn động để cho mọi người trú ẩn lúc ban ngày.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Cách phòng thủ trong núi rất nghiêm mật mà bọn ta bắt được các hạ đã lâu sao không thấy người đến cứu ứng?

Phan Long đáp:

-Bốn năm năm nay, trong bang chưa từng xảy ra biến cố nên cuộc canh gác cũng trở nên trễ tràng. Nhưng hai đầu cửa hang, cách phòng bị vẫn nghiêm mật vô cùng.

Nếu hai vị từ cửa hang đi vào thì không thể tránh nổi con mắt của bọn họ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Thế mà sao bọn tại hạ vẫn vào đến giữa hang một cách bình yên?

Phan Long đột nhiên ngửng đầu trông lên đáp:

-Trừ phi hai người từ trên sườn núi hạ xuống còn thì chẳng thể nào họ không biết được.

Bách Lý Băng lại hỏi:

đại ca! Chúng ta còn hỏi lão điều gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Băng nhi hỏi lão chỗ cư trú của ba đại giám công kia và những công nhân kia tìm ở đâu đến.

Bách Lý Băng lại giơ mũi độc châm lên hỏi:

-Lão đã nghe rõ chưa, hay cong muốn ta phải nhắc lại?

Phan Long đáp:

-Vì công trình ở trong hang núi này rất đỗi gian nan, người thường chẳng thể đảm trách được, nên công nhân hầu hết là những nhân vật võ lâm có căn bản võ công mới chịu đựng được. Những người chết rồi, khó có kẻ bổ sung. Còn ba vị giám công kia đều ở ba nơi thạch động.

Bách Lý Băng lại hỏi:

đại ca hỏi như vậy đã đủ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Băng nhi hỏi lão coi có biện pháp nào để chúng ta trà trộn vào với bọn công nhân mà không bị chúng phát giác được chăng?

Phan Long ngập ngừng:

điểm này thật khó quá... Bách Lý Băng nói:

đại ca! Lão đã không biết thì để lão cũng bằng vô dụng mà còn xảy mối lo về sau, nên giết phứt lão đi cho rồi... Phan Long biết cô nói giết là giết chứ không phải hăm doa. vội đáp:

-Có một biện pháp, nhưng lão phu nói ra e các vị không tin lời.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

-Lão trượng thử nói nghe! Phan Long nói:

-Những công nhân trong hang núi chia làm bốn tốp, các vị đại giám công, mỗi vị coi một tốp. Mỗi tốp có năm mươi hai người. Nhưng mấy năm nay số tử thương khá nhiều, chỉ còn lại hơn trăm người. Tốp của lão phu còn ba mươi mốt người, chỉ ngó một cái là nhận ra ngay. Nếu muốn vàng thau lẫn lộn quyết không thể được.

Trường hợp của ba vị giám công kia cũng thế, những nhân công dưới quyền đều nhẵn mặt hết. Có điều người ở tốp nào chỉ biết tốp ấy vì ít khi tiếp xúc với nhua nên ấn tượng hồ đồ. Nếu hai vị muốn lưu lại trong hang chỉ còn cách trà trộn vào bọn công nhân của lão phu. Bây giừo hai vị hãy buông tha để lão phu đi lấy quần áo cũ để hoá trang thì may ra không bị người phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Bọn tại hạ làm thế nào mà tín nhiệm lão trượng được?

Phan Long đáp:

đó là biện pháp duy nhất để các vị lưu lại trong hang núi cho khỏi bị phát giác.

Ngoài ra không còn phương pháp nào hết.

Lão ngửng đầu trông trời chiều nói tiếp:

-Tứ đại giám công luân lưu tuần trong hang núi, bên trong đề phòng công nhân trốn ra, bên ngoài ngăn ngừa địch nhân xâm nhập. Chỉ lát nữa một giám công khác sẽ đến thay phiên lão phu. Nếu họ không thấy đâu tất họ sanh lòng ngờ vực làm hiệu báo động. Khi đó nhất định hai vị chẳng thể nào ẩn lánh được.

Bách Lý Băng nói:

-Bây giờ tha lão thì chính lão đi báo tin, chứ chẳng cần nổi hiệu cảnh giác. Như vậy ta cùng đại ca vẫn bị phe ngươi phát giác, thì chẳng thà giết lão đi còn hơn.

Phan Long nói:

-Một lời hứa của lão phu giá đáng ngàn vàng. Lão phu đã hứa quyết không dùng âm mưu để ám

hại quý vị.

Bách Lý Băng khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

đại ca! Tiểu muội có một cách khiến cho lão có hại bọn ta thì chính lão cũng không thể sống được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Biện pháp gì?

Bách Lý Băng đáp:

-Gia gia truyền cho tiểu muội một môn võ công gần giống như điểm huyệt mà thực ra khác điểm huyệt rất xa. Khi điểm huyệt một nơi, lại cần giải cứu được. Đó là độc môn thủ pháp của phe Bắc Hải. Trên chốn giang hồ quyết không một ai hiểu rõ môn này. Bây giờ nếu điểm huyệt lão thì trong vòng mười hai giờ mà không được giải khai thì chỗ huyệt đạo bị thương ứ máu lại. Sau bảy ngày chỗ đó sẽ vỡ nát ra mà chết, nhưng chết một cách chậm chạp rất đau khổ.

Phan Long nói:

-Nếu lão phu thực tình muốn đem bán đứng các vị, thì lão phu chỉ cần nhẫn nại trong vòng mười hai giờ để chờ các vị giải huyệt rồi đem bán cũng chưa muộn.

Bách Lý Băng nói:

-Nhưng lão đừng hòng có cơ hội như vậy, vì trước khi giải huyệt cho lão, ta đã điểm vào một huyệt đạo khác.

Tiêu Lĩnh Vu muốn dò lại xem cấm cung ở chỗ nào một cách mau chóng, dù phải mạo hiểm cũng đánh.

Chàng liền đáp:

-Băng nhi! Cứ làm theo ý kiến của Băng nhi cũng được. Vậy Băng nhi thả lão ra.

Bách Lý Băng liền ra tay thi triển thủ pháp độc môn ngấm ngầm đả thương một chỗ huyệt đạo của Phan Long rồi giải khai hai huyệt đạo kia.

Cô nói:

-Bọn ta ở đây chờ lão. Nếu trong vòng nửa giờ lão không trở lại thì coi như là lão đã phản bội lời hứa.

Phan Long đứng dậy chẳng nói năng gì cất bước đi ngay.

Bách Lý Băng thấy thái độ phẫn nộ của Phan Long lúc ra đi. Cô lắc đầu nói:

-Tiểu muội xem chừng lão không trở lại nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vậy chúng ta chuẩn bị ứng chiến.

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

-Lâu nay tiểu muội chưa có dịp động thủ. Phen này chắc ccược đánh nhau bằng thích.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lo âu về chuyện an nguy của Khâu Tiểu San. Trong lòng buồn bã, chàng ngồi yên không nói gì nữa.

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương. Phan Long quả nhiên y ước trở lại. Lão đem đến hai bộ quần áo cũ rách nát và nửa chén tro tàn nói:

-Hai vị thay đổi quần áo rồi lấy tro than xát vào người cho da đen lại. Cô nương còn phải búi tóc ngược lên cải dạng nam trang.

Tiêu Lĩnh Vu cầm lấy áo thay đổi. Bách Lý Băng ẩn sau tảng đa lớn hoá trang.

Bách Lý Băng người bé nhỏ mà quần áo rộng quá mặc trông rất khó coi. Cô lại trát tro than lên mặt trông chẳng khác gì một tiểu khiếu hoá.

Tiêu Lĩnh Vu trông thấy, không khỏi tội nghiệp cho cô. Chàng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

-Thật là khuất tất Băng nhi quá! Bách Lý Băng nhoẻn miệng cười đáp:

-Chỉ mong sao cho đại ca trong lòng khoan khoái là hay. Cond tiểu muội chịu khổ sở đến đâu cũng không biết cực nhục.

Tiêu Lĩnh Vu rất cảm động, toan nói vài lời cảm tạ thì Phan Long đã lên tiếng:

-Hàm răng cô nương trắng quá, từ giờ đừng cười nữa hay hơn! Bách Lý Băng tức giận ngắt lời:

-Ta cùng đai ca không phải là tù nhân của lão, lão nên ăn nói lịch sự một chút.

Phan Long đáp:

-Nếu hai vị không muốn bại lộ hành tung thì phải nghe lời tại hạ mới được.

Bách Lý Băng đã toan nổi nóng, nhưng Tiêu Lĩnh Vu đã khuyên giải:

-Băng nhi! Lão trượng nói thế là phải.

Phan Long nói:

-Nam tử hán, đại trượng phu quả nhiên thông tình đạt lý... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hai vị hãy đi theo lão phu.

Lão trở gót đi ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đeo bao tay vào để đề phòng biến cố bất trắc. Chàng bước lẹ hai bước đi theo sát Phan Long để hễ thấy tình thế khác lạ là ra tay kiềm chế lão.

Phan Long dẫn hai người đi chừng hơn mười trượng thì đến chân vách núi. Lão đưa tay đẩy vách động, một phiến đá mở ra liền.

Mùi hôi hám nằng nặc từ trong xông ra.

Tiêu Lĩnh Vu đã tăng thêm phần lịch chuyệt rất nhiều, chàng chưa vội xông vào ngay, đưa mắt nhìn quanh thấy trong căn nhà đá trải chăn bông. Bên trên mấy chục đại hán nằm thở pho pho, chàng nghĩ thầm:

-Tiêu Lĩnh Vu này đường đường là nam tử hán thì có trà trộn với bọn này còn được, nhưng Bách Lý Băng cô nương là một vị thiên kim tiểu thơ, đâu có thể để nàng ở lẫn với họ cho đành?

Phan Long đã ngó thấy nét mặt Tiêu Lĩnh Vu ra chiều khó nghĩ liền thủng thẳng nói:

-Nơi đây là như vậy đó. Hỡi ơi! Mấy năm nay bọn lão phu ở trong hang thẳm, trừ người đã chết, còn hàng ngày ai cũng phải làm công tác đến sức cùng lực kiệt mới được nghỉ ngơi. Hễ nằm xuống là ngủ như chết... Tiêu Lĩnh Vu nẩy dạ đồng tình khẽ thở dài hỏi:

-Những người này tội gì mà chịu cực như vậy?

Phan Long đáp:

-Vì họ không còn đường lối nào khác, ngoại trừ làm công tác là chết. Muốn sống thì phải công tác không ngừng.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Thẩm Mộc Phong chưa lấy được chìa khoá cung cấm, sao đã biết cung cấm ở đây là phái người đến tìm kiếm? Suốt mấy năm trời không tìm ra mà hắn vẫn chưa nản chí. Thật là tâm địa độc ác, kiên quyết, người thường không thể bì kịp.

Bỗng nghe Bách Lý Băng cất tiếng dịu dàng nói:

được đi theo đại ca thì dù có cực khổ nữa tiểu muội cũng không sợ. ĐAi ca không nên lo buồn vì tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Thật tội nghiệp cho Băng nhi! Bách Lý Băng nắm lấy tay chàng đến bên vách ngồi xuống. Mặt nàng vẫn ra chiều hớn hở, quả không thấy gì là đau khổ.

Phan Long nói:

-Hai vị hãy ngồi đây. Lão phu đi có việc.

Lão trở gót cất bước ra ngoài xoay tay đóng cửa lại.

Trên nền đá tuy dadx giải mền bông nhưng lâu ngày đã mục nát. Bách Lý Băng vừa duỗi chân, tấm mền đã thủng một lỗ lớn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

-Băng nhi! Chúng ta nên tìm cách gì để cứu những người này.

Bách Lý Băng hỏi:

-Chúng ta đi kiếm bốn tên đại giám công giết hết đi là bọn chúng tự nhiên được tự do phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chúng ta hãy nhẫn nhục một ngày cho biết rõ nội tình rồi sẽ tính.

Bách Lý Băng mỉm cười không nói gì nữa. Cô nhắm mắt lại ngồi dựa vào vách.

Không hiểu thời gia đã trôi qua bao lâu. Cánh cửa đá đột nhiên kẹt mở. Một cơn gió lạnh lùa vào.

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt ra thấy Phan Long tay cầm một cái đèn lồng màu xanh dẫn hai người đi tới.

Người mé tả mặc áo trường bào màu lam, râu đen chùng xuống bụng. Sắc mặt hồng hào như đồng tử. Tay xách một cái tráp giát vàng dài chừng ba thước. Lão chính là Vũ Văn Hàn Đào, chủ nhân toàn cơ thư lâu.

Người mé hữu mặc áo lụa, chính là Chu Triệu Long, nhị trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu nắm tay Bách Lý Băng dùng phép truyền âm khẽ bảo cô:

-Băng nhi! Từ từ nằm xuống đi.

Bách Lý Băng theo lời nằm thẳng người ra.

Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long chầm chậm bước vào. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chưa để ý đến Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý lắng tai nghe thấy Chu Triệu Long nói:

-Vũ Văn huynh! Đại trang chúa rất hy vọng về vụ này. Y đã hai, ba lần tra xét và chứng minh cung cấm đích thị trong hang núi này. Y thân hành tới đây diều tra mấy lần mà thuỷ chung vẫn chưa tìm thấy một chút manh mối gì.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi:

-Thẩm đại trang chúa phái mấy trăm người võ lâm khai quật bới móc hang núi này, chẳng lẽ chưa tìm ra được chút gì?

Chu Triệu Long đáp:

-Những người được phái đến đây, tuy chưa phải là cao thủ hạng nhất, nhưng là những tay có căn bản võ công, lại tuổi trẻ sức mạnh. Chúng chịu đựng lao khổ làm công tác, người thường không thể bì kịp. Số tử vong đã gần tới một nửa, vẫn chưa tìm được đầu mối nào hết.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Tại hạ tuy mới ngó lướt qua một lượt đã thấy mấy toà núi này đều là dad hoa cương rắn chắc vô cùng. Đừng nói hai trăm người, mà đến hai vạn nhân công cũng khó lòng cải biến thế núi trong hang. Như vậy đủ tỏ rõ người bố trí học vấn sâu rộng khôn lường… Chu Triệu Long ngắt lời:

đúng thế! Đai trang chúa mời Vũ Văn huynh đến đây là có ý trông vào tài trí của huynh đài đặng tìm ra cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào chuyển động cặp mắt nhìn mấy chục đại hán nằm ngổn ngang trong thạch thất, đoạn lão ngó Phan Long hỏi:

-Hiện giờ trong hang núi này còn bao nhiêu nhân công?

Phan Long đáp:

-Kể cả bốn nhóm cộng lại thì khoảng chừng một trăm hai chục người.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Kể riêng thủ hạ của ông bạn được bao nhiêu?

Phan Long đáp:

-Ba mươi ba tên.

Thực ra chỉ có ba mươi mốt người, lão kể cả Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng thêm vào.

-Ông bạn lựa cho hai tên, võ công tương đối khá hơn để lão phu đưa đi diều tra bốn mặt sơn thế.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Vũ Văn Hàn Đào tuy đã gặp ta mấy lần, nhưng chưa có ấn tượng gì sâu xa, bây giờ ta lại hoá trang thì gạt lão cũng chẳng khó gì. Nhưng ta cùng ở với Chu Triệu Long lâu ngày, nếu không cẩn thận tất bị gã khám phá ra chỗ sơ hở. Cầu cho Phan Long đừng lựa ta đi.

Bỗng thấy Phan Long đánh thức hai người nằm dưới đất dậy.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi:

-Có tìm dược tên nào con người thanh tú hơn một chút không?

Nguyên hai người được chọn tuy thân thể cao lớn mà ngây ngô.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói:

-Hai tên kia quần áo tương đối sạch sẽ, bảo chúng đi theo hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng tuy mặc áo cũ nhưng vẫn còn lành lặn hơn những người khác.

Phan Long không làm sao được đành đến bên Tiêu Lĩnh Vu đẩy chàng nói:

Đậy đi! Nguyên lão không biết họ tên hai người nên không hô hoán.

Tiêu Lĩnh Vu đành liều kéo Bách Lý Băng đứng dậy.

Chu Triệu Long chẳng khi nào ngờ tới Tiêu Lĩnh Vu lại trà trộn vào đám nhân công này. Gã đưa mắt nhìn hai người cười nói:

-Hai tên này mau lẹ, chỉ hiềm dơ bẩn một chút. Nếu rửa mặt cho sạch tro than, thay quần áo mới thì có thể dùng được đấy.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

đành là dùng chúng tạm vậy.

Bách Lý Băng mắng thầm trong bụng:

-Thằng cha râu dài kia! Bản công chua mà phải nghe lời sai khiến của ngươi thì thật bực mình. Thế mà hắn còn nói dùng tạm vậy. Ngày sau ta phải bắt hắn làm nô bộc chăn ngựa mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu trong lồng hồi hộp sợ Chu Triệu Long khám phá ra chân tướng.

Tuy chàng không sợ gã nhưng e rằng gã biết hành độgn thì tiền công tận thế.

Chàng đứng ngây người ra không để mắt chạm vào mục quang của gã.

Phan Long cũng trong lòng xao xuyến, chỉ sợ Chu Triệu Long hỏi đến lai lịch hai người thì khôgn biết đường mà trả lời.

Ngờ đâu Chu Triệu Long chẳng chú ý gì đến Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng, khẽ bảo với Vũ Văn Hàn Đào:

-Vũ Văn huynh! Đại trang chúa ruột nóng như lửa đốt chỉ mong mở được cung cấm ra cho lẹ. Y bảo tiểu đệ ba ngày nữa sẽ tới đây. Tiểu đệ hy vọng trong ba ngày huynh tìm được manh mối gì để phúc đáp y thì hay quá.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Bây giờ trời đã tối rồi. Để sáng mai sẽ bắt đầu công tác.

Lão ngó Phan Long nói tiếp:

-Ông bạn truyền mệnh lệnh của nhị trang chúa là đêm nay nghỉ công tác.

Phan Long nghiêng mình đáp:

-Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói:

-Ông bạn bảo chúng đi rửa mặt mũi cho khỏi dơ dáy và thay đổi y phục sạch sẽ.

Sáng sớm mai ông bạn đưa chúng đến gặp lão phu.

Lão nói rồi cùng Chu Triệu Long lui ra khỏi thchj thất.

Phan Long đưa hai người ra cửa rồi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng vẫy tay nói:

-Hai vị hãy đi theo tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng ra khỏi nhà thạch thất. Ngửng đầu trông sao trên trời biết rằng đêm đã khuya rồi.

Phan Long cầm đèn lồng dẫn đường đưa hai người vào một căn nhà đá khác.

Lão giươ cao đèn soi xung quanh một lượt không thấy có ai mới từ từ đóng cửa lại khẽ nói:

-Vừa rồi hai vị đã nhìn thấy người râu dài xách tráp. Lão là chủ nhân toàn cơ thư lâu, một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo:

-Lão là Vũ Văn Hàn Đào.

Phan Long hỏi:

-Các hạ có biết lão ư?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Còn gã thiếu niên ăn mặc hoa lệ là Chu Triệu Long, nhị trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang.

Phan Long sắc mặt biến đổi hỏi:

-Còn thân thế của các hạ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Các hạ ở trognhang thẳm đã lâu nên không hiểu tình thế ngoài giang hồ hiện đang chuyển biến kịch liệt. Anh hùng thiên hạ đều đã phấn khởi tinh thần chống đối lại Bách Hoa Sơn Trang. Vì thế mà Thẩm Mộc Phong nóng lòng muốn mpử cung cấm. Còn họ têntại hạ có nói ra chưa chắc các hạ đã hiểu, vậy khôgn nói nữa là xong.

Phan Long hỏi:

-Các hạ đã không muốn nói tính danh,chẳng hiểu có thể cho biết là thù hay bạn với Bách Hoa Sơn Trang?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Đĩ nhiên là thù. Nếu là bạn với Thẩm Mộc Phong thì hà tất hại hạ phải lén lút vào cái hang núi này?

Phan Long lại hỏi:

-Nếu vậy các hạ tới đây cũng vì vụ cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng thế! Phan Long thủng thẳng nói:

-Các hạ đã nhận biết được Chu nhị trang chúa và Vũ Văn Hàn Đào thì chắc họ cũng biết các hạ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Đĩ nhiên là thế! Phan Long hỏi:

-Sáng mai hai vị rửa mặt. Nhị trang chúa và Vũ Văn Hàn Đào nhận diện được há chẳng bại lộ

hành tung ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vụ này phải nhờ Phan huynh nghĩ dùm cho biện pháp nào mới được.

Phan Long ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Nếu hai vị bị phát giác trà trộn vào hang núi này để mưu đồ chuyện khác thì chẳng những hai vị bị xử tử, mà tại hạ cũng bị liên luỵ.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Xử tử thì e rằng Chu Triệu Long chưa đủ tài, nhưng hiện giờ tại hạ chưa muốn bộc lộ hình tích.

Phan Long nói:

-Bây giờ chỉ còn biện pháp duy nhất là hai vị phải nghĩ cách ẩn dấu bản tường và ứng phó một cách thận trọng thì họ mới không phát giác.

Bách Lý Băng nói:

-Chỉ cần các hạ đừng tố giác với bọn họ thì họ làm sao biết được?

Phan Long nói:

-Tại hạ mà phải tìm biện pháp cho hai vị cốt là giữ mạng sống cho chính mình.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nếu Phan huynh giúp đỡ thì sau này tại hạ tất có ngày báo đáp.

Phan Long mấp máy môi, muốn nói lại thôi. Hồi lâu lão mới lên tiếng:

-Hai vị có thuốc dich dung không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không có. Xem chừng phải lấy tro than ở đây vậy.

Phan Long nói:

-Hai vi trà trộn vào bọn công nhân thì hoặc giả có thể dùng tro than bôi mặt để lừa gạt Chu nhị trang chúa vàVũ Văn Hàn Đào, nhưng lại đi riêng với họ thì khó lòng gạt được.

Bách Lý Băng hỏi:

-Ai bao? các hạ đưa bọn ta ra cho họ?

Phan Long đáp:

-Chu nhị trang chúa đã chỉ đích thân hai vị thì tại hạ còn cự tuyệt thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Ngày trước tại hạ còn bôn tẩu giang hồ, vì muốn giữ hành tung bí mật có đem theo một tấm mặt nạ. Từ ngày vào hang núi này tuy không dùng đến nhưng vẫn còn giữ. Đáng tiếc là chỉ có một tấm không thể chia cho cả hai vị được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Một tấm cũng đủ rồi. Còn vị muội muội của tại hạ thì bọn họ chưa từng gặp bao giờ, chỉ cần che dấu diện mạo một cô gái là xong.

Phan Long thò tay vào trong áo lót lấy ra một tấm mặt na đưa cho Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tấm mặt nạ này đeo vào rồi, sắc mặt vàng ửng như mắc bệnh lâu ngày. Các hạ đeo vào đừng tỏ ra một cách khinh xuất. Tại hạ hết lòng tương trợ, còn hai vị có thoát khỏi tai mắt của họ hay không là trông vào cơ trí của các vị. Bây giờ đã khuya rồi, tại hạ đưa hai vi về nghỉ thôi.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi:

đại ca! Đại ca thử đeo mặt nạ vào để tiểu muội coi hình thù được không?

Tiêu Lĩnh Vu đeo mặt nạ vào. Bách Lý Băng ngó chàng mỉm cười nói:

-Quả giống như người bịnh kinh niên.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Như vậy càng hay.

Phan Long cầm đèn lồng lên nói:

-Không nene ở lâu chỗ này, chúng ta đi thôi.

Rồi lão đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu gọi giựt lại:

-Phan huynh hãy dừng bước. Tại hạ còn quên mất một điều.

Phan Long dừng bước quay lại hỏi:

điều chi?

Chương 10 - HÀN ĐÀO QUAN SÁT CẢNH THIÊN NHIÊN

Tiêu Lĩnh Vu quay lại bảo Bách Lý Băng:

-Băng nhi! Giải khai huyệt đạo cho y.

Bách Lý Băng sửng sốt một chút rồi nàng cũng theo lời tiến lại giải khai huyệt đạo cho Phan Long. Đồng thời cô hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

-Có cần điểm huyệt chỗ khác không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Không cần.

Chàng chú ý nhìn Phan Long chắp tay nói:

-Mối tình cảm của Phan huynh, tiểu đệ đã lãnh thụ. Từ giờ chúng ta lấy sự thành thực đối đáp với nhau, không nên dùng thủ đoạn nữa.

Phan Long nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

-Các hạ quả là người quân tử.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

-Trên chốn giang hồ lấy điều đạo nghĩa làm gốc. Phan huynh đã coi tại hạ như bằng hữu, khi nào tại hạ không lấy lòng thành thực đối xử với Phan huynh?

Bách Lý Băng nói:

đại ca! Sao đại ca vội tin lão thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Băng nhi! Phan huynh là người bằng hữu có huyết tích. Y phải làm giám công nơi đây tất là có chỗ đau lòng.

Phan Long không nói gì nữa, mở cửa thạch thất đưa hai người về nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, Phan Long lại vào thạch thất, đem theo cả đồ dịch dung thay đổi sắc mặt cho Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng vừa động thủ cải trang vừa khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

đại ca! Chúng ta chịu để bọn họ sai khiến thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

đúng thế.

Phan Long thấy trong bọn nhân công đã nhiều người tỉnh giấc. Lão đằng hắng một tiếng rồi giục:

-Lẹ lên! Chu nhị trang chúa đang đợi hai vị đó.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng liền đứng dậy theo Phan Long đi ra khỏi thạch thất.

Lúc này trời đã sáng rõ, phương đông hiện lên những đám mây rực rỡ.

Phan Long khẽ dặn:

-Hai vị nên đối phó cẩn thận để hành tung khỏi vị bại lộ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đa tạ Phan huynh đã có lòng chỉ giáo.

Chàng ngửng đầu trông ra, thấy hai đại hán võ phục, lối năm mươi tuổi đi cùng một lão già râu bạc khuyết một bên tai, mình mặc trường bào màu xanh. Ba người sóng vai đứng lại giữa đường chờ đợi.

Phan Long chắp tay nói:

-Phiền ba vị chờ đợi mất thì giờ.

Lão già khuyết tai ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng rồi hỏi:

-Vị này ư? Coi như người có bệnh nặng.

Phan Long mỉm cười đáp:

đặng huynh nói đúng đó. Y mắc bệnh lâu ngày mới dậy, không ngờ nhị trang chúa lại chấm y.

Lão khuyết tai họ Đặng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng cười nói:

-Gã tiểu tử này gương mặt xinh quá... Phan Long ngắt lời:

đáng tiếc là nhị trang chúa đã chọn y, không thì tiểu đệ đem nó tặng cho Đặng huynh.

Lão khuyết tai nói:

-Người quân tử không cướp đoạt sở thích của kẻ khác. Tiểu đệ thấy gã khả ái đem lòng ưu thích chắc Phan huynh cũng thích gã lắm.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hai vị huynh đệ này tiểu đẹ ít khi được gặp.

Phan Long nghĩ thầm trong bụng:

-Chính mình còn chưa biết tên họ chúng là gì thì dĩ nhiên lão ít được gặp.

Ngoài miệng lão đáp:

-Hai vị thuộc hạ của tiểu đệ này, một người mắc bệnh nghỉ làm công lâu ngày, một người thường ở trong nhà làm việc tạp dịch.

Lão khuyết tai nói:

-Té ra là thế.

Hai đại võ phục đồng thanh nói:

-Hai vị không nên nói chuyện vớ vẩn nữa. Chu nhị trang chúa có lẽ chờ đợi lâu rồi.

Rồi chúng xoay mình đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Ba người này quần áo chỉnh tề. Chắc là ba tên đại giám công.

Phan Long và lão khuyết tai quả nhiên chẳng nói gì nữa cất bước đi theo hai đại hán võ phục.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Bách Lý Băng khẽ nói:

-Băng nhi! Băng nhi nên nhẫn nại, chớ có động thủ một cách khinh xuất.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

-Tiểu muội chỉ cử động theo đại ca là xong.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm để ý quan sát hình thế trong hang núi.

Chàng ráng nhớ những bụi cỏ cùng những tảng đá lớn.

Chàng biết lúc này ở vào tình thế nguy hiểm vô cùng. Nhớ được địa hình phần nào thì thêm được sinh cơ phần ấy.

Bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách, thì ra đã đến bên cái đầm nhỏ.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông thấy suối nước trên núi phun ra như tên bắn rớt xuống đầm làm cho sóng gợn lăn tăn.

Vũ Văn Hàn Đào đứng trên tảng đá cao hơn trượng ở trên đầm. Tay lão cầm bút giấy không hiểu để vẽ gì.

Chu Triệu Long hai tay chắp để sau lưng nhìn xuống đầm nước ngơ ngẩn xuất thần.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến nhìn ảnh con phi ưng cùng con bàn xà hiện dưới đáy nước. Chàng tự hỏi:

-Chẳng lẽ Chu Triệu Long cũng phát giác ra điều đó?

trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng từ từ chuyển độgn thân hình, ngưng tụ mục lực ngó theo ánh mắt Chu Triệu Long. Chàng thấy dưới đáy hồ có một đám bóng đỏ chập chờn trong làn nước màu lục. Vì ở xa quá, chàng nhìn không rõ bóng màu hồng đó là vật gì tụ lại.

Bọn tứ đại giám công dường như vô cùng kinh sợ Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào, không dám lên tiếng sợ làm kinh động hai người. Chúng đứng thành hàng phía sau tảng đá lớn.

Sau chừng nửa giờ, Vũ Văn Hàn Đào thu giấy bút lại, từ trên tảng đá nhảy xuống. Bọn Phan Long đều chắp tay xá dài nói:

-Xin tham kiến Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi:

-Bốn vị đến đã lâu chưa?

-Bọn thuộc hạ đã đến lâu rồi, nhưng không dám làm kinh động Vũ Văn tiên sinh đang lúc bận công tác.

Lúc này Chu Triệu Long cũng quay lại nhìn bọ Phan Long bốn người nói:

đại trang chúa chỉ một hai ngày tới sẽ tới đây. Các vị liệu mà bố trí cho thận trọng, đừng để địch nhân trà trộn vào hang.

Lão già khuyết tai đáp:

-Cin nhị trang chúa cứ yên tâm. Cuộc phòng thủ trong hang cực kỳ nghiêm mật, đừng nói là trang chủ, mà đến cả con chim bay vào hang núi cũng không qua nổi tai mắt giám thị của bọn thuộc hạ.

Chu Triệu Long nghiêm sắc mặt nói:

-Hiện nay, tình thế khác trước nhiều, mới đây trên chốn giang hồ có kẻ xuất hiện chuyên môn đối nghịch với chúng ta, mà lão lại để cho khá nhiều cai thủ võ lâm để cho sai khiến.

Lão khuyết tai ngắt lời:

-Tên nào lớn mật mà dám đối nghịch với Bách Hoa Sơn Trang chúng ta?

Chu Triệu Long đáp:

-Có lẽ các vị ở trong hang núi lâu ngày, không hiểu những biến chuyển ngoài giang hồ. Gã đó tên gọi Tiêu Lĩnh Vu, tuy còn nhỏ tuổi nhưng võ công cao thâm khác thường. Cả đại trang chúa cũng phải uý kị gã... Bốn tên đại giám công nghe nói vậy đều sửng sốt đồng thanh hỏi:

đại trang chúa đã động thủ với gã chưa?

Trong con mắt của bốn người này võ công và tài trí của Thẩm Mộc Phong đều vào hạng nhất đương thời, không còn ai sánh kịp. Bây giờ chúng nghe nói có người khiến cho Thẩm Mộc Phong cũng phải sinh lòng uý kỵ thì không khỏi kinh dị vô cùng! Lại nghe Chu Triệu Long đáp:

đại trang chúa tuy chưa chính thức quyết thắng phụ với gã, nhưng đã đôi khi độgn thủ thì nhận xét quả gã là một tay kình địch, chưa từng có ai ghê gớm đến thế... Chu Triệu Long biết là còn nói thêm nữa không khỏi làm tổn thương đến oai nghiêm của Thẩm Mộc Phong, gã liền chuyển sang chuyện khác:

-Theo lời báo cáo thì Tiêu Lĩnh Vu đã tiến vào dãy núi Vô Di. Các vị phải đặc biệt thận trọng coi

chừng.

Bốn tên đại giám công đều chắp tay thi lễ đáp:

-Bọn thuộc hạ xin tuân lệnh.

Phan Long độgn tâm liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long vẫy tay nói:

-Các vi bất tất phải ở lại đây nữa, cần gia tâm phòng thủ lối vào hang núi.

Phan Long nghiêng mình thi lễ nói:

-Thưa nhị trang chúa! Nhị trang chúa lựa hai tên để sai phái. Thuộc hạ đã đưa chúng đến đây.

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi:

-Gã kia có bệnh phải không?

Phan Long đáp:

-Y mắc trọng bệnh nhưng vừa mới khỏi chưa được bao lâu.

Chu Triệu Long gật đầu nói:

được rồi! Thôi các vị đi đi! Bốn tên đại giám công dạ một tiếng rồi trở gót rút lui.

Phan Long vừa đi được hai bước, đột nhiên nghe Chu Triệu Long gọi giật lại:

-Phan Long! Hãy dừng lại đã.

Phan Long dạ một tiếng rồi trở gót quay lại.

Chu Triệu Long quay sang nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh đã tìm thấy mănh mối gì chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-hang núi này khá dài, nhưng chỉ có khu phụ cận cái đầm nhỏ là thâm u hùng vỹ.

Thẩm đại trang chúa đoán nó là chỗ trọng tâm đủ biết lão nhân gia tài trí hơn đời.

Chu Triệu Long nói:

-Nhưng hơn hai trăm công nhân tinh tráng làm việc mấy năm trời vẫn chưa tìm ra được manh mối gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Hiện giờ chỉ nói được là có thể như vậy, chứ chưa dám quyết đoán.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

-Tại hạ còn một việc chưa hiểu muốn thỉnh giáo nhị trang chúa.

Chu Triệu Long đáp:

-Vũ văn huyh cứ hỏi đi. Tiểu đẹ mà biết là xin nói hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Thẩm đại trang chúa đã lấy được chìa khoá cung cấm chưa?

Chu Triệu Long trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Nếu đại trang chúa mà lấy được chìa kháo cung cấm thì hà tất phải ở trong hang núi này mà mò mẫm mấy năm trời.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Nếu đại trang chúa chưa lấy được chìa khoá cung cấm thì sao lại biết cung cấm ở đây?

vtl đáp:

-Tại hạ cũng không biết rõ nội tình một cách tường tận. Dường như đại trang chúa nghe người nói cung cấm ở vùng này. Khi ấy đại trang chúa đang ở thời kỳ luyện công đã đến đây điều tra hai lần.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

đại trang chúa trước nay rất thận trọng. Nếu lão nhân gia chưa tìm được điều chứng minh thì quyết chẳng khi nào phái nhiều công nhân tới đây liên tục công tác mấy năm trời.

Chu Triệu Long mỉm cười đáp:

-Lần thứ hai đại trang chúa dò xét rồi quyết tâm phái người tới đây thì chắc là lão nhân gia đã tìm được điều chi khả tin. Nhưng hơn hai trăm công nhân hành động lâu như vậy vẫn chẳng thấy gì, nên phải mời đại giá Vũ Văn huynh vào đây.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói:

-Hang núi thâm u này coi bề ngoài chẳng có chi kỳ lạ, nhưng thực ra ẩn dấu long mạch. Nếu không phải là nhà chuyên môn thì khó lòng nhìn ra được, Đại trang chúa đã phái người đến công tác đủ chứng tỏ lão nhân gia đã nhận ra hình thế hang núi.

Chu Triệu Long liếc mắt nhìn quanh rồi nói:

-Sao tại hạ chẳng thấy chi hết?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

-Nếu tại hạ nói ra một vài đặc điểm thì nhị trang chúa có thể biết ngay không có gì quái dị.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên chú ý lắng tai nghe hai người đàm luận. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Thằng cha Vũ Văn Hàn Đào này tự xưng là chủ nhân Toàn cơ thư lâu, xem chừng hắn chẳng phải con người chỉ biết học võ thuật. Chỉ đáng tiếc hắn kết đảng với Thẩm Mộc Phong, cam tâm chìm đắm vào đường ma đạo.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên trỏ vào vách núi chỗ tia suối phun nước hỏi:

-Nhị trang chúa thử nhìn kỹ xem nào, dòng suối trên vách núi chỗ kia có chỗ nào kỳ dị?

Tiêu Lĩnh Vu ngó theo ngón tay trỏ của Vũ Văn Hàn Đào thì chỉ thấy vách núi bóng loáng, màu hồng thẫm rất ngoạn mục. Ngoài ra chẳng có chi khác lạ.

Bỗng nghe Chu Triệu Long đáp:

-Vũ Văn huynh! Vách núi này trừ màu sắc ngoạn mục tại hạ thực không thấy có chỗ nào khả nghi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Hay lắm! Té ra gã chưa nhìn thấy gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Nhị trang chúa chỉ lưu tâm một chút là nhận ra sơn thạch trên vách núi và trong hăng thẩm này không giống các nơi khác.

Chu Triệu Long ồ một tiếng rồi nói:

-Ngoài cái đó ra còn gì nữa không?

Câu hỏi của gã tỏ ra chưa hoàn toàn thoa? mãn với lời giải thích của Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Vụ này coi bề ngoài giản dị mà thật ra rất trọng yếu. Tại hạ tuy chưa lên vách núi coi kỹ, nhưng chắc không thể lầm được là bên kia vách núi còn những biến hoá trọng đại... Chu Triệu Long hỏi:

-Biến hoá gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

đây thuôc về học vấn. Trong núi này phần nhiều là đá hoa cương, tuy cứng như sắt, nhưng nếu chúng ta tìm thấy mạch nó thì lấy ra chẳng khó gì. Có điều tìm được mạch nó không phải chuyện dễ. Nếu chẳng phải là tay có tài thì khó lòng nhìn ra được.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nếu tại hạ đoán không lầm thì trước đây vách núi bích lập này, không nhẵn nhụi sáng bóng như vậy, mà cũng có những tảng đá lồi lõm như các vách núi khác.

Chu Triệu Long tỏ vẻ thông minh hỏi:

-Phải rồi! Theo ý Vũ Văn huynh thì những tảng đá lồi ra bị nhân công bạt đi phải không?

Vũ Văn Hàn Đào trâm ngâm một chút rồi đáp:

-Nếu phiến đá lồi ra kia do người bạt đi thì mảnh đá đó phải rơi xuống bên đầm.

Tại hạ không thể đoán được người ta đẽo vách núi để làm gì?

Chu Triệu Long cả mừng nói:

-Theo lời Vũ Văn huynh thì cung cấm chỉ ở quanh đây?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Cái đó tại hạ không dám nói quyết. Nếu khu vực hang núi này quả có cung cấm thì tại hạ tự tin là trong vòng nửa tháng có thể tìm ra được chỗ kiến trúc. Bằng không có cung cấm ở đây thì dù tại hạ chỉ điểm những chỗ khả nghi thì cũng bằng vô dụng.

Chu Triệu Long gật đầu nói:

-Vũ Văn huynh nói phải lắm.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên quay lại Bách Lý Băng vẫy tay nói:

-Ngươi lại đây! Bách Lý Băng theo lời tiến lại nhưng không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu để tụ chân khí ngấm ngầm phòng bị. Chàng sợ Bách Lý Băng mở miệng lên tiếng sẽ bị lộ hành tung.

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay trỏ vào tia nước đang phun ra nói:

-Ngươi bò lên bên chỗ suối phun nước đó lấy một viên đá xuống.

Bách Lý Băng lẳng lặng trở gót đi về phía vách núi.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ bụng:

-Băng nhi quả là thông minh. Y biết khó mà học được tiếng đàn ông nên chỉ lẳng lặng làm theo.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Phan Long hỏi:

-Sao gã này trơ như tượng gỗ không nói câu gì?

Phan Long nghiêng mình đáp:

-Bọn chúng công tác ở hang núi lâu năm, ngày thường rất ít nói, thành ra thói quen như vậy.

Chu Triệu Long nói:

-Từ nay khôgn dùng hai tên này làm công tác nữa, để chúng cho Vũ Văn tiên sinh sai khiến.

Phan Long nghiêng mình đáp:

-Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chỗ suối nước phun ra tuy cách mặt đất đến bốn trượng nhưng có những mảnh đá lồi ra nên trèo lên chẳng khó khăn gì. Thực tình Bách Lý Băng chỉ tung mình hai cái là đến nơi nhưng cô vận dụng cả chân lẫn tay từ từ trèo lên.

Tiêu Lĩnh Vu rất vừa lòng nghĩ bụng:

-Xem ra Băng nhi thông minh và ứng biến chẳng kém gì ta.

Chàng để ý nhìn Vũ Văn Hàn Đào thấy cặp mắt lão chăm chú ngó thẳng vào Bách Lý Băng thì không khỏi động tâm tự hỏi:

-Phải chăng Vũ Văn Hàn Đào đã sinh lòng ngờ vực Băng nhi? Nếu vậy thì thằng cha này quả là con người ghê gớm, khó lòng đối phó với hắn được.

Bách Lý Băng trèo lên đến chỗ nước suối phun ra lượm lấy một viên đá rồi từ từ bò xuống.

Cử động của cô vẫn chậm chạp, thuỷ chung không hoang mang Vũ Văn Hàn Đào tuy để ý dò la mà không thấy điểm nào khả nghi.

Bách Lý Băng tay cầm một phiến đá cung kính đưa lại cho Vũ Văn Hàn Đào, Vũ Văn Hàn Đào đón lấy hòn đá đặt vào lòng bàn tay soi lên ánh sáng mặt trời.

Hòn đá này tuy nhỏ bé mà Vũ Văn Hàn Đào làm như một hạt minh châu, lão ngắm nghía rất lâu, quay đi quay lại các chiều xem xét trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm. Lão đưa mắt nhìn Chu Triệu Long hỏi:

-Thẩm đại trang chúa nhất định đến đây chứ?

Chu Triệu Long đáp:

-Thế nào cũng đến, chỉ trong vòng hai ngày là cùng.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Tại hạ cần hỏi thêm mấy điểm khả nghi, nếu được chứng minh rõ ràng thì may ra không đến nỗi phụ lòng trông đợi của Đại trang chủ và Chu huynh.

Chu Triệu Long hỏi:

-Tại hạ có phải đi theo Vũ Văn huynh không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Không cần. Chỉ một người dẫn đường là đủ.

Lão ngưng lại một chút rồi tiếp:

-Xin Chu huynh cho bọn họ hãy tạm nghỉ ngơi, bây giờ chưa nên làm gì. Hãy chờ Đại trang chúa tới rồi khởi công cũng chưa muộn.

clt nói:

-Cái đó... cái đó... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

-Nếu đại trang chúa có phiền trách thì nhị trang chúa cứ đổ cho tại hạ là được.

clt đáp:

-Hay lắm! Vậy tại hạ cứ y theo lời Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Ngươi đã hành động được chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Thuộc hạ hết bịnh rồi, có thể hành động được như thường.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Hay lắm! Hai vị hãy theo ta.

Phan Long đột nhiên đứng tạt ngang ra chắn đường nói:

-Trong hang rất nhiều mai phục, Vũ Văn tiến sinh hành động một mình e rằng có điều không tiện.

Vũ Văn Hàn Đào ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói:

-Lão phu đưa hai vị này đi theo... Phan Long ngắt lời:

-Hai tên này thân phận chỉ là công nhân ở trong hang, những người canh gác ngoài cửa hang không nhận biết chúng. Đồng thời chúng cũng không hiểu ám hiệu để liên lạc.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Nếu vậy thì cần phải ông bạn đưa đi mới được hay sao?

Phan Long đáp:

đúng thế! Nếu nhị trang chúa không đi với tiên sinh thì phải một người trong số bốn đại giám công đi với tiên sinh mới được.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

-Vậy ông bạn lại đây.

Phan Long chăm chú nhìn Chu Triệu Long nhưng không dám nói gì.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Vũ Văn tiên sinh là quý khách của Bách Hoa Sơn Trang, Chuyến này tiên sinh vào hang thẩm cũng vì việc của chúng ta. Các ngươi phải đối xử tử tế với tiên sinh.

Phan Long chắp tay đáp:

-Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chu Triệu Long tươi cười nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Mời Vũ Văn huynh đi điều tra tình hình trong hang. Tiểu đệ không bồi tiếp nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Xin Chu huynh tuỳ tiện.

Lão đảo mắt nhìn vào mặt Phan Long nói tiếp:

-Chúng ta dò phía đông đi vào hang, đại khái đã biết hình thế mặt này rồi. Bây giờ ông bạn đưa lão phu đi coi tình hình mặt tây.

Phan Long đáp:

-Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi hắn cất bước đi trước.

Vũ Văn Hàn Đào xách cái tráp giát vàng lên đi theo Phan Long.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ra hiệu cho Bách Lý Băng đi sau Vũ Văn Hàn Đào. Còn chàng đi sau rốt cách chừng một trượng.

Nét mặt chàng còn ra vẻ bệnh hoạn, mọi người cho rằng chàng chưa được lành mạnh nên tụt lại sau, chẳng ai đem lòng ngờ vực.

Tiêu Lĩnh Vu sợ nhất là Phan Long giữa đường giở quẻ, huỷ bỏ lời hứa, ngấm ngầm nói rõ nội tình cho Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long hay, nên lúc nào chàng cũng lưu tâm đến cử động của hắn.

Thực ra cử động cùng ngôn từ của Phan Long hết sức che đậy cho chàng.

Phan Long đi chừng mười trượng thì rẽ về hướng bắc.

Chuyển qua một khúc quanh, hình thế trong hang đột nhiên biến đổi.

Đây là một vùng cỏ mọc bát ngát cao đến lưng người dài đến mấy chục trượng.

Phan Long lai rẽ về hướng tây mà đi.

Tiêu Lĩnh Vu độgn tâm nghĩ thầm.

đây là một nơi ẩn mình rất tốt. Đêm nay ta tìm cách vời Trung Châu Nhị Cổ đến ẩn thân ở trong đám cỏ hoang này để được thêm hai người ứng phó.

Bỗng nghe Phan Long nói:

-Vũ Văn tiên sinh! Địa thế hang núi này rất kỳ quái, dường như mỗi đoạn lại khác nhau. Sau khi chuyển qua khúc quanh ở trước mặt thì đến một chỗ toàn cát đá, không một ngọn cỏ nào mọc lên được.

Vũ Văn Hàn Đào đặt chiếc tráp vàng xuống nói:

-Nơi đây hay lắm! Xem chừng không thể lầm được.

Lão tự cảm hứng phát ra lời nói. Nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Xem chừng lão này quả nhiên đã đọc nhiều sách. Về phương diện địa chất lão càng hiểu rộng.

Hang núi này quả nhiên rất quái dị. Dường như mỗi đoạn địa chất đều khác nhau. Xảo Thủ

Công Thần Bao Nhất Thiên đã lựa nơi này làm cung cấm đúng là có mục đích gì.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi xếp bằng, mở tráp lấy giấy bút kề lên mặt tráp mà vẽ.

Vũ Văn Hàn Đào vẽ gì? Tiêu Lĩnh Vu muốn lại gần coi nhưng sợ hắn sinh lòng ngờ vực đành đứng ở đằng xa. Chàng thấp thoáng nhìn thấy Vũ Văn Hàn Đào vẽ một trái núi nhỏ trên giấy. Phía dưới viết nhiều hàng chữ.

Sau chừng một giờ, Vũ Văn Hàn Đào lại cất giấy bút vào tráp đứng dậy rồi nói:

-Trong đám cỏ rậm này có đường nào đi thông qua được không?

Phan Long đáp:

-Nơi đây tuy cỏ mọc rậm, nhưng không có rắn rết nguy hiểm gì cả.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Hay lắm! Vậy ông bạn đi trước dẫn đường.

Xuyên qua mấy trượng cỏ rậm quả nhiên đến một khu toàn cát vàng coi chẳng khác gì một bãi sa mạc nhỏ bé.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Không ngờ hang núi này cảnh vật lai biến ảo như vậy.

Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào lấy ra một cái túi nhỏ, bỗ hai nắm cát vàng bỏ vào rồi nói:

-Qua bãi cát vàng này rồi cảnh vật thế nào?

Phan Long đáp:

-Hết bãi cát là một khu toàn đá trứng ngỗng.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi:

-Hết khu đá trứng ngỗng rồi tới cái gì?

Phan Long đáp:

-Hết khu đá trứng ngỗng đến khu cỏ mọc xanh ươm lác đác có hoa thơm ngát.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi:

-Qua khu đó rồi thế nào?

Phan Long đáp:

-Rồi đến đám cỏ khô là hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Chỗ cuối cùng cảnh vật thế nào?

Phan Long đáp:

-Là một vách núi cản đường ngăn sơn cốc ra làm hai đoạn. Bên kia là hang Vạn Xà trong dãy Vô Di.

Chương 11 - HÀN ĐÀO CHÚ Ý ĐẾN THANH CỔ KIẾM

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Sao lại gọi là hang Vạn Xà?

Phan Long đáp:

-Trong hang đó quần tụ hàng vạn con rắn kỳ độc, hình thù quái dị chẳng thiếu thứ gì nên gọi là hang Vạn Xà.

Vũ Văn Hàn Đào ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Ông bạn đi lấy cho lão phu hai viên đá trứng ngỗng, một ít hoa nhỏ và một nắm cỏ khô.

Phan Long hỏi:

-Vũ Văn tiên sinh không đi hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Sáng mai lão phu sẽ đi coi.

Dứt lời lão đặt cái tráp xuống, ngồi xếp bằng nhắm mắt lại.

Dường như lão mệt quá, chỉ trong khoảnh khắc lão đã đi vào giấc thiền định.

Phan Long xoay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói:

-Hai vị hãy chầu chực Vũ Văn tiên sinh ở đây.

Rồi hắn trở gót rảo bước đi nhanh.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước tới phía sau Vũ Văn Hàn Đào.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Bây giờ mà ta muốn giết lão thì chỉ cất tay một cái là xong. Ta muốn kiềm chế lão để bức bách lấy hợp tác thì cũng chẳng khó gì vì lão là người ham sống sợ chết. Chu Triệu Long tuy ở đây nhưng cũng không thể cản trở được. Chỉ còn khó ở chỗ Thẩm Mộc Phong sắp thân hành tới nơi. Hắn là người cơ mưu mà kiến thức không phải tầm thường tất tra ra nội tình vụ này... Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, suy tính mấy biện pháp nhưng đều thấy có chỗ không ổn.

Giữa lúc ấy chàng ngó thấy Bách Lý Băng giơ tay mặt lên từ từ điểm vào sau lưng Vũ Văn Hàn Đào.

Nguyên cô nhớ đến vụ kiềm chế Phan Long rất công hiệu, cô lại muốn dùng thủ pháp này để kiềm chế Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy cả kinh, muốn cản trở thì đã không kịp nữa mà cũng không dám lên tiếng ngăn lại. Chàng vội vươn tay mặt ra, vận kình lực đẩy tay Bách Lý Băng trệch qua chỗ khác.

Bách Lý Băng cảm thấy một luồng ám kình xô lại lực lượng rất uy mãnh làm tay cô bị chấn động. Nhưng cô kịp thời nhìn tới luồng kình lực này do Tiêu Lĩnh Vu phát ra, nên chưa bật tiếng la.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng dùng phép truyền âm nói:

-Băng nhi! Không nên hại y.

Bách Lý Băng mỉm cười lùi lại.

Nguyên trong lòng cô cũng có một kế hoạch khác với Tiêu Lĩnh Vu mà không có cách gì giải thích được.

Vũ Văn Hàn Đào không ngờ trong hang thẳm này lại có hai công nhân trá hình, trông lúc nhập đi.hn lão đã trải qua một phen khiếp nạn.

Sau chừng nửa giờ, Phan Long lật đật chạy về, tay cầm nào sơn hoa, nào cỏ khô và hai viên đá trắng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão đứng lại rồi vẫn còn thở hồng hộc. Hiển nhiên lão đã chạy một đoạn đường khá dài.

Phan Long thấy Vũ Văn Hàn Đào ngồi nhắm mắt, không dám kinh động đành ngồi bên chờ đợi.

Sau chừng nửa giờ nữa, Vũ Văn Hàn Đào từ từ mở mắt ra nhìn Phan Long nói:

-Phiền ông bạn lại một phen lao khổ.

Lão giơ tay đón lấy viên đá trắng, nắm sơn hoa và nắm cỏ khô bỏ vào trong tráp.

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

-Lão này cái gì cũng bỏ vào tráp gỗ. Nếu mình đánh cắp cái tráp này chạy đi thì chẳng khác gì con khỉ mất gậy là hết đồ chơi.

Cô quyết định chủ ý đánh cắp cái tráp của Vũ Văn Hàn Đào, nghĩ đến chỗ cao hứng bất giác nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười.

Đôi môi hé mở để lộ hai hàm răng nhỏ nhắn đều đặn trắng như ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày dùng phép truyền âm nói:

-Băng nhi phải luôn nhớ thân thế mình mới được.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cất giọng ôn tồn hỏi:

-Phan huynh! Tại hạ có mấy điều muốn thỉnh giáo, chẳng hiểu Phan huynh có vui lòng cho biết không?

Phan Long thấy mình được sủng ái vội khom lưng đáp:

-Thuộc hạ không dám. Vũ Văn tiên sinh có lời hạ vấn, dĩ nhiên thuộc hạ biết điều gì là phải nói hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Các vị ở trong hang núi này làm công trong mấy năm, đến phân nửa vì cực nhọc quá mà chết, vậy nhất định công trình nơi đây rất đỗi gian nan?

Phan Long đáp:

-Bọn thuộc hạ nhất thiết tuân theo chỉ thị của Đại trang chúa mà làm công tác.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

đại trang chúa chỉ thị ra sao?

Phan Long đáp:

-ý đại trang chúa là phải tìm bốn chỗ vách núi chia nhau khởi công đào hầm tiến vào lòng đất mà không được cho người ngoài trông thấy.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Công trình của các vị tiến bộ thế nào?

Phan Long đáp:

-Lúc ban đầu khởi công còn thuận lợi, nhưng vách núi càng vào sâu càng rắn chắc chẳng khác nào thành đồng vách sắt. Búa bổ vào đá, tia lửa bắn tung toé chỉ vỡ ra những mảnh vụn nhỏ bằng nắm tay.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười ngắt lời:

-Mấy trái núi này toàn đá hoa cương rất cứng rắn. Nếu không am hiểu địa chất thì khó lòng phá vỡ được.

Phan Long đáp:

-Bọn thuộc hạ đã công tác năm năm, vẫn chưa tiến bộ được bao nhiêu.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy nói:

được rồi! Bữa nay chúng ta nói tới đây là chấm dứt. Sau này tại hạ nghĩ đến điều gì sẽ thỉnh giáo Phan huynh.

Phan Long đáp:

-Không dám. Vũ Văn tiên sinh muốn hỏi điều gì bất cứ lúc nào tại hạ cũng xin nói hết.

Vũ Văn Hàn Đào xách tráp đứng dậy trở gót đi về lối cũ.

Phan Long theo sau Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng cố ý lọt lại phía sau cách

xa hơn một trượng.

Lúc đi vào bụi cỏ, Tiêu Lĩnh Vu dùng phép truyền âm hỏi Bách Lý Băng:

-Băng nhi! Trung Châu Nhị Cổ bây giờ ở đâu?

Bách Lý Băng đáp:

-Họ ở trên lữ điếm lúc tiểu muội trọ mấy bữa trước.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

đêm nay Băng nhi bí mật lên núi cải trang lần xuống hang núi rồi ẩn vào trong đám cỏ rậm này.

-Còn lão Đoàn Văn Thăng thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Lão này mới thật khó xử. Chúng ta không thể giết lão để bịt miệng, mà lưu lão lại trên núi Nhân Duyên, chỉ o\sợ bọn thuộc hạ của bon Thẩm Mộc Phong bắt được tra hỏi, lão thụ hình không nổi cung xưng ra hành tung của chúng ta thì mọi việc đều hư hết.

Bách Lý Băng đáp:

-Tiểu muội coi người đó cũng chẳng tử tế gì, giết quách y là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nếu mình cũng giết người để bịt miệng thì so với hành độgn tàn ác của Thẩm Mộc Phong phỏng có khác gì?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

-Tiểu muội quên mất đại ca là một vị anh hùng đại nhân đại nghĩa.

Tiêu Lĩnh Vu toan nói thì đột nhiên nghe một hồi còi thét lên lanh lảnh vọng lại.

Vũ Văn Hàn Đào dừng bước lại hỏi:

-Thanh âm gì vậy?

Phan Long đáp:

đó là tiếng còi báo động.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Còi báo động là có địch nhân lẻn vào hang hay sao?

Phan Long đáp:

đúng thế.

Khu cỏ rậm này mọc cao đến trước ngực. Người nọ chỉ nhìn thấy người kia chía lên một cái đầu. Bách Lý Băng người nhỏ mà thấp bị cỏ che kín mất chỉ còn trông thấy cặp mắt cô chuyển động

không ngừng.

Lại nghe ba tiếng còi thật dài sau cùng rồi đột nhiên ngừng lại.

Phan Long khẽ nói:

-Ba tiếng cói đó báo hiệu khẩn cấp. Người ta đã tiến vào hang núi rồi.

Phan Long khẽ nói:

-Chỉ mong người tới đây không phải là Tiêu Lĩnh Vu.

Đột nhiên lão rảo bước chạy ra ngoài.

Phan Long quay lai nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi chạy theo sát Hàn Đào.

Bách Lý Băng dùng phép truyền âm bảo Tiêu Lĩnh Vu:

đại ca! Dường như bọn họ đều sợ đại ca quá. Lão này hy vọng người tới không phải là đại ca. Nếu hắn biết đai ca đi đằng sau tất phải hồn vía lên mây.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp, chỉ sợ người đến đây là Trung Châu Nhị Cổ.

Nếu chúng bị bắt sống tất chàng phải ra tay cứu viện thì bao nhiêu tiền công đều hỏng hết.

Chàng nghe Bách Lý Băng nói vậy, bất giác động tâm tự nhủ:

-Vạn nhất vì tình thế bắt buộc thì trong hai người chúng ta chỉ còn một ở lại đây, và một phải ra tay.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng đáp:

-Băng nhi! Tinh thần cảm giác của Vũ Văn Hàn Đào rất bén nhạy. Băng nhi chớ có sơ tâm bại lộ hành tung.

Hai người đang nói chuyện thì đã xuyên qua đám cỏ cao đến trước ngực.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên dừng bước, lắng tai nghe một lúc rồi hỏi:

-Tiếng còi dừng lại vậy tình thế ra sao?

Phan Long đáp:

-Chắc là bắt được cường địch rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Nếu thế thì hang núi này chẳng còn gì là bí ẩn nữa?

Phan Long đáp:

-Mấy năm nay chẳng có chuyện gì, nhưng mấy ngày gần đây xảy ra biến cố luôn luôn.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi:

-Sao? Có người trà trộn vào hang núi rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất đỗi khẩn trương. Chàng ngấm ngầm vận công đề phòng. Nếu tình thế bắt buộc, Phan Long phải nói rõ thân thế mình thì chàng đành ra tay đột ngột để kiềm chế hai người.

Bỗng nghe Phan Long đáp:

-Canh hai đêm hôm kia cũng có hai người trà trộn vào hang, đúng chỗ giám thị của thuộc hạ, chúng đã bị đánh chết rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Hai người đó là ai?

Phan Long đáp:

-Hai tên đạo tặc chưa từng nghe danh trên chốn giang hồ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Chỉ cần không phải là Tiêu Lĩnh Vu, còn ngoài ra đối phó chẳng khó khăn gì.

Phan Long máy môi, chợt nghĩ tới thân phận mình liền khẽ hắng đặng một tiếng rồi dừng lại.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Phan huynh có điều chi muốn nói?

Phan Long đáp:

-Thuộc hạ e rằng không tiện hỏi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Cứ hỏi đi, không sao đâu.

Phan Long hỏi:

-Theo lời Vũ Văn tiên sinh thì Tiêu Lĩnh Vu là một nhân vật khó chơi lắm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

-Nào phải chỉ khó lòng đối phó mà thôi, nói thẳng ra gã lợi hại vô cùng! Một nhân vật anh hùng như Thẩm đại trang chúa mà gặp phải Tiêu Lĩnh Vu cũng không khỏi ớn da gà. Bách Hoa Sơn Trang kiến tạo nên những phân đà nổi danh mà đều bị gã đến khiêu khích. Hiện giờ hào kiệt bốn phương dám đối địch với Bách Hoa Sơn Trang đều do hành độgn của Tiêu Lĩnh Vu khích lệ. Gã đã thành chủ soái phản kháng Bách Hoa Sơn Trang rồi.

Phan Long hỏi:

-Vũ Văn tiên sinh đã gặp Tiêu Lĩnh Vu bao giờ chưa?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

Đĩ nhiên tại hạ đã gặp gã rồi.

Phan Long hỏi:

-Vũ Văn tiên sinh có thể cho thuộc hạ biết hình dáng Tiêu Lĩnh Vu phòng sau này thuộc hạ có gặp y phải cẩn thận hơn một chút.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Tại hạ có nói Phan huynh cũng không tin.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Chẳng những Phan huynh, ngay chính tại hạ nếu chưa mắt thấy sự việc chỉ nghe người ta kể lại cũng không tin được.

Phan Long hỏi:

-Tại sao vậy? Vũ Văn tiên sinh nói ra một lời coi bằng chín vạc. Có lý nào tại hạ dám không tín nhiệm?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

được rồi! Chúng ta không cần về sớm, hãy ngồi lại đây chơi đã.

Lão đặt cái tráp xuống nói tiếp:

-Tiêu Lĩnh Vu năm nay chưa đầy hai chục tuôit mà võ vông cao thâm, chính Đại trang chúa cũng phải điên đầu với gã.

Phan Long ngắt lời:

-Có lý nào thế được?

Vũ Văn Hàn Đào nét mặt sa sầm nói:

-Nếu không thế thì sao gọi là kỳ tích được?

Phan Long nghiêng mình đáp:

-Tiên sinh nói phải lắm.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Hai năm trước trên chốn giang hồ đã xuất hiện một tên Tiêu Lĩnh Vu. Kiếm thuật của gã cao thâm một cách kỳ dị mà ra chieu nhanh như điện chớp. Nhiều tay cao thủ võ lâm đối trận với gã chưa kịp rút kiếm đã bị đâm chết. Vì thế mà thanh danh gã khét tiếng giang hồ.

Lão đưa mắt nhìn Phan Long thấy hắn chăm chú nghe liền nói tiếp:

-Nhưng một năm trước đây, trên chốn giang hồ lại xuất hiện Tiêu Lĩnh Vu thứ hai. Gã này võ công cao thâm gấp mấy Tiêu Lĩnh Vu thứ nhất.

Phan Long nói:

-Có chuyện đó ư? Đã hai Tiêu Lĩnh Vu thì phải một thật một giả. Chắc người sau này muốn mượn uy danh của người trước để tăng thêm giá trị cho mình.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Nếu thế thì còn khá. Tiêu Lĩnh Vu thứ nhất tuy kiếm thuật cao cường nhưng khồn thể đối đầu với đại trang chúa. Vả lại gã chẳng có ý gì kình địch với Bách Hoa Sơn Trang. Nhưng Tiêu Lĩnh Vu thứ hai thì khác hẳn, chẳng những kiếm pháp tuyệt diệu mà võ công của gã lại rất phức tạp. Quyền chưởng, khinh công, ám khí, chỉ phong, chẳng môn nào không lợi hại. Điều đáng lạ hơn nữa, ban đầu gã là bạn thân của Bách Hoa Sơn Trang và đã làm Tam trang chúa ở đó. Nhưng sau hắn biến thành kẻ đối nghịch của Bách Hoa Sơn Trang. Thẩm đại trang chúa thu dụng những cao thủ trên chốn giang hồ, lập ra Hắc y vệ đội, Thập bát kim cương mà chẳng những không vây hãm được gã, lai còn bị đánh cho thất điên bát đảo. Trong vòng nửa năm nay, oai danh của Bách Hoa Sơn Trang bị thương tổn rất nhiều vì sự xuất hiện của Tiêu Lĩnh Vu đã khiến cho quần hùng võ lâm phấn khởi nổi lên phong trào chống đối Bách Hoa Sơn Trang.

Phan Long hỏi:

-Tiêu Lĩnh Vu lơi hại đến thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

-Nếu gã không lợi hại thế thì Thẩm đại trang chúa chẳng cần mời tại hạ đến khu ẩn bí này để tìm giúp cung cấm.

Phan Long hỏi:

-Tiên sinh đã nói nhiều mà chưa cho biết hình dáng Tiêu Lĩnh Vu ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

-Tiêu Lĩnh Vu tuôit chưa đầy hai chục, tướng mạo thanh tú, vẻ người phong nhã, phong độ ung dung. Kể tướng mạo thì gã khiến cho các cô thiếu nữ đều mơ ước được gã làm tình lang. Người nào chưa biết gã thì chẳng khi nào ngờ con người thiếu niên thanh tú như vậy lại là một tay võ công tuyệt thế, uy danh chấn động giang hồ.

Phan Long nghe lão nói trồng ngực đánh thình thịch, bất giác quay đầu nhìn lại Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nghe người tán dương chàng trong lòng khoan khoái không nhịn được, bất giác nhoẻn miệng cười.

May mà Vũ Văn Hàn Đào chưa nhìn thấy, Bách Lý Băng cũng mau cảnh giác, vội ngậm miệng lại.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Phan huynh! Câu chuyện này mà Phan huynh hỏi nhị trang chúa thì y nhất đi.hn không nói đâu nhé.

Phan Long đáp:

-Tiên sinh khuất mình hạ giáo, Phan mỗ thật lấy làm vinh hạnh vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

-Lão này nham hiểm mà tâm kế sâu xa. Lão đã phí lời với Phan Long như vậy tất là có dụng ý gì.

Bỗng thấy Phan Long nghiêng mình đáp:

-Phan mỗ dược lọt vào mắt xanh của tiên sing thì còn hân hạnh nào bằng?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Phan huynh dạy quá lời. Chúng ta là chỗ ngang hàng kết bạn với nhau là phải... Lão dừng lai một chút rồi tiếp:

-Tiểu đệ có một điều muốn thỉnh giáo với Phan huynh.

Phan Long đáp:

-Nếu tại hạ biết xin trình bày hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Thế thì hay lắm. Chắc Phan huynh biết nhiều về câu chuyện có liên quan đến cung cấm?

Phan Long trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Cái đó ư? Thẩm đại trang chúa chưa từng nói qua với tại hạ điều chi?

Phan Long ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

-Kể ra cũng có mấy điều rất khả nghi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Xin Phan huynh cho hay, tiểu đệ rửa tai để nghe đây.

Phan Long đáp:

đại khái là một năm trước đây, bọn tại hạ vào trong một tiểu động lượm được một thanh đoản kiếm, hình thù rất cổ quái.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời nói:

-Thanh đoản kiếm đó hiện giờ ở đâu?

Phan Long đáp:

-Thẩm đại trang chúa lấy đem về rồi.

Vũ Văn Hàn Đào không sao được miễn cưỡng nói:

-Hay lắm... Phan huynh cho biết hình dạng thanh kiếm đó.

Phan Long nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ dường như để tìm lại trong kí ức. Hồi lâu, hắn mở mắt ra đáp:

-Hơn một năm rồi, tại hạ nhớ không rõ lắm. Đại khái thanh kiếm đó dài chừng thước hai, rộng bằng ba ngón tay, vỏ kiếm màu xanh thẫm. Không hiểu kiếm đúc bằng gì mà cứng rắn vô cùng! Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói:

-Vỏ kiếm màu tía thẫm, thanh kiếm nổi danh trong thiên hạ... Lão quay sang ngõ Phan Long hỏi tiếp:

-Thanh kiếm ở trong vỏ hình thù thế nào?

Phan Long đáp:

-Tại hạ chỉ được nhìn thấy thanh kiếm cả vỏ, chứ chưa được nhìn thấy thanh kiếm.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Lúc các vị lấy được thanh kiếm đó, Thẩm đại trang chủ đang đứng bên, nên chưa kịp rút kiếm ra đã bi đại trang chúa lấy đem đi ngay phải không?

Phan Long lắc đầu đáp:

-Không phải. Bọn tại hạ lấy được thanh đoản kiếm rồi, sau một tuần đại trang chúa mới tới đây.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

-Trong vòng mười ngày mà Phan huynh cũng chưa rút kiếm ra coi thì thật là nhẫn nại, tại hạ khâm phục vô cùng.

Phan Long đáp:

-Không phải tại hạ nhẫn nại đến thế đâu. Chỉ vì thanh kiếm dính chặt vào vỏ kiếm, tại hạ không thể rút ra được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Có phải thanh kiếm đó có cơ quan khoá lại?

Phan Long đáp:

-Tại hạ đã kiếm rất kỹ mà không thấy chỗ nào có khoá để mở, tựa hồ vỏ kiếm và thân kiếm đúc liền với nhau.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Cái đó chỉ là một khối gang thép màu tía thì sao Phan huynh lại khẳng định đó là một thanh đoản kiếm?

Phan Long đáp:

-Tại hạ đã có mấy chục năm kinh nghiệm nên nhận ra nhất định là một thanh đoản kiếm.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Phan huynh bằng cứ vào điều chi mà quyết đoán như vậy?

Phan Long đáp:

-Chuôi kiếm và thân kiếm to nhỏ khác nhau. Màu sắc chuôi kiếm cũng không giống nhau, nên tại hạ xác định đó là một thanh đoản kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

-Không hiểu thanh đoản kiếm này có điều chi kỳ dị mà Vũ Văn Hàn Đào hỏi căn hỏi vặn như vậy?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Phan huynh còn phát hiện ngoài vỏ kiếm điều gì nữa không? Tỷ như tự tích, hoa văn.

Phan Long đáp:

-Nếu Vũ Văn tiên sinh không hỏi tới điều này thì tại hạ quên mất. Trên vỏ kiếm có khắc hoa. đồ giống như con rồng mà không phải rồng. Tại hạ là người cổ lậu không hiểu nét vẽ đó đại biểu cho cái gì?

Vũ Văn Hàn Đào lộ vẻ kinh dị hỏi:

-Trong bức hoa. giống con rồng còn khắc một hình người phải không?

Dường như lão sợ Phan Long không hiểu liền nói tiếp:

-Tại hạ muốn nói là tướng mạo người đó rất cổ quái.

Phan Long trầm ngâm một chút rồi đáp:

Đường như có một cái đầu người... Vũ Văn Hàn Đào la lên:

đáng tiếc ơi là đáng tiếc.

Phan Long lấy làm kỳ hỏi:

đáng tiếc điều chi?

Vũ Văn Hàn Đào biết mình lỡ lời vội đáp:

-Nghe lời Phan huynh nói thì dường như đó là một thanh kiếm báu, nhưng tại hạ chưa trông thấy, khó mà quyết đoán được... Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Thẩm đại trang chúa lấy thanh kiếm đó rồi có nói gì không?

Phan Long đáp:

-Lão nhân gia cầm lấy một lúc rồi cất vào bọc.

Vũ Văn Hàn Đào không hỏi gì nữa, đảo mắt quanh một lượt rồi nói:

đã lâu không thấy tiếng còi báo động, chắc người vào hang đã bị bọn ta đả thương rồi?

Phan Long lắc đầu đáp:

-Không có đâu.

Vũ Văn Hàn Đào đã đứng dậy cất bước toan đi. Lão nghe Phan Long nói vậy đột nhiên đứng lại hỏi:

-Sao Phan huynh biết người tới đây chưa bị hạ?

Phan Long đáp:

-Trong hang núi này đã có tín hiệu. Nếu người đó bị hạ sát hay bị bắt thì đã có tín hiệu truyền ra để người trong hang khỏi phải đi tìm kiếm... Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vậy tình trạng lúc này ra sao?

Phan Long đáp:

đã phát giác ra tung tích bên địch nhưng họ lai tẩu thoát mà chưa tìm thấy.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Hang núi này tuy dài, nhưng theo nhận xét của tại hạ thì hình thế cũng không lấy gì làm phức tạp mà sao không tìm thấy hành tung bên địch?

Phan Long đáp:

-Những người vào đây dù võ công cao cường đến đâu cũng không thể trốn thoát được cách điều tra tinh mắt của bên ta. Hãy chờ một lát nữa là có tin truyền ra.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi:

-Nếu người tới đây trà trộn vào trong đám nhân công, há chẳng làm cho chúng ta khó mà điều tra được ư?

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Lão này quả nhiên đáo để! Từ giờ trở đi mình phải lưu tâm mới được.

Phan Long dường như trong lòng cũng hồi hộp. Hắn hắng đặng một tiếng rồi đáp:

-Chúng ta hãy chạy lại phía trước kia xem sao? Nếu cần thì chúng ta giúp họ lục tìm hành tung bên địch.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng chưa muốn đi giúp người lục tìm cường địch, nhưng Phan Long nói vậy không tiện chối từ, xách tráp đứng lên đáp:

-Phan huynh nói phải đấy.

Rồi rảo bước tiến về phía trước.

Chương 12 - TRONG HANG NÚI PHÁT SINH BIẾN CỐ

Phan Long tiến lên trước một bước nói:

-Tai hạ xin dẫn đường vào cho tiên sinh.

Tiêu Lĩnh Vu cũng bước hai bước lẹ theo sát Bách Lý Băng dùng phép truyền âm dặn cô:

-Băng nhi! Không hiểu ai đã tiến vào hang núi, nếu có chạm trán chúng ta thì Băng nhi phải trầm tĩnh lắm mới được.

Bách Lý Băng quay lại mỉm cười gật đầu rồi rảo bước tiến nhanh về phía trước.

Mấy người đi được chừng sáu, bảy trượng, đột nhiên nghe tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng vọng lại.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi:

đây có phải là tín hiệu không?

Phan Long đáp:

đây là tín hiệu báo việc khẩn cấp. Địch nhân là tay rất lợi hạ đã đả thương những người trong bang. Ba người bị trọng thương hay bị chết rồi.

Lại nghe tiếng kim thiết vang lên. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Tiếng kiem thiết ở mé tả vọng lại tức là đã phát giác ra người bị thương hoặc bị giết ở mé tả phải không?

Phan Long đáp:

đúng thế! Chỉ trong vòng hai chục trượng.

Hắn vừa nói vừa chạy nhanh về phía trước.

Vừa chuyển qua một góc núi, quả thấy ba đại hán võ phục áo đen chạy tới đứng vây quanh ba xác chết.

Phan Long và Vũ Văn Hàn Đào chạy nhanh lại.

Tiêu Lĩnh Vu không dám đến gần đứng cách xa bảy tám thước chú ý nhìn xem những người này bị thương bởi vũ khí gì. Không ngờ Vũ Văn Hàn Đào đứng che khuất thị tuyến của chàng nên không nhìn rõ được.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

đã phát hiện ra địch tung chưa?

Một trong ba đại hán áo đen đáp:

-Khi họ vào hang liền bị mai phục ngấm ngầm ở bên ta phát giác nổi tấu hiệu.

Mọi người lập tức rượt theo nhưng địch tung đã mất hút. Đại khái ba vị anh em đây phát giác ra địch tung và bị bọ họ hạ độc thủ gia hại.

Vũ Văn Hàn Đào cúi xuống nhìn kỹ ba xác chết rồi nói:

-Hai người bị gia hại về ám khí. Còn một người bị chết về thủ pháp trầm trọng của nội gia... Lão đảo mắt nhìn người áo đen kia hỏi tiếp:

-Ông bạn có nhìn thấy người mới đến đây không?

Đại hán ra chiều bẽn lẽn đáp:

-Tại hạ nghe báo động đuổi tới thì đã chậm mất một bước, chỉ nhìn thấy hai bóng người mà chưa rõ tướng mạo.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi:

-Chu nhị trang chúa đâu rồi?

Đại hán áo đen đáp:

-Nhị trang chúa cùng ba vị giám công đang rượt theo tung tích địch nhân.

Vũ Văn Hàn Đào không hỏi gì nữa cất bước tiến về phía trước.

Phan Long khẽ nói:

-Xin ba vị hãy đem ba bộ di thể này đi mai táng dùm.

Dường như địa vị Phan Long còn ở trên ba đại hán áo đen nhiều. Ba gã nghe lời thi lễ vâng mệnh. Mỗi người cắp một xác chết chạy thẳng ra mé hang núi.

Phan Long không lý gì đến họ nữa cất bước rượt theo Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng thuỷ chung vẫn cách xa hai người chừng sáu thước.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Phan huynh! Ba đại hán áo đen đó địa vị thế nào?

Phan Long đáp:

-Họ là những võ sĩ tuần sơn. Cả thẩy ba mươi sáu người, cứ ba người hợp lai thành một tiểu tổ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Thế thì phải rồi. Bọn chúng không bị hại chẳng nói làm chi, nếu gặp độc thủ là cả ba người cùng chết.

Phan Long đáp:

đúng thế đó.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên gia tăng cước bộ chạy thẳng về lối cũ.

Chẳng mấy chốc đã đến bên đầm có suối nước chảy vào.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đi đường vừa để ý bốn mặt mà chưa phát giác ra một bóng người nào.

Bên đầm vẫn lặng yên như tờ, tuyệt không thấy tình cảnh hỗn loạn về vụ truy tầm địch nhân.

Tiêu Lĩnh Vu hoang mang tự hỏi:

-Chẳng nhẽ người vào hang đã bị kiềm chế hay bị bắt sống rồi?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Phan huynh! Cường địch trà trộn vào trong núi còn ở đây không?

Phan Long đáp:

-Tại hạ chưa nghe thấy báo cường địch đã rời khỏi hang núi.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn quanh nói:

-Nếu địch nhân còn ở trong hang núi thì dĩ nhiên chúng ẩn nấp rồi. Chúng ta từ mé tây đi về không thấy địch tung đâu mà chỉ thấy xác chết của người mình, xem chừng cách phòng thủ trong hang hãy còn sơ khoán chưa thể nói là nghiêm mật được.

Phan Long nói:

-Mấy năm nay kể cũng có người lạc vào hang núi đều bị chúng ta bắt được hoặc giết đi, hoặc thu dụng sung vào chỗ nhân công bị tổn thất, chưa từng xảy ra thất thố lần nào. Gần đây... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

-Có phải Phan huynh muốn nói gần đây có người trà trộn vào hang?

Phan Long liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng vẻ mặt bình tĩnh đáp:

đúng thế! Đúng thế! Hai người lẻn vào đều bị tìm thấy và đánh chết ngay đương trường.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Té ra là thế... Lão thở phào một cái hỏi:

-Phan huynh! Tại hạ có một điểm lo âu, chẳng hiểu Phan huynh có đồng ý không?

Phan Long đáp:

-Vũ Văn tiên sinh có điều gì nghi ngại xin cứ nói ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Bốn vị đại giám công có quen mặt hết các nhân công dưới quyền mình không?

Phan Long đáp:

-Bốn tốp nhân công thì tốp nào cũng nhận biết hết người trong tốp ấy.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Thế thì được rồi... Lão chưa dứt lời bỗng thấy Chu Triệu Long chạy vội đến.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi ngay:

-Nhị trang chúa! Đã tìm thấy người lạ vào hang chưa?

Chu Triệu Long lắc đầu đáp:

-Vẫn còn đang xục tìm... Gã ngừng một chút rồi tiếp:

-Xem chừng những bí ẩn trong hang núi đã bị tiết lộ. Hỡi ơi, mong sao Đại trang chúa đến đây sớm đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Võ công và tài trí của Thẩm Mộc Phong đều hơn người càng khiến cho bọn thuộc hạ tỏ ra khiếp nhược bất tài.

Lại nghe Chu Triệu Long hỏi:

-Vũ Văn huynh! Đã tìm ra manh mối gì chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tại hạ đã nhận được mấy điểm khả nghi, tỷ như hình thế, địa chất hang núi này rất kỳ lạ. Nào đá núi, nào cát vàng, nào mạch nước, cái gì cũng đầy đủ.

Chu Triệu Long hỏi:

-So với các hang núi khác có chỗ nào không giống nhau?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Rất nhiều chỗ không giống. Trong mười dặm sơn cốc địa chất ở đây thì dù đi ngàn vạn dặm đường cũng không tìm đâu thấy kỳ tích như vậy. Địa chất ở đây biến hoá khác thường.

Chu Triệu Long chuyển động cặp mắt nhìn xuống đầm nước, bỗng la thất thanh:

-Cái gì đây kia?

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn ra thì thấy trong làn nước xanh biếc dưới đầm có một ánh hồng chuyển động lúc nổi lúc chìm.

Tiêu Lĩnh Vu đứng cách xa bảy tám thước không nhìn rõ tình hình dưới đầm.

Chàng nghe Chu Triệu Long hô hoán trong lòng nóng nảy vô cùng mà không tiện tiến lại coi, chỉ lắng nghe câu chuyện giữa hai người để dò xét.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

Đường như là con cá chép lâu năm.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Phan Long hỏi:

-Ngày thường có thấy bóng hông trong đầm không?

Phan Long đáp:

-Thuộc hạ chưa từng thấy qua.

Hắn ngẩng đầu trông trời chiều nói tiếp:

-Vả lại thuộc hạ ít khi ra bờ đầm giữa ban ngày. Đại trang chúa đã ra lệnh cho bọn thuộc hạ, nếu không gặp trường hợp khẩn yếu thì không được đi lại trong bang vào lúc ban ngày.

Chu Triệu Long gật đầu nói:

-Vũ Văn huynh... Vũ Văn Hàn Đào đang ngưng thần chú ý nhìn bóng hồng trong đầm, chưa nghe thấy tiếng gọi của Chu Triệu Long.

Đột nhiên trên làn sóng xanh biếc tia nước bắn lên túng toé. Bóng hồng khuấy động rồi mất hút.

Vũ Văn Hàn Đào chống tay, dán tai xuống đất, nhắm hai mắt lại chú ý lắng nghe.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, lão đứng lên phủi tay nói:

-Cái đầm nhỏ này có nhiều quái dị.

Chu Triệu Long hỏi:

-Quái dị ở chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

Đường như dưới đáy đầm có một mạch nước thông vào lòng đất, nhưng lắng tai nghe thì lại chẳng thấy gì... Bỗng nghe tiếng bước chân trầm trọng vọng lại. Mọi người ngửng đầu nhìn ra thấy lão khuyết tai đang bước chậm chạp đi tới.

Bất cứ ai nhìn lão cũng nhận thấy dường như lão bị trọng thương.

Chu Triệu Long vẫy tay nói:

-Phan Long! Ngươi ra đỡ y lại đây.

Phan Long dạ một tiếng rồi chạy ra ôm lấy lão râu bạc chạy đến bên Chu Triệu Long.

Vũ Văn Hàn Đào trầm giọng thốt:

-Chớ nói năng gì hết.

Lão huy động tay trái điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên người lão rồi mở nắp lấy hai viên thuốc cho lão uống và dặn lão:

-Chờ cho thuốc ổn định thương thế rồi hãy nói.

Lão rau bạc trợn mắt lên nhìn Vũ Văn Hàn Đào một cái rồi nhắm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Không hiểu hai người đó có phải là Trung Châu Nhị Cổ chăng? Nếu đúng vậy thì vụ này thật rầy rà.

Lại nghe Chu Triệu Long khẽ hỏi:

-Vũ Văn huynh! Liệu y có qua được không?

Gã hỏi câu này tỏ ra không thương tiếc gì đến cái chết của lão râu bạc mà chỉ cần hỏi rõ nội tình mới là điều quan trọng.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trang đáp:

-Y phải miễn cưỡng vận động nội lực chống đỡ đi được tới đây thì sức cùng lực kiệt. Nếu không mau giữ vững thương thế thì khó lòng chống đỡ nổi để nói lại những chuyện đã trải qua.

Chu Triệu Long nói:

-Tiểu đệ quên mất Vũ Văn huynh tinh thông y thuật, có thể dùng linh đan để duy trì tính mạng cho y.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tại hạ không nắm vững có thể bảo toàn được tính mạng cho y hay không, nhưng dược lực thấm vào người chắc chắn giữ cho thương thế không biến thành nguy kịch hẳn kéo dài mạng sống được một vài giờ.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm quan sát, phát giác ra Chu Triệu Long cực kỳ hoảng hốt, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm. Vũ Văn Hàn Đào mới giải khai hai chỗ huyệt đạo cho lão râu bạc và bảo Chu Triệu Long:

-Bây giờ nhị trang chúa có thể hỏi y được rồi đó.

Chu Triệu Long không nhẫn nại được nữa vội hỏi:

-Lão gặp địch nhân rồi phải không?

Lão râu bạc đáp:

-Hai người mới đến là một nam một nữ.

Chu Triệu Long sửng sốt nói:

-Nếu một nam một nữ thì mười phần đến tám là Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào cũng rất sợ Tiêu Lĩnh Vu. Sắc mặt tái mét lão hỏi:

-Gã nam hình dáng thế nào?

Lão râu bạc đáp:

-Vào trạc hai mươi tuổi, mình mắc võ phục màu lam, lưng cài bảo kiếm. Võ công cực kỳ cao thâm.

Lão nói liền mấy câu rồi thở lên hồng hộc.

Vũ Văn Hàn Đào chờ cho lão bớt thở rồi mới hỏi tiếp:

-Còn người nữ thì thế nào?

Lão râu bạc đáp:

-Quần áo màu lục, khăn bịt đầu cũng màu lục.Dung nhan rất xinh đẹp và cũng sử dụng một thanh trường kiếm.

Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu ngó Chu Triệu Long muốn nói lại thôi.

Chu Triệu Long thở phào một cái nhẹ nhõm rồi hỏi:

-Còn hai vi giám công nữa đâu?

Lão râu bạc đáp:

đều chết vì lưỡi kiếm của thiếu nữ. Những kiếm chiêu của thị cực kỳ tàn độc, dường như còn lợi hại hơn cả thiếu niên áo lam.

Chu Triệu Long ngửng đầu nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Trước nay Tiêu Lĩnh Vu không mặc võ phục màu lam bao giờ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Cái đó khó mà quyết đoán được.

Lão chăm chú nhìn người râu bạc nói:

-Các vị gặp họ ở chỗ nào?

Lão râu bạc đáp:

-Cách đây độ vài chục trượng.

Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh. Chu Triệu Long ho một tiếng rồi nói:

-Sao không nghe tiếng các vi động thủ và hô hoán chi hết?

Lão râu bạc đáp:

-Có thể nói là chưa động thủ.

Chu Triệu Long ngắt lời:

-Chưa động thủ mà sao các vị lại bị tử thương?

Lão râu bạc đáp:

-Chúng ra tay mau lẹ dị thường! Thiếu nữ vừa giơ trường kiếm lấp loáng thì hai vị đại giám công họ Vương và họ Nham đã bị chết ngay. Thuộc hạ rút khí giới ra chưa kịp đọgn thủ liền bị gã trai phóng chưởng đánh trúng.

Chu Triệu Long hỏi:

-Sao gã lại không giết lão?

Lão râu bạc đáp:

-Thuộc hạ bị trúng chưởng rồi nằm lăn dưới đất, chắc gã tưởng thuộc hạ chết rồi liền bỏ mặc để đó.

Chu Triệu Long hỏi:

-Lão có nhìn thấy chúng đi về ngả nào không?

Lão râu bạc đáp:

Đường như chúng đi về phía tây. Lúc đó thuộc hạ bị trọng thương, mắt loá không nhìn rõ nữa.

Chu Triệu Long lại thở dài nói:

-Nếu vậy thì có lẽ đúng là Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Sao gã biết được nơi đây?

Chu Triệu Long run lên đáp:

-Không chừng gã theo dõi chúng ta đến tận hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Nhưng còn nữ nhân kia thì sao? Thị rút kiếm đánh một đòn mà giết được hai tay đại giám công thì quyết không thể là hai ả Kim Lan hay Ngọc Lan từng tư hôn với Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nghe nói Tiêu Lĩnh Vu cùng hai tên nha đầu tư hôn, bất giác trợn lòng trắng mắt lên lườm chàng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô lộ vẻ tức giận, sợ cô làm bại lộ hành tung, vội dùng phép truyền âm nói:

-Băng nhi! Chúng ta đang ở vào giữa lòng địch, chớ có sơ xuất.

Lại nghe Chu Triệu Long nói:

-Phải rồi! Hai con nha đầu kia khó lòng rút kiếm đánh một đòn mà hạ được tứ đại giám công vì những người này bản lãnh không phải kém cói. Thiếu nữ đó đúng là tay cao thủ hạng nhất.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-ồ! Nếu vậy gã trái chưa chắc đã phải là Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long đáp:

-Tiểu đệ cũng chỉ mong Vũ Văn huynh đoán không lầm... Gã đảo mắt nhìn Phan Long hỏi:

-Trong hang núi này còn có những tay hảo thủ nào khác nữa không?

Phan Long đáp:

-Về võ công thì ở đây chỉ có bốn đại giám công là hơn hết. Trong bốn người bọn thuộc hạ, Đặng huynh đây giỏi nhất.

Lão râu bạc vội nói:

-Phan huynh dạy quá lời. Trong bốn anh em, bản lãnh không ai bằng Phan huynh, mà cả môn độc châm ám khí của Phan huynh cũng không bì kịp.

Chu Triệu Long nói:

-Phan Long! Lão đi kiếm mấy vị cao thủ để chúng ta tiến về phía tây xục tìm... Phan Long đáp:

-Ngoài bốn vị đại giám công còn một ít cao thủ chia ra phòng vệ những nơi hiểm yếu. Ai cũng có chuyên trách của người đó. Nếu điều động họ tới đây mà cường địch xâm nhập vào hang là họ có thể thoát được con mắt giàm thị.

Chu Triệu Long hỏi:

-Nói vậy thì điều độgn nhân thủ khó lắm sao?

Phan Long đáp:

-Tất cả sự cắt đặt ở đây đều do Đại trang chúa an bài. Nếu nhị trang chúa muốn điều động thì thuộc hạ xin loan báo rõ đây là lệnh của nhị trang chúa.

Chu Triệu Long nói:

-Bất tất phải điều động nữa... Gã đảo mắt nhìn Phan Long hỏi:

-Lão ở trong hang này dù lâu ngày vậy những cuộc bố trí ở đây chắc là hiểu hết?... Phan Long vội đáp:

-Thuộc hạ chỉ biết việc phạm vi của mình, còn cách bố trí cự địch chẳng hiểu gì hết.

Chu Triệu Long lạnh lùng nói:

-ít ra lão cũng còn hiểu rõ hơn ta.

Phan Long thấy gã lộ vẻ không vui, không dám lý luận nữa vội đáp:

-Nhị trang chúa nói phải lắm.

Chu Triệu Long hỏi:

-Theo ý lão thì có nên truy tầm bọn chúng không?

Tuy gã biết người tới đây không phải là Tiêu Lĩnh Vu nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, vì lỡ ra đúng là chàng quyết không tha gã. Gã đành ở với Vũ Văn Hàn Đào một chỗ, Tiêu Lĩnh Vu có tìm đến, gã cũng có thêm được tay trợ thủ.

Nên biết, Vũ Văn Hàn Đào là địa vị tân khách, gã không dám hạ lệnh cho lão cùng mình đi truy tầm Tiêu Lĩnh Vu.

Phan Long cũng là người bôn tẩu giang hồ lâu ngày, đã hiểu ý của Chu Triệu Long liền nói:

-Theo ý thuộc hạ thì không nên làm cho cục diện rối loạn, tam thời để yên, đừng xục tìm hai người kia nữa.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói theo:

-Tại hạ cũng đồng quan điểm như vậy. Mình muốn xục tìm hai người kia tất phải điều động cao thủ ở các trạm nội trạm chính và làm chủ chương pháp rối loạn.

Trong hang núi chẳng có gì là vật trâm quý, nên không sợ chúng đánh cắp.

Chu Triệu Long nói:

-Vũ Văn huynh nói phải lắm! Chúng ta trấn tĩnh là khiến cho đối phương sinh lòng ngờ vực, không dám hành động khinh suất. Đại trang chúa sắp dẫn cao thủ tới nơi, khi đó sẽ quyết định việc tầm nã địch nhân.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Tiểu đệ đã hoa. hình thế mấy nơi trọng yếu trong núi và lấy cát đa để nghiên cứu xong mới có thể phục mạng Thẩm đại trang chúa được. Nhị trang chúa đã không điều động các cao thủ trong hang núi để truy tầm địch nhân, nhân cơ hội này sưu tầm và nghiên cứu sự vật.

Chu Triệu Long đáp:

-Thế cũng hay... Gã đảo mắt nhìn Phan Long nói:

-Lão kiếm cho Vũ Văn tiên sinh một căn nhà đá cửa ngõ kiên cố.

Phan Long đáp:

-Căn nhà mà Nhị trang chúa trú chân kiên cố hết. Đại trang chúa cũng làm nơi đó làm chốt để thiết lập mọi cơ quan.

Chu Triệu Long gật đầu. Gã đưa mắt nhìn gã họ Đặng hỏi:

-Thương thế của lão ra sao?

Lão râu bạc đáp:

-Nhờ có linh đan của Vũ Văn tiên sinh, thuộc hạ đã thấy đỡ nhiều.

Chu Triệu Long nói:

-Vậy lão đi nghỉ thôi.

Lão râu bạc đứng dậy trở gót đi ngay.

Chu Triệu Long lại nhìn Phan Long dặn:

-Lão kiếm trong bọn công nhân một số võ công khá hơn để canh giữ những yếu địa trong hang.

Phan Long nghiêng mình đáp:

-Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chu Triệu Long nói:

-Vũ Văn huynh! Chúng ta đi thôi.

Hai người sóng vai tiến vào trong thạch động dùng làm nơi cư trú cho Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy toàn thể hang núi yên lặng như tờ. Ngoài chàng và Bách Lý Băng cùng Phan Long không còn ai nữa.

Phan Long nhìn bóng sau lưng ctt và Vũ Văn Hàn Đào cho đến khi mất hút rồi thủng thẳng nói:

-Hai vị cũng đi theo tại hạ.

Bách Lý Băng nghĩ tới mùi mồ hôi xú uế trong thạch thất của bọn công nhân thì không khỏi buồn nôn. Cô chau mày hỏi:

-Sao? Lại trở về căn nhà của công nhân ư?

Phan Long khẽ đáp:

-Bất tất phải về đó. Sau khi đình công tác, bọn công nhân võ công vào hạng khá đã khôi phục lại thần trí. Chúng thấy hai vị mới lạ tất hỏi han rắc rối, e rằng khó giữ cho khỏi bại lộ hành tung.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vậy phải làm thế nào?

Phan Long đáp:

-Hai vị tạm thời vào chỗ trú ngụ của tại hạ mới có thể đỡ phần bị bại lộ.

Bách Lý Băng nói:

-Các hạ dẫn đường cho bọn tại hạ theo sau.

Phan Long dùng hai người vào trong một toà thạch động rồi, lão đóng cửa lại hỏi:

-Trong hai vị có phải một vị là Tiêu Lĩnh Vu không?

Chương 13 - NGOÀI THẠCH ĐỘNG NGỌC ĐƯỜNG XUẤT HIỆN

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thấy cửa đá rất kín, không một tia ánh sáng nào lọt vào được. Bên ngoài dù có người đứng cũng khó lòng nghe rõ. Chàng ngẫm nghĩ rồi chậm rãi đáp:

-Các hạ chỉ tự vấn tâm mình là được. Các hạ coi tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu cũng vậy hay chẳng phải là Tiêu Lĩnh Vu cũng thế, đừng đem bán đứng bọn tại hạ là chẳng khi nào bọn tại hạ lại gia hại các hạ.

Căn thạch động này chỉ sâu chừng ba trượng thoáng nhìn một cái là hết ngay.

Trong thạch động có đặt một cái giường tre. Trên vách treo hai thanh trường kiếm và hai lưỡi đơn đao.

Phan Long lấy một thanh trường kiếm trên vách xuống rồi nói:

-Xin hai vị ở đây hãy nghỉ một lúc. Tại hạ đi sắp đặt một chút lâu lắm là một giờ sẽ trở lại ngay.

Hắn nói rồi cất bước đi liền.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

-Có cần phòng bị hắn không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Không cần.

Bách Lý Băng hỏi:

-Chu nhị trang chúa và Vũ Văn Hàn Đào đều sợ đại ca lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

-Họ là những người tham sanh uý tử, hễ thấy ai võ công cao hơn là sợ hết.

Bách Lý Băng nói:

đại ca nói phải lắm...! Cô ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Hình thế và địa chất trong hang núi này quả nhiên không giống các hang núi khác. Chu Triệu Long bảo cung cấm ở đây, chẳng hiểu có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Chắc là đúng đó.

Bách Lý Băng hỏi:

-Sao đại ca biết thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu huynh có đồ án để tìm ra cung cấm, chỉ cần tìm điều chứng thực, xem có đúng cung cấm ở đây không? Sau nữa phải kiếm cho ra cửa vào mới tới nơi được.

Bách Lý Băng hỏi:

-Trong cung cấm đựng bảo bối gì mà những người trong võ lâm đều muốn tìm vào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu huynh cũng chưa biết rõ nội tình. Theo lời đồn thì mấy chục năm trước đây trên đường võ lâm Trung Nguyên rất nhiều nhân tài. Mười vị võ công cao thâm hơn hết đã cùng nhau tỉ võ để tranh giành danh hiệu võ công đệ nhất, nhưng tỉ đấu mãi không phân thắng bại. Võ công của mọi người không giống nhau mà đều cao thâm tuyệt đỉnh. Sau có một người tên gọi Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên chuyên về môn học kiến trúc, không hiểu lão đã phí biết bao tâm huyết cùng thời giờ để dựng lên một toà cung cấm, ước hẹn mười đại nhân tài trong thiên hạ vào cung cấm tỷ võ, nhưng sau khi họ vào cung rồi đều bị giam ở trong đó không một ai ra thoát để xuất hiện ngoài võ lâm nữa... Bách Lý Băng ngắt lời:

-Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã dựng lên cung cấm mà sao chính lão cũng không ra được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Có lẽ lão làm một cái cửa chết, ở bên trong không mở được. Cũng có khi mười tay đại cao thủ sau khi bị giam hãm nổi cơn tức giận rồi giết lão ở trong cung cấm... Chàng thở phào nói tiếp:

đó là tiểu huynh đoán như vậy thôi. Mình chưa vào cung cấm được thì chẳng tài nào biết rõ nguyên nhân.

Bách Lý Băng chú ý lắng tai nghe. Cô cất giọng trầm trầm hỏi:

-Bọn họ bị giam hãm trong cung cấm lâu năm như vậy chẳng hiểu còn sống hay đã chết rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vụ này rất bí ẩn. Nếu chỉ kể về nội công thì mười vị đại cao nhân này sống đến bây giờ cũng không phải là chuyện khó. Nhưng cung cấm ở sâu trong lòng núi thì sự sinh tồn của con người khó mà đoán được.

Bách Lý Băng hỏi:

-Thẩm Mộc Phong phải hơn hai trăm công nhân vào đây công tác mấy năm trời còn chưa tìm ra cung cấm thì đại ca làm sao tìm thấy được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Trong đồ án có chỉ thị bí ẩn, chỉ sợ mình kém thông minh không hiểu được... Bách Lý Băng lại hỏi:

Đù tìm thấy cửa cung cấm rồi, chúng ta làm sao mà vào được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên trước khi dẫn mười vị đại nhân tài vào cung cấm dường như đã tiên liệu khó lòng sống sót để trở ra, nên lưu lại một chiếc chìa khoá. Chúng ta chỉ cần tìm đến cửa và hiểu cách dùng chìa khoá là vào được ngay.

Bách Lý Băng hỏi:

-Chiếc chìa khoá cung cấm đó hiện giờ ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì cánh cửa kẹt mở.

Phan Long thần sắc rất khẩn trương lật đật chạy vào.

Bách Lý Băng chau mày khẽ nói:

-Lão về chíng như vậy, e rằng đã xảy ra biến cố bất ngờ.

Phan Long dường như hốt hoảng quá nên quên cả đóng cửa thạch động.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn tháy cánh tay Phan Long đầm đìa những máu, ướt hết cả nửa người. Thanh bảo kiếm hắn cầm trong tay bây giờ không thấy đâu nữa.

Lão chạy vào với tay lên vách lấy thanh đơn đao.

Chỉ trong nháy mắt, Phan Long vừa câm thanh đơn đao thì một bóng người vụt tới.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn ra thấy ngoài cửa có một gã thiếu niên mặc áo lam tay cầm trường kiếm đứng đó.

Gã này diện mão anh tuấn, chính là Lam Ngọc Đường đã từng mạo danh chàng.

Lam Ngọc Đường đảo mắt nhìn Bách Lý Băng rồi lại ngó vào mặt Phan Long lạnh lùng nói:

-Nếu ta mà định giết lão thì dù lão có cầm đao trong tay cũng không kịp rút ra khỏi vỏ để đón nhận lưỡi kiếm của ta.

Phan Long tay cầm chuôi đao lạnh lùng hỏi:

-Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Lam Ngọc Đường lạnh lùng đáp:

-Lão không cần biết ta là ai, muốn sống thì trả lời các câu hỏi của ta một cách chận thực.

Phan Long máy môi muốn nói lại thôi.

Lam Ngọc Đường lạnh lùng hỏi:

-Phải chăng nơi đây là khu vực cung cấm?

Phan Long gật đầu không nói gì.

Lam Ngọc Đường lại hỏi:

-Có phải bọn lão được Bách Hoa Sơn Trang phái tới đây?

Phan Long gật đầu, vẫn không mở miệng.

Lam Ngọc Đường hỏi:

-Các ngươi đã tìm thấy cung cấm chưa?

Phan Long lắc đầu hỏi lại:

-Chưa! Các hạ là ai?

Lam Ngọc Đường ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp:

-Ngươi đã nhận ta là Tiêu Lĩnh Vu thì cứ gọi thế cũng được.

Bách Lý Băng mắng thầm:

-Gã này thật là mặt dầy! Đã đứng trước mặt đại ca ta mà vẫn mạo danh y.

Cô lẩm bẩm như vậy nhưng mấy tiếng sau cùng phát lộ ra ngoài.

Tuy cô nói rất nhỏ, song tai mắt Lam Ngọc Đường rất linh mẫn, gã nghe thấy rồi lạnh lùng đưa mắt ngó Bách Lý Băng hỏi:

-Ngươi là ai?

Bách Lý Băng trong lòng rất căm phẫn, mắng thầm:

-Giỏi lắm! Thằng lỏi này diễu võ dương oai lên mặt khinh khi cả ta rồi.

Cô hỏi lại:

-Ta bảo ngươi là quân mặt dầy không biết thẹn, tại sao lại mạo danh Tiêu Lĩnh Vu?

Lam Ngọc Đường biến sắc lạnh lùng hỏi:

-Ngươi nhận biết Tiêu Lĩnh Vu hay sao?

Bách Lý Băng lẩm bẩm:

-Y đứng bên ta này.

Nhưng ngoài miệng cô lại nói:

-Quen biết hay không thì có liên quan gì đến người?

Lam Ngọc Đường đáp:

Đĩ nhiên là có liên quan đến ta.

Đột nhiên ánh kiếm lấp loáng. Người gã đã sấn vào trong nhà. Mũi kiếm nhắm điểm vào hai nơi huyệt đạo trước ngực Bách Lý Băng.

Gã ra tay cực kỳ mau lẹ, như sấm nổ chớp nhoáng.

Bách Lý Băng xoay mình nhảy lùi ra tránh khỏi hai mũi kiếm.

Lam Ngọc Đường vừa ngó thân pháp của cô đã biết găph phải tay kình địch, liền thu kiếm về lạnh lùng hỏi:

-Võ công của các hạ khá lắm, quyết chẳng phải là công nhân. Xin cho biết tên thực là gì?

Bách Lý Băng bị gã phóng một chiêu kiếm phải lùi lại ba bước, trong lòng không khỏi tức giận liền đáp:

-Ngươi bất tất hỏi ta là ai, nhưng ta biết ngươi mạo xưng Tiêu Lĩnh Vu.

Lam Ngọc Đường nghe thanh âm rất trong trẻo, hiển nhiên là tiếng nói của thiếu nữ, bất giác chau mày hỏi:

-Tai hạ quả thực không phải là Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng lại lịch của cô nương thế nào? Tại sao lại giả trai trà trộn vào đám công nhân?

Bách Lý Băng thò tay vào bọc rút lưỡi đao truỷ thủ ra đáp:

-Ngươi bất tất hỏi ta là nam hay nữ. Hãy dùng võ công để phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết bản lãnh Lam Ngọc Đường không phải tầm thường, kiếm chiêu trong tay gã biến hoá khôn lường. Nếu Bách Lý Băng động thủ thực sự với gã chưa chắc đã địch nổi. Chàng mà ra tay can thiệp lại bại lộ hành tung làm kinh động đến bọn Chu Triệu Long thì thật là bất trí. Chàng liền dùng phép truyền âm bảo Bách Lý Băng:

-Băng nhi! Không nên động thủ với gã. Hay hơn hết là tìm cách nào để tạm thời bãi binh. Hiện thời chúng ta không nên để bại lộ hành tung.

Bách Lý Băng chuẩn bị ra tay phản kích, nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy đành phải nhẫn nại, cô chớp mắt hai cái rồi đáp:

-Các hạ muốn biết ta là ai ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

đúng thế! Tại hạ chắc cô nương là thuộc hạ của Khâu tiểu thư.

Bách Lý Băng tự hỏi:

-Khâu tiểu thư là ai? Nhưng gã đã nhắc tới Khâu tiểu thư thì dĩ nhiên là gã kính sợ cô này. Chi bằng ta hãy giả mạo một phen.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng cô đáp:

-Các hạ đoán trúng đó... Lam Ngọc Đường chắp tay xá dài nói:

-Tại hạ cam bề đắc tội, mong cô nương lượng thứ cho.

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

-Khâu tiểu thư mà lợi hại thế? Gã tôn trọng đến cả kẻ thuộc hạ của cô ta thì chắc cô chẳng phải tay vừa.

Cô liền nghiêng mình đáp lễ nói:

-Các hạ bất tất phải khách sáo.

Lam Ngọc Đường hỏi:

-Cô nương theo hầu Khâu tiểu thư đã bao lâu?

Bách Lý Băng chẳng biết Khâu tiểu thư là ai nhưng cũng đáp:

-Tại hạ theo Khâu tiểu thư hơn một năm nay.

Lam Ngọc Đường khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

-Cô nương kề cận bên mình Khâu tiểu thư, có thấy tiểu thư nhắc gì đến tại hạ không?

Bách Lý Băng hỏi:

-Quý danh các hạ là gì?

Lam Ngọc Đường đáp:

-Tại hạ là Lam Ngọc Đường.

Bách Lý Băng nói:

-Lam Ngọc Đường ư? Dường như tại hạ có nghe Khâu tiểu thư nhắc tới.

Lam Ngọc Đường lại hỏi:

-Hỡi ơi! Khâu tiểu thư phán đoán về tại hạ thế nào?

Bách Lý Băng chẳng hiểu nội vụ ra làm sao, cô chưa biết trả lời cách nào cho thông thì đột nhiên thanh âm của Tiêu Lĩnh Vu lọt vào tai:

-Băng nhi! Bảo gã là Khâu tiểu thư không có phê bình gì xấu xa về gã cả.

Bách Lý Băng ngần ngừ một chút rồi đáp:

-Tại hạ nhớ lại thì tiểu thư đối với các hạ không bình luận điều gì tệ hại.

Lam Ngọc Đường toan nói nữa thì đột nhiên nghe tiếng hú dài vọng lại. Gã vội hỏi:

-Chắc cô nương vâng lệnh Khâu tiểu thư đến đây?

Bách Lý Băng gật đầu nhưng nghĩ thầm trong bụng:

-Mình biết Khâu tiểu thư là ai mà vâng lệnh y?

Lam Ngọc Đường nói:

-Tại hạ có người đồng bạn đi theo. Hay hơn hết là cô nương đừng cho y hiểu rõ thân thế... Gã

đưa mắt nhìn Phan Long nói:

-người này là thủ hạ của Bách Hoa Sơn Trang, có nên giết đi không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

-Không cần. Hiện giờ lão đã hợp tác với bọn ta và che bịt thân thể cho tiện thiếp.

Lam Ngọc Đường hỏi:

-Khâu tiểu thư phái cả thảy mấy vị tới đây?

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chỉ có hai người.

Lam Ngọc Đường nói:

được rồi! Sở dĩ tại hạ hỏi cho biết rõ là để khỏi xảy chuyện hiểu lầm... Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

-Tại hạ đi ngăn cản đồng bọn, không để cô ta xông vào đây. Xin hai vị cô nương bảo trọng. Nếu có cần gì đến tại hạ giúp sức, xin cô nương cứ bảo một câu là được.

Gã không chờ Bách Lý Băng trả lời đã nhảy vọt ra khỏi thạch động đi luôn.

Bách Lý Băng thấy Lam Ngọc Đường chạy đi rồi không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích nói:

đại ca ơi! Gã tưởng đại ca cũng là một cô gái.

Tiêu Lĩnh Vu không lý gì đến Bách Lý Băng đảo mắt nhìn Phan Long hỏi:

-Cửa động này có đóng được không?

Phan Long gật đầu đáp:

đóng lại được chứ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hay lắm! Nếu vậy phiền Phan huynh đóng cửa động lại. Tại hạ có mấy điều muốn thương nghị với Phan huynh một cách thành thực.

Phan Long ngẫm nghĩ một chút rồi ra đóng cửa động, lại lấy vòng sắt cài chặt.

Lão quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thực sự các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

-Tên họ cầu tại hạ tạm thời chưa thể nói rõ được. Lúc này tại hạ muốn hỏi Phan huynh mấy điều được chăng?

Phan Long hỏi:

-Các hạ muốn hỏi điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

-Hiện giờ bọn tại hạ chưa thể bộc lộ thân thế... Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Thẩm Mộc Phong đối với Phan huynh thế nào?

Phan Long đáp:

-Vụ này khó nói lắm! Có điều những người trong Bách Hoa Sơn Trang hễ nhắc tới đại trang chúa là đều đem lòng kính sợ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Giả tỷ bây giờ có người yêu cầu Phan huynh bội phản y, liệu Phan huynh có dám mạnh dạn làm không?

Phan Long ngẫm nghĩ rồi đáp:

-Tại hạ đã cứu trợ hai vị, tức là đã vi phạm vào luật lệ cảu Bách Hoa Sơn Trang rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vụ này bị xử tội gì?

Phan Long đáp:

-Nếu đại trang chúa mà phát giác ra thì phải chịu cực hình loạn kiếm phân thây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Nghiêm trọng đến thế ư?

Phan Long gật đầu đáp:

đúng thế! Đây là đại tội không thể tha thứ được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nếu thế thì các hạ đã kể như phản bội Bách Hoa Sơn Trang rồi.

Phan Long đáp:

đúng thế! Hai vị bại lộ thân thế, lập tức tại hạ bị xử tử.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

đã vậy mà sao Phan huynh chưa chịu bỏ chỗ tốt đến chỗ sáng, tức là bội phản Bách Hoa Sơn Trang?

Phan Long đáp:

-Tại hạ chưa biết chỗ nào là chỗ sáng để quy đầu.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

-Phan huynh đã có lòng dạ như thế là được rồi... Bỗng nghe tiếng đập cửa ầm ầm. Tiếp theo là thanh âm của Chu Triệu Long hỏi vọng vào:

-Có ai trong này không?

Tiêu Lĩnh Vu vội dặn:

-Chớ nói bọn tai hạ đã giúp Phan huynh.

Phan Long vừa gật đầu để trả lời, vừa chạy ra để mở cửa.

Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào song song tiến vào.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Phan Long hỏi:

-Thương thế của Phan huynh có nặng lắm không?

Chu Triệu Long tiện tay đóng cửa cài then lại hỏi:

-Lão đã thấy người lạ đến chưa?

Phan Long đáp:

-Thuộc hạ đã gặp rồi và đã cùng hắn động thủ nên bị kiếm thương.

Chu Triệu Long hỏi:

-Hình dạng người đó thế nào?

Gã là người thận trọng khác thường. Tuy Phan Long đã bị thương nặng mà gã vẫn dò hỏi.

Phan Long đáp:

-Gã còn nhỏ tuổi lắm, tướng mạo anh tuấn, nhưng thanh kiếm trong tay cực kỳ lợi hại! Thuộc hạ động thủ với gã mới được hai hợp đã bị thương vì lưỡi kiếm của gã.

Chu Triệu Long tỏ vẻ hài lòng về câu trả lời của Phan Long, gã nghiêm nghị nói:

-Một năm trước đây gã đã mạo xưng là Tiêu Lĩnh Vu để bôn tẩu giang hồ. Mới trong vòng một năm gã đã nổi danh võ lâm. Sau không hiểu vì lẽ gì gã đột nhiên mất tích, rất ít xuất hiện trên chốn giang hồ. Từ ngày Tiêu Lĩnh Vu thật xuất hiện, không ai gặp gã nữa.

Gã vừa nói vừa đi thẳng vào trong.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đã lui vào góc nhà ngồi xuống đất.

Phan Long lại nói:

-Thuộc hạ bất tài làm thương tổn đến thanh danh của Bách Hoa Sơn Trang. Vậy xin kính cẩn chờ nhị trang chúa trách phạt.

Chu Triệu Long đáp:

-Cái đó không thể trách lão được. Võ công gã này rất cao thâm. Cả ta và Vũ Văn tiên sinh nhất tề động thủ cũng chắc đã chống nổi! Phan Long nói:

đa tạ nhị trang chúa.

Lão đưa tay kéo hai cái ghế lại.

Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào chẳng khách khí gì, bệ vệ ngồi ngay xuống dường như có việc gì phải thương nghị.

Lại nghe Chu Triệu Long hỏi:

-Vũ Văn huynh đã tính ra chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tiểu đệ đã tính được đại khái, nhưng còn khó ở chỗ có mạch nước dưới lòng đất, nếu không cẩn thận đụng phải là nước ào ào chảy ra như lay non dốc biển thì người trong hang khó thoát khỏi nạn chết ngộp.

Chu Triệu Long hỏi:

-Chẳng lẽ không có biện pháp nào ngăn ngừa được ư?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp:

-Có lẽ Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên kiến trúc cung cấm ở đây cũng vì có mạch nước này để người không hiểu địa chất kỳ môn khó lòng tìm ra được chỗ trọng yếu. Cả người hiểu địa chất kỳ môn coi ra mạch nước cũng không dám nảy ý niệm càn rỡ vì sợ đụng vào mạch nước là gặp tại nạn Hồng thuỷ ngập đầu mà không dám động thủ mở cung cấm ra để coi điều bí ẩn.

Chu Triệu Long nói:

-Vũ Văn huynh giải thích như vậy cũng có lý... Gã đảo mắt nhìn Phan Long hỏi:

-Trong bọn công nhân còn có tay nào vũ công cao cường không?

Phan Long đáp:

-Lúc mới vào hang thì trong đám nhân công quả nhiên có máy nhân vật thân thủ không phải tầm thường, nhưng vì làm công tác cực nhọc mấy năm liền sức lực giảm đi rất nhiều.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Nếu chúng ta không ra tay ngay thì không chừng lúc gã nổi giận giết hết công nhân bên ngoài thạch thất.

Chu Triệu Long đáp:

-Bọn công nhân này làm việc cực khổ mấy năm trời đều đã sức cùng lực kiệt.

Muốn mở được cửa cung cấm phải kiếm loại công nhân khác mới được.

Gã nói câu này tỏ ra hơn trăm công nhân ở trong hang núi có chết hết cũng không quan hệ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Gã Chu Triệu Long này võ công tuy không cao thâm nhưng bản tính tàn nhẫn cúng chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Theo nhận xét cảu tiểu đệ thì việc mở cửa cung cấm cũng không cần nhiều nhân lực lắm. Trong đó tất có cơ quan trọng yếu mà mình chỉ trông vào sức mạnh nhiều người công tác bừa bãi, tất làm đụng đến mạch nước khiến cho cả hang núi bị ngập lụt thì vĩnh viễn không còn cách nào mở cửa cung cấm nữa.

Chu Triệu Long hỏi:

-Theo lời Vũ Văn huynh thì phải kiếm thấy chìa khoá mới mở được cung cấm phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tìm được chìa khoá cung cấm là nhất rồi, bằng không cũng phải có những tay thợ khéo thăm dò. ý tiểu đệ muốn nói là việc mở cửa cung cấm là một công tác cực kỳ vi diệu, nếu chỉ trông vào sức mạnh quyết chẳng thể thành công.

Chu Triệu Long gật đầu nói:

-May ở chỗ đại trang chúa sắp tới đây, nếu Vũ Văn huynh nắm vững có thể mở được cửa cung cấm thì Đại trang chúa tất đem toàn lực phòng giữa hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Tiểu đệ không dám nói là nắm chắc vụ này. Nhưng trước khi kiếm được chìa khoá tiểu đệ cũng có biện pháp khả dĩ tiến vào cung cấm mà thôi.

Chương 14 - CHU TRIỆU LONG BẠI LỘ ÁC TÂM

Bỗng nghe mấy tiếng đập cửa binh binh. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Ai đó?

Phan Long đứng dậy đáp:

-Người nhà.

Hắn cất bước chạy ra mở cửa.

Một đại hán áo đen lưng cài đơn đao tiến vào. Gã chính là một người canh gác trong hang núi.

Đại hán áo đen bước lẹ đến bên Chu Triệu Long nghiêng mình thi lễ nói:

-Xin tham kiến Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

-Tình hình cường địch thế nào?

Đại hán áo đen đáp:

-Một nam một nữ. Chúng đều võ công cao cường đang tung hoành khắp hăng núi, chẳng một ai chống cự nổi. Những người phòng thủ trong hang đã bị chúng sát thương hết tám phần mười.

Chu Triệu Long hỏi:

-Hiện giờ chúng ở đâu?

Đại hán áo đen đáp:

đột nhiên chúng đình chỉ cuộc sát phạt, tự ý rút lui khỏi hang núi.

-Chúng đi cả rồi ư?

Đại hán áo đen đáp:

-Hiện giờ chúng đã ra khỏi hang núi.

Chu Triệu Long nói:

-Thôi được! Ngươi hãy lui ra và phòng thủ cẩn mật, coi chừng chúng trở lại.

Đại hán áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi liền.

Vũ Văn Hàn Đào chờ hắn đi xa rồi mới hỏi Chu Triệu Long:

-Nhị trang chúa! Người giả mạo Tiêu Lĩnh Vu phải chăng là Lam Ngọc Đường?

Chu Triệu Long đáp:

-Chính phải.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Bản lãnh gã thế nào?

Chu Triệu Long đáp:

-Thân thủ cực kỳ mau lẹ, võ công rất cao cường.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Bản lãnh gã so với Tiêu Lĩnh Vu thật ra sao?

Chu Triệu Long ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

-Cái đó khó nói lắm. Chắc cũng tương tự ngang nhau.

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

-Hừ! Chưa chắc gã đã địch nổi ta, thì ngang hàng với đại ca sao được?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Nhị trang chúa nói vậy thì Lam Ngọc Đường cũng là nhân vật khó mà đối phó được hay sao?

Chu Triệu Long đáp:

-Vũ Văn huynh cũng như người nhà, tại hạ bất tất phải dấu diếm làm chi. Cứ thực ra mà nói, bữa nay chúng ta quyết chẳng thể nào kháng cự được hắn. Một tên Lam Ngọc Đường chưa chắc bọn ta đã đủ đối phó, huống chi lại thêm một tay trợ thủ. Lạ ở chỗ sao chúng lại bỏ đi một cách đột ngột. Đó là điều mà tại hạ không sao hiểu được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

đây là nơi rất trọng yếu, mà sao Thẩm đại trang chúa không phái những tay cao thủ đến phòng vệ?

Chu Triệu Long đáp:

-Mấy năm trời công tác chưa có gì tiến triển khả quan, nên dường như Đại trang chúa đã nản lòng, không phái cao thủ đến nữa... Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Bữa nay mời Vũ Văn huynh đến đây, chỗ dụng tâm của Đại trang chúa là bất quá làm cho hết sức. Nếu Vũ Văn huynh cũng không điều tra được nội tình thì đại trang chúa chẳng phí công vô ích làm gì nữa, sẽ phế bỏ hang núi này, không nghĩ tới việc tìm kiếm cung cấm nữa. Chẳng ngờ Vũ Văn huynh lại thu lượm được nhiều kết quả thì sau khi Đại trang chúa tới đây sẽ nghiên cứu tình thế, phái thêm cao thủ đến để phòng vệ hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Té ra là thế.

Chu Triệu Long dường như sực nghĩ ra điều gì quan trọng, quay lại hỏi Phan Long:

-Nơi đây có mấy lối vào hang?

Phan Long đáp:

-Theo chỗ tại hạ biết thì chỉ có một đường.

Chu Triệu Long hỏi:

-Nếu bít chặt nẻo đường này thì không ai vào hang được nữa hay sao?

Phan Long đáp:

đúng thế! Hai bên vách núi dựng đứng cao đến ngàn tầm lại trơn tuột thì dù là những tay khinh công bậc nhất trong võ lâm hiện nay cũng không dám mạo hiểm nhảy xuống.

Chu Triệu Long gật đầu nói:

-Hay lắm, lão truyền lệnh cho bọn vệ sĩ còn sống sót tập trung hết ở cửa hang để kháng cự bọn địch nhân xông vào.

Phan Long dạ một tiếng trở gót đi ra ngoài.

Lại nghe Chu Triệu Long dặn:

-Lựa chọn những công nhân võ công tương đối cao thâm hơn ra cửa hang giúp đỡ họ.

Phan Long dừng bước, chờ Chu Triệu Long dứt lười mới nghiêng mình đáp:

-Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Rồi xoay mình đi ngay.

Phan Long đi khỏi rồi, Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vũ Văn huynh! Nếu công việc thuận lợi thì chừng bao nhiêu lâu nữa mới vào được cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Cái đó khó nói lắm. Có khi lâu đến ba tháng, nếu gặp may thì không chừng chỉ trong khoảnh khắc.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trong góc nhà nghĩ thầm trong bụng:

-Giả tỷ lúc này ta cùng Băng nhi tập kích một cách đột ngột thì hạ sát hai người chẳng khó khăn gì. Hoặc ta điểm trúng huyệt đạo bắt sống, uy hiếp Vũ Văn Hàn Đào phải giúp ta mở cung cấm, nhưng lại sợ Thẩm Mộc Phong dẫn cao thủ tới nơi đúng lúc... Chàng nghĩ tới đây hối hận:

-Giả tỷ ohen này có Tôn Bất Tà cùng Vô Vi đạo trưởng đi theo tới đây để phòng vệ những chỗ yếu độ kháng cự được bọn Thẩm Mộc Phong, một mặt ta đã có chìa khoá trong tay may ra mở cửa cung cấm mau lẹ. Nhưng hiện giờ không tiện mạo hiểm.

Trong lúc nhất thời, chàng xoay chuyển ý nghĩ một đằng không nên bỏ lỡ cơ hội, một đằng

không nên mạo hiểm. Chàng lại không thể hở môi bàn tính với Bách Lý Băng, nên đành phiền muộn một mình.

Bỗng nghe Chu Triệu Long thở dài nói:

-Giả tỷ Đại trang chúa mời Vũ Văn huynh sớm hơn thì không chừng bây giờ đã phanh phui được những điều bí mật trong cung cấm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

-Tại hạ đã điều tra hình trạng thì hang núi này bị công nhân cải biến rồi, nhưng họ không am hiểu địa chất thành ra khó tìm đến nơi.

Chu Triệu Long nói:

-Hỡi ơi! Đại trang chúa nghĩ đến Vũ Văn huynh sớm hơn có phải hay biết bao nhiêu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Có thể vì Đại trang chúa tưởng việc này dễ dàng, cũng có thể lão nhân gia chưa coi là chuyện hệ trọng. Chuyến này tại hạ tới đây chẳng qua là tiện đường coi chơi ra sao.

Chu Triệu Long hỏi:

-Cường địch có thể trở lai hang núi bất cứ lúc nào. Trước khi Đại trang chúa tới nơi, Vũ Văn huynh cũng không thể thí nghiệm một cách thực sự. Sao không nhân cơ hội này ngồi điều dưỡng một lúc?... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

-Xin nhị trang chúa cứ việc tuỳ tiện, tại hạ muốn nghiên cứu kỹ lại địa chất trong hang núi.

Lão dứt lời mở tráp lấy ra những hòn đá, cỏ xanh, đất vàng cát nhỏ, đá hoa cương bày ra trước mặt. Lão vừa xem xét vừa biên chép, để hết tinh thần vào việc nghiên cứu.

Bách Lý Băng không nhẫn nại được nữa cất tiếng hỏi:

đại ca! Chẳng lẽ chúng ta cứ nấn ná thế này chờ họ hoài?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không nhịn được những điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Cung cấm này có quan hệ đến cuôc hưng suy của hai phe chính tà. Chúng ta phải tìm cách vào cho bằng được. Hiện giờ tuy vắng bóng cường địch, nhưng chúng ta chỉ có hai người, khó mà giữ cho hoàn bi. Hãy chờ đêm nay triệu Trung Châu Nhị Cổ tới rồi sẽ động thủ.

Bách Lý Băng toan trả lời thì đột nhiên Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu lên vẫy tay nói:

-Ngươi hãy lai đây.

Bách Lý Băng chấn đông tâm thần tự hỏi:

-Chẳng lẽ mình cùng đại ca dùng phép truyền âm nói chuyện mà gã cũng nghe tiếng?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người cô đứng dậy vừa ngầm vận nội công đề phòng, vừa tiến

về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào tay cầm viên đá hoa cương giơ lên nói:

-Ngươi ra bên đầm lấy thêm một mảnh đá hoa cương nữa đem về đây.

Lão dứt lời lại cúi xuống cầm bút ghi chép.

Bách Lý Băng đón lấy miếng đá hoa cương. Cô thừa cơ liếc mắt nhìn mảnh giấy trắng trước mắt Vũ Văn Hàn Đào, nhưng chỉ thấy đầy những chữ, mắt cô liếc qua không hiểu được.

Cô quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu thì thấy chàng ngồi cúi đầu nhắm mắt, cô đành trở gót đi ra ngoài, trong bụng nghĩ thầm:

-Hừ! Bây giờ ta để cho ngươi oai phong mà gọi lên gọi xuống. Rồi mai ngươi sẽ biết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Bách Lý Băng cầm viên đá hoa cương ra khỏi nhà rồi, chàng ngấm ngầm thở phào một cái.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Bách Lý Băng và Phan Long song song trở về thạch thất.

Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu trông thấy hai người liền hỏi:

-Lấy đá về rồi ư?

Bách Lý Băng cất giọng ồm ồm đáp:

-Lấy về đây rồi.

Cô hai tay cầm đưa cho lão.

Vũ Văn Hàn Đào chưa để mắt nhìn, giơ tay ra đỡ lấy mảnh đá để xuống trước mặt.

Bách Lý Băng không chờ lão ra lệnh đã lui tới ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu biết là cô giận lắm, sợ cô không nhịn được khẽ bảo:

-Băng nhi! Thật là khuất tất cho Băng muội quá! Bách Lý Băng nhoẻn miệng cười. Bao nhiêu nỗi tức giận đều tiêu tan hết.

Bỗng nghe Phan Long lên tiếng:

-Thuộc hạ vừa được tin báo có mười mấy người dường như chạy đến hang núi này. Không hiểu là những nhân vật nào?

Chu Triệu Long đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe Phan Long báo cáo bỗng đứng phắt dậy hỏi:

-Có phải Đại trang chúa đã tới không?

Phan Long đáp:

-Thuộc hạ không rõ.

Chu Triệu Long nói:

-Lão thử đi thăm dò coi, nếu là bọn địch nhân thì đem toàn lực ngăn cản không cho chúng tiếng vào hang.

Phan Long dạ một tiếng trở gót toan đi, bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào liệng bút xuống đất nổi lên một tràng cười rộ.

Biến đổi đột ngột này khiến cho mọi người trong nhà đều giật mình kinh hãi.

Phan Long cũng ngạc nhiên dừng bước lại.

Chu Triệu Long khẽ đằng hắng một tiếng rồi gọi:

-Vũ Văn huynh!... Vũ Văn Hàn Đào vẫn cười rộ không ngớt, dường như chưa nghe tiếng Chu Triệu Long hô hoán.

Chu Triệu Long bước tạt ngang giơ tay đập vào vai Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vũ Văn huynh! Có điều chi khác lạ?

Vũ Văn Hàn Đào ngưng tiếng cười đáp:

đa tạ Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long ngơ ngác hỏi:

-Tạ cái gì?

Tay gã vẫn đặt vào huyệt mạch môn sau lưng Vũ Văn Hàn Đào, ngầm vận nội lực. Gã chỉ nhả kình ra một cái là có thể làm đứt tâm mạch lão.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

-Tiểu đệ thích quá, chân khí trồi ngược bế tắc huyệt đạo. Nếu Nhị trang chúa không đập vào vai thì e rằng tiểu đệ chưa dừng tiếng cười được.

Lúc lão nói câu này, thấy Chu Triệu Long hơi phân tán tâm thần một chút liền nghiêng người đi tránh khỏi yếu huyệt.

Chu Triệu Long cười khanh khách hỏi:

-Vũ Văn huynh có điều chi cao hứng khiến cho khí huyết chạy ngược đường?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Hai người này ngoài miệng tuy hô huynh hoán đệ mà trong lòng vẫn nghi kỵ nhau.

Vũ Văn Hàn Đào đổi thành vẻ mặt nghiêm trang đáp:

-Tiểu đệ coi trong mấy viên đá này đã nhận ra mấy điểm khả nghi.

Chu Triệu Long hỏi:

-Có liên quan đến cung cấm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

đúng thế! Liên quan rất nhiều.

Chu Triệu Long hỏi:

-Vũ Văn huynh có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự nhủ:

-Ta đã mang chìa khoá trong mình, chỉ cần hiểu cách mở cung cấm là tự nhiên có thể vào trước họ được.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

-Liệu Thẩm đại trang chúa sắp tới đây chưa?

Chu Triệu Long đáp:

-Theo lời đại trang chúa dặn tiểu đệ thì sắp tới nơi rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Thế thì tốt lắm! Chờ đợi đại trang chúa tới đây rồi tại hạ nói chuyện cũng chưa muộn.

Chu Triệu Long chau mày hỏi:

-Tiểu đệ muốn nghe trước được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp:

-Giả tỷ vừa rồi nhị trang chúa nhả nội lực ra làm đứt tâm mạch thì e rằng bây giờ tiểu đệ đã uổng mạng.

Chu Triệu Long hắng đặng hai tiếng rồi đáp:

-Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh hiểu lầm rồi đó. Tiểu đệ... Vũ Văn Hàn Đào cười mát gạt đi:

-Nhị trang chúa bất tất phí lời làm chi. Tiểu đệ đã nói sao là đúng thế... Đột nhiên có tiếng gõ cửa cấp bách cắt đứt câu nói của lão.

Phan Long mở cửa thấy một đại hán tiến vào nghiêng mình nói:

-Khải bẩm Nhị trang chúa! Đại trang chúa đã tới.

Chu Triệu Long hỏi:

-Hiện giờ ở đâu?

Đại hán áo đen đáp:

-Gần đến cửa hang.

Chu Triệu Long vội nói:

đưa ta đi đón tiếp.

Gã cất bước ra ngoài. Bước ra cửa rồi, gã quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vũ Văn huynh không đi ư?

Vũ Văn Hàn Đào ngoảnh đầu trông ra cười lạt đáp:

-Tiểu đệ muốn nghỉ một chút. Nhờ nhị trang chúa cáo lỗi dùm cho.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Vũ Văn huynh cứ việc ngồi nghỉ. Tiểu đệ đi đây.

Gã cùng Phan Long dời khỏi thạch thất.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

Đường như Vũ Văn Hàn Đào không sợ gì. Đối với Thẩm Mộc Phong lão cũng làm ngơ, không ra đón tiếp.

Chàng nói khẽ:

-Băng nhi! Thẩm Mộc Phong rất thâm trầm nham hiểm mà lại cơ cảnh dị thường không giống Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào đâu. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Bách Lý Băng tuy gật đầu nhưng trong lòng không phục tự nhủ:

-Rồi đây ta phải tỷ đấu với hắn một phen mới được.

Lúc này trong thạch thất chỉ còn lại Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào mở tráp lấy mấy trương giấy viết đầy chữ rồi dấu vào trong bọc.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ cử động của lão nghĩ thầm:

-Té ra giữa bọn họ với nhau cũng có chuyện riêng tư vị kỷ và ngấm ngầm vận dụng tâm cơ.

Vũ Văn Hàn Đào cất cẩn thận mấy bản đồ án rồi đột nhiên quay lai dương cặp mắt lấp loáng lên ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu đã quyết định chủ ý, trong lòng tự nhủ:

để mặc cho lão làm gì thì làm. Mình phải dùng thái độ bất biến để ứng phó với vạn biến của lão.

Chàng liền nhắm mắt lại giả vờ như không thấy gì.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy đi về phía hai người mặt lộ sát khí, hiển nhiên muốn hạ thủ.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm phòng bị, nhưng ngoài mặt không động thanh sắc.

Bách Lý Băng cũng nghệ cao mật lớn vẫn lờ đi như không.

Vũ Văn Hàn Đào đến bên vẫn thấy hai người ngồi yên không nhúc nhích. Đột nhiên hắn thay đổi chủ ý cất tiếng hỏi:

-Cách sinh hoạt của hai vị ở trong hang núi thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Cách sinh hoạt ở đây cũng khá.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Thế ra hai vị không muốn dời khỏi đây ư?

Tiêu Lĩnh Vu làm bộ ngớ ngẩn đáp:

-Bọn tiểu nhân không có ý nghĩ gì về chuyện dời khỏi hang này.

Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

-Tại hạ mà có khả năng sẽ giúp hai vị dời khỏi nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nếu như vậy thì bao nhiêu người trong hang núi này đều cầu chúc cho tiên sinh gặp may mắn.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

được rồi! Dù sao tại hạ cũng xin hết sức vì hai vị.

Dứt lời lão lui về chỗ cũ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Thằng cha này toan hạ sát ta và Băng nhi để bịt miệng, không hiểu tại sao hắn lại thây đổi ý định một cách đột ngột.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào xách tráp lên đi vào trong góc nhà, ngồi tựa vách động.

Trong thạch thất yên lặng như tờ, nghe rõ từng hơi thở.

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nửa nén hương, bên ngoài có tiếng bước chân nhộn nhịp.

Tiêu Lĩnh Vu hé mắt nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong thân thể cao lớn, cái lưng hơi gù tiếng vào nhà trước.

Theo sau hắn là Chu Triệu Long và tên đại đệ tử Đơn Hoành Chương.

Còn bọn tuỳ hành đều đứng ngoài cửa.

Thẩm Mộc Phong dương cặp mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi:

-Vũ Văn huynh! Phải chăng Vũ Văn huynh trong mình khó ở?

Vũ Văn Hàn Đào từ từ mở mắt ra đáp:

-Chuyến này tại hạ vâng lệnh tới đây, may mà không đến nỗi nhục mạng.

Thẩm Mộc Phong gật đầu nói:

đây là một công trình tuyệt thế. Phen này Vũ Văn huynh sẽ khét tiếng trến chốn giang hồ.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

-Tiểu đệ tuổi gần sáu chục, lạt lẽo mùi đời, không nghĩ gì đến chuyện dương danh nữa.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

-Vũ Văn huynh đã chán mùi danh lợi không hiểu còn ưu thích vật gì? Chỉ cần Vũ Văn huynh nói ra một lời là sức tiểu đệ tới đâu sẽ làm theo tới đó.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Mấy bữa nay tại hạ điều tra hình thế mé tả hang núi và nghiên cứu địa chất đã tìm ra mấy chỗ rất khả nghi và đoán ra mười phần có đến tám cung cấm ở khu này như điều tiên liệu của Đại trang chúa... Nhưng tiểu đệ cần nghĩ cách phòng thân trước.

Thẩm Mộc Phong ngẩn người ra một chút rồi cười mát hỏi:

-Vũ Văn huynh lại nói giỡn rồi. Mấy năm nay tiểu đệ rất đem lòng kính trọng Vũ Văn huynh và trông cậy rất nhiều. Sao Vũ Văn huynh lai có ý tưởng kỳ lạ như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

đại trang chúa dạy quá lời. Tục ngữ có câu "Phải rào dậu trước khi mất trộm".

Đại trang chúa tuy một dạ thành thực, nhưng tiểu đệ chẳng thể không chuẩn bị được.

Thẩm Mộc Phong nét mặt nghiêm trang hỏi:

-Vũ Văn huynh nói vậy là có ý gì?

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Chu Triệu Long thủng thẳng đáp:

-Hết chim bay, cung vứt bỏ. Đạo lý này nghìn xưa vẫn thế. Nếu tiểu đệ may mà mở được cung cấm thì đó là một công trạng rất lớn.

Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

-Thẩm mỗ hết lòng cảm kích, quyết chẳng phụ công Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Sau khi mở được cung cấm rồi thì tiểu đệ là một người tài cao tuyệt thế trước mắt Đại trang chúa. Do đó sự nguy hiểm cũng tăng lên rất nhiều.

Thẩm Mộc Phong đáp:

-Vũ Văn huynh đã lo xa như vậy thì tiểu đệ dù có muôn ngàn lời cũng khôn bề giải thích. Vũ Văn huynh có điều kiện chi xin cứ nói ra, tiểu đệ xin hết sức làm theo ý muốn.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Có điều tiểu đệ muốn nhắc Vũ Văn huynh mấy lời.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Xin đại trang chúa cho nghe.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Nếu trong lòng Thẩm mỗ có ý niệm khác, bất luận Vũ Văn huynh đưa ra điều kiện gì tiểu đệ cũng ưng chịu. Nhưng sau này tiểu đệ bội ước thì Vũ Văn huynh làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả đáp:

-Nếu tại hạ không nghĩ tới điểm đó thì đã chẳng đưa ra điều kiện với Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói:

-Té ra Vũ Văn huynh đã có ý định rồi, Thẩm mỗ xin kính cẩn nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

-Trường hợp tiểu đệ mở được cửa cung cấm thì xin Đại trang chúa ưng cho được lựa chọn hai vật trong đó.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Là những vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Hiện giờ tại hạ cũng chưa biết, nhưng chỉ lấy hai vật thôi, còn hết thảy đều thuộc quyền sở hữu của Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm rồi nói:

được rồi! Tại hạ ưng thuận như vậy.

Chương 15 - MẾN TÀI CAO TOAN BÀI HỢP TÁC

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Lúc này tuy Đại trang chúa ưng thuận nhưng khi đến việc biết đâu không giở quẻ. Dù Đại trang chúa không có lòng muốn giết tại hạ rồi gấy giờ mới nảy ra ý kiến đó thì sao?

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp:

-Chúng ta kếtt bạn hoàn toàn trông vào hai chữ chính nghĩa. Vũ Văn huynh mà không tin Thẩm mỗ thì khó nói quá. Nếu quả đúng như lời Vũ Văn huynh thì Thẩm mỗ không nghĩ ra được Vũ Văn huynh dùng cách gì để đề phòng?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Có chứ, nhưng không hiểu Đại trang chúa có ưng thuận chăng?

Thẩm Mộc Phong giục:

-Vũ Văn huynh thử nói nghe.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tiểu đệ đã có một thứ kỳ vật, chỉ cần Đại trang chúa nuốt vào... Thẩm Mộc Phong biến sắc ngắt lời:

-Vũ Văn huynh bảo Thẩm mỗ uống thuốc độc chăng?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

-Cái này không phải là thuốc độc. Những người dùng độc trong thiên hạ chẳng ai bằng Độc Thủ Dược Vương. Đại trang chúa lại có môi thâm giao với Độc Thủ Dược Vương mà tại hạ cho Thẩm đại trang chúa uống thuốc độc thì có khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi:

-Không phải độc dược thì là vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

đây chỉ là một trái cây tên gọi vô tâm quả sinh trưởng ở trong hang thẳm núi Thiên Sơn.

Thẩm Mộc Phong đặng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Vô tâm quả có diệu dụng gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Uống trái cây này vào rồi dần dần quên hết những chuyện quá khứ vị lai.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

-Nếu vậy thì còn tàn ác hơn là thuốc độc chết người.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Nhưng nó không làm chết người.

Thẩm Mộc Phong mặt lạnh như tiền, nhưng chỉ trong chớp mắt lại khôi phục lại vẻ tươi cười hỏi:

-Có cách nào giải cứu được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Mọi vật trên thế gian đều có khắc tinh. Dĩ nhiên là có cách giải cứu. Tiểu đệ đã cất dấu một thứ trái cây kỳ lạ, uống vào tự nhiên sau hai mươi bốn giờ là tự nhiên khôi phục lại thần trí.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng hỏi:

-Sau khi tại hạ ăn vô tamm quả rồi sẽ biến thành người ngớ ngẩn, để mặc cho Vũ Văn huynh xử lí mọi sự vật trong cấm cung hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Không phải thế. Vô tâm quả tính chất rất chậm chạp. Uống rồi bảy ngày hiệu lực mới bắt đầu phát tác. Khi đó tại hạ đã dời khỏi cung cấm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe cuộc đối thoại giữa hai người bụng bảo dạ:

-Nếu là dược vật do nhân công điều chế có thể làm cho người ta mất hết ký ức, quên cả việc quá khứ vị lai thì còn có lý. Trái cây do trời sinh mà có diệu dụng như vậy thì thật kỳ lạ.

Thẩm Mộc Phong ngẩng mặt lên cười ha hả nói:

-Trên thế gian sao lại có kỳ vật thên nhiên này? Thật khó tin quá... Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

-Vô tâm quả đó hiện giờ ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Hiện tại hạ để ở trong mình.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Vũ Văn huynh cho tại hạ coi trước một chút được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Xin Đai trang chúa hãy nghĩ kỹ trước đi. Nếu Đai trang chúa ưng thuận thì tại hạ sẽ lấy ra, bằng không bất tất phải coi làm chi.

Thẩm Mộc Phong nói:

-Giả tỷ rằng tại hạ không ưng chịu e rằng Vũ Văn huynh cũng khó lòng sống sót mà dời khỏi hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tại hạ tin rằng Đại trang chúa nhất định ưng chịu.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Tại sao Vũ Văn huynh lại khẳng định như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Vì Đại trang chúa cần phải vào được cung cấm.

Thẩm Mộc Phong nói:

-Thẩm mỗ nghĩ không ra tại sao Vũ Văn huynh lại có ý tưởng kỳ dị như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Chu Triệu Long đáp:

-Cái đó chỉ trách Chu nhị trang chúa thiếu bình tĩnh để tại hạ nhìn thấy chỗ sơ hở mới biết Thẩm đại trang chúa có ý muốn giết tại hạ... Chu Triệu Long giật mình kinh hãi ngắt lời:

-Vũ Văn huynh không nên ngậm máu phun người. Chu mỗ sao lại không trầm tĩnh? Làm gì có chỗ sơ hở?

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp:

-Vừa rồi tại hạ nghĩ được cách mở cung cấm, vui mừng quá đỗi nổi lên tràng cười. Chu huynh nghĩ là tại hạ đã nảy dị tâm, đưa bàn tay chụp vào tâm mạch tại hạ. Nếu tại hạ không bình tĩnh thì đã chết về tay Chu huynh rồi.

Chu Triệu Long vội cãi:

-Vũ Văn huynh hiểu lầm rồi. Tiểu đệ thấy Vũ Văn huynh nổi lên trận cười thất thường, nghĩ ngay đến Vũ Văn huynh có thể bị luồn chân khí chạy trái đường, nên ra tay tương trợ. Không ngờ lại rước lấy sự hiểu lầm của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp:

-Sao khi tại hạ đã dừng tiếng cười, bàn tay Chu huynh vẫn để lên huyệt mệnh môn tại hạ?

Lão đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói tiếp:

-Nếu không phải là Đại trang chúa đã có mật lệnh thì chắc Nhị trang chúa chẳng khi nào dám lớn mật như vậy.

Cặp mắt Thẩm Mộc Phong chiếu ra những tia hàn quang hết nhìn Chu Triệu Long lại ngó Vũ Văn Hàn Đào. Tuy hắn chưa hỏi câu gì nhưng Tiêu Lĩnh Vu đã nhìn thấy Chu Triệu Long toàn thân run bần bật hiển nhiên trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

-Nếu tại hạ không mở được cấm cung thì mối giận trong lòng Đại trang chúa không nơi phát tiết sẽ trút lên đầu tại hạ, có thể giết tại hạ không chừng. Bằng mở được cung cấm tại hạ cũng chẳng lợi dụng được chút gì, mà Đại trang chúa lại chẳng chịu buông tha. Tại hạ đã suy đi nghĩ lại đằng nào cũng chết. Nếu mở cung cấm rồi mới để Đại trang chúa hạ sát thì sao bằng nhân lúc này tính toán với Đại trang chúa trước đi?

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

-Vũ Văn huynh đừng quên rằng hiện giờ Thẩm mỗ có thể bắt sống Vũ Văn huynh và dùng những thủ đoạn cực kỳ thảm khốc trên thế gian để trừng trị Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Hiện tại hạ đã ngậm trong miệng mộtviên thuốc kỳ độc, chỉ cần nhai nát ra nuốt xuống là lập tức chất độc phát tác làm cho chết ngay. Nhưng đại trang chúa mất cơ hội tiến vào cung cấm, hay ít ra cũng chậm mất lại mấy năm.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười khanh khách nói:

-Vũ Văn huynh thật khéo đa nghi. Thẩm mỗ không muốn phí lời giải thích. Xin Vũ Văn huynh lấy Vô Tâm quả ra.

Tiêu Lĩnh Vu tại nghe mắt thấy cuộc tranh chấp giữa hai người không khỏi nghĩ thầm trong bụng:

-Thẩm Mộc Phong là nhân vật ghê gớm, há chịu để Vũ Văn Hàn Đào uy hiếp?

Xem chừng cục diện bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc đấu sinh tử.

Không ngờ sự tình biến hoá ra ngoài sự tiên liệu của chàng, Thẩm Mộc Phong cam tâm nuốt trái độc.

Vũ Văn Hàn Đào mở tráp lấy cái hộp đồng vạy nắp ra. Quả nhiên trong hộp có một vật lớn bằng hạt đào màu vàng khô quắt lại.

Thẩm Mộc Phong kẹp Vô Tâm quả vào hai ngón tay giơ lên hỏi:

-Có phải vật này không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Chính nó đấy. mùi vị thơm ngon mà không có hột. Chỉ vì để lâu ngày quá thành ra khô đét.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi:

-Vũ Văn huynh đã ăn bao giờ chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Chưa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Vũ Văn huynh chưa bao giờ ăn mà sao biết mùi vị thơm ngon?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Năm trước tiểu đệ lấy được trái này, mùi thơm ngào ngạt toa? ra xa mấy ngàn trượng nên biết chắc nó thơm ngon.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Vũ Văn huynh! Ngoài cách này chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác nữa ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Trước khi tiểu đệ chưa đưa ra biện pháp này thì có thể biến cải, nhưng bây giờ một lời nói ra miệng thì không thể thay đổi được nữa.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói:

-Hay lắm! Một đời Thẩm mỗ chưa từng để người khác uy hiếp mà hôm nay phải làm cho Vũ Văn huynh thoa? mãn tâm nguyện.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

-Không nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Đại trang chúa đã mưu đồ bá chủ võ lâm mà phải chịu một chút khuất tất này đã ăn thua gì! Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp:

-Vũ Văn huynh nói hay quá! Đoạn lão cầm trái độc bỏ vào miệng.

Chu Triệu Long giật mình kinh hãi hô:

đại trang chúa! Thẩm Mộc Phong tức giận quát:

-Chỉ tại ngươi làm hư việc.

Đột nhiên lão tiến lên một bước nắm lấy huyệt mạch Chu Triệu Long.

Chu Triệu Long kinh hãi hô:

đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong đưa tay mặt lên điểm vào trước ngực Chu Triệu Long nhưng gần tới nơi, hắn đột nhiên xoay tay điểm ra phía sau.

Một luồng chỉ phong đánh vào huyệt Du phủ của Vũ Văn Hàn Đào.

Hai người cách nhau có mấy thước, Vũ Văn Hàn Đào tuy là tay xảo quyệt, cũng không ngờ Thẩm Mộc Phong điểm về phía Chu Triệu Long lại đột nhiên xoay tay đột kích lão. Lão muốn né tránh cũng không kịp nữa, liền bị luồng chỉ phong điểm trúng huyệt Du phủ.

Thẩm Mộc Phong động tác mau lẹ dị thường. Chỉ phong ở tay mặt hắn điểm trúng Vũ Văn Hàn Đào. Tay trái buông Chu Triệu Long ra xoay lại một chút đã nắm được tay trái Vũ Văn Hàn Đào và điểm huyet Nghinh nhân của lão. Hắn cười lạt nói:

-Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh không uống rượu mời lại đòi uống rượu phạt thì tại hạ chẳng biết

làm thế nào được... Hắn đưa mắt nhìn Chu Triệu Long nói:

-Móc viên thuốc trong miệng y ra.

Chu Triệu Long thò tay vào cậy hai hàm răng Vũ Văn Hàn Đào quả nhiên lấy ra được một viện thuốc màu đen.

Thẩm Mộc Phong nhìn viên thuốc nói:

-Lão này xảo quyệt và thâm trầm ghê gớm, phải cẩn thận mới được. Nhị đệ tìm lại trong miệng y xem còn có thuốc độc nữa hay không?

Chu Triệu Long dạ một tiếng tìm kỹ lại quả thấy dưới gầm lưỡi còn một viên thuốc độc màu đen.

Bây giờ Vũ Văn Hàn Đào đã bị điểm hai chỗ huyệt đạo không nói và không cử động được, đành để Chu Triệu Long muốn làm gì thì làm.

Tiêu Lĩnh Vu được mắt thấy cuộc đấu trí để tàn hại lẫn nhau giữa Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào, bất giác ngấm ngầm thở dài tự nghĩ:

-Những cuộc đấu trí hiểm ác trên chốn giang hồ thật không biết đâu mà lường được.

Thẩm Mộc Phong giải khai huyệt đạo cho Vũ Văn Hàn Đào rồi mỉm cười hỏi:

-Vũ Văn huynh! Bây giờ còn biện pháp nào khiến cho Thẩm mỗ phải khuất phục được nữa hay không?

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái đáp:

đại trang chúa có thể chặt tại hạ ra làm muôn đoạn nhưng chẳng có cách gì bức bách tại hạ phải mở cung cấm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

đã đến thế này mà Vũ Văn huynh còn mạnh miệng được ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tại hạ đã tính bề nào cũng chết nên không còn ý niệm cầu sinh.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

-Vũ Văn huynh chỉ cách tại hạ có mấy thước, tại hạ tự tin rằng Vũ Văn huynh không có cơ hội nào để tự tử.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp:

-Chém một đao cũng chết mà chém môt trăm ngàn đao cũng chết, chẳng có gì khác nhau.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu nói:

-Vũ Văn huynh đừng tưởng sẽ làm được như ý muốn. Nếu Vũ Văn huynh không chịu hợp tác với Thẩm mỗ thì Thẩm mỗ sẽ có thủ đoạn bức bách Vũ Văn huynh phải khuất phục... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nhưng Thẩm mỗ không muốn thế.

Vũ Văn Hàn Đào vì tình thế bức bách đã cam tâm chịu chết, nhưng tháy tình thế có cơ biến chuyển, lại nảy ra ý niệm cầu sinh, lão liền hỏi:

-Nếu tại hạ chịu mở cung cấm thì Đại trang chúa đối đãi với tại hạ bằng cách nào?

Thẩm Mộc Phong đáp:

-Vũ Văn huynh học rộng tài cao. Thẩm mỗ còn mong trông cậy vào năng lực của Vũ Văn huynh thì giết đi không bằng thu dụng. Trường hợp mà Vũ Văn huynh không muốn bắt tay hợp tác với Thẩm mỗ, chắc cũng chưa đến nỗi đối nghịch Thẩm mỗ, Thẩm mỗ chỉ yêu cầu Vũ Văn huynh rút lui khỏi giang hồ đừng giúp Tiêu Lĩnh Vu chống đối Thẩm mỗ. Vũ Văn huynh trở về Toàn cơ thư lâu, đọc sách mua vui, an hưởng tuổi già, chẳng hay lắm ru?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi nói:

đại trang chúa nói vậy là phải nhưng tiêu đệ khó tin lắm.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Thẩm mỗ phải làm gì Vũ Văn huynh mới tin lời?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Trừ khi trang chúa lập lời trọng thệ.

Thẩm Mộc Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi phát thệ:

-Vũ Văn Hàn Đào thực lòng mở cung cấm cho Thẩm Mộc Phong này để Thẩm mỗ lấy hết mọi vật, mà Thẩm mỗ còn sát hại Vũ Văn huynh thì sẽ gặp tai nạn bất đắc kỳ tử chứ chẳng được chết yên lành.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

được rồi! Tại hạ tạm tin lời Thẩm đại trang chúa một phen.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

-Thực tình Thẩm mỗ đối với Vũ Văn huynh tuyệt không có ác ý. Chỉ vì Vũ Văn huynh quá đa nghi mà sinh chuyện hiểu lầm.

Hắn trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Vũ Văn huynh định đến bao giờ sẽ mở cung cấm?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Lâu thì bảy ngày, chóng thì bốn ngày.

Thẩm Mộc Phong đề khí nhả Vô Tâm quả ra rồi nói:

-Thẩm mỗ chờ đợi kỳ hạn của Vũ Văn huynh, nhưng hết hạn vẫn không mở được cửa cung cấm

thì nên thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Trừ khi cung cấm không ở chốn này mới không mở được.

Thẩm Mộc Phong chậm rãi nói:

-Theo tại hạ biết thì cung cấm đúng là ở đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Khi đó tại hạ để mặc Thẩm đại trang chúa xử trí.

Thẩm Mộc Phong vỗ vai vhd mỉm cười đáp:

-Xin Vũ Văn huynh cứ yên tâm. Dù Vũ Văn huynh không có cách nào mở được cung cấm, tiểu đệ vẫn cảm kích vô cùng, miễn là Vũ Văn huynh hết lòng giúp cho.

Hắn cầm Vô Tam quả trả lại Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Trái này là kỳ vật rất hiếm ở thế gian. Vũ Văn huynh nên thu cất đi.

Vũ Văn Hàn Đào đón lấy trái khô cất vào tráp rồi từ từ nhắm mắt lại ngồi xếp bằng.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Chu Triệu Long lạnh lùng hô:

-Nhị trang chúa! Chu Triệu Long tái mặt nghiêng mình hỏi:

đại trang chúa có điều chi dạy bảo?

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Vì ngươi xử sự không xứng đáng khiến Vũ Văn huynh hiểu lầm, vậy ngươi tự xét xem nên phải làm thế nào?

Chu Triệu Long đáp:

-Tiểu đệ biết tội rồi. Xin tuỳ Đại trang chúa xử trị.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi bảo:

-Tội này hãy ghi vào sổ để đó. Lần sau còn lầm lỗi sẽ đem thi hành một thể.

Chu Triệu Long nghiêng mình nói:

đa tạ Đại trang chúa đã đặc biệt gia ơn.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi:

-Bọn chúng làm gì ở đây?

Chu Triệu Long đáp:

-Cả hai tên này đều là công nhân đã được Vũ Văn huynh lựa chọn để sai khiến.

Thẩm Mộc Phong nói:

-Bảo chúng thay đổi áo công nhân đi và ở lại đây nghe lệnh Vũ Văn huynh.

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

-Căn nhà này để ai trú ngụ?

Phan Long nghiêng mình đáp:

đây là chỗ ở của thuộc hạ.

Thẩm Mộc Phong nói:

-Ngươi nhường lại cho Vũ Văn tiên sinh.

Phan Long đáp:

-Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Thẩm Mộc Phong lại đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Vũ Văn huynh! Tiểu đệ vừa được nghe tin:

Ngoại trừ Lam Ngọc Đường giả mạo Tiêu Lĩnh Vu, còn mấy toán người chia các ngả định vào đây. Vậy tại hạ đi điều tra tình thế để bố trí phòng bị.

Vũ Văn Hàn Đào mở bừng mắt ra thủng thẳng đáp:

-Xin đại trang chúa tuỳ tiện.

Thẩm Mộc Phong nói:

-Vũ Văn huynh hãy trân trọng.

Rồi hắn rảo bước đi ra khỏi căn nhà.

Bọn Chu Triệu Long theo sau hắn.

Trong nhà đột nhiên trở lại tịch mịch, nghe rõ cả tiếng hơi thở.

Lúc này ở trong thạch thất ngoại trừ Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng chỉ còn Phan Long ở lại.

Bỗng nghe Phan Long hỏi:

-Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh cần tại hạ làm gì nữa không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Không cần nữa... Hắn đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói:

-Phan huynh đi lấy quần áo mới cho bọn họ thay và bảo rửa mặt mũi cho sạch bụi đất.

Phan Long đáp:

được rồi! Tại hạ đưa chúng đi thay đổi.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

để chúng ở lại. Phiền Phan huynh đi lấy áo cho họ là được rồi.

Phan Long dạ một tiếng, rảo bước đi ra.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn bóng sau lưng Phan Long cho đến khi mất hút rồi vẫy tay bọn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Các vị hãy lai đây! Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đứng dậy đi tới.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn hai người rồi chậm rãi hỏi:

-Hai vị làm công ở đây đã lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Lâu lắm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Hai vị theo tại hạ so với công tác trước có gì khác lạ không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Lúc lão bị cô lập, chắc có ý muốn cho mình giúp một tay. Địa vị như lão mà chịu hạ mình kết giao với một tên công nhân vô danh tiểu tốt kể ra cũng đáng bi ai.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp:

-Theo hầu tiên sinh so với làm công lúc trước thật khác nhau một trời một vực.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

-Lúc này ở trong hang núi, hai vị đáng kể là bạn tri kỷ của Vũ Văn Hàn Đào... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Thực ra nếu hai vị muốn rời khỏi nơi đây thì chỉ có biện pháp duy nhất là thep lệnh và hợp tác cùng tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đáp:

-Hoàn toàn trông vào sự dắt dìu của tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói:

-Hay lắm! Sau khi hai vị đổi y phục rồi sẽ ở bên tại hạ. Chỉ cần hai vị thành thực là tại hạ giúp hai vị rời khỏi hang này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đa tạ tiên sinh.

Chàng chắp tay thi lễ rồi lui về góc nhà.

Bách Lý Băng không nói câu gì, chỉ việc theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào trông trời, khẽ buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm chú ý đến từng cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Chàng thấy lão đầy vẻ đau khổ buồn rầu, chợt động tâm nghĩ thầm:

-Thẩm Mộc Phong dùng thủ đoạn tàn khốc hiển nhiên đã khiến cho lão lo sợ.

Nếu lúc này ta nói rõ thân thế không chừng được lão hợp tác, mà chỉ có lão ưng hợp tác, yểm hộ, mới có thể bảo Băng nhi trở lên ngọn núi kêu Trung Châu Nhị Cổ, xuống giúp đỡ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đứng dậy tiến về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào cơ cảnh dị thường. Lão nghe tiếng bước chân liền mở mắt ra nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Có chuyện chi vậy?

Tiêu Lĩnh Vu muốn nói rõ thân thế cùng lão hợp tác nhưng lại thấy khoé mắt lão có khí âm trầm, chàng không khỏi hồi hộp trong lòng tự nghĩ:

-Lão này bản tính thâm hiểm e rằng khó bề hợp tác.

Chàng đột nhiên biến đổi tâm ý, khẽ hắng đặng một tiếng rồi đáp:

-Tại hạ chợt nhớ tới một điều muốn bẩm với tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

điều chi?

Vẻ mặt lão rất hoà hoãn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lúc cấp bách phải nói câu này. Bây giờ Vũ Văn Hàn Đào hỏi vặn, chàng đành đánh bạo hỏi lại:

-Tại hạ muốn nói về việc trong hang núi này, chẳng hiểu tiên sinh có muốn nghe không?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Hay lắm! Ông bạn nói đi! Nói càng nhiều càng tốt.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ thân phận hèn mọn nên sự hiểu biết chỉ có hạn, nhưng cũng muốn trình bày để tiên sinh rõ.

Chàng vừa đón trước rào sau, vừa dụng tâm suy nghĩ nói cách nào cho xuôi.

Chương 16 - TIÊU LĨNH VU TÌM KẾ ĐƯA TIN

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt rất hoà ái nói:

-Ngươi đừng ngại chi hết. Bất luận ta đã biết hay chưa cũng cứ nói hết ra.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi đáp:

-Việc này có liên quan đến cấm... Vũ Văn Hàn Đào bảo chàng:

-Nói khẽ chứ! Câu chuyện làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Lão vặn hỏi cấp bách quá, ta phải bịa chuyện ra nói cho thông mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp:

-Tại hạ đã trông thấy một công nhân đã lượm được chiếc vòng vàng ở bờ đầm bên vách núi dựng đứng.

vhd hỏi:

-Cái vòng đó ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không hiểu y có giao lại cho giám công hay không, tại hạ chẳng thể biết được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Ông bạn có biết người đó không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Tại hạ có biết.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Thế thì hay lắm. Ông bạn đi kiếm hắn lấy vòng lại ngay đem về cho lão phu xem coi. Không chừng cái vòng vàng đó có liên quan đến việc mở cấm cung.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự nhủ:

-Sao ta không nhân cơ hội này bảo Băng nhi đi thông tin cho Trung Châu Nhị Cổ để chúng vào hang núi này.

Chàng liền nói:

-Giữa tại hạ và hắn chỉ quen biết nhau thôi chứ không thân tình. Nhưng Bách Lý huynh ở với gã lâu ngày, tại hạ đi không được việc bằng y.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Thế cũng được. Bảo y đánh cắp được là hay, bằng không thì hỏi gã mà lấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ lại bảo Bách Lý huynh, y cần phải tạm thời trở về với bọn công nhân... Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Nhưng lát nữa người giám công và Chu nhị trang chúa tới hỏi thì làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Không sao đâu. Lão phu sẽ có cách ứng đối. Ông bạn bảo y đi lẹ rồi trở về là được.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng, chàng trở lại góc nhà dùng phép truyền âm nói:

-Băng nhi hãy theo đường cũ lên núi cho Trung Châu Nhị Cổ hay mọi sự rồi bảo chúng theo đường bí mật tiến vào hang rồi ẩn mình trong đám cỏ rậm.

Đoạn chàng nói lên tiếng:

-Bách Lý huynh! Bách Lý huynh đi lấy được vòng vàng về cho thật lẹ. Nếu đánh cắp được là hay hơn hết.

Bách Lý Băng gật đầu cất bước đi ra ngoài.

Lúc này Phan Long đi lấy áo vừa về tới. Hắn thấy Bách Lý Băng ra khỏi thạch thất thì không khỏi sửng sốt.

Vũ Văn Hàn Đào đặng hắng một tiếng rồi nói ngay:

-Lão phu bảo y đi lấy một vật rồi trở về ngay, tạm thời không cần đổi y phục.

Phan Long bỏ quần áo xuống đáp:

-Tại hạ vâng lệnh Đại trang chúa ở đây để tiên sinh sai bảo... Vũ Văn Hàn Đào cười lạt hỏi:

để lão phu sai bảo hay để giám thị lão phu... Phan Long nghiêng mình đáp:

-Cái đó tai hạ không dám.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng nói:

-Phan huynh đã vâng lệnh cấp trên mà làm thì dù có giám thị lão phu cũng không thể trách Phan huynh được.

Phan Long đáp:

đó là Đại trang chúa thực sự sai tại hạ đến chầu chực tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Nếu vậy Phan huynh thay mặt cho lão phu trở về phúc bẩm với Đại trang chúa là lão phu đang

tính cách mở cung cấm. Hiện giờ đã có hai người giúp việc không dám làm phiền đến Phan huynh nữa.

Phan Long ngơ ngác nghiêng mình đáp:

-Vậy tại hạ xin cáo từ.

Rồi thủng thẳng đi ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng:

-Lần này bị ta trả về, biết đâu hắn đưa hơi điều nọ tiếng kia về ta trước mặt Thẩm Mộc Phong.

Lão toan gọi Phan Long trở lại nhưng lại nín nhịn không gọi nữa.

Thời giờ thấp thoáng, chẳng mấy chốc đã hết ngày đến đêm rồi. Thẩm Mộc Phong cũng chưa phái người đến quấy rầy Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất băn khoăn về mối an nguy của Bách Lý Băng.

Chàng chỉ ăn một chén cơm rồi bỏ đũa bát xuống.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng buồn rầu khẽ thở dài hỏi:

-Võ công ông bạn thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Võ công của tại hạ cũng tầm thường thôi, chỉ hơn người thường một chút.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Rồi đây lão phu sẽ chỉ điểm cho ông bạn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đa tạ Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu trông lên nóc nhà hỏi:

-Người anh em của ông bạn đi đâu lâu quá nhỉ?

Tiêu Lĩnh Vu cũng hồi hộp về Bách Lý Băng chàng đáp:

-Không hiểu sao y đi đã tám, chín giờ mà chưa thấy trở về.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Cái vòng vàng đó rất trọng yếu, mong rằng y lấy về được.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

Đù y có trở về cũng chẳng lấy đâu được vòng mà đưa cho lão.

Chàng hiểu rõ tài trí và võ công của Bách Lý Băng đã ghê gớm mà còn tinh quái hơn người.

Nếu Bách Lý Băng bị bại lộ thân thế thì nhất định dữ nhiều lành ít.

Chàng chợt động tâm liền đứng bật dậy.

Vũ Văn Hàn Đào giật nẩy mình hỏi:

-Ngươi làm gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ muốn đi tiếp ứng cho Bách Lý huynh đệ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Phải đấy! Ông đi lẹ lên rồi mà về.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu xoay mình ra khỏi thạch thất.

Lúc này đã về đêm, trong động lai càng tối tăm. Tiêu Lĩnh Vu phải vận mục lực coi đường đi ra.

Hai cánh cửa động vẫn còn đóng kín.

Chàng mở cửa trông chiều trời thấy mảnh trăng đã xế về tây, ước chừng đêm đã quá canh ba.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nếu Băng nhi và Trung Châu Nhị Cổ chưa bị bắt sống thì chắc còn ẩn phía trong cửa thạch động để chờ trăng lặn mới tiện hành động. Ta cứ ngôi đây chờ một chút xem sao.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bỗng mắt chàng thấy hai bóng người lao nhanh như tên bắn chạy tới.

Tiêu Lĩnh Vu muốn ẩn vào trong động thì đã không kịp nữa.

Hai người đó còn cách Tiêu Lĩnh Vu chừng năm bước thì đứng lại nhìn chàng chầm chặp.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy người mé tả có bộ râu đen, lưng đeo trường kiếm. Người mé hữu mặt trắng không có râu, cũng cài trường kiếm trên lưng. Cả hai đều võ phục màu xám lợt. Chính là Kiếm Môn Song Anh:

Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý và Vô ảnh Kiếm Đàm Đông.

Bùi Bách Lý dòm Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi lạnh lùng hỏi:

-Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ họ Nhục... Đàm Đông hỏi:

-Ông bạn là công nhân ở trong hang núi phải không?

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu lúc này còn mặc áo công nhân. Chàng đáp:

đúng thế! Tiểu nhân là thủ hạ của Phan đại giám công. Bây giờ được điều độgn ra ngoài công

đội chầu chực Vũ Văn tiên sinh.

Bùi Bách Lý trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Vũ Văn tiên sinh vẫn vui vẻ chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiên sinh vẫn như thường. Hiện giờ đang vận công điều dưỡng.

Bùi Bách Lý quay lại ngó Đàm Đông nói:

-Huynh đệ! Chúng ta đến viếng Vũ Văn tiên sinh xem sao?

Đàm Đông đáp:

-Phải rồi! Chúng ta cẩn thận một chút để khỏi lầm lẫn.

Bùi Bách Lý vẫy tay nói:

-Ngươi đưa bọn ta đến gặp Vũ Văn tiên sinh.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Kiếm Môn Song Anh trước kia dường như có ý bất mãn với Thẩm Mộc Phong nhưng bây giờ xem chừng chúng lại hết dạ trung thành với hắn.

Chàng biết nếu bây giờ bộc lộ thân thế thì một tay không chống lại Thẩm Mộc Phong và bọn cao thủ mà hắn vừa dẫn tới. Chàng đành nén lòng trở gót dẫn chúng vào động.

Kiếm Môn Song Anh cực kỳ thận trọng. Thuỷ chung cúng vẫn đi cách Tiêu Lĩnh Vu chừng năm bước.

Đến cửa nhà thạch thất chàng dừng bước lại nói:

-Vũ Văn tiên sinh! Có người muốn gặp tiên sinh đó.

Vũ Văn Hàn Đào đã nghe tiếng bước chân người nhưng giả vờ như chưa thấy gì.

Lão nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy liền ngẩng đầu lên hỏi:

-Ai đó?

Bùi Bách Lý đi trước tiến vào đáp:

-Bọn tại hạ là Kiếm Môn Song Anh xin bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Bùi Bách Lý và Đàm Đông nói:

-Mời Bùi huynh, Đàm huynh vào đây... Lão ngừng một chút rồi hỏi:

-Hai vị có điều chi dạy bảo?

Bùi Bách Lý chắp tay đáp:

-Bọn tại hạ đến quấy nhiễu Vũ Văn tiên sinh... Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng ngắt lời:

-Tại hạ vâng lệnh Thẩm đại trang chúa đang nghiên cứu kế hoạch mở cửa cung cấm. Nếu hai vị không có việc gì cần thì xin tuỳ tiện.

Lão vừa thấy mặt đã hạ lệnh trục khách, khiến cho Kiếm Môn Song Anh không khỏi sửng sốt.

Vô ảnh Kiếm Đàm Đông khẽ hắng đặng một tiếng rồi nói:

-Bọn tại hạ mà vô sự thì không dám đến quấy nhiễu, muốn hỏi tiên sinh một điều.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

điều chi?

Đàm Đông đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Người công nhân này phải chăng dành cho Vũ Văn tiên sinh sai phái?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Phải rồi! Đó là Chu nhị trang chúa đã lựa cho tai hạ một người tuỳ tùng. Hai vị có cao kiến gì không?

Bùi Bách Lý đáp:

-Bọn tại hạ thấy y thập thò nấp nánh, lại mặc y phục công nhân nên muốn hỏi lại tiên sinh xem có đúng không?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Bây giờ tất các vị hiểu rõ rồi.

Bùi Bách Lý đáp:

-Bọn tại hạ đã làm phiền Vũ Văn tiên sinh, mong tiên sinh lượng thứ... Đoạn hắn kéo tay áo Đàm Đông song song lùi ra khỏi nhà thạch thất.

Vũ Văn Hàn Đào chờ cho hai người đi lâu rồi mới hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

-Ông bạn bị chúng bắt gặp ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu nhân ra khỏi cửa động thì bọn họ đi tuần qua đó. Họ hỏi Vũ Văn tiên sinh và yêu cầu tại hạ dẫn đến gặp.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi:

-Ông bạn đã gặp anh em chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ chưa thấy y đâu.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày nói:

-Y đã đi lâu như vậy mà chưa về, e rằng co chuyện dữ nhiều lành ít.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng, Bách Lý Băng đã xuất hiện trong thạch thất một cách đột ngột.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt lên tiếng:

-Thân pháp rất mau lẹ! Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Hỏng bét! Cử độgn của Băng nhi đã làm cho lão sinh lòng ngờ vực. Chuyến này không khéo lộ tẩy mất.

Bách Lý Băng cũng cảnh giác rất mau lẹ. Cô cố ý ho lên mấy tiếng rồi đáp:

-Người công nhân thu chiếc vòng vàng không ở đó nữa rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Hắn đi đâu?

Bách Lý Băng lắc đầu nói:

-Không biết.

Vũ Văn Hàn Đào giương cặp mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt Bách Lý Băng thủng thẳng hỏi:

-Khinh công của ông bạn khá lắm nhỉ?

Bách Lý Băng đáp:

-Cuộc phòng bị bên ngoài nhà này rất nghiêm mật. Những người đi tuần qua lại không ngớt. Tiểu nhân ẩn phía sau tảng đá lớn rồi đi theo hai người để tiến vào thạch thất, nhưng đứng ẩn bên ngoài. May bọn họ mải nói chuyện với tiên sinh, chưa để ý đến tiểu nhân... Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vừa rồi ngươi ở chỗ nào nhảy vào nhà?

Bách Lý Băng đáp:

-Tiểu nhân ở ngoài cửa đá nhảy vào.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn con đường tối tăm nói:

-Chỗ đó cách đây đến tám thước.

Bách Lý Băng đáp:

-Tiểu nhân phải vận khí lực toàn thân đến tột độ mới vọt vào nhà được.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi nói:

-Căn bản về khinh công của ngươi khá lắm, nếu luyện tập cần mẫn thì thành tích rất lớn lao.

Bách Lý Băng nói:

-Tiểu nhân mong được tiên sinh chỉ điểm nhiều cho. Lúc tiểu nhân theo thầy học nghệ, cũng được gia sư khen là tư cách rất tốt cho việc luyện khinh công.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

-Thân hình ngươi nhỏ bé như vậy rất thích hợp với việc luyện khinh công thượng thặng... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Các vị hãy thay quần áo đi! Bách Lý Băng nghiêng mình thi lễ rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu tiến vào góc nhà.

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên quạt tắt đèn đi, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe thấy tiếng hô hấp của lão mỗi lúc mọtt nhỏ dần, chàng dùng thuật truyền âm hỏi:

-Băng nhi! Có tìm thấy Trung Châu Nhị Cổ không?

Bách Lý Băng đáp:

-Tìm thấy rồi! Bọn họ đã đi vào hang núi. Tiểu muội tuân theo lời chỉ thị của đại ca bảo họ nấp vào bụi cỏ để chờ đại ca. Nhưng họ muốn giả làm công nhân để trà trộn vào trong đám người công tác ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Rồi sau sao nữa?

Bách Lý Băng đáp:

-Sau tiểu muội bảo họ không theo lệnh của đại ca là không được, bọn họ mới ẩn vào trong bụi cỏ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thế là hay lắm! Băng nhi có ước định với họ về tìn hiệu để hội diện không?

Bách Lý Băng đáp:

-Ước hẹn rồi... Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Tiểu muội nóng ruột vọt mình nhanh quá. Chỉ sợ Vũ Văn Hàn Đào sinh lòng ngờ vực, có khi vì đó mà hư việc lớn thì tiểu muội đến chết cũng không khỏi hối hận.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Không sao đâu. Tuy lão đã nảy dạ hoài nghi nhưng coi thần sắc lão tuyệt không có chuyện mưu đồ, đồng thời lão còn muốn lợi dụng bọn ta nên chắc lão không nhắc vụ này với Thẩm Mộc Phong đâu. Vậy Băng nhi chẳng cần phải lo ngại.

Bách Lý Băng từ từ dựa vào người Tiêu Lĩnh Vu nói:

Đạ! Đại ca không nổi nóng là tiểu muội yên tâm rồi.

Cô nhắm mắt lại tựa hẳn vào người Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới người quân tử ở trong nhà tối cũng không được khinh bạc, muốn đẩy cô ra, nhưng nghe hơi thở đều đặn dường như đã ngủ say rồi.

Chàng nghĩ tới cô vất vả cả ngày đến nửa đêm nên không dám kinh động đành để cô ngủ yên trong lòng.

Thời giừo thấm thoắt, hết đêm lại sang ngày. Vũ Văn Hàn Đào tĩnh toa. trong thạch thất luôn ba ngày ba đêm.

Trong ba ngày này Thẩm Mộc Phong chỉ phái người đưa cơm rượu đến còn chính hắn không đến lần nào.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng phải hết sức nhẫn nại mới chờ được ba ngày ba đêm. Hai người tựa vào nhau ngồi trong góc thạch thất.

Đến trưa hôm thứ tư, Tiêu Lĩnh Vu vẫn không thấy Hàn Đào có động tĩnh gì, chàng không nhẫn nại được nưa liền nghĩ thầm:

-Bữa nay mà lão còn không hành động gì thì ta đành điểm huyệt lão rồi cùng Băng nhi dời khỏi nơi đây... Đột nhiên có tiếng bước chân lao xạo vọng lại. Hai người ngoảnh đầu trông ra thấy Thẩm Mộc Phong dẫn bọn Chu Triệu Long, Đơn Hoành Chương, Kim Hoa phu nhân và cả Đường lão thái thái tóc bạc như tơ, mặc quần áo xanh tay cầm cây Phụng đầu trượng.

Kim Hoa phu nhân xuất hiện ở đây còn là chuyện thường, nhưng Dường lão thái thái mà đi theo Thẩm Mộc Phong là một chuyện khiến chàng không sao hiểu được.

Lại thấy Thẩm Mộc Phong nét mặt tươi cười đi thẳng đến trước mặt Vũ Văn Hàn Đào khẽ gọi:

-Vũ Văn huynh! Vũ Văn Hàn Đào từ từ mở mắt ra hỏi:

đại trang chúa điều chi dạy bảo?

Thẩm Mộc Phong vẫn giữ vẻ ôn hoà niềm nở hỏi lại:

-Bữa nay là bốn ngày rồi. Chẳng hiểu Vũ Văn huynh đã tìm ra manh mối gì chưa?

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

-Tìm ra rồi! Câu trả lời của lão không những ngoài sự tiên liệu cảu Thẩm Mộc Phong, mà cả Tiêu Lĩnh Vu cũng rất đỗi ngạc nhiên.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi lại:

-Tiểu đệ muốn hỏi Vũ Văn huynh đã tìm ra cách mở cung cấm chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Nếu cung cấm đúng là ở trong hang núi này... thì tiểu đệ có thể tìm ra cửa ngõ cung cấm ở chỗ nào. Còn mở được hay không thì phải đến coi mới quyết định được.

Thẩm Mộc Phong nói:

-Vũ Văn huynh quả nhiên là bậc trí tuệ hơn đời. Bọn tiểu đệ ở đây không một ai bì kịp... Hắn đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói tiếp:

-Hai tên công nhân này chân tay vụng về thì làm sao chiếu cố trong những việc sinh hoạt của Vũ Văn huynh được? Tiểu đệ tưởng Vũ Văn huynh nên lựa hai tên nữ tỳ sai bảo hay hơn... Hắn quay ra gọi:

-Các ngươi hãy vào đây bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Hai ả nữ tỳ mặc quần áo màu nước biển thoăn thoắt đi vào nghiêng mình thi lễ trước Thẩm Mộc Phong nói:

-Xin bái kiến Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong bảo chúng:

-Các ngươi lại bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Hai ả nữ tỳ áo lục lối, tuổi đều mắt liễu mày phượng, cực kỳ xinh đẹp, xoay mình lại xách quần lên, sụp xuống đất lạy miệng hô:

-Xin bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào vốn là người ưu nữ sắc mà lúc này mặt lạnh như tiền nhìn hai ả lạnh lùng đáp:

-Xin hai cô đứng dậy.

Lão đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

-Tiểu đệ không dám hưởng diễm phúc này. Đại trang chúa để lại mà dùng. Tiểu đệ được hai tên công nhân kia để sai phái là lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Thẩm Mộc Phong không ngờ con người quý nữ sắc như tính mạng mình mà nay lại thẳng thắng cự tuyệt, hắn không khỏi ngẩn người rồi mỉm cười nói:

-Chắc hai con nha đầu này xấu xa không làm cho Vũ Văn huynh vui lòng?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi sang chuyện khác:

-Bây giờ là bao giờ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

-Gần đến giờ ngọ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Việc này không nên chậm trễ. Sau đây một giờ, tiểu đệ sẽ động thủ tìm cửa ngõ cung cấm.

Thẩm Mộc Phong trong lòng mừng rỡ vô cùng mà ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên cười mát hỏi:

-Hà tất Vũ Văn huynh phải lật đật. Để mai động thủ cũng được chứ sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tìm cung cấm sớm được ngày nào là tiểu đệ yên tâm ngày ấy... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Phiền Đại trang chúa lựa cho hai mươi tên đại hán tráng kiện để dùng vào việc... Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp:

-Hay lắm! Vũ Văn huynh cần gì xin cứ bảo tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào khoát tay nói:

-Không cần nữa, tiểu đệ còn phải tính toán một việc. Nếu đại trang chúa không bận chuyện gì khác thì xin ngồi đây nghỉ.

Thẩm Mộc Phong đáp:

đã vậy tiểu đệ cũng không quấy nhiễu nữa.

Hắn từ bước tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng lạnh lùng nói:

-Hai người mà được Vũ Văn tiên sinh vừa dạ là may mắn lắm đấy. Phải ráng hầu hạ tiên sinh cho đắc lực, ngày sau tất có phận nhờ.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng cúi đầu vâng mệnh, thái độ rất cung kính.

Thẩm Mộc Phong quay lai ngó Vũ Văn Hàn Đào một lần nữa rồi dặn bọn Chu Triệu Long lui ra khỏi thạch thất.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy nhìn ra ngoài, vẫy tay về phía Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Ngươi hãy lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Lão này mưu kế sâu xa, không hiểu đã động tâm cơ chuyện gì?

Chương 17 - TIÊU LĨNH VU KIỀM CHẾ HÀN ĐÀO

Chàng bước lẹ tới nơi hỏi:

-Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

-Khuôn cửa đá kia có cài lại được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Bên trong có một sợi dây tòi lói buộc chặt lại được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vào trong thạch thất này phải chăng chỉ có một đường thông lộ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng thế! Chỉ có một lối vào thôi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Vậy thì hay lắm! Ngươi hãy cột dây tòi lói lại.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Bách Lý Băng một cái rồi quay lại rảo bước ra cửa cột giây sắt. Chàng trở vào thấy Vũ Văn Hàn Đào ngồi chính giữa nhà, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

-Các ngươi lại cả đây! Bách Lý Băng thủng thẳng bước tới đứng bên Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào đảo cặp mắt sắc bén lướt qua hai người nói:

-Hiện giờ trong nhà này không có người ngoài, tại hạ quyết chẳng có lòng gia hại hai vị, nhưng hai vị cần nói thực rõ thân thế mình.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Lão này tâm kế khôn lường. Nếu lão biết rõ lại lịch mình thì khó mà đoán được lão sẽ xử trí cách nào. Gặp tình thế bất đắc dĩ này, ta đành phải dối lão.

Tuy bụng chàng nghĩ vậy, nhưng không quen xảo trá, thành ra trong lúc nhất thời chưa biết trả lời thế nào.

Bách Lý Băng cũng không hiểu nên ứng phó ra sao, chỉ ngơ ngác nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng nói:

-Tại hạ đã lưu tâm dò xét thì hai vị quyết không phải là công nhân ở trong hang núi này. Nếu tại hạ đoán không lầm thì hai vị trà trộn vào đây khá lâu rồi. Đại giám công Phan Long nếu chẳng phải là đồng đảng với các vị thì cũng bị các vị dùng thủ đoạn nào đó để kiềm chế, nên y mới hết

sức che dấu thân phận cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu chưa biết trả lời như thế nào, chàng nghe Vũ Văn Hàn Đào nói vậy liền động tâm đáp:

-Tiên sinh điều tra quả là không sai. Bọn tại hạ thật tình đã vâng lệnh người khác trà trộn vào đây.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Hai vị vâng lệnh ai?

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

-Ta phải nói tên một người mà hắn không sợ, lại không rước lấy tai vạ mới được.

trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp:

-Có một nhân vật tên gọi Lam Ngọc Đường. Không hiểu tiên sinh đã biết chưa?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

Đường như đã có một hồi gã giả mạo làm Tiêu Lĩnh Vu...?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đúng thế! Đúng là vị Lam công tử đó.

Vũ Văn Hàn Đào cúi đầu ngẫm nghĩ rồi hỏi tiếp:

-Y phái hai vị vào đây là có dụng ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đã rút được nhiều kinh nghiệm giang hồ. Chàng biết nếu mình trả lời hết mọi câu hỏi chỉ tổ khiến cho gã sinh dạ hoài nghi.

Chàng liền đáp:

điểm này tại hạ thật khó mà trình bày với tiên sinh được. Nhưng bọn tại hạ tuyệt không có ác ý gì với tiên sinh hết.

Vũ Văn Hàn Đào biến sắc nói:

-Chắc hai vị cũng hiểu rằng lúc này tại hạ chỉ nói một câu đủ khiến cho hai vị vùi xương nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nếu lão định làm như vậy thật thì ta phải dùng biện pháp đối với Phan Long xử trí cả với lão, trước hết phải kiềm chế lão mới được.

Chàng quay lại ngó Bách Lý Băng thì thấy cô đang dương mắt lên nhìn chàng ra điều hỏi ý chàng xem phải làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào tuy đã ngó thấy thân pháp tuyệt vời của Bách Lý Băng, nhưng lão ỷ mình nghệ thuật cao thâm vẫn chẳng coi hai người chưa nổi tiếng tăm này vào đâu, liền nói:

-Nếu hai vị muốn toàn mạng cũng còn có biện pháp.

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi:

-Biện pháp gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Từ giờ trở đi hai vị để hết tâm ý làm công tác cho tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu không biết nên trả lời cách nào, chàng trầm ngâm không nói gì.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào mở tráp ra lấy hai viên thuốc màu xanh lớn bằng hạt đậu nói:

-Nếu hai vị chịu quy thuận lão phu thì hãy chia nhau uống hai viên thuốc này, lão phu sẽ bảo vệ cho hai vị được an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng tức giận nghĩ thầm:

-Lão này dụng tâm tàn ác cũng chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong. Lão đã dùng độc dược kiềm chế người ta để thu dụng, ta phải cho lão nếm mùi đau khổ mới xong.

Chàng miễn cưỡng nén lửa giận thủng thẳng đáp:

-Vừa rồi tiên sinh đã bức bách Thẩm đại trang chúa uống dược vật mà không thành, nhưng ý niệm đó ttien sinh vẫn còn hoài bão.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Trên chốn giang hồ, lòng người gian trá không biết đâu mà đề phòng cho xiết được. Lão phu mải nghĩ về việc mở cung cấm, không muốn bận tâm về hai vị, đánh mời các vị uống thuốc này.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy một viên thuốc hỏi:

-Thuốc này uống vào rồi người sẽ cảm giác ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Uống thuốc rồi thần trí không tỉnh táo, quên hết mọi sự quá khứ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Có thuốc gì giải được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

Đĩ nhiên là có.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay trái mau lẹ tuyệt luân nắm lấy cổ tay mặt Vũ Văn Hàn Đào. Tay mặt chàng cầm sẵn viên thuốc màu xanh nhét luôn vào miệng lão.

Vừa chụp tay, vừa nhét thuốc, tựa hồ như liền một động tác. Vũ Văn Hàn Đào cảnh giác toan ngậm miệng lại thì đã không kịp nữa.

Bách Lý Băng thừa cơ phòng chưởng đánh vào yết hầu lão, bức bách lão phải há miệng nuốt viên thuốc xuống.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay mặt Vũ Văn Hàn Đào ra lạnh lùng nói:

-Vũ Văn tiên sinh tự lấy thuốc giải ra mà uống.

Vũ Văn Hàn Đào vung hai cánh tay nhằm chụp hai người đồng thời quát lên:

-Các ngươi nhân lúc lão phu không phòng bị mà động thủ... Tiêu Lĩnh Vu khẽ nghiêng mình đi xoay tay mặt lại một cách rất kỳ diệu và nắm được cổ tay Vũ Văn Hàn Đào và bảo lão:

-Lần này thì Vũ Văn tiên sinh đã phòng bị rồi.

Bách Lý Băng khẽ bật ngón tay, một luồng chỉ phong xô ra đánh vào cổ tay trái Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đau quá rên lên một tiếng vội thu hai tay về.

Nhưng cổ tay lão bị Tiêu Lĩnh Vu nắm chặt không sao thu về được.

Bây giờ lão mới biết hai người mặc áo công nhân phục thị bên mình đều là những cao thủ hạng nhất võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào là người thâm trầm. Lão nhịn đau không nói gì, ngầm vận chân khí rồi thủng thẳng xin lỗi:

-Võ công của hai vị không phải tầm thường. Lão phu cam bề thất kính.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vũ Văn tiên sinh hãy uống thuốc giải đi, đừng để chất độc phát tác hết đường cứu chữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Không sao đâu! Lão phu tự chế thuốc đã biết rõ tính chất, phải sau hai giờ mới phát tác.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói:

-Các hạ không muốn uống rượu mừng lại muốn uống rượu phạt. Bây giờ bọn tại hạ bận đến chuyện hợp tác với tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Hay lắm! Hai vị nói ra đi! Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Bọn tại hạ yêu cầu Vũ Văn tiên sinh hai điều được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Hai điều gì? Xin hai vị hãy cho biết trước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

điều thứ nhất là tiên sinh ưng chịu bảo vệ thân thế cho bọn tại hạ, đừng để tiết lộ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Còn điều thứ hai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiên sinh đưa bọn tại hạ đi theo bên mình vào thẳng cung cấm... Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Thân phạn của hai vị bất quá là công nhân thì vào cung cấm thế nào được?... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Vì thế mà bọn tại hạ phải thỉnh cầu Vũ Văn tiên sinh giúp đỡ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

Đù tại hạ ưng chịu, nhưng Thẩm Mộc Phong cũng không nghe.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Trước khi tiến vào cung cấm Thẩm Mộc Phong nhất nhất nghe lời tiên sinh. Chỉ cần tiên sinh kiên quyết một chút là Thẩm Mộc Phong phải chịu lời nghe theo.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Các vị nói thế là coi Thẩm Mộc Phong quá thấp kém. Tại hạ e rằng nếu mình kiên quyết bênh vực thì còn nguy đến tính mạng hai vị nữa. Dù hắn không nghĩ tới hai vị là cường địch trà trộn vào thì cũng hoài nghi hai vị bị tại hạ thu dụng, tất hắn giết đi cho yên chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói cũng có lý không biết trả lời thế nào.

Vũ Văn Hàn Đào lại cười mát nói tiếp:

-Theo chỗ lão phu biết thì trong võ lâm hiện nay chỉ có một người khả dĩ chống đối được Thẩm Mộc Phong khiến hắn đem lòng uý kỵ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Người nào mà ghê gớm thế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Người đó là Tiêu Lĩnh Vu. Ngoài Tiêu Lĩnh Vu trong vũ lâm chẳng còn người thứ hai nào khiến hắn phải sờn lòng.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

-Sao? Theo chỗ tại hạ biết thì Tiêu Lĩnh Vu bất quá là một nhân vật mới ra khỏi lều gianh... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

-Trong vụ này có một mối đạo lý rất vi diệu. Thẩm Mộc Phong đối chọi với Tiêu Lĩnh Vu mấy phen toa? nhuệ. Cái đó có thể là vì khả năng của Tiêu Lĩnh Vu, cũng có khi nhờ ở khí vận rất may. Nơi nào hắn cũng bị gã chiếm được thượng phong.

Dù sao thì Tiêu Lĩnh Vu cũng là một nhân vật rất nhiều đởm lược. Thật là nhân kiệt được trời phó cho tư chất đặc biệt... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Bất luận trường hợp nào Tiêu Lĩnh Vu cũng khiến cho Thẩm Mộc Phong sinh hồi hộp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

đáng tiếc hiện giờ không có Tiêu Lĩnh Vu ở đây. Chúng ta có nhắc đến y cũng bằng vô dụng... Đột nhiên chàng biến đổi thanh âm lạnh lẽo nói tiếp:

-Bọn tại hạ đưa điều kiện ra mà chưa được Vũ Văn tiên sinh trả lời.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Tại hạ xin nói thực là điều thứ nhất có thể ưng thuận còn điều thứ hai phải tuỳ cơ ứng biến. Lão phu chẳng có quyền gì thì hứa lời với hai vị thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Lão nói thế là sự thực, nhưng lão xảo quyệt vô cùng, mình không thể lường được. Đồng thời mình không nên dùng biện pháp đối với Phan Long để xử trí với lão.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng chậm rãi đáp:

-Cũng đành là theo ý kiến của tiên sinh. Chỉ xin tiên sinh đưa ra một lời bảo đảm để bọn tại hạ yên tâm.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Hai vị tính chuyện được đằng chân lân đằng đầu. Trước tình thế này, hai vị muốn lão phu bảo đảm bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nếu Vũ Văn tiên sinh có lòng thành thực thì đưa ra lời bảo đảm chẳng khó khăn gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Lão phu không nghĩ được biện pháp nào, xin thỉnh giáo hai vị.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Một người chết được mấy lần?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

Đĩ nhiên chỉ có một lần.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vậy tiên sinh đem cái chết ra mà bảo đảm. Nếu tiên sinh thay đổi lòng dạ bán đứng bọn tại hạ thì tiên sinh không thể sống được mà vào cung cấm. Đó là sự bảo đảm rất công bằng.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi:

-Sự thực các hạ là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ là một kẻ vô danh trên chốn giang hồ.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu hai lần nói:

-Các hạ đeo mặt nạ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

đúng thế! Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Các hạ có thể bỏ mặt nạ ra cho lão phu nhìn chân tướng được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Hiện giờ thì chưa được, nhưng nếu Vũ Văn tiên sinh ưng chịu điều kiện của tại hạ thì rồi có một ngày được trông thấy bộ mặt thật.

Bỗng nghe tiếng đập cửa cấp bách.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

-Có người đến rồi. Chắc là Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Thằng cha này quả nhiên giảo hoạt dị thường. Đối với nhân vật này phải dùng thủ đạon phi thường mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng gia tăng kình lực ở tay mặt. Đồng thời vung tay trái điểm lẹ vào trước ngực Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào không phải là tay vừa. Lão đã chuẩn bị liền nghiêng mình tránh khỏi. Tay trái lão hất mạnh một cái tưởng giựt ra được khỏi tay Tiêu Lĩnh Vu, nhưng năm ngón tay của chàng lúc thu lại thành kiên cố tựa hồ cái đai sắt.

Vũ Văn Hàn Đào cựa mạnh một cái không thoát ra được liền vũng chân phải đá và huyệt Đan điền Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay trái xuống chỉa ngón tay điểm vào chân Vũ Văn Hàn Đào.

Bách Lý Băng đặng hắng một tiếng, đưa tay mặt lẹ điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào tuy biết hai người võ công cao cường, nhưng không ngờ chân tay họ mau lẹ đến thế. Lão bị điểm trúng ba chỗ huyệt đạo mất hết sức kháng cự.

Động tác của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ mau lẹ lại điểm vào á huyệt Vũ Văn Hàn Đào khẽ bảo:

-Xin khuất tất tiên sinh một chút.

Chàng để lão ngồi xếp bằng tựa vào vách rồi xoay mình ra kêu.

Chỉ trong khoảnh khắc, chàng lại trở vào thạch thất giải khai á huyệt cho Vũ Văn Hàn Đào rồi hỏi:

-Thẩm đại trang chúa đã chuẩn bị hai mươi tên đại hán khoẻ mạnh, xin tiên sinh cho biết bao giờ động thủ?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Ai đã truyền lệnh này tới?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

đại đệ tử Thẩm Mộc Phong là Đơn Hoành Chương.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài đáp:

-Nếu Thẩm Mộc Phong thân hành tới đây, tất hắn nhìn ra tình hình khác lạ này... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

Đường như các hạ quen thuộc rất nhiều nhân sự trong Bách Hoa Sơn Trang?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

-Thời gian cũng chẳng còn lại mấy chốc, ý tiên sinh nghĩ sao xin mau quyết định đi?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Nếu lão phu không chịu để các hạ uy hiếp thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vì tình thế bắt buộc, bọn tại hạ đành hạ sát Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Trường hợp lão phu ưng thuận thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ điểm vào một chỗ kỳ huyệt của tiên sinh, chỉ trong vòng mười hai giờ mà không giải cứu là thương thế phát tác mà chết.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

được rồi! Tại hạ theo ý kiến của các vị.

Tiêu Lĩnh Vu điểm vào một chỗ kỳ huyệt của Vũ Văn Hàn Đào rồi giải khai ba chỗ khác rồi lạnh lùng nói:

-Chúng ta đều đem sinh mạng ra mà đánh cuộc, cái mạng của Vũ Văn tiên sinh đổi lấy hai mạng

vô danh tiểu tốt thì khuất tất quá.

Vũ Văn Hàn Đào không trả lời, lão mở tráp lấy một viên thuốc giải ra nuốt rồi chậm rãi nói:

-Lão phu bị điểm vào kỳ huyệt rồi, võ công còn giữ được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tuy bị ảnh hưởng một chút nhưng không có gì đáng kể.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Sau mười hai giờ tình hình của lão phu sẽ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ giải khai chỗ huyệt bị điểm, rồi điểm vào chỗ kỳ huyệt khác, tiên sinh vẫn sống thêm được mười hai giờ nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

-Cứ luân lưu như vậy không ngớt thì ra tính mạng của lão phu vĩnh viễn bị hai vị kiềm chế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chỉ cần tiên sinh giữ lời hứa là lúc chia tay tại hạ sẽ làm cho tiên sinh bình phục như cũ.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi đáp:

được rồi! Chúng ta đi thôi.

Lão rảo bước ra ngoài thạch thất.

Bách Lý Băng theo sát Tiêu Lĩnh Vu dùng phép truyền âm hỏi:

đại ca! Thật thế ư? Sau mười hai giờ lão sẽ bị thương thế phát tác ra mà chết hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Gia sư bảo thế chắc là đúng rồi. Tiểu huynh chưa dám nói quyết.

Chàng dừng lại một chút rồi dặn:

-Chúng ta càng đi sát bên mình Vũ Văn Hàn Đào càng tốt.

Vũ Văn Hàn Đào đi trước. Lão mở cửa đá ngửng đầu nhìn ra đã thấy Thẩm Mộc Phong dẫn bọn Chu Triệu Long, Đường lão thái thái chờ ở ngoài động.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói:

-Hai chục tên đại hán tráng kiện dadx tụ tập đông đủ để chờ Vũ Văn huynh sai phái.

Vũ Văn Hàn Đào quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp:

-Tiểu đệ vì tình thế bắt buộc đành hết sức thử làm coi.

Lão nói câu nước đôi này, Thẩm Mộc Phong khi nào không hiểu rõ nội tình, hắn bẽn lẽn cười nói:

-Nếu Vũ Văn huynh đưa được tiểu đệ vào cung cấm, tiểu đệ nhất đền đáp trọng hậu.

Vũ Văn Hàn Đào không nói gì nữa, rảo bước tiến về phía trước.

Bách Lý Băng vẫn nis lời dặn của Tiêu Lĩnh Vu theo sát Vũ Văn Hàn Đào.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đến bên cái đầm nhỏ có nước suối phun vào.

Phan Long dẫn hai chục tên đại hán khoẻ mạnh kẻ cầm thiết trì đục thép, người cầm búa lớn rìu to chia thành hàng đội đứng chờ sẵn.

Vũ Văn Hàn Đào nhận tình thế cung quanh một lượt rồi từ từ bước tới chỗ vách đá sát đầm nước. Lão mở tráp lấy ra một viên đá trứng ngỗng màu trắng vạch vào vách núi một vòng tròn chừng năm thước rồi nói:

-Các bạn dùng đục thép, thiết truỳ theo hình đồ của lão phu khoét sâu vào ba thước.

Những công nhân tráng kiện do Phan Long lãnh đạo lập tức khởi công. Những tiếng đục đá đinh tai vang lên không ngớt.

Thẩm Mộc Phong đặt nhiều hy vọng vào Vũ Văn Hàn Đào. Hắn chắp hai tay để sau lưng đứng trong trường quan sát.

Tiêu Lĩnh Vu nhân lúc tiếng đục đá chan chát khẽ bảo Bách Lý Băng:

-Băng nhi! Mụ già đứng sau Thẩm Mộc Phong là Đường lão thái thái, chưởng môn Đường gia ở Tứ Xuyên khét tiếng võ lâm về nghề dùng độc và phát động ám khí. Vạn nhất mà thân thế chúng ta bị bại lộ thì lúc động thủ cần để ý đến ám khí của mụ.

Bách Lý Băng là người thông tuệ tuyệt luân, nhưng hãy còn tình con nít, lại được cha mẹ nuông chiều muốn làm gì thì làm. Có ở vào tình trạng nguy hiểm cũng chẳng lo lắng gì, nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu quan tâm đến mình thì trong lòng khoan khoái, bất giác nhoẻn miệng cười, để hở hai hầm răng đều đặn trắng như tuyết.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, vội quay đi chỗ khác không dám nhìn cô nữa, chàng ngấm ngầm vận chân khí đề phòng. May mà chưa ai lưu tâm đến nụ cười của cô.

Vũ Văn Hàn Đào để hết tâm trí nhìn vào vách núi, đột nhiên lớn tiếng quát:

Đừng lại! Hai mươi tên tráng hán nhất tề dừng lại.

Lúc này vách núi mới khoét sâu được nửa thước.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

-Vũ Văn huynh đã phát hiện ra điều gì chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

đại trang chúa có nghe thấy thanh âm gì khác lạ không?

Thẩm Mộc Phong trong dạ mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp:

-Có chỗ nào không ổn? Tiểu đệ chưa nghe thấy chi hết.

Vũ Văn Hàn Đào rút cây thiết truỳ ở trong tay một đại hán tiến lại gần vách đá đập mạnh một cái hỏi:

đại trang chúa đã nghe thấy chưa?

Thanh âm lão rất lớn, dường như cố ý để cho Tiêu Lĩnh Vu cũng nghe rõ.

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp:

-Quả nhiên có hơi khác, dường như trong vách trống rỗng.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

-Có khi chỗ này thông vào mạch nước dưới đất... Lão ngửng đầu lên nhìn tia nước phun ra nói tiếp:

-Mạch nước này rất lớn và mãnh liệt vô cùng! Nếu đập thủng vách núi thì e rằng không một ai thoát khỏi nạn nước lũ.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

-Nếu vậy phải cẩn thận lắm mới được.

Vũ Văn Hàn Đào lại giơ thiết truỳ lên đập vào vách đá rồi lắng tai nghe một lúc.

Lão làm mấy lượt như vậy, đoạn bỏ cây thiết truỳ xuống nói:

-Hay lắm! Các vi tiếp tục động thủ đi! Thẩm Mộc Phong nói:

-Vũ Văn huynh đọc hàng vạn cuốn sách nên người võ lâm ca tụng là đại nho.

Bữa nay tiểu đệ cũng rất khâm phục...

Chương 18 - ĐỤC VÁCH ĐÁ CÔNG NHÂN TỬ NẠN

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đại trang chúa quá chén mà thôi. Những điều suy tính, phán đoán của tại hạ cha chắc đã đúng.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu Vũ Văn huynh không mở được cung cấm thì e rằng trên cõi đời này chẳng còn ai mở được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào cời ruồi không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên bụng bảo dạ:

- Coi thái độ Vũ Văn Hàn Đào thì dường nh trong bụng lão có kế hoạch mở cung cấm. Nếu vậy, chiếc chìa khóa ta giữ đây không còn giá trị nữa hay sao?

Trong lòng xoay chuyển ý gnhĩ, bên ngoài chàng càng để ý nhiều hơn. Chàng thấy vách núi càng vào sâu càng rắn thêm. Truỳ sắt đập vào tia lửa bắn tung toé, mà chỉ vỡ ra từng mảnh nhỏ rớt xuống đất rất ít.

Đột nhiên Vũ Văn Hàn Đào vội la lên:

- Ngừng tay! Dừng tay mau! Mời mấy tên đại hán lập tức ngừng lại.

Thẩm Mộc Phong khẽ hỏi:

- Vũ Văn huynh! Có điều chi khác lạ?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên quả nhiên là một nhân vật phi thường.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút ròi hỏi:

- Tiểu đệ không hiểu. Vũ Văn huynh nói rõ thêm một chút được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu tại hạ dựng ra cấm cung ở hang núi, thì cửa mở tất phải đặt ở chỗ này.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Bây giờ thì làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bao Nhất Thiên lại không đặt cửa ở đây.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Cấm cung ở đây rồi thì chúng ta có thể phá vách mà vào được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trừ phi chúng ta đều không muốn sống nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nghiêm trọng đến thế kia ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng vậy. Nếu còn đụng thêm vào là lập tức gặp thảm họa ngay.

Thẩm Mộc phong khẽ nói:

- Phá vỡ một mạch nóc trong lòng núi hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Không hẳn nh vậy.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Ngoài cái đó thì còn thảm hoa. gì nữa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ điều tra tiếng động của thiết trùy đập vào vách đá thì nếu không dừng tay lại kịp thời, những người cầm cương truỳ lập tức gặp họa sát thân.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Chỉ có vậy thôi ư?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Tại hạ nhận xét nh thế, đại trang chúa không tin chăng?

Thẩm Mộc Phong khẽ đáp:

- Vũ Văn huynh đã theo khoa học chuyên môn, có lý nào tiểu đệ lại không tin. Nếu chỉ mấy người cầm thiết truỳ đập vách núi bị chết sao Vũ Văn huynh không để bọn họ thử coi sự phán đoán của mình có đúng không?

Hắn nói vậy là mấy người đập núi có chết cũng không sao, cốt sao mình chứng thực sự phán đoán cho chính xác. Vũ Văn Hàn Đào là người thông minh, làm gì chẳng hiểu ý Thẩm Mộc Phong. Lão liền đáp:

- Đại trang chúa muốn chứng thực lời phán đoán của tiểu đệ thì cứ thử coi đi.

Nhng hay hơn hết là do đại trang chúa tự hạ lệnh.

Thẩm Mộc Phong mỉm cời quay lại ngó Chu Triệu Long nói:

- Bảo bọn chúng tiếp tục động thủ đi.

Chu Triệu Long dạ một tiếng rồi ra lệnh:

- Các ng ơi tiếp tục đập phá vách núi.

Mời mấy công nhân vâng lời huy động thiết truỳ đập mạnh vào vách núi.

Tiêu Lĩnh Vu sợ Thẩm Mộc Phong nhận ra thân thế mình, chàng không dám đến gần, mà Thẩm Mộc Phong lại nói chuyện rất khẽ với Vũ Văn Hàn Đào nên mấy câu sau chàng không nghe rõ. Chỉ thấy Thẩm Mộc Phong chăm chú nhìn bọn công nhân đập vách núi, chàng biết là có biến cố nên cũng lu tâm quan sát.

Những tiếng đập đá đột nhiên dừng lại. Mấy công nhân tự nhiên ngã quay ra.

Biến cố bất ngờ này chẳng những Thẩm Mộc Phong cực kỳ kinh hãi mà cả Vũ Văn Hàn Đào cũng hoang mang luống cuống. Những người ở xa hơn và không lu tâm đến nên không biết tấn thảm kịch đã xảy ra, vì mời mấy công nhân không bật tiếng rú cũng không rên la mà ngã xuống không một tiếng động.

Thẩm Mộc Phong tuy trong lòng chấn động nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh, cời mát hỏi:

- Vũ Văn huynh, vụ này là thế nào đây?

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng:

- Ta cũng chẳng hiểu ra làm sao. Nhng thú thực tất bị hắn khinh thường.

Lão liền đáp:

- Tại hạ đã nói rồi nhưng đại trang chúa không muốn nghe lời khuyên can... Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiểu đệ không có ý trách Vũ Văn huynh mà chỉ hỏi cho biết tại sao bọn chúng lại tự nhiên ngã quay ra?

Vũ Văn Hàn Đào vì tình thế bắt buộc đành từ từ tiến lại đáp:

- Bốn mặt cung cấm tất nhiên đã bố trí chất kịch độc.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chắc là một thứ khói độc... Vũ Văn Hàn Đào càng tới gần những xác chết nằm lăn ra đó thì cử động càng chậm chạp hơn. Lão đã tởng làm thế là dễ bề hạ màn, ngờ đâu hắn lại lờ đi nhcha nhìn thấy lão đi vào tử địa. Lão không sao được đành đi đến bên một công nhân, tay run bần bật lật thi thể người đó lên, chú ý nhìn thì thấy năm mũi châm nhỏ nh lông trâu màu hồng đâm vào mặt đại hán. Chỗ trúng châm đỏ tím lại.

Những mũi châm nhỏ này đã được bôi chất độc.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay nói:

- Đại trang chúa! Mời đại trang chúa lại đây mà coi.

Thẩm Mộc Phong nhìn quanh một lọt rồi cất bóc từ từ đi tới hỏi:

- Vũ Văn huynh đã phát giác ra điều chi mới lạ?

Mục quang hắn chợt ngó thấy những mũi độc châm trên mặt xác chết. Lão không khỏi ngẩn người ra nói:

- Té ra là một cơ quan phát xạ rất mạnh, đã bắn độc châm ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Không hiểu độc châm từ bên trong vách núi hay ở đá núi bắn ra... Thẩm Mộc Phong cời nói:

- Vụ này chứng tỏ một điều cung cấm đúng ở đây rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Còn chứng tỏ chung quanh cung cấm nguy hiểm chồng chất. Ngời ta đã bố trí rất nhiều cơ quan phát xạ.

Thẩm Mộc Phong nở nụ cời nham hiểm, đanh ác, ngó mặt Vũ Văn Hàn Đào.

Nhng chỉ thoáng cái, nụ cời đã biến mất, hắn hỏi:

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh đã nhận ra cách bắn những độc châm thế nào cha?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Đại trang chúa có nhận ra được chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tiểu đệ mà nhận ra được thì đã chẳng hỏi Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ không cần coi cũng biết cách họ bố trí ám khí thế nào rồi. Ph ơng pháp này chẳng những tàn độc mà còn khiến người ta đi lạc đường, hiểu lầm là đã tìm đến nơi trọng yếu. Đến Thẩm đại trang chúa cũng khó lòng tránh khỏi mắc bẫy.

Thẩm Mộc Phong ban đầu sửng sốt, rồi cời mát nói:

- Vụ này tại hạ muốn thỉnh giáo Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Họ dùng đục thép vách núi thành nhiều lỗ rồi đặt ống ngọc có cơ quan phát xạ rất mạnh bắn độc châm ra... Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Họ để ống ngọc vào trong lỗ vách đá không biết thì tởng là thần diệu, nhưng hiểu rõ rồi cũng chẳng có chi kỳ lạ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bạch ngọc rất giòn, đụng một cái là bể liền. Ngọc bể tên vọt ra trúng phải ai là người ấy chết liền.

Thẩm Mộc Phong nhìn vách đá nói:

- Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên đã ngấm ngầm đặt độc châm vào vách đá thì chỗ dụng tâm của lão nhất định là để bảo vệ cửa cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đại trang chúa còn có ý nghĩ nh vậy là trúng kế dụ địch rồi đó.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu Bao Nhất Thiên mà đặt cửa ở đây thì nhất quyết không thể đặt ám khí được.

Thẩm Mộc phong hỏi:

- Theo lời Vũ văn huynh thì cửa cung cấm không đặt ở chỗ này hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong gi ơng cặp lông mày lên, cời mà hỏi:

- Nơi đây, Vũ Văn huynh đã tính kỹ lắm rồi phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh tính lui tính tới mà vẫn không đoán trúng được cửa cung cấm ở đâu ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Môn học kiến trúc của Bao Nhất Thiên bao la bát ngát. Lão cao minh hơn tại hạ nhiều lắm nên tại hạ không đoán trúng được.

Thẩm Mộc Phong sa sầm nét mặt tựa hồ muốn nổi hung, nhưng hắn lại nhẫn nại cời mát nói:

- Không sao, Vũ Văn huynh cứ nghĩ kỹ đi. Tiểu đệ tin rằng Vũ Văn huynh là bậc học rộng tài cao, thế nào rồi cũng tìm ra được cửa vào cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ nhớ tới một điều cần phải nói rõ trớc với Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Điều chi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dù tìm đến được cửa cung cấm nhưng không có chìa khoá thì e rằng cũng không mở được.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Sao? Trớc kia Vũ văn huynh cha nghĩ tới điều này ư?

Vũ văn Hàn Đào đáp:

- Trớc khi thấy ám khí độc châm, tại hạ cha từng nghĩ đến, nhưng bây giờ phải nghĩ nh vậy.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Xin cho nghe lời cao luận.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tỷ nh Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên đã đặt cơ quan ở trong cửa cung cấm.

Vậy mà chúng ta không có chìa khoá thì làm sao mở được cơ quan.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chúng ta có thể dùng nhân lực đục cửa đá mà vào.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Cơ quan đó tất nhiên cực kỳ tinh xảo. Nếu dùng nhân lực phá huỷ, cơ quan bị hh ại thì e rằng cửa đá sẽ bị phong toa? không bao giờ mở được.

Thẩm Mộc phong cời mát hỏi:

- Nếu tại hạ có chìa khoá há chẳng mở được cung cấm từ sớm rồi? Hà tất còn phải mời Vũ Văn huynh đến đây giúp đỡ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ thấy ám khí trong vách đá mới biết Bao Nhất Thiên rất giỏi về kiến trúc, mà lại là người ác độc. Dùng cương lực phá cửa tức là huỷ hoại vĩnh viễn cung cấm.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Bây giờ Vũ Văn huynh cha tìm thấy cửa, vậy hãy tiếp tục tìm kiếm. Bao giờ thấy cửa rồi, chúng ta sẽ bàn tính kế hoạch nên chăng?

Vũ Văn Hàn Đào không nói nữa, lão đi tới một tảng đá rồi ngồi xuống, mở tráp lấy giấy bút ra, bắt đầu tính toán.

Thẩm Mộc phong thò đầu ra coi thì thấy trên giấy viết chữ gì mà không sao hiểu được.

Chu Triệu Long tiến đến bên Thẩm Mộc Phong khẽ nói:

- Đại trang chúa hãy tạm thời về nghỉ. Lão nhân gia còn ở đây e làm cho bọn họ khiếp sợ không thể chuyên tâm được.

Thẩm Mộc phong trầm ngâm một chút rồi khẽ nói:

- Lão này hiếu sắc, thấy gái đẹp thì tâm tính mới thoải mái được một chút. Nhị đệ đi mời Kim Hoa phu nhân tới đây ngấm ngầm giám thị lão.

Hắn vừa nói vừa từ từ cất bớc tiến về phía trớc.

Chu Triệu Long quay đầu nhìn lại thấy đã cách xa Vũ Văn Hàn Đào mấy trọng liền khẽ đáp:

- Kim Hoa phu nhân khắp mình đều là độc vật. Võ công cũng hơn Vũ Văn Hàn Đào lại nói năng hoạt bát. Để mụ đến giám thị lão là đúng lắm.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nhị đệ bảo Kim Hoa phu nhân tốt hơn hết là cho một giống độc trùng cắn Vũ Văn Hàn Đào một miếng rồi sau lại cho lão uống thuốc giải. Làm nh vậy khiến cho lòng lão lúc nào cũng hồi hộp không yên, nhưng chẳng ảnh hởng gì đến thần trí.

Chu Triệu Long hỏi:

- Làm nh vậy há chẳng ảnh hởng đến công tác của lão?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vũ Văn Hàn Đào là người thông minh, lại ham sống sợ chết. Để lão có một tia hy vọng cầu sinh là quyết lão không chịu chọn đường chết... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều vụ này rất nghiêm mật, phải thận trọng lừa lão vào bẫy dần dần. Bất luận trờng hợp nào cũng không nên để lão phát giác ra chúng ta có hành động này.

Chu Triệu Long đáp:

- Tiểu đệ đi gặp Kim Hoa phu nhân ngay lập tức và dặn mụ.

Thẩm Mộc Phong gật đầu rồi rảo bớc đi liền.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi bên tính thầm trong bụng:

- Cuộc hội ước giữa Khâu tỷ tỷ và Ngọc Tiêu Lang Quân sắp đến rồi. Ta chẳng thể ở đây mà chờ đợi được, cần tìm cách vào cung cấm cho lẹ. Ta đã có chìa khoá trong mình thì vấn đề là ở chỗ tìm ra cửa cung cấm.

Chàng động tâm nh lửa bốc ngùn ngụt không sao ngăn cản được, cũng chẳng thể nhẫn nại, liền đứng dậy đi về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Bách Lý Băng vội hỏi:

- Đại ca! Đại ca đi đâu đó?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta phải vào cung cấm cho sớm. Tiểu huynh lại nhắc Vũ Văn Hàn Đào.

Băng nhi hãy chờ ở đây đừng để cho họ sinh lòng ngờ vực.

Bách Lý Băng trớc kia bản tính quật cờng, nhưng bây giờ lại ôn nhu nh con cừu non. Cô mỉm cời ngồi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bớc đến bên Vũ Văn Hàn Đào khẽ gọi:

- Vũ Văn tiên sinh... Vũ Văn Hàn Đào ngẩng đầu nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Tiên sinh đã tìm ra cửa cung cấm cha?

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi hỏi lại:

- Sao các hạ nóng thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta ở đây rất nguy hiểm, nên vào cung cấm sớm đi rồi rời khỏi hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Sau khi vào cung cấm chẳng lẽ còn mong sống mà rời khỏi nơi đây?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Té ra lão này có ý trùng trình.

Chàng hỏi lại:

- Sao lại không thể rời khỏi đây?

Vũ Văn Hàn Đào cời lạt đáp:

- Sau khi tiến vào cung cấm, bọn ta nh múi chanh vắt hết nớc, chẳng còn giá trị gì để lợi dụng. Lão phu thầm hiểu con người Thẩm Mộc Phong nh thế nào, quyết hắn chẳng chịu buông tha chúng ta đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hắn đã ưng lời không giết tiên sinh kia mà?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hắn không giết là cầm tù ở trong thạch động bí mật, suốt đời không thấy bóng mặt trời thì còn đau khổ hơn là chết.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Vì thế tiên sinh muốn kéo dài thời gian phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cũng không phải thế. Lão phu mà tìm ra cửa cung cấm sớm, e rằng cũng không mở được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ sẽ giúp tiên sinh mở cửa.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm mặt nói:

- Nếu trên đời này có người mở được cửa cung cấm thì chỉ là ta, hoặc người nào đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ngời nào là sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Ngời nào lấy được chìa khoá cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao tiên sinh biết tại hạ không có chìa khoá đó?

Vũ văn Hàn Đào sửng sốt đáp:

- Lão phu không ưa kẻ nói khoác mà chẳng biết thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Chỉ cần tiên sinh tìm được đến cửa là tại hạ sẽ có chìa khoá.

Vũ Văn Hàn Đào cời lạt hỏi:

- Các hạ có biết trên đời có mấy bộ chìa khoá cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác không trả lời được vì chàng chẳng biết trên thế gian có mấy cái chìa khoá cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào cời lạt nói:

- Theo chỗ lão phu biết thì Xảo thần công Bao Nhất Thiên chỉ đúc có hai bộ. Một bộ lão luôn đeo bên mình, còn một bộ để ngoài cung. Lão đeo bên mình một bộ là để người nào bị hãm trong đó phải tìm đến lão mới mở được, không thì chết bỏ xác. Bộ đó không kể làm chi nữa.

Tiêu lĩnh Vu hỏi:

- Còn một bộ nữa đâu?

Vũ Văn Hàn Đào chuyển động cặp mắt nhìn quanh một lợt thì chỉ thấy tám đại hán võ phụcở ngoài xa cách đó mấy trợng.

Còn bọn Thẩm Mộc Phong, Chu Triệu Long, Đường lão thái thái đã đi mất hút. Cả mời mấy xác chết cũng được rời đi không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiên sinh bất tất phải coi nữa. Bọn họ đi cả rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Các hạ vẫn lu tâm đến từng cử động của họ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Vũ Văn tiên sinh! Chúng ta có ít thời gian lắm, nói vào chính đề thôi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Các hạ quyết không phải là thủ hạ của Lam Ngọc Đường.

Nếu lão phu đoán không lầm thì các hạ chính là đích thân Lam Ngọc Đường.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất luận tại hạ là ai, tiên sinh hãy mau mau trả lời câu hỏi của tại hạ đã.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Lão phu không tin là các hạ lại có chìa khoá cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta sống chết có nhau, chẳng lẽ tại hạ còn nói đùa với tiên sinh?

Vũ Văn Hàn Đào toan trả lời thì Kim Hoa phu nhân ở đâu chợt tới nhanh nhchớp.

Mụ cời rất t ơi, hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh đã tính ra được cửa cung cấm ở đâu cha?

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Kim Hoa phu nhân rồi nghiêng mình nói:

- Nếu tiên sinh không có điều chi sai bảo thì tiểu nhân xin rút lui.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay đáp:

- Ng ơi đi đi.

Lão đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói tiếp:

- Tại hạ cha tìm ra.

Tiêu Lĩnh Vu sợ Kim Hoa phu nhân nhận ra thanh âm của mình, chàng đã cố ý nói tiếng ồm ồm.

Ngờ đâu Kim Hoa phu nhân là người rất tinh ranh, mụ sinh lòng nghi hoặc đưa mắt nhìn Tiêu lĩnh Vu trầm giọng quát:

- Đứng lại! Tiêu Lĩnh Vu quay lại nghiêng mình hỏi:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Kim Hoa phu nhân nhíu mày hỏi:

- Ng ơi nhân được ta ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nay tiểu nhân mới gặp phu nhân lần đầu.

Kim Hoa phu nhân nhìn Vũ Văn hàn Đào hỏi:

- Gã này là kẻ tuỳ tùng của Vũ văn huynh phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đâu có được oai phong nh phu nhân? Làm gì cũng có kẻ hầu người hạ.

Tại hạ tróc nay đi đâu chỉ có một mình. Còn vị này là do Nhị trang chúa để cho tại hạ... Lão ngửa mặt lên trời cời ha hả nói tiếp:

- Không chừng y cũng có dụng tâm nh phu nhân đến đây để giám thị tại hạ.

Lão ứng đối đắc thể khiến cho Kim Hoa phu nhân hết lòng ngờ vực.

Mụ xua tay nói:

- Được rồi! Ng ơi đi đi! Tiêu Lĩnh Vu vừa trở gót cất bóc vừa nghĩ thầm trong bụng:

- Kim Hoa phu nhân đối với ta rất thân thiết. Ta mà nói rõ thân thế không hiểu y có giúp ta được điều gì chăng? Bây giờ mình ít người quá nếu được y giúp đỡ thì thật hay.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng đã bóc đến bên Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Ngời đàn bà đó là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Kim Hoa phu nhân, trong mình mụ chỗ nào cũng đầy độc vật. Mụ nguyên là một vị bá v ơng ở đất miêu cương. Mụ tiến vào Trung Nguyên tỏng cùng những tay cao thủ võ lâm so tài cao thấp nhưng lại bị Thẩm Mộc Phong thu dụng vào Bách Hoa sơn trang.

Chàng khẽ thở dài nói tiếp:

- Thẩm Mộc Phong thật là lợi hại. Đáng tiếc tính hắn thâm hiểm tham độc, mu đồ bá chủ võ lâm. Giả tỷ lão theo đường chính đạo, khai sơn lập phái thì tất thành một vị bang chủ đáng kính.

Chương 19 - VŨ VĂN HÀN ĐÀO TÌM CỬA CUNG CẤM

Bách Lý Băng nói:

- Hừ! Tiểu muội coi Kim Hoa phu nhân chẳng thuận mắt chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Vì mụ đầy vẻ lẳng lơ chứ không phải là người đàn bà đứng đắn. Cần cho mụ nếm mùi đau khổ một chút mới được.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Võ công Kim Hoa phu nhân không phải tầm thường. Nếu Băng nhi ngấm ngầm hạ thủ đột kích thì nhất định bị y phát giác. Khi đó sẽ gây nên cục diện rắc rối khó bề dàn xếp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng vội khuyên can:

- Băng nhi! Lúc này phải cố nín nhịn mới được. Chúng ta cốt sao vào được cung cấm, đừng để vì việc nhỏ mà hư việc lớn.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Tiểu muội nể mặt đại ca mà tạm thời nhiêu dung cho mụ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Nếu xảy cuộc động thủ thì chưa chắc cô đã địch nổi y.

Nhưng chàng sợ nói ra khiến Bách Lý Băng tức giận mà thêm rắc rối nên chàng đành để bụng. Chàng ngẩng đầu trông ra thấy Vũ Văn Hàn Đào vẫn chuyên tâm vào việc biên viết, không để ý gì đến Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân ngồi một mình cũng buồn liền đứng dậy đi về phía Tiêu Lĩnh Vu. Bách Lý Băng chau mày đảo mắt nhìn đầm nước trong suốt.

Kim Hoa phu nhân từ từ bước tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ngươi ở Bách Hoa sơn trang được bao lâu rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu nhân ở luôn trong hang này làm công tác.

Kim Hoa phu nhân giương cặp mắt trong suốt nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ngươi đeo mặt nạ phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Nhãn quang y thật là lợi hại. Không thể coi thường người đàn bà này được.

Ngoài miệng chàng đáp:

- Tiểu nhân thường thường bệnh hoạn, nước da vàng bủng. Đa tạ phu nhân có lòng hỏi tới.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Vừa rồi ngươi bàn chuyện gì với Vũ Văn Hàn Đào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bàn về chuyện tiên sinh tìm cửa vào cung cấm... Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Y bảo sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiên sinh bảo chỉ biết hết lòng hết sức mà làm chứ không nắm vững phần nào.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Chu nhị trang chúa phái hai người theo hầu lão phải chăng để ngấm ngầm giám thị.

Tiêu Lĩnh Vu không biết nên tra? lời ra sao, chàng chỉ cười mát chứ không nói gì.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Ngươi hay quá! Thật là thủ khẩu nghi bình.

Đột nhiên mụ vươn tay ra chụp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu knih hãi nghiêng mình né tránh hỏi:

- Phu nhân làm thế là có ý gì?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Ngươi tránh được đòn đánh đột ngột của ta đủ biết là cao thủ hạng nhất trong võ lâm Trung Nguyên.

Mụ lại giơ tay trái lên chụp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hít mọt hơi chân khí lùi lại hai bước hỏi:

- Phu nhân đã biết tại hạ là người ở Bách Hoa sơn trang, sao còn giỡn cợt hoài?

Chàng đi với Trung Châu Nhị Cổ khá lâu nên đã học được nhiều cách tuỳ cơ ứng biến.

Qua? nhiên câu nói của chàng có hiệu lực, Kim Hoa phu nhân không động thủ nữa, cười mát hỏi:

- Ngươi có chịu thừa nhận là đeo mặt nạ không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phu nhân đã nhận ra được tưởng không nên hỏi nhiều.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu vậy thì ngươi coi thường Vũ Văn Hàn Đào quá. Ta còn có thể nhận ra được thì chắc lão cũng phát giác.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cất tiếng hỏi:

- ái chà! Kim Hoa phu nhân! Phải chăng Thẩm Mộc Phong dặn phu nhân làm như vậy?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Văn Hàn Đào trong tay cầm một con rết dài chừng nửa thước.

Kim Hoa phu nhân cười mát chậm chạp quay lại nói:

- Tiên sinh bất tất phải hoang mang. Hãy uống một liều thuốc của bản nhân. Con ngô công này tuy độc nhưng nội công của tiên sinh rất tinh thâm. Phải ít ra là sau nửa giờ chất độc mới phát tác được.

Vũ Văn Hàn Đào buông năm ngón tay mặt ra. Con rết bị bóp nát thành nhiều mảnh rơi xuống đất. Nguyên lão đã bị con ngô công cắn một phát rồi mới phát giác, liền nắm tay bóp nát ra.

Bách Lý Băng nói:

- Mụ đàn bà này ác độc quá... Tiêu Lĩnh Vu tạt ngang một bước ngăn Bách Lý Băng lại, nói:

- Băng nhi! Nên ngồi yên để xem diễn biến và chớp cơ hội.

Vũ Văn Hàn Đào hết sức bình tĩnh nói:

- Phu nhân là người danh vọng rất lớn, không nói dối ai để lừa bịp.

Lão cất cao giọng hơn nói tiếp:

- Có phải Thẩm Mộc Phong bảo phu nhân tha? độc vật cho nó cắn tại hạ không?

Kim Hoa phu nhân cười dáp:

- Lão bất tất phải đổ trách nhiệm lên mình đại trang chúa. Con rết của bản nhân cắn tiên sinh bị thương thì chỉ có bản nhân giải cứu được mà thôi.

Mụ lấy thuốc đổ ra lòng bàn tay, từ từ đưa gần lại.

Vũ Văn Hàn Đào lấy thuốc giải rồi lạnh lùng hỏi:

- Phu nhân không để cho độc vật cắn chết tại hạ, há chẳng là lưu lại mối hoa. rất lớn?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu cười tươi đáp:

- Vũ Văn Hàn Đào mà có đối nghịch với bản nhân cũng chưa trừ được nọc độc của rắn rết.

Vũ Văn Hàn Đào cười khan mấy tiếng rồi không nói gì nữa, ngồi xếp bằng nhắm mắt lại.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách:

- Vũ Văn huynh! Vũ văn huynh hãy vận khí thử coi. Có khi chưa trừ hết được nọc độc của con rết.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi như nhập định, để mặc cho Kim Hoa phu nhân nói giọng trào phúng. Thuỷ chung lão vẫn không hé răng.

Hai bên giữ tình trạng này chừng nửa giờ. Kim Hoa phu nhân thấy Vũ văn Hàn Đào không nói gì thành ra cụt hứng, đột nhiên mụ đứng dậy bước đi.

Vũ Văn Hàn Đào chờ cho Kim Hoa phun nhân mất hút rồi lão mới mở mắt ra giơ tay lên vẫy Tiêu Lĩnh Vu một cái.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng bước lại hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh có điều cho dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bất luận các hạ là ai, tại hạ cũng quyết định đem lòng tín nhiệm và thành thực hợp tác.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta đang ở vào tình trạng sống thì cùng sống, chết thì cùng chết, nếu hợp tác với nhau tất tăng thêm phần sinh cơ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Lão phu đã tìm ra cửa cung cấm rồi, nhưng chưa hiểu các hạ có chìa khoá thật không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trước tình trạng này tại hạ còn lừa gạt tiên sinh làm chi?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hay lắm! Chúng ta chờ đến đêm hãy mở cửa cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiên sinh có nắm chắc là tìm thấy cửa không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Mười phần chắc đến tám.

Lão ngừng lại một chút rồi đáp:

- Chúng ta chỉ có một sinh cơ duy nhất là ỷ vào những cơ quan trong cung cấm để đối phó với

bọn Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thương thế của tiên sinh ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Không hề gì. Trước khi mở được cung cấm, Thẩm Mộc phong quyết không gia hại tại hạ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lúc này nhất cử nhất động của tiên sinh e rằng đều dưới con mắt giám thị của họ. Tại hạ không tiện nói chuyện lâu với tiên sinh.

Rồi chàng thủng thẳng đi về chỗ cũ.

Vừng thái dương đã lặn non đoài. Vòm trời phía tây nổi lên ráng chiều đỏ ối.

Thẩm Mộc Phong lật đật chạy đến trước mặt Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn huynh! Tiểu đệ vừa ngồi nhập định lúc tỉnh dậy mới biết Kim Hoa phu nhân tha? độc vật làm cho Vũ Văn huynh bị thương. Hiện giờ thương thế ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào tủm tỉm cười đáp:

- Độc vật trong mình Kim Hoa phu nhân chui ra cắn tại hạ một miếng. Chắc đây cũng là chuyện vô tình. Tại hạ đã uống thuốc giải và ngồi điều dưỡng một lúc thấy đỡ nhiều, tưởng không hề gì.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Trời sắp tối rồi. Vũ Văn huynh nên về thạch thất nghỉ ngơi. Sáng sớm mai sẽ lại đây nghiên cứu cửa ngõ cấm cung.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Không cần nghỉ nữa. Trong mình tiểu đệ còn chút nọc rết chưa trừ được hết, cần ngồi vận khí dẫn thuốc. Không chừng nửa đêm thanh sao sáng, lòng dạ yên tĩnh, tại hạ sẽ tìm ra được cửa ngõ cung cấm cũng nên.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh cực nhọc như vậy, khiến Thẩm mỗ thật áy náy.

Vũ văn Hàn Đào đáp:

- Lý đương nhiên tiểu đệ phải cố sức hết lòng... Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại trang chúa nên chỉ thị cho bọn thuộc hạ nếu không có điều chi khẩn yếu thì đừng đến quấy nhiễu tại hạ.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tiểu đệ xin làm theo ý nguyện của Vũ Văn huynh lập tức. Vũ Văn huynh giữ sức khoẻ là điều

cần thiết không nên lao lực thái quá.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng nói:

- Đại trang chúa quan tâm đến tại hạ như vậy, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vũ Văn huynh dạy quá lời! Rồi trở gót bước đi.

Vũ Văn Hàn Đào hé mắt nhìn bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong mất hút rồi mới nhắm mắt điều dưỡng thật sự.

Trời mỗi lúc một tối đen lại. Cảnh vật xung quanh đều bao phủ bởi bóng đêm dày đặc.

Tiêu Lĩnh Vu biết là lúc này rất quan hệ, cần phải nhẫn nại lắm mới được. Chàng chờ đợi cơ hội, dù ruột nóng như lửa nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Bách Lý Băng ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu tuy ở nơi hang thẳm, rừng sâu mà cô cảm thấy rất sung sướng. Nét mặt cô thỉnh thoảng lại lộ ra một nụ cười.

Lúc gần hết canh một, sắp sang canh hai, Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy. Lão giàu kinh nghiệm lại mưu tính sâu xa, hai tay chắp để sau lưng như không có việc gì. Lão đảo mắt nhìn quanh không thấy có người giám thị mới đi vòng tới bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Bây giờ động thủ được rồi đấy.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết lão đi tới nhưng gia? vờ như người trong mộng choàng tỉnh giấc, chàng dụi mắt hỏi:

- Bây giờ canh mấy rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Sắp sang canh hai.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Tiên sinh đã tính ra cửa ngõ được chưa?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Chìa khoá cung cấm hiện ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ở trong mình tại hạ này.

Vũ Văn Hàn Đào chìa tay ra nói:

- Đưa cho tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông chiều trời đáp:

- Tại hạ tưởng nên thay đổi chỗ điểm huyệt đề phòng có biến không chiếu cố được nhau, bây giờ mới đổi chỗ điểm huyệt thì hại đến sức khoẻ tiên sinh.

Chàng không chờ lão tra? lời đã vung chỉ vào chỗ kỹ huyệt rồi giải phóng huyệt đạo bị điểm huyệt trước.

Vũ Văn Hàn Đào đứng yên không nhúc nhích chờ Tiêu Lĩnh Vu điểm huyệt xong mới thủng thẳng nói:

- Các hạ đừng quên rằng lúc này chúng ta đang hợp tác với nhau.

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp:

- Sau khi vào cung cấm rồi, tại hạ sẽ giải khai huyệt đạo cho tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm Mộc phong cố ý tỏ thái độ đàng hoàng, chưa bố trí giám thị ra mặt, chứ chẳng phải hắn không giám thị. Chúng ta có hành động gì là hắn được tin báo ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vì thế mà chúng ta cần hợp tác một cách chân thành để qua được bước gian nguy này, không nên lừa miếng nhau.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chúng ta không có nhiều thì giờ. Nếu các hạ không có chìa khoá cung cấm mà hành động thì chẳng khác gì nói cho Thẩm Mộc Phong hay chỗ đặt cửa cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ cần tiên sinh tìm đúng chỗ là được rồi.

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Bách Lý băng hỏi:

- Còn vị cô nương này thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này đáo để thật, đã nhận ra Băng nhi là gái gia? trai. Ta cũng bất tất lộ vẻ kinh dị nữa.

Chàng liền bình tĩnh đáp:

- Dĩ nhiên y cùng đi với ta.

Bách Lý Băng mỉm cười không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào vừa cất bước vừa nói:

- Nếu xảy biến cố, Thẩm Mộc Phong bắt được chúng ta thì tất nhiên hai vị phải chết trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn tiên sinh thì sao? Chẳng lẽ hắn chịu buông tha?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên hắn không tha tại hạ, nhưng cũng không giết ngay lập tức. Như vậy so với hai vị, lão phu còn có sinh cơ nhiều hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiên sinh đã có ý nhĩ như vậy thì nên yên lòng mới phải.

Ba người đến chân vách núi bên cạnh cái đầm nhỏ. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì cửa cấm cung là chỗ nước suối phun ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới trong làn nước đầm có lộ ra ánh con phi ưng và con bàn xà cùng giác độ ánh nhật quang chiếu vào cũng cảm thấy có lý, chàng liền đáp:

- Mong rằng sự phán đoán của tiên sinh không lầm.

Rồi chàng nói tiếp:

- Tại hạ lại coi xem, hai vị hãy chờ ở đây một lát.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hãy khoan! Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiên sinh còn điều cho muốn nói?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bọn lão phu đứng đây thì Thẩm Mộc Phong có phát giác mình còn cớ giải thích. Nếu các hạ lần mò khu vách núi mà bị hắn phát giác thì khó bề chối cãi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiên sinh vẫn có thể đối đáp, trừ phi không muốn biện luận với hắn... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Nhưng dù các hạ có trèo lên cũng không tìm thấy cửa cung cấm được, há chẳng uổng công ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo ý tiên sinh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Các hạ giao chìa khoá cho tại hạ đi coi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta cùng đi với nhau được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Được! Rồi lão thi triển Bích hổ công trèo vách núi.

Bách Lý Băng khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Còn tiểu muội thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cũng trèo ca? lên.

Bách Lý Băng gật đầu, vội vàng trèo lên theo.

Chỗ vách núi này chẳng những thẳng như đao bạt mà còn ẩm ướt trơn tuột, rêu xanh mọc đầy. Ngoại trừ Bích hổ công chẳng còn cách nào lên được.

Mới lên được chừng năm trượng, Vũ Văn Hàn Đào đã cảm thấy không chống nổi, thở lên hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận nội lực, đột nhiên bò nhanh hơn, chớp mắt đã vọt qua Vũ Văn Hàn Đào.

Chàng định bò lên trước tìm chỗ có hòn đá lồi ra để bám lấy rồi sẽ giúp Vũ Văn Hàn Đào một tay. Chàng thi triển ca? hai chân hai tay sờ mó loạn lên.

Đột nhiên tay mặt chàng sờ vào chỗ trống tựa hồ vách núi lõm vào. Năm ngón tay chàng liền thò vào bám chặt, dùng sức mạnh đu người lên chỗ vách lõm.

Lúc này Vũ Văn Hàn Đào càng thở cấp bách hơn. Tiêu Lĩnh Vu không kịp coi tình thế chỗ vách núi lõm này, chàng móc hai chân vào đó rồi chúc đầu xuống. Tay mặt chàng chụp được cổ áo Vũ Văn Hàn Đào, liền vận nội lực kéo lão lên.

Lúc này Bách Lý Băng cũng trèo lên được chỗ núi đã lõm.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Không hiểu thân thế hai người này ra sao? Bản lãnh chúng dường như còn hơn ca? ta. Chúng leo núi mau lẹ mà không nghe thấy hơi thở cấp bách.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu xuống nhìn, nhưng đêm tối trong hang cảnh vật càng tối hơn, không nhìn rõ chi hết. Chàng ước lượng chỗ mình đứng cách mặt đất chừng năm sáu trượng.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói:

- Qua? nhiên đúng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đúng cái gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đã nghĩ đến nếu cửa cung cấm mà ở trên vách núi này thì phải có chỗ đặt chân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo ý tiên sinh thì cửa cung cấm ở gần đây rồi hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có vậy mới đúng lý... Lão vươn tay sờ mó một lúc rồi nói:

- Chỗ lõm này sâu không đầy một thước, cao bất quá bảy thước, bề rộng chừng năm thước, đủ chỗ cho năm người đứng, nhưng phải là những nhân vật võ công khá lắm mới được. Hình thế chỗ này dĩ nhiên không phải thiên nhiên mà do con người tạo ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Người đó dụng tâm khoét chỗ núi này làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Phải có chỗ đặt chân mới mở được cung cấm chứ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo lời tiên sinh thì cửa cung cấm phải ở cạnh đây hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào giục:

- Đưa chìa khoá đây.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ thò tay vào bọc lấy chìa khoá ra hỏi:

- Tiên sinh có thể cho tại hạ hay cửa cung cấm ở chỗ nào không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đêm tối thế này làm sao mà trông thấy được Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu tại hạ cầm chìa khoá thì may ra được, hoặc nó có thể giúp cho tìm thấy cửa dễ dàng hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Nếu lão thật tình chịu mở cửa đưa ta vào cung cấm thì giao chìa khoá cho lão cũng chẳng ngại gì. Nhưng nếu lão biến tâm thì thật nguy hiểm.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Chìa khoá tại hạ cầm ở tay này, tiên sinh thử nhìn kỹ coi.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn một lúc rồi hỏi:

- Lúc này mà các hạ chưa tín nhiệm tại hạ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lòng người không trông rõ được, tại hạ chẳng thể không đề phòng đối với bất cứ ai... Chàng chưa dứt lời đột nhiên nghe tiếng Thẩm Mộc Phong hỏi vọng lên:

- Vũ Văn huynh, tìm thấy cửa cung cấm rồi ư?

Tiếng nói ngay ở dưới chân vách núi chỗ mấy người đứng.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Thân thế của các hạ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hãy đối phó với Thẩm Mộc Phong trước đã. Mở được cửa cung cấm rồi tại hạ lạp tức cho tiên sinh hay tên họ thực.

Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng đáp:

- Chưa tìm thấy được. Thẩm đại trang chúa hãy nán chờ.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh phải coi chừng kẻo sểnh chân té xuống.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chỗ này rất bình yên. Thẩm đại trang chúa bất tất phải quan tâm.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Có cần tiểu đệ thắp đuốc không?

Vũ Văn Hàn Đào gạt đi:

- Không cần đâu, tiểu đệ đang điều tra cửa ngõ cung cấm. Đại trang chúa đừng quấy nhiễu tại hạ là hơn.

Lão dứt lời qua? nhiên chú ý nhìn vào vách núi.

Bỗng thấy ánh lửa lập loè. Dưới chân vách núi đã thắp một cây đuốc lớn. Cây đuốc này đặc biệt chế ra, thắp rồi ngọn lửa lên cao đến hơn hai thước, toa? sáng mãnh liệt, trong vòng mấy trượng đều trông rõ.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn xuống thấy dứng lố nhố đến bảy tám người. Đầu tiên là Thẩm Mộc Phong, bên cạnh hắn có bọn Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân, Chu Triệu Long, Kiếm môn song anh và Đại giám công Phan Long.

Chương 20 - MỌI NGƯỜI TRANH NHAU VÀO CUNG CẤM

Một đại hán cao lớn đứng cách mấy người này chừng sáu bảy thước cầm cây đuốc giơ lên.

Thẩm Mộc Phong vận hết mục lực lại nhờ ánh lửa đuốc nhìn rõ rồi nói:

- Ba vị đứng vào chỗ lõm trên vách đá, chẳng có chút gì yểm hộ. Nếu Thẩm mỗ hạ lệnh phóng ám khí tấn công thì e rằng Vũ Văn huynh không còn cách nào chống đỡ được.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- Hắn nói vậy là sự thật. Mình đang đứng chỗ lõm vách đá, không xoay sở được, nếu họ giương cung bắn tới thì đành chịu chết.

Tuy trong lòng khiếp sợ, nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh, lão thủng thẳng đáp:

- Tại hạ chưa tìm ra được cửa cung cấm. Vậy đại trang chúa không nên nóng nảy là hơn.

Mấy câu đơn giản này khiến cho Thẩm Mộc Phong không sinh lòng ngờ vực. Trong lúc nhất thời khó mà biết được lão nói thật hay nói dối.

Tiêu Lĩnh Vu cũng siết đỗi lo âu trong dạ. Gia? tỷ Đường lão thái thái phóng ám khí có chất độc lên đột kích thì trước trường hợp này không sao tránh khỏi, vì chàng phải ngưng thần chú ý đến từng cử động của Thẩm Mộc Phong.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào giục:

- Đưa cho lão phu.

Thanh âm cấp bách dường như đã phát hiện điều gì.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt cầm chiếc chìa khoá cung cấm giao cho Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào vội đón lấy.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng rú thê thảm vang lên. Lão nhìn ra thì người Phan Long tung lên không đập vách đá ầm một tiếng rồi văng ra rớt xuống đất. Hiển nhiên Thẩm Mộc Phong đã nghi ngờ thân thế của Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng. Hắn hỏi Phan Long thì y đáp không trôi liền bị Thẩm Mộc Phong phóng chưởng đánh chết. Hắn đánh chết Phan Long rồi đột nhiên vung hai tay nhảy vọt lên cao hơn hai trượng. Tấm thân cao lớn của hắn dính vào vách đá. Đồng thời Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái cũng thi triển Bích hổ công trèo lên vách núi.

Nên biết chỗ Tiêu Lĩnh Vu đứng cách mặt đất sáu rtượng, dù người khinh công tuyệt đỉnh cũng chẳng thể nhảy một cái mà tới nơi. Trong giây lát, cục diện biến chuyển rất nhanh. Một cuộc ác chiến kinh tâm động phách sẽ xảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu cũng lo mình khó tráh được cuộc động thủ, liền nói khẽ với Vũ Văn Hàn Đào:

- Tiên sinh để hết tâm trí đặng tìm cho ra cửa cung cấm. Còn tại hạ đối phó với bọn chúng... Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Băng nhi! Băng nhi coi chừng những ám khí có chất độc của Đường lão thái thái và độc vật trong mình Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đã trèo lên cao được ba trượng, chỉ còn cách chỗ ba người đứng chừng hơn hai trượng.

Dưới ánh sáng cây đuốc, dĩ nhiên hai bên đã trông rõ mặt nhau.

Bách Lý Băng thò tay vào bọc lấy ra hai mũi Hàn băng ngân châm cầm sẵn trong tay. Cô ngấm ngầm đề tụ chân khí ra lòng bàn tay thủ thế chờ đợi. Vì được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ, dường như cũng biết hiện giờ lâm vào hoàn cảnh rất nguy hiểm, Bách Lý Băng không dám lơ là, để hết tâm trí coi chừng địch nhân.

Vũ Văn Hàn Đào tay trái cầm chìa khoá, hai mắt nhìn kỹ vách núi, lão không đến nỗi phải phân tâm vì địch nhân tới gần, vì lão đã biết rõ lúc này chỉ có một tia hy vọng duy nhất là mở được cửa cung cấm chạy vào mới thoát chết.

Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái chia hai bên ta? hữu tiến dần lên. Tuy hai mụ chưa biết rõ thân thế Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nhưng nghĩ tới hai người đã trèo được vách núi dựng đứng này thì quyết không phải hạng tầm thường nên cũng có ý e dè không dám đến gần quá.

Đường lão thái thái khi còn cách ba người chừng trượng rưỡi thì dừng lại, thò tay vào bọc móc ra một lưỡi truỷ thủ sáng loáng đâm sâu vào vách núi đánh sột một tiếng. Tay trái mụ nắm lấy chuôi dao để người đeo tòn ten rồi lạnh lùng hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh, hai vị gia? mạo làm công nhân kia lai lịch thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào vừa kiểm tra vách núi vừa đáp:

- Tại hạ sắp tìm ra được cửa cung cấm rồi, lão phu nhân đừng làm phân tâm của tại hạ là hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu cũng hiểu rõ lúc này chậm một giây là thêm được một giây để cho Vũ Văn Hàn Đào có cơ hội tìm kiếm cửa cung cấm.

Chàng liền khẽ bảo Bách Lý Băng:

- Nếu chưa phải là lúc tối cần thì chớ nên động thủ.

Bách Lý Băng quay lại mỉm cười để lộ hàm răng trắng như ngà. Dường như cô chẳng quan tâm gì đến sống chết nên không có vẻ gì lo sợ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Con nha đầu này nhỏ tuổi mà lớn mật thật.

Chàng lại đảo mắt nhìn ra thấy Kim Hoa phu nhân tay trái vịn vách đá, tay mặt lấy hộp ngọc. Nắp hộp đã mở ra một nửa. Chàng nhận ra cái hộp này mụ xem rất trân quí, trong đựng con

rắn kỳ độc tên gọi Bạch phiến nhi. Xem chừng mụ cũng biết dừng chân trên vách núi dựng đứng mà động thủ là rất nguy hiểm nên mụ chuẩn bị dùng con Bạch Tuyến để đối phó với địch nhân. Tiêu Lĩnh Vu lại nhìn xuống dưới thấy Thẩm Mộc Phong đang từ từ ngoi lên và còn cách chỗ chàng đứng chừng hơn trượng.

Ca? ba người cùng chưa hiểu rõ lai lịch Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nên ngần ngại không dám đến gần.

Lúc này, dưới hang núi lại đốt thêm một cây đuốc, ánh sáng rất mãnh liệt. Sáu bảy đại hán chạy như bay tới nơi, vai vác những đòn cây và dây thừng. Hiển nhiên họ định làm một cái thang cây.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ngắm hình thế rồi bụng bảo dã:

- Trước khi bên họ chưa buộc được thang cây, còn đang thi triển Bích hổ công dán người vào vách đá mà động thủ thì ta còn lợi thế hơn họ. Chỗ này tuy chỉ sâu hơn một thước, nhưng hai chân đặt xuống được vững chãi. Có điều Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân mà phóng ám khí, độc vật, bên mình không né tránh được là nguy. Trước tình trạng này, ta phải cầu cạnh Kim Hoa phu nhân để mụ đừng phóng độc vật mới bớt được một phần uy hiếp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thi triển phép truyền âm nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Tỷ tỷ vẫn bình yên chứ? Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu đây.

Dưới ánh đuốc Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ Kim Hoa phu nhân hơi lộ vẻ kinh dị rồi mụ mỉm cười ngó chàng. Tiêu Lĩnh Vu thấy nụ cười của mụ đầy vẻ nhu hoà thì biết là mối tình cũ hãy còn thắm thiết, chàng chắc mụ không nỡ hạ độc thủ. Lòng chàng đã đỡ lo được một phần, liền để hết tâm trí đối phó với Đường lão thái thái.

Chàng lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói:

- Vũ Văn tiên sinh! Trước khi họ chưa buộc xong thang dây, cục diện có lợi cho mình. Tại hạ tự tin có thể đối phó với cuộc tấn công của họ. Nhưng thang dây buộc xong rồi, họ có chỗ đặt chân thì khó nói lắm. Nếu tiên sinh tìm được cửa cung cấm trước khi họ buộc xong thang là tuyệt diệu.

Vũ Văn Hàn Đào chưa kịp tra? lời đã nghe tiếng Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh! Đã tìm thấy cửa vào cung cấm chưa?

Vũ Văn Hàn Đào quay đầu nhìn lại thấy chỗ Thẩm Mộc Phong đứng chỉ còn cách chừng hơn trượng. Nội công hắn rất thâm hậu, chưởng lực chỉ phong đều có thể phóng tới nơi được. Lão sợ quá không tự chủ được đáp:

- Chưa tìm thấy.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng cảm thấy trong óc loé lên một tia sáng. Chàng nghĩ ngay tới chỗ dụng tâm của Thẩm Mộc Phong dường như muốn mượn cơ hội đối đáp để tiến lên gần. Hắn mà bám vào chỗ hổng được rồi thì muốn đẩy xuống không phải chuyện dễ.

Chàng liền ngấm ngầm vận kình lực phát ra một chưởng. Một luồng chưởng phong lướt theo vách núi đẩy xuống.

Thẩm Mộc Phong qua? đáng là một tay kiêu hùng, mắt nhìn đủ bốn mặt, tai nghe khắp tám phương. Hắn vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu khẽ phóng tay một cái đã sinh lòng cảnh giác vội né tránh sang một bên. Tuy hắn ứng biến, mau lẹ mà cũng bị chưởng phong của Tiêu Lĩnh Vu quét vào vạt áo. Nếu hắn không sớm cảnh giác thì tất bị phát chưởng hất trở xuống vực.

Thẩm Mộc Phong tránh khỏi phát chưởng rồi lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt không tra? lời. Thẩm Mộc Phong lại đưa mắt nhìn Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân hô:

- Hai vị hạ độc thủ đi.

Đường lão thái thái đáp lời, giơ tay mặt lên. Ba điểm hào tinh bay vọt đến chỗ ba người, nhưng đều bị chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu đánh rơi. Đường lão thái thái tay trái nắm chuôi dao cắm vào vách núi, người mụ rất ổn định.

Mụ thấy Tiêu Linh Vu phóng chưởng đánh rớt ám khí của mình thì cười thầm trong bụng lớn tiếng:

- Ba mũi Truy mạng thoa của lão quân góc cạnh đều sắc bén, đuôi có râu, tẩm chất kịch độc. Chỗ nào trúng độc liền đỏ thẫm. Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là chất độc bắt đầu phát tác. Trong vòng nửa giờ nữa, toàn thân tê nhức, mất hết sức kháng cự. Quá ba giờ chất độc vào nội phủ mà chết. Ngoài thuốc giải độc môn của Đường gia, trên cõi đời này không còn ai cứu được.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm, đao kiếm chém không vào. Thuốc độc của Đường gia có dính vào cũng không làm gì được. Chàng phóng chưởng đập ám khí rớt xuống rồi đứng sát bên Vũ Văn Hàn Đào.

Thẩm Mộc Phong quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Tiêu Lĩnh Vu biết thủ pháp đánh rớt ám khí của chàng đã khiến Thẩm Mộc Phong sinh lòng ngờ vực, nhưng chàng cũng không biết đáp thế nào cho tiện. Chàng còn hiểu rõ lúc này nói thêm một câu là thân thế mình thêm một phần bại lộ. Hay hơn hết là không để ý gì đến câu hỏi của Thẩm Mộc Phong. Chàng nhắm mắt lại gia? vờ vận khí chống lại chất độc.

Đường lão thái thái nói:

- Gã bị ám khí kịch độc của lão thân làm cho bị thương chỉ trong khoảng khắc chất độc phát tác, gã sẽ uổng mạng. Bây giờ chúng ta bất tất phải mạo hiểm tấn công.

Thẩm Mộc Phong đang hoài nghi trong dạ. Hắn nghe Đường lão thái thái nói vậy, lại thấy dáng điệu Tiêu Lĩnh Vu qua? nhiên như người bị trúng độc. Mối hoài nghi trong lòng hắn giảm đi rất nhiều.

Kim Hoa phu nhân giương mắt nhìnTiêu Lĩnh Vu, trong lòng rất đỗi hồ nghi, mụ chẳng hiểu chàng có bị thương thật không.

Bách Lý Băng cực kỳ xúc động, nhích gần lại khẽ hỏi:

- Đại ca bị thương nặng lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô ra chiều nóng nảy, trong lòng không nỡ giấu diếm, liền dùng phép truyền âm nói:

- Tiểu huynh chưa bị thương, nhưng hiện giờ chần chờ được lúc nào là lợi cho mình lúc ấy.

Thẩm Mộc Phong chú ý nhìn từng cử động của Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng máy môi biết là chàng dùng phép truyền âm để nói chuyện, mối nghi ngờ lại nổi lên.

Bách Lý Băng biết Tiêu Lĩnh Vu chưa bị thương, trong lòng mừng rỡ. Cô đưa mắt nhìn Đường lão thái thái lẩm bẩm:

- Chà! Sớm muộn gì rồi ta cũng cho mụ nếm mùi Hàn băng ngân châm.

Đột nhiên trong vách núi vang lên những tiếng ầm ầm rồi ca? mảng vách núi bắt đầu rung động.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào gọi:

- Tiên sinh... Vũ Văn Hàn Đào mừng như người phát điên nổi tràng cười rộ nói:

- Ha ha! Ha ha! Ta mở được cung cấm rồi! Ta mở được cửa cung cấm rồi! Lão hô mấy câu này tiếng nói như sấm khiến Thẩm Mộc Phong toàn thân run lên cơ hồ không đề tụ được chân khí cho khỏi rơi xuống.

Đường lão thái thái nắm chuôi đao truỷ thủ đề khí nhảy vọt lên chỗ ba người đứng. Bách Lý Băng nghiêng mình né tránh. Tay trái cô phóng lẹ một chưởng. Đường lão thái thái tuy già nua tuổi tác, đầu tóc bạc phơ nhưng võ công mụ không phải tầm thường, mà lại giàu kinh nghiệm lâm địch, ứng biến mau lẹ phi thường.

Mụ thấy Bách Lý Băng phóng chưởng đánh tới liền hạ chân khí cho người tụt xuống.

Nên biết người mụ đang chơi vơi trên không thì dù võ công cao thâm hơn đối phương cũng không thẳng thắng đỡ chưởng lực nguy hiểm này. Chưởng lực của Bách Lý Băng cũng cực kỳ mãnh liệt. Một luồng kình phong lướt qua đỉnh đầu Đường lão thái thái.

Lúc này Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân đều gia tăng tốc độ ngoi lên chỗ ba người đứng.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ sợ Vũ Văn Hàn Đào tiến vào cung cấm rồi đóng cửa lại, nên chàng phải hết sức chú ý đến lão, không rảnh để chú ý bên ngoài.

Bách Lý băng phóng chưởng đẩy lui Đường lão thái thái rồi, toan phóng chưởng ngăn chặn Thẩm Mộc Phong thì đột nhiên cảm thấy một luồng chưởng đánh tới trước ngực. Cô đảo mắt ngó lại thì người phóng chiêu này chính là Đường lão thái thái.

Nguyên Đường lão thái thái lúc hạ xuống đã mượn thế xoay mình điểm hai đầu ngón chân vào chỗ rêu mọc vách núi rồi lại vọt lên. Bách Lý Băng mải phân tâm nhìn sang một bên, không để ý ttới mụ nên bị mụ phóng chưởng đánh trước.

Bách Lý Băng toan phóng chưởng đánh Thẩm Mộc Phong không ngờ bị Đường lão thái thái nhảy lên tiến đánh, liền phóng chưởng ra để ngăn chặn thế công. Đường lão thái thái là tay đáo để, thấy chưởng thế của Bách Lý Băng rất lợi hại, mụ không dám đỡ, vội biến thế chĩa ngón tay đâm vào huyệt kim mộc trong người Bách Lý Băng. Tay trái mụ nhắm chụp tới Tiêu Lĩnh Vu.

Huyệt kim mộc là huyệt trọng yếu trong người, ai bị điểm trúng chẳng chết cũng thành trọng thương. Vì tình thế bắt buộc Bách Lý Băng phải chuyển động thân mình để tránh đòn, Đường lão thái thái đề tụ chân khí vọt lên chỗ lõm.

Tiêu Lĩnh Vu kịp thời cảnh giác xoay tay lại đánh ra một chưởng. Đường lão thái thái đứng chưa vững liền bị thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu xô tới. Mụ không kịp suy nghĩ làm thế nào để tránh khỏi phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu, bẩn năng tự vệ thúc đẩy mụ vung tay đón chưởng. Thế đứng của Tiêu Lĩnh Vu có lợi hơn, chưởng thế từ trong đánh ra. Đường lão thái thái chưa đứng vững, ra tay trong lúc hốt hoảng.

Hai chưởng đụng nhau vang lên một tiếng bình. Chưởng lực trong lòng bàn tay Tiêu Lĩnh Vu ào ạt xô ra. Đường lão thái thái muốn giữ vững thân mình mà không thể được. Mụ cảm thấy hai chân nhũn ra rớt thẳng xuống.

Dưới ánh đuốc sáng tỏ, Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy đầu tóc bạc phơ của Đường lão thái thái, trong đầu chàng hiện lên tướng mạo Tam cô nương. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng vươn ra chụp lấy tay trái mụ, giữ được khỏi rơi xuống. Cử động của chàng khiến Đường lão thái thái không khỏi sửng sốt. Tiêu Lĩnh Vu một tay nắm lấy Đường lão thái thái, một tay phóng chưởng đánh về phía Thẩm Mộc Phong.

Hiện giờ Thẩm Mộc Phong đã nhoài lên gần chỗ lõm vách núi chỉ còn cách mấy thước. Hắn vươn tay lên có thể bám vào chỗ lõm được thì chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu vừa đánh tới. Nguyên Thẩm Mộc Phong là tay xảo quyệt hơn đời. Hắn để Kim Hoa phu nhân ngoi lên trước, rồi Đường lão thái thái bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đánh rơi xuống, Bách Lý Băng để hết tinh thần vào Kim Hoa phu nhân. Hắn mới nhân cơ hội này vận toàn lực vọt lên chỗ ba người đứng.

Bao nhiêu diễn biến chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Thẩm Mộc Phong vươn tay trái bám vào chỗ lõm, tay mặt đón chưởng của Tiêu Lĩnh Vu. Hắn thấy chưởng của đối phương cực kỳ mãnh liệt, suýt nữa hắn bị hất xuống hang núi. Hắn biết đối thủ là tay đáo để, liền ngầm vận Kim cương chỉ lực bấn mạnh vào vách đá đu người lên tránh sang một bên.

Kim Hoa phu nhân đã bị phát chưởng của Bách Lý Băng đẩy rơi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế, tay mặt chàng vẫn nắm huyết mạch Đường lão thái thái, bước tạt ngang một bước, vung chân đạp vào tay trái Thẩm Mộc Phong. Nội lực hùng hậu của chàng mà đạp trúng thì xương đốt tay của hắn tất bị nát nhừ. Nhưng Thẩm Mộc Phong biết là phải tay kình địch, cũng quyết mạo hiểm nhảy lên chỗ lõm. Chân Tiêu Lĩnh Vu vừa đạp xuống thì tay trái hắn đã rời khỏi vách đá.

Lúc này những tiếng ầm ầm trong lòng núi vọng ra đã dừng lại. Chỗ vách núi lõm có mấy người đứng bỗng hiện ra một cái cửa rộng chừng ba thước bằng đầu người. Vũ Văn Hàn Đào cúi

xuống chuồn vào trong cửa đá trước.

Tiêu Lĩnh Vu nóng nảy giục:

- Băng nhi! Tiến vào bên trong cửa đá đi.

Bách Lý Băng cách chỗ cửa đá còn có hai người là Tiêu Lĩnh Vu và Đường lão thái thái. Vì vướng chỗ trong lúc nhất thời, cô chưa nghĩ ra được cách gì để vượt qua.

Thực ra Tiêu Lĩnh Vu miệng nói, người chàng cũng lách vào cửa đá. Đường lão thái thái bị Tiêu Lĩnh Vu nắm yếu mạch cũng phải theo sau tiến vào. Chàng đã cứu mụ không lẽ lại đẩy xuống vực sâu. Trong lúc hốt hoảng chàng không kịp nghĩ gì cả, kéo ca? mụ vào bên trong.

Chàng ngoảnh đầu trông vào thì thấy trong động tối tăm. Vũ Văn Hàn Đào không hiểu đi đâu mất rồi.

Bỗng nghe tiếng Bách Lý Băng hỏi vọng vào:

- Đại ca ơi! Đại ca ở chỗ nào?

Thực ra hai người chỉ đứng cách nhau chừng hơn trượng, nhưng trong động tối quá, Bách Lý Băng không nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp:

- Băng nhi! Tiểu huynh đây, mau vào đi.

Bách Lý Băng chạy vào.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ gọi:

- Đường lão phu nhân... Chàng vừa hỏi được một tiếng thì có bóng người cao lớn thân pháp mau lẹ xông vào. Chàng biết ngay là Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu liền điểm hai chỗ huyệt đạo Đường lão thái thái, vung chưởng lên toan đánh Thẩm Mộc Phong thì Bách Lý Băng đã động thủ trước. Cô quát lên một tiếng, giơ tay lên phóng ra hai mũi Hàn băng ngân châm.

Thẩm Mộc Phong tuy chưa biết lai lịch của hai người, nhưng đã hiểu đối phương võ công tất cao cường nên đề phòng từ trước. Bách Lý Băng vừa giơ tay lên, hắn đã cảnh giác vung tay mặt ra. ánh hàn quang lấp loáng, hai mũi ngân châm bị đánh rớt. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy trong tay Thẩm Mộc Phong lấp loáng đoản kiếm liền phóng chưởng đánh tới.

Thẩm Mộc Phong vung tay mặt tiếp chưởng của Tiêu Lĩnh Vu the thé hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Tại hạ không dám với cao mong kết bạn với đại trang chúa, bất tất phải thông danh tánh làm chi.

Lại thấy bóng người thấp thoáng, Tiêu Lĩnh Vu ở chỗ tối nhìn ra biết là Kim Hoa phu nhân liền

nghĩ thầm:

- Cửa đá này mà không đóng lại thì người Bách Hoa sơn trang kéo vào mỗi lúc một đông.

Nguyên Kim Hoa phu nhân bị rơi xuống hang núi, Chu Triệu Long kịp thời đón lấy, mụ chưa bị thương. Lập tức mụ lại trèo lên và không gặp ai ngăn trở, tiến lẹ vào trong cửa đá.

Thẩm Mộc Phong nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười như cú kêu thét lên chấn động ca? vùng sơn động, hồi lâu không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí điểm huyệt Đường lão thái thái rồi ghé vào tai Bách Lý Băng khẽ nói:

- Băng nhi! Thẩm Mộc Phong võ công rất cao cường, không nên đỡ chưởng của hắn.

Chàng biết cô là công chúa Băng Cung trước nay muốn làm gì thì làm. Chàng sợ cô tranh hơn thua với Thẩm Mộc Phong nên phải khuyên can cô. Bách Lý Băng cảm thấy Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy tay mình.

Luồng hơi ấm áp thấm vào nội phủ, cô vừa thẹn vừa mừng liền cất giọng ôn nhu đáp:

- Tiểu muội xin nghe lời đại ca, không thẳng thắng đỡ chiêu số của hắn là xong.

Cô vừa dứt lời, đột nhiên một hồi lách cách vang lên, cửa cung cấm đột nhiên đóng lại. Bây giờ đường hầm bốn mặt vách đá kiên cố, không còn chút tia sáng nào lọt vào thành ra tối đen như mực.

Bỗng nghe thanh âm Vũ Văn Hàn Đào từ trong động vọng ra:

- Ngày trước mười tay đại cao thủ hào kiệt xuất đều bị hãm trong cung cấm này mà không ai phá cửa ra được, đủ biết cửa ngõ cung cấm bền chắc phi thường... Bỗng thấy ánh lửa lập loè, một mồi lửa soi sáng. Trong thạch động tối tăm ánh lửa càng mãnh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào thấy Vũ Văn Hàn Đào đứng cách chàng chỉ chừng hai trượng ở chỗ ngã ba đường.

Nguyên đường hầm chỗ Vũ Văn Hàn Đào đứng chia làm hai ngả, một ở mé tả, một ở mé hữu.

Thẩm Mộc Phong đứng cách Tiêu Lĩnh Vu chừng hơn trượng, Kim Hoa phu nhân theo sát Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay Bách Lý Băng ra. Chàng nghĩ thầm trong bụng: - Vũ Văn Hàn Đào đã biết Thẩm Mộc Phong có thể giết lão một cách dễ dàng. Lão còn hiểu không địch nổi ta và Băng nghi. Vậy mà bây giờ lão cầm mồi lửa giơ cao lên hiện rõ thân hình thì chắc lão đã ỷ vào chỗ nào rồi... Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Đường lão thái thái nằm thẳng cẳng dưới đất lạnh lùng nói:

- Vũ Văn Hàn Đào! Chính lão đã xoá bỏ điều lệ giữa chúng ta trước thì bây giờ không còn điều kiện nào trói buộc nữa và ta có thể tuỳ ý ra tay hạ sát.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khach hỏi:

- Trong động tối mò, Vũ Văn Hàn Đào này trốn chỗ nào mà chẳng được. Tại sao lão phu lại cứ xuất hiện?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Lão tưởng Thẩm mỗ không giết lão chứ gì?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Dù lão phu có giữ lời ước thì sau khi tìm vào cung cấm rồi Thẩm Mộc Phong vẫn giết lão phu. Hết chim muông cung tên bỏ, giảo thỏ chết mổ chó săn. Thẩm đại trang chúa quẳng cung giết chó cũng chẳng có gì đáng hổ thẹn.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tỷ như bây giờ ta hạ sát lão, không hiểu lão chống cự bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Tại hạ tin rằng cái mạng của Thẩm đại trang chúa còn quý hơn mạng của lão phu nhiều.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Ta không hiểu lão nói vậy là sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa tuy kiêu hùng một thời nhưng so với mười tay cao thủ kiệt xuất ngày trước ra sao? Mười người họ hợp sức còn không thoát khỏi cung cấm, huống chi có một mình Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Còn lão thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ ra vào dễ như không.

Chương 21 - CUỘC ĐẤU TRÍ GIỮA HAI TAY CỰ PHÁCH

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Thẩm đại trang chúa giết tại hạ thì trang chúa không thoát ra được, sau mấy ngày cũng chết đói. Bất quá chỉ chậm lại mấy ngày mà thôi chứ có khác gì?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Giỏi lắm! Lão gặp ta lấy chìa khoá mở cung cấm. Đó là cái may của lão, vậy mà bây giờ giở giọng khoác lác.

Chàng chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra miệng. Hình thế cung cấm cực kỳ vi diệu. Vũ Văn Hàn Đào đề phòng dụng tâm của Thẩm Mộc Phong hơn là đối với chàng. Hai tay cáo già đấu trí với nhau, chàng ở giữa thành ra được lợi nhiều.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong lanh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ lão không sợ sau khi ra khỏi cấm cung ta vẫn giết lão như thường?

Vũ Văn Hào Đào đáp:

- Đó là việc về sau. Cầu ở người sao bằng cầu ở mình. Khi đó hoặc gia? lão phu sẽ nghĩ ra phương pháp huyền diệu để đối phó với đại trang chúa. Bây giờ lão phu muốn thương nghị cùng đại trang chúa về công việc trước mắt.

Thẩm Mộc Phong dịu giọng:

- Hay lắm! Thẩm mỗ rửa tai nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi:

- Hai vị này là ai? Đại trang chúa đã nhận ra chưa?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Thẩm mỗ mới nhận ra hai gã không phải là người ở Bách Hoa sơn trang, còn lai lịch thế nào thì chưa hiểu rõ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Đại trang chúa có hiểu bản lãnh họ thế nào không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Có thể nói là bản lãnh cao cường.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi:

- Đại trang chúa nói vậy thì ra đã động thủ với họ rồi chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Thẩm mỗ đã đối chưởng với y hai chiêu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thế thì hay lắm! Bây giờ chúng ta thành thế chia ba chân vạc. Không hiểu cao kiến các vị ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu quyết định chủ ý:

Nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì quyết không lên tiếng và quyết không ưng thuận.

Thẩm Mộc Phong ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo ý Vũ Văn huynh thì sáu người chúng ta chia thành ba phe chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế! Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân và Thẩm đại trang chúa ba người vào một phe. Hai vị đây là một và một mình tại hạ riêng một phe.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Thẩm mỗ hiểu rồi. Vũ Văn huynh một người một phe tức là muốn nhận một phần ba những di vật trong cung cấm. Còn năm người chỉ được có hai phần. Vũ Văn huynh tính như vậy chẳng là tham lam quá đáng ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Như vậy so với phơi thây nằm chết trong cung cấm vẫn còn hay hơn. Tại hạ không thể tin được là mười tay cao thủ kiệt xuất ngày trước sống được mấy chục năm ở trong lòng đất tối tăm này.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Bất luận ai bản lãnh cao cường đến đâu cũng không tài nào trú ở trong lòng núi này được. Huống chi ta chỉ ước hẹn với Khâu tỷ tỷ trong vòng ba tháng... Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng hô:

- Các vị mà không đồng ý với tại hạ thì xin cho ý kiến.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột về vụ Khâu tỷ tỷ, không ở lâu trong cung cấm được liền gật đầu trước tỏ vẻ ưng thuận.

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu ưng chịu rồi liền cười lạt nói:

- Dù Thẩm mỗ có ưng chịu nhưng chưa chắc Vũ Văn huynh đã giữ được những vật lấy ở đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Cái đó là chuyện khác. ít ra là trước khi rời cung cấm ba người trong chúng ta ở vào địa vị bình

đẳng.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên tiến lại một bước giải khai huyệt đạo cho Đường lão thái thái.

Đường lão thái thái thở phào một tiếng, giương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi. Mụ từ từ lùi lại phía sau Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào cầm mồi lửa đi tới lớn tiếng:

- Hiện giờ trong ba phe thì thực lực đại trang chúa mạnh hơn cả, nhân số cũng nhiều hơn. Nhưng nếu Thẩm đại trang chúa bức bách người khác thì sẽ thành cục diện lấy ba chọi ba.

Lão dứt lời tì chân cũng bước tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Mồi lửa vừa cháy hết, ánh lửa loé lên một cái rồi tắt ngấm. Trong thạch động trở lại tối đen.

Bỗng nghe hai tiếng lạch phạch vang lên, một luồng chưởng lực mãnh liệt xoay chuyển, lật tà áo Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào hốt hoảng lùi lại ba bước. Mồi lửa lại bật lên. Lão chú ý nhìn mọi người thì ai ở chỗ nào vẫn đứng yên chỗ đó.

Nguyên Thẩm Mộc Phong căm tức Vũ Văn Hàn Đào không chịu nổi muốn bắt sống rồi lão hạ hai người bọn Tiêu Lĩnh Vu. Giết được hai người rồi bắt Vũ Văn Hàn Đào chịu phép chẳng khó khăn gì. Hắn chờ mồi lửa tắt liền động thủ.

Không ngờ con bọ ngựa bắt con ve sầu lại có con chim sẻ đằng sau. Tiêu Lĩnh Vu vẫn lưu tâm đến Thẩm Mộc Phong. Chàng coi thần sắc của hắn biết là hắn sắp hạ độc thủ đối với Vũ Văn Hàn Đào, chàng liền ngấm ngầm vận khí đề phòng. Qua?

nhiên ánh lửa vừa tắt, Thẩm Mộc Phong dùng thân pháp thần tốc lướt tới chụp Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu lạng người ra ngăn chặn. Lúc này lửa tắt, hai người chỉ trông vào nhĩ lực để ứng chiến.

Thẩm Mộc Phong run lên nghĩ thầm:

- Gã này võ công cao cường, ta không thể khinh địch.

Hắn vội lùi về nguyên vị. Tiêu Lĩnh Vu cũng lùi lại chỗ cũ.

Vũ Văn Hàn Đào bật lửa lên thì hai người đã về chỗ rồi. Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu, thủng thẳng nói:

- Nếu các vị không muốn chết thì đừng đem lòng gia hại tại hạ nữa.. Lão hắng đặng một tiếng rồi tiếp:

- Tại hạ xin dẫn đường. Xin các vị đi theo.

Đoạn lão rảo bước đi trước. Đến chỗ ngã ba, Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên rẽ về mé ta?. Mọi người cũng rẽ theo.

Lại đi vài chục trượng thì cảnh vật đột nhiên biến đổi. Đường hầm nhỏ hẹp đột nhiên mở rộng thành một phòng lớn bốn năm trượng vuông.

Vũ Văn Hàn Đào lấy trong bọc ra một ngọn nến thắp lên. Trong phòng sáng tỏ, mọi người đã

nhìn rõ cảnh vật và hình thế xung quanh.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này qua? nhiên suy nghĩ sâu xa, mang theo đèn nến.

Chàng ngó bốn mặt thấy ca? thảy có sáu gian thạch thất, gian nào cũng có cửa sắt. Ba gian đóng chặt, còn ba gian hé mở.

Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Vũ Văn huynh! Mấy gian thạch thất này chắc là do Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên dựng lên để làm chỗ an trí mười tay cao thủ kiệt xuất.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trước khi chưa quan sát cảnh vật trong nhà, tại hạ chưa hiểu rõ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có một điều tại hạ cần nói rõ trước là Bao Nhất Thiên hao phí tâm huyết một đời để kiến thiết toà cung cấm này thì chắc rằng chỗ nào cũng bố trí cơ quan tuyệt diệu. Chỉ sơ tâm một chút là bị vây hãm. Vậy các vị nên theo tại hạ dẫn dường mà hành động.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nếu vậy thì trong nhà có vật gì trân quí Vũ Văn huynh lấy trước chỉ để lại những đồ vô dụng.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không đủ bản lãnh đối địch với hai phe... Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Nhưng Vũ Văn huynh lại thông hiểu cơ quan và khống chế được những cửa ra vào, bức bách bọn tại hạ phải tuân theo mệnh lệnh của Vũ Văn huynh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ quyết không có lòng dạ như vậy. Đã chia ba chân vạc thì những vật lấy được phải cho công bằng.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nếu những di vật trong cung cấm giá trị khinh trọng không đều nhau thì làm sao công bằng được?

Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói gì nhưng trong bụng cũng khen thầm Thẩm Mộc Phong nói thế là phải.

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã đoán ra ý nghĩ trong lòng Tiêu Lĩnh Vu. Lão từ từ đưa mắt nhìn hai người rồi hỏi lại:

- Trong lòng các vị e rằng cũng nghĩ giống như Thẩm Mộc Phong. Nếu di vật không đồng đều thì làm thế nào chia ba phần bằng nhau?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu chứ không nói gì.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu Vũ Văn huynh chưa có ý kiến thì tại hạ đưa ra một biện pháp.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vậy đại trang chúa thử nói trước đi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chúng ta thu những vật lấy được để ca? vào một chỗ. Vũ Văn huynh đã chia chúng ta làm ba phe, vậy mỗi phe phái một người nghe hiệu lệnh rồi động thủ chạy lại tranh cướp. Ai cướp được cái gì lấy cái đó.

Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười ha ha? nói:

- Võ công của Thẩm đại trang chúa cao cường hơn tại hạ. Huynh đài đây không tiết lộ lai lịch, bản lãnh cũng cao thâm hơn tại hạ. Ngoài ra Thẩm đại trang chúa còn Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân, một tốp ba người. Phe huynh đài đây cũng chỉ có hai người. Chỉ tại hạ là một mình thành thế chúng qua? bất địch, sao lại gọi là công bằng được?

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Vũ Văn huynh không dùng kế của tại hạ thì còn có cao kiến gì khác không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Theo ý tại hạ thì không nên đấu trí lực mà trông vào khí vận... Tiêu Lĩnh Vu tuy không hiểu Vũ Văn Hàn Đào nói thế là nghĩa làm sao nhưng chàng cũng nín nhịn không hỏi.

Thẩm Mộc Phong lại lên tiếng:

- Xin Vũ Văn huynh nói rõ hơn một chút để tại hạ mở rộng kiến văn.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- ý kiến của tại hạ cũng tương tự như ý kiến của đại trang chúa. Trước hết hãy thu thập những di vật trong cung cấm rồi tại hạ tiền nắm vài đồng tiền trong tay, nhiều là ba đồng, ít là một đồng. Hai vị luân phiên đoán. Phần còn lại là của tại hạ. Người đoán trúng được lấy một phần trước trong ba phần... Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Còn lại hai phần thì ai lấy trước?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Còn lại hai phần thì chơi trò oẳn tù tỳ, ai được lấy trước.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Cách này bên trong không có điều gian trá, có thể là một biện pháp công bằng.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu nói:

- Biện pháp này không hay.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Không hay ở chỗ nào?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Trong võ lâm chỉ có chuyện đấu lực đấu trí, lấy hào hùng dũng mãnh để tranh hơn thua. Làm gì có chuyện trông vào khí vận may rủi để phân chia phẩm vật?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Có một điều tại hạ cần phải nói là chúng ta đang ở vào hoàn cảnh cùng nhau sống chết. Bất luận vị nào ám toán kẻ khác đều khó lòng ra khỏi cửa cấm cung. ở đây mà chịu chết đói thì có lấy được vật gì trong cấm cung cũng bằng vô dụng.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Nếu biện pháp của Vũ Văn huynh không công bằng thì Thẩm mỗ không giết Vũ Văn huynh, người khác cũng chẳng dung tha.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hiện giờ tình thế chia ba chân vạc, tại hạ chẳng những cô đơn nhất mà còn yếu thế hơn ca?. Bất luận bên nào động thủ đều có thể giết được tại hạ. Nhưng ngoài tại hạ không một ai mở được cung cấm. Nếu tại hạ chết thì các vị cũng phải chết theo chẳng còn chuyện gì nữa mà nói.

Kim Hoa phu nhân tức giận lên tiếng:

- Vũ Văn Hàn Đào! Bọn ta chẳng dại gì mà giết lão. Tuy không ai sợ chết, nhưng tội sống cũng khó lắm. Bản nhân không tin là lão có tấm thân bằng gang thép hay một la hán đúc bằng đồng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng nóng nảy nhưng sợ Thẩm Mộc Phong nghe tiếng nhận ra lai lịch mình, chàng đành lẳng lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng tự hỏi:

- Không hiểu hai người này là những nhân vật thế nào mà nhẫn nại như vậy? Thuỷ chung họ không tranh luận một câu.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn đáp:

- Được rồi! Thẩm mỗ hãy tạm ưng lời.

Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Ta đã ưng thuận, tất gã phải tra? lời.

Ngờ đâu Tiêu Lĩnh Vu chỉ gật đầu chứ không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói:

- Hay lắm! Các vị cũng ưng thuận ca? rồi, thế là trông vào vận khí để nhận phần.

Lão cất bước đi về phía căn nhà cánh cửa chỉ khép hờ.

Thẩm Mộc Phong nghiêng mình đi theo sát Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu cũng không chịu kém, vội cất bước tiến về phía trước. Thẩm Mộc Phong ngấm ngầm vận nội công cất đầu gối lên điểm nhẹ vào huyệt phong thị Tiêu Lĩnh Vu. Không thấy Tiêu Lĩnh Vu mở miệng, hắn sinh lòng nghi hoặc, hy vọng bức bách chàng phải lên tiếng. Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay trái xuống. Một luồng chỉ phong điểm vào huyệt khí hải trên chân phải Thẩm Mộc Phong. Chân trái chàng vẫn y nguyên không chuyển biến.

Nếu Thẩm Mộc Phong không né tránh thì có thể điểm vào huyệt phong thị của Tiêu Lĩnh Vu, nhưng ngón tay chàng lại điểm trúng vào huyệt khí hải của hắn và rút cục chân hai người đều thành tàn phế. Tiêu Lĩnh Vu mạo hiểm để tranh thắng, bắt buộc Thẩm Mộc Phong phải thu chân về và bị Tiêu Lĩnh Vu chiếm mất tiên cơ. Chân trái chàng đặt xuống đất trước theo sát lưng Vũ Văn Hàn Đào.

Động tác của Thẩm Mộc Phong cũng cực kỳ mau lẹ. Hắn né tránh khỏi phát chỉ của Tiêu Lĩnh Vu rồi cũng muốn tranh tiến. Hai người chỉ chênh nhau một cái vai cùng theo sát Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đi gần tới trước cánh cửa sắt nửa khép nửa mở, đột nhiên dừng lại hỏi:

- Bây giờ chúng ta lựa một người mở cửa sắt tiến vào coi.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Sao Vũ Văn huynh không chịu ra tay.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp:

- Tại hạ là người được hưởng một phần ba những di bảo trong cung cấm. Vạn nhất cánh cửa có chất độc làm cho tại hạ trúng độc mà chết hoá ra để lợi cho hai vị?

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo ý Vũ Văn huynh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tuỳ hai vị phái một người mở cửa sắt ra.

Thẩm Mộc Phong lại hỏi:

- Vũ Văn huynh chỉ định phe nào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa nhiều hơn hết, dĩ nhiên đại trang chúa nên phái người mở cửa.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Đường lão thái thái nói:

- Phiền lão thái thái mở cánh cửa kia ra.

Đường lão thái thái dạ một tiếng rồi từ từ tiến dần đến bên cửa sắt. Mụ dòm ngó một lúc rồi lấy cái bao da đeo vào tay đẩy cửa sắt ra.

Thẩm Mộc Phong khẽ hỏi:

- Trên cửa có chất độc ư?

Đường lão thái thái đáp:

- Mình cẩn thận một ý hay hơn. Bật luận có chất độc hay không, lão thân cũng đeo bao tay để phòng ngừa.

Vũ Văn Hàn Đào tay cầm cây nến soi vào bên trong thì chỉ thấy một người mặc áo cẩm bào lưng cắm ngập một thanh đoản kiếm nằm trên giường đá.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên né mình xông vội vào thạch thất, hắn đưa tay sờ thì tấm cẩm bào rách tung rớt xuống để lộ một bộ xương trắng. Thanh đoản kiếm đâm sâu vào phía trong xương dầm. Dưới ánh đèn nến trông rõ hàn quang lấp loáng.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Người này nhất định là một trong mười tay đại cao thủ bị người đâm kiếm trúng sau lưng, chạy trốn vào thạch thất nhưng thương thế nặng quá phục xuống giường đá mà chết. Thanh đoản kiếm này trải qua mấy chục năm vẫn không hoen rỉ, tất không phải vật tầm thường.

Thẩm Mộc Phong tay nắm chuôi kiếm rút ra. Bộ xương người lập tức nát vụn.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Thẩm đại trang chúa! Thanh đoản kiếm này đáng kể là một trong những vật tồn tại trong cung cấm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Vũ Văn huynh giữ lấy phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa giữ lấy cũng được... Lão ngừng lại một chút rồi lớn tiếng tiếp:

- Tuy chúng ta không biết nhân vật này là ai nhưng nhất định là một trong mười tay cao thủ tiến vào cung cấm. Coi tình trạng người này thì dủ biết mười tay đại cao thủ tiến vào đều chết hết rồi.

Thẩm Mộc Phong vung thanh đoản kiếm đấm vào cửa sắt, chẳng khác gì đâm vào cành mục, kiếm ngập tận chuôi.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

- Qua? là một thanh bảo kiếm, chặt sắt như cắt bùn... Lại nghe Thẩm Mộc Phong cười rồi nói:

- Vũ Văn huynh! Cửa cung cấm này đánh bằng sắt hay đúc bằng thép. Thẩm mỗ tưởng nó cứng rắn thế nào, ai ngờ lại giống như cánh cửa sắt rỉ sét. Bây giờ Thẩm mỗ có lợi khí trong tay thì

chẳng để Vũ Văn huynh uy hiếp không cho ra khỏi cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ thanh bảo kiếm thấy nó dài chừng một thước sáu tấc, chàng hỏi:

- Không hiểu thanh kiếm này tên là gì? Nó mai một trong cung cấm hơn bốn chục năm... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Nếu thanh bảo kiếm này mà chém được cửa cung cấm để ra ngoài thì mười tay đại hào kiệt đã chẳng bị cầm tù và chịu chết ở đây.

Đường lão thái thái đột nhiên xen vào:

- Theo chỗ lão thân biết thì năm trước mười tay đại cao thủ tiến vào cung cấm còn có hai thanh bảo kiếm. Ngoài thanh đoản kiếm này còn một thanh khác nữa.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh mọt lượt không thấy vỏ kiếm đâu liền nổi lên tràng cười rộ nói:

- Vũ Văn huynh! Nếu Vũ Văn huynh không bức bách Thẩm mỗ thái quá thì Thẩm mỗ không muốn mạo hiểm... Đột nhiên sắc mặt lão nghiêm lại, thủng thẳng nói tiếp:

- Nếu Vũ Văn huynh còn bức bách tại hạ thì Thẩm mỗ đành mượn thanh bảo kiếm này để thử mở cửa cung cấm.

Câu nói của hắn ngụ ý lấy thanh kiếm đó làm của mình. Những lời hứa vừa qua theo gió bay đi rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vừa rồi chúng ta đã có điều lệ, các hạ còn tuân giữ hay không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu, vẫn không mở miệng.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi:

- Huynh đài đây mới bị bệnh câm hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu trợn tròn mắt lên nhìn hắn vẫn không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nếu Thẩm đại trang chúa không tuân giữ lời ước tức là bức bách tại hạ hợp cùng phe với huynh đài đây để tạo thành thế quân bình. Lấy ba chọi ba... Lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Chỉ cần huynh đài đây cầm cự được Thẩm đại trang chúa thì có xảy ra cuộc động thủ cũng chưa biết ai chết về tay ai đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lúc này Thẩm Mộc Phong rất đỗi cuồng vọng. Nếu ta không tìm cách dẹp bớt tính khí ngông cuồng của lão thì e rằng lão tự ý làm càn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tai lại nghe Thẩm Mộc Phong cười rộ hỏi:

- Huynh đài này ư? Có khi y địch nổi Thẩm mỗ nhưng chưa thấy rõ chân tài thực học của y thì làm sao mà tại hạ tin được?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tiến về phía trước hai bước phóng chưởng đánh vào cánh cửa sắt. Chỉ nghe tiếng "bình", trên cửa sắt hiện ra năm ngón tay in sâu vào mấy phân.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo tay bằng da giao, chàng không sợ bị thương, liền vận hết toàn công lực đập vào cửa sắt. Tay chàng cũng cảm thấy tê chồn. Mặt chàng đỏ lên, hơi thở cấp bách nhưng chàng đeo mặt nạ nên không ai nhìn rõ. Chàng ngấm ngầm vận khí điều tức một chút rồi từ từ lùi lại hai bước.

Thuỷ chung chàng vẫn không nói một câu nhưng Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào đã biết chàng không phải là người câm, trong lòng rất khâm phục về sự nhẫn nại và sinh lòng cảnh giác.

Thẩm Mộc Phong rảo bước tiến lại nhìn kỹ vết ngón tay trên cửa sắt rồi nói:

- Chưởng lực của huynh đài đây qua? nhiên cực kỳ hùng hậu.

Vũ Văn Hàn Đào cũng lại coi một lúc rồi hỏi:

- Đúng thế! Không hiểu thực lực của Thẩm đại trang chúa so với y thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu sợ tiết lộ thân thế không dám lên tiếng, nhưng cái đó càng khiến cho Vũ Văn Hàn Đào nghiêng về phía chàng.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười hô hố đáp:

- Vết ngón tay này sâu vào mấy phân, bất quá là sức mạnh ngàn cân, Thẩm mỗ tự tin có thể làm được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Sao Thẩm đại trang chúa không trổ tài coi?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Thẩm mỗ không muốn dùng hơi sức vào việc vô vị.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đưa tay ra nói:

- Đại trang chúa! Xin đại trang chúa hãy tạm giao thanh kiếm kia cho tại hạ quản cố. Chờ sau khi thu được ba thứ bảo vật, chúng ta sẽ chiếu điều lệ mà phân chia.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi từ từ đưa bảo kiếm ra cười nói:

- Để Vũ Văn huynh tạm giữ cũng vậy.

Vũ Văn Hàn Đào đón lấy đoản kiếm rồi nói:

- Mong rằng Thẩm đại trang chúa tuân giữ lời ước để chúng ta có thể rời khỏi cung cấm một cách bình yên.

Chương 22 - PHÂN CHIA BẢO VẬT

Kim Hoa phu nhân nhìn bộ xương mục nát hỏi:

- Không biết nhân vật này là ai? Coi y mặc áo cẩm bào thì nhất định hồi sinh tiền y đã tự phụ khác thường. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đáng tiếc là chúng ta không rảnh để thảo luận về lại lịch và thân thế người đã chết này. Tay mặt cầm kiếm, tay trái cầm đèn lão cất bước đi về gian phòng thứ hai có cửa sắt thứ hai khép nửa mở. Mọi người lại đi theo lão. Vũ Văn Hàn Đào đến trước cánh cửa sắt rồi dừng lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bây giờ đến lượt các hạ mở cửa. Lần sau đến tại hạ. Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Dù cửa sắt có chất độc ta cũng không sợ. Chàng rảo bước tiến lại đưa tay ra đẩy cửa. Mọi người đều tưởng tại gian thạch thất này cũng có xác chết như gian trước, ngờ đâu trong phòng trống rỗng chẳng có vật gì. Vũ Văn Hàn Đào cầm đèn đưa vào trong soi hồi lâu vẫn chẳng thấy gì khác lạ. Đột nhiên lão lẩm bẩm một mình:

- Phải rồi! Phải rồi!... Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh nói gì vậy? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Ngoài bộ thi thể mặc áo cẩm bào vừa rồi, có lẽ chúng ta không tìm thấy một bộ nào khác lẻ loi nữa. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tại sao vậy? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì mười tay đại cao thủ tiến vào cung cấm rồi lúc sắp chết tụ tập một chỗ để nghiên cứu biện pháp ra khỏi cảnh giam hãm... Thẩm Mộc Phong nói:

- Sao ngươi mặc áo cẩm bào lại chết một mình ở nơi khác? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có thể người đó là Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên. Lão bị quần hào oán ghét nên chết lẻ loi ở một chỗ. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão này quả là thông minh rất mực nếu lão theo đuổi chính đạo sẽ trở thành hào kiệt một thời. Thẩm Mộc Phong lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Vũ Văn huynh nói rất có lý... Hắn ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng rồi nói:

- Thẩm mỗ lại phát giác thêm một tay kình địch. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa quá khen rồi. Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Thẩm mỗ sơ sót một điều là bụng dạ Vũ Văn huynh thông kim báo cổ hiểu biết mênh mông... Hắn ngừng lại một chút rồi bảo:

- Bây giờ chúng ta lại tìm vào thạch thất có cửa sắt nửa khép nửa mở nữa sao? Vũ Văn Hàn Đào

đáp:

- Thẩm đại trang chúa cứ yên tâm. Tại hạ đã nói sao là nhất định cứ thế. Lão rảo bước tiến về gian nhà, cánh cửa khép hờ. Lão giơ chân trái lên đẩy mạnh ra. Mọi người chú ý nhìn vào. Trong thạch thất thất này quả nhiên cũng chẳng có gì. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Bây giờ tìm cách mở ba gian nhà cửa sắt đóng kín chứ? Vũ Văn Hàn Đào cầm thanh đoản kiếm trong tay giơ lên nói:

- Đã có bảo kiếm thì việc mở cửa sắt chẳng khó khăn gì. Lão rảo bước tiến về phía gian thạch thất trước mặt, vung kiếm lên chém. Thanh đoản kiếm này sắc bén vô cùng, vừa chém xuống khoá sắt đã gãy liền. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh hãy coi chừng. Vạn nhất mà trong phòng có mai phục làm cho Vũ Văn huynh bị tổn thương thì bọn ta đều chịu chết cả ở trong cung cấm này sao? Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp:

- Nếu tại hạ mà trúng phải mai phục của Bao Nhất Thiên thật sự thì đúng là các vị khó có cơ hội rời khỏi nơi này. Dứt lời lão giơ chân lên đạp cửa mở ra. Lão định thần nhìn vào thì thấy trên giường đá trong nhà này có đặt một cái hộp gỗ đàn và một cây thiền trượng. Thẩm Mộc Phong đột nhiên né mình nhanh như chim lướt tới nhảy vào thạch thất thò tay ra chụp lấy cái hộp. Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị lượm hai viên đá cầm trong tay Thẩm Mộc Phong vừa đưa tay ra, Tiêu Lĩnh Vu liệng viên đá tới. Chàng đã vận kình lực vào viên đá liệng ra nhanh như chớp đánh vù một cái. Thẩm Mộc Phong cảnh giác kịp thời rụt tay về. Viên đá đập vào giường đá đánh chát một tiếng vỡ vụn ra tung bay tứ phía rồi rơi xuống đất. Tiêu Lĩnh Vu liệng viên đá xong chàng cũng nhảy vào thạch thất đến trước mặt Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong mặt nổi sát khí, buông tiếng cười lạt phóng chưởng đánh ra. Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình né tránh phóng quyền chưởng phản kích, Quyền phong rít lên ù ù, uy thế cực kỳ mãnh liệt. Thẩm Mộc Phong vung tay lên chám tạt ngang vào uyển mạch chàng. Tiêu Lĩnh Vu thu tay mặt về, tay trái chàng đánh ra một chưởng. Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng quát:

- Dừng tay! Tay lão cầm đoản kiếm xông vào trong nhà. Vũ Văn Hàn Đào từ bên ngoài chạy vào, Tiêu Lĩnh Vu đã cùng Thẩm Mộc Phong đánh bốn chiêu. Công lực của hai bên đều cực kỳ thâm hậu, chiêu thức biến hoá thần tốc khôn lường... Vũ Văn Hàn Đào vung đoản kiếm lên, cả hai đều lùi lại. Thẩm Mộc Phong dường như thấy quyền chưởng của Tiêu Lĩnh Vu lợi hại và mau lẹ quá chừng, bất giác trong lòng nhấm ngầm uý kỵ. Hai mắt nhìn chằm chặp vào mặt chàng hỏi:

- Các hạ là ai? Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng cười lạt không trả lời. Thẩm Mộc Phong cất giọng lạnh như băng nói:

- Công phu hàm chưởng của các hạ tuy cao thâm nhưng Thẩm mỗ sẽ có cách bức bách các hạ phải lên tiếng. Vũ Văn Hàn Đào bê cái hộp gỗ đàn và cây thiền trượng lên nói:

- Trước khi chúng ta chưa ra khỏi cấm cung thì hay hơn hết là coi như bạn đồng thuyền. Dứt lời lão lui ra khỏi gian thạch thất. Lão đặt hộp gỗ, cây thiền trượng và thanh đoản kiếm xuống đất hỏi:

- Có phải bây giờ chúng ta đã lấy được ba thứ phẩm vật rồi không? Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi lại:

- Sao? Cả cây thiền trượng này cũng kể là một phẩm vật ư? - Chúng ta đã trông vào vận khí thì cây thiền trượng về ai là người đó gặp vận xui. Thẩm Mộc Phong nói:

- Coi bộ Vũ Văn huynh dường như có vẻ đã nắm chắc được phần thắng. Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Thẩm đại trang chúa không tin tại hạ ư? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nếu Vũ Văn huynh mà ngấm ngầm giở trò quỷ quái thì tại hạ có giết Vũ Văn huynh chắc vị huynh đài này cũng không can thiệp... Hắn vừa nói câu này vừa nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu dường như để chờ chàng trả lời. Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng gật đầu. Ba phe tranh giành lợi hại lúc coi nhau là bạn, lúc lại là thù. Ai có lợi cho mình là về phe người đó. Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách. Lão thò tay vào bọc lấy ra ba đồng tiền đặt trên lòng bàn tay nói:

- Nếu hai vị không tín nhiệm tại hạ thì vị nào cầm tiền cũng được. Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu từ từ đưa tay đón láy ba đồng tiền hỏi:

- Tại hạ có chút ý kiến nông cạn mà chưa hiểu ý hai vị thế nào? Vũ Văn Hàn Đào không lên tiếng, nhường lời cho Tiêu Lĩnh Vu, ngờ đâu chàng cũng chẳng mở miệng. Sau Vũ Văn Hàn Đào không nhịn được hỏi lại:

- Đại trang chúa có cao kiến gì? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Theo ý kiến của tại hạ thì hãy tìm hết những phẩm vật trong cung cấm rồi hãy đánh cuộc được không? Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Ngày trước mười tay đại cao thủ khi vào cung cấm đã biết là sẽ xảy cuộc tranh chấp kẻ sống người chết nên đều đem theo thứ khí giới nào hợp với mình nhất. Tại hạ biết rằng trong cung cấm này ít ra là có hai thanh bảo kiếm. Ngoài ra còn những gì thì e rằng trong võ lâm rất ít người hay biết... Lão trỏ cái hộp gỗ đàn nói tiếp:

- Hiện giờ ở trước mặt chúng ta đây có một thanh bảo kiếm chặt sắt như bùn. Dĩ nhiên đó là một vật trân quí vô cùng. Nhưng nó không thần bí như cái hộp gỗ đàn này. Nếu Thẩm đại trang chúa muốn lựa lấy một vật trong ba thứ này chắc cũng phải suy nghĩ nhiều lắm, vì những thứ người ta đưa vào cung cấm đều không phải là vật thông thường, ngoài giang hồ chỗ nào cũng có nhưng nó đã tiến vào cung cấm thì tình thế lại khác hẳn. Có khi nó là một thứ trân quí nhất trong ba vật phẩm này. Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Những lời nói của lão này dường như đầy huyền ảo, nghe rất lọt tai khiến cho người ta khó mà phân được chân giả. Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào ngẩng mặt lên cười ba tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng các vị không tin lời tại hạ?... Thẩm Mộc Phong đáp:

- Những lời Vũ Văn huynh hàm chứa huyền cơ thật khiến cho người nghe khó hiểu. Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Chúng ta tiến vào cung cấm phải chăng chỉ mong lấy được danh kiếm cùng di vật? Thẩm Mộc

Phong đáp:

- Ngoài cái đó chẳng lẽ chúng ta đến đây để mai điếu những cao nhân này? Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

- Tại hạ xin lấy một ví dụ để chứng minh. Tỷ như trong hộp gỗ đàn này đựng một bản kinh văn nước Thiên Trúc rất trân quí, nhưng cái giá trị của nó chỉ ở trong con mắt những bậc cao nhân nơi cửa phật, còn đại trang chúa chưa chắc đã thích nó. Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vũ Văn huynh học nhiều coi rộng cũng chưa chắc đã thích bản kinh văn đó. Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói tiếp:

- Lại tỷ như cậy thiền trượng này của một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm vào đây rồi không ra được, vận công lực tuyệt thế khắc tuyệt kỹ Thiếu Lâm vào đây thì giá trị của nó so với phật kinh, bảo kiếm sẽ ra sao? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nếu đúng như vậy thì tại hạ phế thanh kiếm và hộp gỗ để lấy cây thiền trượng. Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng hỏi:

- Giả tỷ trong hộp không phải là kinh sách hay những môn võ công ghi trên thiền trượng chưa hẳn là võ công tuyệt thế thì việc lựa chọn một trong ba thứ này càng khó khăn hơn? Đường lão thái thái đột nhiên thở dài lên tiếng xen vào:

- Vũ Văn tiên sinh quả là tay bác học tài ba, lão thân rất khâm phục cao kiến của tiên sinh. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ không dám lãnh thụ những lời quá khen của Đường lão thái thái. Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Đạo lý đã rõ rệt. Đại trang chúa nên biết người thắng chưa chắc đã chân thắng, kẻ bại không hẳn là chân bại. Những cái vi diệu bên trong phần lớn trông vào khí vận. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo ý Vũ Văn huynh thì bây giờ hãy phân chia ba phẩm vật này đã hay sao? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chia đi là hơn. Chúng ta lấy được thêm di vật thì càng nhiều càng làm cho tối mắt, phân chia càng khó khăn hơn. Thẩm Mộc Phong nói:

- Như vậy cũng được. Lão đưa hai tay ra sau lưng một lúc rồi tay mặt nắm lại giơ lên:

- Mời hai vị đoán đi. Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Các hạ đoán trước đi. Lần này chàng không kín tiếng được nữa đành giơ tay lên nói:

- Hai đồng. Thẩm Mộc Phong lên tiếng:

- Tại hạ tưởng các hạ không biết nói. Các hạ đoán trúng rồi. Hắn xoè tay ra quả nhiên có hai đồng tiền. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Huynh đài đây thắng rồi, dĩ nhiên có quyềnd lấy một vật trước. Thẩm Mộc Phong nói:

- Chờ y lựa xong một vật, còn hai chúng ta chơi trò oẳn tù tì. Vũ Văn Hàn Đào gạt đi:

- Bất tất phải thế. Tại hạ nhường cho Thẩm đại trang chúa lựa chọn trước. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Như vậy há chẳng khiến Vũ Văn huynh thiệt thòi ư? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tái ông mất ngựa biết đâu chẳng là điều hạnh phúc. Lão quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống, tay chàng đưa về phía thanh đoản kiếm. Hiển nhiên chàng muốn lấy thanh bảo kiếm chặt sắt như bùn. Lúc ngón tay chàng sắp đụng vào chuôi kiếm thì Bách Lý Băng đột nhiên la lên:

- Lấy cái hộp gỗ đàn. Tiêu Lĩnh Vu đứng thẳng người quay lại nhìn Bách Lý Băng. Bách Lý Băng trầm giọng nói:

- Đại ca hãy nghe tiểu đệ một phen. Lấy cái hộp gỗ đàn đó đi. Tiêu Lĩnh Vu nghe thành âm đầy vẻ khẩn cầu không nỡ để cô thất vọng liền thò tay lấy cái hộp gỗ. Thẩm Mộc Phong vừa tiến vè phía trước vừa hỏi:

- Vũ Văn huynh không muón oẳn tù tì thật ư? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bậc trương phu nhất ngôn hý xuất tứ mã nan truy Dĩ nhiên tại hạ nói thật. Thẩm Mộc Phong đến bên chỗ để phẩm vật nói:

- Vũ Văn huynh đã lịch sự như vậy thì tại hạ xin để lại một vật. Hắn đưa tay ra lấy cây thiền trượng. Cây thiền trượng là một thứ binh khí thông thường của nhà phật. Thẩm Mộc Phong lấy thứ này thật quá ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lĩnh Vụ Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười cúi xuống lượm thanh kiếm nói:

- Nếu trong cái hộp kia quả nhiên đựng kinh văn, trên cây thiền trượng này lại chẳng khắc yếu công chi hết thì tiểu đệ lấy thanh đoản kiếm này trân quí hơn hết. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi đáp:

- Vũ Văn huynh đã bảo người ta chỉ trông vào vận khí quả là đúng lắm. Hắn ngừng một chút rồi hỏi:

- Những món này phân phối xong rồi, chúng ta làm gì? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Theo chỗ quan sát của tại hạ thì nếu chúng ta còn vào sâu bên trong có thể gặp phải những mai phục của Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên. Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh nói vậy bất quá là đoán càn. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa! Trước tình cảnh này đại trang chúa nên tin lời tại hạ. Thẩm Mộc Phong cười khanh khách hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta ngồi chơi xơi nước chăng? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế. Tại hạ cần một chút thời gian để tra xét tình thế bốn mặt xem cách nào giảm bớt nguy hiểm được chăng? Thẩm Mộc Phong tuy đầy lòng ngờ vực nhưng cũng không hỏi nhiều, từ từ lùi lại năm bước khẽ nói với Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái:

- Chúng ta hãy nhân cơ hội này mà ngồi điều tức một lúc. Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu lấy cái hộp gỗ trở về bên cạnh Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Băng nhi! Thanh bảo kiếm kia chặt sắt như cắt bùn sao không lấy lại lấy cái hộp này làm chỉ Bách Lý Băng đáp:

- Thanh bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn đó quả là vật trân quí nhưng phẩm vật trong cái hộp gỗ có khi còn quí gấp mấy lần thanh kiếm kia, cứ coi nét trạm trổ rất tinh vi là đoán được trong đó không phải vật tầm thường. Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại quả nhiên thấy cái hộp chạm rất tinh vị Chàng hỏi:

- Chúng ta mở hộp ra coi nên chăng? Bách Lý Băng toan mở hộp thì Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên giằng lại khẽ nói:

- Để tiểu huynh mở chọ Chàng sợ trong hộp có chất độc, tay chàng đã đeo bao bằng da giao thì không sợ gì nữa. Trên hộp gỗ có một cái khoá bằng đồng nhỏ. Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực bẻ một cái, khoá đồng liền gãy ngay Nắp hộp mở ra rồi, bên trong chỉ thấy một cuốn sách gói bằng da dệ Bên ngoài không có tự tích nên chẳng hiểu là sách gì. Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào chú ý đến từng cử động của Tiêu Lĩnh Vu, vì họ hy vọng được biết trong hộp đựng gì. Tiêu Lĩnh Vu từ từ mở lần da dê thì thấy trong sách có văn tự quanh co mà không hiểu là gì. Chàng cau mày hỏi:

- Băng Nhi! Băng nhi thử coi xem trong sách viết gì vậy? Bách Lý Băng ngó vào rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không hiểu. Tiêu Lĩnh Vu gấp sách lại bỏ vào hộp nói:

- Chắc đây là một loại kinh văn nào đó. Trong động tối tăm, phải trông vào cây đèn của Vũ Văn Hàn Đào soi sáng. Công lực người nào cũng tinh thâm, nhãn quang minh mẫn nên ngọn lửa tuy nhỏ mà ai ai cũng nhìn rõ mọi sự. Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười lạt nói:

- Điều tiên liệu của Vũ Văn huynh rất đúng. Chắc trong hộp gỗ đó đựng loại kinh sách mà thôi. Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Biết đâu đó chẳng là sách ghi chép võ công. Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Băng nhi, đừng lý gì đến họ, để mặc họ nói gì thì nói. Bách Lý Băng vẻ mặt buồn rầu thở dài nói:

- Tiểu muội làm hại đại ca rồi. Hỡi ơi, biết thế này thì để cho đại ca lấy thanh đoản kiếm hay hơn. Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Không sao đâu. Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào chú ý lắng tai nhưng hai người nói nhỏ quá nên chẳng nghe thấy gì. Kim Hoa phu nhân từ nãy tới giờ chưa nói đột nhiên mở miệng:

- Đại trang chúa! Còn hai nơi có cửa sắt đóng chặt chưa mở ra. Ta hãy đi coi xem, chắc trong đó cũng có di vật của mấy đại cao thủ ngày trước. Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp:

- Phu nhân nói phải lắm. Rồi hắn lớn tiếng hỏi:

- Vũ Văn huynh! Còn hai căn thạch thất cửa sắt đóng chặt có nên mở coi không? Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy đáp:

- Tại hạ đã có thanh bảo kiếm, vậy xin đại lao cho các vị. Thẩm Mộc Phong theo sát bên lão hỏi:

- Có cần tại hạ giúp đỡ không? Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Tại hạ tưởng tiến về phía trước nhưng chưa hiểu có thông rỗng chăng. Vậy sau khi mở hai cánh cửa sắt coi rồi sẽ vào sâu coi. Vũ Văn Hàn Đào rảo bước tới cánh cửa sắt thứ hai. Lão vung đoản kiếm lên chặt khoá mở được ngay Lão chú ý nhìn vào thì thấy trong phòng có một cái giường đá cùng một kiểu như gian thạch thất trước. Trên giường đá đặt một bình ngọc vừa cao vừa lớn, ngoài cái bình ngọc không còn thứ gì. Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi bước vào. Hắn thò tay với lấy bình ngọc cúi đầu ngó vào thì thấy bên trong đặt một con cá chép bằng ngọc trắng toát. Hắn cầm bình ngọc ra hỏi:

- Vũ Văn huynh! Bình ngọc và cá ngọc kể là một thứ hay hai thứ? Vũ Văn Hàn Đào thò tay vào bình móc con cá ngọc ra coi. Đột nhiên lão biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua đã trở lại trầm tĩnh. Lão đáp:

- Cái bình ngọc này dùng để đựng cá ngọc thì dĩ nhiên chỉ là một vật. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Con cá ngọc này có trân quí lắm không? Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Tại hạ không hiểu lai lịch con cá ngọc. Thẩm đại trang chúa kiến thức quảng bác có biết đầu đuôi thế nào không? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tại hạ tuy chưa hiểu lai lịch cá ngọc nhưng cũng đoán không phải vật tầm thường. Những đồ cổ ngoạn, ngọc khí của mười đại cao thủ đem vào cung cấm dĩ nhiên là những vật đáng giá. Vũ Văn Hàn Đào nói theo:

- Đại trang chúa nói phải lắm. Con cá ngọc này không phải tầm thường. Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Nhưng nó bất quá là một thứ mỹ ngọc điêu khắc tỷ mỷ để làm đồ chơi mà thôi. Tiêu Lĩnh Vu đứng bàng quan chú ý đến từng cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Lúc lão trông thấy con cá ngọc lộ vẻ kinh dị đã lọt vào mắt chàng. Bây giờ lão tỏ vẻ hững hờ nhưng thực ra lão biết rõ lai lịch con cá ngọc mà không chịu nói, tất bên trong có điều chi ngoắt ngoéo. Nếu lần này chàng lại thắng cuộc thì nhất định lấy con cá ngọc. Lại nghe Thẩm Mộc Phong nói:

- Bình ngọc và cá ngọc để Vũ Văn huynh quản thủ. Hắn đưa cả bình lẫn cá vào tay Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Còn một gian thạch thất nữa. Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Đại trang chúa! Đại trang chúa đã không muốn lấy cái bình thì giao cho bản nhân được chăng? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Được! Rồi hắn cầm đưa cho mụ. Kim Hoa phu nhân đón lấy bình ngọc, Vũ Văn Hàn Đào đã vung kiếm chặt gãy khoá ở cánh cửa sắt kia. Mọi người chú ý nhìn vào thấy trên giường đá đặt một cái đỉnh cổ nhỏ đen sì, cao chừng một thước, rộng độ năm tấc.

Chương 23 - CÔNG TRÌNH VĨ ĐẠI TRONG CUNG CẤM

Lần này Thẩm Mộc Phong không tranh vào trước để lấy cái đỉnh cổ. Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn thấy trên đỉnh cổ đậy nắp, không hiểu bên trong đựng gì liền quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cái đỉnh cổ này do các hạ lấy ra. Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một hút, tiến vào thạch thất đưa tay nhấc đỉnh cổ lên thì thấy nó rất nặng mà không hiểu đựng vật gì. Thẩm Mộc Phong vươn tay mở nắp bình lên thì Tiêu Lĩnh Vu lạng người né tránh. Tuy chàng không chịu mở nắp bình nhưng vẫn động tính hiếu kỳ muốn coi xem vật gì trong đỉnh. Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Nếu trong đỉnh đặt một vật riêng biệt thì dễ bề phân chia, của ai người nấy giữ tránh khỏi chuyện rắc rối. Tiêu Lĩnh Vu hiểu ý lão liền dừng bước lại. Vũ Văn Hàn Đào mở nắp bình lên thấy bên trong toàn là thứ bọt trắng. Một mùi thơm man mác đưa vào mũi. Lão tự phụ là tay học nhiều hiểu rộng mà coi hồi lâu cũng không hiểu đấy là gì. Lão chau mày đậy nắp đỉnh lại nói:

- Cái đỉnh này chỉ có thể kể là một đơn vị để phân chia. Trong ba người Vũ Văn Hàn Đào, Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu thì Vũ Văn Hàn Đào võ công kém hơn hết nhưng trí tuệ lão lại hơn hai người kia nên đứng ra làm trọng tài cho toàn cuộc và dĩ nhiên thành một nhân vật đầu não trong quần hào. Thẩm Mộc Phong lườm lườm ngó ngó Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt hoằm hoằm. Nỗi tức giận lộ ra ngoài mặt. Hắn bực mình vì chàng không để hắn mở nắp bình mà lại cho Vũ Văn Hàn Đào mở ra. Cái đó làm tổn hại đến uy thế của hắn, hắn hận mình chẳng thể ra tay xé xác chàng cho hả giận. Võ công của Tiêu Lĩnh Vu rất cao thâm, chàng lại mang mặt nạ che dấu chân tướng khiến cho Thẩm Mộc Phong cảm thấy cao thâm khôn lường, không dám mạo phạm một cách khinh xuất. Vũ Văn Hàn Đào đảo cặp mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

- Thật là đáng tiếc vì chỉ có hai di vật. Nếu thêm một thứ nữa thì chúng ta chia nhau dễ dàng. Thẩm Mộc Phong miễn cưỡng dằn lửa giận xuống cười mát đáp:

- Hiện giờ sáu gian thạch thất đã coi hết rồi. Vũ Văn huynh bất tất phải lưỡng lự, chúng ta nên đi sâu vào trong xem sao. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nếu vào sâu để coi những điều bí mật trong cung đã từng đồn đại mấy chục năm trên chốn giang hồ thì chúng ta lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm hơn hiện giờ. Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu Vũ Văn huynh lo lắng về tính mạng mình thì không nên vào sâu nữa. Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo tôn ý các hạ thì sao? Chúng ta đứng lại nơi đây hay tiến vào cung cấm? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên chúng ta tiếp tục vào sâu xem sao. Chàng nói bằng lời ngắn ngủi, lại cố ý cải biến thanh âm để Thẩm Mộc Phong không thể nhận ra lai lịch mình. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Huynh đài đã muốn tiếp tục vào sâu thì nên thực hiện lời hứa đã. Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn một chút, hừ một tiếng rồi đặt cái đỉnh đen xuống. Chàng vung tay quét vào mình Vũ Văn Hàn Đào. Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Té ra Vũ Văn huynh bị người ta điểm huyệt rồi, vậy đừng trách chỉ một mình Thẩm mỗ là hung dữ. Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp:

- Vị huynh đài này ư? Dù sao y cũng là người thủ tín. Giả tỷ tiểu đệ bị Thẩm đại trang chúa điểm trúng huyệt đạo thì e rằng chẳng chịu giải khai một cách dễ dàng. Thẩm Mộc Phong cười khẩy một tiếng không nói gì nữa. Vũ Văn Hàn Đào được giải khai huyệt đạo rồi, trong lòng thư thái liền cất bước đến trước vách đá cản đường. Lão giơ tay lên gõ vào vách. Nguyên chỗ này không còn đường tiến, một vách đá ngăn chặn trước mọi người. Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của tiểu đệ, đúng chỗ này rồi. Lão vung đoản kiếm đâm vào vách núi một nhát, đoạn tung mình nhảy lùi lại nằm phục xuống. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu đối với Vũ Văn Hàn Đào vẫn đem lòng cảnh giới. Hai người thấy lão nằm phục xuống lập tức làm theo. Bỗng nghe những tiếng ầm ầm vang lên một hồi, vách đá đột nhiên có một mảng đổ xuống. Tiếp theo là tiếng ám khí rít lên trên không, vô số cung tên bắn ra. May ở chỗ mấy người đã đề phòng trước, tên nỏ chỉ bay lướt trên đầu. Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy nói:

- Trên vách đá này nguyên có một cửa ngầm. Phía ngoài vách đá có cơ quan để mở nhưng cơ quan đó rất bí mật khó lòng tìm được, nên tiểu đệ gánh mượn sức thanh bảo kiếm chém đứt những dây sắt khống chế cơ quan. Từ nay toà cửa đá này mất hết diệu dung. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu tuy miệng không nói gì nhưng trong lòng rất kính phục lão, khen thầm trong bụng:

- Người này quả nhiên tài cao học rộng, ít kẻ bì kịp. Vũ Văn Hàn Đào không thấy hai người nói gì liền cười mát cất tiếng hỏi:

- Bây giờ thạch thất đã mở rồi, vị nào muốn đi trước dẫn đường? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bọn tại hạ không hiểu cách bố trí cơ quan thế nào. Dĩ nhiên phải ngường Vũ Văn huynh khai đạo. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Như vậy há chẳng là phân công không đều ư? Đường lão thái thái đột nhiên xen vào:

- Lão thân dẫn đường được chăng? Mụ giơ cây thiền trượng trong tay lên rảo bước về phía trước. Bên trong cửa đá là một đường hầm chật hẹp, bề rộng không đầy hai thước. Nhiều lắm là đủ chỗ cho hai người sóng vai cùng đi. Vũ Văn Hàn Đào vừa cất bước vừa nói:

- Giả tỷ Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên mà bố trí mai phục hiểm độc trong đường hầm này thì e rằng bọn ta khó lòng thoát khỏi đại kiếp. Lão nói khá lớn khiến mọi người nghe thấy không khỏi ớn da gà. Đường hầm rất tối. Đường lão thái thái vận hết mục lực mà chỉ thấy cảnh vật trong vòng ba thước. Quãng đường hầm này dài đến hai chục trượng. Đi hết rồi phía trước hình thế rộng ra. Bỗng thấy khí lạnh quạt vào mặt. Bầu không khí mát mẻ, mọi người hết cảm thấy khó thở như vừa rồi. Thẩm Mộc Phong nói:

- Té ra chỗ này thông với bên ngoài. Nếu mình biết trước thì chẳng cần phải tìm cửa vào cung

cấm nữa... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Chỗ thông phong này không hiểu đã trải qua bao nhiêu khúc quanh? Bao Nhất Thiên phải để một lỗ thông để lấy khí trời. Nếu không thế thì đã chẳng xứng đáng là Xảo thủ thần công. Thẩm Mộc Phong đảo mnắt nhìn quanh quả nhiên chẳng thấy ánh sáng ban ngày đâu. Cảnh vật hình thế xung quanh cũng không nhìn rõ. Vũ Văn Hàn Đào lại hắng đặng mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ mang theo hai cây nến, thắp hết một cây rồi. Bây giờ chỉ còn một. Sau khi nó cháy hết là chúng ta đành sờ mó trong bóng tối. Lão vừa nói vừa lần lấy mồi lửa quẹt lên thắp vào cây nến. Bây giờ nhờ ánh lửa mọi người đều trông rõ cảnh vật xung quanh. Về phía chính động là một sảnh đường, hai cánh cửa mở rộng, còn ba mặt đều là vách đá. Chỗ mọi người đứng là một khu đất vuông vắn chừng hai trượng tựa hồ cái sân. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Ba mặt toàn là vách đá, vậy chỉ có một đường vào nhà đại sảnh thôi hay sao? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế. Chỉ có một mặt vào sảnh đường là đi được, nhưng các vị phải coi chừng. Tay trái cầm nến, tay mặt chong kiếm, lão đi thẳng vào sảnh đường. Thẩm Mộc Phong khoa chân chạy trước theo sát Vũ Văn Hàn Đào. Cửa sảnh đường lúc trước mở rộng, nhưng lúc bọn Vũ Văn Hàn Đào lại gần thì đột nhiên hai cánh cửa đóng sập lại. Thẩm Mộc Phong dừng bước nói:

- Ngoài cửa sảnh đường này có bố trí cơ quan. Vũ Văn Hàn Đào quay lại mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Thẩm đại trang chúa sớm nghĩ tới điểm này là phải. Lão ngừng lại một chút ròi tiếp:

- Giả tỷ Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên mà đặt cơ quan mai phục trong vách đá trên đầu thì chúng ta đứng trên khu đất vuông hai trượng này liệu còn cơ hội thoát chết được chăng? Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong nghe lão nói không tự chủ được, ngẩng đầu nhìn lên. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Cửa sảnh đường đóng lại rồi thì con đường duy nhất để chạy trốn là lối đi vào vừa rồi. Cửa thông đạo này chật hẹp mà nơi đây tối tăm không có ánh sáng, hành động bị kiềm chế, có thể coi như là một nơi tuyệt địa. Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Thử coi Bao Nhất Thiên có đặt ám khí gì trên nóc động không? Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Giả tỷ họ bố trí độc châm thì Thẩm đại trang chúa tính trốn tránh bằng cách nào? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nếu tại hạ không có cách nào trốn được thì tin rằng các vị cũng chẳng một ai thoát chết. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Bọn tiểu đệ có chết cũng không sao, nhưng Thẩm đại trang chúa thì chết thế nào được? Thẩm Mộc Phong tuy biết lão nói giọng trào phúng nhưng ráng nhẫn nại không muốn nhiều lời. Hắn dừng bước không nhúc nhích, ngấm ngầm đề tụ chân khí phòng bị, đồng thời giám thị cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu vẫn lưu tâm đến cử động của Thẩm Mộc Phong. Trước tình trạng này chàng cần để ý bảo vệ cho Vũ Văn Hàn Đào, vì tuy lão cũng là địch, không phải là bạn nhưng đứng trước cục diện hiểm ác cần giữ thế quân bình. Chàng đã giàu kinh nghiệm giang hồ, lại cơ trí hơn người khiến bao nhiêu âm mưu của Thẩm Mộc Phong đều không làm gì được. Vũ Văn Hàn Đào chậm chạp cất bước đi tới nhà đại sảnh. Lão cầm cây nến giơ cao lên

quay lai nói:

- Xin hai vị cùng tại hạ đi thẳng vào sảnh đường. Vạn nhất có xảy biến cố thì chúng ta đồng tâm hiệp lực kháng cự. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo ý các hạ thì sao? Tiêu Lĩnh Vu gật đầu. Chàng giao cái đỉnh cho Bách Lý Băng rồi thủng thẳng tiến về phía trước, miệng không nói gì. Thẩm Mộc Phong chau mày khe bảo Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái:

- Xin hai vị canh giữ ở đây. Rồi rảo bước tới trước sảnh đường. Vũ Văn Hàn Đào giơ đoản kiếm lên khẽ gõ vào cửa nói:

- Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên tính toán hàng ngàn hàng vạn điều mà còn sót một điểm. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Điểm chỉ Vũ Văn Hàn Đào giơ thanh đoản kiếm lên đáp:

- Lão chưa tính đến thanh đoản kiếm này sắc bén chặt sắt như bùn. Lão cũng không ngờ chính mình lại chết về thanh đoản kiếm này. Giả tỷ trước khi lâm tử lão giấu thanh kiếm này đi thì chúng ta khó mà phá được những cơ quan bố trí cùng vách đá kiên cố. Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay nhất là thanh đoản kiếm lại chia phần cho Vũ Văn huynh. Giả tỷ tiểu đệ nhận lấy thanh kiếm này thì Vũ Văn huynh cũng khó vào được cung cấm. Hắn nói tới đây dường như chợt nhớ ra điều gì trọng yếu liền hỏi sang chuyện khác:

- Tiểu đệ còn có điều muốn thỉnh giáo Vũ Văn huynh được chăng? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa khách sáo quá. Tiểu đệ chỉ e tài mình không dủ giải thích mối nghi ngờ cho đại trang chúa. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Mười tay cao thủ bị giam hãm trong cung cấm, họ đã có binh khí sắc bén trợ giúp, sao không dùng nó để phá vách động mà ra, lại chịu chết dí ở trong này? Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Phải lắm! Đây là mối hoài nghi khó mà giải thích được. Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

- Đại trang chúa hỏi hay lắm! Thanh lợi kiếm này tuy không xuyên thủng được vách núi dầy trăm trượng, nhưng có thể theo đường vào trở ra cửa để thoát thân sao họ lại chịu nằm chết ở đây? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Mười tay đại cao thủ đều là những nhân vật tài trí tuyệt luân, dù không hiểu cách kiến trúc cơ quan cũng có thể dùng kiếm phá cửa mà ra như lời Vũ Văn huynh nói mới phải. Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

- Thẩm đại trang chúa dồn tại hạ vào vấn đề nan giải. Hiện giờ tại hạ chưa thể trả lời được, nhưng trong vụ này tất có nguyên nhân khác. Hoặc giả Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên đã sớm nghĩ tới vấn đề này và dự phòng rồi. Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Thẩm mỗ cứ tưởng Vũ Văn huynh chẳng có điều gì là không biết, té ra vẫn chưa tìm được lời giải. Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp:

- Chúng ta hãy vào trong đại sảnh xem sao đã. Không chừng tại hạ sẽ tìm được nguyên nhân trong đó. Lão giơ cây nến lên coi kỹ lại khuôn cửa đóng chặt một lúc rồi đặt cây nến xuống, đột

nhiên nhảy lùi lại phía sau. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu không hiểu lão có dụng ý gì cũng lật đật lùi lại. Vũ Văn Hàn Đào lùi về chỗ cũ rồi dừng bước. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu cũng lùi về nguyên chỗ. Bỗng nghe những tiếng lách cách nhỏ nhẹ một hồi. Hai cánh cửa sảnh đường từ từ mở ra. Lúc này Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu mới hiểu dụng ý của Vũ Văn Hàn Đào đã đặt ngọn nến xuống. Nguyên cây nến ở gần cửa, ngờ ánh lửa có thể trông thấy những bộ phận bên trong. Toà nhà đại sảnh này ở trong lòng núi thâm u mà rất rộng rãi. ánh lửa soi được tới chỗ trên án đá trong toà thạch thất có nhiều thứ khí giới khác nhau sắp đặt rất chỉnh tề. Hiển nhiên lúc đặt khí giới, trong lòng quần hùng rất bình tĩnh, tuyệt không có hoang mang hay phẫn nộ chi hết. Nhãn quang của Tiêu Lĩnh Vu đã ngó thấy một cây bạch ngọc tiêu và một thanh trường kiếm để gần nhau, chàng nghĩ bụng:

- Không hiểu ống ngọc tiêu kia có phải là di vật của Tiêu Vương Trương Phòng không? Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong lên tiếng:

- Thẩm mỗ hiểu rồi. Khoảng giữa chỗ chúng ta dừng và cửa đá có đặt cơ quan. Cơ quan này rất linh mẫn. Hễ người đạp trúng cơ quan là hai cánh cửa sảnh đường đang mở sẽ tự động đóng lại. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Cơ quan này đã trải qua mấy chục năm mà vẫn còn linh xảo. Hiển nhiên Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên quả là một nhân vật tài năng xuất chúng. Thẩm Mộc Phong nói:

- Chỗ này cách cửa sảnh dường chừng hơn một trượng. Chúng ta nhảy vọt một cái là vào được sảnh đường, tưởng không cần hao phí tâm cơ để tìm ra cơ quan khống chế đó nữa. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Nếu chúng ta nhảy vào sảnh đường rồi, hai cánh cửa đóng chặt không mở ra nữa thì làm thế nào? Thẩm Mộc Phong sửng sốt một chút rồi đáp:

- Nếu Thẩm mỗ mà hiểu rõ thì e rằng Vũ Văn huynh đã bị chết về tay Thẩm mỗ rồi. Vũ Văn Hàn Đào cười mát nói:

- Hay hơn hết là Thẩm đại trang chúa nên vứt bỏ ý nghĩ sát hại tại hạ đi. Thẩm Mộc Phong biết mình lỡ lời, vội đáp ngay:

- Cái đó đã hẳn. Trước khi chưa ra khỏi cung cấm, Thẩm mỗ không nghĩ đến việc hạ sát Vũ Văn huynh. Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

- Các vị hãy đứng yên, đừng nhúc nhích. Lão cất bước tiến về phía trước. Đi chừng bốn năm bước, hai cánh cửa sảnh đường đột nhiên tự động đóng lại. Vũ Văn Hàn Đào cúi xuống huy động đoản kiếm, dường như muốn khoét lỗ xuống để tìm mấu chốt cơ quan khống chế cửa sảnh đường. Ngờ đâu lão đâm hai nhát kiếm rồi đột nhiên dừng tay nhảy lùi về chỗ cũ. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Phải chăng Vũ Văn huynh thấy đá rắn sợ làm mẻ bảo kiếm. Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trang không lý gì đến lời trào phúng của Thẩm Mộc Phong. Lão lắc đầu nói:

- Thực là một thủ đoạn cực kỳ lợi hại. Thẩm Mộc Phong cảnh giác thấy chuyện này không phải đơn giản, liền trầm giọng hỏi:

- Vũ Văn huynh! Có điều chi nan giải? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tài năng của Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên quả nhiên phi thường. Tiểu đệ còn kém lão xa... Kim Hoa phu nhân tức giận lên tiếng:

- Có chhuyện gì sao không nói ra mà cứ hí lộng qui? thần hoài? Thẩm Mộc Phong nói tiếp:

- Nếu Vũ Văn huynh cùng Kim Hoa phu nhân hoặc Đường lão thái thái mà nói năng có điều xung đột cũng không liên quan gì đến tại hạ đâu. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có nói ra cũng chỉ là cho các vị hay hiện chúng ta đang ở vào tình trạng rất nguy hiểm chứ chẳng có ích lợi gì... Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ nghe dưới lòng đất là mạch nước rất mạnh từ ruột trái núi chảy ra. Nếu nước lũ ùa vào thì chúng ta chỉ còn đường chết trong cung cấm. Thẩm Mộc Phong biến sắc hỏi:

- Thật thế ư? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu đại trang chúa không tin thì thử lắng tai nghe coi sẽ rõ. Thẩm Mộc Phong ngưng thần nghe ngóng quả nhiên thấy chỗ lỗ hổng do mũi kiếm của Vũ Văn Hàn Đào đâm xuống văng vẳng có tiếng nước chảy ào ào thì mối kinh hãi lộ ra ngoài mặt. Vũ Văn Hàn Đào quay lại nhìn hắn nói:

- Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên kiến trúc cung cấm trên mạch nước ngầm trong lòng núi thì quả là suy tính rất tinh vi, không ai bì kịp... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu tại hạ tính không lầm thì tất có cửa ngầm thông với thuỷ đạo. Chúng ta mà hành động càn rỡ hấp tấp để đụng vào cửa ngầm làm cho mạch nước ào ào xô tới là chết không kịp ngáp. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo lời Vũ Văn huynh thì trong tay tuy cầm bảo đao chặt sắt như bùn cũng không thể phá hoại cách kiến trúc trong cung cấm được hay sao? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên còn nham hiểm hơn sự tiên liệu của tại hạ thì chỗ mấu chốt cơ quan khống chế dòng nước chỉ động vào một chút là thuỷ môn tự nhiên mở ra. Kim Hoa phu nhân nói:

- Lão càng nói càng khủng khiếp, tựa hồ trong cung cấm mỗi bước đều có cạm bẫy, chỗ nào cũng gặp chết thì lùi quách ra cho xong. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu có người ra khỏi cung cấm được thì tại hạ quyết chẳng ở lại. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn Hàn Đào có muốn ra khỏi đây không? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Đã vào cung cấm thì đành phó thác cho số phận may rủi, không kể gì đến sống chết nữa. Trước tình trạng này, con người tự cao tự đại là Thẩm Mộc Phong cũng đành cúi đầu, thủng thẳng nói:

- Được rồi! Bọn tại hạ cũng theo Vũ Văn Hàn Đào phó cho sự may rủi. Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách hỏi:

- Sao bữa nay đại trang chúa lại lịch sự thế? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bậc đại trượng phu phải biết điều năng khuất năng thân. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bây giờ chúng ta hãy nghĩ cách tiến vào nhà đại sảnh đã. Tiểu đệ đã định phá vỡ cơ quan khống chế, nhưng bây giờ đành bỏ kế hoạch đó. Thẩm Mộc Phong nói:

- Để Thẩm mỗ thử coi. Dứt lời hắn đề khí từ từ cất bước tiến về phía trước.

Chương 24 - KIẾN TRÚC THẦN KỲ TRONG CUNG CẤM

Nội công Thẩm Mộc Phong cực kỳ tinh thâm. Hắn thi triển công phu Thảo thượng phi, toàn thân nhẹ như lông hồng. Quả nhiên cánh cửa sảnh đường chưa đóng lại. Thẩm Mộc Phong đi tới trước cửa thò đầu ngó vào trong, không dám thiên tiện bước qua cửa. Hắn quay ra nói:

- Các vị hãy lại cả đây. Mọi người theo lời đề khí lướt tới. Bọn họ đều là cao thủ hạng nhất võ lâm, sau khi đề khí, chân bước rất nhẹ nhàng. Vũ Văn Hàn Đào tới cửa sảnh đường lượm cây nến ở dưới đất lên nói:

- Tại hạ xin dẫn đường. Dưới ánh lửa mọi người nhìn rõ nhà đại sảnh bề sâu chừng bốn trượng, rộng chừng hai trượng rưỡi. Ngoài cái án đá ở gần cửa trên đặt binh khí, không còn trần thiết thứ gì khác. Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Chẳng lẽ bên trong còn có nhà nữa? Vũ Văn Hàn Đào miệng không nói gì, tay trái cầm cây nến giơ cao lên men theo vách đá hy vọng tìm ra một khuôn cửa nào chăng? Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nhớ tới cuộc hẹn ước giữa Ngọc Tiêu Lang Quân và Khâu Tiểu San ở dưới đáy Đoạn hồn nhai. Ngọc Tiêu Lang Quân là dòng dõi Tiêu Vương Trương Phòng rất là mật thiết. Chàng động tâm bất giác thò tay ra với lấy cây Bạch Ngọc Tiêu. Thẩm Mộc Phong đột nhiên vươn tay mặt toan chụp vào cổ tay Tiêu Lĩnh Vu, hắn lạnh lùng nói:

- Hay hơn hết là các hạ đừng tự tiện đụng vào những vật trong sảnh đường. Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp cổ tay xuống, lùi lại phía sau, tránh khỏi chiêu tầm nã của Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong ra tay mau lẹ quá chừng, Tiêu Lĩnh Vu chỉ lo tránh khỏi chưởng thế của hắn. Chàng quên phía sau là vách đá. Bỗng nghe đánh bình một tiếng, người chàng đụng vào vách. Tiêu Lĩnh Vu tránh khỏi đòn rồi, chàng toan phản công thì đột nhiên những tiếng lách cách vang lên lọt vào tai. Diễn biến bất ngờ này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong quên cả việc động thủ. Ai nấy ngưng thần để đối phó. Bỗng thấy trong vách mé hữu đột nhiên hé ra một toà cửa đá. Một cỗ xe ở phía trong cửa đá từ từ tiến ra. Một vị lão tăng thõng tay nhắm mắt, mình mặc áo xám ngồi trên xe. Nóc xe treo một chuỗi phật châu bằng gỗ đàn. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng hỏi:

- Ai? Lão giơ tay mặt lên thủ thế chờ đợi. Vũ Văn Hàn Đào vội nói:

- Đại trang chúa không nên hấp tấp động thủ. Thẩm Mộc Phong dừng tay lại hỏi:

- Tại sao vậy? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Toà cung cấm này đã đóng cửa mấy chục năm, làm gì có người sống? Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nhưng y lại không giống người chết. Cung cấm đã đóng chặt mấy chục năm thì bất luận người nội công thâm hậu đến đâu cũng phải da thịt tiêu hoá hết, chỉ còn trơ lại bộ xương mới phải chứ? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đây là một điều bí ẩn. Tại hạ chưa biết rõ nội tình, khó mà phúc đạp đại trang chúa được.

Thẩm Mộc Phong tuy ngoài miệng cãi cối mà thực ra hắn đã phát giác hình tượng nhà sư này có điều khác lạ. Da thịt toàn thân cứng đơ chẳng giống người sống chút nào. Bánh xe ngưng lại rồi mà vị lão tăng ngồi yên trên xe vẫn không nhúc nhích. Vũ Văn Hàn Đào tay cầm đoản kiếm hộ thân, từ từ bước đến trước lão tăng. Một tay lão cầm cây nến soi gần vào mặt nhà sự Vị lão tăng lông mày đốm bạc, da mặt nhăn nheo, coi như người sống. Hiển nhiên trước khi chết lão đã già lắm rồi. Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng, quay lại hỏi Thẩm Mộc Phong:

- Đại trang chúa! Đại trang chúa có biết trong bọn người vào cung cấm có mấy nhà sử Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tại hạ nghe lời đồn thì dường như có hai vị cao tăng? Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Một vị là kỳ tăng của chùa Thiếu Lâm, pháp hiệu Vô Tướng đại sự Còn một vị nữa không hiểu là ai? Thẩm Mộc Phong trầm ngâm đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì vị nữa không phải xuất thân ở chùa Thiếu Lâm mà pháp danh là Thiên Nhẫn. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thế thì phải rồi. Tại hạ cũng nhớ mang máng có vị cao tăng pháp hiệu là Thiên Nhẫn tiến vào cung cấm. Nếu vậy vị này chắc là Vô Tướng đại sư ở chùa Thiếu Lâm... Lão ngừng một chút rồi hỏi:

- Các vị làm thế nào mở được cơ quan trong vách đá khiến cho pháp thân nhà sư này xuất hiện? Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp:

- Cái đó xin hỏi vị huynh đài này. Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ mở cơ quan bằng cách nào? Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Tại hạ bị Thẩm đại trang chúa phóng chưởng đánh tới phải né tránh, vô ý đụng vào vách đá... Chàng vẫn biến đổi thanh âm, Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào tuy biết không phải giọng nói tự nhiên nhưng vẫn chưa nhận ra lai lịch của chàng. Thẩm Mộc Phong nói:

- Đã đến lúc này tưởng các hạ chẳng cần phải che giấu thân thế nữa. Vũ Văn Hàn Đào vừa bước lại gần vừa nói:

- Huynh đài đây nhất định rất quen thuộc với chúng ta, nên đeo mặt nạ và không chịu phát âm một cách bình thường. Tiêu Lĩnh Vu bị hai người nói khích bất giác lửa giận bừng lên. Chàng toan đưa tay kéo mặt nạ ra, nhưng thấy bốn tia mục quang của Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào nhìn chằm chặp vào mặt mình, tựa hồ chờ đợi vén màn bí mật, chàng lại từ từ buông tay xuống, bật tiếng cười lạt, bước sang một bên. Vũ Văn Hàn Đào toan đi về phía cửa đá, chợt thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên như muốn lột mặt nạ, lão liền dừng bước. Ngờ đâu chàng thay đổi tâm ý đột ngột, lão đành cười mát hỏi:

- Vừa rồi huynh đài đụng vào chỗ nào? Tiêu Lĩnh Vu quay lại trỏ vào vách đá đáp:

- Đúng là chỗ này.. Vũ Văn Hàn Đào đi tới gần, chú ý nhìn thì chỉ thấy vách đá trơn trượt chẳng có gì khác lạ, bất giác thở dài nói:

- Xảo thủ thần công quả nhiên tâm kế sâu xạ Chỗ vách đá này chẳng thấy dấu vết gì khác lạ, nếu các hạ không đụng vào thì tại hạ khó mà tìm ra được chỗ đặt cơ quan khống chế cửa đá.

Lão nói xong giơ tay lên gõ vách đá rồi vung chưởng đánh vào, vẫn chẳng thấy phản ứng gì. Trong lòng rất làm lạ, liền quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vụ - Có đúng chỗ này không? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng rồi! Vũ Văn Hàn Đào lại tung chưởng đánh vào vách đá. Lão đã vận nội lực đánh thật mạnh, những tiếng ầm ầm vang rền không ngớt. Quả nhiên sau ba phát chưởng đánh thật mạnh, vách đá ở phía chính động phát sinh điều lạ. Một hồi cách cách vang lên, vách động hé mở một khuôn cửa đá. Một cỗ xe từ trong đi ra. Trên ghế ngồi một lão già, râu dài chùng xuống đến bụng. Chiếc ghế trên bánh xe dường như có một cơ quan kiềm chế. Khi xe tới gần nhà đại sảnh thì đột nhiên dừng lại. Lão già râu bạc mặc áo xanh ngồi trên chiếc ghế cúi đầu. Hai tay đặt trên đầu gối. Vì lão cúi đầu nên không trông rõ mặt. Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn lão hồi lâu rồi nói một mình:

- Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi! Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Vũ Văn huynh hiểu cái gì? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa là người biết nhiều hiểu rộng, có nhận thấy vị trí chỗ ngồi cách quãng để đoán ra sự tình ngày trước không? Thẩm Mộc Phong nhìn kỹ lại thì lão râu bạc và Vô Tướng đại sư chẳng có gì khác lạ, liền lắc đầu đáp:

- Tại hạ không nhận ra được. Xin Vũ Văn huynh cho hay đã thấy điều gì? Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp:

- Tài trí của Thẩm đại trang chúa nhất định có thể coi rõ nội tình. Chỉ vì đại trang chúa không chịu dụng tâm mà thôi. Thẩm Mộc Phong nói:

- Tại hạ thực tình không nhận ra được, mong rằng Vũ Văn huynh chỉ giáo chọ Hắn tức giận trong lòng, mắng thầm:

- Thằng cha này đã khoe khoang lại ngấm ngầm chê cười tạ Chỗ dụng tâm của hắn thật là khả ố. Kiếp này ta mà còn ra được khỏi cung cấm phải hành hạ hắn một phen cho hả dạ. Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiểu đệ đã bảo toa. vị của hai người có cách quãng, chỉ cần tính toán một chút là thấy rõ ngaỵ Ngoài hai người này xung quanh còn có chỗ ngồi... Thẩm Mộc Phong đáp:

- Trong cung cấnm có tất cả mười tay đại cao thủ. Ngoại trừ Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên còn chín vị. Đó là điều ai cũng biết rồi. Nếu Vũ Văn huynh nói về điểm này thì chẳng có chi là lạ. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thẩm huynh có thể nói rõ nội tình được chăng? Thẩm Mộc Phong ngập ngừng:

- Cái đó... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Giữa mấy người này tất có một cái bàn tròn. Tiểu đệ không quyết đoán được bọn họ cùng ngồi ăn uống với nhau hay ngồi quanh bàn trò chuyện. Chỉ biết họ ngồi quanh một cái bàn tròn là điều chắc chắn không thể sai lầm được. Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ khoảng cách vị trí hai người trên xe, quả nhiên không lầm. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Trước khi lão chưa nói rõ nội tình, mới nghe cảm thấy có điều kỳ bí khôn lường. Nhưng khi nói

rõ rồi thì là chuyện bình thường. Lão này quả nhiên chỗ nào cũng nhìn thấy rõ sự việc trước tiên. Đúng là tài trí lão hơn bọn ta nhiều. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Không hiểu Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên đã dùng biện pháp gì khiến cho hai người này trước khi chết vẫn ngồi trên ghế? Mà hai vị lại chết một cách yên lặng, thực tiểu đệ không đoán ra được? Thẩm Mộc Phong máy môi toan nói nhưng lại sợ sai trật để cho Vũ Văn Hàn Đào chê cười, nên hắn dừng lại. Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên giơ tay ra hỏi:

- Thẩm đại trang chúa! Đại trang chúa cầm cây nến này dược chăng? Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi đáưp:

- Suốt đời Thẩm mỗ chưa từng nghe ai sai khiến bao giờ. - Nếu đại trang chúa muốn vận khí nhìn trong bóng tối thì tiểu đệ nên bỏ cây nến này đi. Kim Hoa phu nhân đột nhiên tiến lại hỏi:

- Để tiện thiếp cầm nến được chăng? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bất luận ai cũng được hết. Lão đưa cây nến vào tay Kim Hoa phu nhân rồi trở lại chỗ vách đá vung chưởng lên đánh. Ngờ đâu lão phóng mấy chục phát chưởng, thuỷ chung vẫn không thấy động tĩnh gì. Thẩm Mộc Phong cười lạt nói móc:

- Vũ Văn huynh! Xem chừng Vũ Văn huynh phải đánh khắp mọi chỗ vách đá trong căn nhà này. Vũ Văn Hàn Đào dừng tay, từ từ bước tới trước cỗ xe cúi đầu xuống nhìn. Thẩm Mộc Phong nhân cơ hội này cười khanh khách nói:

- Chỗ Vũ Văn huynh đứng đúng là chỗ cái bàn tròn. Nếu đạp trúng cơ quan, cái bàn đột nhiên nổi lên cao e rằng Vũ Văn huynh sẽ đụng đầu vào đá. Vũ Văn Hàn Đào dường như để hết tinh thần tra xét điều gì. Lão để mặc Thẩm Mộc Phong buông lời trào phúng, vẫn lẳng lặng không đáp. Đột nhiên lão cúi xuống thò tay khẽ đập vào cái ghế có Vô Tướng đại sư ngồi. Bỗng nghe lọc cọc, cỗ xe tự động thụt vào phía trong cửa đá. Xe đi vào rồi, cửa đá tự động đóng lại. Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng bước tới chú ý nhìn chõ vách đá mà cỗ xe vừa lùi vào một lúc rồi lên tiếng nói:

- Cho tại hạ mượn cây nến. Kim Hoa phu nhân đưa cây nến cho lão hỏi:

- Vũ Văn huynh thấy thế nào? Vũ Văn Hàn Đào không đáp, cầm cây nến giơ cao lên sát vách đá quanh một vòng. Lão cử động cực kỳ thận trọng. Mỗi bước chân đều hết sức chú ý phòng ngừa biến chuyển đột ngột. Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh đi hết một vòng có phát giác điều gì không? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đang điều tra xem trong sảnh đường có cả thảy mấy khuôn cửa đá. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh có nhìn rõ không? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Những chỗ có cửa đá tuy liền khít, nhưng chẳng phải là không có chút vết tích nào. Thẩm Mộc Phong nói:

- Tại hạ không cần nhìn cũng đoán ra là Xảo thủ thần công nếu bỏ lão ra thì trong toà sảnh đường này đã đặt chín khuôn cửa ngầm... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Thẩm đại trang chúa đoán trật rồi. Tại hạ coi kỹ một vòng thì chỉ thấy có vết sáu khuôn cửa ngầm. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Sao những chín người mà lại chỉ có sáu gian ám thất? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đó là chỗ đòi hỏi chúng ta phải suy nghĩ. Thẩm Mộc Phong ngó thấy cây nến trong tay Vũ Văn Hàn Đào đã cháy hết quá phần nửa, xem chừng không thể chần chờ lâu được, liền nhắc:

- Cây nến trong tay Vũ Văn huynh e rằng chỉ còn được một giờ nữa là hết. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đến lúc hết lửa, chúng ta đành sờ soạng trong bóng tối. Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Trước tình trạng này không thể thiếu đèn lửa được. Nếu Vũ Văn huynh chịu bình tâm tĩnh trí thì nên cùng bọn ta nghiên cứu. Đó là điều rất cần thiết. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Nghe khẩu khí của Thẩm đại trang chúa thì dường như đại trang chúa đã có ý kiến gì chăng? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nếu toà nhà này không có chỗ thông lên trời để lấy ánh sáng thì tất phải có đèn. Mười tay đại cao thủ kiệt xuất dù công lực tinh thâm hơn chúng ta nhiều cũng chẳng thể hội ngộ cùng nhau trong nhà đại sảnh tối om này. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Theo ý của Thẩm đại trang chúa thì toà sảnh đường trong ruột núi này tất có một ngọn đèn để soi sáng phải không? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng thế! Nếu quả như lời Vũ Văn huynh thì trong nhà này đã đặt một cái bàn tròn, dĩ nhiên có thêm một ngọn đèn. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đáng tiếc là không hiểu cơ quan khống chế cái bàn tròn ở đâu? Tiểu đệ chẳng có cách gì phát hiện ra nó. Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nếu nó không ở trên đỉnh đầu chúng ta thì nhất định giấu ở dưới đất. Nhất quyết không phải ở trong tường vách bốn mặt. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa nói rất có lý, nhưng trên mặt đất nhẵn thín, chẳng thấy có chõ nào khả nghi khiến cho tiểu đệ không biết đường hạ thủ. Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười rộ đáp:

- Vũ Văn huynh! Từ giờ Vũ Văn huynh đừng đi trước bọn tại hạ để trổ tài nữa. Hắn rảo bước tiến vào sảnh đường, ngấm ngầm vận nội lực chậm chạp di chuyển bước chân, đi quanh co một lúc. Nguyên hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu đụng vào vách rồi phát hiện ra cỗ xe đi ra. Hắn nghĩ rằng nếu trong sảnh đường này quả có bàn tròn thì cơ quan khống chế đó chắc là ở giữa nền sảnh đường. Đột nhiên Thẩm Mộc Phong cảm thấy có chỗ chân dẫm lên lún xuống rồi bật lên những tiếng ầm ầm. Một khối đá lớn từ trên nóc động rới xuống. Thẩm Mộc Phong đã chuẩn bị từ trước, hắn giơ hai tay lên đỡ khối đá. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ thấy phiến đá lớn này quả nhiên giống như cái bàn tròn. Bốn chân lớn bằng miệng bát, dày đến thước rưỡi. Trọng lượng của khối đá ít ra là trên ba ngàn cân. Công lực của Thẩm Mộc Phong thâm hậu ghê gớm mà phải hết sực mới đỡ được cái bàn đá. Thẩm Mộc Phong hai tay hắng khối đá lớn, quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào và Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người này vẫn đứng yên, không có ý ra tay trợ lực. Hắn không khỏi tức giận nói:

- Hai vị tưởng khối đá lớn này làm cho Thẩm mỗ khốn đốn chăng? Hắn vận thêm nội lực, quát lên một tiếng thật to rồi đẩy hai tay lên. Phiến đá lớn nặng mấy ngàn cân bị hắn đẩy lên cao mấy thước. Hắn mượn đà nhảy lùi lại chỗ cũ. Bỗng nghe một tiếng ầm kinh thiên động địa, khối đá lớn rơi xuống mặt đất. Tia lửa bắn tung toé, đá vụn bay tới tấp. Quần hào trong sảnh đường đều ngưng thần phòng bị những mảnh đá bắn phải nhưng mọi người vẫn đứng yên khong nhúc nhích. Thẩm Mộc Phong chờ cho cái bàn đá rơi xuống rồi, hắn toan nổi nóng thì đột nhiên những tiếng ầm ầm vang lên. Bốn mặt vách đá đồng thời mở ra năm khuôn cửa đá. Năm cái ghế có bánh xe, có cả Vô Tướng đại sư, đồng thời đi về phía bàn đá. Chắc là cái bàn đá rơi xuống trúng vào chỗ đặt cơ quan. Kể cả lão già râu bạc mình mặc áo xanh ngồi ở nguyên chỗ quả nhiên chỉ có sáu người cả thảy. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ thì trong sáu người này ngoại trừ Vô Tướng đại sư và lão già râu bạc áo xanh còn một vị hoà thượng nữa. Nhà sư này mặc áo cà sa đại hồng, mày rậm mắt to trên đầu có chín vết sẹo. Chàng chắc đó là Thiên Nhẫn đại sư mà Thẩm Mộc Phong đã nhắc tới. Còn ba người nữa thì một người đầu đội kim quang, mình mặc áo choàng bào màu đại lục thêu hoa vàng. Chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Một người mặc áo lam đội nón chiên, người ốm nhất, mắt nhỏ bé, lông mày ngắn, tướng mạo hiền lành. Cuối cùng là một vị mặc quần áo vải, đầu đội nón trúc. Trên ghế gác ngang cây tẩu hút thuốc, dài chừng hai thước. Người này coi như một vị tài tử. Tiêu Lĩnh Vu tuy đã được liệt danh vào hàng cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ, nhưng chàng chưa biết qua những nhân vật tiền bối, chỉ nghe Trang Sơn Bối nhắc đến mà thôi. Và tướng mạo người chết nhất định khác với người sống nên trong lúc nhất thời chàng không nhận ra được người nào. Diễn biến kinh khủng này khiến lửa giận trong lòng Thẩm Mộc Phong giảm bớt nhiều, hắn nhẫn nại không nổi nóng nữa. Bao nhiêu người trong sảnh đường đều bị diễn biến vừa rồi gây sự kinh ngạc vô cùng. Ai nấy hoa mắt lên chăm chú nhìn cảnh tượng ngơ ngẩn xuất thần. Sau một lúc lâu, Vũ Văn Hàn Đào khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Thật là tuyệt xảo! Bao tiên sinh quả không hổ với ngoại hiệu Thần công. Thẩm Mộc Phong cũng cho là cách kiến trúc này xảo diệu như thần. Bao nhiêu lửa giận tiêu tan hết, hắn nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Trong sảnh đường có bàn đá đúng như điều tiên liệu của Vũ Văn huynh. Dù Vũ Văn huynh chưa bằng Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên nhưng cũng chẳng kém mấy tý. Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Sở dĩ tại hạ nghĩ tới trong sảnh đường có đặt bàn đá là vì sau khi nhìn thấy hai người xuất hiện chỗ ngồi ngắt quãng mới đoán ra. Cái đó chẳng có chi là lạ. Hễ người nào hiểu qua môn kiến trúc là đoán được. Nhưng tại hạ không tiên liệu được chỗ cái bàn đá rớt xuống lại là mấu chốt cơ quan khống chế sáu gian thạch thất. Hỡi ơi! Tại hạ nhận thấy tài năng của Xảo thủ thần công không những chỉ kính phục mà phải coi tiên sinh như thần nhân. Thẩm Mộc Phong nói:

- Đáng tiếc là trong thạch thất này không có đèn lửa mà cây nến trong tay Vũ Văn huynh lại sắp hết. Lửa tắt là trong nhà tối om. Chúng ta lần mò trong bóng tối mà đụng phải cơ quan thì e rằng khó có hy vọng thoát chết. Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi:

- Thẩm đại trang chúa tiên liệu không lầm đâu. Trong nhà này tất có đĩa đèn. Nhưng không hiểu còn dầu hay hết? Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Đã có đèn mà sao ta không trông thấy? Vũ Văn Hàn Đào ngó cây nến trong tay thấy chỉ còn dài hơn một tấc. Lão cất bước đi về phía bàn, miệng nói:

- Tiểu đệ thử lại coi, không chừng tiểu đệ đã đoán trật. Lão dứt lời thì chân đã bước tới bên bàn đá. Lão ngó kỹ lại trên mặt bàn, rồi ấn tay vào chính giữa.

Chương 25 - THẬP ĐẠI CAO NHÂN TRONG CUNG CẤM

Quả nhiên chính giữa bàn đá có chỗ xoay chuyển được. Vũ Văn Hàn Đào đẩy về mé tả mở ra một lỗ hổng lớn bằng bát cơm. Lão thò tay vào sờ soạng lấy ra một cái đèn chế bằng bạch ngân hình trái bầu. Lão mở nắp đậy liền tháy bên trong ngân đăng còn nhiều dầu, liền nói:

- Thẩm đại trang chúa có thể yên tâm được rồi. Trong đèn này còn đủ dầu thắp được hai ngày. Thẩm Mộc Phong phấn khởi tinh thần nói:

- Chỉ cần có đèn lửa soi sáng là trong nhà đặt mai phục cũng không đáng ngại nữa. Vũ Văn Hàn Đào thắp dèn lên, tắt mẩu nến đi, bỏ vào túi áo nói:

- Chúng ta ở ngoài nhà mật thất đã thấy thi thể một người mặc áo cẩm bào. Trong nhà này thêm sáu người nữa, nếu lời đồn không lầm thì còn ba tay đại thủ chưa thấy xuất hiện. Thẩm Mộc Phong nói:

- Hoặc giả trong sảnh đường này còn ba gian mật thất nữa. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dù tiểu đệ có tính lầm thì mấu chốt cơ quan khống chế cũng không thể lầm được... Lão đảo mắt nhìn qua sáu thi thể cùng vị trí chỗ ngồi rồi nói tiếp:

- Xung quanh cái bàn đá này có thể ngồi được mười người nhưng phương vị và khoảng cách hiển nhiên chỉ có sáu chỗ. Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên lúc thiết kế làm ghế có bánh xe và bàn đá chỉ tính có sáu chỗ. Nếu người giang hồ đồn đại không lầm thì ba người nữa đi nơi khác. Thẩm Mộc Phong nói:

- Bây giờ chúng ta có một việc cần phải giải quyết trước, vậy hãy tạm gác chuyện ba người kia đi về phương nào. Đường lão thái thái đột nhiên xen vào:

- Còn một việc lão thân chưa hiểu, muốn thỉnh giáo Vũ Văn tiên sinh. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu tại hạ hiểu được xin trình bày hết. Đường lão thái thái hỏi:

- Những người chết trong cung cấm đã mấy chục năm mà sao thi thể chưa hủ nát. Thẩm Mộc Phong đáp:

- Hoặc giả vì trong cung cấm có luồng hơi ấm áp khiến cho thi thể không hủ nát. Đường lão thái thái hỏi:

- Trước khi vào nội cung, ngoài thạch thất đã phát hiện thi thể của người mặc áo cẩm bào sao xương thịt lại đều tiêu hoá hết. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trong vụ này dĩ nhiên phải có nguyên nhân. Theo chỗ tại hạ biết thì có nhiều dược vật giữ được thi thể không hủ nát. Nhưng những người bị hãm chết ở trong cung cấm đều là nhân tài cơ trí hơn tại hạ gấp mười lần. Trước khi chưa tìm đủ chứng cớ, tại hạ không dám nói trước. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Mấy người này bàn chi đến chuyện không can hệ? Chỉ mong họ điều tra được thân thế Tiêu Vương Trương Phòng, đặng theo di vật của lão tìm ra đường lối võ công để mình ra khỏi cung cấm giúp Khâu tỷ tỷ một tay, đối phó với Ngọc Tiêu Lang Quân và người nhà hắn. Lại nghe Thẩm Mộc Phong thở phào một cái hỏi:

- Vũ Văn huynh! Tại hạ tưởng lúc này chúng ta nên giữ lòng cho bình thản dể giải quyết mọi vấn đề, không nên bận tâm đến chuyện vô ích. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiểu đệ cũng đồng ý như vậy. Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ tính sao? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ mong hai vị thảo luận một cách công bằng là tại hạ nhất nhất tuân theo. Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm! tại hạ xin lên tiếng trước... Hắn đảo mắt nhìn sáu xác chết ngồi quanh bàn tròn nói:

- Chỗ dụng tâm của tại hạ tiến vào cung cấm chẳng phải để lấy những di vật của mười tay đại kỳ nhân, chỉ hy vọng lấy được võ công mà các vị đã tốn bao tâm huyết để nghiên cứu. Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

- Chỗ dụng tâm của tại hạ cũng thế. Chắc huynh đài đây cũng vậy mà thôi. Hai lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu chờ chàng trả lời. Tiêu Lĩnh Vu hết sức né tránh mục quang và không lên tiếng, chàng chỉ gật đầu tỏ dấu đồng tình. Lúc này bấc đèn cây ngân đăng cháy sáng tỏ chiếu suốt cả gian nhà. Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Trước khi tại hạ chưa vào cung cấm đã tưởng mười tay đại cao thủ bị giam hãm trong này vẫn còn tồn tại một quãng thời gian khá dài và họ hết sức tìm cách bảo tồn võ công của mình cho khỏi thất truyền. Nhưng vào cấm cung rồi mới biết tình thế khác hẳn với điều tiên liệu của tại hạ. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Phải chăng Thẩm đại trang chúa muốn nói các vị chết lẹ quá? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng thế! Vì vậy mà hy vọng của chúng ta về những môn võ của họ để lại rất mong manh. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ tin rằng đây đúng là lời nói từ đáy lòng Thẩm đại trang chúa phát ra, nhưng còn biện pháp trọng yếu để xử lý thì đại trang chúa chưa nói tới. Thẩm Mộc Phong đáp:

- Giả tỷ chúng ta tìm kiếm được ở trong cung cấm này một bản thủ san ghi chép võ công thì chắc những môn đặc biệt tuyệt không đâu có cái đó để cho ai. Tại hạ đoán rằng giữa chúng ta sẽ nổi cuộc phong bạ Tại hạ xin nói thật:

bất luận thủ san hay bí lục lọt vào tay một trobg hai vị, tại hạ nhất định phải cướp đoạt dù có gây nên thảm kịch đổ máu cũng đành. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa nói hàng nửa ngày mà vẫn chưa đưa ra biện pháp gì để giải quyết. Thẩm Mộc Phong đáp:

- Theo ý tiểu đệ thì bất luận là ai lấy được bí lục võ công đều không thể giữ riêng làm của mình. Chúng ta cùng nhau chia ra mà đọc, rồi ai nấy ghi nhớ. Ai học được nhiều là tuỳ theo trí tuệ của

mình. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Theo chỗ dầu đèn còn lại mà tính thì nhiều lắm là chúng ta chỉ ở lại đây trong vòng ba chục giờ. Khi rời khỏi cấm cung, bí lục kia sẽ thuộc về quyền sở hữu của ai? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Khi chúng ta rời khỏi cấm cung phải đem bí lục đốt đi, không ai được lấy làm của riêng. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nếu đại trang chúa chịu thủ tín thật sự, tiểu đệ rất tán thành. Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- ý kiến các hạ thế nào? Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thẩm Mộc Phong trước nay vẫn chủ trương "Duy ngã độc tôn" mà bây giờ đột nhiên hắn đưa ra biện pháp này thì e rằng hắn có dụng ý gì khác, ai mà tin được? Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh liệu có tin lời Thẩm đại trang chúa được chăng? Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Tại hạ khó tin. Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái không nói gì nữa. Thẩm Mộc Phong nhăn tít cặp lông mày tựa hồ muốn nổi nóng nhưng hắn ráng nhẫn nại cười hô hố:

- Xem chừng chúng ta khó lòng đi đến một thoa? hiệp. Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng nếu Thẩm đại trang chúa hành động nghiêm chỉnh trước tiên khiến cho bọn tại hạ đem lòng khâm phục thì sự tình lại khác hẳn. Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Hai vị đã không tín nhiệm Thẩm mỗ thì đành tới đâu hay tới đó... Hắn ngừng lại một chút rồi đảo mắt nhìn sáu xác chết nói tiếp:

- Hiện giờ có việc khẩn yếu, tưởng hai vị không nên cự tuyệt hợp tác với tại hạ. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Việc gì? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Théo lời đồn thì có mười dại cao nhân vào cung cấm, nhưng chưa chắc tất cả người người đều ở đây hết. Hoặc giả có mấy vị tài trí hơn người, không muốn mạo hiểm chỉ phái người thay mình. Cũng có thể người mười tay đại cao thủ còn có cao nhân khác nữa muốn trà trộn vào cung cấm vì tính hiếu kỳ. Sự thực thế nào chúng ta không biết rõ mà cũng không nên tin hết ở những lời đồn đại... Hắn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng lớn rồi nói tiếp:

- Tỷ như trên chốn giang hồ người ta đồn đại Thẩm Mộc Phong chết rồi mà đến bây giờ Thẩm Mộc Phong chẳng còn sống nhăn răng ra là gì đây? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đại trang chúa nói phải lắm. Trước khi chưa tìm được thủ san hay bí lục của mười đại cao nhân để lại, hãy tìm cho biết rõ thân thế của họ cùng thời gian và nguyên nhân cái chết rôi lúc lâm tử. Giả tỷ những cao nhân này vào cung cấm rồi chết ngay sau khoảng thời gian ngắn ngủi thì đừng tìm bí lục võ công của họ vô ích. Thẩm Mộc Phong chú ý nhìn vào mặt Vô Tướng đại sư một lúc rồi nói:

- Mặt người chết hơi khác với lúc còn sống, nhưng tại hạ có thể xác định vị này là Vô Tướng đại

sư ở chùa Thiếu Lâm. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiểu đệ tuy được nghe danh Vô Tướng đại sư nhưng chưa có cơ duyên gặp mặt vị cao tăng này lần nào. Thẩm đại trang chúa đã khẳng định là đúng thì chắc không thể lầm được. Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn qua người đầu có vết sẹo cũng là một vị hoà thượng mặc áo cà sa màu đại hồng rồi nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì chỉ có hai nhà sư tiến vào cung cấm. Một vị là Vô Tướng đại sư chùa Thiếu Lâm, còn một vị pháp danh là Thiên Nhẫn, chắc là vị này đây. Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

- Thân phận của hai nhà sư chắc là đúng rồi. Lão đưa mắt nhìn qua lão già mặc áo bào rộng màu đại lục thêu hoa vàng hỏi:

- Vị này mặc áo kỳ lạ, mũ vàng áo lục, rất giống Đao Vương Mã Tháp, chẳng hiểu có đúng không? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phải rồi! Thẩm mỗ cũng nghĩ vậy. Mã Tháp khét tiếng võ lâm về mười hai đường Phá thiên đao pháp, tự phong là Đao Vương, ưa đội mũ kim quang, mặc áo bào màu đại lục. Những nhân vật đương thời không ai thích mặc áo như lão thì chắc là đúng rồi. Vũ Văn Hàn Đào trỏ vào lão già râu bạc mặc áo xanh hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có biết nhân vật này không? Thẩm Mộc Phong cau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Vị này ăn mặc bình dị, tướng mạo không có gì đặc biệt, khó mà nhận ra được. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Một nhân vật kỳ tài phái Hoa Sơn là Đàm Vân Thanh ăn mặc thế này phải không? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Có lẽ đúng. Đàm Vân Thanh mặc áo màu xanh mộc mạc, không thêu hoa. Nhưng Tiêu Vương Trương Phòng cũng thích mặc áo màu xanh. Thân phận nhân vật này chưa xác định được. Đường lão thái thái đột nhiên xen vào:

- Lão thân không hiểu y là ai nhưng nhất quyết không phải là Tiêu Vương Trương Phòng. Thẩm Mộc Phong nói:

- Phải chăng Đường phu nhân vì không thấy tay lão cầm ống tiêu mà nói vậy? Đường lão thái thái lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Lúc lão thân còn nhỏ đã có duyên gặp Tiêu Vương Trương Phòng một lần. Vì lão thân hâm mộ thanh danh của lão nên nhìn kỹ tận mắt và nhớ rõ điều này đến nay chưa quên. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hay hơn hết là Đường phu nhân nói rõ đặc điểm của Tiêu Vương Trương Phòng thì bọn tại hạ mới tin chắc không nghi ngờ gì nữa. Đường lão thái thái đáp:

- Giữa mũi Tiêu Vương Trương Phòng có một nốt ruồi lớn bằng hạt gạo mà vị này không có. Thẩm Mộc Phong nói:

- Lão đã chết mấy chục năm, da thịt co lại, e rằng nét mặt biến đổi... Đường lãi thái thái lắc đầu đáp:

- Không lầm được. Lão thân coi kỹ rồi. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chúng ta hãy tạm cho đây là Đàm Vân Thanh ở phái Hoa Sơn. Tiêu Lĩnh Vu nghe mấy người bàn những nhân vật võ lâm gần một trăm năm nay, chàng không xen vào một câu nào, chỉ chú ý lắng nghe cho biết những nhân vật kia là ai. Thẩm Mộc Phong đột nhiên quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Cao kiến của huynh đài đây ra sao? Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mình chưa từng gặp mặt, lại cũng chưa được nghe ai nói đến một cách tường tận thì làm sao mà biết được. Nhưng ngoài mặt chàng không tiện lộ vẻ mịt mờ, vẫn ung dung đáp:

- Theo ý của tại hạ thì nhân vật này không phải là Tiêu Vương Trương Phòng. Thẩm Mộc Phong chau mày không nói nữa. Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn vào nhân vật áo lam mũ chiên, thân hình ốm nhất, mắt nhỏ lông mày ngắn, tướng mạo hiền từ hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có biết người này không? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đay là Hà Nam Nhất Tẩu Thượng Tố Nhân. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nhận xét của tiểu đệ cũng giống như Thẩm đại trang chúa. Lão trỏ vào người mặc áo vải, đầu đội nón trúc, trên ghế gác ngang một cây dọc tẩu, coi người có dáng tài chủ hỏi:

- Vị này phải chăng là Trúc Lạp Ông Bạch Thiện Đường? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Lão đội nón trúc lại đem theo dọc tẩu là những iên chỉ rõ ràng. Mười phần chắc đúng đến tám rồi. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Nếu quả đúng mười đại kỳ nhân tiến vào cung cấm thì chúng ta đã phát giác ra sáu vị, thêm vào Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên nữa là bảy. Chỉ có ba bộ thi thể chưa tìm ra được... Kim Hoa phu nhân từ nãy tới giờ vẫn ngồi yên nghe ngóng, đột nhiên hỏi xen vào:

- Nếu thi thể ba người đó đã tiêu hoá hết rồi thì vĩnh viến còn tìm đâu ra được? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dù thi thể tiêu hoá rồi, nhưng vẫn còn vết tích có thể điều tra được... Đột nhiên lão chợt nghĩ ra điều gì trọng yếu, giơ thanh đoản kiếm trong tay lên hỏi:

- Thanh kiếm này vừa bé vừa ngắn mà sắc bén dị thường, chặt sắt như bùn, tất nhiên là một danh kiếm có nhiều lai lịch. Thẩm đại trang chúa biết nhiều hiểu rộng có hiểu là của ai không? Thẩm Mộc Phong trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong sáu người này chỉ có Đàm Vân Thanh dùng kiếm, còn ngoài ra không chuyên sử kiếm. Vậy thanh đoản kiếm này của ai tại hạ khó mà biết được. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Điều chi đáng tiếc? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu biết thanh kiếm này của ai thì chứng minh được một việc lớn. Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh đừng dềnh dàng nữa, chúng ta không có nhiều thì giờ, vậy hay hơn hết là Vũ Văn huynh nói huỵch toẹt ra, hoặc giả tại hạ có thể cấp thêm được chút ý kiến chăng? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chủ nhân thanh kiếm này có lẽ là người đã hạ sát Bao Nhất Thiên. Vũ Văn Hàn Đào Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

- Sau khi đã nói rõ rồi thì vấn đề chẳng có gì là cao kiến nữa. Nhưng lão là người nghĩ ra đầu tiên, vậy tài mẫn tiệp của lão không thể coi thường được. Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn lại sáu bộ thi thể rồi thủng thẳng đáp:

- Coi tư thế các vị ngồi nghiêm chỉnh thì nhất định nhát kiếm đâm vào sau lưng Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên không phải là một trong sáu vị này. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Cái đó đã chứng minh được một điều. Thẩm Mộc Phong nói:

- Điều gì? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Ngoại trừ sáu người này, trong cung cấm còn nhân vật khác mà chúng ta chưa phát giác ra nhân vật đó hiện ở đâu. Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Dù trong cung cấm còn người khác thì cũng chỉ là một bộ thi thể mà thôi. Điều khẩn yếu lúc này là chúng ta phải nghĩ cách tìm ra những môn võ công lưu lại. Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu nói:

- Tại hạ e rằng nguyện vọng của Thẩm đại trang chúa khó lòng thực hiện được. Thẩm Mộc Phong cãi:

- Chúng ta vào cung cấm chắc tâm nguyện giống nhau là tìm cho ra võ công những đại cao thủ để lại. Vậy không phải là tâm nguyện của một mình Thẩm mỗ. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa hiểu lầm ý tại hạ. Nên biết trước khi muốn động thủ tìm ra võ công những người để lại, chúng ta cần chứng mminh thời gian có đủ để viết võ công lưu lại không rồi mới nghiên cứu võ công của các vị để ở đâu. Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp:

- Vũ Văn huynh nói rất phải. Tại hạ muốn được nghe cao kiến của Vũ Văn huynh. Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi nói:

- Huyết nhục của sáu đại cao thủ này đã khô kiệt. Quãng thời gian tử vong lâu đến mấy chục năm. è rằng những người đồng thời hiện nay không còn ai sống sót. Vụ nghi án này hàng ngàn năm cũng khó giải đáp. Chúng ta chỉ suy luận bằng trí tuệ mà thôi... Lão đảo mặt ngó Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu rồi tiếp:

- Tiểu đệ coi thái độ sáu nhân vật này thì lúc qua đời rất bình tĩnh. Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nếu họ phát giác ra Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên bày kế hãm hại mình, quyết chẳng thể ngồi yên trên ghế và trước khi chết tất phải đem tàn lực ra phản kích thì cục diện trong nhà đại sảnh này không thể nguyên vẹn được. Đường lão thái thái đột nhiên xen vào:

- ý kiến của lão thân không giống các vị. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nhiều ý kiến hợp lại để mổ xẻ vấn đề cho ra sự thực. Hiện giờ chúng ta ở giữa đám cao thủ mình mang tuyệt kỹ để phanh phui những điều bí ẩn từ mấy chục năm trước, quyết chẳng phải trí tuệ một hai người mà xét thấu được. Đường phu nhân có cao kiến gì xin cứ nói ra. Đường lão thái thái nói:

- ý kiến nông cạn của lão thân chưa chắc đã đúng, nhưng may ra có thể mở đường cho các vị. Mụ nhìn kỹ lại sáu bộ thi thể rồi nói tiếp:

- Hoặc giả Xảo thủ thần công hạ thủ ngay lúc sáu người này đi vào sảnh đường mà sáu vị vẫn chưa phát giác mình trúng kỳ độc. Đến khi phát giác thì đã muộn quá rồi, các vị muốn dùng nội công thâm hậu trục chất kỳ độc ra, hoặc tạm thời thúc đẩy vào một chỗ cho nó không phát tác được ngay, nhưng sự thực lại trái với tâm nguyện, các vị chưa thúc đẩy được thì chất kỳ độc đã phát tác làm chết người ngay Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu tại hạ gặp cảnh ngộ này quyết không thể nhẫn nại mà phải ra tay phản kích liền. Hoặc giả sáu vị đây đầy công hàm chưởng nên nín nhịn được. Đường lão thái thái nói:

- Nhà họ Đường của lão thân có mấy chục thứ độc dược cùng ám khí mà mỗi thứ đều khác nhau. Có thứ độc tính rất mãnh liệt, dù là những tay cao thủ võ lâm bậc nhất bị trúng rồi cũng không phản kích được nữa. Kim Hoa phu nhân nói:

- Cách dùng độc thật là phức tạp. Tỷ như kim tâm ở Miêu Cương là một thứ độc nhất. Tiện thiếp không hiểu cách giải độc này nhưng sử dụng nó rất là thành thuộc. Ai đã trúng phải chất độc, lập tức không còn sức phản kháng. Mụ nói mấy câu này khiến mọi người đều ớn lạnh xương sống, nghĩ thầm:

- Nếu mụ này nhân lúc mình phan tán, ngấm ngầm hạ độc thì đành là mặc mụ muốn làm gì thì làm... Mọi người bất giác liếc mắt nhìn Kim Hoa phu nhân. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng ròi nói:

- Tại hạ đã nghe một tay thành thủ về dùng độc là Độc Thủ Dược Vương cho biết:

Trúng chỗ độc cũng không phải hoàn toàn vô phương giải cứu.

Chương 26 - HÀN ĐÀO TIẾP TỤC CUỘC ĐIỀU TRA

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười khanh khách nói:

- Các vị cứ vững tâm, tiện thiếp quyết không hạ cổ độc vào người các vị đâu. Vũ Văn Hàn Đào bật tiếng cười khô khan đáp:

- Nếu phu nhân hạ cổ độc thì e rằng người đầu tiên không dung tha phu nhân là Thẩm đại trang chúa... Hắn ngửa mặt lên cười ha hả nói tiếp:

- Tại hạ không dám đồng quan điểm với Đường lão phu nhân. Đường lão thái thái hỏi:

- Lão thân kính nghe lời chỉ giáo của Thẩm đại trang chúa được chăng? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu sáu người này phát giác ra mình bị trúng kỳ độc thì chưa nhất định họ cứ ngồi yên tren ghế vạan công trục độc. Đường lão thái thái hỏi:

- Bọn họ bị chất độc chết rồi biết đâu Xảo thủ thần công Bao Nhiết Thiên không đặt họ ngồi lên ghế? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có thể Xảo thủ thần công cũng bị trúng kiếm ngay lúc đó thì lão tự lo cho mình còn chưa được còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện khác. Bách Lý Băng đột nhiên xen vào:

- Có thể trên ghế đã đặt cơ quan khiến các vị này ngồi vào rồi không đứng lên được nữa. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh hiểu cả về môn học kiến trúc, vậy xin coi kỹ lại trong ghế có đặt cơ quan hay không? Vũ Văn Hàn Đào nhìn kỹ hồi lâu rồi trầm ngâm đáp:

- Chắc là không có. Dù trên ghế đặt cơ quan cũng chẳng thể nào kiềm chế được những tay cao thủ bậc nhất võ lâm. Võ công của sáu vị này chỉ vung tay một cái là đập tan bia vỡ đá. Hơn nữa trên ghế không có chỗ nào đặt cơ quan cả. Thẩm Mộc Phong kết luận:

- Thế là chúng ta bàn định hồi lâu chẳng được việc gì và cũng không tìm ra được manh mối nào khác. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mấy người này nnói phần nhiều là hợp tình hợp lý. Sáu nhân vật ngồi trên ghế bị chết trong trường hợp nào khó mà tìm ra được nỗi bí ẩn bên trong. Lòng chàng cũng suy nghĩ rất nhiều, nhưng ráng nhẫn nại không chịu xen vào. Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào lên tiếng:

- Không chừng trong cung cấm có người chưa chết cùng một lúc đã động thủ an bài mấy người ngồi lên ghế... Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nhưng người ấy là ai? Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng chưa hiểu. Hoặc giả là một trong mười dại cao thủ tiến vào đây, vì còn ba người chưa thấy đâu. Thẩm Mộc Phong nghiêm nghị hỏi:

- Vũ Văn huynh! Liệu có người nào trốn ra khỏi cung cấm được không? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiểu đệ không dám nói quyết là chẳng có ai, nhưng điểm này khó có thể xảy ra. Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu không tìm ra được nguyên nhân cái chết của sáu người ngồi trên ghế thì đúng là sau khi họ chết rồi có có nhân vật đặt họ lên ghế thì đúng mà nhân vật đó lại không phải Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Nếu có mười đại cao thủ tiến vào cung cấm thì đương nhiên là một trong ba ngơiư Ñ mà chúng ta chưa phát giác. Thẩm Mộc Phong nói:

- Giả tỷ mười người cùng chết cả một lúc, thì chỉ còn cách giải thích là đã có người vào cấm cung trước bọn ta rồi... Vũ Văn Hàn Đào ngơ ngác, ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó... Dường như lòng dạ lão rối bời, lão nói "cái đó" một hồi rồi không thốt ra được "cái đó" làm sao. Thực ra chẳng phải chỉ một mình Vũ Văn Hàn Đào chấn động tinh thần mà toàn thể những người hiện diện đều camr thấy đầu óc trầm trọng như đeo nặng ngàn cân. Trường hợp có ngươiìu vào cung cấm trước thì bí lục võ công của mười tay đại cao thủ chắc bị họ lấy đem đi rồi. Thế là bọn này mạo hiểm thập tử nhất sinh tiến vào cung cấm đánh uổng một phen tâm huyết. Mọi người trầm ngâm hồi lâu, Vũ Văn Hàn Đào lại thủng thẳng nói:

- Tìm không ra được nguyên nhân cái chết yên tĩnh của sáu người đây thì thật là một điều khó chịu, nhưng trước khi chúng ta chưa tìm ra được ba bộ thi thể nữa thì cũng không thể quyết định là có người đã vào cung cấm trước bọn mình. Thẩm Mộc Phong đột nhiên cất bước đi tới trước mặt Thiên Nhẫn đại sự Hắn nhấc bổng thi thể đại sư lên thì vừa đụng tay vào tấm áo cà sa màu đại hồng đã tan ra từng mảnh rớt xuống đất. Nên biết áo mặc trên mình nhà sư đã mấy chục năm dĩ nhiên mủn ra từ lâu, hễ đụng vào là rách tan ngay Hắn chú ý nhìn thì cái ghế nhẫn thín chẳng có cơ quan gì hết. Hắn ngó lại chỗ áo rách của Thiên Nhẫn thì da thịt nhà sư đã khô queo, cứng nhắc. Thẩm Mộc Phong đặt thi thể Thiên Nhẫn đại sư xuống thủng thẳng nói:

- Bây giờ có một điều xác định được là sáu bộ thi thể ngồi trên ghế trước khi chết đều không động thue chiến đấu. Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiện giờ có việc cấp bách là trước hết chúng ta hãy thiết pháp tìm cho ra ba xác chết kia. Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bọn tại hạ vào cấm cung đến chỗ này là cùng tận rồi. Trong sáu người đây, chỉ một mình Vũ Văn huynh thông hiểu môn kiến trúc hoặc giả còn tìm ra được cửa ngầm nào chăng? Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Theo ý tại hạ thì trước hết chúng ta hãy đến gian thạch thất để cỗ xe này xem sao. Thẩm Mộc Phong đáp:

- tại hạ cũng nghĩ thế. Vũ Văn Hàn Đào đưa mục quang nhìn Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sáu cỗ ghế có bánh xe ở đây, bọn chúng ta cũng sáu người. Vậy chúng ta dời sáu bộ thi thể ra ngoài rồi mỗi người ngồi vào một ghế là trong khoảng khắc có thể điều tra được rõ nội tình trong sáu gian thạch thất. Kim Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Binệ pháp này không ổn. Vũ Văn Hàn Đào ãhỏi:

- Chỗ nào không ổn? Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nếu tiên sinh đã tìm ra được chỗ cơ quan khống chế các cửa thạch thất thì sau khi chúng ta vào các nơi rồi, tiên sinh đóng chặt cửa lại thì có khác gì đi vào vết bánh xe của sáu người đã chết rồi? Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Kim Hoa phu nhân nói:

- Phu nhân nói rất đúng. Dù Vũ Văn huynh chẳng có lòng như vậy nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng. Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Nếu hai vị sợ tại hạ thiết kế hãm hại thì chỉ có đường phế bỏ cuộc mưu đồ này, đừng vào các thạch thất điều tra nữa. Thẩm Mộc Phong nói:

- Hoặc giả trong thạch thất có để lại manh mối gì mà mình không vào điều tra kể cũng đáng tiếc. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bâu giờ đành thế này vậy. Nếu các vị tín nhiệm thì để một mình tại hạ vào nhà đá điều trạ Hễ tìm được manh mối gì sẽ mách các vị rồi cùng nhau thương nghị kế hoạc. Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! tại hạ đồng ý... Hắn đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi tiếp:

- Chưa hiểu ý kiến ông bạn này thế nào? Tiêu Lĩnh Vu gật đầu, vẫn không nói gì. Vũ Văn Hàn Đào nhìn thi hài Đàm Vân Thanh nói:

- Đàm huynh! Tiểu đệ ngưỡng mộ cuộc thành tựu của Đàm huynh. Kiếm thuật phái Hoa Sơn nguyên trước chưa có chỗ nào kỳ diệu mà Đàm huynh tận tâm ches thành môn kiếm thuật bất hủ rất thần kỳ, dứng ngang hàng với mười tay đại cao thủ. Cuộc thành tựu này người thường không thể bì kịp. Bữa nay tiểu đệ xin Đàm huynh cho mượn cái ghế có bánh xe này để nmgồi một lát. Lão nói rồi vòng tay xá một cái, ôm thi thể Đàm Vân Thanh đặt xuống một bên. Đoạn lão ngồi vào ghế đạp chân vào bánh xe một cái. Cỗ ghế đột nhiên lùi vào phía sau. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp chú ý thành ra không hiểu lão đạp chân vào chỗ nào. Cửa nhà thạch thấttước đang đóng kín, cỗ xe đến gần, cửa đá tự động mở ra. Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào và cái ghế có bánh xe tiến vào thạch thất rồi, hai cánh cửa đá đống sập lại ngay tức khắc. Thẩm Mộc Phong nhìn bóng sau lưng Hàn Đào mất hút rồi khẽ hỏi Thẩm Mộc Phong:

- Vũ Văn Hàn Đào là người nham hiểm phi thường, chúng ta chẳng thể không đề phòng y được. Huynh đài có nhớ chỗ cơ quan khống chế cỗ xe của Đàm Vân Thanh không? Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Hắn vẫn muốn mình nói cho nhiều thì mình càng để hắn thoa? mãn. Rồi chàng trả lời bằng cái lắc đầu. Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Công phu hàm dương của các hạ thạt khiến cho người ta phải khâm phục, nhưng các hạ nên nhớ Vũ Văn Hàn Đào mà giở trò thì chúng ta bị giam cầm ở đây, mà các hạ cũng khó lòng thoát chết. Trong sảnh đường đột nhiên yên lặng không một tiếng động. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm vẫn chưa thấy Vũ Văn Hàn Đào trở lại, Thẩm Mộc Phong không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hô:

- Vũ Văn huynh! Trong nhà đá có gì bí ẩn, Vũ Văn huynh cũng nên coi cho hết. Hắn gọi luôn mấy câu vẫn không nghe thấy tiếng Vũ Văn Hàn Đào đáp lại. Trường hợp này chẳng những khiến cho Thẩm Mộc Phong không nhịn được, mà cả Tiêu Lĩnh Vu cũng sinh lòng ngờ vựa. Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ. Vũ Văn Hàn Đào đã khám phá ra nhiều sự vật trong sảnh đường này mà y vẫn giả vờ là không biết, Y mượn cơ hội tiến vào thạch thất... chà! Lão này giảo quyệt thật. Ccs hạ nên di mở cơ quan khống chế nhà thạch thất. Tiêu Lĩnh Vu dắt Bách Lý Băng song song đi tới chỗ vách đá mà chàng đã đụng vào trước. Chàng vung chưởng đánh đến bốn phát mới mở đượccơ quan. Bỗng nhiên nghe những tiếng lách cách vang lên, khuôn cửa mé đông nam mở rộng. Cỗ ghế có bánh xe từ từ đi ra, nhưng trên ghế không thấy Vũ Văn Hàn Đào nữa. Thẩm Mộc Phong chụp lấy cây thiền trượng trong tay Đường lão thái thái, hắn tức giận lớn tiếng quát:

- Vũ Văn huynh! Sao Vũ Văn huynh còn chưa chịu rả Tay mặt hắn phóng cây thiền trượng vào trong cửa đá. Giả tỷ hắn không nói một câu trước cứ phóng thiền trượng ngay thì thủ pháp và công lực hắn có thẻe liệng cây trượng vào trong nhà đá rồi. Nhưng vì hắn quát hỏi một câu thành chậm lại trong nháy mắt, cánh cửa đá cũng đóng sập lại. Cây thiền trượng đụng mạnh vào cửa bật lên tiếng sầm rùng rợn. Khuôn cửa đá này kiên cố dị thường. Cây thiết trượn đầm vào chỉ đập bể mấy mảnh đá vụn rớt xuống. Thẩm Mộc Phong là tay kiêu hùng một thời, chỉ trong khoảnh khắc hắn khôi phục lại bình tĩnh được ngay, quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta đều mắc hỡm Vũ Văn Hàn Đào. Bây giờ chỉ còn cách vào thạch thất để kiếm ỵ Trước tình trạng này, Tiêu Lĩnh Vu cũng rất đỗi khẩn trương không thể gìn giữ đươc, khẽ hỏi:

- Cuhngs ta kiếm y bằng cách nào? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Hai người chúng ta bất cứ ai đại khái đều có thể thu thập ỵ Huynh đài không đi thì tại hạ phải đi. Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Thằng cha này hiểm ác vô cùng! Ta tiến vào thạch thất rồi, e rằng Băng nhi khó lòng đối phó được với hắn. Chàng liền nói:

- Thẩm đại trang chúa đi được thì hơn. Thẩm Mộc Phong đã tưởng Tiêu Lĩnh Vu tìm lời khiêm nhượng hoặc trầm ngâm không đáp. Ngờ đâu chàng nói ngay một lời quyết định bảo hắn đi, khiến hắn không khỏi ngẩn người. Nhưng lúc này Thẩm Mộc Phong không còn cách nào khác cãi lời được, hắn đánh mặt dày dặn Kim Hoa phu nhân và Đương lão thái thái:

- Hai vị nên coi chừng... Rồi hắn từ từ ngồi lên ghế. Câu nói của hắn có ý dặn hai mụ nên hợp lực để chống đối Tiêu Lĩnh Vụ Kim Hoa phu nhân tuủm tỉm cười đáp:

- đại trang chúa cứ yên tâm. Tiện thiếp mong đại trang chúa tìm thấy Vũ Văn Hàn Đào cho lẹ. Thẩm Mộc Phong là người rất thâm trầm. Hắn ngồi lên ghế, trong lòng vẫn xoay chuyển ý nghĩ. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy không nên tiến vào thạch thất vì cung cấm chỉ có một đường ra. Vũ Văn Hàn Đào không đem theo thực phẩm, nếu lão không gặp nguy hiểm thì nhiều lamứ là chỉ ở teong thạch thất được mười mấy giờ. Hắn cho là ngồi ở sảnh đường điều dưỡng cho đơ hao tốn khí lực hay hơn. Những người vào trong cung cấm chẳng ai đem theo thực phẩm thì người nào khéo giữ sức lực là nguoừi đó nắm được phần thắng tối hậu. Thẩm Mộc Phong nghĩ vậy trong lòng rất hối hạn. Hắn ngồi ngay nhắm mắt dưỡng thần. Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Sao các hạ lại ngồi yên không nhúc nhích? Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp:

- Lúc Vũ Văn Hàn Đào đạp cơ quan, tại hạ phân tâm chưa kịp lưu ý không hiểu đạp vào chỗ nào. Tiêu Lĩnh Vu tiến lại đạp vào ghế mấy cái mà ghế vẫn đứng trơ trơ không chuyển động. Thẩm Mộc Phong từ từ đứng lên nói:

- Xem chừng chỉ còn cách ngồi đây chờ Vũ Văn Hàn Đào. Không ngờ lúc hắn đứng lên, vô tình đụng trúng cơ quan khống chế bánh xe, cái ghế lập tức chạy vút đi. Thẩm Mộc Phong chưa kịp dứng hẳn lên thấy bánh xe chuyển động bất giác lại ngồi xuống. Vừa rồi cửa đá tuy bị Thẩm Mộc Phong thiết trượng đâm vào, nhưng cơ quan vẫn chưa bị suy chuyển. Cánh cửa tự động mở ra cho cái ghế chạy vào rồi tự nhiên đóng sập lại. Kim Hoa phu nhân thấy cửa đá đóng lại, mụ cất tiếng tựa hồ nói để mình nghe mà cũng là để hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Không hiểu trong cửa đá có cơ quan để mở ra không? Thẩm Mộc Phong không còn ở trước mắt, Tiêu Lĩnh Vu chẳng uý kỵ gì nữa, liền đáp:

- Kể ra trong thạch thất có cơ quan khống chế cửa đá thì phải, nhưng họ tìm ra được hay không khó mà đoán trước. Kim Hoa phu nhân ûÑ hữ một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Vũ Văn Hàn Đào có ý vào trong thạch thất không chịu trở ra, hay là lão bị hãm ở trong đó? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó khó mà dự đoán. Có điều Vũ Văn Hàn Đào cố ý ẩn trong thạch thất mà bây giờ Thẩm Mộc Phong lại tiến vào thì chắc lão đau khổ lắm. Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu hai người đều bị hãm trong mật thật thì e rằng chúng ta cũng khó lòng dời khỏi cung cấm. Vấn đề này làm cho Tiêu Lĩnh Vu chấn động tinh thần. Chàng lẳng lặng hồi lâu mói lên tiếng:

- Bất luận ai võ công cao cường đến đâu cũng không thể sống trong cung cấm được, trừ phi là bậc thần tiên không cần ăn uống. Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Đó là nói về chuyện chết đói chết khát, nưhng người đem theo đồ ăn uống vào trong này, liệu có thể sống được không? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nơi đây không khí lưu thông, không có vẻ gì ngột ngạt. Nếu có đồ ăn uống thì tại hạ tưởng ở trong này năm ba năm chẳng phải là chuyện là. Bách Lý Băng tự hỏi:

- Tại sao mụ này lại cứ kiếm đường nói chuyện với đại cả Nàng liền cất bước lại gần đứng vào giữa khiảng Kim Hoa phu nhân và Tiêu Lĩnh Vụ Kim Hoa phu nhân đã không biết Bách Lý Băng là gái giả trai thì lam gì hiểu được chỗ dụng tâm của nàng? Mụ liếc mắt nhìn Bách Lý Băng một cái rồi quay lại hỏi Dường lão thái thái:

- Nếu Thẩm đại trang chúa bị hãm trogn thạch thất thì Đường lão phu nhân tính sao? Đường lão thái thái đáp:

- Theo ý lão thân thì chờ một lúc nữa rồi sé tình. Kim Hoa phu nhân biết trong lòng mụ có điều uý kỵ, liền mỉm cười nói:

- Dường lão phu nhận định chờ bao lâu nữa? Chúng ta chưa ăn uống gì mà dời khỏi cung cấm e

rằng cũng mệt lắm. Tiện thiếp tưởng không thể chờ lâu được. Đường lão thái thái ngưng thần chú ý nhìn Kim Hoa phu nhân một lúc rồi hỏi:

- Nếu Thẩm đại trang chúa bị hãm ở trong thạch thất thì tại Bách Hoa sơn trang có tới gần ngàn cao thủ, không hiểu họ se ủng hộ ai lên kế vị đại trang chúa? Mụ hỏi câu này cực kỳ đột ngột khiến cho Tiêu Lĩnh Vu cũng ùng Kim Hoa phu nhân đều ngơ ngác. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Sau khi ta dời khỏi Bách Hoa sơn trang, hàng ngàn cao thủ ở đó tình trạng ra sao mình không hay biết. Kim Hoa phu nhân là con người kiêu ngạo bất thuần, không hiểu vì lẽ gì cũng vào ở đó. Cả Đường lão thái thái, cầm quyền một môn phái, cũng cam tâm tôi mọi cho Thẩm Mộc Phong mới kỳ... Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tai chàng vẫn lắng nghe câu chuyện giữa hay mụ. Kim Hoa phu nhân đáp:

- Theo ý kiến tôn giá thì ai đáng lên làm trang chúa kế vị Thẩm Mộc Phong. Đường lão thái thái hắng đặng một chút rồi ngập ngừng đáp:

- Chu Triệu Long không phải là người có tài rường cột nhất quuyết khó lòng kế vị Thẩm Mộc Phong... Mụ ngừng laại một chút rồi tiếp:

- Đơn Hoành Chương tuy là đệ tử chân truyền của Thẩm Mộc Phong nhưng gã còn nhỏ tuổi quá, e rằng cũng không đương nổi trọng trách... Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp:

- Người này không được, người kia cũng không xong, xem chừng chỉ có Đường lão thái thái là gánh vác nổi trọng trách này. Đường lão thái thái cười lạt nói:

- Lão thân thấy Thẩm đại trang chúa rất trọng đãi Kim Hoa phu nhân, thường bàn việc lớn lại hay đi lại với nhau, thì người kế vị Thẩm đại trang chúa, ngoài phu nhan còn ai vào đây? Kim Hoa phu nhân cười gằn hai tiếng đã toan nổi nóng, nhưng mụ cố nhịn rồi hỏi:

- Đường phu nhân! Xem chừng phu nhân có ý hoài nghi tiện thiếp rất nhiều phải không? Đường lão thái thái đáp:

- ở Bách Hoa sơn trang khó mà kiếm được một người đáng tin cậy. Kim Hoa phu nhân cười mát nói:

- Đường gia ở Tứ Xuyên tự dựng cơ lập phái trong võ lâm, nang hàng với những môn phái lớn. Tiện thiếp không hiểu phu nhân có cam tâm lưu lại trong Bách Hoa sơn trang chăng? Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái nói chuyện với nhau đều là vấn đề mình muốn hiểu rõ mà không tiện cật vấn. Lại nghe Đường lão thái thái nói:

- Nhà họ Đương cả gà trẻ mấy chục mạng người sóng chết đều ở trong tay Thẩm Thẩm Mộc Phong. Lão thân không nỡ nhìn thấy cảnh Đường gia bị giết hết vì mình, đành phải chịu nghe mệnh lệnh y sai khiên... Mụ ngừng lại một chút rồi típ:

- Còn phu nhân thì chắc là tình nguyện ở lại đểgiúp sức Thẩm đại trang chúa? Kim Hoa phu nhân đáp:

- Thẩm Mộc Phong tuy hạ độc vào người tiện thiếp để kiềm chế cuộc sinh tử, nhưng đó chưa phải la nguyên nhân trọng yếu khiến tiện thiếp lưu lại ở Trung Nguyên. Đường lão thái thái hỏi:

- Vậy vì lẽ gì phu nhân ở lại đó? Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp:

- Tiện thiếp lưu lại Trung Nguyên vì muốn giúp đỡ cho một người huynh đệ. Đương lão thái thái hỏi:

- Phu nhan còn huynh đệ ở Trung Nguyên ư? Kim Hoa phu nhânđáp:

- Tiện thiếp không có anh em ruột nhưng có người em nuôi. Đường lão thái thái hỏi:

- èm nuôi của phu nhân là ai? Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Danh vọng lớn lắm! Có thể nói là chẳng ai không hay biết. Đường lão thái thái giục:

- Lão thân không muốn dài dòng. Phu nhân nói huỵnh toẹt ra đi.

Chương 27 - TIÊU LĨNH VU VÔ Ý ĐỤNG CƠ QUAN

Kim Hoa phu nhân nghiêm nghị nói:

- Dù lão phu nhân có cáo tố với Thẩm Mộc Phong tiện thiếp cũng không sợ. Người huynh đệ đó tên gọi Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Lão thái thái hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu nào? Phải chăng Tiêu Lĩnh Vu đã có một dạo làm Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang?

Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp:

- Chính thị! Đường Lão thái thái nói:

- Lão thân gặp y rồi. Y cũng là nhân vật duy nhất dám ra mặt đối nghịch với Thẩm Mộc Phong.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Phải rồi! Vị huynh đệ này của tiện thiếp lòng dạ nghĩa hiệp lại mình mang tuyệt thế võ công khiến cho Thẩm Mộc Phong phải điên đầu. Nhưng y cũng có một chỗ không hay là con người tuấn tú quá khiến các cô gái nhìn thấy y đều phải xiêu lòng. Nghe nói Đường Tam Cô đã có một dạo qua lại với y phải không?

Bách Lý Băng mắng thầm trong bụng:

- Mụ này nói láo! Đại ca ta đâu phải con người như vậy?

Lại nghe Đường Lão thái thái đáp:

- Quen biết nhau mà thôi, làm gì có chuyện đi lại?

Kim Hoa phu nhân đột nhiên thu nụ cười lại hỏi:

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xuất hiện trong cung cấm và xẩy cuộc đã đấu với Thẩm Mộc Phong thì phu nhân xử trí thế nào?

Đường Lão thái thái ngắt lời:

- Tiêu Lĩnh Vu chưa xuất hiện đột ngột ở cung cấm thì lão thân chưa nghĩ đến việc đó cho mệt óc.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đối với Tiêu Lĩnh Vu chẳng có chuyện gì không thể xảy ra. Không chừng y đã vào cung cấm mà đứng ở gần chúng ta cũng nên.

Tuy Đường Lão thái thái biết là Kim Hoa phu nhân muốn nói giỡn, nhưng mụ không tự chủ được, bất giác đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

- Nhất định không có chuyện đó.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách. Tiếng cười vang động ca? bốn vách đá.

Đường Lão thái thái nghe như tiếng cười chế giễu mình, mụ không nhịn được hỏi:

- Phu nhân cười gì? Lão thân nói có chỗ nào không đúng?

Kim Hoa phu nhân nghĩ thầm:

- Lúc này chưa tiện đem thân thế đem cáo tố cho mụ biết.

Mụ nghĩ vậy liền mỉm cười đáp:

- Khi nào tiện thiếp dám nói giỡn với Đường Lão phu nhân?

Bách Lý Băng thấy câu cười tiếng nói của Kim Hoa phu nhân ra chiều lãng mạn thì trong lòng khó chịu nghĩ thầm:

- Mụ đàn bà này phóng túng như vậy, nhất định là người dâm tà. Ta không thể để chàng đứng gần mụ được.

Nàng liền dắt tay Tiêu Lĩnh Vu đi vào góc thạch thất.

Cử động kỳ lạ của nàng chẳng những khiến cho Kim Hoa phu nhân rất lấy làm kỳ mà ca? Tiêu Lĩnh Vu cũng không ngạc nhiên, khẽ nói:

- Băng nhi! Băng nhi làm thế này là có ý gì?

Bách Lý Băng liếc mắt ngó Kim Hoa phu nhân rồi đáp:

- Tiếng cười của Kim Hoa phu nhân làm cho tiểu muội phát ngán. Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nghĩ thầm:

- Té ra là thế! Kim Hoa phu nhân qua? nhiên hình hài phóng đãng không câu nệ tiểu tiết. Cái đó chắc là vì y sih trưởng ở vùng Miêu Cương, không hấp thụ nền lễ giáo ở Trung Nguyên. Nhưng mình đã vào góc nhà thì cũng làm cái gì mới phải.

Chàng tiến lai gần vách đá giơ tay ra ấn vào mấy chỗ.

Nguyên chàng sợ Kim Hoa phu nhân khám phá ra nội tình thì thật khó coi, nên chàng gia? vờ làm cho có việc mới giơ tay lên gõ vách đá.

Nên biết việc đời thường xảy ra nhiều chuyện. Cố ý trồng hoa hoa chẳng nẩy, vô tình cắm liễu liễu xanh om.

Vũ Văn Hàn Đào điều tra bốn mặt không ngớt đập tay vào vách đá mà chẳng tìm ra được mấu chốt cơ quan. Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu vô tình vỗ chơi mấy cái thì lại trúng.

Bỗng thấy vách đá lõm vào rồi mở ra một khuôn cửa vuông chừng nửa thước. Trong cửa đá treo chiếc vòng ngọc.

Lúc này Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái đã chạy lại coi. Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không hiểu chiếc vòng ngọc này có tác dụng gì?

Chàng liền nắm lấy vòng ngọc mà kéo.

Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên, tựa hồ làm rung chuyển ca? sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần chú ý, ngấm ngầm phòng bị. Chàng định bụng:

Nếu xảy sự nguy hiểm thì mình phải dùng nội lực để chống đỡ một lát để ba người đàn bà tránh khỏi hiểm địa. Không ngờ sự việc đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Sau một loat tiếng lách cách, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi.

Nguyên vách đá trước phẳng lỳ, bây giờ xuất hiện một đường hầm đủ cho hai người sóng vai đi lọt.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu trợn mắt há miệng nhìn đường hầm ngơ ngẩn xuất thần.

Hiển nhiên trong sảnh đường rất nhiều biến hoá, những cơ quan cực kỳ xảo diệu khiến người ta phải nhức đầu hoa mắt.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đường hầm này vào sâu chừng hơn trượng rồi quanh sang mé tả, chàng liền nói:

- Tại hạ thử tiến vào coi. Xin ba vị ở ngoài sảnh đường chờ đợi. Hễ nghe tại hạ hô hoán thì nên tiến vào đường hầm ngay, đừng có chậm trễ.

Bách Lý Băng đáp:

- Không cần! Tiểu muội đi theo đại ca.

Kim Hoa phu nhân nghe thanh âm nàng sửng sốt nghĩ thầm:

- Ngôn ngữ cùng thái độ người này sặc mùi son phấn. Nhất định là giá gia? trai... Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng bất giác cất tiếng hỏi:

- Phải chăng cô là Kim Lan?

Bách Lý Băng chẳng hiểu Kim Lan là ai? Nàng thấy Kim Hoa phu nhân nhìn chằm chặp vào mặt mình, trong lòng rất lấy làm bất mãn, hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Ngó gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu sợ hai người xảy cuộc động thủ, vội kéo Bách Lý Băng cùng đi vào đường hầm.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu là hai con nha đầu Kim Lan hay Ngọc Lan thì khi nào dám vô lễ với ta như vậy. Nếu thị hông phải là một trong hai con nha đầu đó thì nhất định là Khâu Tiểu San.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng vừa rẽ qua mé hữu thì thấy hai bên vách đá cứ chừng năm thước lại khảm một trái bảo châu. Tuy không có đèn lửa soi sáng nhưng ánh sáng ngoài sảnh đường lọt vào lại thêm ánh bảo châu nên thấp thoáng cũng nhìn thấy cảnh vật.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Đại ca ơi! Cái tên Khâu Tiểu San tiểu muội thấy quen quen, dường như đã được nghe người nói tới.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là một nhân vật lừng lẫy võ lâm, dĩ nhiên Băng nhi đã được nghe danh.

Bách Lý Băng mỉm cười nói:

- Hà! Kim Hoa phu nhân tưởng tiểu muội là Khâu Tiểu San... Đột nhiên nàng dừng bước níu chặt lấy Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca! Đại ca có quen biết Khâu Tiểu San ư?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Cô này không có bụng dung người. Hiện giờ mình không rảnh để giải thích nội tình cho cô nghe, đành tạm thời gạt cô cho yên chuyện.

Chàng liền đáp:

- Trên đường võ lâm Trung Nguyên chẳng ai không biết Khâu Tiểu San, dĩ nhiên tiểu huynh đã gặp y.

Bách Lý Băng được giải thích như vậy liền nói:

- Té ra là thế! Xem chừng Khâu Tiểu San không có gì đáng kể. Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng hỏi lại:

- Phải chăng Khâu Tiểu San là một cô gái?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Bách Lý Băng nói:

- Kim Hoa phu nhân đã không biết rõ thân thế tiểu muội, mụ lại biết Khâu Tiểu San có thể đi đôi với đại ca mà nhận lầm tiểu muội là Khâu cô nương. Hừ! Tiểu muội chẳng phải là người giống Bách Lý Băng đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nàng nói thương tổn đến thanh danh của Khâu Tiểu San, chàng không yên dạ giải thích lúc này rất là phiền phức. Chàng đành ừ hử cho xuôi chuyện.

Hai người đã đi đến tận cùng đường hầm. Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên đẩy một cái. Cửa đá mở ra liền.

Chàng bật lửa lên soi nhìn quanh một lượt thì thấy gian phòng trước mắt tựa hồ là căn nhà đọc sách. Bên cạnh còn có cây đèn dầu bằng thuỷ tinh.

Chàng thắp đèn lên thì đột nhiên trông thấy một lão già tướng mạo hiền hoà, chòm râu dài phất

phơ ngồi trên ghế sau cái án đá. Lão nhắm mắt mỉm cười trông như người sống.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên, chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái đã tiến vào thạch thất.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lão già ngồi nghiêm trang, bụng bảo dạ:

- Không hiểu là nhân vật này có phải là Tiêu Vương Trương Phòng không?

Đường Lão thái thái đáp:

- Chỗ nhân trung Tiêu Vương Trương Phòng có một nốt ruồi đen. nếu người này có nốt ruồi đó thì đúng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mình ngốc thật! Lúc nãy Đường Lão thái thái ở ngoài sảnh đường đã nói tường mạo Tiêu Vương Trương Phòng mà sao mình không nhớ?

Chàng chú ý nhìn lại thì lão này nhân trung bình thản chẳng có nốt ruồi chi hết. Chàng ngơ ngẩn thất vọng tự nói một mình: - Người này cũng không phải Tiêu Vương Trương Phòng.

Đáng lẽ chàng chỉ nghĩ trong bụng, nhưng vì bồn chồn bất giác nói ra miệng.

Lúc này Kim Hoa phu nhân dã quan sát kỹ càng và biết Bách Lý Băng là gái gia? trai mà không sao nhận ra được thân thế chân chính của nàng. Mụ đảo mắt nhìn vào phát giác ra dưới án có một cái ngăn kéo hãy còn bỏ ngỏ chưa đóng. Mụ chợt động tâm khoa chân lướt qua Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng. Mụ vươn tay chụp cái ghế gỗ có thi thể lão già râu dài đẩy xe ra một chút.

Bách Lý Băng trong lòng đã có ý bất mãn với Kim Hoa phu nhân, lại thấy mụ tranh tiên tiến vào dường như có mưu đồ chuyện gì. Bất giác lửa giận bốc lên, nàng quát:

- Không được đụng vào đó! Đồng thời vung chưởng đánh ra.

Kim Hoa phu nhân tự hỏi:

- Người này không biết là nhân vật thế nào mà cuồng ngạo như vậy? Ta thử đón tiếp một chưởng của thị xem sao?

Mụ vừa nghĩ vừa đón tiếp phát chưởng.

Hai chưởng lực đụng nhau, hai người đồng thời cảm thấy chấn động cánh tay. Nội lực hai bên tương đương, bất phân thượng hạ.

Hai người đều nghĩ thầm:

- Võ công đối phương không phải tầm thường.

Bách Lý Băng thấy Kim Hoa phu nhân sau khi đón tiếp phát chưởng vẫn đứng nguyên tại chỗ không chịu cử động thì trong lòng tức giận vô cùng. Nàng đặt cái hộp gỗ trong tay xuống rồi sấn lại.

Động tác của nàng rất mau lẹ, Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp khuyên can. Kim Hoa phu nhân đã biết

gặp phải tay kình địch, không dám lơ là vận toàn lực đối địch. Bách Lý Băng tấn công mãnh liệt. Chiêu nào cũng nhằm đánh vào chỗ trí mạng Kim Hoa phu nhân. Nhưng nàng đánh liền mười hai chiêu đều bị Kim Hoa phu nhân hoá giải.

Tiêu Lĩnh Vu toan khuyên giải, nhưng thấy Bách Lý Băng đã có thành kiến sâu xa với Kim Hoa phu nhân, đành liều để nàng trút bớt mối hận, chờ khi nào hai bên lâm vào tình trạng nguy hiểm hãy ra tay can gián cũng chưa muộn.

Chàng nghĩ vậy rồi cứ tự thủ bàng quan.

Bách Lý Băng sau một hồi cấp công, bị Kim Hoa phu nhân đột nhiên thi triển những chiêu phản kích. Chưởng chỉ phóng ra rất kỳ bí lợi hại.

Kim Hoa phu nhân tấn công liên miên một hồi mười lăm cưởng mà vẫn chưa chịu dừng lại. Bách Lý Băng bị Kim Hoa phu nhân phản kích dữ quá không thể tra? đòn được chiêu nào. Tiêu Lĩnh Vu thấy Kim Hoa phu nhân tán công không ngớt mà Bách Lý Băng dường như lâm vào thế kém. Nếu chàng không ra tay ngăn cản thì Bách Lý Băng có thể bị thương về tay Kim Hoa phu nhân.

Chàng liền tiến lên một bước vung chưởng lên. Bóng chưởng trùng điệp ngăn chặn thế công của Kim Hoa phu nhân. Đồng thời chàng lớn tiếng quát:

- Dừng tay! Kim Hoa phu nhân liền lùi lại ba bước hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu huynh đệ?

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên lột tấm mặt nạ ra đáp:

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Lão thái thái chợt tỉnh ngộ nói:

- Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đáp:

- Vãn bối nhớ là Đường lão tiền bối trước kia ở phe đối nghịch với Thẩm Mộc Phong. Không ngờ thế sự biến ảo. Sau mấy tháng không được gặp, nay lão tiền bối đã bắt tay hợp tác với hắn rồi.

Đường Lão thái thái nghe câu trách móc của Tiêu Lĩnh Vu bất giác thở dài buồn rầu nói:

- Chẳng phải lão thân nguyện ý như vậy, mà là chuyện bất đắc dĩ.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Mạng sống mấy chục người ca? nhà Đường Lão thái thái đều lọt vào tay Thẩm Mộc Phong kiềm chế, nểu thái thái không chịu để Thẩm Mộc Phong uy hiếp thì họ Đường ở Tứ Xuyên sẽ vĩnh viễn tuyệt tích trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong rất nhiều thủ đoạn tàn độc, như vậy không thể trách Đường lão tiền bối được.

Đường Lão thái thái nói:

- Tuy ca? nhà Đường gia bị khống chế trong tay Thẩm Mộc Phong nhưng lão thân cũng không muốn lệ thuộc dưới sự kiềm chế của hắn lâu ngày... Mụ chưa nói hết ý đột nhiên dừng lại.

Kim Hoa phu nhân nhìn Bách Lý Băng hỏi:

- Huynh đệ! Cô nương này là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Bách Lý Băng một cái rồi đáp:

- Thưa Đường lão tiền bối và Kim Hoa phu nhân! Y không phải là người ngoài.

Rồi chàng bảo nàng:

- Băng nhi hãy xoa mặt đưa chân tướng ra cùng các vị tương kiến.

Bách Lý Băng đáp:

- Trong cung cấm không có tro than, tiểu muội rửa mặt đi rồi sau muốn gia? trang cũng không được nữa.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Cô nương đã không muốn lộ chân tướng với chúng ta thì thôi. Tiêu huynh đệ! Huynh đệ cứ nói rõ thân thế y là được rồi.

Bách Lý Băng gạt đi:

- Đừng cho mụ biết.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Cô này được cha mẹ nuông chiều từ thuở nhỏ nuôi thành tính quật cường. Nếu không tìm cách hạ bớt hoa? khí của cô xuống thì ta còn đắc tội với nhiều người.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng chậm rãi nói:

- Băng nhi! Kim Hoa phu nhân đã có ân cứu mạng cho tiểu huynh mấy lần. Nếu tiểu huynh không được phu nhân viện trợ thì hài cốt của tiểu huynh cũng nguội lạnh rồi... Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Tiêu huynh đệ, sao huynh đệ lại khách sáo thế...?

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu ăn nói trịnh trọng với mụ, qua? nhiên không dám đường đột nữa. Nàng lẳng lặng đứng yên.

Tiêu Lĩnh Vu lại ngó Bách Lý Băng lại nói:

- = trước mặt Đường lão tiền bối và thư thư, tiểu đệ không dấu diếm nữa. Cô này là con gái của Bách Thiên Tôn Giả, tên gọi Bách Lý Băng... Kim Hoa phu nhân ủa một tiếng rồi nói:

- Té ra nàng là công chúa ở Bắc Hải Băng Cung.

Bách Lý Băng nghe Tiêu Lĩnh Vu nói được Kim Hoa phu nhân cứu mạng mấy lần, nàng đã tính thầm không nên tỏ vẻ khó chịu với mụ nữa nhưng thấy mụ thật kiều mỵ, miệng cười nhí nhoẻn, cơn giận lại nổi lên. Nàng xẵng giọng hỏi:

- Phải thế thì làm sao?

Kim Hoa phu nhân cười, mắt liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Huynh đệ, tỷ tỷ thật bội phục huynh đệ!... Tiêu Lĩnh Vu biết câu dưới của mụ rất khó nghe, vội ngắt lời:

- = trước mặt Thẩm Mộc Phong, tiểu đệ bất đắc dĩ lầm bộ không biết hai vị. Nếu có chỗ nào đắc tội xin hai vị miễn thứ cho.

Chàng nói rồi vòng tay xá dài.

Kim Hoa phu nhân lại nói:

- Huynh đệ hoá trang làm một công nhân trà trộn vào bọn người phòng vệ sơn cốc lại tiến vào cung cấm được. Phần trí tuệ này thật khiến cho người ta phải phục sát đất. Đồng đạo võ lâm đã suy tôn huynh đệ là một nhân vật duy nhất có thể chống đối Thẩm Mộc Phong, qua? nhiên không lầm.

Đường Lão thái thái nói theo:

- Thẩm Mộc Phong không biết sợ trời, sợ đất, những nhân vật võ lâm hiện nay chẳng một ai hắn để dạ, nhưng nhắc tới Tiêu đại hiệp là hắn lộ vẻ hoang mang.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên lùi lại hai bước nói:

- Tiêu huynh đệ! Dưới thạch án có chiếc ngăn kéo còn bỏ ngỏ, hoắc gia? trong đó có vật gì huynh đệ thử mở ra coi.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó thạch án đáp:

- Cái đó do thư thư phát giác thì trong ngăn kéo có vật gì, lý gì đệ lại lấy.

Kim Hoa phu nhân lại nói:

- Thẩm Mộc Phong làm cho ta nhức đầu, hắn lại uy hiếp đến cuôc sinh tử của ta, bất cứ lúc nào hắn muốn hạ sát ta cũng được. Vật ở trong ngăn kéo dù có để thủ san bí lục của mười đại cao nhân thì đối với ta cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài hỏi:

- Tiểu đệ còn sống ngày nào là hết sức cởi bỏ gông cùm cho mọi nhân vật võ lâm Trung Nguyên này đó.

Bách Lý Băng thấy Kim Hoa phu nhân cười nói tự do, hình hài phóng đãng nhưng toàn việc đại nghĩa đại tiết, tuyệt không có chút cẩu tha? nào, trong lòng nàng đã sinh mấy phần hảo cảm với mụ.

Đường Lão thái thái nói theo:

- Tiêu đại hiệp muốn động thủ thì lẹ lên! Đường bí mật này chưa đóng. Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào không biết trở lại lúc nào.

Tiêu Lĩnh Vu vôi bước gần lại thạch án, mở ngăn kéo ra coi thì chỉ thấy một tấm giấy trắng đặt ngay ngắn ở bên trong.

Chàng chú ý nhìn thấy trên tấm giấy có viết mấy dòng chữ:

"Những vật ở trong cung cấm tại hạ đã lấy đi rồi. Cảm phiền dời gót ngọc, tại hạ xin lỗi". Vỏn vẹn mấy lời như vậy. Phía dưới lại không thư danh, cũng không đề ấn ký chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn những chữ viết trên giấy trắng bất giác ngẩn người ra hồi lâu không thốt nên lời. Kim Hoa phu nhân cũng biết chữ Hán liền thò đầu ngó rồi nói:

- Lời nói của người này nhất định không tin được... Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt tấm giấy trong tay xuống hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Theo lời phỏng đoán của Vũ Văn Hàn Đào và Thẩm Mộc Phong thì số người tiến vào cung cấm là mười nhân vật. Ca? bộ thi thể này nữa mới là tám, vậy là còn hai chưa thấy đâu... Đường Lão thái thái cũng đã coi rõ những lời trên tờ giấy trắng, mụ nói theo:

- kiến của lão thân cũng như Kim Hoa phu nhân. Hoặc gia? mảnh giấy này là một trong thập đại kỳ nhân có ý hý lộng quỷ thần.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải thế! Mảnh giấy này cùng tự tích hãy còn mới lắm, quyết không phải là vật để đây đã mấy chục năm.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Theo lời huynh đệ thì nhất định đã có người vào đây ư? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ nhận xét đúng như vậy... Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì tờ giấy để trong ngăn kéo này chưa quá ba tháng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Theo ý đại ca thì người đó mới dời khỏi cấm cung ba tháng thôi hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!... Chàng đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái tiếp:

- Những người võ lâm đều hiểu mười đại cao nhân bị hãm trong cung cấm, nhưng phần lớn trong số này chỉ văn danh chứ chưa ai được thấy hành động. ngoài mười nhân vật này tưởng còn rất nhiều người khác mưu trí hơn đời, võ công cao cường nữa.

Chương 28 - SOÁI THIÊN NGHI CÒN MANG MẶT GIẢ

Đường Lão Thái Thái nói:

- Dù hắn võ công cao cường, lắm mưu nhiều trí nhưng hắn không hiểu về môn kiến trúc thì cũng chẳng có cách nào tiến vào cung cấm được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Một người mất mười mấy năm luyện thành tuyệt kỹ. Nếu họ chịu mất hai chục năm chẳng lẽ không nghiên cứu được môn học kiến trúc?

Đường Lão Thái Thái, Kim Hoa phu nhân và Bách Lý Băng trong lúc nhất thời đều tắc họng không nói nên lời.

Hồi lâu Kim Hoa phu nhân mới lên tiếng:

- Vụ này nên để Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào cùng đến đây cho nếm mùi thất vọng.

Hỡi ơi! Thẩm Mộc Phong vì việc mở cung cấm này không biết đã mất bao nhiêu tâm não và phí bao nhiêu công việc mà để người ta nhanh chân đến cướp mất.

Đường Lão Thái Thái nói:

- Nếu qua? đúng như lời suy luận của Tiêu đại hiệp thì cái người mở được cung cấm tài cao còn hơn Vũ Văn Hàn Đào nhiều. Hỡi ơi! Họ ra vào cung cấm lấy những vật trọng yếu mà không để lại một vết tích gì... Mấy người đang trò chuyện đột nhiên nghe tiếng veo veo rít lên một hồi.

Kim Hoa phu nhân khẽ nói:

- Có lẽ Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào đã tìm vào đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Thẩm Mộc Phong đến thì xin hai vị nên giữ kín chuyện và coi tại hạ như người chưa từng biết. Lúc này và ở nơi đây, tại hạ chưa muốn hai lão biết thân thế mình.

Kim Hoa phu nhân, Đường Lão Thái Thái đưa mắt nhìn nhau, nhưng không một ai lên tiếng. Tiêu Lĩnh Vu biết trong lòng hai mụ còn có điều uý kỵ nên chàng cũng chẳng nói nhiều. Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên trong thời gian uống cạn tuần trà rồi đứng lại. Cái án đá từ từ chuyển động. Dưới đất nứt ra một lỗ hổng.

Bách Lý Băng nhìn xuống huyệt động khẽ nói:

- Đại ca ơi! Từ giờ đại ca nên coi chừng. Trong phòng này chỗ nào cũng có cơ quan... Nàng vừa dứt lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Vũ Văn Hàn Đào từ dưới huyệt động chui lên.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Hãy còn đường lối khác nhau đưa đến phía trong cửa đá rồi cũng vào đây... Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ thì Thẩm Mộc Phong theo sau Vũ Văn Hàn Đào cũng nhảy lên.

Hai người không ngờ bọn Tiêu Lĩnh Vu đến đây trước mình, bất giác đều ngẩn mặt ra.

Tiêu Lĩnh Vu đứng yên không nhúc nhích, nhưng cặp mắt lấp loáng không ngớt chuyển động nhìn vào mặt hai người.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Sao mấy vị biết đường vào đây?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bọn tiện thiếp cứ đi liều bất giác cũng đến chỗ này.

Vũ Văn Hàn Đào ngó đường hầm rồi hỏi:

- Phải chăng đường hầm này thông ra sảnh đường?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ gật đầu chứ không lên tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Đường Lão Thái Thái hỏi:

- Vị nào đã phát giác ra cửa vào gian nhà này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Sao các hạ lại phát giác ra cửa vào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ phóng chưởng đánh vào vách đá, cửa tự nhiên mở ra... Chàng từ từ cầm tờ giấy trắng giơ lên rồi nói:

- Tiên sinh hãy coi tấm giấy này rồi sẽ nói chuyện.

Vũ Văn Hàn Đào đỡ lấy mảnh giấy liếc mắt nhìn qua rồi hỏi: - Các hạ lấy được tấm giấy này ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ở trong ngăn kéo cái bàn đá này.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Nếu lời nói viết trên mảnh giấy là đúng sự thực thì bao nhiêu tâm huyết của chúng ta hao phí để vào được cung cấm thành ra vô dụng.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân và Đường Lão Thái Thái hỏi:

- Hai vị cũng theo sát bọn họ vào trong này chứ?

Đường Lão Thái Thái đáp:

- Đúng thế! Bọn lão thân cùng đi với họ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Hai vị có ngó thấy y rút ngăn kéo lấy tờ giấy trắng ra không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiện thiếp ngó thấy cái ngăn kéo bỏ ngỏ toan lại mở thì vị anh hùng này đã nhanh chân đến trước mở ra lấy được tấm giấy đó.

Vũ Văn Hàn Đào coi kỹ lại tấm giấy trắng rồi nói:

- Coi tự tích trên giấy này thì mới viết cách đây vài tháng, nếu tấm giấy này không phải nguỵ tạo thì ba tháng trước đây đã có người tiến vào cung cấm và lấy di vật đem đi trước rồi... Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chẳng lẽ trong mấy người chúng ta có một vị tâm cơ thâm trầm đã chuẩn bị trước đây mấy tháng, viết mảnh giấy này cất vào trong mình để chuẩn bị lúc vào cung cấm sẽ dùng đến... Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ lượm được mảnh giấy này, còn tin hay không là tuỳ ở quý vị, chứ đừng lấy tâm địa của kẻ tiểu nhân đo lòng dạ quân tử.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh bốn vách, lại coi kỹ cái án đá rồi thở dài nói:

- Tại hạ tin rằng tờ giấy này không phải có người nguỵ tạo mà cũng chẳng phải việc hý lộng quỷ thần, đúng là sự thực chân chính.

Vũ Văn Hàn Đào đưa tra? tờ giấy cho Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ cũng tin đến chín phần mười tờ giấy này là sự thực.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thế thì Vũ Văn huynh còn một phần chưa tin hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nói một cách nghiêm chỉnh thì chúng ta còn một điểm hoài nghi, một phần hy vọng. Chúng ta phải chứng minh được điểm hoài nghi này là có thể ra khỏi cung cấm, còn một phần hy vọng thì phải trông vào vận khí.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Điểm nghi ngờ nào, phần hy vọng gì thì trước tình thế này, Vũ Văn huynh cũng không nên úp mở nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiêur đệ nói về điểm nghi ngờ này là ca? bộ thi thể trong thư thất này, chúng ta phát giác ra được tám bộ. Theo lời đồn đại trên chốn giang hồ thì còn thi thể hai vi cao nhân chưa tìm ra. Chúng ta có tìm được hai bộ thi thể nữa mới đủ chứng mình theo lời đồn đại là mười vị cao thủ tụ hội ở đây.

Thẩm Mộc Phong gật đầu nói:

- Điểm nghi ngờ này có dính líu gì đến phần hy vọng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hy vọng là người trước kia lúc lấy di vật trong cung cấm chưa lấy hết được.

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng ánh thần quang hỏi tiếp:

- Vũ Văn huynh có đoán được trong này còn vật gì không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiểu đệ chỉ có một chút hy vọng mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vừa rồi tại hạ và Vũ Văn huynh gặp cảnh nguy hiểm, phải nhờ vào tài trí của Vũ Văn huynh mới thoát nạn. Vậy bây giờ cũng phải do Vũ Văn huynh đi trước dẫn đường để tìm kiếm hai thi thể kia.

Nguyên Thẩm Mộc Phong rượt theo vào thạch thất rồi phát giác ra con đường thỉ lọt một người và cúi đầu mới đi lên được.

Đó là lối ra duy nhất, chẳng có cách nào lựa chọn đành đi vào đường đó.

Đường này từ dưới đi lên, chẳng khác gì đi cầu thang lầu. Thẩm Mộc Phong người cao lớn mà đường đi càng lên càng chật hẹp sau hắn đụng phải cơ quan mà bị khốn đốn.

May mà Vũ Văn Hàn Đào nghe tiếng vội quay trở lại tay cầm bảo kiếm chém đứt cơ quan mới cứu được Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong tuy chưa ngỏ lời cảm tạ nhưng cũng giảm bớt được lòng thù nghịch với lão rất nhiều.

Hai người lần mò đi quanh quẩn một lúc, trải qua mấy lần nguy hiểm rồi trở về một góc nhà đai sảnh rồi do cửa ngầm đi ra.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Kim Hoa phu nhân đã đi vào thư phòng. Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào cũng theo dõi tìm đường đến đây.

Vũ Văn Hàn Đào ngưng thần trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì trong cũng cấm đến đây là hết đất.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh đột nhiên nói câu này, chắc là trong bụng đã có định kiến?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đã điều tra ra tình thế bốn mặt thì dường như không thể khuếch trương rộng hơn được nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vì bốn mặt cung cấm đã tiếp cận mạch nước ngầm trong núi. Dù Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên có bản lãnh nghiêng trời cũng phải hãi sức xung kích của mạch nước.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh nói tuy rất có lý, nhưng trước khi chưa chứng minh được sự thực vẫn làm cho người ta khó tin... Đường Lão Thái Thái ngắt lời:

- Nếu chúng ta tìm thấy hai bộ thi thể thể kia nữa mới chứng minh được đầy đủ lời nói của Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu đúng có mười đại cao thủ vào cung cấm thì hai bộ thi hài kia cũng chỉ ở trong thư phòng này.

Thẩm Mộc Phong chau mày nói:

- Theo lời Vũ Văn huynh thì căn nhà này còn một phòng nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bất luận Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã kiến trúc cung cấm thần diệu đến đâu và làm thêm mấy phòng xếp phức tạp như thế nào thì cũng chỉ ở trong vòng mười trượng vuông. Lão ghé tai vào vách đá nghe một hồi rồi nói tiếp:

- Căn thạch thất này quyết không thể vào sâu hơn được, chỉ thêm một trượng nữa là bị nước ngập.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thật thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đại trang chúa không tin thì cứ gián tai vào vách đá mà nghe sẽ có.

Thẩm Mộc Phong nói:

- E rằng tại hạ nghe không thấy.

Miệng hắn nói, nhưng người hắn vẫn gián tai vào vách. Qua? nhiên nghe tiếng sấm động.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có nghe thấy không?

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp:

- Nghe thấy rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Như vậy đủ tỏ lời tại hạ nói không phải là gia?. Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Hoặc gia? số người tiến vào cung cấm chỉ có tám chứ không phải mười. Việc khẩn yếu hiện giờ là cách chứng minh thân phận người này để đoán ra mấy người kia là nhân vật thế nào? Bọn họ có tiến vào cung cấm hay không?

Giọng nói của chàng rất già dặn dường như một nhân vật rất quen thuộc trên chốn giang hồ càng khiến cho Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào không làm sao đoán được thân thế của chàng.

Thẩm Mộc Phong giương mắt lên nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ vào đây trước đã lưu tâm đến bộ di thể này chưa? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đã nhìn qua.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Những người tiến vào trong cung cấm đại khái mình chưa từng nghe ai nói đến thì còn nhận ra thân thế họ làm sao được? Nếu mình biết rồi thì còn phải hỏi hắn làm chi?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp:

- Tại hạ xem chừng lão không phải là Tiêu Vương Trương Phòng.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đúng lão không phải là Tiêu Vương Trương Phòng.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nghe khẩu khí Vũ Văn huynh thì dường như đã nhận ra người này?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì người này là lão già hoá trang Soái Thiên Nghi.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Lão già hoá trang ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thuật thay hình đổi dạng của lão rất màu nhiệm, lão qua lại giang hồ mấy chục năm mà không một ai biết rõ chân tướng, kể ca? mười đại cao thủ trong cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ca? mười tay đại cao thủ trong cung cấm đều không nhận ra được chân tướng của lão già hoá trang thì làm sao Vũ Văn Hàn Đào lai biết lão?

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Theo lời đồn thì Soái Thiên Nghi bất luận ở với ai, trong vòng một ngày cũng thay hình đổi dạng đến ba lần. Không ai có cách nào hiểu được bộ mặt nào là thật. Vì thế ca? những bạn chơi với lão mấy chục năm cũng không nhận ra chân tướng.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nếu lão này là Soái Thiên Nghi thì phải chăng đây là chân tướng của lão?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đây là chân hay gia? tại hạ không dám nói quyết.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Tiên sinh không dám nói quyết thì sao lại trỏ lão là Soái Thiên Nghi?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Con người bôn tẩu giang hồ mấy chục năm mà không ai nhận ra được chân tướng thì đáng kể là trên đời có một.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Lão này đã giữ chân tướng thần bí suốt đời lại mình mang tuyệt thế vũ công, chỉ vì chữ danh mà phải phiền luỵ, rồi chết uổng mạng ở trong cung cấm.

Thẩm Mộc Phong lại nói:

- Thẩm mỗ rất lấy làm bội phục về cao kiến của Vũ Văn huynh. Người này mười phần chắc tám là Soái Thiên Nghi.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài nói:

- Nét mặt lão mỉm cười. Vậy ngoại trừ Soái Thiên Nghi còn ai trước khi chết vẫn lộ nụ cười hiền hoà được nữa?

Đường Lão Thái Thái nói:

- Lão thân vẫn ngưỡng mộ đại danh của lão già hoá thân này, nhưng không hiểu diện mạo lúc này có phải là chân tướng của lão không?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ đã nói ca? bạn hữu giao du với lão hàng mấy chục năm còn không biết được chân tướng lão thì bữa nay mới thấy lần đầu làm sao mà nhận ra được?

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói:

- Lão đã chết rồi. Con người sau khi chết đi chẳng còn cách nào thay đổi biến hoá nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Phải chăng phu nhân có ý muốn phá huỷ bộ mặt này xem tướng mạo ở đây chân hay gia?? Kim Hoa phu nhân đáp:

- Câu nói từ miệng Vũ Văn tiên sinh thốt ra có vẻ khó nghe.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu nói:

- Suốt đời vị tiền bối này, dùng hết tâm cơ giữ kín chân tướng không để người ta nhận ra được thì nay lão đã chết rồi còn bắt lão phải bộc lộ chân tướng làm chi? Tại hạ tưởng nên để nguyên cho lão yên thân.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Hay quá Vũ Văn Hàn Đào bữa nay đột nhiên biến thành lòng dạ nhân từ. Kim Hoa phu nhân nói:

Tiện thiếp không dám đồng quan điểm với Vũ Văn tiên sinh, vì nghĩ rằng lão đã hằng suốt đời hoá trang, không một ai nhận ra chân tướng. Ca? lúc chết lão cũng không để chìa bộ mặt thật với đời thì trong lòng có chỗ cực kỳ đau khổ. Bây giờ tuy chúng ta phá huỷ hình tượng tuy có điều bất kính, nhưng để lão đưa bộ mặt chân chính ra với đời tưởng cũng là một việc hay... Mụ đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thẩm trang chúa nghĩ thế nào về ý kiến của tiện thiếp?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Hai vị nói đều có lý, tại hạ khó mà bình luận được.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ có cao kiến gì về vụ này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Coi chân tướng của lão là phải.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Mọi người đồng ý rồi. Vũ Văn tiên sinh còn nói gì nữa? Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi đáp:

- Đã vậy tại hạ xin rút ý kiến của mình về.

Lão từ từ lùi lại hai bước.

Kim Hoa phu nhân bước đến trước thi thể lão già giơ tay lên nói:

- Tiện thiếp trước hết thử xem lão có mang mặt nạ không?

Giữa lúc Kim Hoa phu nhân sắp đụng tay vào mặt lão già áo xanh, Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên lên tiếng:

- Hãy khoan! Kim Hoa phu nhân ngoảnh đầu nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn còn có chuyện gì khiến cho tiện thiếp thay đổi tâm ý chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có một điều tại hạ đã nghĩ kỹ chẳng thể không nói ra được.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Điều gì? Tiện thiếp rửa tai nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vị này rất tâm cơ. Lão đã dùng đến mọi phương pháp để khiến người ta không thể nhận định chân tướng, nhất định có chỗ khổ tâm. Lão đã có cách giữ kín bộ mặt thật thf trước khi cải trang đã nghĩ ra những cách bảo vệ.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng ý kiến các hạ muốn nói bây giờ tiện thiếp đụng tay vào có thể xảy ra tai hoa. bất ngờ?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ chỉ đoán vậy mà thôi chứ không dám nói quyết.

Kim Hoa phu nhân đang bình thản chẳng sợ hãi gì, nghe lão nói vậy không khỏi ngần ngại.

Mụ tần ngần một lúc rồi không dám động thủ.

Thẩm Mộc Phong khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Vũ Văn huynh! Lão già hoá thân này có giỏi nghề dùng độc không?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Dù lão có chuyên nghề dùng độc, cũng không hạ độc vào mặt mình.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Điểm này tại hạ chưa nghe ai nói tới.

Kim Hoa phu nhân vội đưa tay lên đầu rút một cây kim thoa ra nói: - Bất luận lão có dùng độc hay không, tiện thiếp cũng phải đề phòng.

Mụ cầm mũi kim thoa khẽ chọc vào mặt lão già.

Không ngờ mũi kim thoa đưa tới chẳng khác gì chạm khối đá cứng nhắc.

Kim Hoa phu nhân khẽ la lên:

- Mặt lão rắn quá! Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Dù mặ lão chưa hoá trang thì chết đã lâu năm, da thịt cũng cứng nhắc.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp cảm thấy dường như không phải là da thịt.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Để tại hạ coi xem.

Hắn cầm lấy mũi kim thoa ở trong tay Kim Hoa phu nhân khẽ chọc vào mặt lão già mấy cái rồi nói:

- Qua? nhiên không phải da thịt.

Hắn là người xảo quyệt không muốn mang tiếng phá huỷ bộ mặt người chết, liền tra? lại mũi kim thoa cho Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân đón lấy mũi kim thoa, ngầm vận nội lực đâm đánh sột một cái. Mũi kim thoa cắm sâu đến nửa tấc, mụ buông tay ra nói:

- Xin các vị coi dùm tiện thiếp coi mặt lão có phải là da thịt khô đét không?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn vào thì thấy mặt lão hoá thân có mấy vết dăn lờ mờ. Hiển nhiên lão đã bôi một lớp thuốc rất dầy chứ không phải da thịt. Thẩm Mộc Phong cũng nói:

- Qua? không phải bộ mặt chân chính.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Được rồi! Để tiện thiếp bóc lớp ngoài ra coi.

Miệng mụ nói, tay mụ ngầm vận nội lực bóp mạnh một cái.

Qua? nhiên lớp vỏ phía ngoài tuột ra rồi rớt xuống đất vỡ tan.

Kim Hoa phu nhân huy động kim thoa cạo hết lớp thuốc còn lại để lộ bộ mặt thật cảu lão già ra.

Mũi thoa nhọn tuy có làm thương tổn một chút da thịt nhưng phần lớn gương mặt còn lai vẫn có thể nhận ra được.

Chương 29 - BỊ TỐ LẠI HÀN ĐÀO BỞ VÍA

Mọi người nhìn lại thấy hai má lão hoá thân gầy đét. Cái mũi không hiểu tại sao chỉ còn có một nửa, so với bộ mặt hoá trang thật khác xa nhau.

Kim Hoa phu nhân thở dài nói:

- Con người ta ai cũng thích đẹp đẽ. Lão hoá thân này đã bấy nhiêu tuổi, lại lừng danh võ lâm vẫn chưa trút bỏ được lòng ưa thích đó. Vì lão khuyết nửa mũi nên không muốn để người ta nhìn rõ chân tướng.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên nhìn lão hoá thân kính cẩn thi lễ nói:

- Đức hạnh của lão tiền bối thật là đáng kính.

Thẩm Mộc Phong khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói tới lão hoá thân này. Lão có hành vi nghĩa hiệp gì đáng kính mà Vũ Văn huynh lại lộ vẻ tôn trọng như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Gia? tỷ lão nhân gia mà dùng thuật hoá trang gia? làm người trẻ tuổi phong tư tuyệt thế là một chuyện dễ dàng, vậy mà lão không thèm làm. Lại hoá trang làm ông già râu tóc bạc há chẳng là một bậc quân tử đáng kính ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Phải rồi, lão hoá thân cải trang làm một nhân vật thiếu niên anh tuấn thì thuật dịch dung xảo tuyệt nhân hoàn của lão nhất định gây nên một trường gió khủng khiếp.

Chàng nghĩ vậy chứ không nói ra miệng.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng tiên sinh nói thế là nếu lão gia? làm gã thiếu niên anh tuấn tất gây phong ba dữ dội trong vũ lâm?

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp:

- Phu nhân ở Miêu Cương tới chưa hiểu câu chuyện ở Trung Nguyên bọn tại hạ.

Lão ngưng một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ xin nói câu chuyện để phu nhân nghe. Phu nhân nên biết nhân vật Trung Nguyên cùng phong cảnh Miêu Cương có nhiều chỗ khác nhau... Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hay lắm! Tiện thiếp xin rửa tai nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vào khoảng trăm năm trước đây, trên đường võ lâm Trung Nguyên nảy ra một tay kiếm thủ.

Nhân vật đó võ công chẳng lấy gì làm cao cường mà gây ra nhiều vụ trời long đất lở. Nguyên nhân những vụ động trời đều phát xuất tự nữ nhân... Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói tiếp:

- Chắc Thẩm huynh cũng đã nghe chuyện Tình ma đó rồi? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã được nghe qua.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hồi đó y là một tình nhân trong mộng của bọn thiếu nữ chốn thâm khuê... Kim Hoa phu nhân mỉm cười ngắt lời:

- Sự tình đã xảy ra hơn trăm năm thành chuyện quá khứ thì có bổ ích gì đến đại sự hiện nay? Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp:

- Tại hạ muốn nói phu nhân ở Miêu Cương hẻo lánh, nhưng đã đọc nhiều sách Hán của các vị... Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp:

- Nói về đọc sách thì hiện nay e rằng ít người đọc nhiều bằng Vũ Văn Hàn Đào này... Lão ngừng lai một chút rồi tiếp:

- Vụ tình ma đó tuy là chuyện quá khứ nhưng có người đã vì nó mà viết thàn sách truyện truyền lại. Những sách truyền kỳ về đời Tình ma này để lại ở trong nhân gian rất nhiều mà còn cất ca? ở trong khuê phòng nữa. Các thiếu nữ thường dùng nó làm lễ vật tặng nhau. Nếu sách này chỉ có chữ không còn là chuyện thường, nhưng ngoài văn tự còn có thêm hoa. đồ chú giải. Người Tình ma này tuy chết đã lâu, xương thịt nát rồi mà âm hồn chưa tan. Giat tỷ lão hoá thân hoá trang thành một người Tình ma, võ công lão lại vào bậc xuất quỷ nhập thần cùng mưu trí không ai bì kịp, tất đã làm chấn động võ lâm, ghê gớm hơn ca? Tình ma kia?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Vũ Văn Hàn Đào dường như đặc biệt kính yêu lão hoá thân này thì đại khái lão không phải là một nhân vật tầm thường.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh đọc nhiều sách thiên hạ ai cũng biết rồi. Nhưng bây giờ chúng ta ở vào hoàn cảnh hiểm ác phi thường vụ đó không liên quan gì tới chuyện trước mắt bất tất nói đến làm chi? Đường Lão thái thái nói theo:

- Việc khẩn yếu bây giờ là hãy tìm ra hai bộ thi thể nữa. Theo như lời đồn trong võ lâm, thì hai bộ thi thể đó là Tiêu Vương Trương Phòng và một nhân vật nổi danh ở phái Võ Đương.

Thẩm Mộc Phong cũng nói:

- Tìm được hai bộ thi thể kia là tâm nguyện chúng ta vào đây đã hoàn thành. Sau đó ta sẽ tìm đường ra khỏi cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi:

- Thẩm đại trang chúa đến đây với mục đích lấy được bí lục hoặc thủ san mười vị đại cao thủ để lại, nếu cỉ tìm ra thấy mấy bộ di thể đã ra khỏi cung cấm há chẳng thất cọng ư? Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp:

- Vũ Văn huynh muốn hỏi thì tại hạ cũng không dấu làm chi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có những lời cao luận thì xin cho nghe.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Lúc này tại hạ hận mình chẳng thể dời khỏi cung cấm được ngay.

Hắn nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Hắn đảo cặp mắt âm trầm nhìn quần hào rồi nói tiếp:

- Nếu mảnh giấy để lại kia là đúng sự thật thì đã có người vào đây trước chúng ta lấy mất di vật quý báu của mười tay đại cao thủ để lại rồi. Theo tự tích thì người đó vào đây chưa lâu lắm. trong quãng thời gian ngắn ngủi này chắc y chưa luyện thành tuyệt kỹ thượng thặng... Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Phải rồi! Chắc Thẩm đại trang chúa muốn ra khỏi cung cấm cho lẹ đặng rượt theo lấy lại bí lục phải không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng là thế đó.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiểu đệ không có tâm cơ nhiều như Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Chỉ mong người đó còn sống ở trên thế gian là tại hạ tin rằng có thể tìm được, chóng là nửa năm chầy là nửa năm. Chẳng phải Thẩm mỗ nói khoe:

Về phương diện này Thẩm mỗ có thể làm được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa đặt tai mắt khắp thiên hạ. Tại hạ đã hiểu điểm này rồi. Nhưng còn một điều tại hạ chưa nghĩ ra.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Điều này có liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân bất giác đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu thì làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa giận gã thấu xương, sao không giết gã sớm đi để trừ hậu hoạn? Thẩm Mộc Phong nét mặt xám xanh đáp:

- Tất có một ngày Tiêu Lĩnh Vu phải chết về tay Thẩm mỗ.

Bách Lý Băng nói thầm:

- Thằng cha này nói khoác quá.

Vũ Văn Hàn Đào chuyển đệgn mục quang lướt qua mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Giang hồ đồn đại võ công của Tiêu Lĩnh Vu tiến bộ cực kỳ thần tốc như người đi một ngày ca? ngàn dặm và hiện nay gã đã thành ngang hàng với Thẩm đại trang chúa rồi.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Lời truyền ngoa trên chốn giang hồ thì tin thế nào được? Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bất luận Tiêu Lĩnh Vu võ công thế nào, có tương đương với trang chúa hay không chưa biết, nhưng võ lâm lại coi gã như một vị cứu tinh... Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng chưa kịp nói gì thì Vũ Văn Hàn Đào biết mình lỡ lời, vội giải thích:

- ý tiểu đệ muốn nói bạn hữu giang hồ hiện nay nhận thấy Tiêu Lĩnh Vu có thể phân chia địa vị với đại trang chúa. Một mình gã đủ tư cách lãnh đạo võ lâm để tranh hùng.

Lão ngửa mặt lên trời cười ha ha? nói tiếp:

- Thực ra việc khẩn yếu hiện nay của Đại trang chúa chẳng phải là truy tầm con người đã lấy được những di vật ở trong cung cấm đem đi, mà là nên tìm cách giết chết Tiêu Lĩnh Vu càng sớm càng hay.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Lão này qua? nhiên nham hiểm phi thường! Không hiểu lão đã phát giác ra thân thế ta chưa?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Việc này phải để sau khi rời khỏi cung cấm sẽ tính đến. Bây giờ phải gấp rút tìm thêm hai bộ di thể nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên nổi lên tràng cười ha ha?. Tiếng cười quanh quẩn trong phòng hồi lâu không hơn.

Thẩm Mộc Phong tuy là người thâm trầm, nhưng tiếng cười của Vũ Văn Hàn Đào khiến hắn không dằn lòng được, hắn biến sắc hỏi:

- Vũ Văn huynh cười gì vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên ngưng tiếng cười bước mau về phía cửa đá.

Đường Lão thái thái lớn tiếng quát:

- Đứng lại! Tiên sinh còn lùi thêm một bước là lão thân cho nếm mùi “Bách bộ đoạn hồn sa” đó.

Mụ vừa nói vừa khoát bao tay thật lẹ, thò tay vào bọc bốc lấy một nắm độc sa.

Nắm độc sa trong tay mụ có đến mấy trăm hạt. Nếu mụ tung ra trong thạch thất này thì chẳng những Vũ Văn Hàn Đào khó lòng tránh khỏi ách vận mà bao nhiêu người trong thạch thất cũng không có cách nào tránh khỏi một trường đại kiếp. Trong lúc nhất thời, ai nấy đề phòng.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay ngăn Đường Lão thái thái lại nói:

- Vũ Văn huynh! Tại hạ không có ý hạ sát Vũ Văn huynh. Huống chi Vũ Văn huynh vừa mới cứu mạng cho tại hạ. Nhưng nếu Vũ Văn huynh làm cho mọi người phẫn nộ thì tại hạ cũng không thể cứu được Vũ Văn huynh đâu.

Vũ Văn Hàn Đào bật lên hai tiếng cười sằng sặc hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có muốn gặp Tiêu Lĩnh Vu không?

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu hiện giờ ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Nếu tạihạ đoán không lầm thì hai vị trợ thủ mà Thẩm đại trang chúa đưa vào là Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân đều đã đem bán rẻ Thẩm đại trang chúa rồi.

Thẩm Mộc Phong nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Việc đã đến thế này, Tiêu Lĩnh Vu không thể dấu diếm được nữa, chàng đưa tay lên bóc tấm mặt nạ ra đáp:

- Phải rồi! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong chưng hửng nói:

- Đáng lẽ ta phải nhận ra các hạ từ trước mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bây giờ cũng chưa muộn đâu.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ chân tướng, cũng giơ tay lên chùi lớp tro bụi trên mặt đi để lộ chân tướng một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa! Bây giờ mà Đại trang chúa muốn hạ sát Tiêu Lĩnh Vu thì đây là cơ hội ngàn năm một thuở.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Vũ Văn huynh phát giác ra thân phận y từ lúc nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vừa mới đây thôi... Lão đảo mắt nhìn Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân nói: - Nhưng hai vị trợ thủ của Đại trang chúa thì phát giác ra thân thế của Tiêu Lĩnh Vu từ trước rồi. Có điều tại hạ không hiểu tại sao hai vị không mách Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong nét mặt khích động một chút rồi khôi phục ngay vẻ bình tĩnh, thủng thẳng nói:

Vũ Văn huynh qua? là người cao minh.

Kim Hoa phu nhân đưa tay trái ra sau lưng ngấm ngầm lấy cái hộp gỗ trong mình. Trong hộp đựng con rắn độc. Mụ hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh! Tại sao tiên sinh lại đoán là tiện thiếp đã hiểu thân thế của Tiêu Lĩnh Vu từ trước?

Thẩm Mộc Phong từ lúc Vũ Văn Hàn Đào khám phá ra lai lịch Tiêu Lĩnh Vu đã sinh lòng ngờ vực Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân. Nhưng hắn là tay kiêu hùng một thời, trầm ngâm một chút rồi không hỏi vặn Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái. Hắn sợ hành động nóng nảy gây ra đại biến nên không nói gì.

Bây giờ Kim Hoa phu nhân chất vấn Vũ Văn Hàn Đào câu này thì cũng là mối nghi ngờ trong lòng của Thẩm Mộc Phong.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đây cũng là hai vị giúp cho tại hạ. Gia? tỷ hai vị trầm tĩnh thì dù tại hạ sinh lòng ngờ vực cũng chẳng có cách nào xác định được thân thế Tiêu Lĩnh Vu. Kim Hoa phu nhân nói:

- Xin cho nghe lời cao luận.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ vừa nhắc tới tên Tiêu Lĩnh Vu thì mục quang hai vị không hẹn mà cùng nhìn vào mặt y. Hơn nữa, từ hồi nào đến giờ y vẫn còn biến cải tiếng nói. Hiển nhiên y hết sức giữ chân tướng bí mật. Ngoài ra võ công của y cao thâm khôn lường. Bấy nhiêu điểm hợp lại làm tại hạ đoán chắc là Tiêu Lĩnh Vu, và hai vị đã biết rõ thân thế y từ trước rồi.

Đường Lão thái thái không nhịn được, mắt loé ra những tia hàn quang tựa hồ muốn nổi nóng. Nhưng Kim Hoa phu nhân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười khanh khách một hồi rồi nói:

- Vũ Văn Hàn Đào! Tiên sinh thật thông minh quá cỡ! Tiên sinh đã phát giác ra thân thế Tiêu Lĩnh Vu từ lâu và cùng y hợp tác khắp mọi chỗ mà không chịu nói ra là để đối phó với bọn tiện thiếp.

Đường Lão thái thái nghe Kim Hoa phu nhân nói thế cũng hả, nét mặt trở lại hoà hoãn. Mụ nói theo:

- Phải rồi! Lão này qua? nhiên thâm độc vô cùng.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Kim Hoa phu nhân phản toa. mạt sát mình thì trong lòng nóng nẩy lớn tiếng quát:

- Hai vị đừng nói nhăng nói càn.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiên sinh bất tất phải nóng nẩy, hãy thủng thẳng nghe tiện thiếp thuyết minh những sự đã trải qua.

Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng ngắt lời:

- Thẩm đại trang chúa không nên nghe mụ nói càn.

Thẩm Mộc Phong nói:

- ở trong cung cấm này ai cũng chẳng chạy đi được, vậy cứ để phu nhân nói rõ những chuyện đã trải qua. Nếu những người trong bọn chúng ta muốn chết sớm hay chết muộn trong khoảnh khắc cũng vậy mà thôi.

Hắn đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Mời phu nhân nói tiếp đi! Kim Hoa phu nhân nói:

- Bây giờ ở trong thạch thất này, tiên sinh mới khám phá ra thân thế Tiêu Lĩnh Vu, mà trước khi nói rõ tiên sinh còn thuyết phục một hồi. Đó là tiên sinh hy vọng Thẩm đại trang chúa và Tiêu Lĩnh Vu đi vào cuộc tỷ đấu. Hai bên chúng ta có năm người, nói về thực lực thì tiên sinh là người yếu nhất, nhưng khi chúng ta đánh nhau sức cùng lực kiệt, bị trọng thương không dậy được nữa thì lúc đó đành để cho tiên sinh muốn chém muốn mổ thế nào tuỳ ý.

Vũ Văn Hàn Đào tức quá bật lên mấy tiếng cười lạt nói:

- Không ngờ một mụ đàn bà ở xứ Miêu Cương tới đây cũng có tài biện thuyết như vậy. Kim Hoa phu nhân đáp:

- Vũ Văn tiên sinh trước nay sở trường về nguỵ biện, nhưng đứng trước một chuyện rõ rệt thì e rằng tiên sinh chẳng thể che lấp được.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu Thẩm đại trang chúa mà tin lời Kim Hoa phu nhân thì hành động bữa nay sẽ đưa đến chỗ phải ân hận suốt đời.

Kim Hoa phu nhân cười khẩy ngắt lời:

- Vũ Văn tiên sinh sợ chết chăng? Hừ! Những tiếng than vãn xin tha chỉ vì mạng sống. Thật không còn một chút khí khái của bậc đại trượng phu.

Thẩm Mộc Phong giương cặp mắt lạnh lùng nhìn chầm chặp vào Vũ Văn Hàn Đào một lúc rồi chuyển qua ngó Kim Hoa phu nhân. Mục quang hắn lấp loáng không nhất định, sắc mặt cũng biến đổi luôn luôn. Quần hào không ai đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì?

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ công lực chú ý đề phòng Thẩm Mộc Phong tập kích đột ngột.

Chàng đã hiểu rõ hiện giờ chỉ có một mình chàng là người có thể chân chính kháng cự với Thẩm Mộc Phong, nhưng xảy cuộc độgn thủ trong gian thạch thất nhỏ hẹp này thì những cử động nhảy nhót né tránh đều bị hạn chế. Chiêu thức nào cũng chỉ ỷ vào công lực thật sự để chống đối. Tuy chàng hào khí hiên ngang nhưng cũng tự biết công lực mình quyết chưa bằng Thẩm Mộc Phong. Vậy động thủ ở đây chàng kém phần tiện nghi không phải ít.

Thẩm Mộc Phong nhìn Kim Hoa phu nhân hồi lâu rồi gật đầu nói: - Phu nhân nói rất có lý. Nhưng Vũ Văn Hàn Đào cũng không thể tự nhiên đặt điều. Thực hư phải trái thế nào khó mà đoán được.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Vụ này rất giản dị! Tại hạ có một cách chứng minh lời nói của tại hạ. Đại trang chúa thử nghe xem có được không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Xin Vũ Văn huynh cho nghe lời cao luận.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đại trang chủa thử hạ lệnh cho Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái hợp lực tấn công Tiêu Lĩnh Vu. Nếu hai vị chịu tuân lệnh của Đại trang chúa đem hết sức ra tấn công liều mạng chết thôim thì tại hạ đúng là con người cố ý gây chuyện và xin đem tánh mạng để làm tin.

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Sao tiên sinh không tự mình ra tay với Tiêu Lĩnh Vu trước đi? Vũ Văn Hàn Đào cặp mắt đăm đăm nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thẩm đại trang chúa tin lời tại hạ hay tin lời Kim Hoa phu nhân? Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Khi chúng ta tiến vào cung cấm đã có lời hẹn ước là bất cứ có chuyện gì cũng chờ sau khi ra khỏi cung mới quyết định. Có lý nào lại không giữ lời ước hẹn đó?

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- ý kiến của Tiêu đại hiệp thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiêu mỗ trước nay chưa chịu để ai uy hiếp. Nếu Vũ Văn tiên sinh muốn động thủ ngay để quyết đấu sinh tử, tại hạ cũng không phản đối.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ muốn hỏi ý kiến Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Kể về hành vi của tiên sinh lúc này, thì tại hạ muốn phóng chưởng đánh chết tiên sinh chết ỷ trước.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Tại hạ muốn bàn về đại cuộc trước mắt với Tiêu đại hiệp. Hay hơn hết là lúc này hãy gác chuyện ân oán tư nhân cùng cảm giác hiện giờ sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Bất luận các hạ cùng Thẩm đại trang chúa quyết định như thế nào Tiêu mỗ cũng cin bồi tiếp. Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong đứng yên không nhưc nhích mà cũng không lên tiếng liền nói:

- Theo ý của tiểu đệ thì chúng ta hãy cùng giữ lời hẹn ước lúc tiến vào cung cấm, tạm thời phế bỏ ân oán cá nhân để cùng mưu công cuộc vượt qua những nguy hiểm trước mắt.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ nhắc lại:

- Hai vị quyết định thế nào thì tại hạ cũng tuân theo như vậy. Chàng đã tính thầm nếu lúc này động thủ, chàng chẳng chắc phần nào nắm được phần thắng, nếu không động thủ được là hơn.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu ưng theo lời, lão tưởng trút được khối đá nặng đeo ở bên lòng. Tuy nhiên sau khi ra khỏi cung cấm lão cũng tự biết mình có thể là người đầu tiên bị hạ sát, đành để tới đâu hay tới đó.

Thẩm Mộc Phong khẽ hắng đặng rồi lên tiếng:

- Vũ Văn huynh... Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có điều chi dạy bảo?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tiêu đại hiệp đã chịu lời hoãn việc động thủ khi còn ở trong cung cấm thì hiện giờ Vũ Văn huynh rất an toàn, vậy Vũ Văn huynh cứ vững dạ tìm cho ra hai bộ thi thể nữa.

Vũ Văn Hàn Đào vốn có ý đâm bị thóc chọc bị gạo khiến cho bọn Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu xảy ra cuộc tỷ đấu, lão ở giữa thủ lợi. Không ngờ mưu mô của lão bị Kim Hoa phu nhân đưa lời phản toạ, mạt sát, thành ra lão uổng phí một phen tâm cơ. Lão tính thầm trong bụng:

- Lúc này Tiêu Lĩnh Vu căm hận ta vô cùng mà Thẩm Mộc Phong cũng tạm thời nín nhịn. Lão liền đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải gắng sức hết lòng.

Chương 30 - TRONG MẬT THẤT ĐIỀU TRA BÍ LỤC

Vũ Văn Hàn Đào rảo bước đến trước cái bàn đá tra xét hồi lâu. Đột nhiên lão vũng tay đập xuống bàn hai cái, rồi lại thò tay vào trong ngăn kéo một lúc. Bỗng lão nhảy lùi lại mấy thước nói:

- Nếu tại hạ không tìm lộn cơ quan thì trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, toà thạch thất này rất có biến động.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi:

- Theo ý các hạ thì toà thạch thất này sẽ sụp xuống phải không? Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Cái đó tại hạ cũng chưa rõ, chỉ đoán là sẽ có biến hoá.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Toà thạch thất này mà sập xuống thì chúng ta chẳng gặp nguy hiểm gì.

Đột nhiên những tiếng xình xịch vang lên. Cái bàn đá bỗng chuyển qua một bên, để lộ ra khuôn cửa thạch động.

Vũ Văn Hàn Đào cúi xuống nhìn chỉ thấy một màu đen tối không thấy rõ cảnh vật trong động.

Lão ngửng đầu ngó Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi:

- Bây giờ tại hạ dẫn đường cho các vị xuống tuyệt động hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là do các hạ dẫn đường.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Bọn tại hạ không hiểu về môn kiến trúc. Vậy Vũ Văn huynh đi trước mới được. Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi đáp:

- Hai vị nói vậy, tại hạ xin theo lời.

Lão cất bước đi xuống.

Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Mời Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thằng cha này nham hiểm vô cùng, ta phải đề phòng mới được. Chàng liền đáp:

- Mời Thẩm đại trang chúa đi trước.

Thẩm Mộc Phong nhìn Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái nói: - Xin hai vị đoạn hậu cho.

Câu nói của hắn có ý dặn hai mụ ngấm ngầm giám thị Tiêu Lĩnh Vu. Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp:

- Bọn tiện thiếp xin tuân lệnh.

Thẩm Mộc Phong dặn thêm một câu:

- Các vị phải coi chừng mới được.

Rồi hắn theo sau Vũ Văn Hàn Đào đi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho Thẩm Mộc Phong xuống bậc đá rồi khẽ bảo Bách Lý Băng:

- Băng nhi! Băng nhi theo sau ta.

Bách Lý Băng gật đầu rồi kẻ trước người sau đi vào huyệt động.

Đi xuống chừng hơn mười bậc, ở dưới lại càng tối tăm. Giơ bàn tay không rõ ngón. Bỗng nghe thanh âm của Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh! Sao Vũ Văn huynh không bạt lửa lên?

ánh lửa thấp thoáng. Một mồi lửa đột nhiên sáng loé! Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy Vũ Văn Hàn Đào tay cầm mồi lửa từ từ chuyển động thân hình.

Bây giờ lão đã đi hết mười bậc đá xuống tới đáy động. Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái cũng chuồn vào cửa động đang đi xuống.

Căn thạch thất dưới hầm không rộng mấy, đại khái cũng bằng gian nhà đá ở bên trên. ánh lửa soi rõ hai cỗ thi thể ngồi một bên trong phòng.

Một người râu bạc như tơ, mình mặc trường bào màu xanh. Còn một người búi tóc cài trâm, ăn mặc theo kiểu đại nhân.

Hai người ngồi đối diện trên bậc đá trải da cọp.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn chú ý tìm kiếm Tiêu Vương Trương Phòng. Chàng chuyển động mục quang nhìn kỹ vào mũi lão già áo xanh.

Qua? nhiên trên mũi lão này có một nốt ruồi đen.

Vũ Văn Hàn Đào giơ mồi lửa trong tay lên ngắm nghía hai bộ thi thể một lúc rồi nói:

- Mười đại cao nhân tiến vào cung cấm thế là tìm ra được rồi. Nếu lời nói của Đường Lão thái thái là đúng sự thật thì người này là Tiêu Vương Trương Phòng.

Đường Lão thái thái gật đầu nói:

- Phải rồi! Đúng là người này.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói:

- Xin các vị coi kỹ đi.

Lão giơ tay mặt ra sờ mó vào giữa hai bộ thi thể.

Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong đều chú ý nhìn vào tướng mạo hai xác chết, chưa kịp lưu tâm đến cử động của Vũ Văn Hàn Đào.

Nhưng Bách Lý Băng chưa nghe nói tới những cao nhân này ở Trung Nguyên, nàng không để ý, mà chỉ ngấm ngầm giám thị cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Nàng thấy lão lén lén lút lút thò tay mặt ra, lập tức la lên:

- Lão muốn đánh cắp cái gì vậy?

Vũ Văn Hàn Đào ty giật mình kinh hãi, song động tác lão rất mau lẹ, tay mặt lão đã chụp vào tấm da cọp.

Thẩm Mộc Phong tiến lại một bước vươn tay mặt ra nắm lấy sau lưng Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vũ Văn huynh! Muốn sống thì buông tay ra.

Tiêu Lĩnh Vu cũng phóng hai ngón tay điểm vào huyệt mệnh môn Thẩm Mộc Phong hô:

- Thẩm đại trang chúa! Chắc Thẩm đại trang chúa đã nghe nói tới Tu La chỉ lực của Liễu Tiên Tử. Không hiểu công lực thâm hậu của Thẩm đại trang chúa có chịu nổi đòn này chăng?

Vũ Văn Hàn Đào bị uy hiếp tính mạng đành bỏ mối tham lam, từ từ thu tay về nói:

- Tiểu đẹ không hiểu vật gì muốn cầm lên coi trước mà thôi. Lúc chúng ta tiến vào cung cấm đã có lời ước hẹn. Bất luận là việc gì, ai may thì người ấy lấy được.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Trong bọc của Vũ Văn huynh có còn một mẩu nến không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế! Trí nhớ của Thẩm đại trang chúa thật là hay quá. Thẩm Mộc Phong nói:

- Tốt lắm! Thắp mẩu nến đó đặt xuống bậc đá này.

Vũ Văn Hàn Đào theo lời móc mẩu nến ra thắp lên đặt xuống sập đá đáp:

- Tiểu đệ nhất thiết nghe theo mệnh lệnh của Thẩm huynh.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh hãy lùi lại một bên! Vũ Văn Hàn Đào lại nghe theo từ từbước qua một bên hai bước. Thẩm Mộc Phong thu tay mặt về lạnh lung hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ông bạn có giữ lời ước không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đã là lời ước hẹn, dic nhiên ai cũng phải tuân theo.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Ông bạn đã nguyện giữ lời ước hãy thu tay mặt về đi! Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó dễ lắm! Chỉ cần đại trang chúa cũng lùi một bên hai bước.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi bước sang một bên hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu thu tay về chú ý nhìn vào. Dưới ánh lửa sáng, chàng nhìn rõ trên một cuốn sách rất mỏng đặt một tờ giấy trắng có cái thước ngọc đè lên. Trên tờ giấy viết mấy dòng chữ:

“ Các hạ đến chậm một bước nhưng vào được căn mật thất này đã đủ tỏ ra là người rất cao minh. Tại hạ vì việc tiến vào cung cấm đã phí mất ba chục năm trời. Các hạ vào được tới đây chắc cũng phải tra? một giá rất đắt, nên tại hạ lưu lại bản thủ san về vũ công của Tiêu Vương Trương Phòng để đến đáp một phen cực nhọc. “ Phía dưới thự danh:

Lưu giản của kẻ vào trước cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu đọc xong những thứ trên mảnh giấy trắng, lòng chàng vừa lo lắng lại vừa mừng vui. Chàng mừng vì chuyến này tiến vào cung cấm cốt ý để lấy võ công của Tiêu Vương Trương Phòng đem về trợ giúp cho Khâu Tiểu San hầu chống lại Ngọc Tiêu Lang Quân.

Người vào cấm cung trước chỉ lưu lại võ công của Tiêu Vương Trương Phòng, há chẳng phải là thiên lòng nhân nguyện?

Chàng lo âu vì hiện giờ có hai tay kình địch đứng bên là Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào, họ tất cũng đem toàn lực ra để tranh thủ lấy tập bí lục võ công duy nhất lưu lại trong cung cấm. Cuộc tranh cướp này nguy hiểm vô cùng! Bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phòng có lọt vào tay chàng hay không khó mà đoán trước được.

Trong lúc nhất thời, ý niệm đắc thất dạt dào nổi lên, khiến lòng chàng không khỏi hoang mang.

Bách Lý Băng đứng bên Tiêu Lĩnh Vu thấy người chàng hơi run, nàng rất quan tâm khẽ hỏi:

- Đại ca! Phải chăng trong lòng đại ca có điều khiếp sợ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Sợ gì đâu?

Bách Lý Băng nói:

- Vậy mà sao đại ca... Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng đặng một tiếng ngắt lời:

- Băng nhi! Ta không sao hết.

Bách Lý Băng nắm lấy tay chàng nói:

- Đại ca ơi! Nếu chúng ta không ra khỏi cấm cung được, đã có tiểu muôi cùng chết với đại ca ở đây, cũng là một điều thú vị.

Nàng nói rồi tựa người vào lòng Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nói mấy câu sau thanh âm khá lớn. Bọn Thẩm Mộc Phong, Vũ Văn Hàn Đào, Kim Hoa phu nhân đều nghe rõ. Bất giác ai nấy đều đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Vị cô nương này rất si tình. Không hiểu y là nhân vật thế nào? Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Thẩm đại trang chúa bất tất nhọc lòng hỏi tới chuyện đó. Bỗng Vũ Văn Hàn Đào thở dài lên tiếng:

- Vị huynh đài vào cung cấm trước lòng dạ rất tốt, lưu lại võ công của Tiêu Vương Trương Phòng cho chúng ta, nhưng đáng tiếc là y đã tính kỹ mà còn sót một điều... Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Y chưa tính đến bên ta những sáu người tiến vào cung cấm thì bản bí lục này sẽ thành mầm hoạ... Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Nếu Vũ Văn huynh có ý sợ chết thì nên lên tiếng thanh minh trước phế bỏ ý niệm lấy bí lục võ công của Trương Phòng, không tham dự vào cuộc tranh thủ là xong.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Dù tiểu đệ có phế bỏ ý niệm đó thì chưa chắc cuốn bí lục này lọt vào tay Thẩm huynh. Thẩm Mộc Phong nói:

- ít ra tại hạ cũng thêm phần hy vọng lấy được bí lục.

Tiêu Lĩnh Vu tuy miệng không nói gì nhưng trong bụng tính thầm:

- Nếu mất người này thực tình theo lời ước thì việc lấy bí lục này trông vào khí vận, hên ai là người ấy được. Bằng họ không nghĩ gì đến điều ước tất để xảy ra một trường ác đấu sanh tử. Vũ Văn Hàn Đào tuy võ công chẳng có gì đáng ngại, nhưng lão quỷ kế đa đoan, lại thông hiểu những cơ quan trong cung cấm thì cũng là một tay kình địch đáng sợ... Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Cục thế hiện giờ đã rõ ràng lắm! Di vật ở trong cung cấm chỉ có bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phòng là trân quý nhất. Tiêu Vương tuy cũng là kỳ nhân một thời, tiêu pháp tuyệt diệu ở nhân gian, nhưng lão nhân gia chỉ là một trong mười đại cao thủ. Người vào trước mười phần đã lấy mất chín chỉ lưu lại một cuốn bí lục của Tiêu Vương khiến chúng ta liều mạng tranh đoạt. Ai lấy được bí lục của Tiêu Vương cũng mới là một trong chín phần của người kia. Không chừng y đã sao bản bí lục này để lại thì một người trong chúng ta lấy được mới bằng tài năng một phần mười của họ.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huyh nói đúng lắm. Việc khẩn yếu hiện giờ là tìm cho ra người vào cung cấm trước lấy hết bí lục đem đi. Người đó chưa luyện thành võ công tuyệt thế, chúng ta tìm đường cướp lai bí lục mới là thượng sách.

Trong lòng hắn đã có chủ ý khác nhưng miệng không nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu đặc biệt coi trọng võ công của Tiêu Vương Trương Phòng, vì mục đích duy nhất của chàng là trợ giúp Khâu Tiểu San để đối phó với Ngọc Tiêu lang quân. Chàng coi bản bí lục này quan trọng hơn ca? võ công của chín tay đại cao thủ kia lưu lại.

Vũ Văn Hàn Đào lại tính một cách khác. Lão tự biết võ công mình khó lòng chống lại Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu, dĩ nhiên lão chẳng có hy vọng gì tranh đoạt bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phòng. Lão chỉ còn cơ hội duy nhất là tìm cách giam hãm Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong ở lại cung cấm thì lão mới có hy vọng lấy được bí lục.

ca? ba người chưa ai nắm vững lấy được bí lục, dĩ nhiên lòng ham muốn không để lộ ra ngoài mặt.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn quần hào hỏi:

- Bất luận trong lòng các vị tính toán thế nào, nhưng trước hết chúng ta hãy thí nghiệm xem bản bí lục võ công này là chân hay gia? rồi hãy bàn, phải không?

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Chúng ta hãy coi trước nội dung cuốn sách xem có phải là thủ lục Trương Phòng không đã.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vấn đề đặt ra là ai coi bây giờ?

Thẩm Mộc Phong lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ có cao kiến gì không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ta để Băng nhi coi, tất Vũ Văn Hàn Đào và Thẩm Mộc Phong quyết không đồng ý. Chỉ còn cách đưa Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái ra làm trung gian để chọn lấy một. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp:

- Nếu không phải là người của Thẩm đại trang chúa đưa tới, dĩ nhiên đại trang chúa chẳng được yên lòng. Vì vậy tại hạ để trang chúa chọn lấy một người của đại trang chúa đưa vào. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Các hạ tình lựa ai?

Tiêu Lĩnh Vu toan đưa tên Kim Hoa phu nhân, nhưng đột nhiên chàng thay đổi chủ ý đáp:

- Đường Lão phu nhân.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Đường Lão thái thái rồi hỏi Vũ Văn Hàn Đào:

- Vũ Văn tiên sinh nghĩ sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chỉ cần Thẩm đại trang chúa đồng ý là xong, tiểu đệ không có ý kiến.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm! Vậy để Đường Lão phu nhân điều tra bản thủ lục của Trương Phòng.

Đường Lão thái thái không nói gì, từ từ bước tới bên sập đá có để hai bộ tử thi. Mụ đưa tay đẩy thước ngọc ra, cầm tờ giấy trắng đặt sang một bên thì thấy cái túi da dê bọc ngoài đề trên viết tám chữ:

“Tiêu Vương Trương Phòng võ công bí lục”.

Đường Lão thái thái đã có tài làm chưởng môn một đời, tuy mụ là hàng nữ lưu nhưng tài trí tâm cơ chẳng kém gì nam nhân. Mụ biết lúc này người nào trong lòng cũng chứa đầy sát khí, ai mà ứng phó không cẩn thận là lập tức nguy đến tính mạng. Sau khi mụ bỏ thước ngọc và tờ giấy ra rồi vẫn không đụng vào bí lục võ công. Mụ quay lại ngó bọn Thẩm Mộc Phong nói:

- Phải rồi! Ngoài bọc viết rõ là võ công của Trương Phòng.

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Ngoài bọc tuy viết rõ như vậy nhưng nội dung chưa chắc là chân hay giả, phải mở ra coi mới được.

Đường Lão thái thái đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Đại trang chúa tính sao?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Mở bọc ra coi.

Đường Lão thái thái thò vào bọc lấy cái bao tay bằng da hươu khoác vào tay rồi mở bìa sách ra.

Bách Lý Băng ghé tai Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Mụ già này rất cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đường gia ở Tứ Xuyên nổi tiếng về độc dược cùng ám khí. Người võ lâm ai cũng khiếp sợ.

Mụ là trưởng môn một phái, chúng ta không thể coi thường được.

Chàng chú ý nhìn vào thì thấy phía trong bìa bọc, trên giấy lụa trắng viết một hàng chữ:

“ Thập bát chiêu hỗn thiên tiêu pháp”.

Hiển nhiên cuốn bí lục này ghi chép võ công của Tiêu Vương Trương Phòng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đang tập trung ý chí coi xuống dưới bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài hỏi:

- Các vị đã trông thấy chỗ sơ hở chưa?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại:

- Sơ hở chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chữ viết ngoài bìa bọc khác hẳn tự tích bên trong.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Đường lão phu nhân! Xin phu nhân lật tờ bìa lại coi.

Đường Lão thái thái theo lời lật lại.

Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu trước chưa để ý đến điều này, bây giờ nghe Vũ Văn Hàn Đào nói vậy mới lưu tâm tra xét thì qua? nhiên chữ ngoài bìa và trong sách khác nhau rõ rệt. Tám chữ ngoài bìa viết rất ngay ngắn, còn tự tích bên trong thì cực kỳ cẩu tha?. Thẩm Mộc Phong ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Theo nhận xét của Vũ Văn huynh thì cuốn bí lục võ công này là của gia? phải không? Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Nhận xét của tiểu đệ trái với ý nghĩ của đại trang chúa... Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu Vương Trương Phòng tuy võ công trác tuyệt, định lực hơn người, những lúc lâm vào tình trạng sinh tử mà bảo là trong lòng tuyệt không xúc động thì e rằng không thể được, vì vậy mà viết chữ nguệch ngoạc. Do đó tại hạ bảo cuốn bí lục võ công này đúng là do tay Tiêu Vương Trương Phòng viết ra.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chữ ngoài bìa rất đoan chính, chữ bên trong rất nguệch ngoạc, mà hai thứ tự tích không giống nhau. Sao Vũ Văn huynh lại giải thích như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chữ bên ngoài bìa bọc là do người khác viết vầo. Va? lại Tiêu Vương Trương Phòng sau khi để lại bí lục, quyết không xếp đặt tề chỉnh như thế được.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Phải chăng Vũ Văn huynh muốn nói là người mới vào cung cấm trước đây?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cái đó trừ phi tiểu đệ thấy bút tích trong bí lục của Trương Phòng mới quyết định trước được.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi:

- Vũ Văn huynh nhất định coi kỹ mới nhận ra được ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị đều là những người đã đọc sách, dĩ nhiên đều biết cách phân biệt nét chữ nhưng cần phải coi kỹ mới nhận ra.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tiêu đại hiệp nghĩ sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cứ để Vũ Văn tiên sinh coi cũng chẳng hề gì. Thẩm Mộc Phong nói:

- Đường Lão thaí thái! Thái thái đưa bí lục cho y coi.

Đường Lão thái thái theo lời cầm bí lục toan đưa cho Vũ Văn Hàn Đào, bỗng nghe Kim Hoa phu nhân lên tiếng:

- Để tiên sinh lai coi hay hơn.

Thẩm Mộc Phong cũng nói:

- Phải đấy! Vũ Văn huynh lại gần sập đá mà coi! Nguyên Vũ Văn Hàn Đào đứng ở gần cửa. Mấy người sợ lão cầm bí lục rồi bước ra ngoài đóng sập cửa lại giam hãm quần hào ở trong thạch thất dưới lòng đất.

Vũ Văn Hàn Đào hiểu ý mỉm cười, tùe tùe bước đến bên sập đá. Lão cầm bí lục lên coi bìa bọc bên ngoài một lúc rồi lật bên trong ra coi.

Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu tuy biết lão mượn duyên cớ này để coi bút ký về Hỗn thiên tiêu pháp. Nhưng lại nghĩ cuốn sách này đến mấy chục trang cũng chẳng an thua gì, nênhai người ẩn nhẫn không nói ra.

Vũ Văn Hàn Đào coi trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà mới gạp sách lại nói:

- Chữ trang trong và bút tích ở bênngoài bìa bọc không khác nhau mấy, quyết chẳng phải người vào cung trước đây viết.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Còn tự tích trên mảnh giấy thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào cầm mảnh giấy trên tay coi một lúc rồi đáp: - Cũng không giống nhau.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Cao kiến của Vũ Văn huynh về vụ này thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp:

- ý kiến của tiểu đệ rất giản dị:

Tiêu Vương Trương Phòng viết xong võ công rồi có người khác đính lại thành tập và đề chữ ngoài bìa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn huynh muốn nói những bút tích đó viết cùng một lúc hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong nói:

- Đó là hành vi của một trong mười đại cao thủ tiến vào cung cấm, nhưng người đó là ai?

Cuộc tế ngộ của những nhân vật này giống nhau, võ công cũng tương đương như nhau. Nếu Trương Phòng không có cách nào đem thủ lục võ công của mình để đóng thành sách thì những người khác cũng không làm được. Nhân vật duy nhất có đủ kha? năng là Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên. Nhưng chúng ta đã tra xét tình thế thì dường như Bao Nhất Thiên còn chết trước quần hào. Vũ Văn huynh giải thích cách nào về điểm này khiến cho bọn tại hạ phải khâm phục?

Chương 31 - MẤT CHÌA KHÓA PHẢI ĐỀN BÍ LỤC

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Thẩm trang chúa hỏi câu này thật là hay, nhưng nếu để ý một chút về thái độ mà lão hoá thân lúc chết rồi là khám phá ra được vụ bí mật này chẳng khó khăn gì.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Cái đó liên quan gì đến lão hoá thân?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vụ này giản dị lắm. Tại hạ đã lưu tâm đến thần sắc những người này thì ai nấy tuy giữ vẻ mặt trầm tĩnh mà thực ra trên mí mắt không dấu nỗi lo buồn. Chỉ có lão hoá thân là lúc chết vẫn bình tĩnh, mới hoá trang được kỹ càng như vậy. Cái đó chứng tỏ công phu hàm dưỡng của lão thâm hậu hơn những vị cao nhân kia. Cũng do đó tại hạ suy ra những bí lục võ công của mười đại cao thủ đều do lão hoá thân làm thành sách.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Dường như Vũ Văn huynh có vẻ thiên ái lão hoá thân thì phải. Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Trong mười tay đại cao thủ tuy mỗi tay sở trường về một môn, nhưng công phu hàm dưỡng thì còn khác nhau nhiều. Theo nhận xét của tại hạ, Thiên Nhẫn đại sư là người nóng nảy nhất. Tuy pháp hiệu lão là Thiên Nhẫn mà tính lão nóng như lửa. Nhịn một điều cũng khó rồi. Người tính ôn hoà hơn hết là Đàm Văn Thanh, nhân từ hơn hết là Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm, xuất quỷ nhập thần nhất là Soái Thiên Nghi... Đường Lão thái thái đột nhiên hỏi xen vào:

- Còn một điều không hiểu Vũ Văn tiên sinh đã nghe ai nói tới chưa?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Điều chi?

Đường Lão thái thái nói:

- Lão thân nghe có người nói những nhân vật vào cung cấm ngày trước không đủ mười vị.

Chẳng hiểu lời đồn đó có đúng không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ cũng nghe người ta đồn như vậy, nhưng không có cách nào chứng thực được.

Đường Lão thái thái nói:

- Hiện giờ chúng ta tìm ra mười bộ thi thể, nhưng trong đó lại thiếu mất một nhân vật theo lời truyền ngôn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Ai vậy?

Đường Lão thái thái đáp:

- Trường Mi đại sư ở phái Nga Mi. Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt nói:

- Phải rồi! Trường Mi đại sư chẳng những là một nhân tài của phái Nga Mi mà còn là một vị siêu quần ở trong mười đại cao thủ.

Đường Lão thái thái nói tiếp:

- Lão thân còn được nghe rất ít người nói đến Trương Mi đại sư, nguyên trước ở phái Thiếu Lâm, sau thuộc phái Nga Mi và được liệt vào hạng nhất trong mười đại cao thủ. Trường Mi đại sư đã đánh bại chín tay kia để nhảy lên ngôi đệ nhất cao thủ, nhưng mỗi lần đại sư đều nhẹ đòn, chỉ điểm tới là thôi chứ không hạ thủ hại người. Vì thế mà trên chốn giang hồ đồn đại là mười tay cao thủ võ công tương đương nhau. Thực ra chỉ trong mười đại cao thủ đều nhận định Trường Mi đại sư bản lãnh cao hơn hết... Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Điểm này không thể thế được. Nếu qua? Trường Mi đại sư là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ thì địa vị phải tôn sùng đến cực điểm. Tại sao hoà thượng lai không mang lấy danh dự Đệ Nhất? Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ cũng nghe tiếng đồn như vậy, nhưng việc tìm chứng cớ rất khó khăn, đánh cho là lời đồn vô căn cứ.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới sư phụ, nghĩa phụ và Liễu Tiên Tử về tuổi tác cũng như về bản lãnh đều có thể tham dự vào cuộc tỷ đấu mười tay đại cao thủ, nhưng vì ân oán cá nhân, bất luận các vị ẩn cư ở chỗ thâm sơn, không ló mặt ra ngoài giang hồ... Chàng nghĩ tới đây liền xen vào:

- Mười tay đại cao thủ tỷ đấu để tranh đoạt oai danh cũng chưa đủ chứng minh võ công của mười vị này cao thâm bậc nhất chẳng ai bì kịp. Tại hạ nghĩ rằng còn nhiều cao nhân khác chỉ vì ân oán cá nhân ràng buộc không thể ra đời tranh giành danh vị, hoặc đã coi thường mùi danh lợi vào ẩn cư ở chốn thâm sâu bầu bạn với mây trắng tùng xanh, uống rượu hát ngao cho qua tuế nguyệt. Thực ra trong lòng hoài bao bản sắc phi thường, dù những bậc trang đá đồ vương chưa chắc đã bì kịp.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tức là những nhân vật vào hàng lệnh sư chẳng hạn... Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời:

- Gia? tỷ gia sư mấy chục năm trước đây cũng tham gia cuộc tỷ võ tranh danh, thì ngày nay cũng là một cao nhân trong cung cấm.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười rộ nói:

- Nếu lệnh sư bữa nay đã chôn mình trong cung cấm, thì Thẩm mỗ há chẳng bớt được một tay kình địch?

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu đại hiệp có thể cho hay cao tính đại danh của lệnh sư chăng? Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Xin miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thực ra Tiêu đại hiệp không nói thì tại hạ cũng có thể đoán ra được. Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời:

- Lúc này chúng ta bất tất phải bàn tới chuyện vô ích đó.

Thẩm Mộc Phong xen vào:

- Đúng thế! Trường Mi đại sư có phải là tay đệ nhất trong mười đại cao thủ hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến cảnh ngộ của chúng ta lúc này. Vậy để sau khi ra khỏi cấm cung cùng bàn tới cũng chưa muộn. Việc khẩn yếu trước mắt là xử lý bằng cách nào về bản thủ sách võ công của Trương Phòng để lại.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đặt cuốn bí lục võ công xuống sập đá nói:

- Bút tích bên trong và ngoài bìa cuốn sách này do hai người viết là một điều chắc chắn rồi.

Bất luận các vị có tin hay không thì tự tích bên trong và bên ngoài tại hạ cũng quyết đoán đã viết cùng một thời gian và mười phần có đến tám là chữ ngoài bìa bọc là bút tích của lão hoá thân. Nhưng cái đó dường như chẳng quan hệ gì. Việc quan hệ là xử lý bản thủ sách võ công của Trương Phòng.

Thẩm Mộc Phong ngó mẩu nến đang cháy nói:

- Ngọn này còn nhiều lắm là cháy chừng đốt hết nửa nén hương nữa là cùng. Chúng ta phải giải quyết trước khi nến tắt.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trong cấm cung chỉ còn một cuốn bí lục. Đó là điều chắc chắn. Ngoài ba chúng ta lại còn hai người, e rằng vụ này khó được giải quyết thoa? mãn.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Bất luận tình thế diễn biến ra sao, tại hạ cũng không nhân nhượng.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng hỏi:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp nhất quyết lấy cho bằng được thủ sách cõ công của Trương Phòng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu là võ công của người khác để lại thì tại hạ không lấy được cũng chẳng sao, nhưng võ công của Trương Phòng rất cần cho tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tại sao vậy? Nếu Tiêu đại hiệp nói rõ lý do, tại hạ cam tâm nhường lại.

Tiêu Lĩnh Vu không quen nói dối. Trong lúc nhất thời, chàng không nghĩ ra cách gì để che lấp đành lạnh lùng nói:

- Tại hạ tưởng bất tất phải giải thích với Vũ Văn tiên sinh. Trước nay chàng xử sự vẫn lạnh lùng, hợp đạo trung dung, nhưng pho bí lục của Trương Phòng quan hệ đến sự yên nguy của Khâu Tiểu San, lòng chàng tự nhiên khích động cơ hồ không dằn nổi, chỉ muốn đưa tay ra tranh đoạt.

Thẩm Mộc Phong đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Theo lời Tiêu đại hiệp thì y nhất định lấy cho bằng được bí lục của Trương Phòng.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nếu theo đúng lời ước hẹn thì phải đánh cuộc để định ăn thua và trường hợp này xảy ra thì Tiêu đại hiệp chỉ có một trong ba hy vọng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày, mắt chiếu ra những tia hàn quang, chỉ muốn bạo động, nhưng chàng ráng nhẫn nại, buông tiếng thở dài cúi đầu xuống nói:

- Đây là chuyện trông vào khí vận, dĩ nhiên tại hạ phải tuân theo.

Thẩm Mộc Phong thấy ngọn nến sắp cháy hết thì nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng Tiêu Lĩnh Vu quyết chí lấy được cuốn bí lục võ công của Trương Phòng. Nếu ta nghĩ cách tranh đoạt thì đương nhiên phải cùng gã liều mạng. Con nhỏ kia tuy ta chưa hiểu rõ lai lịch, nhưng gã đã chịu bỏ Trung Châu Nhị Cổ chọn thị làm tay trợ thủ để tiến vào cung cấm, thì dĩ nhiên võ công của thị không phải tầm thường. Mặt khác Vũ Văn Hàn Đào đã nói Kim Hoa phu nhân cùng Đường Lão thái thái biết rõ thân phận Tiêu Lĩnh Vu từ trước và đã dấu diếm cho gã không chịu nói ra, chắc là đúng sự thực. Sau hết, chính Vũ Văn Hàn Đào là tay xảo quyệt vô cùng, ngàoi mặt tuy hắn vẫn về bè với ta nhưng khi ta động thủ với Tiêu Lĩnh Vu, quyết hắn chẳng chịu giúp ta chút nào... Hắn phân tích như vậy thì thực lực của hắn kể ra mạnh nhất mà lại biến thành cô đơn. Hắn liền chậm rãi nói:

- Chúng ta tiến vào cung cấm đã có lời ước hẹn, đáng lý ai cũg phải tuân theo, tại hạ cũg vậy. Vũ Văn Hàn Đào nghe giọng lưỡi Thẩm Mộc Phong lúc này khác trước nhiều, trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Ai cũng bảo hắn khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu, nay ta xem qua? nhiên đúng thế. Tâm lý hắn thật đôi điều uý kỵ anh chàng này.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lão lại lên tiếng:

- Đã thế thì chúng ta hành động theo lời ước hẹn thử xem bí lục của Trương Phòng về tay ai, rồi còn tìm kế hoạch rời khỏi cung cấm.

Thẩm Mộc Phong đã tính thầm trong bụng:

- Bất luận người nào lấy được bí lục của Trương Phòng thì sau khi ra khỏi cung cấm ta sẽ hạ thủ sang đoạt.

Hắn liền nói:

- Hay lăm! Chúng ta nên sớm giải quyết cho thoa? mãn tâm nguyện để khỏi thắc mắc trong lòng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Vũ Văn tiên sinh! Vụ này đều trông ca? vào vận khí hên xui. Tại hạ mong rằng cuộc đánh bạc này được công bằng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cái đó đã hẳn. Nếu Tiêu đại hiệp không tin thì để đại hiệp chủ trương, còn bọn tại hạ nghe là được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cái đó không cần. Cốt sao Vũ Văn tiên sinh giữ cho công bằng là xong.

Vũ Văn Hàn Đào thò tay vào bọc rồi nắm tay rút ra nói:

- Trong tay tại hạ có từ một đến ba đồng tiền. Hai vị hãy cùng nhau thương lượng ai đoán trước ai đoán sau, cuối cùng là tại hạ.

Thẩm Mộc Phong đã có thành kiến, lúc này đắc thất hắn cũng chẳng quan tâm, nói ngay:

- Tiêu đại hiệp đã quyết tâm lấy pho bí lục này thì tại hạ nhường cho đại hiệp đoán trước. Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Chúng ta cứ quyết định ai sau ai trước, tại hạ không muốn để đại trang chúa phải nhường nhịn.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Dù tại hạ có thua cuộc cũng không sao?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại trang chúa đã nói vậy thì tại hạ không khách sáo nữa.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu đại hiệp cứ việc đoán đi.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào. Lòng chàng khẩn trương vô cùng.

Chàng ngó một lúc rồi thủng thẳng hô:

- Hai đồng.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ xoè tay ra nói:

- Lưỡng vị coi kỹ lại xem.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì trong tay Vũ Văn Hàn Đào chỉ có một đồng, bất giác chàng chấn động tâm thần, biến đổi thần sắc.

Vũ Văn Hàn Đào nhắc lại:

- Xin hai vị nhìn kỹ đi.

Rồi từ từ đặt đồng tiền vào tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đópn lấy đồng tiền thở dài đáp:

- Vũ Văn tiên sinh được rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thế là vận khí của hai vị không được may mắn.

Lão cầm cuốn bí lục của Tiêu Vương Trương Phòng cất vào bọc. Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói:

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh giữ cho chắc nghe.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Chắc Thẩm trang chúa đã nghĩ cách đoạt lại bí lục trong tay tiểu đệ rồi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Mối thất vọng của Tiêu đại hiêp cũng chẳng buông tha.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Xem chừng cuốn thủ lục võ công của Trương Phòng rất cần cho đại hiệp.

- Người quân tử lấy của phải theo đạo lý. Dù cuốn bí lục này rất cần cho Tiêu mỗ cũng không thể cướp đoạt. Vũ Văn tiên sinh cứ yên lòng.

Vũ Văn Hàn Đào cười ha ha? nói:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Có người đến trước một bước làm cho giá trị ở cung cấm mất hết rồi. Chúng ta chẳng còn gì đáng lưu luyến nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chúng ta hãy ra khỏi nhà thạch thất này rồi sẽ tính.

Lão rảo bước đi ra ngoài.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên bước lẹ vượt lên trước Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Xin Vũ Văn tiên sinh đi giữa.

Mụ vừa nói vừa đi trước Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu đi sau Vũ Văn Hàn Đào. Thẩm Mộc Phong đi sau rốt. Quần hào nối đuôi nhau ra khỏi thạch thất đến thẳng nhà đại sảnh.

mọi người chú ý nhìn lại thì ngoại trừ Đàm Văn Thanh ở phái Hoa Sơn, còn mấy bộ thi thể vẫn ngồi nguyên chỗ.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn quần hào nói:

- Xin các vị hãy ra khỏi nhà đại sảnh trước. Tiểu đệ ở lại đặng đưa những thi thể này về chỗ cũ.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Phải chăng Vũ Văn huynh muốn ở lai cung cấm để nghiên cứu võ công của Trương Phòng chờ cho tuyệt nghệ thành rồi mới ra về.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa thật khéo đa tâm. Tiểu đệ học nghệ thật khó lòng theo kịp mười đại cao nhân thì ở lại trong cũng cấm tìm lấy cái chết hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên giơ tay lên nói:

- Tại hạ không tin rằng sau khi ly khai Vũ Văn tiên sinh là chúng ta hết đường ra khỏi cung cấm... Chàng giơ tay ra nói tiếp:

- Tra? lại tại hạ đi! Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tiêu đại hiệp đòi vật gì ở nơi tại hạ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiên sinh bất tất phải hoang mang. Tại hạ không đòi bí lục của Trương Phòng đâu, mà là đòi chiếc chìa khoá cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Lúc chúng ta vào cung cấm phải trải qua một cuộc ác đấu hung hiểm. Tiêu đại hiệp cũng dính vào vụ đó... Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Thế thì làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chìa khoá cung cấm bị thất lạ vào lúc đánh nhau rồi.

Bách Lý Băng tức giận nói:

- Đại ca đừng nghe lão nói dối. Nếu không tra? chìa khoá cung cấm thì phải đưa võ công bí lục vủa Trương Phòng để bồi thường.

Tiêu Lĩnh Vu mặt lạnh như tiền thủng thẳng nói:

- Chúng ta hợp lực chống cự Thẩm Mộc Phong. Vũ Văn tiên sinh mới có thì giờ rảnh để mở cung cấm. Cuộc ác đấu bên bờ vực thẳm tuy hung hiểm nhưng chẳng có liên quan gì đến Vũ

Văn tiên sinh. Vũ Văn tiên sinh tưởng tại hạ không giết người được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ nói toàn những lời thành thực mà Tiêu đại hiệp không chịu tin lời thì tại hạ dù có trăm miệng cũng không thể biện bạch được.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên nói:

- Vũ Văn tiên sinh rất nhiều quỷ kế, tại hạ thật không thể tin được. Nếu tiên sinh không tra? lại chìa khoá cung cấm thì tại hạ đành giết tiên sinh cho ha? giận. Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Chúng ta đã vào cung cấm rồi thì chiếc chìa khoá kia chẳng còn công dụng gì nữa. Huống chi đã có người vào cung cấm trước chúng ta thì dĩ nhiên người đó cũng có chìa khoá. Tại hạ còn giữ làm gì mà không tra? đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão nói vậy kể cũng có lý. Những điều bí mật trong cung cấm đã phanh phui, bất quá chỉ còn mấy bộ thi thể của cao nhân mà thôi. Từ đây trở đi chẳng ai mưu đồ tiến vào cung cấm nữa. Chiếc chìa khoá kia qua? nhiên đã thành vô dụng.

Bách Lý Băng hỏi xen vào:

- Bất luận chìa khoá cung cấm còn giá trị nữa hay không nhưng đó là vật của chúng ta thì lão phải tra? lại. Lão vứt chìa khoá của chúng ta đi là điều phi lý. Có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Khắp trên thế gian chỉ có một chiếc chìa khoá cung cấm. Trước khi tại hạ chưa tìm thấy thì lấy gì tra? các vị?

Bách Lý Băng nói:

- Nếu vậy lão phải đưa quyển bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phòng cho chúng ta để thay vào. Khi nào lão tra? chìa khoá, chúng ta tra? bí lục.

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết Vũ Văn Hàn Đào tâm đia thâm trầm. Chiếc chìa khoá cung cấm kia mười phần có đến tám lão chưa vứt đi, nhưng chàng không nghĩ ra được lão muốn giữ nó để làm gì?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Hai vị đòi lấy cuốn bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phòng để thay chiếc chìa khoá, há chẳng là tàn ác quá ư?

Bách Lý Băng cười lạt đáp:

- Vậy lão đưa tra? chìa khoá cho chúng ta là xong.

Vũ Văn Hàn Đào làm như bị bắt buộc không sao được, thò tay vaò bọc từ từ rút cuốn bí lục của Trương Phòng ra nói:, thò tay vaò bọc từ từ rút cuốn bí lục của Trương Phòng ra nói:

- Trên chốn giang hồ cần phải lấy chữ tín làm đầu. Tại hạ đành thất lạc mất chiếc chìa khoá của các vị, dĩ nhiên phải bồi thường. Vậy trước khi đi tìm chìa khoá, tạm thời hãy dùng vật này để bảo đảm. Xin Tiêu đại hiệp thu lấy.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng rất muốn đến lấy bí lục, nhưng cảm thấy ngại ngùng thành ra do dự không quyết.

Bách Lý Băng chẳng nề hà chi hết, giơ tay ra đón lấy. Vũ Văn Hàn Đào rụt tay về nói:

- Tại hạ muốn giao cho Tiêu đại hiệp.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao lại phải thế? Lão đưa cho ta cũng được.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Tiêu đại hiệp là kỳ nam tử ở nhân gian. Lời nói của chàng xem bằng chín vạc. Tại hạ chỉ tín nhiệm chàng mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành vươn tay ra đón lấy bí lục. Vũ Văn Hàn Đào vẫn giữ chặt một đầu hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Nếu tại hạ kiếm được chìa khoá cung cấm, đại hiệp có chịu tra? lại cuốn bí lục võ công của Trương Phòng này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ phải trao tra? tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Quân tử nhất ngôn.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Tứ mã nan truy.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hay lắm! Tại hạ tin ở Tiêu đại hiệp là người quân tử thủ tín.

Lão buông tay ra lui về hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bí lục cất vào bọc.

Thẩm Mộc Phong từ nãy tới giờ vẫn đứng bàng quan, chưa xen vào câu nào. Hắn chờ Tiêu Lĩnh Vu cất bí lục vào bọc rồi mới ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Thẩm đại trang chúa cười gì vậy?

Thẩm Mộc Phong không tra? lời chàng, quay lại ngó Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái

nói:

- Chúng ta hay xlui ra khỏi nhà đại sảnh này đã.

Rồi lão cất bước đi trước.

Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái theo sau Thẩm Mộc Phong đi ra.

Bách Lý Băng nắm tay áo Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta cũng ra thôi.

Rồi cô theo sau bọn kia.

Trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Vũ Văn Hàn Đào.

Lão đã hiểu đến quá nửa cách bố trí cơ quan, liền phát động cho sáu bộ thi thể trở vào nhà mật thất ở phía trong vách đá.

Thẩm Mộc Phong dẫn bọn Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng chia nhâu đứng ở trong viện cách nhâu chừng bốn năm thước. Lúc Đường Lão thái thái ra khỏi sảnh đường, tiện tay mụ lượm lấy cay thiền trượng mà Thẩm Mộc Phong đã dùng để đâm vào vách, hãy cong đó.

Chương 32 - VŨ VĂN HÀN ĐÀO QUAY LẠI GIÚP TIÊU LANG

Năm người đứng chờ ở ngoài sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy Vũ Văn Hàn Đào chậm chạp đi ra. Lão nói:

Cách kiến trúc các cơ quan Xảo Thủ Thần Công cực kỳ tinh diệu. Vì thế phải trải qua mấy chục năm phần lớn chưa mất hiệu lực.

Tại hạ muốn cho thi hài mấy vị cao nhân khỏi bị tổn hại để đưa về nguyên vị, thành ra làm các vị chờ lâu.

Thẩm Mộc Phong cười mát muốn nói lại không.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh! Hiện giờ còn việc gì nữa hay không? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hết rồi! Chúng ta đi thôi! Lão thò tay vào bọc lấy thanh đoản kiếm cầm tay, từ từ cất bước đi ra ngoài.

Thẩm Mộc Phong chậm rãi nói:

- Vũ Văn huynh! Chuyến này chúng ta vào cấm cung chỉ một mình Vũ Văn huynh là được lợi hơn hết. Vũ Văn huynh đã lấy được thanh bảo kiếm chặt sắt như chặt bùn, lại được quyển bí lục võ công của Trương Phòng. Với võ công và tài trí hiên có, chỉ mười năm nữa Vũ Văn huynh sẽ trở thành Tiêu Vương Trương Phòng tái sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đáng tiếc là tiểu đệ đã đánh mất chìa khoá cung cấm của Tiêu Lĩnh Vu nên bắt buộc phải dùng bí lục võ công của Tiêu Vương để thường cho y. Nếu không tìm thấy chìa khoá thì chẳng có cách nào thu hồi được cuốn bí lục đó được.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Kế hoạch của Vũ Văn huynh chỉ lừa được người khác chứ chẳng thể bịp được tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào không tra? lời, bước lẹ tiến về phía trước. Quần hào theo sau lão theo đường cũ mà ra.

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã thuộc đường lối, thoăn thoắt bước mau khiến cho Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu không đủ thời giờ để nhận xét kĩ càng cảnh vật hai bên.

Chẳng mấy chốc quàn hào đã ra tới cửa.

Vũ Văn Hàn Đào dừng bước lại nói:

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất thiên đã bố trí ở chỗ cửa ra này nhiều cơ quan ác độc. Hiện giờ

chúng ta đang đứng trong phạm vi của cơ quan đó. Nếu cơ quan đó mà phát động thì trong bọn ta chẳng ai ra thoát khỏi cung cấm.

Chỗ quần hào dừng bước tối đen như mực. Mục lực tinh nhuệ đến đâu cũng không thể nhìn ra xa hai thước.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một cái rồi hỏi:

- Cơ quan gì mà ghê gớm thế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trên đầu và hai bên chúng ta đã đặt sẵn cung nỏ với hàng ngàn mũi độc châm. Hễ đụng vào cơ quan là lập tức phát xạ. Trong phạm vi hai trượng, tên độc bắn ra như mưa... Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngoài độc châm còn hai chỗ khống chế mạch nước trong lòng núi bằng cửa đã, hễ động phải cơ qua, cửa đá mở rộng, mạch nước tuôn rộng ào ào. Chúng ta chẳng bi độc châm bắn chết cũng bị nước lũ chôn vùi.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Có chuyện đó thật ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm đại trang chúa không tin thì chúng ta hãy thử coi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Bất tất phải thử thách làm chi. Vũ Văn huynh hãy tìm cách mở cửa cung cấm để chúng ra sớm rời khỏi nơi đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Theo quan niệm của tại hạ thì ra khỏi cung cấm hay đụng vào cơ quan cũng cùng theo một số phận.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiên sinh nói câu này là có ý gì?

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp:

- Tiêu đại hiệp quyết chí lấy võ công của Tiêu Vương để lại, mà Thẩm trang chúa lại cố ý giết cho được tại hạ. Võ công của hai vị đều rất cao thâm. Bất luận đối với ai tại hạ cũng không đich nổi. Như vậy há chẳng phải đằng nào cũng chết?

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng đáp:

- Vũ Văn huynh thật quá lo xa. Tại hạ không hiểu chỗ dụng tâm của Tiêu đại hiệp thế nào, còn tại hạ quyết không sát hại Vũ Văn huynh đâu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Đại trang chúa nói thật chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ khó mà tin được Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Làm thế nào Vũ Văn huynh mới tin lời?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trừ phi Thẩm đại trang chúa lập lời trọng thệ là trong vòng ba ngày không giết Vũ Văn Hàn Đào. Đồng thời đại trang chúa cùng người ở Bách Hoa Sơn Trang không được can thiệp vào những hàng động của tại hạ.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Sau ba ngày thì sao? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Sau ba ngày Thẩm đại trang chúa muốn làm gì thì làm.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Sau ba ngày tại hạ có thể tuỳ ý muốn giết Vũ Văn huynh lúc nào cũng được hay sao? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Ngoài ba ngày, tại hạ tự tin có thể tránh được bàn tay cảu Thẩm đại trang chúa. Sau này chúng ta còn gặp nhau nữa thì chưa biết ai chết về tay ai.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Vũ Văn huynh đã tự tin như vậy là được lắm! Tại hạ ưng chịu lời của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách:

- Với địa vị của Thẩm đại trang chúa tại hạ tin rằng đại trang chúa không đến nỗi nói lời rồi nuốt lấy lời.

Lão vừa dứt lời, ánh sáng mặt trời chiếu vào. Cửa cung cấm đã mở rộng.

Thẩm Mộc Phong đề khí nhảy vọt lên đi trước nói:

- Tại hạ dẫn đường cho.

Kim Hoa phu nhân ngấm ngầm dùng phép truyền âm khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu huynh đệ! Hãy lưu tâm đề phòng. Khi cần ta sẽ liều mạng để cứu viện.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cảm động trong lòng muốn nói một câu cảm tạ thì Kim Hoa phu nhân đã lướt mình đi nhảy ra khỏi cung cấm theo sát Thẩm Mộc Phong.

Người ra thứ ba là Đường Lão thái thái. Tay mụ vẫn cầm cây thiền trượng to tướng.

Lúc này trời vừa đúng ngọ. ánh dương quang soi khắp hang cùng. Ba bóng người nhảy vọt ra khỏi cung cấm tụt xuống vách núi cheo leo.

Tiêu Lĩnh Vu toan nhảy ra theo thì Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên giơ tay ra cản lại nói:

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ có câu chuyện muốn bàn với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

- Chuyện gì?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Đại hiệp có biết tại sao Thẩm Mộc Phong lại cướp đường nhảy vọt ra cung cấm trước không?

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã hiểu đôi chút nhưng chàng cố ý đáp:

- Tại hạ biết thế nào được?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hắn đi triệu tập thủ hạ bố trí cửa hang. Tiêu đại hiệp dadx mang báu vật trong mình mà muốn ra khỏi hang núi, e rằng khó tránh khỏi một cuộc ác chiến. Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói:

- Đó là nguyên nhân để Vũ Văn tiên sinh giao bí lục võ công của tiên sinh cho tại hạ ư?

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị đáp:

- Lúc chưa ra khỏi cung cấm, tại hạ ở giữa Thẩm Mộc Phong và Tiêu đại hiệp, bất đắc dĩ phải vận dụng tâm cơ để giữ mình.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Chỗ dụng tâm của Vũ Văn tiên sinh e rằng chỉ mong cho giữa tại hạ và Thẩm Mộc Phong xảy ra cuộc chiến đến liều mạng để các hạ ở giữa thủ lợi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dù tại hạ lúc đó qua? có lòng như vậy, nhưng hiện giờ đã qua rồi. Cục diện trước mắt dường như đã thành hình, chúng ta là người cùng đi một thuyền phải che chở cho nhau... Bách Lý Băng lạnh lùng ngắt lời:

- Lão là người xảo quyệt nói lời mà không thủ tín thì còn tính gì đến chuyện đồng chu cộng tế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cứ theo tình thế hiện giờ mà nói thì chúng ta cần hợp tác mới có lợi. Hai vị tuy võ công cao cường nhưng chỉ có hai người.

Bách Lý Băng hỏi ngay:

- Sao lão biết chúng ta chỉ có hai người?

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt một chút rồi đáp:

- Dù bên ngoài các vị có đặt chân tay mai phục rồi phóng tín hiệu cho họ đến tiếp viện, nhưng cũng chẳng thể nhiều bằng bọn gia nô của Thẩm Mộc Phong. Võ công của tại hạ tuy chẳng có gì đáng kể, nhưng cũng đem hết tài mọn để trù liệu kế hoạch giữ hai vị.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong đã có lời đính ước trong ba ngày hẳn không gia hại tiên sinh. Trường hợp này tiên sinh có dư thời gian để trốn tránh thoát nạn... Vũ Văn Hàn Đào hàn đào cười mát nói:

- Thẩm Mộc Phong há phải là người cho mình tín nhiệm? Nếu Tiêu đại hiệp ưng chịu cùng tại hạ hợp tác để thoát khỏi bước đường nguy hiểm này thì tại hạ nguyện ý cùng Tiêu đại hiệp chia nhau hưởng lợi về môn võ công của Trương Phòng để lại.

Bách Lý Băng hỏi:

- Lão đã đánh mất chìa khoá của đại ca ta và đưa bí lục ra bồi thường, sao bây giờ lại đòi cùng chung hưởng thụ?

Vũ Văn Hàn Đào từ từ móc chiếc chìa khoá trong bọc ra đáp:

- Tại hạ nói là để thất lạc chiếc chìa khoá cung cấm ở cửa hầm, nhưng bây giờ đã tìm thấy rồi.

Tiêu đại hiệp coi xem có phải nó đây không?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chìa khoá tiên sinh vẫn để trong mình, nói dối là đánh mất. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp đã có lời hứa từ trước tưởng không nên huỷ bỏ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kĩ chiếc chìa khoá qua? nhiên đúng là nguyên vật. Bất giác chàng ngấm ngầm thở dài nói:

- Vũ Văn tiên sinh sao lai đòi chung hưởng bí lục võ công cảu Trương Phòng và chung hưởng bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chúng ta chia bí lục thành hai phần rồi xai quyền để quyết định trước sau. Ai thắng thì được nhận phần trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bao giờ chúng ta sẽ độgn thủ để chia bí lục?

Chàng hỏi câu này là có ý bằng lòng hợp tác với Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ tin lời Tiêu đại hiệp, chờ khi ra khỏi phạm vi thế lực cung cấm của Thẩm Mộc Phong chúng ta phân chia bí lục cũng chưa muộn.

Lão đứng tránh sang một bên nói tiếp:

- Bây giờ Tiêu đại hiệp xuống đi, nhưng phải đề phòng bọn chúng ám toán.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đa tạ lời chỉ giáo.

Chàng đề khí vọt ra khỏi cửa hang và theo vách đá tuột xuống. Qua? nhiên Thẩm Mộc Phong đã đem người tới chờ đợi cản đường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh ngoại trừ Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái còn thêm bọn Chu Triệu Long, Kiếm Môn Song Anh là Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý, Vô ảnh Kiếm Đàm Đông, cùng Giang Nam Tứ Công Tử, Nhất Trận Phong Trương Bình, Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm, Lục Nguyệt Tuyết Lý Lăng, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang.

Giang Nam Tứ Công Tử đột nhiên xuất hiện ở đây lai đứng về phe với Thẩm Mộc Phong khiến cho Tiêu Lĩnh Vu rất đỗi hoài nghi. Chàng nhìn bốn người nói:

- Thật là:

Thiên nhai hà sứ bất tương phùng. Không ngờ lại gặp mấy vị ở đây.

Giang Nam Tứ Công Tử đưa mắt nhìn nhau đáp:

- Lâu nay Tiêu đại hiệp vẫn bình yên chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thẩm đại trang chúa đưa nhiều thủ hạ đến đây cản đường tại hạ có dụng ý gì?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Hiện giờ đã ra ngoài. Vậy những lời giao ước ở trong cung cấm không còn giá trị nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

- Thẩm đại trang chúa muôn sao đây?

Chàng đang hỏi câu này thì Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào cũng đã tuột xuống hang núi. Thẩm Mộc Phong nghiêm nghị đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu! Tiểu huynh hoan nghênh tam đệ trở về Bách Hoa Sơn Trang. Những việc đã qua bỏ đi hết không nói tới nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Về Bách Hoa Sơn Trang để trợ giúp đại trang chúa làm điều tàn ngược và lên ngôi bá chủ giang hồ chăng?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại:

- Tiểu huynh lên làm bá chủ giang hồ thì có bất lợi gì cho huynh đệ?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu người cso tâm nguyện như vậy, nhưng chưa ai được thoa? mãn. Bàn tay đại trang chúa dính đầy máu tanh, một mình đại trang chúa gây nên tội ác đã nhiều... Thẩm Mộc Phong lớn tiếng quát:

- Câm miệng đi! Tiêu Lĩnh Vu cười lạt không lý gì đến chàng nói tiếp:

- Nếu đại trang chúa nể mặt Tiêu mỗ thì nên giải tán Bách Hoa Sơn Trang, đừng làm điều tàn ác nữa, quy ẩn hối lỗi đi là hơn. Tiêu mỗ sẽ thẳng thắng đứng ra giải thích với anh hùng thiên hạ dùm cho, không truy cứu đến tội ác của Thẩm đại trang chúa... Thẩm Mộc Phong nổi lên tràng cười rộ cắt đứt tiếng nói của Tiêu Lĩnh Vu rồi nói:

- Câu này lão phu đã được nghe nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Hay lắm! Vậy đại trang chúa hãy nghĩ kỹ đi! Thẩm Mộc Phong qua? không hổ là tay kiêu hùng. Chỉ trong chớp mắt lão đã dẹp được mối xúc động trong lòng, bình tĩnh lại rồi chậm rãi đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu! Lúc này các hạ lâm vào tuyệt địa. Lão phu bất tất phải tranh chấp với các hạ trong khoảnh khắc. Các hạ có muốn bàn đến võ lâm đại cuộc lão phu cũng sắn lòng. Một mình Tiêu Lĩnh Vu chẳng có cách nào biến cải được tình thế trước mắt. Huống chi các hạ cũng chẳng thể sống mà rời khỏi hang núi này.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào thấy hai người đứng hai bên về phía sau chàng, đã vận khí chuẩn bị.

Chàng liền đáp:

- Nếu kể về thực lực thì bên đại trang chúa lúc này chưa chắc đã hùng hậu bằng trận đánh ở Bách Hoa Sơn Trang ngày trước.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp:

- Bất quá lão phu có ý niệm luyến tiếc tài năng của các hạ mới để cho các hạ mấy phen trốn thoát. Lão phu vẫn hy vọng một ngày kia các hạ nhìn rõ đại cuộc của vũ lâm, cùng quay về Bách Hoa Sơn Trang. Người ta còn không hiểu nội tình, chứ Tiêu đại hiệp hẳn đã nhìn rõ:

Bao nhiêu môn phái lớn trong thiên hạ hầu hết do bàn tay của lão phu nắm rồi. Thời cơ đã chín mùi. Lão phu chỉ hạ lệnh một tiếng là những môn phái lớn phải tan tành trong một đêm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đáng tiếc tình thế hiện giờ đã cải biến. Bao nhiêu môn phái lớn đều bắt đầu cảnh giác đề phòng. Những tay nội ứng của đại trang chúa cho đi nằm vùng trong các phái lớn đều đã bị người ta giám thị.

Thực sự Tiêu Lĩnh Vu cũng chẳng hiểu rõ có đúng thế không nhưng lúc hai bên đối trận đều dùng thủ đoạn chế thắng. Cho nên có câu:

“Binh bất yếm trá”, càng trá ngụy càng hay. Chàng buột miệng nói ra như vậy.

Mấy câu này dường như cũng làm cho Thẩm Mộc Phong bị một đòn cân não. Hắn ngơ ngác một chút rồi đáp:

- Những người cẩu lão phu phái đi lai lịch rất bí mật mà đều nắm địa vị khá cao thì bọn họ khám phá ra thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Hay lắm! Hắn tưởng thật rồi. Xem chừng chuyện này đối với hắn có ảnh hưởng rất lớn. Chàng liền đáp:

- Tại hạ còn biết thì sao những người ở các môn phái lại không biết?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Xem chừng các hạ đã quyết định đối nghịch với lão phu, vĩnh viễn không cải biến nữa phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Trừ phi Thẩm đại trang chúa chịu nghe lời khuyên can của tại hạ… Thẩm Mộc Phong chau mày nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Chúng ta chưa từng động thủ bao giờ, bữa nay lão phu cùng các hạ tỷ tài võ công.

Tiêu Lĩnh Vu xem chừng đã lâm vào cục diện gay go, chẳng thể tránh khỏi một cuộc động thủ. Dĩ nhiên chàng không chịu tỏ ra khiếp nhược, ngấm ngầm đề tụ chân khí rồi đáp:

- Nếu vậy tại hạ đành liều mạng bồi tiếp:

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên bước lên hai bước chắp tay hỏi:

- Thẩm đại trang chúa! Những lời ước hẹn với tại hạ trong cung cấm chẳng hiểu bây giờ Thẩm đại trang chúa còn kể nữa hay thôi?

Kim Hoa phu nhân mắng thầm:

- Thằng cha này lại toan trốn chạy. Ta chẳng thể để cho hắn được như nguyện.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, mụ cướp lời hỏi:

- Phải chăng Vũ Văn tiên sinh muốn tháo lui?

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi hỏi lại:

- Phu nhân có đủ quyền hành làm chủ được không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiện thiếp không đủ quyền hành buông tha tiên sinh, nhưng có thể lưu tiên sinh lại được... Mụ giơ tay lên vuốt lại mái tóc nói tiếp:

- Tiên sinh tự lựa lấy một phương hướng rồi thử chạy đi coi.

Nguyên những người do Thẩm Mộc Phong đưa tới đã dàn thành trận thức nửa vòng tròn. Trừ phía sau là vách núi còn ba mặt đều có người canh giữ.

Ngoài cuộc động thủ để xông ra, Vũ Văn Hàn Đào không còn phía nào đi được.

Vũ Văn Hàn Đào ngầm tính thực lực hai bên, nhận thấy nếu xảy ra cuộc động thủ, tất nhiên phe Tiêu Lĩnh Vu phải thất bại. Công lực của Thẩm Mộc Phong cực kỳ thâm hậu, nhất quyết Tiêu Lĩnh Vu không chống nổi.

Còn vị cô nương đi theo chàng dù võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng thể địch nổi hai tay đại cao thủ là Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái. Huống chi bên địch còn có bọn Chu Triệu Long giúp sức. Tiêu Lĩnh Vu chỉ còn hy vọng là nếu Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái đột nhiên trở giáo đánh lại Thẩm Mộc Phong để viện trợ cho chàng.

Lão ở Bách Hoa Sơn Trang làm thương tân nên biết rất rõ tình hình tại đó. Hiện giờ những người của Thẩm Mộc Phong đưa tới đều đáng kể là cao thủ võ lâm, nhưng chưa phải là những nhân vật tinh nhuệ chân chính của Bách Hoa Sơn Tran, Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân là những nhân vật võ công cao cường hơn ca? đám này.

Vũ Văn Hàn Đào nhẩm tính thực lực và cơ thắng bại ở hai bên. Lão cho là Tiêu Lĩnh Vu nắm chắc phần thua nhiều hơn phần thắng, nhưng cũng có một đường sinh lộ, nếu chàng chỉ xông ra trốn thoát lấy thân mình. Bằng chàng quyết đấu tất nhiên phải chết.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng thủng thẳng nói:

- Thẩm đại trang chúa! Xin đại trang chúa nói một câu dứt khoát.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ha ha? hói:

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh cứ việc tuỳ tiện động thân. Tại hạ quyết không cản trở.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt hỏi:

- Chính đại trang chúa không cản đường tai hạ, nhưng người khác cản trở đại trang chúa cũng bỏ mặc thị sao?

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng đáp:

- Kim Hoa phu nhân từ Miêu Cương tới đây, chứ chẳng phải là người ở Bách Hoa Sơn Trang của tại hạ. Hơn nữa giữa các vị có ân oán với nhau, tại hạ không tiện can thiệp vào.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Nếu Thẩm đại trang chúa muốn huỷ bỏ lời hứa thì cứ thẳng thắng thừa nhận đi, đừng dùng thủ đoạn quanh co như vậy, há chẳng là thiếu quang minh lỗi lạc. Thẩm Mộc Phong cười mát đáp:

- Vũ Văn huynh vốn là một tay quỷ kế đa đoan. Các hạ cùng Tiêu Lĩnh Vu lưu lại cung cấm một

lúc lâu tất là đã bàn định kế hoạch thoát thân. Tại hạ để Vũ Văn huynh rời khỏi nơi đây đi cầu viện cho Tiêu Lĩnh Vu thì có khác gì tha? hổ về rừng? Vì tại hạ đã có lời hứa không tiện trực tiếp ra tay, thế là đã nhân nghĩa với Vũ Văn huynh nhiều lắm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm đại trang chúa đừng quanh co nữa. Tại hạ lưu lai đây ít ra còn một tay trợ lực là Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Hay lắm! Vũ Văn huynh được chết cùng một chỗ với một nhân vật mà bạn hữu giang hồ sùng kính là Tiêu đại hiệp há chẳng là một điều vinh dự? Vũ Văn Hàn Đào thò tay vào bọc lấy thanh kiếm chặt sắt như cắt bùn ra nói:

- Bản lãnh của tại hạ thực ra không đáng sử dụng thanh bảo kiếm này.

Lão lùi lại hai bước, đưa thanh đoản kiếm cho Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp kiếm thuật hơn đời, xin dùng thanh kiếm này.

Chương 33 - THẤY NGUY CƠ GIAN HÙNG CHỊU LÚN

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Lão này xin tha mạng không toại nguyện mới chuẩn bị nghênh chiến. Thật không phải hành động bậc đại trượng phu. Nhưng trước tình thế này mình thêm một tay trợ lực, chẳng nên so kè với lão nữa.

Vũ Văn Hàn Đào là con người lão luyện, thấy Tiêu Lĩnh Vu có ý ngần ngại không chịu tiếp kiếm, đã biết lòng chàng nghĩ gì rồi, liền cười mát nói:

- Tại hạ tuy đã biết Thẩm đại trang chúa không giữ lời hứa, nhưng chẳng thể bức bách y tự miệng nói ra đã bội ước. Bất luận bữa nay chúng ta có ra khỏi được chốn này không, nhưng vụ này còn lưu truyền trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu bấy giờ mới chịu đón lấy thanh kiếm chàng đáp: - Đa tạ Vũ Văn tiên sinh. Tiểu đệ mà thoát chết nhất định xin hoàn kiếm lại.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu nói:

- Bất tất phải hoàn lại. Tại hạ không quen dùng kiếm nên tặng cho Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không có công trạng tất không hưởng lộc. Khi nào tại hạ lại nhận món lễ hậu này?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bảo kiếm đi với hiệp sĩ. Hồng phấn là của giai nhân. Thanh kiếm sắc bén này là hợp với thân thế của đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu toan nói nữa thì Bách Lý Băng đã cướp lời:

- Tiên sinh đã có lòng như vậy, tiện thiếp xin thay mặt đại hiệp có lời cảm tạ tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng:

- Ta chưa hiểu con nha đầu này lai lịch như thế nào, nhưng thị đúng là một nhân vật khó bề đối phó.

Hắn đưa thanh bảo kiếm cho Tiêu Lĩnh Vu mà không được chàng ngỏ lời cảm tạ, trong lòng hơi khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên như không, lão nói ngay:

- Cô nương dạy quá lời.

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu tay cầm bảo kiếm, tron lòng không khỏi có ý khiếp sợ.

Nhưng ngoài mặt hắn ráng giữ vẻ trấn tĩnh, cười lạt hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã chuẩn bị xong chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ sẵn sàng rồi. Mời Thẩm đại trang chúa động thủ đi. Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Kiếm Môn Song Anh nói:

- Hai vị suốt đời luyện kiếm, nên thỉnh giáo kiếm thuật tuyệt diệu của Tiêu đại hiệp. Trận đấu Thẩm mỗ nhường hai vị ra tay.

Kiếm Môn Song Anh trong lòng uý kỵ Tiêu Lĩnh Vu nhưng chẳng thể không vâng lệnh Thẩm Mộc Phong. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi chống kiếm bước ra.

Hai gã đã hiểu rõ nếu một người ra tay là phải chết liền. Chỉ có cách hợp lực tấn công, hoặc gia? chống đỡ được vài hiệp. Chúng còn hy vọng lúc mình kém thế, Thẩm Mộc Phong gọi hai người khác ra thay.

Vũ Văn Hàn Đào đã ngấm ngầm quan sát tình thế và kết luận giữa Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu đưa đến chỗ một mất một còn. Nếu bất hạnh Tiêu Lĩnh Vu bị tử thương về tay Thẩm Mộc Phong thì những tên còn lại đều không đủ sợ. Nhân số hai bên tuy nhiều người nhưng cuộc sinh tồn tử vong chỉ ở trận quyết chiến giữa Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong.

Ngờ đâu Thẩm Mộc Phong lại phái Kiếm Môn Song Anh xuất chiến trước. Hiển nhiên hắn chuẩn bị cuộc xa luân chiến để làm tiêu hao thể lực của Tiêu Lĩnh Vu rồi sau hắn mới ra tay là nắm chắc phần thắng.

Lão lớn tiếng hô:

- Thẩm đại trang chúa! Phải chăng đại trang chúa muốn dùng phép xa luân đại chiến? Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Chúng ta chỉ cần đưa đến chỗ kẻ sống người chết, bất luận dùng thủ đoạn gì cũng được. Bỗng thấy Bách Lý Băng đặt cái hộp gỗ xuống nhảy vọt ra trước Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kiếm Môn Song Anh nói:

- Hai vị muốn động thủ với tệ đại ca thì hãy thắng tiện thiếp trước đi.

Kiếm Môn Song Anh đang khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu thấy có người ra thay chàng đều rất lấy làm mừng. Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý giơ thanh kiếm trong tay lên hô:

- Cô nương hãy báo danh đi.

Bách Lý Băng đáp:

- Chúng ta đánh nhau đây để liều mạgn chứ không phải để kết giao, hà tất phải thông tên họ? Vô ảnh Kiếm Đàm Đông liền giục:

- Co nương muốn động thủ cho lẹ thì xin hãy lấy khí giới ra. Bách Lý Băng hỏi:

- Hai vị không cho mượn khí giới ư?

Cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn trường kiếm trong tay hai người. Bùi Bách Lý cười lạt đáp:

- Cô nương đã không muốn sống thì tại hạ chẳng cách nào nhượng bộ.

Gã vừa nói vừa hạ thấp tay xuống. Thanh trường kiếm lấp loáng ánh bạch quang đâm thẳng vào mặt Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào thấy thái độ kieu căng của Bách Lý Băng, tay không cầm binh khí, trong lòng chẳng khỏi hồi hộp nghĩ thầm:

- Con nha đầu này chẳng biết trời cao đất dầy là gì. Kiếm Môn Song Anh nổi tiếng về kiếm pháp thần tốc mà tay thị không một tấc sắt mà dám ra đón kiếm chiêu như vậy há chẳng tự rước lấy cái chết?

Trong lòng lão đang lo thây cho Bách Lý Băng thì chợt thấy bóng nàng thấp thoáng rồi mất hút.

Bùi Bách Lý phóng kiếm vào chỗ không biết ngay là gặp phải tay kình địch. Gã toan tung người lùi lai thì đột nhiên cảm thấy cổ tay tê chồn, năm ngón phải buông ra, Thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Gã chú ý nhìn lại thì thấy trên cổ tay gã bị một mũi châm nhỏ sáng loáng cắm vào. Bách Lý Băng đã dùng thân pháp kỳ diệu tuyệt luân lạng mình tránh khỏi chiêu kiếm. Nàng lại nhân lúc Bùi Bách Lý luống cuống phóng mũi châm nhỏ đâm vào cổ tay gã.

Diễn biến này chỉ trong nháy mắt. Lúc thanh kiếm tuột khỏi tay Bùi Bách Lý, Bách Lý Băng vươn tay ra rất nhẹ đón lấy.

Vô ảnh Kiếm Đàm Đông vung tay mặt lên, kiếm quang lấp loáng đâm tới Bách Lý Băng rất lẹ.

Tay mặt Bách Lý Băng vừa đón được trường kiếm của Bùi Bách Lý thì đồng thời Vô ảnh Kiếm Đàm Đông đã phóng kiếm vào trước mặt cô.

Vũ Văn Hàn Đào không ngờ bản lãnh của Bách Lý Băng cao cường đến thế. Mới một chiêu mà Bùi Bách Lý đã phải bỏ trường kiếm. Như thế không những võ công cùng thủ pháp của cô rất lợi hại mà thân pháp cũng ghê gớm vô cùng mới làm được. Bất giác lão khen thầm:

- Con nha đầu này qua? nhiên phi thường! Chiêu đầu đắc thắng của Bách Lý Băng khiến cho Vũ Văn Hàn Đào phấn khởi thinh thần, đảm khí lên cao không phải ít.

Nhắc lai Bách Lý Băng vừa đón được trường kiếm thì thế kiếm của Đàm Đông đã phóng tới, cô không kịp vung kiếm lên gạt. Trong lúc hoang mang cô xoay mình tránh khỏi thế kiếm tất khe chừng sợi tóc.

Giữa lúc Đàm Đông phóng kiếm đâm Bách Lý Băng, Bùi Bách Lý tung mình nhảy tạt ngang ta xa bảy thước.

Bùi Bách Lý cũng là nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ mà mới một chiêu đã bị bại về tay một cô gái, dĩ nhiên hắn xấu hổ vô cùng. Gã thò tay ra rút mũi độc châm liệng đi, đứng cúi đầu xuống.

Lúc này Vô ảnh Kiếm Đàm Đông và Bách Lý Băng chiến đấu ác liệt. Kiếm qua kiếm lại mau lẹ vô cùng.

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn tình thế chiến đấu của hai người rồi từ từ bước đến bên Bùi Bách Lý hỏi:

- Mũi kim có độc không?

Bùi Bách Lý giơ tay lên nhìn thấy chỗ kim đâm thâm tím lại bằng hạt đậu. Ca? cánh tay sưng vù lên.

Bách Lý Băng vừa động thủ đánh với Đàm Đông vừa lớn tiếng đáp:

- Mũi kim có độc lắm. Chỉ trong vòng một giờ là chất độc công vào tâm tạng. Ngoài dược vật của ta không còn thuốc nào giải được.

Vô ảnh Kiếm Đàm Đông nhân lúc cô nói, phóng kiếm thế lẹ hơn đánh ba chiêu liền, bức bách cô phải lùi lại hai bước.

Nhưng Bách Lý Băng bình tĩnh lại ngay phản kích bốn chiêu mau lẹ tuyệt luân, lại bức bách Đàm Đông lùi về nguyên vị.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Cô nương nói vậy há chẳng là khoác lác ư?

Hắn thò tay vào bọc móc ra một cái bình ngọc, đổ lấy hai viên thuốc đưa cho Bùi Bách Lý nói:

- Ông bạn hãy uống hai viên giải độc đan này thử coi.

Bùi Bách Lý gượng cười đón lấy linh đan, chẳng nói năng gì bỏ ngay vào miệng nuốt.

Bách Lý Băng lạnh lùng nhắc lại:

- Ngoài thứ thuốc độc môn trong mình ta, khắp thiên hạ chẳng còn dược vật nào giải được độc châm.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu cô nương nói đúng sự thực thì tại hạ bắt sống cô nương để lấy thuốc giải.

Bách Lý Băng nói:

- Nếu độngthủ thực sự, chưa biết ai chết về tay ai?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Giọng lưỡi cô hách quá! Rồi hắn cất bước tiến lại.

Tiêu Lĩnh Vu cũng bước ra hai bước nói:

- Thẩm đại trang chúa muốn đánh ư? Tại hạ xin bồi tiếp.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái nói:

- Tiêu Lĩnh Vu võ công cao cường, trong tay lại có bảo kiếm. Hai vị đối phó với một mình y.

Tại hạ phải bắt sống con nha đầu để bức bách thị đưa phải thuốc giải ra.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Thẩm Mộc Phong vẫn thuỷ chung không muốn quyết chiến với Tiêu Lĩnh Vu, hắn lại sai Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái ra cầm chân chàng để hắn tự mình đối phó với Bách Lý Băng, ngỡ hắn dùng thủ pháp thần tốc chế phục rồi mới đem toàn lực để hạ Tiêu Lĩnh Vu.

Lão vốn là người rất thâm trầm, vụ tư lợi, nhưng tình thế lúc này khác hẳn. Lão cùng Tiêu Lĩnh Vu như người đồng thuyền trên biển ca? đầy sóng gió. Hai người có mối sinh tử tương quan, nên lão đã quyết định chủ ý nếu Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái liên thủ đối phó với Tiêu Lĩnh Vu thì lão đành đem toàn lực ra chiến đấu.

Lão vừa tính toán vừa ngấm ngầm vận chân khí chuẩn bị.

Lão nhìn ra thấy Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích, tựa hồ chưa nghe tiếng Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng rất uý kỵ Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái thấy hai mụ bất động, dĩ nhiên cũng yên lặng bàn quan để coi diễn biến. Thẩm Mộc Phong đã cất bước đi đến Đàm Đông nhưng thấy Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân chưa nhúc nhích, liền dừng bước lại. Hắn cười lạt nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phu nhân đã nghe thấy lời nói của tại hạ chưa?

Kim Hoa phu nhân tay mặt cầm co bạch tuyến thủng thẳng đáp:

- Tiện thiếp nghe rõ rồi.

Thẩm Mộc Phong lại đảo mắt nhìn Đường Lão thái thái hỏi:

- Đường lão phu nhân nghe rõ chưa?

Đường Lão thái thái đáp:

- Lão thân nghe rõ rồi.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Hai vị đã nghe rõ, sao còn đứng yên chưa nhúc nhích?

Vũ Văn Hàn Đào mừng thầm tự nghĩ:

- Nếu ba người họ xảy ra cuộc đối loạn thì cục diện bữa nay rất có cơ chuyển biến. Ai chết vì tay ai khó mà đoán trước.

Nên biết Kim Hoa phu nhân mình mang độc vật. Lúc động thủ mụ có thể phóng ra hịa người trong nháy mắt. Đường gia ở Tứ Xuyên lại tay tổ dùng ám khí nổi tiếng võ lâm mấy trăm năm. Võ công mụ cũng cao thâm khôn lường. Nếu hai mụ đó liên thủ với nhua thì khiến người ta khó nổi đề phòng.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân thủng thẳng đáp:

- Cục diện bữa nay rõ ràng lắm rồi. Thẩm đại trang chúa đã sinh lòng nghi kỵ tiện thiếp cùng

Đường lão phu nhân, thì dù bọn tiện thiếp có hạ sát Tiêu Lĩnh Vu cũng khó lòng giải trừ được mối hoài nghi trong dạ Thẩm đại trang chúa. Sau khi Tiêu Lĩnh Vu chết rồi, tất tiện thiếp cùng Đường lão phu nhân cũng phải chết theo... Thẩm Mộc Phong cười ha ha? ngắt lời:

- Phu nhân thật quá lo xa. Võ công hai vị đã cao cường, trong mình lại mang nhiều tuyệt kỹ, tại hạ trông đợi rất nhiều, khi nào lại gia hại hai vị.

Đột nhiên nghe tiếng Bách Lý Băng quát:

- Buông tay! Thanh trường kiếm trong tay Đàm Đông liền rơi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội la lên:

- Băng nhi! Không nên hại người.

Bách Lý Băng bức bách Đàm Đông đánh rớt thanh kiếm rồi, cô đang tiện đà muốn chém cụt tay của gã, nhưng nghe Tiêu Lĩnh Vu quát lên như vậy, vội thu kiếm về, tung mình nhảy lùi lại đứng bên chàng.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng khẽ thở dài nói:

- Băng nhi! Mau đưa cho Bùi huynh một viên thuốc giải.

Bách Lý Băng ngơ ngẩn một chút rồi mỉm cười nói:

- Đại ca dadx dạy chắc là không lầm.

Cô móc một viên thuốc giải liệng về phía Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý.

Bùi Bách Lý tuy đã uống giải độc đan của Thẩm Mộc Phong nhưng chưa trúng môn nên không thấy hiệu qua?. Gã cảm thấy chất kỳ độc đang lan ra trong mình, bất giác đón lấy thuốc giải bỏ vào miệng nuốt.

Thẩm Mộc Phong ngó thấy Bùi Bách Lý đón lấy thuốc giải uống không khỏi biến sắc. Nhưng hắn là tay kiêu hùng xảo quyệt, biết rằng cục diện trước mắt biến thành rối bời. Nếu còn nghiêm khắc tất xảy ra nguy hại cho mình hắn đành ngấm ngầm nghiến răng lờ đi như không ngó thấy.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Thẩm đại trang chúa! Nếu đại trang chúa qua? còn tín nhiệm bọn tiện thiếp thì mong rằng ưng thuận cho một điều thỉnh cầu.

Thẩm Mộc Phong lẳng lặng quan sát đại cuộc. Lão tự nhủ:

- Nếu Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái mà trở giáo phản mình thì thế cường nhược lập tức thay đổi.

Hắn đành nín nhịn cười hỏi:

- Không hiểu phu nhân có điều chi thỉnh cầu?

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười đáp:

- Trong Bách Hoa Sơn Trang, ngoại trừ Chu Triệu Long nhị trang chúa, còn thì phần lớn đều trúng chất kỳ độc. Tiện thiếp vì đại trang chúa liều mạng đi tiên phong xông pha nguy hiểm, không biết sống chết lúc nào. Tiện thiếp nghĩ rằng mình nghệ thuật kém người, chết cũng chẳng có chi đáng tiếc. Nhưng chất độc trong mình tiện thiếp cứ cách mười ngày lại phải năn nỉ Thẩm đại trang chúa một lần. Thẩm đại trang chúa muốn giết bọn tiện thiếp chỉ cần trong vòng mười ngày không cho gặp mặt là chất độc phát tác làm cho chết liền. Nếu đại trang chúa thực lòng tín nhiệm thì hãy xin giải độc cho tiện thiếp cùng Đường Lão phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết tình thế bữa nay nếu xảy cuộc chiến đấu thực sự thì bên mình chịu phần thua nhiều hơn phần thắng. Tâm ý của Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân thế nào, lúc này chàng chưa rõ được. Huống chi giữa chàng và Khâu Tiểu San còn có điều ước hội dưới đáy Vọng Hồn Nhai. Nếu chàng tử chiến bữa nay thì chẳng những không giúp được Khâu tỷ tỷ qua khỏi bước nguy nan mà cũng không được thấy mặt nàng lần cuối cùng. Cục diện đã biến đổi chàng cũng chẳng vội ra tay.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cười ha ha? nói:

- Phu nhân đã cảm thấy như vậy sao không nói trước?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nếu tiện thiếp mà nói trước thì e rằng đến nay hài cốt đã giá lạnh từ lâu rồi.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Phải chăng phu nhân lựa chọn lúc này và ở nơi đây để bức bách Thẩm mỗ phải y theo một phép?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Thời cơ bữa nay là tốt nhất. Nếu bỏ lỡ dịp này thì e rằng vĩnh viễn không còn cơ hội nào khác.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Đường Lão thái thái hỏi:

- Đường Lão phu nhân tính sao?

Đường Lão thái thái đáp:

- Lão thân cũng đồng quan điểm với Kim Hoa phu nhân.

Thẩm Mộc Phong lại cười khanh khách nói:

- Dù tại hạ có muốn ưng chịu nghe lời hai vị nay tình thế cũng không cho phép.

Đường Lão thái thái hỏi:

- Tại sao vậy? Phải chăng Thẩm đại trang chúa không mang theo thuốc giải đi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Đúng thế! Va? lại một viên thuốc giải chỉ có hiệu lực trong vòng mười ngày, chứ không thể trừ khử hết chất độc trong mình hai vị được.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Thẩm đại trang chúa nói vậy thì suốt đời bọn tiện thiếp phải theo hầu, bằng dời xa mười ngày ắt phải chết.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên chẳng phải tại hạ không có cách trừ khử chất độc trong mình cho hai vị.

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Thế thì vì lẽ gì Thẩm đại trang chúa không chịu giải trừ chất độc cho bọn tiện thiếp? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vì vụ này còn phải mất nhiều thì giờ. Trước hết là phải thực hành phép Kim châm hoá huyệt rồi mới dùng thuốc trục chất độc trong nội phủ ra. ít nhất cũng mất hai giờ. Lúc này và ở nơi đây không tiện động thủ.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Nếu vậy thì bọn tiện thiếp nhất định phải chết rồi.

Thẩm Mộc Phong nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ ưng thuận chịu lời với hai vị là sau ngày hôm nay sẽ trừ khử chất độc trong nội phủ cho hai vị.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Tiện thiếp không thể tin được.

Đường Lão thái thái đột nhiên đưa cây Phụng đầu trượng sang tay trái, tay mặt mụ đeo bao thò vào bọc bốc một nắm độc sa ra hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có hiểu tuyệt kỹ của Đường môn thế nào không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Thủ pháp phóng ám khí của Đường gia khắp thiên hạ đều biết tiếng.

Đường Lão thái thái lắc đầu nói:

- Thẩm đại trang chúa mới đoán trúng một nửa. Tuyệt kỹ của Đường môn là một tay có thể phóng ra cùng một lúc bảy thứ ám khí tối độc. Đường gia chuyên dùng độc mà lão thân làm chưởng môn nhân ở Đường gia lại bị Thẩm đại trang chúa dùng chất kỳ độc làm cho khốn đốn thì ra báo ứng không lầm.

Mụ nói câu này đã lộ hẳn ý chí đối nghịch, dù phải đưa đến chỗ động thủ liều mạng cũng không cần.

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang thấy Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái đều chuẩn bị thủ thế chờ đợi. Hắn chỉ thất thố một chút là xảy cuộc tàn sát lẫn nhau, mà hắn cũng không thể chịu lún trước hai người.

Con người cơ trí như Thẩm Mộc Phong ở vào tình trạng này cũng không nghĩ được biện pháp nào thoa? đáng. Trong lúc nhất thời, hắn ngây người ra.

Vũ Văn Hàn Đào thấy cục diện trước mắt rất có lợi cho bọn mình, lão mừng thầm trong bụng, chỉ còn lo Tiêu Lĩnh Vu thốt ra những lời phá hoại lợi thế của mình. Lão nhìn chàng khẽ nói:

- Tiêu đại hiêp! Trên chốn giang hồ thật lắm điều quái lạ. Nhiều lúc mưu trí cần hơn võ công. Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào chưa kịp nói gì lại nghe Thẩm Mộc Phong cất giọng ấm ớ hỏi:

- Hai vị định bội phản Bách Hoa Sơn Trang thật chăng?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nếu chờ đến lúc cuối cùng để tuỳ ý Thẩm đại trang chúa muốn giết muốn mổ thế nào cũng được thì sao bằng tranh thủ mấy phần sinh cơ trước đi?

Thẩm Mộc Phong vốn tính lạnh lùng mà dường như lúc này bị kích thích mạnh, lửa giận bốc lên, hắn cười lạt hỏi:

- Hai vị tự tin là có thể tranh giành được sinh cơ ư?

Đường Lão thái thái đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Trước tình cảnh không chừng đi tới cục diện hai bên cùng chết.

Kim Hoa phu nhân nói theo:

- Thẩm đại trang chúa hãy cân nhắc tình thế bữa nay đi. Ngoại trừ Thẩm đại trang chúa, còn ai đủ tài tránh khỏi ám khí của Kim Hoa phu nhân nữa không?

Tuy mụ chỉ nhắc tới Đường Lão thái thái nhưng ngụ ý bao quát ca? Tiêu Lĩnh Vu nữa. Tình thế đã rõ ràng:

Nếu Đường Lão thái thái và mụ trở giáo đánh lại thì còn những ai trợ lực cho Thẩm Mộc Phong?

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi đáp:

- Nếu tại hạ phá vòng vây bỏ đi, hai vị không lấy được thuốc giải cũng bị chất độc phát tác mà chết.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đứng trước cuộc đánh bạc bằng võ công, cơ trí và khí vận này, chưa biết ai thắng ai bại thì cũng khó mà tiên đoán được kết qua?. Đại trang húa tuy là tay thần dũng lại lắm mưu nhiều trí nhưng ở trước tình cảnh này ai cũng chẳng thể quyết đoán là mình sẽ nắm chắc phần thắng, bọn tiện thiếp chưa hẳn đã thất bại ca? trăm phần trăm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi:

- Phu nhân muốn đánh cuộc chăng?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Đường Lão thái thái hỏi:

- Còn Đường Lão phu nhân! Lão phu nhân có muốn đánh cuộc không?

Đường Lão thái thái đáp:

- Vì tình thế bắt buộc, lão thân không đánh cuộc cũng không được.

Chương 34 - ĐẤU CHƯỞNG LỰC TIÊU LANG BỊ TRỌNG THƯƠNG

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Hai vị đã muốn đánh bạc một phen thì tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Dù thêm ca? hai vị, cũng chưa chắc cản trở được vòng vây. Kim Hoa phu nhân đưa mắt nhìn Đường Lão thái thái, Đường Lão thái thái đột nhiên lùi lại năm bước.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ba tiếng rồi nói:

- Nhị đệ! Nhị đệ hãy thống lãnh bọn họ rút lui trước đi. Chu Triệu Long vâng lời dẫn bọn Giang Nam tứ công tử trở gót đi ngay.

Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn Đào còn đang chần chờ không biết có nên cản trở mấy người đó lại hay không thì Chu Triệu Long đã dẫn ho chạy xa bốn năm trượng rồi.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Bậy giờ chỉ còn lại một mình Thẩm mỗ. Vị nào động thủ trước thì ra tay đi?

Kim Hoa phu nhân, Đường Lão thái thái, Vũ Văn Hàn Đào đều biết rõ Thẩm Mộc Phong võ công cực kỳ thâm hậu. Ai ra tay trước cũng bị phản ứng đầu tiên mà thế phản kích rất khủng khiếp.

Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái tuy đã quyết ý liều mạng mà cũng sinh lòng uý kỵ, không dám động thủ trước.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt, khẽ bảo Bách Lý Băng:

- Băng nhi! Băng nhi đứng xa ra một chút.

Chàng cất bước tiến về phía trước.

Thẩm Mộc Phong đứng nghiêm trang không nhút nhích, hai tay buông thõng tựa hồ chẳng chuẩn bị gì.

Tiêu Lĩnh Vu không dám đến gần quá, còn cách đối phương chừng năm bước thì dừng lại hô:

- Xin đại trang chúa lấy khí giới ra! Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Tại hạ dùng hai tay không để lãnh giáo kiếm chiêu của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cũng từ từ thu đoản kiếm về nói:

- Tại hạ cũng dùng hai tay không bồi tiếp.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Đây là cuộc chiến đấu sinh tử. Trong tay đại hiệp đã có lợi khí sao không sử dụng? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Kể về hành vi của đại trang chúa thì ai cũng có quyền tru diệt, nhưng giữa tại hạ và Thẩm đại trang chúa đã có một đoạn kết giao, nay tuy cắt áo dứt tình, nhưng đạo nghĩa hãy còn... Thẩm Mộc Phong lớn tiếng quát:

- Im miệng đi! Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Đại trang chúa bất nghĩa thì được, nhưng tại hạ chẳng thể vô tình. Nếu bữa nay đại trang chúa không muốn động thủ thì hãy để thuốc giải lại rồi cứ việc tuỳ tiện.

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ tưởng ỷ vào sức mấy người có thể giam giữ được Thẩm mỗ chăng?

Thẩm mỗ mà muốn bỏ đi thì chỉ trông vào lực lượng của mình cũng có thể phá vòng vây ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu mỗ động thủ với đại trang chúa không liên quan gì tới người khác. Đại trang chúa muốn đánh thì cứ việc ra tay.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ muốn nhường tại hạ một chiêu chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ tự biết mình không đủ tài, nhưng xin để Thẩm đại trang chúa ra tay trước.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Các hạ đừng ngông cuồng nữa. Động thủ trước đi thôi! Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm đại trang chúa đã muốn giữ địa vị cao ca? thì Tiêu mỗ phải tuân lệnh.

Dứt lời chàng từ từ đưa tay mặt ra nhằm đánh tới trước ngực Thẩm Mộc Phong.

Kim Hoa phu nhân, Đường Lão thái thái và Vũ Văn Hàn Đào đều biết hai nhân vật này mà động thủ cuộc đấu tất thành tan bia vỡ đá, đất lở trời long nên cố ý theo dõi.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng tấn công, thế chưởng rất chậm chạp, khi tới gần trước ngực Thẩm Mộc Phong mà hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Lúc chưởng thế gần đụng vào người, Thẩm Mộc Phong đột nhiên xoay tay mặt thẳng thắng đón tiếp.

Hắn ra tay cực kỳ mau lẹ, Tiêu Lĩnh Vu muốn tránh cũng không kịp nữa. Hai tay đụng nhau bật lên tiếng nổ rùng rợn.

Tiêu Lĩnh Vu hắng đặng một tiếng, chàng phải lùi lại năm bước mới đứng vững.

Thẩm Mộc Phong hai vai rung động, nhưng chân vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích. Quần hào chú ý nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thấy đỏ lên như người say rượu.

Lát sau chàng thổ ra một búng máu tươi rồi cất tiếng khen:

- Đại trang chúa! Nội lực của đại trang chúa cực kỳ hùng hậu! Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu các hạ còn tái chiến được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiêu mỗ tuy bị thương khá nặng nhưng tự tin còn tái chiến được.

Chàng vừa dứt lời dadx xông lẹ về phía trước vung tay ra đánh liền bốn chưởng nhanh như chớp.

Thẩm Mộc Phong huy động hai tay, dùng chưởng pháp thần tốc để đón tiếp những đòn tấn công mau lẹ của Tiêu Lĩnh Vu.

Bốn tiếng nổ ầm ầm vang lên. Bốn phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đều bị Thẩm Mộc Phong đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công bốn chưởng rồi nhảy lùi lại phía sau tám thước.

Bách Lý Băng vọt đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca! Đại ca bị thương nặng lắm không?

Tiêu Lĩnh Vu loạng choạng người đi hai cái, lại thổ ra một búng máu tươi.

Chàng bản tính quật cường tuy bị thương vẫn cười lạt đáp: - Không hề chi... Bách Lý Băng thấy chàng thổ máu tươi biết là thương thế trầm trọng, nàng không khỏi biến sắc, đưa bàn tay nhỏ nhắn ra nàng đỡ và khuyên nhủ:

- Đại ca bị thương nặng lắm, không nên tái chiến nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn nấm đá ngàn năm lại được Trang Sơn Bối truyền thụ phép Can thanh cương khí nội công vào hàng thượng thừa và chàng đã thành tựu được ít nhiều. Thể lực chàng khác với người thường. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí rồi cười đáp:

- Ta đã hành động để trừ khử tà ma, bảo vệ đạo pháp thì có chết cũng không đáng tiếc. Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt nhìn quanh, nàng lộ vẻ buồn rầu nói:

- Đại ca nói thế là phải, đại ca đã là bậc đại anh hùng đại hào kiệt, tiểu muội không dám ngăn cản.

Nàng từ từ buông Tiêu Lĩnh Vu ra lùi lại mấy bước.

Thẩm Mộc Phong vẫn đứng vững như núi, người không nhúc nhích, khiến quần hùng khó mà đoán được hắn đang nghĩ gì.

Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân đã hiểu tư cách Tiêu Lĩnh Vu. Lúc chàng đang đường đường chính chính giao thủ với ai mà có người tiến vào trợ lực sẽ khiến chàng khó chịu. Và Thẩm Mộc Phong chưa xoay tay tra? đòn mà chỉ nghinh đón chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu đã làm cho chàng bị thương nội tạng, thổ huyết mấy lần. Huống chi Kim Hoa phu nhân thấy cử chỉ Bách Lý Băng không khỏi sinh lòng khó chịu. Có khi mụ còn muốn cho Tiêu Lĩnh Vu chết đi khiến cho nàng phải tan nát can trường mụ mới vừa lòng.

Hai mụ vẫn thủ thế bàng quan chưa định ra tay.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng theo dõi một cách tế nhị hơn. Lão thấy Thẩm Mộc Phong không chịu ra tay phản kích, rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Thẩm Mộc Phong trong lòng vẫn uý kỵ Tiêu Lĩnh Vu, lúc này là cơ hội rất tốt để hắn hạ sát chàng. Không hiểu sao hắn chẳng chịu ra tay, còn có ý cho chàng một cơ hội xa? hơi để khôi phục kha? năng tái chiến. Hắn là người rất thâm hiểm, quyết chẳng phải vì động mối từ tâm. Trong vụ này nhất định có điều chi ngoắt ngoéo.

Lão vắt ruột suy nghĩ rồi đi đến ba nguyên nhân.

- Một là Thẩm Mộc Phong không muốn diệt trừ một tay cao thủ như Tiêu Lĩnh Vu, vẫn còn hy vọng thu phục chàng rồi lấy thuốc mê uy hiếp chàng phải liều mạng cho hắn.

Hai là trong khi tiếp chiêu, Thẩm Mộc Phong cũng bị nội thương khá nặng. Có điều hắn dadx giầu lịch duyệt, nội công lại cao cường hơn Tiêu Lĩnh Vu, bề ngoài ráng giữ được vẻ tự nhiên, nhưng thực ra không đủ kha? năng phản kích. Trong khi Tiêu Lĩnh Vu nghỉ ngơi điều dưỡng thì Thẩm Mộc Phong cũng rất cần khoảng thời gian này để khôi phục thể lực, chuẩn bị ứng chiến.

Ba là Thẩm Mộc Phong sợ mình ra tay phản kích. Đường Lão thái thái, Kim Hoa phu nhân, Bách Lý Băng và lão xông vào mà hắn mải để tâm chiến đấu với Tiêu Lĩnh Vu, tất không đối phó được với hai mặt giáp công.

Kể ra ca? ba nguyên nhân đó đều có lý. Vũ Văn Hàn Đào tuy nhiều cơ trí nhưng cũng không quyết đoán được nguyên nhân nào chính xác.

Bỗng nghe Bách Lý Băng lẩm nhẩm tự nói để mình nghe:

- Chàng chết thì ta cũng không sống được. Vì sống cũng như chết thì sống làm gì?

Nàng thấy thương thế của Tiêu Lĩnh Vu rất nặng, lòng quá xúc động, bất giác thốt ra những ý nghĩ thầm kín trong đầu, khiến người nghe không khỏi động tâm.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Bách Lý Băng nói:

- Băng nhi! Băng nhi bất tất phải vì ta mà lo nghĩ như vậy. Từ mẫu của Băng nhi ở Bắc Hải Băng cung đang nóng lòng chờ đợi. Băng nhi nên mau dời khỏi đây về nhà đi là hơn.

Chàng đấu chưởng với Thẩm Mộc Phong, mỗi lần khí huyết trồi ngược, ruột gan nhộn nhạo, liền biết là nếu còn đánh nữa chắc chẳng thể nào thoát chết, thì còn để cho một thiếu nữ thuần khiết như Bách Lý Băng dính vào vòng ân oán võ lâm Trung Nguyên làm chi?

Lại thấy Bách Lý Băng máy môi mỉm cười, tuôn rơi hàng lệ hỏi: - Đại ca ơi! Chẳng lẽ đến bây

giờ đại ca vẫn chưa hiểu cho lòng tiểu muội?

Thẩm Mộc Phong lẩm bẩm:

- Tiêu Lĩnh Vu qua? là lợi hại. Gã câu kết được ca? với con gái Bắc Thiên Tôn Gia?. Vũ Văn Hàn Đào lại trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Lúc này hai bên quyết đấu sinh tử, sểnh một chút là mất mạng. Sao hai người này còn bàn đến chuyện tư tình nhi nữ để phải phân tâm, há chẳng khiến Thẩm Mộc Phong thêm cơ hội hạ độc thủ.

Lão liền lên tiếng:

- Những chuyện nhu tình nhi nữ mà lúc này cũng đem ra nói với nhua được ư?... Tiêu Lĩnh Vu trong lòng run lên, vội đề khí ngưng thần thủ thế chờ đợi.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vũ Văn Hàn Đào! Bất luận tình thế bữa nay biến diễn ra sao thì các hạ cũng chuẩn bị đón một phát chưởng của Thẩm mỗ.

Vũ Văn Hàn Đào đã biết Thẩm Mộc Phong căm hận lão thấu xương, nổi sát khí rồi. Lão vừa vận khí đề phòng vừa đáp:

- Thẩm đại trang chúa đang tỷ đấu với Tiêu Lĩnh Vu, nếu lúc này mà đại trang chúa có kha?

năng phản kích thì Tiêu Lĩnh Vu đã máu chảy thây phơi rồi.

Thẩm Mộc Phong cười lạt. Đột nhiên hắn phất tay áo xông về phía Tiêu Lĩnh Vu. Tay mặt vung chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu hơi thở đã nghe rõ. Tay trái chàng vung chưởng đón tiếp. Tay mặt phóng chỉ điểm tới bằng Tu la chỉ lực. Chàng vận toàn lực còn chưa chống nổi Thẩm Mộc Phong, huống chi công lực lại chia làm hai thế. Một nửa để kháng cự, một nửa để phóng Tu la chỉ lực.

Chưởng lực hai bên vừa đụng nhau, Tiêu Lĩnh Vu đã bị hất tung đi như diều giấy đứt dây. Giữa lúc người Tiêu Lĩnh Vu bay lên, Thẩm Mộc Phong cũng khẽ rên một tiếng rồi đột nhiên xoay mình lướt qua phía tây.

Hiển nhiên lão đã bị Tu la chỉ lực đa? thương.

Thẩm Mộc Phong nổi tiếng kiêu hùng một thời, qua? nhiên công lực thâm hậu bao trùm võ lâm. Hắn bị thương rồi mà vẫn còn thu phát chưởng lực được. Tay mặt hắn xổ ra một luồng nội lực âm nhu nhằm đánh Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào chợt thấy Thẩm Mộc Phong xoay mình vọt về phía lão, trong lòng cực kỳ kinh hãi, muốn tung mình né tránh, thì cảm thấy một luồng cường lực đã xô tới không một tiếng động.

Vũ Văn Hàn Đào trong lúc hoang mang, vội đem toàn lực ở song chưởng đẩy ra. lão thấy luồng âm kình đột nhiên trở nên mãnh liệt đẩy ngược chưởng lực của lão về.

Bỗng lão rên lên một tiếng lảo đảo lùi lại mười mấy bước rồi té xuống.

Thẩm Mộc Phong lúc phóng tay mặt đánh Vũ Văn Hàn Đào, đồng thời phất tay áo bên trái, bốn tia hàn quang bay ra đánh Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân.

Đường Lão thái thái tuy là tay chuyên dùng ám khí vào hạng nhất trong thiên hạ mà cũng không dám vươn tay ra chụp ám khí của Thẩm Mộc Phong liệng tới. Mụ vội tránh sang một bên thoát khỏi hai hàn quang.

Kim Hoa phu nhân cũng nhảy tạt ngang để né tránh.

Đường Lão thái thái lại giơ tay lên phản kích. Bốn điểm hàn tinh bay ra rít lên vù vù.

Thẩm Mộc Phong phóng chưởng lực đánh ra, đồng thời người hắn lướt như ba về phía tây.

Lúc Đường Lão thái thái liệng ám khí ra hắn đã chạy xa bốn trượng. Người hắn lao đi như gió, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Bên tai bỗng nghe những tiếng chát chát từ hai phương hướng vọng lại.

Nguyên những ám khí của Thẩm Mộc Phong và Đường Lão thái thái phóng ra bật vào vách đá bật lên tiếng.

Thẩm Mộc Phong đi xa rồi. Bầu không khí trở lại yên tĩnh. ánh tà dương chiếu vào hang núi nhỏ hẹp, phong cảnh thanh u yên lặng.

Bỗng nghe từng hồi tiếng khóc vọng lại.

Kim Hoa phu nhân thở phào một cái. Mụ đảo mắt nhìn quanh thấy Bách Lý Băng đang ôm Tiêu Lĩnh Vu mình đầy những máu, tựa lưng vào tảng đá lớn mà khóc sụt sùi.

Đường Lão thái thái thở dài nói:

- Chắc là Tiêu đại hiệp bị thương nặng lắm, nên con nhỏ kia mới khóc lóc bi ai như vậy? Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Bắc Hải Băng Cung ở đâu?

Đường Lão thái thái hỏi lại:

- Bắc Hải Băng Cung là một địa phương rất nổi danh. Phu nhân có biết Bắc Thiên Tôn Gia?

không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiện thiếp biết lão rồi. Con nhỏ kia là con gái Bắc Thiên Tôn Gia?. Bản lãnh song thân của thị rất cao cường, ảnh hưởng đến ca? nhân vật võ lâm ở Trung Nguyên. Lão phu nhân có lòng uý kỵ ca? thị nữa phải không?

Mụ ngừng lại, không thấy Đường Lão thái thái tra? lời, liền nói tiếp:

- Lão phu nhân lại coi Vũ Văn Hàn Đào. Nếu y chưa tắt thở thì lão phu nhân tìm cách cứu y...

Đường Lão thái thái cười lạt ngắt lời:

- Lão này quye kế đa đoan. Cứu lão, không hiểu lão còn giở những trò gì nữa?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Chính vì lão quỷ kế đa đoan mới đối phó được với Thẩm Mộc Phong. Ta cứu mạng lão thì để cho Thẩm Mộc Phong thêm một kẻ thù hiểm ác. Đường Lão thái thái gật đầu nói:

- Được rồi! Phu nhân lại coi Tiêu đại hiệp. Từ nay tới sáu chục năm mà nhân vật võ lâm còn được thấy ánh mặt trời hay không là trông vào Tiêu Lĩnh Vu rất nhiều. Hỡi ơi! Lão thân đã liệu trước công lực chàng không phải là đối thủ của Thẩm Mộc Phong... Mụ ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Còn một điều lão thân chưa hiểu, muốn thỉnh giáo cao kiến của phu nhân.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Điều gì?

Đường Lão thái thái đáp:

- Chúng ta đã bị trúng chất kỳ độc, bây giờ chẳng chết về tay Thẩm Mộc Phong, cũng khó sống vài tuần. Vừa rồi nếu chúng ta hợp lực viện trợ Tiêu Lĩnh Vu trước đi thì tình thế lúc này hẳn là khác nhiều.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Đúng là như vậy, nhưng bây giờ mới hối tiếc thì đã muộn mất rồi.

Đường Lão thái thái chưng hửng một chút rồi cất bước tiến lại gần Vũ Văn Hàn Đào.

Kim Hoa phu nhân cũng thủng thẳng tiến đến trước mặt Bách Lý Băng khẽ nói:

- Thôi đừng khóc nữa.

Nguyên Thẩm Mộc Phong phóng chưởng lực đánh hất tung Tiêu Lĩnh Vu rơi xuống đầm nước. Lúc đó Bách Lý Băng kinh hãi quá chừng, hoang mang thất thố. Sau khi chàng rớt xuống đầm nước rồi nàng mới chợt nhớ đến chuyện cứu người, vội chạy lại cứu chàng lên.

Thương thế Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ trầm trọng, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Bách Lý Băng lòng dạ rối bời, nàng đau khổ không nhịn được, bật lên tiếng khóc thút thít.

Kim Hoa phu nhân đến bên hai người, Bách Lý Băng cũng chưa biết. Khi mụ cất tiếng, nàng như người mơ ngủ sực tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn.

Kim Hoa phu nhân cúi xuống đưa tay mặt đặt vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu nghe ngóng một lúc rồi thủng thẳng hỏi:

- Trái tim y chưa ngừng đập, cô không nghĩ cách cứu tỉnh, còn khóc lóc làm chi? Bách Lý Băng giơ tay lên gạt nước mắt hỏi: - Liệu còn cứu được chàng?

Dĩ nhiên là phải cứu cấp. Dù không nhiều hy vọng, cô cũng phải làm cho hết lòng hết sức. Bách

Lý Băng trong lòng vốn chẳng có hảo cảm gì với Kim Hoa phu nhân, giờ nàng nghe mụ nói Tiêu Lĩnh Vu còn hy vọng cứu sống. Quan niệm của nàng lập tức biến đổi, vội hỏi:

- Tiểu muội bối rối quá, không biết làm thế nào, tỷ tỷ liệu cứu y được chăng?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại:

- Cô cũng tín nhiệm ta ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu tỷ tỷ cứu sống được đại ca thì từ nay tiểu muội sẽ tín nhiệm tỷ tỷ.

Kim Hoa phu nhân nghĩ thầm:

- Bất luận có cứu được hay không, ta cũng cứ thử coi.

Rồi mụ bảo nàng:

- Cô hãy đặt y xuống đất.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi từ từ đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống.

Kim Hoa phu nhân ngầm vận nội công, đặt tay lên ngực Tiêu Lĩnh Vu, trút nội lực vào nội phủ trong mình chàng.

Kim Hoa phu nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu bị thương nặng quá, chẳng hiểu có trị được hay không, nhưng mụ không nói ra miệng, chỉ trông vào vận khí.

Không ngờ sự tình lại ra ngoài sự tiên liệu của mụ. Chỉ trong khoảnh khắc, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái. Cặp mắt chàng bỗng mở to ra nhìn Kim Hoa phu nhân và Bách Lý Băng mỉm cười, rồi nhắm lại ngay.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu tỉnh lại ca? mừng, cười nói:

- Tỷ tỷ! Y tỉnh lại rồi.

Kim Hoa phu nhân cũng bâng khuâng cười đáp:

- Đúng thế! Y tỉnh lại rồi.

Mụ thấy khuôn mặt Bách Lý Băng non nót ửng hồng, mày liễu cong vút. Lúc nàng cười để lộ ca? hai hàm răng bằng bặn, lúm đồng tiền, lộ vẻ rất ngây thơ, bất giác nghĩ thầm trong bụng:

- Thiếu nữ kiều mỵ thuần khiết thế này mới xứng đáng giao thiệp với y... Bách Lý Băng hỏi:

- Tỷ tỷ! Y lại nhắm mắt, chúng ta phải làm như thế nào?

Kim Hoa phu nhân nở nụ cười ảm đạm đáp:

- Cô đặt tay lên trước ngực y, rồi thúc đẩy nội lực vào tâ mạch y.

Mụ vừa nói vừa nhấc tay lên.

Bách Lý Băng nhìn Kim Hoa phu nhân một cái rồi làm theo lời mụ. Nàng hết sức thúc đẩy chân khí. Chỉ trong khoảnh khắc đã nhọc mệt, trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Sau một lúc, Tiêu Lĩnh Vu cử động hai tay, từ từ mở mắt ra nói:

- Băng nhi! Băng nhi nghie một lúc đã.

Bách Lý Băng giơ tay lên vuốt mồ hôi trán cười hỏi:

- Tiểu muội không sao hết. Thương thế của đại ca ra sao? Tiêu Lĩnh Vu toan đáp thì Kim Hoa phu nhân vội nói:

- Tiểu đệ không nên nói nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu không nói nữa.

Kim Hoa phu nhân bảo Bách Lý Băng:

- Cô nương! Bậy giờ để y nghỉ ngơi. Nếu không cần nói thì đừng quấy nhiễu y.

Bách Lý Băng bản tính quật cường mà lúc này biến thành nhu thuận. Nàng đáp:

- Lời tỷ tỷt giáo huấn thật là phải lắm.

Kim Hoa phu nhân nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Cô nương chịu khó chiếu cố cho y. Nội lực y rất thâm hậu. Y tỉnh lại ồi là không còn gì đáng ngại nữa.

Dứt lời mụ trở gót.

Bách Lý Băng đứng dậy hỏi:

- Tỷ tỷ đi đâu bậy giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta ở Miêu Cương đến đây thì lại trở về Miêu Cương. Lúc chết càng nên trở về cố hương. Bách Lý Băng hỏi:

- Tỷ tỷ làm sao mà chết?

Kim Hoa phu nhân giơ tay lên vén lai mái tóc cười đáp:

- Khi ta xuống Trung Nguyên trong lòng rất hứng chí. Nhưng đến Trung Nguyên mới biết cao thủ ở đây đông như kiến. Ta đành ôm mối bi thương trở về.

Chương 35 - GIẢI CỨU TIÊU LANG ĐỔI THÙ RA BẠN

Bách Lý Băng hỏi:

- Như vậy cần chi mà phải chết?

Kim Hoa phu nhân nở nụ cười thê lương đáp:

- Ta cũng không muốn chết, nhưng không sống được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại:

- Tiểu muội muội! Muội muội nhất định muốn hỏi cho rõ ư? Bách Lý Băng đáp:

- Đúng thế! Tỷ tỷ đã giúp tiểu muội cứu mạng cho đại ca, vậy tiểu muội cũng hết sức giúp đỡ tỷ tỷ.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Không được đâu! Trên thế gian này chỉ có hai người cứu sống được ta.

Bách Lý Băng hỏi:

- Hai người nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Một là Thẩm Mộc Phong, nhưng ta cùng hắn trở mặt thù, dĩ nhiên hắn chẳng chịu giải cứu cho ta.

Bách Lý Băng hỏi:

- Còn người nữa là ai?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Người thứ hai là Độc Thủ Dược Vương, nhưng lão hành tung mờ mịt, rất ít người biết lão ở đâu... Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Huống chi đến kiếm lão, lão chưa chắc đã chịu cứu trị cho mình.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tỷ tỷ trúng độc hay sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Ta bị Thẩm Mộc Phong hạ độc vào mà lại là chất kỳ độc lợi hại phi thường! Bách Lý Băng hỏi:

- Trên thế gian này thiếu gì lương dược? Sao tỷ tỷ không kiếm danh y điều trị? Tìm một người không được thì mười người, hoặc gia? họ giải được kỳ độc.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Tiểu muội muội! Muội muội cũng nên biết là lão tỷ tỷ đây cũng là tay chuyên nghề dùng độc.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tiểu muội không hay. Nhưng tỷ tỷ đã chuyên nghề dùng độc, chẳng lẽ lại không hiểu cách giải độc?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Trong thiên hạ người đủ tài dùng hoạt độc e rằng chẳng ai hơn được Kim Hoa phu nhân là ta... Bách Lý Băng ngắt lời:

- Hoạt độc là thế nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiểu muội muội! Muội muội muốn hỏi cho biết ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội còn nhỏ tuổi không hiểu việc đời. Trước kia thường ngày ở Băng cung, trên có cha mẹ, dưới có tỳ bộc, chẳng phải lo nghĩ điều gì. Nhưng bây giờ không thế được. Tiểu muội theo đại ca bôn tẩu giang hồ, dĩ nhiên càng biết nhiều càng hay. Nhưng tiểu muội còn ấu trĩ quá, tỷ tỷ nên giáo huấn dùm cho.

Kim Hoa phu nhân không sao được đành đáp:

- Được rồi! Ta cho muội muội hay:

Hoạt độc tức là dùng những độc vật sinh sống như rắn, rết, nhện độc... Bách Lý Băng gật đầu hỏi:

- Tiểu muội hiểu rồi. Còn người khác dùng độc, toàn là tử độc phải không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đó chẳng qua là nhận xét của tỷ tỷ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tiểu muội nghĩ rằng tử độc cũng là dùng hoạt độc chế thành. Tỷ tỷ đã hiểu hoạt độc chẳng lẽ lại không hiểu tư độc ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên ta hiểu rồi, nhưng không tinh mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên mở bừng mắt ngồi dậy nói:

- Tỷ tỷ ơi! Tỷ tỷ... Kim Hoa phu nhân chau mày ngắt lời:

- Ta đã bảo Tiêu đệ đệ không nên nói gì, tại sao không nghe lời? Hãy nằm xuống đó...! Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không sao đâu. Vừa rồi tiểu đệ đã thử ngầm vận chân khí thấy vẫn lưu thông. Tỷ tỷ bất tất phải quan tâm cho tiểu đệ.

Kim Hoa phu nhân đưa mắt nhìn Bách Lý Băng nói:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ phải thận trọng lắm mới được. Huynh đệ có biết Bách Lý Băng muội muội quan tâm đến huynh đệ thế nào không? Huynh đệ mà có mệnh hệ nào thì y không sống được đâu.

Mấy câu này tựa hồ những lời phế phủ, mà cũng có ý ghen tuông.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thầy Bách Lý Băng bẽn lẽn mỉm cười. Nàng mặc nhiên thừa nhận lời nói của Kim Hoa phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Tỷ tỷ nghe tiểu đệ mấy lời được chăng?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Được rồi! Huynh đệ nói đi! Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Những lời tỷ tỷ vừa nói tiểu đệ đã nghe rõ hết. Tỷ tỷ muốn trở về Miêu Cương bỏ mặc chuyện thị phi trên đường võ lâm Trung Nguyên. Cái đó tiểu đẹ không dám ngăn cản, nhưng lúc này tỷ tỷ quyết không nên đi.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì trong mình tỷ tỷ trúng chất kỳ độc mà ở Miêu Cương không có ai điều trị được.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Chẳng lẽ ta ở lại Trung Nguyên có người điều trị được ư? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ít ra tỷ tỷ còn có nhiều cơ hội hơn. Tỷ tỷ mà chết đi thì bề ngoài tuy vì bội phản Thẩm Mộc Phong, nhưng thực ra là vì tiểu đệ... Kim Hoa phu nhân nổi lên tràng cười khanh khách, mụ khôi phục lại vẻ giỡn cợt hỏi:

- Điều khó lhăn nhất từ nghìn xưa là cái chết. Sao ta lại vì huynh đệ để thiệt hại đến thân mình?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tỷ tỷ che dấu. Vừa rồi tiểu đệ đã nhìn thấy nụ cười thê lương của tỷ tỷ. Nếu tỷ tỷ chẳng vì tiểu đệ thì đã chẳng bội phản Thẩm Mộc Phong, và bậy giờ thì tiểu đệ đã giá lạnh rồi. Chỉ vì tỷ tỷ phản hắn để giúp tiểu đệ, nên hắn uý kỵ, không ham chiến phải bỏ đi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Dù cho huynh đệ nói đúng, nhưng huynh đệ chẳng có cách nào giúp ta được... Mụ thở dài tiếp:

- Ta hiểu tình ý của Bách Lý Băng cô nương, rất lấy làm hổ thẹn. Ta hy vọng từ nay huynh đệ hết lòng đối xử với nàng. Nàng tuổi trẻ lại có mối tình chân thật, không như ta bản tính lãng coi thường mọi sự. Vậy huynh đệ bất tất phải quan tâm đến ta nữa.

Dứt lời, mụ không chờ Tiêu Lĩnh Vu tra? lời đã trở gót bước mau.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy vội lớn tiếng gọi:

- Tỷ tỷ hãy dừng bước! Tỷ tỷ hãy dừng bước! Rồi chàng đứng hẳn người lên.

Kim Hoa phu nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu đang nằm đột nhiên đứng phắt dậy, vội chạy trở lại hỏi:

- Huynh đệ làm gì vậy? Ngồi xuống đi! Tiêu Lĩnh Vu thấy giọng nói của mụ đầy vẻ quan thiết, lòng chàng rất cảm động nghĩ thầm:

- Người đàn bà này ngạo nghễ quật cường, suôt ngày bạn với độc vật, giết người không gớm tay, nhưng y đối với ta tuyệt không có ý trá nguỵ, lại mấy lần cứu mạng cho ta.

Chàng liền nói:

- Tỷ tỷ có nhận lời ở lại đây thì tiểu đệ mới ngồi xuống vận công điều tức.

Bách Lý Băng cũng giục mụ:

- Thư thư hãy nhận lời y đi! Kim Hoa phu nhân nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Huynh đệ ngồi xuống vận khí ngay đi đừng để máu ở chỗ vết thương ngưng tụ lại. Ta lưu lại đây chờ huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ tin lời tỷ tỷ.

Đường Lão thái thái mặt đầy vẻ nghiêm trọng, từ từ bước tới hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã bớt chưa?

Kim Hoa phu nhân gật đầu, hỏi lại:

- Y tự vận động chân khí được rồi, dĩ nhiên không có điều gì đáng ngại lắm. Hiện tình trạng Vũ Văn Hàn Đào ra sao?

Đường Lão thái thái thủng thẳng đáp:

- Y hồi tỉnh rồi, nhưng thương thế rất nặng. Lão thân đã cho y uống hai viên thuốc trị nội thương. Bậy giờ y nằm nghỉ điều dưỡng. Có điều thứ thuốc của lão thân không phải là dược vật đối chứng, hiệu qua? thế nào khó mà đoán trước. Lão thân đã đem hết tàn lực cứu chữa cho y... Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Lão phu nhân đã truyền nội lực giúp y hành huyết vận khí chưa?

Đường Lão thái thái đáp:

- Lão thân làm rồi, nhưng đối với thương thế trầm trọng quá chừng, chưa chắc đã được việc gì?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Không sao đâu. Chỉ cần y thần trí tỉnh táo lại là y không chết nữa.

Đường Lão thái thái lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Vũ Văn Hàn Đào là tay xảo quyệt phi thường. Y kiến thức quảng bác, lại tinh thông y lý. Y hồi tỉnh rồi chắc có cách tự chữa cho mình.

Đường Lão thái thái thở dài nói:

- Chuyến này lão thân chẳng nghĩ gì đến chuyện sống chết cho thân mình, cũng là những hậu qua? bi thảm sắp phải hứng chịu. Nay lão thân chình thức phản bội Thẩm Mộc Phong vì biết lão nham hiểm tàn ác. Dù mình có liều chết cho hắn, rút cục mình vẫn không sống được. Vậy điều trọng yếu nhất là ráng giúp cho Tiêu đại hiệp. Hiện nay các môn phái lớn, cùng những hùng chúa mọi nơi đều bị uy thế của Thẩm Mộc Phong làm cho bở vía. Nếu không người lãnh đạo thì khó lòng cầm cự được với hắn. Tiêu đại hiệp tuy ra đời chưa bao lâu, nhưng bạn hữu võ lâm đều công nhận y xứng đáng là một nhân vật lãnh đạo cuộc chống đối Thẩm Mộc Phong. Chẳng những không thể để y chết, mà còn phải ráng chữa cho thương thế lành mạnh... Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Nội công Tiêu Lĩnh Vu rất thâm hậu, lại có cương khí hộ thân. Tuy y bị chưởng lực tan bia vỡ đá của Thẩm Mộc Phong làm chấn động nội tạng phải hộc máu tươi, nhưng chừng như nội thương của y cũng không nặng lắm.

Đường Lão thái thái nói câu gì Tiêu Lĩnh Vu cũng nghe rõ hết, nhưng chàng đang vận khí điều dưỡng không thể lên tiếng.

Bách Lý Băng đột nhiên thở dài sườn sượt, nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ liệu Thẩm Mộc Phong có bị thương nặng không? Kim Hoa phu nhân đáp:

- Xem chừng hắn cũng đã bị thương rồi nhưng không nặng lắm, ít ra là không nghiêm trọng bằng Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Lão thái thái xen vào:

- Lão thân e rằng thương thế của Thẩm Mộc Phong không nhẹ đâu. Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Sao lão phu nhân biết thế?

Đường Lão thái thái đáp:

Ban đầu lão thân cũng nghĩ như phu nhân, nhưng bây giờ lão thân lại nghĩ khác.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Xin lão phu nhân cho nghe lời cao luận.

Đường Lão thái thái đáp:

- Thẩm Mộc Phong uý kỵ nhất là Tiêu đại hiệp mà căm hận nhất cũng là Tiêu đại hiệp. Nếu hắn còn dư lực thì chẳng khi nào bỏ đi không giết y sau khi phải khó nhọc lắm mới đánh ngã được y.

Kim Hoa phu nhân sửng sốt một chút rồi nói:

- Rất có lý! Nếu là địa vị tiện thiếp cũng làm thế, huống chi Thẩm Mộc Phong.

Đường Lão thái thái nói:

- Vì thế mà lão thân đoán thương thế của Thẩm Mộc Phong còn nặng hơn sự tưởng tượng của chúng ta.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Sao hắn còn hành động thần tốc vô cùng?

Đường Lão thái thái đáp:

- Hắn hít luồng chân khí tối hậu tồi gắng gượng chạy đi... Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Nếu hắn bị thương quá nặng thì dù thi triển hết dư lực e rằng cũng không chạy nhanh được. Đường Lão thái thái trầm ngâm một chút rồi kết luận:

- Con người nội công thâm hậu, sức chịu đựng cũng bền bỉ hơn. Thẩm Mộc Phong tuy cũng bị thương nặng chẳng kém gì Tiêu đại hiệp. Hắn không giết được Tiêu đại hiệp để trừ tuyệt mối hậu hoạn cũng là chỗ khổ tâm của hắn.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng dậy nói:

- Nếu lời phỏng đoán của Đường chưởng môn không lầm thì Thẩm Mộc Phong chạy nhanh như vậy cũng chẳng được bao xa. Sao chúng ta không nhân lúc này đuổi theo hắn để giết đi? Đường Lão thái thái đáp:

- Lão thân e rằng bây giờ hắn đã hội họp cùng bọn Chu Triệu Long.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đối với Thẩm Mộc Phong thì tiện thiếp thực có bề uý kỵ, vì tự biết sức mình khó lòng sống nổi. Ngoài hắn ra, còn bao nhiêu cao thủ khác ở Bách Hoa Sơn Trang thì tiện thiếp tự tin là có thể đối phó được. Hơn nữa Đường lão phu nhân chẳng thiếu gì ám khí cùng độc dược, chúng ta

muốn trừ diệt bọn họ chẳng khó khăn gì.

Mấy câu này dường như khích động lòng hào kiệt của Đường Lão thái thái. Mụ đáp:

- Phu nhân nói phải lắm... Mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Sau khi chúng ta đi rồi, vạn nhất có người ở Bách Hoa Sơn Trang đuổi tới e rằng một mình Bách Lý cô nương khó lòng chống nổi.

Kim Hoa phu nhân cười mát đáp:

- Không sao đâu. Theo nhận xét của tiện thiếp thì bản lãnh của Bách Lý cô nương cũng chẳng kém gì bọn ta. Nàng đủ sức bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu cùng Vũ Văn Hàn Đào.

Mụ đảo mắt nhìn Bách Lý Băng nói tiếp:

- Cô nương ráng bảo vệ cho Tiêu đại hiệp, ta cùng Đường lão phu nhân đi đuổi giết bọn Thẩm Mộc Phong. Nếu trước canh hai chúng ta không trở về thì cô nương bất tất phải chờ đợi nữa.

Bách Lý Băng nhíu cặp lông mày đáp:

- Tiểu muội cũng đồng ý với Đường chưởng môn là Thẩm Mộc Phong đã đa? thương tệ đại ca, nhưng chính hắn cũng bị trọng thương về tay tệ đại ca... Nàng ngừng lại một chút rồi bước tới trước mặt Kim Hoa phu nhân cất giọng ôn nhu hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Các vị đuổi giết Thẩm Mộc Phong tiểu muội không dám cản trở. Hoặc gia? các vị lấy được thuốc giải cần cho mình, nhưng tiểu muội mong rằng tỷ tỷ ưng thuận cho một điều được chăng?

Kim Hoa phu nhân thấy giọng nói cung vẻ mặt của nàng ôn nhu mà thành thực liền hỏi lại:

- Điều chi? Nếu ta làm được nhất định chịu lời.

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

- Đại ca rất trông đợi tỷ tỷ. Mong rằng tỷ tỷ trở lại sớm cho.

Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp:

- Được rồi! Bất luận có đuổi kịp Thẩm Mộc Phong hay không thì trước canh hai ta cũng nhất định trở về... Mụ quay lại nhìn Đường Lão thái thái nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi! Hai người song song chạy đi. Chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu bên tai nghe rõ câu chuyện giữa Đường Lão thái thái và Kim Hoa phu nhân. Chàng biết hai người sắp đi, nhưng đang vận công đến lúc tối hậu quan trọng, không thể hỏi xem vào. Va? lại chàng nghĩ hai người đi chuyến này chưa chắc đã giết được Thẩm Mộc Phong nhưng may ra lấy được chút thuốc giải để kéo dài sinh mạng cũng là việc hay, nên chàng không cản trở.

Lúc này vừng thái dương đã lặn non đoài. ánh kim quang chiếu vào Vũ Văn Hàn Đào, nhìn rõ sắc mặt lợt lạt. Lỗ mũi cũng có vết máu, dường như nặng hơn Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng thở dài đặt bàn tay ngọc vào trước ngực Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh có nghe tiểu nữ nói gì không?

Vũ Văn Hàn Đào giương cặp mắt thất thần lên ngó Bách Lý Băng một cái nhắm lại ngay.

Lão máy môi tựa hồ muốn đáp lại mà không thốt nên lời.

Bách Lý Băng gật đầu nói:

- Tiểu nữ hiểu rồi, tiên sinh bất tất phải nói nữa.

Nàng vận chân khí trút nội lực vào trong người Vũ Văn Hàn Đào.

Tuy nàng nhỏ tuổi mà nội lực rất thâm hậu, nàng cố giúp cho mạch máu của lão lưu thông trở lại.

Chân tay Vũ Văn Hàn Đào đã lạnh cứng, nhờ luồng nội lực Bách Lý Băng trút vào, dần dần ấm áp trở lại.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, nét mặt Vũ Văn Hàn Đào mới thoáng hiện màu hồng. Lão thở phào một cái.

Cách trị thương này rất hao tổn hơi sức. Nội lực của Bách Lý Băng trút ra hồi lâu khiến nàng mệt quá toát mồ hôi nhỏ giọt rớt xuống vạt áo Vũ Văn Hàn Đào.

Tuy nàng sắp sức cùng lực kiệt nhưng thấy Vũ Văn Hàn Đào đã có sinh cơ, nếu nàng đột nhiên dừng lại thì bao nhiêu tiền công đều uổng phí hết. Nàng nghiến răng và ráng chống chọi điều trị.

Lại sau khoảng thời chừng uống cạn tuần trà, Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên há miệng thổ một búng máu tươi, rồi mở bừng mắt ra nói:

- Đa tạ cô nương đã tận tâm cứu trị.

Bách Lý Băng mệt quá đầu nhức mắt hoa. Nàng nghe Vũ Văn Hàn Đào lên tiếng mới biết là lão tỉnh lại rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Ơn cứu mạng của cô nương chuyến này, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ. Nếu tại hạ mà sống được tất có ngày báo đáp.

Bách Lý Băng thở phào một cái, nhấc tay ra khỏi ngực Vũ Văn Hàn Đào, đáp:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh tiếp tục vận công hành huyết. May mà tiên sinh tỉnh lại kịp thời, thiếu chút nữa tiểu nữ cũng không chống nổi.

Dứt lời nàng ngồi xếp bằng, tự mình vận công điều dưỡng. Không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu, Bách Lý Băng vận khí hết một vòng. Khi nàng tỉnh lại thì bức màn đêm đã buông xuống.

Nàng thấy Tiêu Lĩnh Vu đang mỉm cười đứng ở bên mình. Còn Vũ Văn Hàn Đào vẫn ngồi vận công.

Bách Lý Băng giơ tay lên vén lại mái tóc hỏi:

- Đại ca! Bây giờ là bao giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vào khoảng canh một.

Bách Lý Băng mỉm cười nói:

- Trước kia tiểu muội đã tưởng bản lãnh của mình khá lắm, bây giờ mới biết bất quá là lửa đom đóm trong đêm tối. Chút công lực nhỏ mọn này chưa ăn thua gì. Mới cứu một người đã bở hơi tai, chẳng làm cóc gì được.

Tiêu Lĩnh Vu tìm lời an ủi:

- Băng nhi! Việc lấy nội lực cứu người dĩ nhiên hao tổn hơi sức rất nhiều... Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên mở mắt ra nói:

- Tại hạ chỉ còn thoi thóp, tứ chi đã lạnh cứng. Nếu không được luồng nội lực thâm hậu hơn người của cô nương trút vào giải cứu thì tại hạ đã thành cái thi thể giá lạnh từ lâu rồi.

Bách Lý Băng chớp cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Tiên sinh cảm kích tiểu nữ lắm ư?

Vũ Văn Hàn Đào kính cẩn đáp:

- Cô nương đối với tại hạ khác nào gia ơn tái tạo, dĩ nhiên tại hạ cảm kích không bút nào ta?

xiết... Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiên sinh bất tất cảm kích tiểu nữ làm chi. Tiểu nữ chỉ xin tiên sinh từ nay đừng đối nghịch tệ đại ca nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp nhân đức cao cả, Thẩm Mộc Phong tàn khốc bất lương. Tình thế thành hai thái cực rõ ràng. Dĩ nhiên tại hạ đem hết kha? năng để giúp đỡ Tiêu đại hiệp. Huống chi lại thêm lời dặn bảo của cô nương.

Bách Lý Băng chợt nhớ tới bản thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phòng liền nói:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiểu nữ cầu tiên sinh một việc được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cô nương có điều chi cứ việc nói ra. Tại hạ nhất định tuân theo, dù nhảy vào nước lửa cũng không lùi bước.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi:

- Thật thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Bách Lý Băng hỏi:

- Thủ lục võ công của Tiêu Vương mà tiên sinh đã đưa cho Tiêu đại ca, tiên sinh không đòi lại nữa được hay chăng?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Được lắm! Cô nương đã dặn bảo, chẳng khi nào tai hạ lại không tuân theo.

Lão đáp một cách mau lẹ ngoài sự tưởng tượng của Tiêu Lĩnh Vu. Chàng sửng sốt hỏi:

- Đó là lời nói tự đáy lòng của Vũ Văn huynh, hay là vì nể mặt?

Chương 36 - VÌ TIÊU LANG, BÁCH LÝ CỨU BA NGƯỜI

Vũ Văn Hàn Đào chưa kịp trả lời, Tiêu Lĩnh Vu lại nói tiếp: - Người quân tử không tranh cướp vật sở ái của ai. Tại hạ thực không có ý chiếm lấy thủ bản bí lục của Tiêu Vương đâu.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị đáp:

- Đó là lời nói tự đáy lòng của tại hạ. Chẳng những bí lục võ công của Tiêu Vương kể tùe lúc này thuộc quyền sở hữu của Tiêu đại hiệp, mà ca? thanh đoản kiếm chặt sắt như cắt bùn này tại hạ cũng xin phụng tặng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài đáp:

- Lão phu già rồi, dù có lấy được bí lục võ công của ca? mười tay đại cao thủ trong cung cấm, cũng khó lòng luyện thành tuyệt kỹ. Tự cổ chí kim biết bao nhiêu cao thủ mình mang tuyệt thế võ công, mà chẳng ai sống mãi ở đời.

Lão ngửa mặt lên trời nhìn những chòm sao lấp loáng nói tiếp: - Năm nay tại hạ gần sáu chục tuổi. Nội tạng trong người chẳng có cách nào hợp với những môn võ cao thâm quá sức. Sau khi trải qua cơn đại biến vừa rồi, tai hạ càng hiểu sâu vấn đề của đời người hơn một tầng nữa. Thanh đoản kiếm sắc bén kia, cùng cuốn bí lục võ công của Tiêu Vương này đối với tại hạ thực không bổ ích gì mấy nữa.

Bách Lý Băng nghe giọng lưỡi của lão thấy hào khí tiêu tan, hết ca? khí phách anh hùng. Nàng không hiểu được liền hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh đã lấy gì làm già lắm đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế! Cô nương nói đây là theo thuyết của người luyện võ, qua? nhiên tại hạ chưa lấy gì làm già nua, nhưng về phương diện võ học, căn bản của lão phu tồi quá... Bách Lý Băng hỏi:

- Tiên sinh đọc nhiều sách lắm phải không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Thực tình tại hạ đọc khá nhiều sách. Kể về tâm cơ, mưu mẹo, tại hạ tự tin mình chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong... Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Phát chưởng cách không của Thẩm Mộc Phong đưa tại hạ đến bên cái chết. May nhờ Bách Lý cô nương cứu sống trở lại. Đúng là ơn đức tài sanh. Tại hạ phải có ngày báo đáp. Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời:

- Tiên sinh bất tất phải báo đáp tiểu nữ, chỉ xin giúp cho tệ đại ca là đủ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Hễ mình còn sống năm nào là giúp đỡ cho Tiêu đại hiệp năm ấy. Tại hạ đem hết kha? năng ngăn chặn Thẩm Mộc Phong không để hắn xưng bá giang hồ. Nếu hắn thành công thì võ lâm bị chìm đắm trong vực thẳm tối đen, vĩnh viễn không còn có ngày ngóc đầu lên được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Vũ Văn tiên sinh có lòng tương trợ, tại hạ cảm kích vô cùng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hiện nay Tiêu đại hiệp đã thành cây nêu để chống cự Thẩm Mộc Phong và được lòng người tín nhiệm, nhưng Thẩm Mộc Phong là một tay tàn khốc, một nhân tài biết đường tổ chức rất chặt chẽ. Võ công hắn vào loại quán thế, lại cơ trí khôn lường. Còn Tieu đại hiệp tuy được nhiều người hưởng ứng, nhưng tổ chức chưa được chặt chẽ thì khó bề huy động lực lượng. Tại hạ bất tài cũng nguyện hết sức lo mưu cho đại hiệp... Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Có điều các môn bộ võ công có rất nhiều đầu mối thì trong một thời gian ngắn không đủ thời giờ cho thành hiệu. Tại hạ cần suy nghĩ kỹ càng mới có thể ra tay bố trí lành thương thế. Tại hạ cũng hiểu về y dược một chút, Tiêu đại hiệp mà có lòng tín nhiệm thì chúng ta cùng tìm một nơi bí mật để dưỡng thương và uống thuốc cho mau bình phục.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới điều ước với Khâu Tiểu San ở Đoạn Hồn Nhai. Chàng lo khó tránh khỏi một phen nguy hiểm. Việc trong yếu ngay trước mắt là phải nghiên cứu ngay võ công của Trương Phòng đặng có thể đối phó được với Ngọc Tiêu Lang Quân.

Nỗi bí ẩn này chàng phải để dạ không tiện nói ra. Chàng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tấm thịnh tình của Vũ Văn tiên sinh, Tiêu mỗ cảm kích vô cùng! Nếu Tiêu mỗ còn sống được ba tháng nữa, dĩ nhiên sẽ tìm đến hội ngộ và thỉnh giáo tiên sih những điều hữu ích. Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt một chút. Lão toan hỏi vặn nhưng rồi đột nhiên nhẫn nại không hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Tài trí của tiên sinh khiến cho tại hạ rất khâm phục. Việc đối phó với Thẩm Mộc Phong, nhất định tại hạ trông vào tiên sinh rất nhiều. Vậy chúng ta ước định ngày tái hội... Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- ít ra là phải sau đây ba tháng hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Được rồi! Sau ba tháng tại hạ chờ Tiêu đại hiệp tại ở chùa Linh An gần Tây Hồ. Trong vòng một tháng đại hiệp mà không tới là tại hạ thế phát quy y, vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ mà không chết, nhất quyết đúng hẹn.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vậy chúng ta cứ thế. Tại hạ xin tạm biệt.

Lão đứng dậy chắp tay vái chèo rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão chân bước loạng choạng hiển nhiên nội thương hãy còn trầm trọng. Chàng liếc hỏi:

- Tiên sinh cử động bất tiện. Vậy thì tai hạ tiễn chân một quãng đường nên chăng?

Vũ Văn Hàn Đào quay lại cười đáp:

- Không cân đâu. Tại hạ tự tin có thể ra khỏi vùng núi này. Tiêu đai hiệp cũng nên rời khỏi đây đi là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Nếu ta miễn cưỡng đưa lão đi, có khi làm cho lão không vui. Chi bằng để mặc lão là xong. Bỗng nghe Bách Lý Băng lắc đầu nói:

- Bọn tiểu nữ còn phải ở lại một chút. Vũ Văn hãy đi trước.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Sao hai vị chưa đi ngay được?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu nữ đã hẹn cùng Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái chờ ở đây. Trước canh hai, hai vị sẽ trở về.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Bọn họ đi đâu vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Hai vị đi truy sát Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào nhăn nhó cười nói:

- Thế thì hai người đó không biết tự lượng. Nếu tại hạ đoán không lầm thì phen này họ lại sa vào hổ huyệt, làm tôi mọi cho Bách Hoa Sơn Trang.

Bách Lý Băng nói:

- Thẩm Mộc Phong bị thương rất nặng, nên chưa giết được tệ đại ca và tiên sinh đã phải bỏ đi. Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái võ công cao cường, hoặc gia? có hy vọng thành công.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã phái Chu Triệu Long đi theo, quyết chẳng còn lòng dạ từ bi nào nữa.

Mấy người đã động thủ với Tiêu đại hiệp và bị kiếm thương. lần này chắc họ bố trí cẩn thận. Thẩm Mộc Phong lại là một nhân vật vừa bản lãnh cao thâm, vừa mưu trí hơn đời.

Bách Lý Băng hỏi:

- Theo lời tiên sinh thì hai phu nhân kia tất gặp nguy hiểm phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Về tánh mạng thì không đáng lo ngại vì bây giờ Thẩm Mộc Phong đang lúc cần người, Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái đều là cao thủ tất hắn không giết đâu, còn để lại sư dụng... Lão thở phào một cái nói tiếp:

- Cô nương đã có lời ước hẹn với hai vị, dĩ nhiên phải ở lại chờ coi. Nhưng đến canh hai không thấy thì nên đi ngay.

Dứt lời trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nhìn bóng sau lưng Vũ Văn Hàn Đào biến vào trong đêm tối rồi chàng thở dài nói:

- Không ngờ Vũ Văn Hàn Đào bị phát chưởng của Thẩm Mộc Phong đánh đến thoát thai hoán cốt, tựa hồ lão biến thành người khác.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội xem chừng lão bị lòng nhân đức của đại ca làm cho cảm động. Lão đã nhìn ra một chính một tà thật khác xa nhau.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Vũ Văn Hàn Đào thâm mưu viễn lự. Lão đã hiểu Thẩm Mộc Phong căm hận lão thấu xương. Nếu hắn giết được lão quyết chẳng buông tha.

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Thế mà đại ca dám buông tha lão.

Tiêu Lĩnh Vu dường như sực nhớ tới điều gì, chau mày hỏi:

- Băng nhi! Trung Châu Nhị Cổ đâu?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội cũng đang chờ đợi. Tiểu muội đã hẹn họ rồi mà sao không thấy chờ ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không hiểu họ có bị độc thủ của Thẩm Mộc Phong chăng?

Bách Lý Băng đáp:

- Chắc là không có đâu. Nếu Thẩm Mộc Phong sát hại Trung Châu Nhị Cổ rồi, tất hắn đã nói ra miệng.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đúng thế! Nếu hắn bắt sống được Trung Châu Nhị Cổ tất đã đưa ra để uy hiếp ta, bắt ta phải khuất phục. Hắn có giết chết họ tất cũng nói ra làm cho ta phải phân tâm. Hắn không nói gì tức là chưa gặp họ. Nhưng không hiểu họ đi đâu?

Bách Lý Băng đáp:

- Hỡi ơi! Hai người này thật hồ đồ. Tiểu muội đã nói rõ đường lối, sao họ còn lạc nẻo?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Bọn họ và tiểu huynh tình thân như cốt nhục, quyết họ chăng lạc đường đâu, tất có chuyện gì xảy ra rồi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tiểu muội tưởng làm gì có chuyện bất ngờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh cũng chưa rõ, nhưng vụ này tất có nguyên nhân.

Bỗng thấy hai bóng người chạy như bay tới.

Bách Lý Băng đứng dậy nói:

- Chắc Kim Hoa phu nhân và Đường Lão thái thái trở lại.

Bỗng nghe người đi trước cất tiếng hỏi:

- Đại ca có bình yên không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh không sao ca?. Hai vị huynh đệ vừa rồi đã đi đâu?

Nguyên hai bóng người này chính là Trung Châu Nhị Cổ. Người vừa nói là Thương Bát. Thương Bát thở phào một cái nói:

- Tạ ơn trời phật. Từ nay thương lão nhị phải đi bái thần mới được... Hắn nói xong ngã lăn ra.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vươn tay ra đỡ dậy hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Đỗ Cửu vẫn lạnh lùng đáp:

- Lão nhị bị nội thương rất nặng, nhưng nóng lòng về sự yên nguy của đại ca ráng nhẫn nại chạy

về. Khi thấy đại ca không việc gì, luồng chân khí ở trước ngực tan đi, nên không chống đỡ được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Thương Bát dậy đặt tay lên lưng của hắn trút chân khí vào để giúp sức thúc đẩy khí huyết lưu thông.

Bách Lý Băng vội nói:

- Thương thế đại ca mới khỏi, không nên hao tổn chân lực, để tiểu muội giúp sức cho y.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp:

- Làm như thế e rằng Băng nhi lại phải một phen tàn khổ.

Bách Lý Băng mỉm cười đưa bàn tay ngọc đặt vào sau lưng Thương Bát.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Đỗ Cửu hỏi:

- Đỗ huynh đệ! Vụ này ra làm sao?

Đỗ Cửu đáp:

- Bọn tiểu đệ gặp người Bách Hoa Sơn Trang, xảy cuộc chiến đấu kịch liệt rồi lão nhị bị trọng thương... Hắn chưa dứt lời đã té nhào xuống đất.

Hiển nhiên hắn muốn nói lại những chuyện đã xảy ra để che dấu vụ mình cũng bị trọng thương, nhưng không chống nổi phải ngã quay ra.

Tiêu Lĩnh Vu dang hai tay ra ôm lấy Đỗ Cửu buồn rầu nói:

- Đáng lẽ tiểu huynh phải nghĩ tới vụ này trước. Lão nhị đã bị trọng thương thì Đỗ huynh đệ còn thoát sao được?

Chàng vừa nói vừa đặt tay lên lưng Đỗ Cửu, toan trút chân lực vào bản thân người hắn thì Bách Lý Băng vội la lên:

- Đại ca ơi! Đại ca không muốn sống nữa hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Không sao đâu. Băng nhi! Tiểu huynh còn có thể chịu đựng được.

Bách Lý Băng giục:

- Đại ca đặt y xuống. Chờ tiểu muội trợ lực hành huyết cho Thương Bát xong sẽ giúp y cũng không muộn.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghĩ đáp:

- Băng nhi hãy nghe ta nói:

Dù từ nay ta tệ hại không kuyện được võ công nữa cũng phải cứu họ đã. Bọn họ bị thương rất nặng. Băng nhi hết sức cứu trợ cho họ, tiểu huynh tất có ngày báo đáp.

Bách Lý Băng không nói nữa, hết sức thúc đẩy chân khí vào nội phủ Thương Bát. Nàng vừa mới cứu trợ Vũ Văn Hàn Đào, đã hao tán rất nhiều chân lực bây giờ chưa được phục hồi lại phải cứu trợ Thương Bát. Chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã toát mồ hôi nhỏ giọt. Tiêu Lĩnh Vu càng bi thảm hơn. Mới trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chàng đã mệt toát mồ hôi ướt đẫm áo quần.

Chàng vừa bị trọng thương chưa kịp phục hồi chân lực đã phải giúp cho Đỗ Cửu. Nhưng chàng nghiến răng chịu đựng thúc đẩy chân khí vào trong người hắn.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, mới nghe Thương Bát thở phào một cái hỏi:

- Đại ca! Đại ca bị thương nặng lắm ư?

Bách Lý Băng khẽ bảo:

- Lão nhị không nên nói nữa. Hãy vận khí điều tức đi. Đừng để cho khí huyết ngưng lại. Ta đi trợ giúp cho Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu đã nghe lời Thương Bát hỏi, chàng đang vận toàn lực không rảnh để đáp lời. Bách Lý Băng hít mạng một hơi chân khí đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại ca đứng lên đi. Để tiểu muội cứu trị y cho.

Tiêu Lĩnh Vu tự biết mình có ráng chống chọi cũng không được nữa, đành từ từ lùi lại.

Bách Lý Băng giơ tay áo lên lao mồ hôi, nàng từ từ ngồi xuống đặt tay lên lưng Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại thì người đã mệt nhoài, liền nhắm mắt điều dưỡng nhưng chàng lo tới sự an nguy của Đỗ Cửu lại mở mắt ra thì thấy Bách Lý Băng đầu toát mồ hôi như mưa, áo cũng ướt hết, chàng vội nói:

- Băng nhi! Băng nhi mệt quá rồi. Để tiểu huynh cứu trị.

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca bất tất phải quan tâm cho tiểu muội. Tiểu muội tuy hao tán chân lực nhưng không bị thương.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa đặt tay lên lưng Bách Lý Băng.

Hai người hợp lực trút chân khí vào người Đỗ Cửu. Chỉ trong khoảnh khắc. Đỗ Cửu đột nhiên cảm thấy khí huyết lưu thông. Hắn thở phào một cái mở bừng mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài vội rụt tay về nói:

- Băng nhi! Băng nhi cũng sừng tay nghỉ một lúc đã.

Bách Lý Băng quay lại cười hỏi:

- Đại ca đã khá chưa?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Nhờ Băng nhi cứu trợ cho hai vị huynh đệ, nhưng Băng nhi lại phải một phe tán khổ.

Bách Lý Băng nói:

- Đại ca đừng nói vậy. Việc của đại ca, tiểu muội dù hết sức cũng vui lòng.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy Thương Bát đang vận khí điều tức, Đỗ Cửu cũng đã ngồi dậy. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Băng nhi phải liên tiếp cứu trị ba người đã sức cùng lực kiệt. Nàng cần phải một lúc lâu mới hồi phục được. Thương Bát, Đỗ Cửu cũng mất một quãng thời gian tương đương mới có thể cử động. Nếu ta ngồi nhập định mà địch nhân đến thì chúng gia hại bốn mạng người một cách dễ dàng.

Chàng nghĩ vậy nên tuy ngồi nhắm mắt mà vẫn phải lưu tâm đến động tĩnh bốn phía. Trong khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương, Thương Bát, Đỗ Cửu, Bách Lý Băng đều đi vào cõi nhập định.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy, nhưng chàng mệt quá lại ngồi xuống.

Lát sau, bỗng nghe tiếng bước chân trầm trọng vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi mở mắt ra nhìn thì thấy một bóng người đang từ từ đi tới.

Chàng tính thầm:

- Bất luận người này là ai mà họ định gia hại Thương Bát, Đỗ Cửu thì ta khó lòng cứu kịp.

Chi bằng ta hãy ngăn chặn khi họ đến gần mấy người.

Chàng liền miễn cưỡng đứng lên từ từ bước ra.

Đi tới gần, Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người này là một lão già mình mặc áo đen, mái tóc bỏ xoã xuống.

Lão già râu tóc đều bạc hết, mặt mũi lem luốc, coi chẳng khác một lão khiếu hoá. Nhưng lão mặc áo trường bào mới nguyên nên không quyết định được thân phận của lão.

Tiêu Lĩnh Vu đón đường lão già, hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Đang lúc đêm tối, lão trượng còn đến chỗ hoang dã này làm chi?

Lão già ngửng mặt trông trời thấy mây đen dầy đặc. Bao nhiêu tinh tú bị che lấp hết. Hồi lâu lão vẫn không cúi xuống, dường như chưa nghe thấy câu của Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng hắng đặng hai tiếng rồi tiếp:

- Lão trượng ơi! Lão trượng nhìn gì vậy?

Lão già mặc trường bào đáp:

- Ta nhìn tinh tú. Ngươi hãy coi sông Ngân Hà ngăn cách Ngưu Lang Chức Nữ.

Hàng năm cứ đêm mồng bảy tháng bảy mới được tương hội một lần... Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo

dạ:

- Đúng là lão này mắc bệnh điên khùng.

Nhưng ngoài miệng chàng ngắt lời:

- Mây đen che khắp bầu trời thì làm sao trông thấy tinh tú cùng Ngân Hà?

Lão tóc bạc cười ha ha? hỏi:

- Lão phu không trông thấy, chẳng lẽ trong lòng cũng không nghĩ tới ư?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Nếu bụng lão nghĩ tới thì ngồi trong nhà mà nghĩ tới cũng vậy, tội gì phải đến khu hoang dã này?

Nhưng chàng nhớ tới bệnh điên khùng của lão chàng liền nói: - Lão trượng nói phải lắm. Trong lòng nghĩ tới cũng chẳng khác gì mắt thấy... Lão tóc bạc đột nhiên cúi xuống nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hài tử! ngươi hiểu được lời nói của lão phu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lời nói của lão trựng ngụ ý huyền cơ, khó có người hiểu được... Lão già tóc bạc lại cười ha ha? ngắt lời:

- Nhưng ngươi đã hiểu rồi. Tiểu hài tử! Ngươi là bạn tri âm duy nhất của lão phu. Ha ha! Ta còn nhớ trong hang núi này có rất nhiều loại trâu ngựa ngu xuẩn. Bây giờ chúng đi đâu ca? rồi? Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại: - Phải chăng lão trượng muốn nói về những công nhân của Bách Hoa Sơn Trang phái đến. Bạch Phát lão nhân đáp:

- ồ! Lão phu chẳng biết bọn chúng từ đâu đến đây, nhưng đều là hạng ngu dốt, nghe lão phu nói mà chẳng hiểu gì.

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm đáp:

- Vãn bối cũng không hiểu rõ lắm vì lời nói của lão trượng rất bí ẩn.

Bạch Phát lão nhân cười nói:

- Chính vì thế mà lão phu mới bảo chỉ có mìng ngươi là tri âm... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn chúng ngày nào cũng đến, nào gõ, nào đập. Tất có bữa đập vỡ mạch nước ở lòng núi làm cho nước ào ạt xô ra là chết chìm ca? đống. Lão phu đã đến hang núi này điểm hoá cho chúng mấy lần, hy vọng chúng biết công việc khó khăn mà rút lui. Nhưng bọn chúng chẳng hiểu chi hết. Lão phu cũng không muốn can thiệp nữa, nhưng nghĩ tới nhân mạng mấy trăm người há phải trò đùa? Lão phu không nỡ bỏ qua. Đây là lần tối hậu muốn cảnh cáo chúng, nếu chúng vẫn không hiểu thì đó là kiếp nạn đã định không thể tránh được. Lão phu cũng kể như mình tận tâm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe lão nói đến đoạn này bất giác trống ngực đánh thình thình. Chàng đáp:

- Lão tiền bối bất tất phải quan tâm. Bọn họ đã dời khỏi nơi đây hết ca? rồi.

Bạch Phát lão nhân chuyển động cặp mắt ngó Thương Bát, Đỗ Cửu và Bách Lý Băng hỏi:

- Có phải các ngươi đuổi chúng đi không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Bọn chúng đều là người ở Bách Hoa Sơn Trang dĩ nhiên chúng vâng lệnh của trang chúa. Bạch Phát lão nhân nói:

- Té ra là thế... Rồi lão trở gót tiến về phía trước.

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu mới biết lão này không phải điên khùng mà cố ý làm ra như vậy. Gia?

tỷ lão muốn cải trang khiến cho người ta khỏi nghi ngờ thì chỉ cần thay mặc bộ quần áo rách là không còn sơ hở chỗ nào. Nhưng lão cố ý để sơ hở thì hiển nhiên có chỗ dụng tâm nào khác.

Lão già đi được mấy bước đột nhiên quay lại hỏi:

- Lão phu quen biết khắp thiên hạ, nhưng tri âm nào có mấy người! Chẳng lẽ ngươi còn nhỏ tuổi như vậy đã khám phá ra được hành động của lão phu?

Chương 37 - Vượt Hiểm nghèo Tiêu lang y ước

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Ta nào phải tri âm tri kỷ gì với lão, bất quá chỉ vì chút lòng trung hậu, ta không muốn xung chàng với lão mà thôi, Bạch Phát lão nhân nói:

- Sáng mai lão phu dời khỏi Trung Nguyên đến nước Thiên Trúc xa xôi, không ngờ trước lúc lên đường lại gặp người bạn tri âm vong niên. Thật là may quá! May quá!

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão trượng quá khen mà thôi.

Bạch Phát lão nhân thấy giọng lưỡi Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên có vẻ lạnh lùng liền nói:

- Chàng trai trẻ tuổi kia! Nếu lão phu không lầm thì chàng bị nội thương nặng lắm. Có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu biết lão là một kỳ nhân, bụng chứa huyền cơ. Chàng cũng không dấu diếm đáp:

- Đúng thế! Ngoài tại hạ còn hai trong ba vị ngồi kia cũng bị trọng thương.

Bạch Phát lão nhân chuyển động cặp mắt, đột nhiên chiếu ra những tia hào quang sáng như điện chớp. Lão thủng thẳng hỏi:

- Theo nhận xét của lão phu thì cả ba vị kia đều không được hoàn hảo?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Nhãn quang lão này thật ghê gớm!

Ngoài miệng chàng đáp:

- Chỉ có hai vị bị trọng thương. Còn vị cô nương kia vì cứu bọn vãn bối ba người mà tiêu hao nội lực quá nhiều mới thành ra như vậy.

Bạch Phát lão nhân gật đầu nói:

- Chẳng những chàng là một tri âm mà còn là một trang quân tử rất thành thực.

Đáng tiếc là lão phu đã quyết định đăng trình, không thể ở lại được. Thật lấy làm hối tiếc là gặp nhau quá muộn...

Đột nhiên lão ngửa mặt trông chiều trời cười rộ nói tiếp:

- Nhưng đã có duyên tương ngộ thì còn kể gì sớm muộn. Lão phu há là kẻ phàm tục, tự trói buộc mình.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói như để mình nghe mà trong có ý trỏ vào việc chàng chưa rõ nội tình.

Trong lúc nhất thời chàng không biết trả lời thế nào, cứ đứng ngây người ra.

Bạch Phát lão nhân chuyển động mục quang nhìn lướt qua ba người Thương Bát, Đỗ Cửu, Bách Lý Băng nói tiếp:

- Lão phu có đem theo linh đơn để giúp cho công lực tăng tiến. Nếu tiểu huynh đệ tín nhiệm lão phu thì lấy cho họ uống.

Trong đêm tối Tiêu Lĩnh Vu thấy hai mắt lão già lấp loáng như hai điểm hàn tinh, hiển nhiên nội công lão đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Công lực lão thâm hậu thế này, nếu lão muốn giết bọn ta chỉ cất tay một cái là xong, chắc lão chả cần phải dụng đến tâm cơ như thế làm gì.

Chàng phân tích như vậy rồi đánh bạo đáp:

- Tại hạ xin thay mặt cho bọn họ cảm tạ lão tiền bối trước.

Bạch Phát lão nhân thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc liệng cho Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trong bình này có bốn viên thuốc hoàn. Vậy mỗi người trong bốn vị uống một viên.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình ngọc, mở nắp lấy ra một viên tự mình uống trước.

Bạch Phát lão nhân cười khanh khách hỏi:

- Tiểu oa nhi! Chàng uống trước mà không sợ thuốc của lão phu có chất độc ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Lão trượng đã coi vãn bối là tri âm thì vãn bối uống thuốc có chết ngay cũng không đáng tiếc.

Bạch Phát lão nhân nghiêm nghị nói:

- Chàng trai trẻ tuổi khả kính kia! Lao phu sắp qua Tây Trúc không biết bao giờ mới trở về. Sáng sớm mai lão phu đăng trình vào lúc mặt trời mọc. Chàng có muốn đưa chân lão phu một đoạn, cho cuộc hành trình của lão phu thêm phần khởi sắc chăng?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Đáng lẽ câu này tự mình phải thốt lên, vậy mà lão lại nói trước.

- Chàng liền đáp:

Được lắm! Vãn bối nhất định tiễn đưa tiền bối lên đường. Nhưng chưa hiểu chúng ta hội diện ở đâu?

Bạch Phát lão nhân cười đáp:

- Đối với tiểu huynh đệ đây là một cuộc hành trình đầy cực nhọc. Lão phu đã nghĩ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão trượng có thể nói rõ hơn được chăng?

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Nơi lão phu xuống cách đây vài chục dặm mà phải vượt qua hai ngọn núi cao. Hiện giờ tiểu huynh đệ tuy đã uống thuốc của lão phu rồi nhưng vẫn cần nghỉ ngơi một thời gian. Dù tiểu huynh đệ đã luyện thành môn khinh công Thảo Thượng Phi cũng phải khởi hành từ canh tư mới tới được trước khi mặt trời mọc. Vậy tiểu huynh đệ thử tính coi có chịu đựng nổi không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp bằng giọng cương quyết:

- Tại hạ đã nhận lời dĩ nhiên phải hết sức, chỉ sợ vãn bối không thuộc đường, phải trèo đèo lội suối mà lạc lối tất bị chậm trễ...

Bạch Phát lão nhân ngắt lời:

- Cái đó tiểu huynh đệ khỏi lo, lão phu đã trù tính và chỉ đường bằng cách đặt tiêu chí.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đã vậy chúng ta cứ thế. Vãn bối xin y ước đến tiễn lão tiền bối.

Bạch Phát lão nhân nói:

- Tiểu huynh đệ ở đây lên núi là lập tức nhìn thấy những tiêu chí do lão phu để lại. Bây giờ lão phu xin tạm biệt.

Tiêu Lĩnh Vu xá dài đáp:

- Kính cẩn chào lão trượng.

Lão già xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ là chưa kịp hỏi cặn kẽ quãng đường cách xa bao nhiêu để tiện việc chuẩn bị thời gian thượng lộ thì đã không thấy bóng lão đâu nữa.

Tuy chàng biết lao là một kỳ nhân, thân hoài tuyệt kỷ mà không hiểu vì lý do gì lão lại hẹn mình tiễn chân. Nhưng chàng đã hứa lời quyết không thay đổi. Chàng liền ngồi xuống vận khí điều tức hi vọng sức lực mau được hồi phục đặng sáng mai còn đi phó ước. Bỗng thấy từ huyệt Đan Điền nổi lên một luồng nhiệt khí rồi lan ra tứ chi rất mau lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu chợt cảnh giác, chàng nghĩ có lẽ đây là do tác dụng của dược vật. Chàng tự nhủ:

- Quả nhiên đây là một thứ linh đan thần diệu cho công lực. Nguyên một việc tặng linh đan trị thương cũng đủ khiến cho ta phải tiễn chân lão một độ đường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đã đứng lên lại gần Thương Bát trầm giọng nói:

- Nhị vị huynh đệ! Hãy mở miệng ra để tiểu huynh cho uống thuốc.

Thương Bát, Đỗ Cửu tuy đang vận công điều tức tới lúc khẩn yếu nhưng vẫn nghe rõ lời Tiêu Lĩnh Vu nói nhưng không thể làm theo được.

Tiêu Lĩnh Vu chờ chừng một khắc, Thương Bát, Đỗ Cửu mới từ từ mở mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu cầm mấy viên thuốc giơ lên nói:

- Đừng nói gì hết. Cứ mở miệng ra là được rồi.

Thương Bát, Đỗ Cửu nghe lời mở miệng.

Tiêu Lĩnh Vu bỏ thuốc vào miệng hai người rồi nói:

- Thuốc này cực kỳ thần diệu. Hai vị hãy ngồi vận khí điều tức.

Trung Châu Nhị Cổ gật đầu, mục quang lộ vẻ cảm kích vô cùng.

Hai người nuốt thuốc rồi tiếp tục vận khí hành công.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái rồi từ từ bước lại gần Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Băng Nhi! Băng Nhi có bớt chút nào không?

Bách Lý Băng chỉ bị tổn hao công lực quá nhiều nhưng nội phủ không bị trấn thương dĩ nhiên tình trạng của nàng khác với Trung Châu Nhị Cổ. Nàng chỉ cần được nghỉ một lúc là thể lực đã khôi phục lại rất nhiều.

Bách Lý Băng giương cặp mắt lên cười đáp:

- Tiểu muội bớt nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cầm viên thuốc trong tay nói:

- Băng Nhi hãy uống viên thuốc này, nó trợ lực cho Băng Nhi rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu đã tưởng Bách Lý Băng đưa tay ra đón, không ngờ nàng há miệng ra nói:

- Đại ca bỏ vào miệng cho tiểu muội đi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt một chút rồi cầm thuốc bỏ vào miệng cho nàng.

Bốn người được dược lực hỗ trợ, cơ thể phục hồi mau chóng. Chỉ trong một trống canh đều cảm thấy mạnh hơn nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động chân lực một vòng Đại chu thiên rồi dừng lại.

Chàng đảo mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ và Bách Lý Băng thấy họ vẫn ngồi yên điều tức.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông trời thấy phần lớn mây đen đã tan dần, lác đác có ánh sao lấp lánh. Chàng biết là không còn sớm nữa liền nghĩ tới lời ước hẹn với Bạch Phát lão nhân, đã đến lúc phải lên đường. Chàng liền dặn:

- Hai vị huynh đệ! Tiểu huynh có lời ước hẹn với người nên phải đi ngay bây giờ. Sớm là đến trưa, chậm là đến lúc hoàng hôn tiểu huynh sẽ trở về. Vậy hai vị hãy chờ trên núi Nhân Duyên.

Bỗng thấy Bách Lý Băng nhảy lên nói:

- Tiểu muội cùng đi với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi điều dưỡng xong rồi ư?

Bách Lý Băng cười đáp:

- Xong rồi! Tiểu muội nhận thấy thể lực đã khôi phục như thường.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Lão già kia tính tình cổ quái khó mà lường trước được. Ta đem Băng Nhi đi theo chẳng hiểu lão có vui lòng không. Huống chi Trung Châu Nhị Cổ chưa khỏi thương thế, nên để nàng lại chiếu cố cho họ là phải.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng thủng thẳng đáp:

- Băng Nhi ơi! Hai ta đi cả thì hai vị huynh đệ này không người bảo vệ. Tuy bọn Bách Hoa sơn trang đã rút đi rồi nhưng biết đâu nanh vuốt của Thẩm Mộc Phong không trở lại. Vậy Băng Nhi ở lại đây là phải.

Bách Lý Băng thở dài nói:

- Đại ca! Có bao giờ tiểu muội không theo lời đại ca?

Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng có ý không vui mà vẫn phải miễn cưỡng theo lời mình, trong lòng rất cảm động. Chàng mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh đi rồi về ngay. Khi ấy hai vị huynh đệ cũng đã phục hồi sức lực, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Bách Lý Băng tươi cười đáp:

- Rồi đại ca đưa tiểu muội đi chơi Tây Hồ. Tiểu muội muốn đến cũng Bạch Nương Tử ở chân Phong Lôi Tháp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đó chỉ là truyện truyền thuyết chứ không phải sự thực đâu.

Bách Lý Băng nghiêm nghị nói:

- Bất luận lời đồn đại chân hay giả nhưng Bạch Nương Tử là người đáng thương. Bà đối đãi với Hứa tiên sinh bằng một dạ chân tình. Nhưng Hứa tiên sinh là bạc hạnh lang đi nghe theo lời Pháp Hải hòa thượng đem bà giam vào dưới chân Lôi Phong Tháp.

Ngàng nói rồi thở dài sườn sượt, ậm ực muốn khóc.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình, hiểu là câu nói của nàng có điều ám chỉ mà không biết đáp thế nào.

Bách Lý Băng đưa tay áo lên lau nước mắt rồi nói tiếp:

- Gia gia tiểu muội đã mời một vị túc nho ở Trung Nguyên đến dạy đọc sách viết chữ. Vị túc nho này tuy tuổi đã già nhưng lại là một nhân vật đa tình, thường kể chuyện thần thoại ở Trung

Nguyên. Khi ấy tiểu muội nghe thiên cố sự về Bạch Nương Tử, trong lòng chỉ cười thầm là bà dại quá. Trong thiên hạ thiếu gì mỷ nam tử, há phải chỉ một mình Hứa quan nhân? Nếu tiểu muội ở địa vị bà thì quyết chẳng để người ta khinh nhờn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu là Băng Nhi thì làm sao?

Bách Lý Băng từ từ đưa mục quang nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khi ấy tiểu muội nghĩ rằng: Chàng đã phụ thiếp thì tội gì phải đa tình, sao không giết phắt Hứa quan nhân đi cho rồi?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng bây giờ tiểu muội mới biết biển tình bát ngát không hiểu chỗ nào là bờ.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Băng Nhi! Băng Nhi còn nhỏ tuổi mà sao đã cả nghĩ thế?

Bách Lý Băng nở nụ cười thảm đạm đáp:

- Tiểu muội quen tính từ thủa nhỏ chẳng chịu thua ai bao giờ. Tiểu muội còn nhớ một hôm phụ thân đang nghiên cứu một môn tuyệt học kỳ công nhưng vẫn đòi phụ thân bồng đi thưởng tuyết. Phụ thân không chiều theo lời, tiểu muội liền khóc hoài khóc mãi. Trước nay lão nhân gia chưa từng trách mắng tiểu muội một câu mà hôm ấy đánh cho một chập. Tiểu muội vẫn gào khóc không ngớt. Suốt một ngày một đêm không uống một giọt nước. Từ mẫu khuyên giải cũng không nghe. Tiểu muội khóc đến khản cả tiếng. Sau phụ thân phải bồng đi thưởng tuyết tiểu muội mới dừng tiếng khóc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi lớn lên rồi thì sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội lớn rồi dần dần hiểu sự việc, dĩ nhiên hiểu lòng từ ái của song thân, giữ bề hiếu thuận với cha mẹ. Nhưng gia gia đã biết tính hễ tiểu muội kiên quyết làm việc gì là lão nhân gia cũng thuận theo. Nhưng sau khi gặp đại ca dường như tiểu muội biến thành người khác...

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Bây giờ biến thành ngoan ngoãn rồi phải không?

Bách Lý Băng đáp:

- Hỡi ơi! Tiểu muội nhẫn nại rất nhiều, việc gì cũng thuận theo đại ca mà không hiểu đại ca đã vui lòng chưa. Tiểu muội hằng lo âu một ngày kia đại ca sẽ ruồng bỏ tiểu muội, như Hứa tiên sinh đã ruồng bỏ Bạch Nương Tử...

Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả ngắt lời:

- Băng Nhi không phải là Bạch Nương Tử, ta cũng chẳng phải Hứa quan nhân thì sao lại bắt chằng vào vụ đó được? Băng Nhi hãy ngoan ngoãn chiếu cố cho bọn họ để tiểu huynh đi thôi.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt dặn:

- Đại ca đi rồi trở về sớm nghe.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra vuốt những sợi tóc rủ xuống mặt nàng nói:

- Băng Nhi ngoan ngoãn chờ tiểu huynh trở về.

Bách Lý Băng cười đáp:

- Tiểu muội rất nhẫn nại chờ đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu trở gót dạo bước ra đi. Chàng theo phương hướng của Bạch Phát lão nhân đã chỉ thị trèo lên vách núi.

Quả nhiên trên đỉnh núi có một khối đá chặn lên vuông lụa trắng. Trên vuông lụa này chỉ rõ đường lối.

Bạch Phát lão nhân nói đúng. Đoạn lộ trình này cực kỳ gian khổ, phải vượt qua rất nhiều hốc núi cùng khe suối hiểm trở. Có lúc phải lội suối, có lúc phải thi triển Bích hổ công để trèo lên vách đá dựng đứng.

Chàng ngấm ngầm ân hận trong lòng:

- Lão đã biết ta bị nội thương chưa lành, sao lại chỉ thị cho ta di vào con đường hiểm trở này? Phải chăng lão cố ý đày ải ta?

Nhưng chàng nhớ tới câu người quân tử đã hứa một lời thì coi nặng bằng non, rồi tiếp tục đem toàn lực ra đương đầu với mọi khó khăn hiểm trở.

Nguyên chàng bị nội thương rất nặng. Tuy chàng đã uống linh đan của Bạch Phát lão nhân nhưng vì điều dưỡng chưa đủ, thể lực chưa khôi phục hoàn toàn.

Chàng mới đi một lúc đã mệt nhoài, miệng thở hồng hộc, khắp mình mồ hôi toát ra như tắm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vừng thái dương đã vượt lên ngọn núi. Chàng không hiểu đường đất còn bao xa vẫn không dám dừng lại nghỉ ngơi. Cuộc hành trình này đối với chàng cực kỳ gian khổ.

Đến lúc mặt trời lên cao ba thước mới đến trước một con sông nước chảy xiết.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy dòng nước rộng chừng ba bốn trượng đục ngầu, đã chẳng có cầu bắc ngang lại không thuyền bè chi hết. Nếu là lúc bình thời với khoảng cách ba bốn trượng chàng còn có thể thi triển khinh công Đăng bình độ thuỷ để vượt qua. Chàng đứng ngẩn ngơ trên bờ rồi dùng đoản kiếm chặt cành tùng kết lại làm bè để vượt sông.

Tiêu Lĩnh Vu buộc xong bè toan mạo hiểm vượt sông thì đột nhiên nghe tiếng cười ha hả vọng lại rồi có tiếng người nói:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ tới chậm rồi. Nếu lão phu không tin là tiểu huynh đệ sẽ tới đây thì đã xuống thuyền đi được vài chục dặm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu lên thì thấy lão già đầu cài trâm gỗ, mình mặc áo xanh, râu chùng xuống đến trước ngực, tay cầm gậy trúc ngồi nghiễm nhiên trên chiếc bè bằng tre lớn kết lại. Cái bè tre từ trong khe bên bụi cỏ bơi ra.

Nước khe suối chảy rất gấp mà cái bè vẫn bình lặng trôi như đi trên mặt hồ phẳng lặng, coi rất ung dung.

Lão dùng cây trượng trúc chống xuống khe nước. Lập tức cái bè tre xông lên bờ, dừng lại trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thấy đúng là lão già đã gặp đêm qua. Nhưng hiện giờ lão đã búi tóc, mặt mũi rửa sạch những vết lem luốc, coi người cốt cách thần tiên tiêu sái. Chàng liền thở phào một tiếng nói:

- Vãn bối trọng thương chưa lành, hành động chậm chạp để lão tiền bối phải chờ lâu.

Bạch Phát lão nhân gật đầu cười đáp:

- Lão phu đã nhận ra tiểu huynh đệ cố gắng lắm...

Lão ngừng lại một chút rồi nói:

- Tiểu huynh đệ có biết lội nước không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Vãn bối không biết bơi lội.

Bạch Phát lão nhân hỏi:

- Nước khe suối này chảy xiết. Tiểu huynh đệ đã không biết bơi lội lại sức cùng lực kiệt, muốn đóng bè qua sông thì khó lòng sống được. Chẳng lẽ tiểu huynh đệ không sợ chết ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối đã có lời ước hẹn với lão trượng thì không thể thất tín được, đành phải mạo hiểm rồi muốn đến đâu thì đến.

Bạch Phát lão nhân mỉm cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ không hối hận ư?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Nếu vãn bối hối hận thì đã bỏ cuộc giữa đường chứ chẳng tới đây làm chi nữa. Nhưng có một điều vãn bối muốn thỉnh giáo lão trượng được chăng?

Bạch Phát lão nhân hỏi lại:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối theo những lời chỉ thị của lão trượng để lại, trải qua những cảnh hiểm nghèo, cái đó không đáng kể. Nhưng vãn bối biết còn đường khác sao lão trượng không chỉ thị để vãn bối đi theo con đường yên ổn mà lại đi theo nẻo đường trèo đèo lội suối làm chi?

Bạch Phát lão nhân đáp:

- Tiểu huynh đệ! Trên đời này có việc gì mà không vất vả mà thành được. Lão phu chỉ muốn thử nghiệm ở tiểu huynh đệ một chút mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vãn bối mà không bị thương thì dù đoạn đường nguy hiểm gấp mười cũng tự tin vượt qua được.

Bạch Phát lão nhân hỏi:

- Tiểu huynh đệ bị trọng thương và gặp bước gian nan nguy hiểm còn chịu đựng được. Nhưng đường đời há phải chỉ gian nan gấp mười mà thôi?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp:

- Câu hỏi của lão trượng rất huyền bí. Vãn bối thật là hồ đồ không sao hiểu được.

Bạch Phát lão nhân cười nhẹ đáp:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ đi đường mệt quá rồi. Mau nhắm mắt lại điều dưỡng một lúc, chờ thể lực phục hồi, tinh thần tỉnh táo rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy đầu nhức mắt hoa, thể lực không chống được nữa liền đáp:

- Vãn bối kính cẩn tuân mạng.

Rồi chàng ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Đang lúc mơ màng, đột nhiên chàng cảm thấy đầu bị đánh một đòn nặng rồi xỉu đi không biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, trời đã chính ngọ, chàng đang nằm trên đất cỏ mọc êm ái.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy hoa cỏ rực rỡ, mùi hương sực nức. Khu đất này xung quanh núi cao vây bọc, chỉ rộng chừng bốn năm trượng. Vì bốn mặt có núi cao nên gió lạnh không thổi vào được.

Giáp vách núi về phía đông có căn nhà gianh, xung quanh trồng toàn trúc.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc sờ cuốn bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng thấy hãy còn đó, trong lòng mới bớt khẩn trương.

Chàng từ từ đứng dậy thở phào một cái, cảm thất tinh thần sung túc. Bao nhiêu mệt nhọc đã tiêu tan hết, cả thương thế trong nội tạng cũng đã khỏi hẳn. Chàng rất lấy làm kỳ lẩm bẩm:

- Hiển nhiên ta đang ngồi bên khe suối điều dưỡng thì bị người đánh một chưởng vào đầu. Sao bây giờ lại ở chốn này? Bạch Phát lão nhân đâu rồi?

Sau khi trải qua cơn đại biến, tính chàng đã thay đổi thành thâm trầm. Chàng cảm thấy mình nằm đây là do Bạch Phát lão nhân đưa tới, có điều chàng không hiểu được chi tiết mà thôi.

Khu đất lòng chảo này nhỏ hẹp. ánh mặt trời lúc giữa trưa chiếu khắp hang hốc. Chàng nhìn rõ hết mà không thấy dấu chân người. Hay là những người trong khu đất này ở trong khu nhà gianh kia?

Tiêu Lĩnh Vu lại tra xét tình hình quanh khu nhà gianh thì thấy hoa tươi rực rỡ và rất nhiều thứ kỳ lạ. Hiển nhiên không phải mọc tự nhiên mà có người lấy giống từ nơi khác đưa tới đây trồng.

Chương 38 - Cảm lòng tri kỷ cao nhân tặng bí lục

Tiêu Lĩnh Vu nắm chắc mấy phần là căn nhà gianh trong thung lũng này là nơi ẩn cư của Bạch Phát lão nhân. Chàng cất bước tiến về phía trước thấy phên cửa mở rộng mà không có bóng người.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Được lão trượng có lòng hạ cố, vãn bối cảm kích vô cùng.

Dứt lời chàng chắp tay xá dài.

Hồi lâu vẫn không có tiếng người đáp lại, chàng nói lớn:

- Vãn bối phải đi ngay, không biết bao giờ lại được bái kiến tiên nhan?

Lần này thanh âm chàng vang động cả sơn cốc cũng không thấy tiếng người đáp lại. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão đã nói với ta sẽ dời khỏi đây để tới Tây Trúc, không chừng lão thượng lộ rồi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân bước qua cửa vào nhà thì thấy trong nhà quét tước sạch sẽ không một vết bụi mà không thấy bóng một người nào.

Nhà tuy rất sạch sẽ nhưng chỉ có hai phòng, một phòng khách và một buồng.

Trong phòng khách đặt một cái bàn gỗ và hai chiếc ghế trúc.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trên bàn gỗ đặt một cuốn sách mỏng. Trên cuốn sách có tờ giấy viết:

- " Muốn giúp cho tiểu huynh đệ đả thông sinh tử huyền quan, đêm qua lão phu đã dành hai giờ để làm việc này. Kỳ hạn đến nơi, không nán lại được. Đặc biệt lưu lại hai cuốn kiếm phổ, thần công để đền đáp ơn tri ngộ" Phía dưới đề ba chữ " Vong niên hữu" Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài tự nói một mình:

- Nếu ta tỉnh lại trước nửa giờ, không chừng gặp được lão nhân một lần.

Chàng nhấc tờ giấy lên, mấy chữ son đỏ đập ngay vào mắt:

" Diệp sơn kiếm pháp tinh lục. Đàm Vân Thanh thủ bút" Tiêu Lĩnh Vu cơ hồ không tin vào mắt mình. Chàng dụi mắt nhìn lại thì đúng là mấy chữ lớn: " Diệp sơn kiếm pháp tinh lục" Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ Vũ Văn Hàn Đào lúc ở trong cung cấm đã nhìn lão già tóc bạc lạy phục xuống và hô bằng Đàm Vân Thanh. Bây giờ tính danh ghi trên kiếm phổ cũng đúng như vậy.

Trong lúc nhất thời chàng xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi:

- Phải chăng lão này là người đã vào trước cung cấm và lấy hết võ công bí lục của thập đại cao

thủ để lại?

Chàng nghĩ tới đây bất giác la thầm:

- Thật đáng tiếc! Một vị cao nhân tuyệt thế như vậy mà ta chưa kịp thỉnh giáo họ tên. Hận cho mình có mắt không tròng.

Chàng mở thư ra coi lại thì ngoài ba chữ " Vong niên hữu" không còn danh tự nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào, lẩm bẩm:

- Lão này cùng ta bèo nước gặp nhau, âm dương sai trật thế nào lão lại coi ta là tri âm, để lại bí lục võ công mà ta mong mỏi mãi không được. Lão không lưu danh lại càng chứng tỏ khí độ thanh cao thoát tục.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn một lát rồi cầm lấy cuốn kiếm phổ của Đàm Vân Thanh thủ bút.

Chàng lại ngó đến cuốn thứ hai thì thấy đề " Đàn chỉ thần công", phía dưới còn hàng chữ nhỏ "Thiếu Lâm đệ tử Vô Tướng để lại" Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Ta đã nghe sư phụ nói đến môn Đàn chỉ thần công của phái Thiếu Lâm là một thứ thần công tuyệt cao. Không ngờ lão cũng để lại cho ta.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng mở trang đầu ra coi thì thấy viết:

-" Lão tăng tự biết sẽ tận mạng ở cấm cung, lại thấy những vị cùng ngộ nạn đều cúi xuống viết võ công để lại. lão tăng cũng hi vọng rằng sau này có người vào cung cấm lấy được thủ lục võ công lưu lại để tuyệt kỷ khỏi thất truyền" Tiêu Lĩnh Vu thở dài tự nói một mình:

-Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên tốn công kiến tạo tòa cung cấm với dụng ý quăng một mẻ lưới quét hết cao thủ đệ nhất võ lâm trong thiên hạ để xưng bá giang hồ. Nhưng lão lại chết trước những quần hào bị giam hãm mà võ công cũng chưa kịp lưu lại. Thế mới biết muốn hại người thành ra mình lại bị hại trước. Chẳng hiểu lão có tiêu liệu điều này không?

Chàng tiếp tục đọc xuống phía dưới:

-"Nhưng võ công phái Thiếu Lâm mông mênh như biển cả, thực ra không phái nào bì kịp. Những thành tựu của lão tăng cũng không ngoài những thủ lục của các vị sư tổ truyền đời lưu lại. Lão tăng tự nghĩ nếu mình không để lại gì thì thật cũng đáng tiếc, liền đem môn Đàn chỉ thần công, một môn mà lão tăng đã luyện thành thuộc, để người đời sau chỉ cần luyện trong một thời gian ngắn cũng đã thu được thành tựu rất lớn.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời thở phào, nghĩ thầm:

- Đại sư để lại môn Đàn chỉ thần công là đã rút kinh nghiệm suốt đời rèn luyện cực khổ. Khi nào ta dám coi thường?

Chàng liền lùi lại, kính cẩn nhìn cuốn sách lạy hai lạy, khấn rằng:

- Nay đệ tử được coi tuyệt kỷ của đại sư để lại, thật là thỏa chí bình sinh. Sau này nếu có dịp nhất định đem công lao của đại sư trả về phái Thiếu Lâm.

Trong cuốn bí lục, Vô Tướng đại sư chỉ bàn về tuyệt kỷ Đàn chỉ thần công, nhưng đây là kinh nghiệm huyết lệ của đại sư đúc kết mấy chục năm rèn luyện.

Nguyên Vô Tướng đại sư là một nhân tài kiệt xuất của phái Thiếu Lâm. Theo thống kê thì hơn trăm năm nay phái Thiếu Lâm đã có mười hai vị chọn luyện môn Đàn Chỉ thần công, nhưng cả mười hai vị đều bỏ dở, không một ai thành tựu. Trong số này có hai người vì thẹn với sư trưởng, tự tử mà chết.

Vô Tướng đại sư xem xong cuốn Bách Niên ký sự biểu thì trong lòng phẫn khích, quyết chí luyện môn Đàn chỉ thần công.

Khi ấy nhiều người khuyên đại sư nên lựa môn khác mà luyện, nhưng đại sư đã quyết tâm nhất định luyện môn này. Vô Tướng đại sư phải luyện mất mười ba năm mới có thành tựu.

Tiêu Lĩnh Vu coi tới đây, bất giác hít một hơi khí lạnh, nghĩ thầm:

- Nếu ta cũng phải mất mười ba năm mới luyện thành thì e rằng tình thế không cho phép.

Chàng trấn tĩnh tâm thần coi tiếp xuống dưới thì thấy viết:

-"Sau khi lão tăng luyện thành tuyệt kỷ mới dần dần hiểu ra những yếu quyết bên trong. Đáng tiếc là những bậc tiên sư đời trước chưa tìm ra yếu quyết nên luyện mất nhiều thì giờ. Lão tăng không nỡ để tâm huyết mấy chục năm bị mai một trong cấm cung và cầu nguyện Đức Phật từ bi bảo hựu cho người nào luyện thành tuyệt nghệ này đem ra trừ gian giệt ác".

Phần dưới Vô Tướng đại sư nói về yếu quyết, rất phân minh mạch lạc, trước thuật rất rõ ràng.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý vào bí lục, bất giác vừa đọc vừa ghi nhớ yếu quyết, bắt đầu tập luyện.

Môn Đàn chỉ thần công này vô cùng ảo diệu nhưng Vô Tướng đại sư đã phân rải rõ ràng cho nên việc luyện tập giản dị đi rất nhiều.

Cuốn sách quí giá này khiến Tiêu Lĩnh Vu bất giác đã luyện tập được mười lần.

Mãi đến lúc trong nhà tối om chàng mới chợt tỉnh lại, lật đật cất hai cuốn bí lục, bước ra khỏi nhà gianh.

Chàng ngẩng đầu trông chiều trời thấy ráng chiều bao phủ vũ trụ mới biết ngày đã hoàng hôn.

Hiện giờ công lực Tiêu Lĩnh Vu đã hoàn toàn hồi phục. Chàng trèo lên ngọn núi nhìn rõ phương hướng rồi hối hả chạy về Nhân Duyên Phong.

Chàng về tới nơi thì màn đêm đã buông xuống, sắp vào canh một.

Trong bóng đêm chàng thấy một thiếu nữa áo trắng đứng ở sườn núi, mái tóc dài và vạt áo bay phất phơ trước gió.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm vội chạy lên hỏi:

- Có phải Băng Nhi đó không?

Thiếu nữ xoay mình lại, giơ tay vén mái tóc vừa cười vừa hỏi lại:

- Đại ca đã về đấy ư?

Quả nhiên thiếu nữ áo trắng là Bách Lý Băng. Nàng đã đổi y phục nữ nhân.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài hỏi:

- Đêm hôm gió lạnh, Băng Nhi ra đây làm gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội ra đây chờ đại ca và đổi áo trắng cho đại ca dễ nhận.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu tiểu huynh không về đêm nay thì Băng Nhi cũng chờ tới sáng hay sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội đã nhất định là dù đại ca ba ngày chưa về thì tiểu muội cũng đứng chờ hết ba ngày đêm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Cô này đã chí tình với ta như vậy, sau này không biết bằng cách nào mà gỡ ra được?

Chàng lại hỏi:

- Nếu mười ngày tiểu huynh không về thì sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Không có chuyện đó. Tiểu muội tin đại ca quyết chẳng khi nào dối gạt tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra dắt nàng nói:

- Chúng ta về thôi, sáng mai còn phải thượng lộ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca có gặp người đó không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh đã gặp rồi. Hỡi ơi! Thẩm Mộc Phong hao tổn bao nhiêu tâm cơ tìm vào cung cấm để lấy võ công bí lục của thập đại cao thủ để lại đặng thỏa mã tâm nguyện xưng bá giang hồ. Nhưng hắn đã uổng một phen công sức, chẳng lấy được một bản bí lục võ công nào.

Chàng nói tới đây thì đã đi tới trước căn nhà gianh.

Thương Bát, Đỗ Cửu đang đứng chờ, thấy Tiêu Lĩnh Vu về khom lưng thi lễ nói:

- Đại ca đã về tới rồi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thương thế nhị vị huynh đệ ra sao?

Thương Bát đáp:

- Nhờ đại ca cho linh đơn thần diệu, thương thế của bọn tiểu đệ đã hoàn toàn bình phục.

Đỗ Cửu cũng nói theo:

- Trong nhà cơm rượu đã sẵn sàng, mời đại ca vào uống chén rượu tiếp phong.

Tiêu Lĩnh Vu đang đói liền rảo bước tiến vào.

Trên bàn đặt bốn khay thức ăn mùi thơm sực nức. Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ vì ở chốn hoang lương này không hiểu họ tìm đâu ra được mỷ vị?

Thương Bát hiểu ý liền nói ngay:

- Tiểu đệ săn được con gà rừng về làm món ăn, nhưng không hiểu có vừa miệng đại ca không?

Tiêu Lĩnh Vu cầm đũa nếm thử một miếng đáp:

- Huynh đệ nấu ngon lắm.

Thương Bát nhìn Bách Lý Băng nói:

- Bách Lý cô nương! Đại ca đã về rồi, cô nương nên ăn uống một chút.

Bách Lý Băng mỉm cười, hai má ửng hồng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn nàng hỏi:

- Sao? Băng Nhi không ăn uống gì ư?

Thương Bát cười đáp:

- Bách Lý cô nương chưa chịu uống một giọt nước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Thương Bát đáp:

- Cô đòi chờ đại ca về cùng ăn một thể.

Tiêu Lĩnh Vu không hỏi nữa, ngồi xuống trước nói:

- Bây giờ chúng ta hãy ăn cơm đã.

Thương Bát khéo tay, nấu món ăn rất ngon. Bốn người đều đói bụng nên ăn hết sạch.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy sắc mặt Trung Châu Nhị Cổ quả thấy thương thế đã hoàn toàn khỏi hẳn, trong lòng ngấm ngầm cảm kích người bạn vong niên. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu không nhờ lão tặng linh đan chữa trị thương thế cho Trung Châu Nhị Cổ thì ít ra phải mất

năm, ba mươi ngày mới thượng lộ được.

Thương Bát dọn bàn xong nói:

- Dường như Thẩm Mộc Phong cũng bị nội thương rất nặng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Huynh đệ đã thấy hắn rồi ư?

Thương Bát gật đầu đáp:

- Đỗ lão tam và tiểu đệ đều ngó thấy vẻ mặt hắn rất đỗi hoang mang ng ơ ngác.

Hắn phóng chưởng đánh ra, bọn tiểu đệ đã đánh lâu mệt nhoài mà vẫn còn chịu đựng được chưởng lực của hắn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng nội thương hai vị là do chưởng lực của hắn gây ra.

Thương Bát đáp:

- Đúng là thế đó.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hắn đã trúng Tu La chỉ lực của tiểu huynh mà còn phóng chưởng đánh hai vị trọng thương thì nội công hắn thật ghê gớm. Người thường không sao bì kịp. Dù là thập đại cao nhân ngày trước chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bách Lý Băng nhìn Đỗ Cửu hỏi:

- Hai vị đánh lâu mệt mỏi, sao còn chiến đấu với hắn?

Thương Bát đáp:

- Cô nương đưa lệnh của đại ca xuống cho bọn tại hạ chờ đợi ở trong hang để chờ đại ca hô hoán, không ngờ gặp phải bọn thủ hạ của Bách Hoa sơn trang đi tuần qua đó. Bọn tại hạ sợ chúng quấy nhiễu, phá kế hoạch của đại ca và cô nương nên nhanh chân chạy đi. Bọn chúng đuổi theo ráo riết. Bọn tại hạ chạy xa mấy dặm vừa thoát khỏi truy binh, không ngờ lại gặp cao thủ Bách Hoa sơn trang, rồi xảy ra cuộc ác đấu. Bọn tại hạ đả thương mười tên, nhưng cường địch người nhiều thế lớn, lại hung hăng không sợ chết. Bọn tại hạ phải chiến đấu ba giờ liền mới đánh lui được cường địch, liền nghĩ tới đại ca cùng cô nương phải lật đật trở lại. Trong hang họ cũng bố trí phòng vệ rất nghiêm mật, anh em tại hạ phải liều mình xông vào. Khi tới trạm thứ tư lại gặp bọn Chu Triệu Long. Hai bên kịch chiến chưa được bao lâu thì Thẩm Mộc Phong hối hả chạy tới. Hắn dẫn bọn thủ hạ rút lui. Khi đó bọn tại hạ đã bị trọng thương, phải miễn cưỡng vận động chân khí chạy về tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao huynh đệ biết Thẩm Mộc Phong đã bị trọng thương?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ thấy hắn phóng hai chưởng rồi hộc máu ra và lập tức trở gót chạy đi ngay. Chắc hắn sợ bọn tiểu đệ phát giác ra hắn đã bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Thế thì đúng rồi! May nhờ hoàng thiên bảo hộ, hai vị huynh đệ không bị tổn thương gì.

Thương Bát nói:

- Nếu không được đại ca cho thuốc giải thì e rằng bây giờ bọn tiểu đệ hài cốt đã lạnh rồi.

Đỗ Cửu nói:

- Đại ca sau khi bị trọng thương, chẳng kể gì tới sự an nguy của bản thân, gắng gượng vận nội lực cứu trợ cho bọn tiểu đệ. Mối nhân tình này thật khiến bọn tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp:

- Đã là chỗ anh em, sao lão đệ còn nói chuyện khách khí?

Bách Lý Băng xen vào:

- Bây giờ đã qua cơn nguy hiểm rồi, hà tất phải nói nữa.

Nàng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca đã bảo đi chơi Tây Hồ, không hiểu đại ca còn nhớ không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh đã nói câu gì dĩ nhiên là nhớ, nhưng bây giờ thời cơ không thuận tiện...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiểu muội cho rằng lúc này rất thuận lợi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Vì đại ca được anh hùng thiên hạ trông cậy. Lúc nào cũng bận rộn. Chẳng mấy khi gặp dịp Thẩm Mộc Phong đang ở thời kỳ phải dưỡng thương, đại ca mới có thì giờ rảnh rỗi một chút.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong sau một phen tỏa nhuệ. Bất luận hắn có bị trọng thương hay không, nhưng cũng cần có một thời gian để chỉnh đốn lại mọi việc.

Bách Lý Băng cả mừng, vội nói:

- Thế là đại ca ưng thuận rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Băng Nhi! Đáng lý ta ưng thuận, nhưng ta còn phải nhân cơ hội này để làm một việc khác.

Bách Lý Băng sịu mặt, buồn rầu hỏi:

- Vụ đó có quan trọng không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Quan trọng lắm, ta phải đi ngay. Hỡi ơi! Ta vào cung cấm với hi vọng có thể giúp y một tay. Chiếc chìa khóa cung cấm là của y tặng cho.

Bách Lý Băng nói:

- Nhưng vào cung cấm có lấy được gì đâu? Thủ lục võ công của thập đại cao thủ đều bị người lấy hết mất rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vận khí ta còn may lấy được thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Theo lời đại ca thì võ công của Trương Phóng là cao hơn hết trong thập đại cao thủ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Kể ra võ công của thập đại cao thủ đều lợi hại, khó mà biết được ai hơn ai kém. Nhưng lộ số võ công của địch nhân cùng lộ số với Trương Phóng.

Bách Lý Băng nói:

- Té ra là thế! Đại ca muốn đi cứu người hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Băng Nhi quả là người thông minh.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca đi cứu ai? Có thể cho tiểu muội biết được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta đi cứu Khâu Tiểu San.

Bách Lý Băng ngơ ngác hỏi:

- Khâu Tiểu San? Cũng là một vị cô nương xinh đẹp phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là tỷ tỷ của ta.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca họ Tiêu, y họ Khâu, sao lại là tỷ đệ được?

Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ thê lương, trầm ngâm nói:

- Nếu ta không được Vân Di truyền thụ võ công, Tiểu San tỷ tỷ đưa ra khỏi nhà thì ta chưa chắc đã sống đến ngày nay.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vân Di là ai? Có liên quan gì tới Khâu Tiểu San?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vân Di là mẫu thân Khâu Tiểu San. Ta mà không được Vân Di truyền thụ võ công thì nay còn sống được thì cũng chỉ là một thư sinh yếu đuối bệnh hoạn suốt đời...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Hỡi ơi! Bây giờ đại ca là một chàng thư sinh yếu đuối há chẳng hay hơn ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Vì như vậy tiểu muội có thể được ở luôn bên cạnh đại ca để chiếu cố cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Nếu mọi điều đúng như ước vọng của Băng Nhi thì liệu ta có cơ hội gặp Băng Nhi không? Dù gặp dịp quen biết nhau chăng nữa nhưng Băng Nhi thấy con người ốm o bệnh hoạn nằm liệt giường, liệu có chịu kết bạn với ta không?

Bách Lý Băng nở nụ cười thê lương đáp:

- Bây giờ đại ca được võ lâm công nhận là đại anh hùng, đại hào kiệt mà tiểu muội nói là bất cứ trường hợp nào tiểu muội cũng ưng chịu chắc đại ca cũng chẳng tin nào.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Tiểu huynh cũng tin, nhưng chắc giữa chúng ta chẳng có cơ hội quen biết nhau.

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Đại ca định đi đâu tương hội cùng Khâu cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ở Đoạn Hồn Nhai trong dãy Hành Sơn.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca có đưa tiểu muội theo không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hỡi ơi! Chỗ đó nguy hiểm lắm. Huống chi võ công đối phương rất cao cường, chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong. Ngay Khâu tỷ tỷ võ công hơn ta nhiều mà cũng không dám trở mặt chống đối y.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội biết đại ca không đưa tiểu muội đi theo không phải vì đối phương bản lãnh cao cường mà là sợ Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao ta lại sợ y?

Bách Lý Băng nói:

- Vì Khâu tỷ tỷ thấy đại ca đem theo một con xú nha đầu làm cho y cụt hứng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không phải thế! Điều trọng yếu là nơi đó rất hung hiểm và địch nhân cực kỳ lợi hại.

Bách Lý Băng nói:

- Chỗ nào hung hiểm cũng chưa bằng cung cấm. địch nhân võ công cao cường đến đâu cũng không đáng sợ bằng Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng nói rất có lý nên trong lúc nhất thời không biết đối đáp thế nào.

Trung Châu Nhị Cổ ngơ ngẩn ngồi một bên, muốn tìm lời an ủi Bách Lý Băng nhưng cũng chẳng biết nói sao.

Lại nghe Bách Lý Băng buồn rầu hỏi:

- Tiểu muội nói có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Băng Nhi đoán không đúng rồi, nhưng đã muốn đi thì ta cũng đưa đi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Thật chứ! Đại ca không sợ Khâu tỷ tỷ nổi nóng ư?

Chương 39 - Khâu tiểu san không cho hội diện

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Khâu tỷ tỷ chẳng bao giờ nổi nóng. Băng Nhi đừng nói càn.

Bách Lý Băng thấy vẻ mặt chàng nghiêm nghị, tỏ ra rất kính trọng Khâu tỷ tỷ, quả nhiên nàng không dám nói nữa.

Bấy giờ Thương Bát mới hắng dặng một cái, lên tiếng:

- Đại ca! Tiểu đệ cùng Đỗ lão tam đi theo đại ca được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Đoạn Hồn Nhai là một nơi cực kỳ nguy hiểm, Ngọc Tiêu lang quân lại là một nhân vật lợi hại phi thường. Tưởng hai vị huynh đệ không nên mạo hiểm.

Thương Bát nói:

- Đại ca đã nhất định đi thì bọn tiểu đệ cũng nên theo đi mới phải...

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt lên, thở dài nói:

- Võ công của Khâu tỷ tỷ còn hơn ta nhiều. Hai vị đã biết rồi chứ?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ biết rồi. Có điều bản lãnh Khâu cô nương có lẽ còn cao hơn cả Ngọc Tiêu lang quân. Điều đáng ngại là sau lưng Ngọc Tiêu lang quân còn có người o bế hắn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế! Ta đi chuyến này thắng hay bại khó mà biết trước. Hai vị huynh đệ tội gì dấn thân vào nơi nguy hiểm?

Thương Bát đáp:

- Chính vì đại ca không nắm vững phần thắng, bọn tiểu đệ càng cần đi theo để chia sẻ mối gian lao, nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Hai vị muốn theo ta cũng được. Nhưng đến Hành Sơn rồi, hai vị phải nghe lời tiểu huynh. Dù tiểu huynh không thắng được bên địch, hai vị cũng không được ra tay tương trợ.

Thương Bát đáp:

- Được rồi! Bọn tiểu đệ xin tuân lời đại ca dạy bảo.

Mấy người bàn định xong rồi ai nấy đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau đã lên đường. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy đi suốt đêm ngày.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ, quần hùng đến chân núi Hành Sơn.

Tiêu Lĩnh Vu nhẩm tính thấy còn cách ngày ước hội đến gần hai tháng. Chàng nghĩ bụng:

- Phen này mà Ngọc Tiêu lang quân đến phó ước tất đem theo những tay trợ thủ cao cường. Nếu Khâu tỷ tỷ không chịu uy hiếp, tất chẳng tránh khỏi một phen ác chiến ở dưới đáy Đoạn Hồn Nhai. Trong mình ta hiện có võ công bí lục của Tiêu Vương Trương Phóng, lại còn võ công và kiếm thuật của Đàm Vân Thanh và Vô Tướng đại sư. Chi bằng ta nhân cơ hội này đem ra tập luyện. Dù trong thời gian ngắn ngủi chưa luyện đến nơi nhưng cũng thêm phần bổ ích khi động thủ.

Chàng nghĩ thế rồi toan bảo Thương Bát tìm một nơi bí mật để luyện võ công, nhưng bỗng chàng động tâm tự nhủ:

- Sao ta không đến Đoạn Hồn Nhai để cùng Khâu tỷ tỷ nghiên cứu ba bộ bí lục này?

Quyết định rồi chàng quay lại bảo Trung Châu Nhị Cổ:

- Hai vị huynh đệ có thuộc địa thế trong dãy Hành Sơn này không?

Thương Bát đáp:

- Những chỗ nổi danh tiểu đệ đều biết cả.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Huynh đệ có biết Đoạn Hồn Nhai ở đâu không?

Thương Bát cùng Đỗ Cửu bàn nhau một lúc rồi đáp:

- Tiểu đệ có biết, nhưng chỗ đó thật là nguy hiểm, đúng như tên của nó.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy các vị dẫn ta đi.

Thương Bát cất bước đi trước.

Trước nay Bách Lý Băng vẫn là người hoạt bát. Nhưng từ lúc tiến vào dãy Hành Sơn, đột nhiên nàng biến đổi tâm tính, đã ít nói lại không hay hỏi, cứ lẳng lặng theo sau ba người.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thái độ khác lạ của nàng, nhưng không biết an ủi bằng cách nào cho tiện, đành lờ đi như không biết gì.

Tiêu Lĩnh Vu vượt qua mấy ngọn núi, đến một nơi rất hoang lương. Nơi này là một khu lòng chảo mọc đầy cỏ dại, bốn mặt núi non vây bọc.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang bỗng ngó thấy một cánh chim bay trên thảo nguyên, trong lòng rất lấy làm kỳ, quay lại hỏi Thương Bát:

- Phải chăng đây là Đoạn Hồn Nhai?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Không phải! Đây là Xà Viên, một nơi rất nổi danh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Xà Viên ư? Cái tên này tất có nguyên nhân?

Thương Bát đáp:

- Đúng thế! Khu đồng cỏ này có rất nhiều rắn độc. Hàng ngày cứ sáng sớm là trên thảo nguyên bao phủ một làn mù mỏng sắc trắng. Đến gần trưa mới tan đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Thương Bát đáp:

- Bầy rắn nhả độc khí ra. Ban đêm trời lạnh khí độc ngưng kết như làn mây mù. Mặt trời lên cao khí độc mới phân tán ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy thì chúng ta đi đường khác, đừng vượt qua thảo nguyên nữa được chăng?

Thương Bát đáp:

- Đi đường quanh cũng được, nhưng tiểu đệ không biết bao xa. Theo chỗ tiểu đệ biết thì Xà Viên là con đường duy nhất để đến Đoạn Hồn Nhai.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đã thế chúng ta đành phải vượt qua Xà Viên này vậy.

Đỗ Cửu nói:

- Đại ca hãy khoan!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đỗ huynh đệ còn chuyện chi nữa?

Đỗ Cửu mở bọc lấy ra bốn bộ xà cạp bịt chân nói:

- Lão nhị đã chuẩn bị đầy đủ và sai tiểu đệ đem theo nhiều lương thảo, dùng bốn bộ xà cạp này để vượt qua Xà Viên.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại khen Thương Bát:

- Lão nhị quả nhiên cẩn thận.

Thương Bát đáp:

- Những chuyện nhỏ nhặt đó dĩ nhiên tiểu đệ phải chuẩn bị đầy đủ cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn nói nhiều liền lấy xà cạp quấn vào chân.

Bách Lý Băng và Trung Châu Nhị Cổ cũng chia xà cạp quấn vào chân mình.

Thương Bát thấy Bách Lý Băng thủy chung nét mặt vẫn buồn rười rượi, dường như mấy bữa nay nàng già đi nhiều thì than thầm trong bụng:

- Con nha đầu này còn nhỏ tuổi mà đã phải nếm mùi sầu muộn. Thật là tội nghiệp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn nói:

- Cô nương sợ rắn phải không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không sợ.

Thương Bát nói:

- Nhiều cô võ công cao cường mà thấy rắn cũng sợ hết hồn. Cô nương coi thường rắn độc, thật là hiếm có.

Bách Lý Băng cười đáp:

- Trước kia tiểu muội cũng sợ lắm, nhưng hiện nay thì không biết sợ là gì nữa.

Thương Bát lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Xưa nay khó nhất ở đời là cái chết. Tiểu muội chết còn không sợ thì việc gì mà sợ rắn?

Thương Bát sửng sốt một chút. Hắn không dám kéo dài câu chuyện liền cất bước, miệng hô:

- Tiểu đệ xin dẫn đường cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Băng Nhi! Dường như Băng Nhi có tâm sự trầm trọng phải không?

Bách Lý Băng cười khổ đáp:

- Tiểu muội chỉ lo âu một điều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội chỉ sợ Khâu cô nương chẳng chịu dung tình.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Sao y lại chẳng chịu dung tình?

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca chưa hiểu lòng dạ đàn bà...

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười ngắt lời:

- Băng Nhi chưa hiểu Khâu tỷ tỷ là người lòng dạ quảng bác. Ngay bọn nam tử trượng phu cũng còn thua y. Băng Nhi bất tất phải nghĩ vơ vẩn nữa.

Bách Lý Băng khẽ thở dài đáp:

- Tiểu muội chỉ mong đại ca xét đoán không lầm.

Rồi nàng cất bước tiến về phía trước.

ở trên núi ngó xuống thấy đồng cỏ rậm um mà chưa hiểu cỏ mọc cao bao nhiêu. Khi đi vào mới biết chỗ thấp cũng đến ngang lưng, mà chỗ cao thì ngập đầu.

Mấy người rẽ cỏ mà đi, mũi ngửi thấy mùi tanh hôi sặc sụa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Đừng nói là trong làn cỏ có rắn độc, nguyên mùi tanh hôi cũng đủ khiến cho người ta thấy buồn nôn muốn lảng tránh rồi.

Bách Lý Băng người thấp nhỏ, lẽo đẽo theo sau Thương Bát, nhiều chỗ cỏ che lấp không thấy người.

Tiêu Lĩnh Vu cám cảnh cho nàng, miệng lẩm bẩm:

- Cô này từ thủa nhỏ được ăn sung mặc sướng, lại được song thân cưng chiều, mọi việc đều có nữ tỳ chiếu cố. Chuyến này nàng theo ta trà trộn vào đám công nhân, quần tụ cùng đám đàn ông mồ hôi khét lẹt. Bây giờ lại theo ta dấn thân vào ổ rắn độc, chìm mình giữa đám cỏ dại. Thật là tội nghiệp cho cô quá.

Bất giác chàng lên tiếng hỏi:

- Băng Nhi cực lắm phải không?

Bách Lý Băng quay lại cười nói:

- Tiểu muội thấy nơi đây đẹp lắm. Có chi mà cực?

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến lên đi song song với nàng, chậm rãi nói:

- Băng Nhi! Ta biết Băng Nhi theo ta cực nhọc nhưng không nói ra miệng mà thôi.

Bách Lý Băng cất giọng ôn nhu đáp:

- Tiểu muội chẳng thấy chi cực nhọc mà chỉ lo Khâu tỷ tỷ không chịu dung tình.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Cái đó Băng Nhi khỏi lo. Nhất định Khâu tỷ tỷ sẽ đối với Băng Nhi rất tử tế.

Đột nhiên Thương Bát hô:

- Coi chừng!

Đồng thời hắn phóng chưởng đánh ra. Chưởng phong mạnh như gió bão khiến cho cỏ dại dạt sang hai bên, rung động đến ngoài hai trượng.

Một con quái xà mào đỏ, miệng phun phè phè chuồn vào trong đám cỏ rậm.

Thương Bát dừng bước lại nói:

- Con rắn mào đỏ là giống Phụng quan xà, nọc độc vô cùng. Nó lại có thể nhảy chồm lên để cắn người. Các vị hãy rút khí giới cầm tay để phòng ngừa.

Rồi hắn thò tay vào bọc lấy chiếc bàn tính ra.

Tiêu Lĩnh Vu rút đoản kiếm ra nói:

- Băng Nhi! Thanh đoản kiếm này Băng Nhi dùng rất vừa vặn trong đám cỏ rậm này. Vậy hãy cầm lấy đề phòng.

Bách Lý Băng đáp:

- Không cần đâu, Thương đại hiệp mở đường hễ đụng đến cỏ là rắn sợ bỏ chạy hết.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, đành đi sát nàng để hộ vệ.

Thương Bát huy động chiếc bàn tính để vạch cỏ, thỉnh thoảng lại phóng chưởng ra đánh vào khoảng không. Đúng là đả thảo kinh xà. Bốn người đi hết đồng cỏ rậm vẫn không bị rắn cắn.

Hết khu đồng cỏ là một trái núi cao chắn đường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn trái núi khẽ hỏi:

- Phía trước không có đường đi thì làm thế nào?

Thương Bát đáp:

- Đoạn Hồn Nhai ở ngay sau cánh thảo nguyên này thì phải. Chẳng lẽ còn phải vượt qua trái núi cao này nữa?

Bỗng thấy Bách Lý Băng giơ tay lên hỏi:

- Cái gì bên kia?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo tay nàng trỏ chỉ thấy vách núi dựng đứng, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ hỏi lại:

- Băng Nhi! Băng Nhi thấy cái gì vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Dường như là có người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- ở chỗ nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Cạnh phiến đá kia, nhưng chỉ thoáng cái là mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Công lực y thâm hậu, mục lực sắc bén, chắc không lầm được. Ta phải lại đó coi.

Rồi chàng rảo bước đi trước.

Khối đá này cao đến hai trượng, dựa vào vách đá.

Tiêu Lĩnh Vu đi quanh ra phía sau thì chỉ thấy bụi cỏ rậm bịt lấy cái khe trống giữa vách núi và tảng đá.

Mục quang chàng sắc bén, vừa ngó qua đã phát hiện ra đây không phải là đám cỏ tự nhiên. Chàng thò tay nắm lấy kéo ra được ngay.

Giữa tảng đá và vách núi hiện ra một động khẩu.

Thương Bát chợt tỉnh ngộ ủa lên một tiếng rồi nói:

- Phải rồi! Muốn đến Đoạn Hồn Nhai phải xuyên qua một tiểu động. Chắc là chỗ này đây.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói tiếp:

- Dường như có người không muốn cho chúng ta đến Đoạn Hồn Nhai nên đã dùng mớ cỏ này che lấp mặt sau động khẩu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi:

- Băng Nhi! Băng Nhi có nhìn thấy bóng người thật không?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội nhất định là thấy một bóng người mất hút vào sau phiến đá lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh dẫn đường, chúng ta tiến vào trong xem sao.

Chàng cất bước đi trước.

Một luồng gió lạnh thổi vào mặt khiến mọi người run lên.

Sơn động này tuy quanh co nhưng mặt đất bằng phẳng lại không có mùi hôi hám. Hiển nhiên ở đây không khí vẫn lưu thông được.

Đi chừng mấy chục trượng thì đã thấy ánh dương quang phía trước, thì ra đã đến cửa động rồi.

Ngoài cửa động cảnh vật biến đổi. Một hang núi sâu thẳm đầy vân vụ chận đứt đường đi.

Ngoài cửa động là vách đá cheo leo dài đến bốn năm trượng, phía trên là trời xanh, dưới là vực thẳm. Ba mặt đều là vách núi cao ngất.

Bách Lý Băng cúi đầu nhìn khe núi đầy vân vụ mịt mờ liền hỏi:

- Đại ca! Không chừng vực thẳm này chính là Đoạn Hồn Nhai?

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Thương Bát rồi đáp:

- Nếu Thương huynh đệ dẫn đường không lầm thì có lẽ đây chính là Đoạn Hồn Nhai.

Bách Lý Băng lẩm bẩm một mình:

- Vụ này thật là quái dị.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều gì quái dị?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội thấy bóng người mất hút sau tảng đá và tự tin mình không phải hoa mắt. Nhưng người đó đâu rồi? Nếu họ không ở trong động thì chỉ còn đường ẩn thân dưới vực thẳm đầy mây mù phong tỏa này.

Thương Bát cũng nói:

- Trong động tuy tối tăm nhưng chỉ rộng chừng vài thước. Tiểu đệ đã lưu tâm điều tra thì không thấy một bóng người.

Bách Lý Băng nói:

- Họ chỉ còn đường duy nhất là xuống đáy vực.

Nàng ngửng đầu ngó vách núi bốn mặt nói tiếp:

- Tiểu muội không tin là họ có thể trèo lên vách núi cao hơn trăm trượng đầy rêu xanh mà không để lại vết tích gì.

Nàng vừa dứt lời đột nhiên có thanh âm trong trẻo vọng từ dưới đáy vực lên:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp tìm được đến đây đủ tỏ ra là con người đại tín đại dũng. Nhưng tiểu thư của tiểu tỳ đã thay đổi chủ kiến, không muốn gặp Tiêu đại hiệp nữa.

Thanh âm tuy không lớn nhưng rõ ràng, ai nấy đều nghe rõ.

Bách Lý Băng đột nhiên cất bước tiến ra bờ vực thẳm.

Tiêu Lĩnh Vu vội chụp tay nàng kéo lại rồi cất tiếng hỏi:

- Cô nương là ai vậy?

Tiếng thiếu nữ cất lên hỏi lại:

- Tiêu đại hiệp là quý nhân thành ra mau quên quá. Đại hiệp không nhận ra thanh âm tiểu tỳ nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Cô nương là Tố Văn?

Cô gái kia đáp:

- Chính tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Khâu tỷ tỷ của tại hạ có bình yên chăng?

Tố Văn đáp:

- Bình yên lắm. Tiểu thư đã biết tướng công vượt ngàn dặm cực nhọc tới đây rất lấy làm cảm kích. Nhưng tiểu thư đã cải biến tâm ý rồi, sai tiểu tỳ khuyên tướng công nên về đi, đừng ở lại vô ích.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Tố Văn cô nương...

Tố Văn ngắt lời:

- Đại hiệp cứ kêu tên tiểu tỳ là được, đừng hô hoán cô nương chi hết. Tiểu tỳ không dám lãnh thụ.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ muốn cô nương xuất hiện nói chuyện được chăng?

Tố Văn đáp:

- Được lắm! Để tiểu tỳ lên đó.

Thị vừa dứt lời, bóng người đã xuất hiện. Tố Văn toàn thân bận áo xanh, mái tóc rẽ đôi búi lên hai bên đỉnh đầu tỏ rõ là một thiếu nữ. Thị từ đáy vực thẳm mịt mờ vân vụ nhảy lên.

Tiêu Lĩnh Vu biết rõ là dưới vực có chỗ đặt chân nhưng bị mây mù che kín nên không trông thấy rõ. Chàng thấy Tố Văn từ dưới vực nhảy lên, chẳng lấy gì làm kinh dị, nhìn Tố Văn hỏi:

- Hiện giờ Khâu cô nương có ở Đoạn Hồn Nhai không?

Tố Văn gật đầu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao Khâu tỷ tỷ đột nhiên biến cải tâm ý không muốn cho tại hạ đến gặp mặt?

Tố Văn trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Cô nương không nói rõ nội tình cho tiểu tỳ hay, nhưng tiểu tỳ đoán là hoàn toàn tại nơi tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao lại tại nơi tại hạ được?

Tố Văn đáp:

- Tiểu thư rất giỏi môn độn toán, chắc tiểu thư đã tính được tướng công lưu lại chẳng ích gì nên sai tiểu tỳ chuyển lời cho tướng công hay là nên trở về đi, đừng ở đây nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Tại hạ có một việc, mong rằng Tố Văn cô nương chuyển lời đến cho tiểu thư.

Tố Văn hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ ở cung cấm về đây, may mà không đến nỗi nhục mạng. Tại hạ đã lấy được một vật mà Khâu tiểu thư nóng lòng mong đợi.

Tố Văn hỏi:

- Tướng công nói là đã vào cung cấm rồi về đây phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Tố Văn trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tiểu thư đã căn dặn tiểu tỳ, bất luận trường hợp nào cũng bảo tướng công về đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Khâu tiểu thư đã cương quyết không cho tại hạ gặp mặt thì cũng không còn cách nào nữa. Nhưng tại hạ có vật này, phiền cô nương trao cho Khâu tiểu thư được chăng?

Tố Văn đáp:

- Đừng nói một vật, cả mười vật tiểu tỳ cũng xin trao lại cho tiểu thư.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy cuốn thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng đưa cho Tố Văn nói:

- Cô cầm cái này về trao cho Khâu tiểu thư.

Tố Văn không nhìn gì đến, cầm ngay lấy cất vào bọc nói:

- Tiêu đại hiệp đã nghĩ đến hảo ý của tiểu thư, vậy cũng không nên trách y.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi. Cô nương hãy cẩn trọng, tại hạ xin cáo biệt.

Tố Văn lộ vẻ băn khoăn nói:

- Phiền tướng công cực nhọc chạy đi chạy về, trong lòng tiểu tỳ thật chẳng an tâm chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời, chàng trở gót theo thạch động trở ra hết khu thảo nguyên mới dừng lại.

Trung Châu Nhị Cổ thấy Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt không vui, chẳng dám hỏi gì.

Mãi đến khi dừng bước, Bách Lý Băng mới thở dài lên tiếng:

- Đại ca ơi! Tiểu muội làm hại đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sôt hỏi:

- Băng Nhi có làm hại gì ta đâu?

Bách Lý Băng đáp:

- Nhất định Khâu tiểu thư thấy tiểu muội theo sau đại ca nên bực mình không muốn tương hội cùng đại ca nữa.

Tiêu Lĩnh Vu phì cười nói:

- Băng Nhi thật khéo đa tâm.

Chương 40 - Địch nhân kéo đến rất đông người

Chàng đưa tay ra nắm lấy tay Bách Lý Băng ngồi xuống đất hỏi:

- Băng Nhi có biết ta tới đây làm gì không?

Bách Lý Băng đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu muội biết rõ lắm. Đại ca tới đây kiếm Khâu tiểu thư.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Băng Nhi có biết ta kiếm y làm gì không? Tại sao y lại ẩn cư tại nơi khủng khiếp này?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Cái đó thì tiểu muội không thể hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Vậy bây giờ ta kể cho Băng Nhi nghe.

Mấy bữa nay Bách Lý Băng mặt buồn rười rượi, bây giờ đột nhiên hớn hở vui tươi hỏi:

- Chẳng lẽ không phải đại ca tới đây viếng thăm y?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu...

Chàng ngần ngừ một lát rồi nói tiếp:

- Điều quan trọng là Khâu tiểu thư có ước hẹn với một nhân vật bản lãnh xuất chúng ở chốn Đoạn Hồn Nhai, dĩ nhiên là để quyết đấu sinh tử.

Bách Lý Băng hỏi xen vào:

- Đại ca đến giúp Khâu tiểu thư một tay phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Người ước hẹn với y chẳng những võ công cao cường mà còn có hậu viện lợi hại hơn nhiều. Khâu tỷ tỷ có ơn cứu mạng ta. Ta được như ngày nay hoàn toàn do y ban cho. Bất luận cuộc ác đấu hung hiểm tới đâu ta cũng không thể khoanh tay đứng ngoài được.

Bách Lý Băng gật đầu nói:

- Đã có chuyện ân oán với nhau thì dĩ nhiên đại ca phải viện trợ cho Khâu tiểu thư.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Vì thế ta quyết tâm ở lại đây để chờ người kia tới phó ước...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiểu muội ở lại đây với đại ca.

Bản ý Tiêu Lĩnh Vu là muốn khuyên nàng dời khỏi chốn này, ngờ đâu chàng chưa vào chính đề, Bách Lý Băng đã nói trước đòi ở lại khiến chàng không khỏi ngẩn người ra.

Bách Lý Băng thở dài nói tiếp:

- Tiểu muội cũng biết là ở lại đây cũng chẳng giúp gì cho đại ca được...

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ơi! Cuộc chiến đấu này chúng ta rất ít nắm được phần thắng. Băng Nhi ở lại đây há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Hỡi ơi! Nếu đại ca bị chết trong trận đấu này, chẳng lẽ tiểu muội còn sống được ư?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm:

- Cô này hết tình ý với ta như vậy, sau này kết cục sẽ đi tới đâu?

Chàng chẳng có cách nào thoát ly được Bách Lý Băng cho nàng dời khỏi nơi hiểm ác, chàng đành đổi chủ ý hỏi:

- Băng Nhi! Băng Nhi ở lại với ta cũng được nhưng phải chịu nghe ta hai điều.

Bách Lý Băng hỏi lại:

- Hai điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta chưa ưng thuận thì Băng Nhi không được nhúng tay vào.

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội chịu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ nói:

- Đại khái hai vị cũng hiểu được là cường địch rất lợi hại. Hai vị ở lại đây cũng vô ích. Huống chi Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng đang nóng lòng chờ đợi. Vậy hai vị nên đi báo cho họ hay.

Đỗ Cửu nói:

- Bọn tiểu đệ tự biết võ công không giúp gì được cho đại ca, nhưng...

Thương Bát vội ngắt lời:

- Theo ý đại ca phải chăng muốn bọn tiểu đệ đi báo tin cho Tôn Bất Tà lão tiền bối và Vô Vi

đạo trưởng biết hiện giờ đại ca đang ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất tất phải thế. Hai vị chỉ cần nói tiểu huynh vẫn bình yên, đừng lo lắng gì.

Sau vụ này tiểu huynh còn sống ở nhân gian dĩ nhiên sẽ tìm tới các vị.

Thương Bát nghiêm nghị nói:

- Đại ca nên vì đồng đạo võ lâm thiên hạ mà bảo trọng tấm thân. Bọn tiểu đệ đi đây.

Đỗ Cửu dường như còn muốn nói nữa nhưng bị Thương Bát nắm áo kéo chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn ngơ nhìn theo bóng hai người cho đến khi mất hút mới thở dài nói:

- Băng Nhi! Chúng ta tìm đến một nơi bí mật ẩn thân.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao chúng ta lại phải ẩn thân?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì tiểu huynh muốn luyện mấy thứ võ công.

Bách Lý Băng đáp:

- Được rồi! Tiểu muội bảo hộ cho đại ca.

Hai người liền vào khu đồng cỏ, tìm một nơi có thể ẩn thân rồi ở đó.

Tiêu Lĩnh Vu một mặt ráng luyện môn Đàn chỉ thần công theo thủ lục của Vô Tướng đại sư, một mặt cùng Bách Lý Băng nghiên cứu kiếm thuật của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn.

Bách Lý Băng ngoài những lúc luyện công với Tiêu Lĩnh Vu cô lại đi săn bắn gà rừng thỏ nội về nấu nướng để làm bữa, có lúc cô hái trái tùng làm vật thực.

Nơi đây không có vết chân người. Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng ngoài lúc ăn uống lại luyện võ tập kiếm. Hai người để hết tâm trí vào việc rèn luyện nên chưa được hai tháng võ công đã tiến triển rất nhiều.

Một hôm Tiêu Lĩnh Vu bấm đốt ngón tay tính lại thời gian thì đã gần đến kỳ hạn phó ước. Chàng quay lại nhìn Bách Lý Băng bất giác phì cười.

Bách Lý Băng đang nhóm lửa nướng một con thỏ rừng thấy chàng cười liền ngừng tay lại hỏi:

- Đại ca cười gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đáng tiếc ở chốn thâm sơn này không có cái gương đồng để Băng Nhi soi mình. Một vị đại cô nương nguyệt thẹn hoa nhường bỗng biến thành tên tiểu khiếu hóa.

Bách Lý Băng cũng bật cười đáp:

- Còn đại ca thì sao? Đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc, cũng chẳng hơn gì tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Băng Nhi! Dạo này chúng ta để hết tâm trí vào việc luyện công học kiếm, cả thân mình cũng không nghĩ tới. Vừa rồi tiểu huynh tính lại thì cũng đã sắp đến kỳ ước hội của Khâu tỷ tỷ. Chẳng bữa mai thì ngày mốt họ sẽ tới. Bữa nay chúng ta phải tắm rửa rồi lên đỉnh núi trú ngụ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao phải thiên cư lên đỉnh núi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta phải chia phiên theo dõi xem họ kéo đến bao nhiêu người.

Bách Lý Băng nhìn tình thế bốn mặt rồi đáp:

- Coi địa thế xung quanh thì dường như không còn con đường nào khác...

Rồi nàng tiếp tục nướng thỏ, nói tiếp:

- ở đây đi về phía tây chừng một dặm có khe suối nhỏ. Đại ca ra đó tắm gội trước đi.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu gần hai tháng nay chỉ chuyên chú vào việc luyện võ công, chưa từng dời khỏi chỗ trú ẩn.

Chàng theo lời đi về hướng tây chưa đầy một dặm quả nhiên thấy một dòng suối nhỏ. Chàng liền xuống tắm rửa rồi thay quần áo. Nghiễm nhiên chàng đã khôi phục lại phong tư anh tuấn.

Tiêu Lĩnh Vu trở về chỗ cũ thì Bách Lý Băng đã nướng xong con thỏ.

Chàng thấy Bách Lý Băng vì mình mà phải cực nhọc thì trong lòng rất cảm động. Chàng đến bên vuốt mái tóc bù xù của nàng nói:

- Băng Nhi! Hai tháng nay Băng Nhi thật là cực khổ.

Bách Lý Băng tươi cười đáp:

- Nhưng tiểu muội vẫn cảm thấy khoan khoái trong lòng. Con thỏ rừng tiểu muội nướng chín rồi đây. Đại ca ăn trước đi, tiểu muội đi tắm gội, thay áo.

Rồi nàng đứng dậy chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại chỗ cành khô đang cháy, nhớ lại sự tân khổ của Bách Lý Băng trong hai tháng trời, không khỏi sinh lòng thương xót nghĩ thầm:

- Cô vốn là dòng dõi quý tộc đài các, hồi này theo ta lần vào chốn thâm sơn cùng cốc thật là vất vả. ơn đức của cô thật là thâm hậu. Từ nay ta phải đối xử tử tế hơn với cô mới được.

Bách Lý Băng tắm rửa rồi lật đật chạy về, thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng tần ngần chưa ăn thịt thỏ, liền hỏi:

- Đại ca! Đại ca chưa ăn sao?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Ta đợi Băng Nhi về cùng ăn một thể.

Hai người ngồi xuống ăn no xong liền trèo lên một ngọn núi cao.

Bách Lý Băng nói:

- Kỳ hạn đã tới, thì giờ đối với đại ca rất quý báu, tiểu muội coi chừng cho đại ca ngồi điều tức một lát đặng ôn lại kiếm pháp của Đàm Vân Thanh lão tiền bối.

Tiêu Lĩnh Vu biết rằng ngoài hai tỳ nữ thân tín không còn viện thủ nào khác.

Chàng là người duy nhất có thể giúp đỡ nàng. Chuyến này nếu Ngọc Tiêu lang quân không mời người trợ quyền còn khá, nếu hắn mời đi thì tất là những tay võ công tuyệt thế. Cuộc chiến đấu này có khi còn nguy hiểm hơn cả cuộc ác đấu với Thẩm Mộc Phong bên ngoài cung cấm.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng chậm rãi hỏi:

- Băng Nhi! Ta yêu cầu Băng Nhi một điều, chưa hiểu Băng Nhi có chịu nghe lời chăng?

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi:

- Đại ca nói gì mà kỳ quá vậy. Bất luận đại ca yêu cầu điều chi tiểu muội cũng nghe theo hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Điều đó tiểu huynh biết lắm. Nhưng vụ này có chỗ bất đồng, e rằng Băng Nhi không chịu nghe lời.

Bách Lý Băng nét mặt buồn rầu nói:

- Đại ca ơi! Chẳng lẽ đến bây giờ đại ca còn chưa hiểu cho lòng tiểu muội?

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Chính vì Băng Nhi hết lòng với ta nên ta mới e rằng Băng Nhi không ưng chịu chuyện này.

Bách Lý Băng chớp mắt mấy cái hỏi:

- Thật thế ư? Tiểu muội không nghĩ ra được chu?yện gì. Đại ca thử nói nghe coi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không được! Băng Nhi có ưng chịu thì ta mới nói.

Bách Lý Băng gật đầu nói:

- Được rồi! Tiểu muội ưng chịu. Đại ca nói đi!

Tiêu Lĩnh Vu đập tay xuống tảng đá nhỏ nói:

- Băng Nhi hãy ngồi xuống đây.

Bách Lý Băng từ từ ngồi xuống bên Tiêu Lĩnh Vu, vẻ mặt rất ôn nhu.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Băng Nhi! Võ công của Băng Nhi so với tiểu huynh thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội còn thua đại ca nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy khi tiểu huynh đánh không lại người nào thì dĩ nhiên Băng Nhi cũng không phải đối thủ của họ.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vì thế mà Băng Nhi đừng dính vào vụ này.

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội biết rồi. Chỉ đứng ngoài trợ uy mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Không được! Băng Nhi không nên đi. Nếu họ giết được tiểu huynh cùng Khâu tỷ tỷ chẳng lẽ họ lại buông tha cho Băng Nhi?

Bách Lý Băng đáp:

- Không được! Chỉ có vụ này là tiểu muội không nghe theo đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Băng Nhi đã nhận lời rồi.

Bách Lý Băng buồn rầu sa lệ nói:

- Đại ca ơi! Tiểu muội mắc bẫy của đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ vuốt mái tóc cô, khuyên nhủ:

- Băng Nhi! Băng Nhi hãy theo lời ta. Người đó căm hận Khâu tỷ tỷ mà cũng căm hận cả ta nữa. Ta không thể đoán trước vụ này kết quả ra sao, chỉ biết rằng cuộc động thủ sẽ rất nguy hiểm.

Bách Lý Băng lại hỏi:

- Cái đó tiểu muội hiểu rồi, đại ca bất tất phải nói nữa. Đại ca muốn sao?

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời thở phào đáp:

- Khi người đó đến, Băng Nhi ở lại chỗ chúng ta luyện kiếm. Nếu tiểu huynh còn sống sót sẽ trở ra đón Băng Nhi. Bằng trong vòng một ngày một đêm, Băng Nhi không thấy tiểu huynh trở ra thì lập tức trở về Bắc Hải ngay.

Bách Lý Băng chớp mắt cho hai dòng lệ nhỏ xuống, khóe miệng nở nụ cười thê lương đáp:

- Đại ca! Tiểu muội ưng chịu rồi. Tiểu muội ở lại đây, nhưng nếu đại ca không trở ra thì tiểu muội cũng không trở về Bắc Hải Băng Cung nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Vì đại ca không trở ra thì có nghĩa là đã chết hoặc trọng thương rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đáp nói:

- Đúng thế!

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca mà chết thì tiểu muội còn sống được ư?

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng hồi lâu rồi mới chậm rãi nói:

- Băng Nhi! Giả tỷ tiểu huynh có chết thật thì dù Băng Nhi có chết theo tiểu huynh cũng không sống lại được cơ mà?

Bách Lý Băng đáp:

- Dù sao chết đi cũng còn sung sướng hơn chịu đau khổ.

Tiêu Lĩnh Vu chưa biết nói sao thì bỗng Bách Lý Băng khẽ gọi:

- Đại ca! Có người tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên thì thấy một đoàn người rầm rộ kéo đến, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

- Dù Ngọc Tiêu lang quân có mời thêm trợ thủ tưởng cũng không đông đến thế.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói:

- Băng Nhi! Chúng ta tìm một nơi kín đáo ẩn thân, đừng để bọn họ trông thấy.

Bách Lý Băng vâng lời nhảy vút lên ngọn cây, ẩn mình vào giữa đám cành lá rậm rạp.

Tiêu Lĩnh Vu cũng ẩn mình sau một tảng đá lớn.

Đoàn người tới gần, bây giờ đã nhìn rõ. Người đi đầu mặt vàng, mình mặc áo xanh, chính là

Thiết Thủ Nhân. Hắn đã cùng Tiêu Lĩnh Vu động thủ ở ngoài toà trang viện.

Người này tướng mạo đặc biệt, vừa ngó thấy đã nhận ra ngay. Hiển nhiên hắn vì Ngọc Tiêu lang quân đến đây phó ước.

Lạ ở chỗ Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn mãi mà không thấy bóng Ngọc Tiêu lang quân đâu.

Theo sau Thiết Thủ Nhân là hai đại hán áo đen, khiêng một cái võng. Sau cái võng còn bốn người nữa.

Người thứ nhất là một vị ni cô đứng tuổi, mình mặc cà sa, tay cầm phất trần.

Người thứ hai là một bà già, tóc bạc phơ.

Người thứ ba là một lão già mặc áo xám.

Người thứ tư là một thiếu niên mặc võ phục, ngoài khoác áo choàng.

Tiêu Lĩnh Vu ngó qua các nhân vật rồi nghĩ thầm trong bụng:

- Kim Diện Thiết Thủ đã tới thì dĩ nhiên Ngọc Tiêu lang quân cũng phải tới rồi. Tại sao không thấy hắn đâu?

Chàng chau mày ngẫm nghĩ mà không sao tìm ra nguyên nhân.

Đoàn người đi qua con đường nhỏ trên sườn núi rồi đi vào khu thảo nguyên cỏ dại.

Bách Lý Băng từ trên cây nhảy xuống hỏi:

- Đại ca! Có phải bọn họ đấy chăng?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Chính là bọn họ.

Bách Lý Băng mặt buồn rười rượi hỏi:

- Đại ca ơi! Đại ca không cho tiểu muội đi thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ đến những chuyện hung hiểm liền nói:

- Băng Nhi! Băng Nhi thấy rồi đó. Bọn họ đến đông hơn tiêu liệu của ta. Cuộc biến này thật hung hiểm, e rằng quá sức tưởng tượng của chúng ta...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Chính vì bọn họ đến đông mà tiểu muội năn nỉ đại ca cho đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao thế?

Bách Lý Băng đáp:

- Bọn họ đi đông như vậy, chẳng lẽ người nào võ công cũng cao cường? Cả đến hai tên tùy bộc

khiêng võng muội cũng không địch nổi ư?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp:

- Băng Nhi! Không phải ta bảo võ công của muội thấp kém...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiểu muội hiểu rồi. Có phải đại ca sợ cuộc ác đấu hung hiểm khiến tiểu muội bị thương lây phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội đã nói rõ. Đại ca mà chết đi thì tiểu muội cũng không sống được.

Chẳng lẽ đại ca không tin ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Băng Nhi nhất định đòi đi hay sao?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Tiểu muội đã nhận lời với đại ca, bây giờ không thể canh cải được, chỉ còn năn nỉ đại ca cho đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm nghị, trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Bách Lý Băng lại nói tiếp:

- Đại ca nhận lời đi. Đại ca cũng biết tiểu muội một mình trơ trọi ngoài này, không hiểu đại ca ở trong thắng bại thế nào, bồn chồn trong dạ thì còn cực khổ hơn trực tiếp đối mặt chịu nguy hiểm gấp trăm lần.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh dẫn Băng Nhi đi theo.

Bách Lý Băng sung sướng mỉm cười, tựa vào lòng Tiêu Lĩnh Vu, cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu muội biết là đại ca rất thương tiểu muội, không nỡ bỏ tiểu muội một mình ngoài nơi hoang dã, nóng ruột chờ đợi.

Tiêu Lĩnh Vu buông nhẹ tiếng thở dài nói:

- Băng Nhi! Tiểu huynh dẫn Băng Nhi đi theo, nhưng phải nghe lời tiểu huynh mới được.

Bách Lý Băng đáp:

- Được rồi! Nhất nhất tiểu muội xin nghe lời đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu leo lên đỉnh núi nhìn xuống thì thấy đoàn người đã ào ào kéo vào thảo nguyên rồi.

Nhiều chỗ cỏ mọc cao không nhìn thấy người mà chỉ có thể phỏng đoán họ đi tới đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Băng Nhi! Chúng ta cũng đi thôi.

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội cũng chuẩn bị cả rồi.

Cô dừng lại một chút rồi hỏi:

- Đại ca! Tiểu muội có điều khẩn cầu, hy vọng đại ca ưng thuận cho được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Điều chi?

Bách Lý Băng đáp:

- Xin đại ca đừng sinh cường thái quá mà cũng đừng nể nang chi hết trong khi động thủ. Đại ca là một hiệp khách đại nhân đại nghĩa, nhưng cuộc đấu này địch đông mà ta ít, không thể nói chuyện nhân nghĩa với chúng. Mình trừ được tên nào là hay tên ấy.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh biết rồi. Chúng ta đi thôi.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn chàng thấy mối u sầu trên mặt bây giờ đã tan hết, thay vào là vẻ hào tráng, bất giác cô nghĩ thầm:

- Xem chừng y coi Khâu tiểu thư còn quan trọng hơn ta gấp trăm ngàn lần nên mới khẳng khái đến viện trợ. Y cho đây là một vụ đáng phấn khởi tinh thần.

Cô nghĩ vậy nhưng không nói gì.

Hai người lên đỉnh núi rồi tiến vào thảo nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu đeo bao tay da giao, sờ thanh đoản kiếm nói:

- Băng Nhi! Tiểu huynh nghĩ tới hai điểm, chúng ta cần phải đi nhanh hơn mới được.

Bách Lý Băng bước lẹ đi sóng vai với Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi? Đại ca nói cho tiểu muội nghe được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh chắc người nằm trong võng là Ngọc Tiêu lang quân.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao hắn phải nằm trong võng cho người khiêng đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Một là chúng có âm mưu gì, hai là hắn mắc bệnh thực.

Chương 41 - Cuộc bàn cãi gay go trong thạch thất

Bách Lý Băng toan hỏi thì Tiêu Lĩnh Vu đã nói tiếp:

- Còn một điều đáng ngại nữa là bà ni cô đứng tuổi kia...

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi:

- Bà ni cô đó thì làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh không nhớ rõ sư phụ của Khâu tỷ tỷ là ni cô hay đạo cô, nhưng nhất định là người đã xuất gia. Nay ni cô này lại dính líu vào chuyện thị phi thì chắc là có chuyện lôi thôi và tất nhiên là võ công bà có chỗ đặt biệt nên địch nhân mời tới.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Giả tỷ bà là sư phụ của Khâu tỷ tỷ thì thật là phiền.

Bách Lý Băng hỏi:

- Nếu bà là sư phụ của Khâu tỷ tỷ thì lại thêm cho tiểu thư một tay trợ thủ, có chi là phiền?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trường hợp bà là sư phụ của Khâu tỷ tỷ thì dĩ nhiên y không dám chống cự, đành để mặc cho bà muốn chém muốn mổ thế nào cũng được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao lại có chuyện lạ thế? Sư phụ không giúp đồ đệ thì thôi chứ chẳng lẽ lại đi trợ giúp người ngoài?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Có thể sư phụ của Khâu tỷ tỷ là người thân của Ngọc Tiêu Lang Quân. Hai bên đều là chỗ thân tình, tất bà cân nhắc nặng nhẹ, phần bất lợi dĩ nhiên về phía Khâu tỷ tỷ. Chúng ta có đến kịp mới thay Khâu tỷ tỷ chiến đấu với bà.

Tiêu Lĩnh Vu kể xong nội tình rồi chạy đi như bay.

Bách Lý Băng chạy theo Tiêu Lĩnh Vu. Ngựa quen đường cũ, chỉ trong khoảnh khắc hai người đã vượt qua hang núi đến bờ Đoạn Hồn Nhai mây phủ mịt mờ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Băng Nhi! Bọn họ đã vào tới Đoạn Hồn Nhai rồi, chúng ta phải rượt theo cho mau.

Bách Lý Băng nói:

- Trước đây hai tháng Tố Văn cô nương ở dưới Đoạn Hồn Nhai nhảy vọt lên.

Chúng ta hãy tìm xem cô ta đặt chân vào đâu để lấy đà.

Hai người tìm tới chỗ đó nhưng mây mù phong toả, tìm mãi không thấy chỗ đặt chân.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Băng Nhi! Tiểu huynh không tin Tố Văn lại đứng dưới đáy vực mà nhảy vọt lên được.

Bách Lý Băng cũng nói theo:

- Nếu không có chỗ đặt chân thì bọn người vừa rồi cũng không thể xuống hết được.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Ngọc Tiêu Lang Quân rất nhiều quỉ kế. Không chừng sau khi xuống vực rồi hắn đã phá hủy chỗ đặt chân để ngăn chặn người đến viện trợ cho Khâu tỷ tỷ.

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca nói cũng có lý, nhưng tiểu muội chắc Ngọc Tiêu Lang Quân chưa nghĩ tới điều đó.

Cô ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Phải chăng Ngọc Tiêu Lang Quân căm hận đại ca vì hắn tưởng đại ca là tình địch?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt một chút rồi đáp:

- Có khi hắn nghĩ như vậy.

Bách Lý Băng nói:

- Nếu thế thì dự đoán của đại ca không thể xảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Ngọc Tiêu Lang Quân đã đem theo viện lực hùng hậu thì chỗ dụng tâm của hắn chưa hẳn là để đối phó với Khâu tỷ tỷ mà phần lớn là để đối phó với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi gật đầu đáp:

- Băng Nhi nói rất có lý.

Bách Lý Băng nói:

- Nơi đây rất hoang vắng, chẳng mấy người biết vụ này. Huống chi Ngọc Tiêu Lang Quân võ công cao cường, tất hắn chẳng coi ai vào đâu, chỉ e dè một mình Tiêu đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu khen phải.

Bách Lý Băng lại nói:

- Nếu tiểu muội đặt mình vào địa vị Ngọc Tiêu Lang Quân thì cũng mong cuộc chiến này hạ sát được đại ca. Dù có làm Khâu tiểu thư đau lòng thì rồi sau sẽ tìm cách an ủi cô.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi nói thế thì chỗ đặt chân dưới Đoạn Hồn Nhai này quyết không phải do Ngọc Tiêu Lang Quân đã phá hủy đi sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Theo nhận xét của tiểu muội thì chỉ sợ Khâu tiểu thư muốn tránh sự nguy hiểm cho đại ca nên đã bảo Tố Văn cô nương phá hủy chỗ đặt chân... Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột hỏi:

- Bây giờ làm thế nào để xuống được?

Bách Lý Băng buồn rầu đáp:

- Đại ca hô hoán ầm lên để Khâu tiểu thư biết đại ca đã quyết tâm xuống Đoạn Hồn Nhai thì chắc tiểu thư sẽ phái người lên dẫn đại ca xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cũng không còn cách nào khác, đành lớn tiếng hô:

- Khâu tỷ tỷ! Tiểu đệ y ước đến đây, xin tỷ tỷ chỉ thị cho cách xuống vực.

Chàng hô hoán luôn mấy câu vẫn không thấy đáp lại.

Bách Lý Băng tưởng nói đùa như vậy, không ngờ chàng hô thật khiến lòng cô se lại, đứng lặng một bên, lẳng lặng không nói gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Bách Lý Băng nói:

- Băng Nhi! Tuy Khâu tỷ tỷ không trả lời nhưng tiểu huynh đã quyết tâm thì đành mạo hiểm nhảy xuống.

Bách Lý Băng hỏi:

- Hang thẳm này mây phủ mịt mờ chẳng nhìn thấy gì, vách đá lại trơn tuột mà không có chỗ đặt chân thì xuống thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta xé áo làm dây dòng xuống.

Bách Lý Băng không nói gì nữa, hạ cái bọc trên lưng xuống chuẩn bị xé áo thì đột nhiên bóng người thấp thoáng. Tố Văn đã nhảy vọt lên.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Sao cô nương lại còn lên đây?

Tố Văn chau mày hỏi lại:

- Các vị cũng chưa đi ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Khâu tỷ tỷ hiện giờ ra sao?

Tố Văn đáp:

- Tiểu thư vẫn lành mạnh... Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu thư đã coi cuốn sách của tướng công rồi và rất cảm ơn tướng công. Vừa rồi tướng công hô hoán, tiểu thư đã dùng phép truyền âm sai tiểu tỳ lên đây nói với các vị nên dời khỏi nơi đây ngay. Cuốn thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng đã giúp tiểu thư thêm phần sinh cơ. Xin các vị đừng nhúng tay thêm vào vụ này nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Tố Văn cô nương! Nếu bọn tại hạ chịu đi thì đã chẳng trở lại nữa. Chẳng dấu gì cô nương, tại hạ cùng vị nghĩa muội này vẫn chờ quanh đây gần hai tháng nay... Tố Văn ngắt lời:

- Tiểu tỳ cũng biết tướng công vẫn chờ ở đây, nhưng tiểu thư không để các vị can thiệp vào việc này. Tiểu tỳ khuyên các vị nên trở về đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khâu tỷ tỷ không muốn bọn tại hạ dính vào là quyền của tỷ tỷ, nhưng nghe hay không là ở nơi tại hạ.

Tố Văn chau mày hỏi:

- Tiểu tỳ không bảo cách xuống hang thì tướng công xuống làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Tại hạ sẽ có biện pháp. Xin cô nương tùy tiện đi thôi.

Tố Văn ngơ ngác hỏi:

- Tướng công có biện pháp gì?

Bách Lý Băng đỡ lời:

- Bọn tiểu muội xé áo nối thành sợi dây dài dòng xuống.

Tố Văn sửng sốt hỏi:

- Các vị nhất định xuống ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Dù Khâu tỷ tỷ thân hành lên đây cũng không ngăn trở được.

Tố Văn nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tướng công nói vậy thì ra tiểu tỳ không còn cách nào ngăn trở được ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Nếu cô nương sợ Khâu tỷ tỷ trách phạt thì xin rút lui trước, đừng dính vào việc bọn tại hạ nữa.

Tố Văn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thôi được! Tiểu tỳ đành bảo cách cho tướng công xuống vực. Nếu cuộc chiến này chúng ta thắng thì tiểu thư trách phạt tiểu tỳ một trận là cùng. Bằng bất hạnh mà thất bại thì chúng ta chết hết, tiểu thư cũng chẳng còn cách nào trách phạt được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Nếu cô nương chịu giúp đỡ thì tại hạ mang ơn vô cùng. Nếu Khâu tỷ tỷ có tra hỏi thì một mình tại hạ đứng ra nhận lấy hết trách nhiệm.

Tố Văn cười hinh hích nói:

- Thực ra chuyện này rất dễ dàng. Tướng công chỉ lưu tâm một chút là thấy ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ đã tìm kỷ rồi, sao chẳng thấy đường nào xuống hang được?

Tố Văn đáp:

- Tướng công thử nhìn kỷ lại coi.

Tiêu Lĩnh Vu cúi người xuống nhìn kỷ lại thì quả thấy phía dưới cách chừng một trượng có tảng đá lồi ra để đặt chân.

Bất giác chàng chau mày hỏi:

- Tại sao vừa rồi tại hạ tìm mãi không thấy?

Tố Văn đáp:

- Vì bậc đá bị cỏ xanh che lấp. Nếu là người chẳng hiểu rõ nội tình thì khó lòng mà nhìn thấy được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thời gian rất cấp bách, chúng ta không thể chần chờ được.

Dứt lời chàng tung mình nhảy xuống trước.

Nguyên vách đá dừng đứng này cứ cách chừng bảy tám thước lại có một phiến đá lồi ra để làm bậc thang lên xuống.

Tố Văn quay lại ngó Bách Lý Băng hỏi:

- Cô nương có xuống không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Tố Văn nói:

- Cô nương hãy coi chừng. Phải nhìn đúng tảng đá lồi ra rồi hãy nhảy xuống.

Bách Lý Băng đáp:

- Đa tạ cô nương.

Rồi cô tung mình nhảy xuống.

Vực thẳm này chỉ sâu chừng ba chục trượng, vì vân khí mờ mịt nên không nhìn thấy đáy.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy liền một mạch xuống tới đấy hang. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì chỉ thấy vân vụ mờ mịt, chẳng thấy bóng người nào.

Bỗng nghe Tố Văn la lên:

- Tiêu tướng công đừng nóng nẩy, để tiểu tỳ dẫn đường cho.

Tố Văn nhảy xuống đáy vực rồi cất bước đi về phía nam. Tiêu Lĩnh Vu đi giữa, Bách Lý Băng theo sát chàng.

Đi chừng hơn mười trượng Tố Văn đột nhiên chuyển bước vào một toà sơn động. Cửa động nhỏ hẹp chỉ đi lọt hai người. Vân khí dày đặc, nếu không quen địa thế thì khó lòng tìm ra được.

Ba người đi thong dong, chuyển qua hai khúc quanh, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Hai ngọn đèn dầu soi sáng căn nhà đá rộng chừng hai trượng vuông.

Trong nhà không có bàn ghế chi hết, mọi người ngồi cả xuống đất.

Khâu Tiểu San ngồi tựa vào vách đá mặt sau. Hai ả nữ tỳ áo đỏ đứng hai bên.

Mụ ni cô đứng tuổi và bà già tóc bạc sóng vai ngồi gần vách đá mé tả. Lão già mặc áo bào xám và thiếu niên mặc võ phục ngồi tựa vào vách đá mé hữu. Gã thiếu niên đã bỏ áo choàng ngoài, tay gã cầm một thanh trường kiếm.

Ngọc Tiêu Lang Quân nét mặt bệnh hoạn tiều tuỵ ngồi bên lão già áo xám.

Người áo xanh mặt vàng và hai đại hán áo đen khiêng võng đứng tựa lưng vào vách đá.

Tố Văn dẫn Tiêu Lĩnh Vu tiến vào, mọi người trong nhà đều quay ra nhìn.

Khâu Tiểu San chau mày muốn nói lại thôi.

Tố Văn bước lẹ đến bên Khâu Tiểu San rồi đứng cạnh thiếu nữ áo hồng.

Mụ ni cô đứng tuổi ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San hỏi:

- Người này là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp ngay:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói theo:

- Y chính là người mà tiểu đệ nói đó.

Mụ già tóc bạc cười lạt, cất giọng lạnh lùng nói:

- Gã đến đây càng hay. Câu chuyện bữa nay sẽ kết thúc xong hết.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi từ từ cất bước tiến vào góc nhà ngồi xuống.

Bách Lý Băng vẫn theo sát Tiêu Lĩnh Vu không dời nửa bước.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu tâm ý Khâu Tiểu San thế nào nên nghe mụ già khích bác vẫn lờ đi.

Bỗng nghe ni cô đứng tuổi khẽ thở dài hỏi:

- Tiểu San sư muội! Phải chăng y là Tiêu Lĩnh Vu?

Khâu Tiểu San gật đầu chứ không nói gì.

Ni cô đứng tuổi huy động cây phất trần nhìn Khâu Tiểu San nói:

- Tiểu San! Đã ba chục năm nay ta chưa từng cùng người động thủ, chẳng ngờ bữa nay phải đại khai sát giới. Ta hi vọng vụ rắc rối này được giải quyết một cách hoà bình.

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười hỏi:

- Tiểu muội thật nghĩ không ra chuyện gì rắc rối.

Mụ già tóc bạc tức giận quát lên:

- Nếu con tiểu nha đầu không được cháu ta giải cứu thì đã chết nhăn thây từ bao giờ. Mi là một đứa vong ân phụ nghĩa... Ngọc Tiêu Lang Quân ngắt lời:

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng hãy thủng thẳng nói chuyện. Vụ này chẳng thể trách Khâu cô nương được.

Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Nếu không có Tiêu Lĩnh Vu thì đã chẳng xảy ra chuyện này.

Ni cô đứng tuổi xen vào:

- Tiêu Lĩnh Vu đến đây càng hay, chúng ta có thể hỏi thẳng gã cho rõ đầu đuôi... Khâu Tiểu San lên tiếng:

- Vụ này chẳng liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu. Trăm sự đều ở nơi tiểu nữ mà ra. Các vị tính thế nào cứ tiểu nữ mà hỏi.

Mụ già tóc bạc đứng phắt dậy hỏi:

- Con tiểu nha đầu bội bạc kia! Mi tưởng ta không xé xác mi ra được chăng?

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười đáp:

- Vãn bối ở vào tình trạng rất khó khăn, mong rằng các vị nương tay cho.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Lão thân nương tay buông tha cho ngươi thì bệnh của tiểu tôn ai chữa cho đây?

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân khẽ hỏi:

- Trương huynh đau bệnh gì vậy?

Thiết Thủ nhân lạnh lùng lên tiếng:

- Bệnh tương tư. Từ ngày Khâu cô nương lãnh đạm với tệ công tử, ba tháng nay tệ công tử thành ra ngẩn ngơ, chẳng nghĩ gì tới chuyện ăn uống. Thường khi nửa ngày trời không nói một câu. Một nhân vật như rồng như phượng mà vỏn vẹn trong ba tháng trời bị mối thương tâm hành hạ thành thân tàn ma dại. Tại hạ lớn mật xin hỏi một câu: Tệ công tử là ân nhân cứu mạng cho cô nương, đứng trước tình cảnh này cô nương có yên tâm được chăng?

Khâu Tiểu San nhẹ buông tiếng thở dài, đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Trương huynh! Có gì một mảnh hồng nhan. Mỹ nữ trong thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn, Trương huynh lại là một thiếu niên anh tuấn, gia phong lẫy lừng, biết bao khuê nữ mong chờ. Tội gì Trương huynh lại vì Khâu Tiểu San này mà... Ngọc Tiêu Lang Quân cười gượng ngắt lời:

- Đã qua biển cả đâu còn nước, ngoài núi Vu Sơn chẳng thấy mây.

Mụ già tóc bạc hắng dặng một tiếng ngắt lời:

- Nhà họ Trương mà có con cháu như ngươi thì thật điếm nhục tổ tiên.

Ngọc Tiêu Lang Quân buồn rầu sa lệ, lặng thinh không nói nửa lời.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Bữa trước ta gặp Ngọc Tiêu Lang Quân thấy hắn hiên ngang kiêu ngạo, không ngờ chỉ trong mấy tháng đã trở thành con người uỷ mị thế này.

Mụ già tóc bạc mắng nhiếc Ngọc Tiêu Lang Quân rồi liếc mắt nhìn Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi:

- Tuy con cháu họ Trương chẳng ra gì nhưng nếu gã không bị con tiểu nha đầu này dẫn dụ thì đâu đến nỗi si tình đến thế. Xét cho cùng há chẳng phải tội ở thất đức?

Khâu Tiểu San hỏi lại:

- Lão tiền bối sao lại thốt ra những điều khó lọt tai đến vậy? Thật khiến vãn bối nhục nhã vô cùng.

Mụ già tức giận hỏi:

- Mi nhục nhã thì làm gì được ta?

Khâu Tiểu San chau mày đáp:

- Lão tiền bối làm như vậy là dồn vãn bối đến bước đường cùng.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Tiểu tôn tuy chẳng ra gì, nhưng gã là người thừa kế duy nhất của Trương gia.

Ngươi thử đặt địa vị vào lão thân xem phải xử trí vụ này thế nào?

Ni cô đứng tuổi xen vào:

- Cứ nói chuyện dằng dai như vậy thì ba ngày ba đêm cũng không đến đâu.

Chúng ta hãy đi vào chính đề.

Khâu Tiểu San máy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Mụ già tóc bạc vẫn chưa nguôi giận, trủng trẳng nói:

- Dù sao bữa nay cũng phải đi đến quyết định, tức là tìm ra một kết quả.

Ni cô chậm rãi nói:

- Cái đó thì dĩ nhiên rồi. Bần ni vâng lệnh sư phụ tới đây cũng cần có điều phúc đáp với lão nhân gia... Bà đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San nói tiếp:

- Tiểu San! Trước tình thế bữa nay chắc ngươi phải có định kiến rồi. Lúc ta ra đi sư phụ đã dặn ráng trông chờ ở ngươi một sự giàn xếp hòa hảo với Trương thế huynh.

Khâu Tiểu San chớp mắt mấy cái, thủng thẳng hỏi:

- Sư thư muốn tiểu muội làm gì đây?

Ni cô đáp:

- Đã ba chục năm nay ngu tỷ không hỏi đến việc đời. Nay vâng mệnh sư phụ đến đây chỉ mong làm tròn sứ mạng mà không xảy ra điều chi bất hạnh.

Khâu Tiểu San nói:

- Sư thư muốn tiểu muội làm gì xin cứ nói ra đi.

Ni cô liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng hoa anh kín đáo, vẻ mặt nghiêm trang. Còn Ngọc Tiêu Lang Quân tuy phong lưu tuấn tú, nhưng so với Tiêu Lĩnh Vu lại kém vẻ đường hoàng. Bà không khỏi nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu lựa chọn một trong hai người này thì Tiêu Lĩnh Vu ăn đứt Ngọc Tiêu Lang Quân.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng bà nói:

- Nguồn gốc vụ rắc rối này là do sư muội thay dạ phụ tình... Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Sư thư mà cũng có nhận xét như vậy ư?

Ni cô đáp:

- Bất luận trong lòng sư muội có điều chi uẩn khúc, nhưng sư muội đã cùng Trương thế huynh trải qua một đoạn thâm tình. Đó là điều không thể chối cãi được.

Khâu Tiểu San nhìn ni cô ngập ngừng đáp:

- Theo ý kiến sư thư thì... Ni cô ngắt lời nói:

- Chúng ta hãy thảo luận từng việc một để tìm ra nhân quả. Sư muội cứ nghe ta hỏi mà trả lời.

Khâu Tiểu San tỏ ra rất kính trọng ni cô. Nàng từ từ gật đầu không dám cãi nửa lời.

Ni cô khẽ thở dài:

- Sư muội không phản đối tức là đã công nhận chủ thuyết của ngu tỷ?

Khâu Tiểu San trình bày:

- Giữa tiểu muội và Trương huynh quả có một dạo kết bạn với nhau. Nhưng tiểu muội đã nói trước một điều. Vậy y không thể trách tiểu muội được.

Mụ già tóc bạc hỏi xen vào:

- Ngươi đã nói với gã điều chi?

Khâu Tiểu San đáp:

- Vãn bối đã bảo Trương huynh: Nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì vãn bối không thể giao du với y được nữa.

Mụ già tóc bạc quay lại hỏi Ngọc Tiêu Lang Quân:

- Tuấn nhi! Có thực thế không?

Ngọc Tiêu Lang Quân gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Khâu cô nương quả có nói với tiểu tôn câu này. Nhưng tiểu tôn không... Lão già áo xám từ nãy tới giờ không nói câu gì, đột nhiên lên tiếng:

- Vụ này giản dị lắm. Chúng ta chỉ việc hạ sát Tiêu Lĩnh Vu đi là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày toan chống đối thì Khâu Tiểu San đã cản lại:

- Tiêu huynh đệ! Vụ này không liên quan gì tới huynh đệ. Vậy huynh đệ không nên nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu trước nay vẫn đem lòng tôn kính Khâu Tiểu San một cách khác thường nên chàng ráng nhẫn nại, không nói nửa lời.

Chương 42 - Cuộc tranh biện thị phi gay cấn

Ni cô thở phào một tiếng rồi nói:

- Trước khi bần ni ra đi sư phụ dã dặn phải điều tra cho rõ nội tình.

Nếu quả Khâu sư muội lầm lỗi, dĩ nhiên bần ni sẽ bức bách y tuân theo một phép.

Vì thế mà bần ni cần phải hỏi cho rõ đầu đuôi, một là lúc trở về có thể báo cáo một cách đầy dủ, hai là để xử lý cho được công bằng. Bần ni chẳng thể gây ra thảm cuộc trước khi hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Mụ già hắng giọng một tiếng rồi lạnh lùng nói:

- Từ ngày sư phụ ngươi quy y Phật pháp, tự cho là thanh cao, không coi vị lão tẩu tẩu này vào đâu nữa. Trước khi tiên phu chưa vào cấm cung, lệnh sư thường lui tới Bạch Vân Sơn Trang, kêu ta bằng tẩu tẩu. Tiên phu thất tung ở cung cấm đã ngoài bốn chục năm, lệnh sư không trở về Bạch Vân Sơn Trang lần nào nữa, cũng không hỏi han gì đến tẩu tẩu. Dường như mụ không còn là người của Trương gia.

Ni cô cười mát đáp:

- Gia sư bề ngoài lạnh nhạt mà nội tâm rất thắm thiết. Trương lão tiền bối bị hãm trong cung cấm rồi, gia sư đã lận đận ba năm trời hi vọng tìm ra cung cấm ở đâu ngõ hầu giải cứu Trương lão tiền bối. Nhưng vì tâm nguyện không thoả mãn, lão nhân ra rất lấy làm hổ thẹn với Trương gia mới thế phát quy y, nương nhờ cửa Phật. Ngay bần ni cũng không dám đến quấy nhiễu lão nhân gia.

Mụ già tóc bạc hỏi vặn:

- Tại sao lệnh sư lại thu Khâu Tiểu San là đồ đệ để truyền thụ võ công?

Ni cô nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Vụ này lão tiền bối cứ hỏi Trương thế huynh sẽ rõ. Theo chỗ bần ni biết thì thì Trương thế huynh hết sức năn nỉ, gia sư không làm sao được mà phải thu lưu Khâu sư muội. Nhưng lão nhân gia truyền thụ võ công mà chưa chính thức công nhận y là đệ tử.

Mụ già tóc bạc hỏi móc:

- Lệnh sư chưa chính thức thu y làm đệ tử mà sao ngươi kêu thị một điều sư muội, hai điều sư muội một cách thân thiết như vậy?

Ni cô chau mày nhưng vẫn cất giọng hoà dịu đáp:

- Hồi gia sư bế môn có giao Tiểu San sư muội cho bần ni một thời gian. Y học nghệ dưới trướng gia sư mà không kêu bằng sư muội thì kêu bằng gì được.

Mụ già tóc bạc quay lại nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tuấn nhi! Thế ra ngươi không những đã cứu mạng con xú nha đầu kia mà còn năn nỉ Cô nhưng nhưng thu làm đồ đệ. Nay thị đã đủ lông đủ cánh, dĩ nhiên không thèm nhìn nhỏi chi đến ngươi nữa.

Mụ nói câu này bằng giọng cứng cỏi mà bên trong đượm vẻ thê lương.

Khâu Tiểu San sa lệ, muốn nói lại thôi.

Ngọc Tiêu Lang Quân thở dài nói:

- Nhưng Nhưng ơi! Những chuyện này đã thành quá khứ, bất tất phải nhắc lại làm chi nữa. Bệnh tình của tiểu tôn đành là không thuốc nào chữa nổi. Khâu cô nương đã thay lòng đổi dạ chúng ta cũng đừng truy cứu nữa... Gã nói tới đây đột nhiên nổi cơn ho sù sụ.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Hài tử! Ngươi nói thế là có ý gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Theo ý của tiểu tôn thì chúng ta đừng quấy nhiễu Khâu cô nương nữa.

Mụ già tóc bạc cười lạt hỏi:

- Cha mẹ ngươi đã mất sớm. Dòng dõi Trương gia trông vào mình ngươi mà ngươi muốn chết một cách dễ dàng như vậy ư?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Dù tiểu tôn không muốn chết cũng chẳng làm sao được.

Mụ già tóc bạc hằn học nói:

- Ngươi mà chết tất có kẻ phải đền mạng.

Hai bà cháu nói chuyện với nhau, ngôn từ đầy vẻ đắng cay cừu hận.

Ni cô hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Lão tiền bối! Chỗ dụng tâm của chúng ta tới đây là hỏi cho rõ ý tứ của Khâu Tiểu San... Bà dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu lão tiềm bối muốn cho bần ni xử lý vụ này thì hãy để bần ni có đủ thời gian.

Mụ già tóc bạc buồn rầu đáp:

- Được rồi! Lão thân không nói nữa là xong.

Ni cô đột nhiên đứng dậy bảo Khâu Tiểu San:

- Khâu sư muội! Sư muội hãy lại đây cùng ta nói chuyện.

Khâu Tiểu San từ từ đứng dậy cất bước tiến lại hỏi:

- Sư tỷ có điều chi dạy bảo?

Ni cô từ từ đi ra ngoài nhà.

Khâu Tiểu San quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi đi theo ni cô.

Tố Văn cùng một tên nữ tỳ áo đỏ đưa mắt nhìn nhau rồi theo sau Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Bách Lý Băng:

- Băng Nhi hãy ngồi đây chờ ta.

Rồi chàng đứng dậy.

Mụ già tóc bạc cùng lão già áo xám cũng đứng lên ngay. Mụ để cho Khâu Tiểu San và ni cô đi qua rồi, bước ra cản đường Tố Văn, nữ tỳ áo đỏ và Tiêu Lĩnh Vu.

Lão già áo xám cười lạt nói:

- Hay hơn hết là các vị ngồi nguyên chỗ, đừng có cử động.

Tiêu Lĩnh Vu vượt lên trước hai ả nữ tỳ hỏi:

- Nếu tại hạ nhất định muốn đi thì sao?

Lão già áo xám đáp:

- Nếu vậy thì chỉ có một biện pháp là trông vào võ công để vượt qua.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề khí toan chống đối thì Khâu Tiểu San đột nhiên quay lại nói:

- Các ngươi hãy lùi cả lại.

Tố Văn và nữ tỳ áo đỏ "dạ" một tiếng rồi lùi lại.

Mụ già tóc bạc đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng nói:

- Tiểu oa nhi! Ngươi lại đây. Lão thân muốn hỏi một câu.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngờ vực nhưng cũng từ từ bước tới hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Hai luồng mục quang của mụ sáng như điện, nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi:

- Trong thiên hạ thiếu gì mỹ nữ, tại sao ngươi cứ nhất định tranh giành Khâu Tiểu San với cháu ta?

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày kiếm lên đáp:

- Lão tiền bối nói thế là sai... Mụ già tóc bạc tức giận ngắt lời:

- Lão thân sống đã hơn chín chục tuổi đầu mà còn nói sai trật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không có ý tranh giành gì với lệnh tiểu tôn mà cũng không có chuyện tranh chấp. Chỉ vì lão tiền bối ỷ thế hiếp người, dấy động binh đao chẳng khác gì dùng cường lực bức bách hôn sự.

Mụ già tóc bạc hắng dặng một tiếng ngắt lời:

- Đã mấy chục năm nay không một ai dám vô lễ với lão thân như vậy... Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Mụ này tuổi đã già mà vẫn còn nóng tính như vậy. Hiện giờ ta chưa rõ tâm ý của Khâu tỷ tỷ, không tiện xung đột với mụ.

Chàng liền nén lửa giận trong lòng, cười mát nói:

- Nếu lão tiền bối muốn nói chuyện với vãn bối thì phải để vãn bối nói thẳng, không dấu diếm gì. Bằng lão tiền bối không muốn nói chuyện nữa thì vãn bối cũng không dám với cao.

Mụ già tóc bạc quay lại nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân, thủng thẳng nói:

- Được lắm! Suốt đời lão thân chưa từng năn nỉ xin ai điều gì mà lúc này phải yêu cầu ngươi một việc. Dĩ nhiên lão thân sẽ đền đáp xứng đáng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã hiểu là chuyện gì rồi nhưng vẫn thản nhiên hỏi lại:

- Điều gì?

Mụ già tóc bạc nói:

- Ngươi nên dời khỏi nơi đây ngay bây giờ.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày ngẫm nghĩ:

- Ta thập tử nhất sinh mới vào được cung cấm, lại vượt đường xa ngàn dặm tới đây trợ quyền cho Khâu tỷ tỷ. Khi nào chịu bỏ đi một cách dễ dàng.

Mụ già tóc bạc dường như đã tiêu liệu chẳng đời nào Tiêu Lĩnh Vu chịu nghe theo liền nói tiếp:

- Hiện giờ trong võ lâm ngoài Bạch Vân sơn trang của lão thân chắc ít người dám đối nghịch với Thẩm Mộc Phong... Mụ ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

Dù có đi chăng nữa thì cũng không ai đủ lực lượng. Lão thân sẽ cho ba tay cao thủ lợi hại nhất Bạch Vân sơn trang đi trợ lực ngươi kháng cự Thẩm Mộc Phong.

Nếu cần chính lão thân cũng sẽ ra sức giúp ngươi một tay. Lão thân tưởng vụ trả giá này là đáng lắm.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Việc đối nghịch giữa Thẩm Mộc Phong và vãn bối là một chuyện. Sự rắc rối giữa Khâu tỷ tỷ cùng lệnh diệt tôn là một chuyện khác, không thể trộn lẫn với nhau được.

Mụ già tóc bạc bồn chồn trong dạ. Trước khi ni cô và Khâu Tiểu San trở lại thạch thất mụ muốn giải quyết riêng với Tiêu Lĩnh Vu. Mụ thấy cơ sự hỏng rồi liền chau mày nói:

- Thế là ngươi nhất định nhúng tay vào vụ này rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Giả tỷ vụ rắc rối giữa Khâu tỷ tỷ và các vị được giải quyết một cách êm đẹp thì vãn bối chẳng nhúng tay vào làm chi. Nhưng hiện giờ đã thành tình thế nước lửa mà phải đi tới chỗ động thủ thì dĩ nhiên vãn bối chẳng thể không can thiệp.

Mụ già tóc bạc cười lạt hỏi:

- Nếu bây giờ lão thân hạ sát ngươi thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối đã dám đến đây, dĩ nhiên đã chẳng kể gì đến chuyện sống chết.

Mụ già tóc bạc đề khí toan động thủ thì bỗng nhiên có tiếng bước chân vọng lại. Mụ liền nín nhịn quay đầu nhìn ra.

Ni cô sắc mặt nghiêm trang, nhìn mụ rồi lại đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu, thủng thẳng nói:

- Lão tiền bối! Bần ni đã nói chuyện cùng Khâu sư muội rồi.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Hiền muội ta tĩnh tu Phật pháp thành một vị cao ni đắc đạo. Ngươi là đệ tử chân truyền của y, chắc đã nói được cho Khâu sư muội phải động tâm.

Mụ đã nén giận nói mấy câu này mà thanh âm vẫn còn hằn học khó nghe.

Ni cô dày công hàm dưỡng, lắc đầu đáp:

- Bần ni e rằng khó lòng hoàn thành được sứ mạng của gia sư uỷ thác.

Mụ già tóc bạc biến sắc nói:

- Nếu ngươi không thuyết phục được sư muội thì chỉ còn đường động thủ.

Ni cô vẻ mặt nghiêm trọng chậm rãi đáp:

- Trước khi sự tình chưa đến nỗi tuyệt vọng, bần ni không nghĩ đến dùng thủ đoạn tối hậu.

Mụ già tóc bạc nói:

- Theo nhận xét của lão thân thì bây giờ tình thế đã đi đến chỗ hoàn toàn tuyệt vọng.

Ni cô đáp:

- Bần ni đã vâng mạng tới đây, thế nào cũng phải tìm ra một biện pháp để phúc trình gia sư.

Mụ già tóc bạc nói:

- Vậy thì tốt lắm. Bây giờ chúng ta động thủ đi. Ngươi đối phó với sư muội ngươi, còn lão thân thu thập Tiêu Lĩnh Vu.

Ni cô nói:

- Xin lão tiền bối hãy nhẫn nại một chút. Bần ni còn có điều muốn hỏi Trương thế huynh.

Mụ già tóc bạc từ từ lùi ra một bên rồi giục ni cô:

- Ngươi hỏi đi.

Ni cô đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Trương sư huynh! Bần ni có mấy điều muốn thỉnh giáo, mong rằng sư huynh nói thật.

Ngọc Tiêu Lang Quân gật đầu đáp:

- Sư muội có điều chi muốn hỏi?

Ni cô hỏi:

- Có phải Khâu sư muội đã nói với Trương sư huynh là nếu y được tin tức của Tiêu Lĩnh Vu thì sẽ dời xa sư huynh không?

Ngọc Tiêu Lang Quân gật đầu đáp:

- Phải rồi! Nàng có nói câu đó thật.

Ni cô lại hỏi tiếp:

- Khi đó sư huynh phúc đáp thế nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Khi đó tại hạ không nói gì.

Ni cô đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San hỏi:

- Khâu sư muội! Có đúng thế không?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

- Không đúng!

Ni cô hỏi:

- Trương thế huynh trả lời sư muội ra sao? Vụ này quan hệ rất lớn, đừng thẹn thò chi hết, cần phải nói thực. Có khi Trương huynh vô tâm mà quên lời, còn sư muội chắc là nhớ kỷ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Khi đó Trương huynh bảo tiểu muội là Tiêu Lĩnh Vu đã thây chìm đáy sông thì làm sao còn hoàn hồn trở về được?

Mụ già tóc bạc xen vào:

- Gã có nói thế cũng không phải là ưng thuận cho thị trở về với Tiêu Lĩnh Vu.

Ni cô trầm giọng hỏi:

- Khâu sư muội! Sư muội nói thật chứ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội không dám dối gạt sư tỷ. Câu nào cũng chân thực hết.

Ni cô lại liếc mắt nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Trương thế huynh! Khâu sư muội nói vậy có đúng không?

Ngọc Tiêu Lang Quân trầm ngâm đáp:

- Có lẽ đúng như vậy, nhưng tại hạ không đệ ý nên không nhớ rõ.

Ni cô chậm rãi hỏi:

- Còn một điều chắc Trương thế huynh nhớ rõ.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Điều gì?

Ni cô đáp:

- Khâu sư muội đã chịu lời kết hôn với Trương huynh chưa?

Mụ già tóc bạc xen vào:

- Khâu Tiểu San và Tuấn nhi đã sóng vai nhau dạo chơi khắp các danh sơn thắng thủy. Nam thanh nữ tú cả rồi, nêu không có tình ý thì chẳng khi nào gắn bó như vậy.

Ni cô đáp:

- Có tình làm một chuyện, hứa hôn lại là chuyện khác. Bần ni cần tra hỏi cho rõ ngọn ngành.

Bà đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San hỏi:

- Khâu sư muội! Sư muội dã nhận lời hứa hôn với Trương thế huynh chưa?

Khâu Tiểu San đáp:

-Trương huynh có đề nghị hôn sự với tiểu muội. Nhưng khi đó tiểu muội đã bảo y hãy chờ hai năm. Nếu tiểu muội không có tin tức gì về Tiêu huynh đệ thì sẽ hết mình phục thị để đền ơn cứu mạng.

Thiết Thủ nhân đột nhiên xen vào:

- Nếu tệ công tử không giải cứu mấy lần thì cô nương có mười mạng cũng chết rồi. Dù Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian nhưng cô nương đã thành đống xương lạnh.

Khâu Tiểu San không lý gì đến Thiết Thủ nhân. Nàng kể tiếp:

- Tiểu muội trả lời y như vậy rồi sau đó không đầy hai năm, Tiêu Lĩnh Vu lại xuất hiện trên chốn

giang hồ. Tiểu muội được tin này liền viết thơ để lại, xa dời Trương huynh.

Ni cô nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Trương thế huynh! Khâu sư muội nói vậy là chân hay giả?

Ngọc Tiêu Lang Quân gật đầu đáp:

- Khâu cô nương đã nói đúng sự thực.

Ni cô nói:

- Được rồi! Sư muội kể hết đi.

Khâu Tiểu San khẽ thở dài nói:

- Về sau Trương huynh chạy khắp bên trời góc bể tìm tiểu muội. Nhưng tiểu muội đã quyết tâm dò hỏi cho ra Tiêu Lĩnh Vu lạc lõng nơi đâu nên không dám chạm mặt Trương huynh.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Tuy chúng ta chưa gặp mặt nhau, nhưng đã mượn tiếng đàn tiếng tiêu để giải bầy mối tương tư.

Khâu Tiểu San nói:

- Trương huynh thổi tiêu kể lể nỗi nhớ nhung nhưng tiểu muội đã dùng tiếng đàn khuyên giải Trương huynh không nên vì tiểu muội mà hao tổn tâm thần. Chắc Trương huynh không phủ nhận điều đó?

Ngọc Tiêu Lang Quân thở dài đáp:

- Sông cạn đá mòn mối tình này cũng không lay chuyển được. Khâu cô nương... Mụ già tóc bạc dậm chân ngắt lời:

- Thằng lỏi kia! Ngươi thật là một kẻ hèn hạ.

Mụ đảo mắt nhìn ni cô nói:

- Ngươi bất tất phải hỏi làm chi nữa.

Ni cô đáp:

- Bần ni chưa hiểu rõ nội tình, mong được hỏi thêm mấy câu.

Mụ già tóc bạc thủng thẳng nói:

- Hỏi tới hỏi lui cũng vậy mà thôi. Thằng cháu hèn hạ của ta nặng tình quyến luyến Khâu Tiểu San nhưng thị đã nhất tâm toàn ý với Tiêu Lĩnh Vu thì còn hỏi làm chi nữa?

Ni cô trầm ngâm đáp:

- Lão tiền bối! Bần ni muốn tìm cho ra chỗ lỗi lầm của Khâu sư muội đặng hỏi tội y.

Mụ già tóc bạc nói:

- Muốn hạch tội thì thiếu gì điều lầm lỗi. Lão thân có đủ lý do để bắt con tiểu nha đầu kia.

Ni cô đáp:

- Bần ni đã bỏ sân niệm, tự nhiên dùng võ lực uy hiếp sư muội thì bần ni khó lòng động thủ. Phải tìm cho ra chỗ lầm lỗi của y mới được... Mụ già tóc bạc ngắt lời:

- Thị đã quên ơn phụ nghĩa, chẳng lẽ không phải là lý do động thủ ư?

Ni cô đáp:

- Nhưng bần ni tra hỏi từ nãy đến giờ, Khâu sư muội chưa có chỗ nào đuối lý.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói:

- Lệnh sư phái ngươi tới đây để giúp đỡ lão thân chứ không phải để ngươi phân xử chuyện thị phi.

Ni cô đáp:

- Gia sư đã dặn bảo bần ni phải hỏi rõ nội tình rồi hãy quyết định cách xử lý.

Mụ già tóc bạc biến sắc đã toan nổi nóng thì đột nhiên lão áo xám lên tiếng:

- Lão thái thái bất tất phải nổi nóng, Tam Tuyệt sư thái tất có biện pháp xử trí.

Mụ già tóc bạc hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Chúng ta hãy chờ xem y xử trí thế nào rồi sẽ liệu.

Mụ nói rồi quay vào góc nhà ngồi xếp bằng nhắm mắt lại, tỏ ra không thèm nghe nữa.

Tam Tuyệt sư thái thở dài tự nói một mình:

- Ngày trước sư phụ khi thế phát cho ta đã hỏi muốn lấy phát hiệu gì. Ta buột miệng xin dùng pháp hiệu Tam Tuyệt là tuyệt tình, tuyệt thân, tuyệt nghĩa. Không ngờ ta đã tĩnh tu được mấy chục năm mà giờ đây vẫn vị nghĩa làm cho khốn đốn.

Tiêu Lĩnh Vu thất Tam Tuyệt sư thái ra chiều bực tức không nhịn được liền hỏi:

- Sư thái là người hữu đạo, sao còn để mối nhân tình phàm tục làm cho bận tâm, mà không lui khỏi chốn tình trường thị phi này?

Tam Tuyệt sư thái cười lạt hỏi lại:

- Thí chủ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Thí chủ lấy tư cách gì để chất vấn bần ni?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mụ ni cô này thật là khó chịu. Ta muốn nói mấy câu khuyên giải mụ cũng không được chăng?

Chàng toan nổi nóng thì đột nhiên Khâu Tiểu San quát lên:

- Tiêu huynh đệ! Vụ này không dính dáng gì đến huynh đệ. Đừng nhiều lời nữa.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn kính trọng Khâu Tiểu San như thần tiên. Chàng thấy nàng gay gắt lập tức im miệng không nói nữa.

Tam Tuyệt sư thái thở dài hỏi:

- Khâu Tiểu San! Ta đã hiểu được phần lớn nội vụ. Tuy sư muội nói có lý, nhưng cũng có điều lầm lỗi mà phụ tình. Bây giờ sư muội tính sao?

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười đáp:

- Giải tỷ Trương thế huynh một mình đến gặp tiểu muội thì lòng tiểu muội chẳng phải sắt đá, đối với tình cũ ơn xưa còn có điều khó xử. Nhưng Trương thế huynh kéo đông người tới có ý bức bách tiểu muội phải chịu phép thì đã ra ngoài tình lý rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Trương lão tiền bối thiết tha vì diệt tôn mà theo đi thì không thể bảo là trái lẽ được.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Ngoài Trương lão ra còn nhiều người nữa thì sư tỷ giải thích thế nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Sư muội muốn tuyệt mối thân tình thì được nhưng không thể kháng cự sư mạng... Khâu Tiểu San hỏi:

- Sư tỷ muốn tiểu muội phải làm gì?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Sư phụ tuy là người thông tình đạt lý nhưng sư muội đừng quên sư phụ còn là cô nhưng nhưng của Ngọc Tiêu Lang Quân.

Khâu Tiểu San sửng sốt một chút rồi cười mát hỏi:

- Sư phụ dặn sư tỷ thế nào, xin sư tỷ cứ nói rõ cho nghe.

Chương 43 - Khâu tiểu San trình bày nội vụ

Tam Tuyệt sư thái cười đáp:

- Lúc sư phụ phái ta đến đây, lão nhân gia dặn ta truy vấn thực tình xem sư muội có lỗi gì không.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội đã trình bày sự thực. Tiểu muội lỗi lầm hay không tưởng sư tỷ đã hiểu rồi.

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Quên ơn phụ tình không phải là hoàn toàn vô tội.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tiểu muội ở vào tình trạng bất khả kháng mà phải phụ bạc. Nếu tỷ tỷ ở vào địa vị tiểu muội thì sư tỷ xử trí bằng cách nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Sư muội tự rước lấy phiền não thì còn cầu ta giúp đỡ thế nào được.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Những cuộc tao ngộ của tiểu muội sư tỷ biết rõ cả rồi. Chẳng lẽ Trương thế huynh không có chỗ nào lầm lỗi ư?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp:

- Lúc ta ra đi sư phụ có nói mấy câu. Tuy đó không phải là chỉ thị nhưng ta cũng hiểu đó là tâm ý sư phụ.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Sư phụ bảo sao?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Lão nhân gia nói đã chịu ơn dưỡng dục của Trương gia, lại được Trương lão tiền bối truyền thụ võ công mà phải nhìn thấy Trương gia tuyệt đường hương khói...chẳng có cách nào giúp đỡ được.

Khâu Tiểu San chớp mắt cho hai dòng lệ chảy xuống.

Tam Tuyệt sư thái hỏi dằn từng tiếng:

- Sư muội! Sư muội có hiểu ý câu nói của lão nhân gia không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội hiểu rồi.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- ý tứ lão nhân gia làm sao?

Khâu Tiểu San đáp:

- Lão nhân gia muốn cho tiểu muội phải khuất tất cho được toàn vẹn.

Tam Tuyệt sư thái hỏi tiếp:

- Vậy sư muội tính thế nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Nếu khuất tất mà toàn vẹn được thì tiểu muội cũng cam khuất tất. Nhưng tiểu muội có khuất tất cũng không thể toàn vẹn.

Tam Tuyệt sư thái nhìn chầm chập vào mặt Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi:

- Phải chăng sư muội muốn nói Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì không có cách nào phản bội lời hứa với y?

Khâu Tiểu San vụt nói:

- Sư tỷ... Tam tuyệt sư thái chặn lời:

- Chỉ cần sư muội chịu khuất tất, còn ngoài ra sư muội bất tất phải để tâm.

Bà đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, từ từ đi về phía chàng.

Khâu Tiểu San vội nói:

- Sư tỷ! Vụ này không liên quan gì đến Tiêu Lĩnh Vu. Sư tỷ đã hiểu nhầm ý kiến tiểu muội.

Tam tuyệt sư thái thủng thẳng nói:

- Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu không sống lại thì giờ đây sư muội đã là nàng dâu Trương gia. Vụ này có chỗ thắt buộc cần phải cởi ra. Nguồn gốc chỗ thắt buộc đó là Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở đời.

Bà nói câu này tựa hồ để mình nghe mà cũng là muốn Tiêu Lĩnh Vu và Khâu Tiểu San cùng nghe rõ.

Khâu Tiểu San đột nhiên cất bước toan tiến lại ngăn cản Tam Tuyệt sư thái thì Tiêu Lĩnh Vu đã ngạo nghễ đứng ra cướp lời:

- Xin Khâu tỷ tỷ lùi ra. Ta đa có cách xử lý vụ này.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ.

Nàng ngấm ngầm vận khí phòng bị lui sang một bên. Hễ thấy người ra tay tập kích Tiêu Lĩnh

Vu là nàng sẵn sàng ra tay giải cứu.

Tam Tuyệt sư thái nhìn Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói:

- Chúng ta nói chuyện chắc thí chủ đã nghe rõ cả rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã nghe cả rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Vì muốn cứu mạng cho Trương thế huynh mà bần ni phải giải khai chỗ thắt buộc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sư thái giải khai bằng cách nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Vụ này giản dị lắm. Mối thắt buộc chính là sự sống thác của thí chủ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng sư thái muốn Tiêu Lĩnh Vu này tự quyết?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Cứu một người hại một người không phải là triết lý nhà Phật. Bần ni không muốn thế.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Ngoài cách đó chẳng hay sư thái còn cao kiến gì khác?

Tam Tuyệt sư thái nghiêm trang đáp:

- Còn một biện pháp khác là từ nay thí chủ thoát ly, tuyệt tích trên chốn giang hồ.

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Mụ không giết Tiêu Lĩnh Vu mà muốn chàng từ đây tuyệt tích trên giang hồ, không hiểu biện pháp gì mà kỳ lạ thế? Ta phải nghe xem mới được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sư thái còn có cao kiến gì xin nói cho nghe.

Tam Tuyệt sư thái đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San rồi ngó Bách Lý Băng nói:

- Anh hùng hào kiệt, hồng phấn giai nhân, rút cục đều thành đống xương trắng. Các hạ tuy còn nhỏ tuổi, ra đời chưa được bao lâu đã rước lấy bao nhiêu oan nghiệt. Sao không chặt đứt dây tình, theo bần ni quy y cửa Phật? Bần ni sẽ hết sức tiến cử với gia sư truyền thụ Phật pháp, quét sạch lòng trần, trở về bản ngã.

Bách Lý Băng lẩm bẩm:

- Té ra mụ muốn đại ca ta xuất gia làm sư!

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Phải chăng sư thái muốn tại hạ xuống tóc đi tu?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Đúng thế! Cắt bỏ ba ngàn mối phiền não, dời khỏi cuộc đời trần tục. Cả cái tên Tiêu Lĩnh Vu từ nay cũng không còn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Phật pháp của sư thái cao thâm vô cùng, thật khiến tại hạ lấy làm khâm phục.

Tam Tuyệt sư thái hỏi ngay:

- Thí chủ đã chịu lời rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Nhưng tại hạ chưa hết nợ trần tục nên hiện giờ không thể vâng lời sư thái được.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt nói:

- Bần ni cũng nhận thấy thí chủ không phải là người cửa Phật. Phật pháp từ bi tuy phổ độ chúng sinh, vượt qua bể khổ đưa vào bờ bến, nhưng lại không độ kẻ vô duyên.

Bà chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại niệm:

- Nam Mô A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Rồi bà mở mắt ra, trên mí mắt thoáng lộ sát khí, lạnh lùng nói:

- Tiêu thí chủ!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sư thái có điều chi dạy bảo?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói:

- Đã mấy chục năm nay bần ni chưa đụng sát niệm... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Bây giờ thì sao?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Bần ni đã tận tâm với thí chủ nhưng đã không chấp thuận thì bần ni cũng chẳng còn cách nào nữa.

Lời nói của bà đã lộ sát khí.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu thở dài đáp:

- Sư thái vọng động sân niệm vì muốn thể tất tấm lòng của sư phụ. Nhưng chẳng lẽ sư thái không nghĩ rằng Phật tâm đâu có như vậy?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Thí chủ không muốn quy y cửa Phật chắc hẳn là đã có định kiến. Bần ni muốn nghe lời cao luận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chẳng phải tại hạ không muốn, thực tình là chưa hoàn thành tâm nguyện.

Hiện nay trên chốn giang hồ ma đạo bành trướng, sát khí đằng đằng. Tại hạ đã len lỏi vào chốn võ lâm, đương nhiên phải vì võ lâm mà hết sức duy trì chính đạo.

Giọng nói cương quyết của chàng khiến Tam Tuyệt sư thái biến sắc. Tiêu Lĩnh Vu không chờ Tam Tuyệt sư thái trả lời đã nói tiếp:

- Chuyện rắc rối giữa Ngọc Tiêu Lang Quân và Khâu tỷ tỷ hoàn toàn thuộc về tư tình cá nhân, chẳng liên quan gì tới đồng đạo võ lâm. Sư thái đã tĩnh tu mấy chục năm vẫn không tránh khỏi tư tình thúc giục thì dĩ nhiên tại hạ là người phàm tục cũng chẳng thể không dúng tay vào. Có điều tại hạ không ngờ là các vị đem bao nhiêu lỗi lầm đổ hết lên đầu Tiêu Lĩnh Vu này.

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Lúc này thời giờ rất quí. Thí chủ không muốn theo con đường mà bần ni đã vạch cho thì nhất định phải tìm lấy biện pháp giải quyết mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không có biện pháp nào hết, xin sư thái cho biết cao kiến.

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Bần ni nghĩ rằng con người sống đến trăm tuổi rồi cũng chết. Tiêu thí chủ nếu chịu tự tuyệt là miễn được sự đau khổ mà thành toàn được cái hay cái đẹp cho người. Đó cũng là một biện pháp giải quyết.

Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy hỏi:

- Giữa tại hạ và Ngọc Tiêu Lang Quân nhất định phải có một người chết mới êm chuyện thì người phải chết tại sao cứ phải là tại hạ?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Vì y họ Trương, còn thí chủ họ Tiêu. Hơn nữa thí chủ đã coi như chết chìm dưới đáy sông rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cười nhạt nói:

- Nhưng sư thái không phải ở họ Trương.

Khâu Tiểu San muốn ngăn trở Tiêu Lĩnh Vu xung đột với Tam Tuyệt sư thái.

lại mong Tam Tuyệt sư thái đứng ngoài vụ này thì tình thế sẽ khác hẳn. Tam Tuyệt sư thái vốn là con người lạnh lùng chẳng có ý thiên tư. Nhưng hiện tại bà lại tỏ ý hết sức bênh vực Ngọc Tiêu Lang Quân thì cuộc xung đột khó lòng tránh khỏi. Nàng đành ngấm ngầm đề phòng, theo dõi tình hình phát triển.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi chống đối Tam Tuyệt sư thái liền đề tụ chân khí chuẩn bị đón tiếp một đòn công kích.

Ngờ đâu sự tình ra ngoài sự tiêu liệu của chàng. Tam Tuyệt sư thái chưa động thủ ngay. Bà nhìn Khâu Tiểu San thủng thẳng hỏi:

- Sư muội! Sư muội nghĩ kỷ chưa?

Khâu Tiểu San tuy biết rõ ý tứ của Tam Tuyệt sư thái nhưng giả vờ không hiểu, thủng thẳng hỏi lại:

- Sư tỷ muốn tiểu muội vâng lời chuyện gì?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Nếu bữa nay hai bên xảy ra cuộc động thủ thì e rằng phải đi đến chỗ kẻ sống người chết mới xong... Khâu Tiểu San vẻ mặt trầm trọng nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Về bệnh tình Trương huynh tiểu muội rất đổi quan hoài. Võ công của Trương lão thái thái càng khiến cho tiểu muội đem lòng kính phục. Về mặt nhân tình tiểu muội quả có điều khiếm khuyết với Trương huynh. Nhưng về lý thì tiểu muội xét thấy chẳng có chỗ nào thiếu sót. Khi kết giao với Trương huynh tiểu muội đã nói rõ là nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian thì tiểu muội phải xa dời Trương huynh... Nàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Trương huynh mắc bệnh thì bất luận có liên quan gì tới tiểu muội hay không, tiểu muội lý nghĩ phải chầu chực bên mình, hết lòng chạy chữa cho Trương huynh mau bình phục mới phải. Nhưng tình thế bữa nay thật khiến tiểu muội chán nản sự đời mà tình cảm giữa tiểu muội và Trương huynh cũng chấm dứt từ đây. Trương huynh và tiểu muội ước hẹn nơi đây là chuyện tư tình mà Trương huynh lại lao sư động chúng, mời Trương lão thái thái, sư tỷ cùng những người tùy hành đều là cao thủ hạng nhất của Bạch Vân sơn trang thì chỗ dụng tâm đã quá rõ ràng. Tiểu muội đối với Trương huynh dù còn chút tình nghĩa cũ thì cũng vì vụ này mà đổi tình ra hận, lòng lạnh như băng.

Tam Tuyệt sư thái xen vào:

- Lý do đó sư muội chẳng nói ta cũng đã hay rồi. Trước tình thế này chỉ còn cách miễn cưỡng sư muội... Khâu Tiểu San chớp mắt mấy cái hỏi:

- Sư tỷ định bắt ép tiểu muội chuyện gì?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Trương thế huynh vì tương tư sư muội mà thành trọng bịnh. Ngoài sư muôi ra dù có lấy hết linh dược trong thiên hạ cũng không thể nào cứu chữa được. Chỉ còn trông vào hảo sự để cứu vãn.

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Giả tỷ tiểu muội ưng thuận, sư tỷ có nghi ngờ là giữa tiểu muội và Tiêu Lĩnh Vu đã có tư tình với nhau không?

Tam Tuyệt sư thái cả mừng hỏi:

- Sư muội nói vậy thì ra đã ưng chịu lời ta rồi phải không?

Bà là người dày công hàm dưỡng, mừng giận không lộ ra ngoài mặt mà lúc này chẳng thể dấu nối hân hoan trong lòng.

Khâu Tiểu San thủng thẳng đáp:

- Xin sư tỷ hãy nhẫn nại một chút để tiểu muội trình bày.

Tam Tuyệt sư thái biến sắc hỏi:

- Sư muội còn nhiều chuyện muốn nói phải không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội xin nói hết tâm sự cho sư tỷ nghe. Không chừng sau đây tiểu muội có muốn bày tỏ cũng không được nữa. Hy vọng sư tỷ đem hết nội tình báo cáo với ân sư. Lão nhân gia đã có công dưỡng dục mà tiểu muội không báo đáp được, trong lòng ân hận vô cùng... Tam Tuyệt sư thái ngắt lời:

- Việc đã đến thế này, ta cũng không muốn nghe sư muội trình bày thêm gì nữa. Nhưng sư muội đã yêu cầu ta trình bày nội tình với sư phụ thì đó là hiếu tâm của sư muội. Sư muội hãy nói vắn tắt, chỉ cần thuyết minh những điểm quan trọng.

Ta nhắc sư muội một câu là cục diện bữa nay mà sư muội không thu xếp được ổn thỏa thì sẽ đưa đến kết quả cực kỳ bi thảm.

Khâu Tiểu San cười mát đáp:

- Cái đó tiểu muội đã tiêu liệu cả rồi. Tấc dạ quan hoài của sư tỷ tiểu muội xin tâm lãnh... Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu Lĩnh Vu tới đây, tiểu muội đã cự tuyệt không muốn để cho y tương kiến. Tiên mẫu qua đời đã để lại di thư chỉ thị rõ ràng phải nhất tâm chiếu cố cho Tiêu Lĩnh Vu. Chi tiết trong di thư tiểu muội không tiện nói ra hết nhưng đại ý là đã quyết định việc chung thân cho tiểu muội... Tam Tuyệt sư thái sửng sốt hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Những lời tiểu muội nói tự đáy lòng mà ra, quyết không nửa lời giả dối.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Bức thư đó hiện giờ ở đâu?

Khâu Tiểu San đáp:

- Hiện giờ tiểu muội vẫn còn giữ.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Được rồi! Sư muội nói tiếp đi.

Khâu Tiểu San nói:

- Vì thế mà Trương huynh mấy phen cứu mạng cho tiểu muội, tiểu muội cảm kích vô cùng chỉ mong báo đáp. Tiểu muội đã trình bày sự thực với y mấy lần là nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì tiểu muội nhất định phải xa dời y.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Sư muội đã cho Trương thế huynh hay chuyện bức di thư này chưa?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội chưa nói.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Nếu vậy thì sư muội có chỗ không phải rồi. Giả tỷ sư muội nói rõ thì thường khi chẳng xảy ra chuyện bữa nay.

Khâu Tiểu San đáp:

- Nếu Trương huynh vặn hỏi tường tận thì tiểu muội đã đưa di thư cho y coi.

Nhưng Trương huynh khi đó lại ra chiều kẻ cả, chỉ cười mát chứ không hỏi đến. Y chưa hỏi, chẳng lẽ tiểu muội lại mặt dầy tự động lấy di thư của tiên mẫu đưa ra?

Tam Tuyệt sư thái đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân chậm rãi hỏi:

- Trương huynh! Khâu sư muội nói vậy có đúng không?

Ngọc Tiêu Lang Quân gật đầu đáp:

- Khi đó tiếng đồn Tiêu Lĩnh Vu chết chìm dưới đáy sông rất xác thực. Tại hạ đã đến chỗ Tiêu Lĩnh Vu rớt xuống điều tra thì thấy nước chảy cuồn cuộn. Đừng nói người chưa hiểu võ công mà cả đến cao thủ võ lâm, thân hoài tuyệt kỷ nếu không biết bơi lội thì rớt xuống cũng khó lòng sống sót. Vì thế tại hạ tin chắc Tiêu Lĩnh Vu đã chết rồi.

Tam Tuyệt sư thái nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế mà bây giờ y vẫn sống bình yên mới kỳ.

Khâu Tiểu San lại nói:

- Tiểu muội đã thuyết minh từ trước, nào phải bây giờ mới đặt điều kiện để từ khước mà bảo đã vong ân phụ nghĩa?

Trương lão phu nhân đột nhiên xen vào:

- Nếu cháu ta mà không cứu cô thì xương nay đã hóa thành tro. Dù Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian cũng chẳng được thấy mặt cô nữa.

Khâu Tiểu San đáp:

- Đúng thế! Vãn bối thoát ly Trương huynh mà mang tiếng vong ân phụ nghĩa.

Vậy nếu vãn bối từ bỏ Tiêu Lĩnh Vu thì sao đây? Nhờ y đã cứu mạng cho gia mẫu.

Trong di thư gia mẫu đã định rõ việc chung thân của vãn bối. Thử hỏi tiền bối đặt địa vị mình vào vãn bối thì sẽ xử trí bằngcách nào?

Trương lão phu nhân đáp:

- Lão thân không gặp trường hợp này, dĩ nhiên không nghĩ tới.

Khâu Tiểu San nhìn Tam Tuyệt sư thái nói tiếp:

- Những việc đã trải qua đại khái là như vậy. Giả tỷ phen này một mình Trương huynh tới đây phó ước thì tiểu muội thật khó xử. Nhưng Trương huynh lại mời trợ thủ đi theo, hiển nhiên là có ý bức bách hôn sự, tiểu muội lại cảm thấy rất yên lòng.

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng hỏi:

- Sư muội nói hết chưa?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội đã hết lời rồi. Sau khi tiểu muội chết đi, mong rằng sư tỷ mang hết những lời của tiểu muội thưa lại cùng sư phụ. Tiểu muội cảm kích vô cùng.

Trương lão phu nhân nói:

- Thế thì hay lắm. Cô đã biết chuyện này khó khăn. Chết đi là biện pháp tháo gỡ hết mọi sự.

Mụ đã tính thầm trong lòng nếu Khâu Tiểu San mà còn sống ở thế gian thì Ngọc Tiêu Lang Quân còn nhớ đến nàng và bệnh tương tư của y ngày thêm trầm trọng rồi tất đi đến chỗ chết. Bằng Khâu Tiểu San chết ngay trước mặt gã thì có thể lòng tương tư có thể phai lạt dần dần. Sau này mụ sẽ kiếm cho gã một cô gái xinh đẹp là chữa khỏi bệnh tương tư.

Khâu Tiểu San đưa mắt lạnh lùng ngó Trương lão phu nhân nói:

- Lão tiền bối! Tuy vãn bối phải chết nhưng không muốn tự tử.

Trương lão phu nhân biến sắc hỏi:

- Cô định chết bằng cách nào?

Khâu Tiểu San nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Sư tỷ ơi! Tư cách tiểu muội thế nào sư tỷ đã biết rồi. Tiểu muội tuy là hàng nữ lưu nhưng tự tin vẫn có chút cốt khí. Trương lão tiền bối tính nước uy hiếp tiểu muội thì tiểu muội chỉ còn đường phản kháng.

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói:

- Sư muội hãy nghĩ kỷ đi. Nếu xảy ra cuộc động thủ thì kết cuộc sẽ ra sao?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội đã nghĩ kỷ rồi. Cùng lắm là chết phơi thây dưới đáy Đoạn Hồn Nhai này.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt hỏi:

- Sư muội tự tin là có thể chết đươc ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Xưa nay khó nhất là cái chết. Tiểu muội đã không sợ chết thì còn sợ gì nữa?

Tam Tuyệt sư thái thở dài nói:

- Ta vâng mệnh tới sư phụ đây, chẳng thể tự thủ bàn quan. Sư muội đã không nghe lời ta thì ta chẳng còn cách nào giúp sư muội được.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội cũng hiểu chỗ khổ tâm của sư tỷ, quyết chẳng đem lòng oán hận.

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói:

- Sư muội đừng nghĩ gì nữa là hơn. Nếu xảy ra cuộc động thủ, sư muội nên biết là phải chạm trán với ai?

Khâu Tiểu San sửng sốt hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu muội lại phải động thủ với sư tỷ?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Chính là thế đó.

Khâu Tiểu San cười khổ hỏi:

- Sư tỷ nhất định ra tay, không để cho tiểu muội có cơ hội nào nữa ư?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Nếu sư muội thể tất ý chỉ của sư phụ và biết chỗ khổ tân cho sư tỷ thì không nên để xảy ra cuộc ác đấu.

Khâu Tiểu San buồn rầu đáp:

- Tiểu muội đã trình bày tất cả nội tình và sư tỷ cũng đã hiểu rõ toàn bộ... Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng ngắt lời:

- Ta hiểu cả rồi. Nếu sư muội không chịu làm dâu Trương gia thì chỉ còn đường động thủ.

Chương 44 - Tiêu lĩnh vu đả bại tam tuyệt

Khâu Tiểu San nghiêm nghị nói:

- Tiểu muội chỉ hi vọng sư tỷ hãy nhân nhượng một chút để tiểu muội có thể... Tam Tuyệt sư thái ngắt lời:

- Sư tỷ cần đánh trận đầu vì nhiều lý do.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Khâu tỷ tỷ đã không muốn động thủ cùng sư thái thì nhường trận đầu cho tại hạ được chăng?

Khâu Tiểu San đáp:

- Chỗ này không liên quan tới Tiêu huynh đệ. Mau dời khỏi hang này. Tố Văn!

Hãy tiễn khách thay ta.

Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả đáp:

- Đã đến nước này mà tỷ tỷ còn cho là tiểu đệ bỏ đi được ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Trước khi ta chết, ta có thể xin sư tỷ cho tiểu đệ dời khỏi nơi đây. Vụ này không liên quan gì đến Tiêu đệ, chắc sư tỷ sẽ giúp ta chuyện đó.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dù lệnh sư tỷ có buông tha tiểu đệ nhưng chưa chắc nhà họ Trương đã chịu nhiêu dung. Bữa nay nếu tiểu đệ chẳng chết dưới đáy Đoạn Hồn Nhai này thì ngày sau họ cũng theo dõi để hạ sát cho bằng được. Khi đó tiểu đệ thành trơ trọi huyết chiến với bọn họ thì sao bằng bữa nay chúng ta liên thủ quyết thắng phụ với bọn họ một phen.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiêu đệ là một trang hào kiệt nổi danh trên võ lâm, các bạn đồng đạo đều kỳ vọng ở Tiêu đệ. Tiêu đệ có phải chết cũng nên chết vì chính nghĩa để bảo vệ võ lâm, sao lại đành chết vì tư tình với một người đàn bà?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi lại:

- Đó là vì bọn họ bức bách, biết phải làm thế nào? Thi thể của Vân Di chưa an táng, chẳng lẽ tỷ tỷ cũng đành chết dưới đáy Đoạn Hồn Nhai này ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Đây là ta lâm vào tình trạng bất đắc dĩ. Còn Tiêu đệ bất tất phải thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sau khi tỷ tỷ chết rồi bọn họ cũng không buông tha tiểu đệ. Tỷ tỷ còn sống thì bọn họ cũng lừa gạt tỷ tỷ rồi ngấm ngầm tìm cách hạ sát tiểu đệ. Nay đã thành thế đối địch, bọn họ còn có thể giúp Thẩm Mộc Phong làm khó dễ cho tiểu đệ. Khi đó song cường liên thủ, tiểu đệ càng lâm vào tình trạng nguy hiểm gấp trăm lầm ngày nay. Để tai vạ về sau sao bằng bữa nay phân thắng bại ngay đi?

Khâu Tiểu San im lặng nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Khóe mắt nàng đầy vẻ phức tạp.

Chàng không thể phân biệt được những tia mắt kỳ dị này là thương yêu hay giận dỗi, ai oán hay đa tình?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng lên tiếng:

- Nghĩ tới mối thâm tình giữa chúng ta đã ở với nhau mấy năm ta nhường cho sư muội xuất chiêu trước. Vậy sư muội động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng thẳng người dậy, vượt qua mặt Khâu Tiểu San rồi quay lại quát:

- Tỷ tỷ hãy lùi lại!

Trước nay chàng vẫn kính trọng Khâu Tiểu San như thần thánh, chưa từng dám có ý nghĩ coi thường chứ đừng nói lớn tiếng với vẻ mặt nghiêm khắc. Nhưng lúc này lòng chàng quá kích động, không nhẫn nại được mà phải lớn tiếng quát tháo.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng mình lớn tiếng sẽ khiến Khâu Tiểu San nổi giận, ngờ đâu thực tế đã ngoài sự tiêu liệu của chàng. Khâu Tiểu San cúi đầu xuống từ từ lùi lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu khoan tâm được một chút, quay lại nhìn Tam Tuyệt sư thái nói:

- Khâu tỷ tỷ với sư thái là đồng môn tỷ muội. Sư thái lại nhập môn trước y thì võ công của y thế nào tất sư thái đã hiểu rõ. Nếu sư thái động thủ với y thì mười phần có đến chín nắm được phần thắng.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt nói:

- Nhưng giữa chúng ta đã có tình nghĩa mấy năm, cùng lắm ta chỉ đả thương y quyết không hạ sát.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị hỏi:

- Nếu sư thái động thủ với tại hạ thì sao?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp:

- Hai bên đều trông vào võ công để quyết một trận sống mái.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Mời sư thái động thủ đi.

Từ lúc vào thạch động Tam Tuyệt sư thái chưa lưu tâm đến Tiêu Lĩnh Vu. Bây giờ chuẩn bị động

thủ với chàng, bất giác bà giương mắt lên nhìn chàng một lúc thì thấy vẻ mặt ung dung, khí thế hùng tráng. Bà không khỏi sửng sốt nghĩ thầm:

- Gã này còn nhỏ tuổi mà ý chí rất cao ngạo. Coi khí thế gã đủ biết võ công không phải tầm thường. Ta phải cẩn thận mới được.

Tam Tuyệt sư thái đột nhiên coi Tiêu Lĩnh Vu bằng con mắt coi trọng. Thái độ bà không còn cuồng ngạo như trước nữa. Bà thủng thẳng đáp:

- Bần ni mà đấu với Khâu sư muội thì quả có chỗ không được công bằng. Tiêu đại hiệp đã muốn xuất chiến thay y thì bần đạo rất mong lãnh giáo.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tam Tuyệt sư thái thay đổi thái độ một cách đột ngột trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Vị ni cô này thái độ vốn lãnh đạm, sao bỗng dưng biến thành hoà hoãn?

Chàng liền lễ phép hỏi:

- Sư thái muốn tỷ thí quyền cước hay dùng binh khí?

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng đáp:

- Chúng ta tỉ đấu phen này chẳng phải là chuyện tỉ võ thông thường mà là cuộc sinh tử quyết đấu. Vậy ai sở trường môn gì hãy tuỳ ý sử dụng chứ không hạn định.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Biện pháp này rất công bằng. Xin mời sư thái động thủ đi.

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Bần ni nhường đại hiệp ra tay trước.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sư thái là bậc cao nhân đắc đạo. Tại hạ xin kính cẩn tuân mạng.

Chàng vung chưởng đánh ra.

Sau mấy tháng ngày đêm cố công rèn luyện môn Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm và kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn. Về kiếm thuật cũng như thần công chàng đã tiến triển rất nhiều. Chưởng lực của chàng phóng ra ào ạt như cuồng phong nổi lên.

Tiêu Lĩnh Vu mới đánh một đòn, Tam Tuyệt sư thái đã biết ngay là gặp phải tay kình địch. Bà đưa lẹ hai ngón tai trỏ và ngón tay giữa tập kích huyệt Mạch môn của đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu la lên:

- Hảo thủ pháp!

Chàng hạ thấp tay mặt, đồng thời tay trái đánh ra nhanh như điện chớp.

Chưởng pháp của chàng được Nam Dật Công truyền thụ. Nam Dật Công đã đem hết tinh lực

suốt đời vào việc luyện chưởng. Dĩ nhiên lão sở trường môn này.

Bảy chục chiêu " Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp " tuyệt diệu ở chỗ vừa nhanh vừa mạnh.

Tam Tuyệt sư thái thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng thần tốc ít người bì kịp không khỏi giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Không hiểu thằng nhỏ này học ở đâu môn chưởng pháp mà mau lẹ đến thế.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người bà lạng sang một bên né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng:

- Xin sư thái tha thứ cho tại hạ có điều càn rỡ.

Chàng vừa nói vừa rượt theo, song chưởng không ngớt phóng ra những chiêu liên hoàn. Chớp mắt chàng đã tấn công tám chưởng.

Tam Tuyệt sư thái bản lĩnh phi thường mà còn phải lùi lại mới tránh được thì đủ biết chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu hùng hậu thế nào.

Khâu Tiểu San cũng không ngờ bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu lại cao cường đến thế.

Nàng vừa hoan hỷ vừa hồi hộp trong lòng. Hoan hỉ vì thấy Tiêu Lĩnh Vu còn nhỏ tuổi mà đã thành tựu đến trình độ như vậy. Nhưng nàng lại hồi hộp lo âu sợ chàng lỡ tay đả thương Tam Tuyệt sư thái là gây nên mối đại thù với sư môn của nàng.

Trương lão phu nhân cùng bọn tùy tòng đều chấn động tâm thần. Những hy vọng Tam Tuyệt sư thái sẽ bắt sống Khâu Tiểu San thành chuyện không tưởng.

Nhắc lại Tam Tuyệt sư thái để mất tiên cơ, bị chưởng lực hùng hồn của Tiêu Lĩnh Vu dồn cho phải lui hoài, trong lòng rất kinh hãi. Bà chờ đối phương thi triển hết liên hoàn bát chưởng rồi lập tức xoay tay mặt rút cây phất trần ở sau lưng rung lên một cái. Bóng tơ mịt mù phản kích trở lại, miệng bà cất tiếng:

Chưởng pháp của thí chủ rất cao cường, bần ni chưa từng thấy qua. Bây giờ thí chủ hãy coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí vào huyệt Đan điền, nhảy lùi lại ba bước.

Chàng né tránh tuy mau lẹ nhưng cũng bị những sợi tơ trên chiếc phất trần điều động một cách kỳ ảo quét trúng vào người khiến cho áo bị rách toạc, sát da chảy máu.

Những sợi tơ ở cây phất trần mềm mại như bông mà lúc quét trúng Tiêu Lĩnh Vu sắc bén chẳng khác gì đao kiếm.

Tam Tuyệt sư thái quét trúng Tiêu Lĩnh Vu rồi không rượt theo ngay, lại đứng sững một chút.

Nguyên bà bỗng cảm thấy một luồng kình lực trong người Tiêu Lĩnh Vu hất ngược lên làm cho cổ tay bà bị tê chồn.

Tam Tuyệt sư thái kiến văn quảng bác, biết ngay là trong người Tiêu Lĩnh Vu có luồng Cương khí hộ thân. Nhưng bà không ngờ chàng tuổi trẻ này làm sao mà thành tựu đến trình độ đó

được. Thật là một bậc kỳ tài trong võ lâm.

Trong lúc Tam Tuyệt sư thái đang xoay chuyển ý nghĩ thì Tiêu Lĩnh Vu rút trong bọc ra một thanh đoản kiếm, hàn quang lấp loáng. Chàng nói:

- Chiêu thức của sư thái thật kỳ ảo vô cùng. Tại hạ cũng đành phải dùng kiếm.

Chàng nói xong thu thanh kiếm trước ngực chứ chưa phản kích.

Tam Tuyệt sư thái mới ngó tư thức thủ kiếm đã động tâm hỏi ngay:

- Lệnh sư là ai?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Bách Lý Băng xông tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu, cô nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Hãy chờ một lát rồi hãy động thủ có được chăng?

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiện thiếp muốn buộc thương thế cho Tiêu đại ca rồi sư thái hãy động thủ với y.

Trương lão phu nhân lạnh lùng hỏi xen vào:

- Hai bên quyết đấu sinh tử, sống chết chỉ trong nháy mắt. Có lý đâu đang động thủ nửa vời mà dừng lại để buộc thương.

Câu nói của mụ có ý giục Tam Tuyệt sư thái động thủ ráo riết, đừng để Tiêu Lĩnh Vu có cơ hội nghỉ ngơi.

Tam Tuyệt sư thái lờ đi như không nghe tiếng, chăm chú ngó Bách Lý Băng hỏi:

- Cô nương là người thế nào với Tiêu Lĩnh Vu?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiện thiếp là nghĩa muội của y.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Hay lắm! Cô nương buộc vết thương cho y đi.

Bách Lý Băng lấy trong mình ra một cái bình ngọc, đổ ra một chút phấn trắng xoa vào vết thương rồi dùng vuông lụa buộc lại cho Tiêu Lĩnh Vu.

Cô hành động rất tự nhiên, không lộ vẻ thẹn thò. Khâu Tiểu San đứng tự thủ bàn quan bằng cặp mắt lạnh lùng, thuỷ chung không nói nửa lời.

Nàng là người trầm tĩnh, mối tình tha thiết không để lộ ra ngoài mặt, trái ngược hẳn với Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu muốn cự tuyệt, nhưng trước bao nhiêu cặp mắt nhòm ngó chàng đành để yên cho cô buộc thuốc.

Bách Lý Băng buộc xong vết thương, khẽ thở dài nói:

- Đại ca ơi! Bữa nay mà đại ca bị chết dưới đáy Đoạn Hồn Nhai này thì Khâu tiểu thư chẳng thể sống một mình trên thế gian. Tiểu muội có may mắn cùng được vùi xương ở đây cũng toại nguyện rồi. Đại ca cứ yên tâm đánh đi.

Dứt lời cô đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San rồi từ từ lui về chỗ cũ.

Khâu Tiểu San vẫn không lộ vẻ gì, tựa hồ như chưa nghe thấy câu nói của Bách Lý Băng.

Tam Tuyệt sư thái chờ cho Bách Lý Băng lui ra rồi mới lạnh lùng cất tiếng hỏi:

Tiêu Lĩnh Vu! Thí chủ còn tái chiến được không?

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí rồi đáp:

- Dù tại hạ bị thương nặng hơn thế này vẫn còn sức tái chiến.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng trước khi tái chiến tại hạ cần nói rõ một điều.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thanh đoản kiếm trong tay tại hạ sắc bén phi thường, sư thái nên cẩn trọng.

Tam Tuyệt sư thái nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu kể về tuổi tác thì ta không nên dùng binh khí trước gã mới phải. Bây giờ ta đã dùng binh khí và đánh một đòn cho gã bị thương. Vậy mà gã vẫn giữ thái độ quang minh lỗi lạc như vậy thì thật là hiếm có.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng bà đáp:

- Bần ni đã nhận thấy rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy sư thái hãy coi chừng.

Chàng vung kiếm ra chiêu " Thừa long dẫn phụng" đâm tới.

Tam Tuyệt sư thái vung cây phất trần quét ngang một cái để tiếp kiếm chiêu.

Đồng thời người bà né qua một bên tránh khỏi nhát kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp lưỡi kiếm lướt vào cây phất trần.

Tam Tuyệt sư thái nội công rất thâm hậu. Cây phất trần bằng đuôi ngựa trong tay bà biến hóa vô cùng, chợt tụ lại một nắm đánh thẳng ra, chợt tản thành đám lưới tơ mù trời chụp xuống.

Kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu cũng kỳ ảo khôn lường, dường như lúc nào cũng bám sát cây phất trần của Tam Tuyệt sư thái.

Hai người động thủ chỉ chớp mắt đã tỷ đấu hơn mười hợp.

Tam Tuyệt sư thái dùng phất trần tấn công cực kỳ lợi hại, đâm dọc quét ngang tới tấp nhưng đều bị đoản kiếm của Tiêu Lĩnh Vu phong tỏa quanh mình nên không sao đánh vào được. Hai bên đấu thêm năm hiệp nữa, đột nhiên Tam Tuyệt sư thái thu chiêu về lùi lại hỏi:

- Thí chủ học kiếm thuật này của ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ¢n sư tại hạ là người họ Trang đã truyền thụ kiếm pháp cho.

Chàng giữ phận đồ đệ nên không dám gọi thẳng tên sư phụ ra.

Tam Tuyệt sư thái hỏi ngay:

- Lão nhân gia đúng là Trang Sơn Bối rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe bà nói trúng tên sư phụ mình thì không khỏi ngẩn người ra hỏi:

- Đúng rồi! Sư thái có nhận biêt lão nhân gia ư?

Trên mặt Tam Tuyệt sư thái thoáng lộ vẻ thê lương sầu khổ. Bà đáp:

- Bần ni chỉ nghe danh mà thôi.

Bà lại vung phất trần đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Bà là người xuất gia tại sao lại biết tên sư phụ ta?

Chàng vừa phân tâm một chút đã gặp ngay hai chiêu nguy hiểm, vội ngưng thần chú ý nghinh địch, mở cuộc phản công.

Lúc đầu hai người động thủ, Tiêu Lĩnh Vu chỉ định hớt đứt cây phất trần của Tam Tuyệt sư thái, không ngờ bà thi triển môn binh khí này biến ảo không lường.

Sau mười mấy hiệp tỷ đấu chàng không sao chém trúng cây phất trần. Vì Tam Tuyệt sư thái vẫn chiếm tiên cơ nắm phần chủ động, bắt buộc chàng phải xoay chuyển không ngớt.

Lần này hai người tái chiến, Tiêu Lĩnh Vu không tập trung tinh thần vào cây phất trần như trước mà chàng vung đoản kiếm tấn công ráo riết để cùng đối phương tranh dành tiên cơ đoạt quyền chủ động.

Trường hợp này khiến cho cuộc đấu biến thành hung hiểm vô cùng. Phất trần, đoản kiếm đều thi triển những tuyệt chiêu kỳ ảo nhằm đánh vào nơi trí mạng của đối phương.

Hơn tháng nay Tiêu Lĩnh Vu khổ công nghiên cứu kiếm pháp của Đàm Vâm Thanh, chàng đã thuộc lòng kiếm pháp này nên lúc đấu với Tam Tuyệt sư thái thường đưa ra những kỳ chiêu tan bia vỡ đá, khiến Tam Tuyệt sư thái lâm vào thế hạ phong.

Trương lão phu nhân và bọn tùt tùng thấy kiếm pháp Tiêu Lĩnh Vu cao cường như vậy đều kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu bữa nay mà không đánh chết được Tiêu Lĩnh Vu ở dưới Đoạn Hồn Nhai này thì e rằng mai hậu chẳng có cách nào hạ sát được chàng.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng rồi lùi lại trong làn kiếm quang lấp loáng. Chàng đứng nghiêm nghị nói:

- Đa tạ sư thái đã nhân nhượng.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy cây phất trần trong tay sư thái sợi tơ rơi tản mặt trên mặt đất.

Tam Tuyệt sư thái ngó lại cây phất trần trên tay, chậm rãi nói:

- Thí chủ thắng rồi... Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đó chẳng qua là sư thái có ý nhân nhượng.

Bỗng nghe Trương lão phu nhân lên tiếng:

- Thanh bảo kiếm của gã tuy hớt đứt được phất trần nhưng chưa kể là sư thái đã thất bại.

Tam Tuyệt sư thái vẻ mặt lạnh lùng nhìn Trương lão phu nhân hỏi:

- Trương lão tiền bối còn muốn bần ni bị thương về tay Tiêu Lĩnh Vu mới là thất bại ư?

Trương lão phu nhân đáp:

- Ngươi đã cam nhận thất bại thì chẳng còn cách nào nữa.

Tam Tuyệt sư thái nghiêm sắc mặt nói:

- Bần ni có một điều muốn thỉnh giáo Trương lão tiền bối.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Điều chi?

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Kiếm pháp của Tiêu Lĩnh Vu phức tạp vô cùng mà có mấy chiêu kỳ ảo vô cùng. Chẳng hiểu lão tiền bối đã nhận ra lai lịch kiếm pháp của y chưa?

Trương lão phu nhân đáp:

- Khi trượng phu ta còn sống đã nhắc đến kiếm pháp các phái trong thiên hạ. Y nói kiếm pháp của Trang Sơn Bối tuy rất tinh kỳ nhưng thể chất của lão có hạn mà lại luyện vào hồi vẫn niên nên không dám tham dự cuộc tranh chấp với mười tay đại cao thủ.

Tam Tuyệt sư thái hỏi tiếp:

- Lão tiền bối nhận xét về Trang lão tiền bối như vậy là có ý tán dương hay chê bai?

Trương lão phu nhân đáp:

- Bất luận là khen hay chê nhưng đã không dám tham dự vào cuộc cạnh tranh với thập đại cao thủ thì dĩ nhiên không nắm chắc phần thắng.

Tam Tuyệt sư thái nét mặt nghiêm trang thủng thẳng đáp:

- Trương lão phu nhân! Chúng ta đã đi xa quá rồi. Bần ni chỉ muốn lão tiền bối bình luận kiếm pháp của Tiêu Lĩnh Vu chứ đừng khinh miệt Trang lão tiền bối.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Dường như Tam Tuyệt sư thái có ý bất mãn với Trương lão phu nhân về chuyện miệt thị ân sư ta, chẳng hiểu bà có liên quan gì với ân sư?

Lại nghe Tam Tuyệt sư thái nói tiếp:

- Nếu bần ni nhận xét không lầm thì kiếm pháp mà Tiêu Lĩnh Vu sử dụng nơi đây còn bao gồm cả kiếm pháp của phái Hoa Sơn.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi lẩm bẩm:

- Tam Tuyệt sư thái thật biết nhiều hiểu rộng, bà nhận ra cả những kỳ chiêu của kiếm pháp phái Hoa Sơn.

Trương lão phu nhân chau mày nói:

- Kiếm pháp phái Hoa Sơn bình thường chẳng có chi kỳ lạ. So với Võ Đương, Côn Luân còn lùi lại đằng sau. Trong vòng một trăm năm, phái Hoa Sơn chỉ có một bậc kỳ tài độc nhất là Đàm Vân Thanh. Nhưng sau khi họ Đàm bị hãm trong cung cấm, phái này không còn người kế tiếp. Dù Tiêu Lĩnh Vu có học được kiếm pháp của phái Hoa Sơn cũng chưa đáng kể là một tuyệt kỷ.

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng đáp:

- Bần ni nói Tiêu Lĩnh Vu sử dụng kiếm pháp phái Hoa Sơn là nói đến Đàm Vân Thanh, một nhân vật đã tranh giành hơn thua với thập đại cao nhân.

Trương lão phu nhân đáp:

- Lão thân đã nói là y bị hãm trong cung cấm rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Bần ni cho rằng Tiêu Lĩnh Vu đã tiến vào cung cấm và lấy được kiếm phổ của Đàm Vân Thanh để lại.

Trương lão phu nhân lắc đầu cười đáp:

- Không có lý! Sư thái đã đề cao Tiêu Lĩnh Vu một cách thái quá. Mấy chục năm nay biết bao

tay võ công cao cường, tài năng siêu tuyệt muốn tìm vào cung cấm còn chưa thành. Tiêu Lĩnh Vu bất quá là một thằng nhỏ miệng còn hôi sữa thì vào cung cấm thế nào được?

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Dù cho Tiêu Lĩnh Vu có sử dụng Hoa Sơn kiếm pháp của Đàm Vân Thanh đi nữa thì làm sao sư thái biết được?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp:

- Ngày trước Trương lão tiền bối chưa bị hãm vào cung cấm thường nghiên cứu kiếm pháp của Đàm Vân Thanh với gia sư. Trương lão tiền bối có lần quyết đấu với Đàm Vân Thanh và suýt bị hại dưới kiếm của y. Hai vị lão nhân gia luận kiếm suốt một ngày một đêm, vãn bối đứng bên nghe được bổ ích rất nhiều nên mới phân tích được những biến hóa. Vừa rồi vãn bối dường như bị chiêu kiếm " Vân nhiễu thiên sơn", một kỳ chiêu trong kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phong tỏa. Muốn học chiêu này không chỉ phải hiểu yếu quyết mà còn phải có tư cách tuyệt đỉnh trời ban mới luyện thành. Đàm Vân Thanh sau khi bị hãm trong cung cấm rồi, chiêu này đã thất truyền trong phái Hoa Sơn. Tiêu Lĩnh Vu lại chẳng phải là đệ tử phái này thì dĩ nhiên không thể biết được kiếm pháp bí truyền. Vậy mà y đột nhiên sử dụng đến thì ngoài trường hợp y lấy được kiếm phổ do Đàm Vân Thanh để lại thì không còn cách nào nữa. Do đó bần ni hoài nghi y đã lọt được vào cung cấm.

Trương lão phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu đã vào được cung cấm thì trước hết gã phải lấy tiêu pháp của Trương gia.

Chương 45 - Tiêu lĩnh vu tỷ đấu trương thành

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Lão phu nhân nói rất có lý.

Bà đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi:

- Chiêu thức mà thí chủ phải chăng là “ Vân nhiễu thiên sơn” trong Hoa Sơn kiếm pháp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Sư thái quả là người biết nhiều hiểu rộng!

Trương lão phu nhân cười lạt hỏi:

- Ngươi đã vào cung cấm rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ còn được nhìn thấy pháp thể của Trương lão tiền bối.

Trương lão phu nhân toàn thân run lên bần bật hỏi:

- Y bị hãm trong cung cấm mấy chục năm thì bây giờ chỉ còn lại nắm xương trắng, sao ngươi còn nhận được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sự thực đã ra ngoài sự tiêu liệu của lão phu nhân. Một là nơi quản di thể phong tỏa rất kín đáo, hai là mấy vị lão tiền bối đó nội công cực kỳ thâm hậu nên tuy qua đời đã lâu mà diện mạo vẫn y như lúc sống.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Thật thế ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trước nay Tiêu mỗ chưa từng nói dối ai.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Các ngươi đã vào cung cấm rồi há chẳng để luồng không khí lưu thông làm hư nát pháp thể của họ rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mấy vị lão tiền bối đó đã mất lâu ngày, pháp thể khô đét lại, chắc không thể hư nát được.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Ngươi có lấy được tiêu pháp của Trương gia không?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Bọn tại hạ vào cung cấm rồi mới phát giác ra đã có người đến trước mình... Trương lão phu nhân ngắt lời:

- Thế thì tiêu pháp của Trương gia đã bị người khác lấy mất rồi hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Những thủ lục của các vị lão tiền bối trong cung cấm phần lớn đã bị người ta lấy mất. Còn tiêu pháp của Trương lão tiền bối ... Chàng đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San, dừng lại không nói nữa.

Khâu Tiểu San từ từ lấy thủ lục võ công của Tiêu Vương ở trong bọc ra, cầm hai tay đưa lên nói:

- Tiện thiếp xin tặng lại cuốn thủ lục võ công tuyệt thế của Trương lão tiền bối cho Trương huynh để đền đáp ơn cứu mạng.

Diễn biến bất ngờ này khiến cho bao người trong thạch thất đều ngẩn mặt ra chẳng biết nói sao.

Tam Tuyệt sư thái vốn là người lạnh lùng mà lúc này cũng phải ngạc nhiên không thốt nên lời.

Khâu Tiểu San từ từ bước lại trước mặt Ngọc Tiêu Lang Quân, hai tay cầm bí lục võ công của Tiêu Vương đưa lên nói:

- Trương huynh! Chẳng phải tiểu muội quên tình phụ nghĩa mà thực ra là vì không dám trái di mệng của tiên mẫu để lại. Vả lại lúc tiểu muội và Trương huynh giao du đã nói trước. Nay tiểu muội xin tặng lại cuốn bí lục võ công tuyệt thế của lệnh tổ. Trương huynh là người tài hoa tuyệt đỉnh, nhất định có thể phát huy chiêu pháp của Trương gia lừng danh trong võ lâm và tiểu muội cũng bớt được phần nào ân hận trong lòng.

Ngọc Tiêu Lang Quân ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt Khâu Tiểu San như muốn nhìn thấu nội tâm nàng.

Khâu Tiểu San cúi đầu nhìn xuống, thở dài não nuột nói tiếp:

- Trương huynh! Xin Trương huynh đón lấy di vật của lệnh tổ để ngày sau luyện thành tuyệt kỷ, lừng danh võ lâm và kể như tiểu muội đã một phen báo đáp ân tình... Ngọc Tiêu Lang Quân thở dài, vẻ mặt thẫn thờ, chậm rãi đáp:

- Mối thịnh tình của Khâu cô nương, tiểu huynh xin tâm lãnh... Gã quay lại ngó Trương lão phu nhân rồi im bặt.

Trương lão phu nhân đột nhiên đưa tay ra lạnh lùng nói:

- Đó là di vật của tiên phu thì đưa cho lão thân cũng vậy.

Khâu Tiểu San rụt tay về, lắc đầu đáp:

- Di vật của Trương lão tiền bối để lại trong cung cấm, người đời đều biết rõ.

Kẻ vào cấm cung gặp bao nhiêu nguy hiểm chết người. Lão tiền bối tuy là phu nhân của Tiêu

Vương Trương lão tiền bối nhưng chưa chắc đã có quyền hưởng thụ cuốn bí lục này... Trương lão phu nhân ngắt lời hỏi:

- Lão thân là phu nhân của Tiêu Vương, sao lại không có quyền hưởng thụ di vật của tiên phu?

Hai mắt mụ quắc lên ra chiều tức giận vô cùng, nhìn chằm chặp vào cuốn bí lục võ công trên tay Khâu Tiểu San, những muốn ra tay đoạt lấy mà lại sợ là hư nát nên không dám động thủ.

Khâu Tiểu San từ từ cất bí lục vào bọc rồi đáp:

- Lão tiền bối nói thật đúng lý, nhưng trong vụ này có chỗ bất đồng.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Nếu lão thân nói đúng lý sao ngươi lại không trả bí lục lại cho lão thân?

Khâu Tiểu San đáp:

- Giả tỷ Trương lão tiền bối viết bí lục này trước khi vào cấm cung rồi đem theo trong mình thì dĩ nhiên cuốn thủ lục đó thuộc quyền sỡ hữu của lão tiền bối.

Đáng tiếc là Trương lão tiền bối sau khi vào cung cấm rồi mới viết thủ lục. Đó là vì lão tiền bối sợ võ công tuyệt thế của mình bị thất truyền. Vậy ai vào cung cấm lấy được thì dĩ nhiên thuộc về người đó.

Lão già áo xám là Trương Thành đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Nhưng người vào cung cấm không phải Khâu cô nương thì sao?

Khâu Tiểu San quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp:

- Tuy không phải tiện thiếp vào cung cấm, nhưng do người lấy được tặng cho thì kể như cũng là của tiện thiếp.

Trương Thành lạnh lùng nói:

- Thủ lục của lão chủ nhân ta trước tác để lại thì Bạch Vân sơn trang có quyền thu về. Cô nương không chịu đưa ra thì chúng ta đành động thủ đoạt lấy.

Khâu Tiểu San cười mát đáp:

- Khi các vị tới đây thì chưa nghĩ tới cuốn thủ lục võ công của Trương lão tiền bối ở trong tay tiện thiếp. Chỗ dụng ý của các vị không ngoài uy hiếp tiện thiếp phải tuân theo một phép. Nếu các vị không được mãn nguyện thì dù chẳng có bí lục cũng quyết ra tay hạ sát tiện thiếp.

Nàng đưa mắt ngó Tam Tuyệt sư thái rồi nói tiếp:

- Tiểu muội đã nhẫn nhục để đi đến chỗ hoàn hảo. Nhưng trước tình thế này tiểu muội cũng không thể nhẫn nhịn được nữa.

Tam Tuyệt sư thái sau khi động thủ với Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu rõ nếu bữa nay xảy ra cuộc quyết đấu thì kết quả cực kỳ bi thảm. Tuy những phần tử tinh nhuệ nhất của Bạch Vân sơn trang đều tụ tập ở đây nhưng kiếm pháp của Tiêu Lĩnh Vu rất tinh kỳ, nội lực cực kỳ thâm hậu. Nếu đơn

đả độc đấu thì quyết không ai địch nổi.

Bằng xúm lại hợp lực quần công thì bên đối phương có năm người và đã chuẩn bị sẩn sàng thì phần thắng cũng khó lòng nắm chắc.

Bà liền hỏi Khâu Tiểu San:

- Sư muội muốn sao bây giờ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội xin đem tiêu pháp của Trương gia để đền đáp lại mối ân tình của Trương huynh. Nhưng Trương lão phu nhân bức bách quá độ thì đành phải chiến đấu.

Tam Tuyệt sư thái lại hỏi Trương lão phu nhân:

- Lão phu nhân nghĩ sao?

Trương lão phu nhân cười lạt đáp:

- Khâu Tiểu San đã quên ơn phụ nghĩa, làm hại tiểu tôn. Xem chừng Khâu Tiểu San không hồi tâm chuyển ý thì tiểu tôn khó bề qua khỏi. Huống chi thị lại cưỡng chiếm võ công của tiên phu để lại. Bất hạnh tiểu tôn không sống được thì Trương gia đi tới chỗ tuyệt tự. Không lấy lại được võ công của Trương gia Thì Bạch Vân sơn trang còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm?

Khâu Tiểu San nói ngay:

- Vãn bối đã có ý đưa bí lục võ công để hoàn tình báo ơn, nhừn Trương huynh không chịu chấp nhận thì vãn bối cũng chẳng biết làm sao.

Trương lão phu nhân cười lạt đáp:

- Có một biện pháp là chúng ta động thủ đoạt lại võ công của Trương gia, bắt sống ngươi tước bỏ võ công và bức bách ngươi kết hôn cùng tiểu tôn.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lên hai bước toan chống đối, nhưng Khâu Tiểu San ra hiệu ngăn lại.

Trương lão phu nhân vẫy tay một cái, thiếu niên mặc võ phục kia đột nhiên xuất thủ điểm huyệt Ngọc Tiêu Lang Quân.

Khâu Tiểu San trầm giọng nói:

- Sư tỷ tính sao đây nếu sư tỷ không xử lý cho lẹ để hai bên xảy ra cuộc động thủ thì e rằng sư tỷ không thể khống chế đại cuộc được.

Giữa lúc Khâu Tiểu San nói chuyện cùng Tam Tuyệt sư thái, lão già áo xám Trương Thành cùng Thiết thủ nhân đã di chuyển đứng vào phương vị chiến đấu. Lại thấy Trương Thành rút ống thiết tiêu ra.

Khâu Tiểu San cũng rút kiếm sau lưng ra cầm tay. Tố Văn và nữ tỳ áo đỏ cũng rút kiếm ra.

Trương lão phu nhân tay mặt cầm một cặp kim trùy.

Khí giới của Trương lão phu nhân thật là đặc dị. Hai cây kim trùy chỉ lớn bằng cái chung uống trà, chuôi trùy có buộc sợi dây sắc trắng.

Bỗng nghe Trương lão phu nhân tự nói một mình:

- Đã mười mấy năm nay lão thân không mó đến cặp đoạt mệnh kim trùy này.

Tam Tuyệt sư thái thất Trương lão phu nhân rút cặp kim trùy nổi danh ngày trước ra thì biết là mụ đã chuẩn bị một trận quyết đấu sinh tử, khó lòng tránh khỏi được.

Hai bên lăm lăm binh khí, đã ở vào thế kiếm tuốt cung giương. Cuộc đại chiến sắp nổ bùng.

Khâu Tiểu San nét mặt nghiêm trọng nhìn Tam Tuyệt sư thái nói:

- Bữa nay e rằng khó tránh khỏi cuộc động thủ. Tiểu muội chỉ hi vọng sư tỷ đứng ngoài vụ này.

Tam Tuyệt sư thái ra chiều khó nghĩ, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Nếu bữa may sư muội thất bại ở đây... Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Đành là vùi xương đáy vực.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Nếu trái lại sư muội đả thương Trương lão phu nhân thì kết quả sẽ đi tới đâu?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu muội sẽ về sư môn chịu tội để nghe sư phụ phát lạc.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Thua là chết mà thắng cũng không khỏi tội. Cả hai trường hợp đều không lợi gì thì sư muội động thủ làm chi?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ngoài ra tiểu muội chỉ còn cách bó tay chịu chết.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Ta còn một biện pháp, không hiểu sư muội có nghe chăng?

Khâu Tiểu San đáp:

- Xin sư tỷ nói cho nghe.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Sư muội đã không khiếm khuyết gì về lễ nghi thì hãy cùng ta về sư môn để tùy sư phụ điều giải. Sư muội tính sao?

Khâu Tiểu San nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi lại:

- Tiểu muội mà nghe lời sư tỷ thì một mình Tiêu huynh đệ làm sao kháng cự được nhân thủ

Bạch Vân sơn trang hợp công vây đánh?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Sư tỷ thử khuyên Trương lão tiền bối xem sao.

Bà nhìn Trương lao phu nhân hỏi:

- Lão tiền bối đã nghe rõ câu chuyện giữa sư muội và bần ni chưa?

Trương lão phu nhân đáp:

- Đã nghe rõ rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Khâu sư muội đã chịu nghe lời bần ni trở về sư môn để nghe sư phụ phát lạc.

Vậy lão tiền bối đừng động thủ nữa.

Trương lão phu nhân ngắt lời:

- Lão thân e rằng lệnh sư không coi ta vào đâu... Mụ ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Tuy lệnh sư không coi ta vào đâu nhưng ta vẫn tôn trọng y. Ta giao Khâu Tiểu San cho ngươi. Sau đây ba tháng lệnh sư hãy tới Bạch Vân sơn trang trả lời.

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Vãn bối xin về báo cáo lại những lời lão tiền bối cùng sư phụ.

Trương lão phu nhân cười lạt đáp:

- Ngươi nói cho y hay việc này quan hệ tới hương hỏa của Trương gia. Y là cô cô, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm một phần.

Mụ không chờ Tam Tuyệt sư thái trả lời đã vẫy tay bảo thuộc hạ:

- Các ngươi hãy rút lui.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm đoản kiếm, đứng yên theo dõi diễn biến, thủy chung không nói lời nào.

Tam Tuyệt sư thái từ lúc bị Tiêu Lĩnh Vu dùng lợi kiếm hớt đứt phất trần, trong lòng kinh hãi, không còn cuồng ngạo như trước nữa.

Bà hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Trương lão phu nhân! Bần ni có việc trình bày.

Trương lão phu nhân đã biết rõ tình thế. Nếu xảy ra cuộc động thủ thì khó biết ai chết về tay ai. Giả tỷ Tam Tuyệt sư thái đứng ra ngoài vòng thì thực lực bên mình càng thêm kém sút. Chi bằng để Tam Tuyệt sư thái dẫn Khâu Tiểu San đi rồi dồn toàn lực hạ sát Tiêu Lĩnh Vu là hay hơn hết.

Mụ đã tính thầm như vậy nên không để Tam Tuyệt sư thái nói hết đã vội gạt đi:

- Ngươi cứ đem Khâu Tiểu San đi là xong, bất tất phải nghĩ đến chuyện ở đây nữa.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Trương lão phu nhân đã thuận tình giao Khâu Tiểu San cho gia sư xử lý thì cuộc ác đấu không cần diễn ra nữa.

Trương lão phu nhân đáp:

- Khâu Tiểu San là lệnh sư muội thì ngươi cứ việc đưa đi. Còn Tiêu Lĩnh Vu chẳng liên qua gì tới ngươi.

Khâu Tiểu San nói ngay:

- Trươnh lão phu nhân mà không buông tha cho Tiêu Lĩnh Vu đi trước thì vãn bối không thể dời khỏi nơi đây một cách khinh xuất.

Trương lão phu nhân lạnh lùng đáp:

- Suốt đời lão phu chưa từng để ai uy hiếp bao giờ.

Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn Tam Tuyệt sư thái nói:

- Xem chừng sư tỷ không thể điều giải được cuộc phân tranh ở đây rồi. Sư tỷ hãy rút lui khỏi chốn thị phi này là hơn.

Mấy câu nói này hơi nặng tình khiến Tam Tuyệt sư thái phải biến sắc. Nhưng bà đã dày công hàm dưỡng, trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Trương lão phu nhân đã không nể mặt, mà ta đã bại dưới tay Tiêu Lĩnh Vu thì cũng đành phải lui ra khỏi trường phân tranh này.

Bà nói xong từ từ lui vào góc nhà tỏ vẻ tự thủ bàn quan.

Trương lão phu nhân dường như không ngờ Tam Tuyệt sư thái rút lui thật. Mụ sửng sốt một chút rồi cười lạt nói:

- Tuy sư thái bị Tiêu Lĩnh Vu hớt đứt phất trần nhưng chưa bị thương về tay gã.

Tam Tuyệt sư thái cười mát đáp:

- Trương lão phu nhân đã không chịu nghe lời bần ni thì bần ni cũng không thể cưỡng bách Khâu sư muội phải chịu theo một phép.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tiến lên một bước nói:

- Mọi chuyện rắc rối chỉ vì Tiêu Lĩnh Vu này chưa chết. Bây giờ Trương lão phu nhân có cơ hội hạ sát Tiêu mỗ rồi đây.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Ngươi tưởng lão thân không dám chăng?

Khâu Tiểu San vượt lên trước Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vụ này do tiểu nữ gây ra, chẳng liên can gì tới Tiêu Lĩnh Vu. Lão tiền bối muốn động thủ thì nên đối phó với tiểu nữ mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ! Dù khuất tất đến đâu bọn họ cũng chẳng chịu buông tha tiểu đệ. Bữa nay họ không giết được tiểu đệ thì mai hậu cũng tìm cách hạ sát mà thôi. Bây giờ chỉ có một cách hay nhất là cho họ thấy không thể giết được Tiêu Lĩnh Vu này. Họ có chứng minh điều đó thì mới chịu buông tha. Vậy tỷ tỷ đứng ngoài lược trận, chờ khi tiểu đệ không địch nổi hãy ra tay cũng chưa muộn.

Khâu Tiểu San còn muốn tranh luận thì thanh âm Tam Tuyệt sư thái lọt vào tai:

- Sư muội hãy lui ra. Bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu quyết chẳng kém gì sư muội.

Trước tình thế này cần cho họ biết Tiêu Lĩnh Vu lợi hại thì mới tránh khỏi kết cục bi thảm. Sư muội kiên quyết ra tay thì e rằng gây nên cuộc hỗn chiến.

Khâu Tiểu San thấy Tam Tuyệt sư thái dùng Truyền âm nhập mật chỉ thị cho mình rất hợp lý liền từ từ lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu vung đoản kiếm lên nói:

- Mời lão tiền bối ra tay đi.

Trương lão phu nhân cười lạt, từ từ tiến lên hai bước. Tay mụ cầm cặp nhuyễn sách đoạt mệnh kim trùy đột nhiên vung sang mé tả. Sợi dây trắng mềm xèo biến thành cứng rắn như thiết côn.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí, nghĩ thầm:

- Mụ già này nội công cũng tinh thâm đáng sợ.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Lão già áo xám nhảy vào trong trường nói:

- Đối với kẻ hậu sinh vãn bối hà tất lão phu nhân phải ra tay. Để lão nô Trư ơng Thành này ra thử sức với gã một phen.

Trương lão phu nhân nói:

- Thanh đoản kiếm trong tay gã lợi hại vô cùng. Tam Tuyệt sư thái còn bị gã hớt đứt phất trần. E rằng ngươi không phải là đối thủ của gã.

Trương Thành đáp:

- Lão nô không địch nổi, phu nhân hãy ra tay cũng chưa muộn.

Bỗng nghe Bách Lý Băng la lên:

- Đại ca ơi! Họ định dùng phép Xa luân chiến. Đại ca hãy coi chừng.

Trương Thành tay cầm thiết tiêu, đột nhiên xuất chiêu " Thiên thủ khai hoa" điểm tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hua kiếm ra chiêu “ Pháp luân cửu chuyển” quét ngang một cái.

Người chàng vẫn đứng yên.

Trương Thành theo hầu Tiêu Vương Trương Phóng từ thủa nhỏ, được chủ nhân tin dùng, chỉ điểm võ công cho lão rất nhiều. Sau khi Tiêu Vương bị hãm trong cung cấm, Trương Thành gắng sức luyện tiêu pháp liền bốn chục năm và trở thành một tay đại cao thủ đệ nhất ở Bạch Vân sơn trang.

Hai người giao thủ một chiêu, Trương Thành dã biết ngay là gặp phải tay đại kình địch, liền tấn công rất mau lẹ. Chớp mắt đã công liền chín chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy lấy được thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng nhưng chưa kịp xem qua, chẳng hiểu gì về tiêu pháp biến hóa. Chàng chỉ trông vào thanh đoản kiếm sắc bén phi thường hòng chém đứt thiết tiêu của đối phương.

Trương Thành đã thấy phất trần của Tam Tuyệt sư thái bị hớt đứt, trong lòng không khỏi úy kỵ nên lúc nào cũng né tránh thanh đoản kiếm thành ra không phát huy được uy lực đầy đủ của tiêu pháp. Lão đánh chín chiêu mà không uy hiếp được Tiêu Lĩnh Vu đành lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ đứng nguyên chỗ, thấy chiêu là đón tiếp chứ chưa phản kích một đòn.

Bỗng nghe Trương lão phu nhân lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Trương Thành thu chiêu lại hỏi:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Trương lão phu nhân đáp:

- Ngươi đánh như vậy thì đả thương gã thế nào được? Để lão thân đối phó với gã.

Trương Thành vội nói:

- Thưa phu nhân! Thanh đoản kiếm trong tay gã chặt sắt như cắt bùn. Cây tiêu của lão nô là do lão chủ nhân tặng cho. Lão nô sợ cây tiêu bị sứt mẻ mà không phát huy được đầy đủ uy lực tiêu pháp.

Trương lão phu nhân lạnh lùng đáp:

- Gã có bảo kiếm, chẳng lẽ chúng ta không có vật gì để đối phó lại?

Mụ đưa mắt nhìn thiếu niên mặc võ phục ra lệnh:

- Lấy báu vật trấn sơn của Bạch Vân sơn trang ra đây!

Thiếu niên mặc võ phục “dạ” một tiếng, tháo cái bọc vải đeo trên lưng xuống.

Gã mở bọc lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn dài một thước tám tấc.

Thiếu niên mở hộp lấy ra một chiếc thước ngọc, hai tay cầm kính cẩn đưa cho Trương lão phu

nhân.

Trương lão phu nhân đón lấy thước ngọc dài chừng một thước bảy tấc, nhìn Trương Thành nói:

- Thước ngọc này cứng rắn vô cùng, không sợ thần đao bảo kiếm. Ngươi dùng nó để đối địch với gã.

Trương Thành đón lấy thước ngọc bằng tay mặt, cầm thiết ống tiêu bằng tay trái. Lão nghiêng mình đáp:

- Lão nô được phu nhân ban cho báu vật này mà không thắng được Tiêu Lĩnh Vu thì đành phơi xương ở đây để báo đền ơn đức.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cây thước ngọc trắng như tuyết liền tự hỏi:

- Cây thước ngọc kia cứng rắn như vậy, chẳng lẽ thanh bảo kiếm của ta lại sợ nó ư?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Trương Thành đã cầm thước ngọc bước tới.

Tiêu Lĩnh Vu không dám khinh địch, hít mạnh một hơi chân khí chuẩn bị ứng chiến.

Trương Thành tay cầm thước ngọc, mạnh dạn hơn nhiều, phóng tay đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung đoản kiếm lên gạt, nghe đánh “choang” một tiếng rùng rợn mà cây thước ngọc vẫn không hề hấn gì.

Trương Thành tuy biết cây thước ngọc là bảo vật trấn sơn của Bạch Vân sơn trang cứng rắn phi thường, nhưng vẫn chưa hết úy kỵ thanh bảo kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu. Hắn sợ là tổn thương báu vật nên vừa đụng tới đã vội lui về ngay.

Hai người cùng coi lại binh khí trong tay thì thấy vẫn nguyên vẹn không bị tổn thương chút nào.

Lúc này Trương Thành đã gan dạ hơn. Tay mặt lão cầm thước ngọc để đỡ gạt bảo kiếm của Tiêu Lĩnh Vu, còn tay trái cầm thiết tiêu tấn công vào những nơi yếu hại của đối phương.

Chương 46 - Khâu tiểu san đả bại trương lão phu nhân

Tiêu Lĩnh Vu bị Trương Thành tấn công một cách thần tốc, đoạt mất tiên cơ. Thanh đoản kiếm trong tay chàng bị cây thước ngọc phong tỏa.

Trương Thành lại dùng thiết tiêu điểm vào những nơi chí mạng. Trong lúc nhất thời chàng phải lùi hoài.

Trương Thành thấy chiếm được ưu thế liền tấn công tới tấp, hi vọng đả thương được Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy áp lực càng hung hãn khó lòng chống cự.

Tam Tuyệt sư thái đứng ngoài bàn quan cũng ngấm ngầm kinh hãi.

Khâu Tiểu San để hết tinh thần theo dõi cuộc đấu. Nàng cầm trường kiếm trong tay lăm lăm chờ đợi, hể thấy Tiêu Lĩnh Vu gặp cơn nguy hiểm là lập tức xông vào giải cứu.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu vung tay trái lên bắt hai ngón tay vào cây thiết tiêu đang đánh tới trước ngược rồi đẩy ra ngoài.

Những người quan chiến thấy Tiêu Lĩnh Vu vừa quét tay một cái đã đẩy được cây thiết tiêu của Trương Thành mà không hiểu chàng xử dụng võ công gì, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển Đàn Chỉ thần công đẩy thiết tiêu rồi lập tức mở thế phản kích. Thanh đoản kiếm lấp lánh ánh hàn quang tranh đoạt tiên cơ với Trương Thành.

Những tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng. Thế công của Trương Thành đều bị Tiêu Lĩnh Vu phong tỏa.

Làn kiếm quang đang ở thế kém bỗng ào ạt lóa mắt, Tiêu Lĩnh Vu đã chiếm được thượng phong.

Trương Thành toàn lực phản công vãn hồi thế kém nhưng đều bị kiếm pháp tinh kỳ của Tiêu Lĩnh Vu kiềm chế.

Tam Tuyệt sư thái thấy Tiêu Lĩnh Vu khống chế được đại cuộc, Trương Thành sắp thua đến nơi liền khẽ bảo Khâu Tiểu San:

Khâu sư muội! Nếu sư muội không muốn gây mối thù oán với Bạch Vân Sơn trang thì hãy dùng phép Truyền âm nhập mật bảo Tiêu Lĩnh Vu không nên hạ độc thủ hại người.

Bỗng thấy hai nhân ảnh đang quấn chặt lấy nhau đột nhiên phân khai.

Tiêu Lĩnh Vu ôm kiếm đứng yên, vẻ mặt nghiêm trang.

Trương Thành lùi lại phía sau ba bước mới đứng vững. Sắc mặt lợt lạt, hiển nhiên lão đã bị trọng

thương.

Trương lão phu nhân sắc mặt xám xanh hỏi:

- Trương Thành! Ngươi bị trọng thương rồi phải không?

Trương Thành chống cây thiết tiêu xuống đất cho khỏi ngã. Lão vừa thở vừa nói:

- Phu nhân!... Thằng lỏi này đã học được Đàn Chỉ thần công của Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm... Người lão run bần bật, miệng hộc máu tươi nhưng lão vẫn gắng gượng chống đỡ nói tiếp:

- Ngày trước lão nô theo hầu lão chủ nhân đã được coi mười tay đại cao thủ tỷ võ. Nhà sư chùa Thiếu Lâm nhờ môn Đàn Chỉ thần công mà vãn hồi thế kém không bị thương về ống tiêu của lão chủ nhân. Phu nhân phải coi chừng gã mới được... Lão nói tới đây không chống nổi nữa, đột nhiên ngã lăn ra.

Trương lão phu nhân quay lại bảo gã thiếu niên mặc võ phục:

- Lấy một viên Bảo mạng hoàn cho lão uống.

Thiếu niên dạ một tiếng, bồng Trương Thành lên lui lại một góc nhà.

Trương lão phu nhân đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, lạnh lùng hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi dùng võ công gì đả thương y?

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi đáp:

- Đó là Tu La chỉ công. Nhưng tại hạ không có thù oán gì với Bạch Vân sơn trang nên chỉ điểm tới là thôi chứ không có ý gia hại. Giả tỷ y nhẫn nại không nói năng gì thì thương thế không biến thành trầm trọng như vậy. Dù sao cái đó cũng không đáng lo, chỉ cần điều dưỡng hai ngày là hết... Trương lão phu nhân cười lạt ngắt lời:

- Người Bạch Vân sơn trang sống hay chết các hạ bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày lên toan bài bác, nhưng chàng lại nhẫn nại không nói gì nữa.

Trương lão phu nhân quay lại bảo thiếu niên mặc võ phục:

- Đưa cây Ngọc xích cho ta!

Thiếu niên liền rút cây Ngọc xích trong tay Trương Thành liệng ra cho mụ.

Trương lão phu nhân đón lấy cây Ngọc xích rồi lạnh lùng nói:

- Các hạ kiêm tri sở trường của mấy nhà, chẳng trách lên mặt ngông cuồng.

Lão thân như ngọn đèn tàn trước gió, chẳng bận tâm chi tới chuyện sinh tử nữa. Vậy các hạ bất tất phải nể nang chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Giữa Bạch Vân Sơm trang và Tiêu mỗ trước nay vốn không thù oán. Nhưng lão tiền bối đã nói vậy, vãn bối cũng không dám cãi lời, nhưng cũng chỉ điểm tới là thôi.

Trương lão phu nhân tức giận quát:

- Ai thèm điểm tới là thôi với các hạ? Chúng ta phải quyết đấu sinh tử.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mụ già này đã gần bảy chục mà tính khí xen chừng vẫn nóng nẩy như xưa.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San lên tiếng:

- Huynh đệ hãy lùi lại, để tỷ tỷ bồi tiếp Trương lão phu nhân mấy chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Sau khi tiểu đệ thất bại, tỷ tỷ hãy ra tiếp tay cũng chưa muộn.

Khâu Tiểu San nghiêm giọng quát lên:

- Không được! Huynh đệ hãy lùi lại mau!

Tiêu Lĩnh Vu rất kính sợ Khâu Tiểu San, không dám nói nửa lời, từ từ lùi lại phía sau.

Khâu Tiểu San nghiêng mình thi lễ nói:

- Lão tiền bối... Trương lão phu nhân hắng dặng một tiếng, ngắt lời:

- Ai là lão tiền bối của ngươi? Ngươi muốn cùng lão thân động thủ thì hãy rút binh khí ra.

Khâu Tiểu San tay cầm cuốn thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng, kính cẩn dâng lên nói:

- Lão tiền bối hãy thu lấy cuốn sách này đã.

Trương lão phu nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Ngươi làm thế này là có dụng ý gì?

Khâu Tiểu San đáp:

- Trương huynh đã có ơn cứu mạng cho vãn bối, nay vãn bối trả lại võ công của Trương gia gọi là báo đáp ân tình.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Tiểu tôn sắp chết rồi thì còn luyện võ công của tổ phụ gã làm chi?

Khâu Tiểu San đáp:

- Lão tiền bối mà không thu lấy thì e rằng vẫn bối mà bị tử thương dưới tay lão tiền bối thì cuốn thủ lục này sẽ lạc lõng ra ngoài giang hồ, khó lòng tìm lại được.

Trương lão phu nhân ngẫm nghĩ một lát rồi đưa tay đón lấy cuốn thủ lục, mụ thủng thẳng nói:

- Lão thân tuy thu nhận cuốn thủ lục võ công của tiên phu để lại nhưng chưa phải là đã chấp

nhận lời cầu hòa của cô nương.

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

- Vãn bối không có vọng tưởng như vậy.

Trương lão phu nhân nói:

- Hay lắm! Cô lấy binh khí ra.

Khâu Tiểu San nói:

- Trước khi động thủ vãn bối còn mấy điều muốn nói.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Cô có điều gì thì nói mau đi.

Khâu Tiểu San đáp:

- Vãn bối cùng Trương huynh có ân oán với nhau thì vụ này không liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu. Vãn bối hi vọng sau cuộc đấu với lão tiền bối là kết thúc mối ân oán này. Bất luận ai thắng ai bại cũng bỏ hết những hiềm khích về trước.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Nghe giọng lưỡi cô nương thì dường như đã nắm chắc phần thắng rồi phải không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Xin lão tiền bối đừng hiểu nhầm. Vãn bối muốn nói bao nhiêu ân oán đều ở nơi một mình vãn bối. Bất luận bữa nay ai thắng ai bại thì những ân oán trước kia cũng chấm dứt. Sau này không có chuyện báo oán nữa.

Trương lão phu nhân nói:

- Cô cứ yên tâm. Nếu lão thân bị tử thương về tay cô thì người Bạch Vân sơn trang có tìm đến các ngươi để báo thù thì cũng phải sau đây mười năm. Các ngươi mà giết cho kỳ hết thì càng đỡ phải lo về sau.

Khâu Tiểu San chau mày nói:

- Lão tiền bối... Trương lão phu nhân ngắt lời:

- Đừng kêu ta bằng lão tiền bối. Cô họ Khâu, ta họ Trương, hai bên chẳng liên quan gì đến nhau.

Mụ dừng lại một chút rồi hỏi:

- Nhưng lão thân mà thắng được cô thì sao?

Khâu Tiểu San đáp:

- Vãn bối có chết cũng không oán hận.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Nhưng cô không chết thì sao?

Khâu Tiểu San giương cặp mày liễu lên hỏi:

- Lão tiền bối muốn thế nào?

Trương lão phu nhân đáp:

- Cô sẽ về Trương gia, làm vợ tiểu tôn.

Khâu Tiểu San ngập ngừng:

- Cái đó...Cái đó... Trương phu nhân lớn tiếng quát:

- Cô không chịu thì rồi cũng phải chịu. Lấy binh khí ra đi!

Dứt lời mụ vung cây ngọc xích nhằm đánh tới Khâu Tiểu San.

Khâu Tiểu San hít một hơi chân khí lùi lại năm bước đảo mắt nhìn Tố Văn nói:

- Lấy trường kiếm cho ta!

Tố Văn ngơ ngác rút trường kiếm quăng tới, trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Hiển nhiên tiểu thư đeo nhuyễn kiếm trên lưng sao lại không sử dụng mà phải mượn trường kiếm của ta?

Khâu Tiểu San mượn kiếm chẳng những khiến Tố Văn kinh ngạc mà cả Tam Tuyệt sư thái cũng lấy làm kỳ.

Chỉ có Tiêu Lĩnh Vu là hiểu rõ. Chàng biết Khâu Tiểu San đã luyện được võ công của Tiêu Vương. Cây nhuyễn kiếm không thi triển được tiêu pháp nên nàng dùng trường kiếm thay tiêu để đối phó với Trương lão phu nhân.

Khâu Tiểu San đón lấy trường kiếm để ngang trước ngực nói:

- Xin lão thái thái tha cho vãn bối tội càn rỡ.

Trương lão phu nhân đánh ra một xích rồi dừng tay lại tựa hồ để chờ Khâu Tiểu San rút khí giới ra.

Tam Tuyệt sư thái biết hố chia rẽ giữa hai người đã quá sâu rộng. Dù Khâu Tiểu San có ý nhân nhượng thì Trương lão phu nhân cũng chẳng chịu nghe nào.

Cuộc chiến này sẽ vô cùng ác liệt. Trương lão phu nhân mà chết thì mối thù hận chẳng thể kết liễu được vì sư phụ bà sẽ không thể bỏ qua. Còn Khâu Tiểu San mà bị thương vong tất Tiêu Lĩnh Vu chẳng chịu thôi. Cuộc chiến này bất luận ai thắng ai bại hậu quả cũng rất nghiêm trọng, sóng gió không biết đâu mà lường.

Tam Tuyệt sư thái còn đang ngẫm nghĩ thì hai bên đã động thủ.

Cây ngọc xích của Trương lão phu nhân hết sức tung hoành, thi triển những chiêu ác độc, Khâu Tiểu San lâm vào tình trạng chỉ có bề chống đỡ chứ không đủ sức phản kích.

Tam Tuyệt sư thái rất đỗi lo âu, chỉ sợ Trương lão phu nhân hạ độc thủ đả thương Khâu Tiểu San.

Hai bên kiếm qua xích lại, tỷ đấu hơn hai chục hiệp. Khâu Tiểu San vẫn duy trì thế chống đỡ, bất luận Trương lão phu nhân tấn công ác liệt thế nào nàng cũng vượt qua được.

Tiêu Lĩnh Vu nhận thấy Khâu Tiểu San đã có mấy cơ hội có thể phản kích mà nàng không chịu ra tay. Lòng chàng hồi hộp nghĩ thầm:

- Xem chừng nàng quyết tâm nhường nhịn Trương lão phu nhân. Nhưng mụ võ công tinh thâm lại hạ thủ tàn độc. Nàng chỉ sơ tâm một chút là bị thương về cây ngọc xích trong tay mụ.

Chàng còn đang lo lắng, bỗng nghe đánh vù một cái. Hai bóng người đột nhiên phân khai. Chàng chú ý nhìn ra thấy Khâu Tiểu San sắc mặt lợt lạt, cầm ngang thanh trường kiếm đứng đó.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp nhận ra Khâu Tiểu San bị thương chỗ nào nhưng xem ra nàng đã bị trọng thương. Trong lòng cực kỳ kinh hãi, chàng nhảy vọt ra đứng chắn phía trước Khâu Tiểu San.

Trương lão phu nhân cười lạt nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Dù các ngươi dùng phép xa luân chiến lão thân cũng không sợ.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San quát:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ hãy lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu lập tức lùi lại.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Khâu Tiểu San! Cô nương còn có thể tái chiến được chăng?

Khâu Tiểu San thở phào một tiếng đáp:

- Chắc lão tiền bối đã nhẹ đòn nên vãn bối trúng nhất xích mà vẫn có thể tái chiến.

Trương lão phu nhân cười lạt nói:

- Thế thì hay lắm! Cô cùng lão thân quyết chiến trận nữa.

Khâu Tiểu San thủng thẳng đáp:

- Vừa rồi vãn bối đã trổ hết khả năng mà vẫn bị lão tiền bối đánh trúng một xích, đủ tỏ ra võ công lão tiền bối rất cao cường.

Trương lão phu nhân ngắt lời:

- Nếu cô kịp thời hồi tâm chuyển ý, chịu thua ta, nghe theo điều kiện của ta thì bao nhiêu chuyện thảy đều bỏ đi không truy cứu nữa.

Khâu Tiểu San cười lạt đáp:

- Nếu trong vòng ba tháng trước đây thì vãn bối quả không thể phản kích được, nhưng hiện nay tình thế đã khác hẳn.

Trương lão phu nhân hỏi:

- Có điều chi khác trước?

Khâu Tiểu San đáp:

- Phen này vãn bối tái chiến phải dùng đến tiêu pháp của Trương gia để quyết thắng bại với lão tiền bối.

Trương lão phu nhân lạnh lùng nói:

- Cái đó là ngươi muốn múa rìu qua mắt thợ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Trương lão tiền bối để lại di bảo quả có những kỳ chiêu rất tinh diệu mà phần lớn là sau khi lão nhân gia bị hãm trong cung cấm mới giác ngộ ra.

Trương lão phu nhân cười lạt nói:

- Thế thì hay lắm! Ngươi dùng tiêu pháp của Trương gia đả bại lão thân thì lão thân có thất bại cũng cam lòng. Nhưng nếu cô thất bại về tay lão thân thì sao?

Khâu Tiểu San gượng cười đáp:

- Vãn bối sẽ quay kiếm tự tử ngay tại đương trường.

Nàng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh đệ! Ngươi nên chịu nghe ta mấy điều.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tỷ tỷ căn dặn điều chi, tiểu đệ cũng tuân theo hết.

Khâu Tiểu San nói:

- Nếu ta thất bại về tay Trương lão phu nhân phải vung kiếm tự sát, Tiêu đệ không được ra tay báo thù.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng:

- Cái đó...cái đó...tiểu đệ... Khâu Tiểu San cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu đệ hãy nghe lời ta, đừng để ta chết rồi vẫn không yên dạ.

Tiêu Lĩnh Vu không làm sao được, đành nói:

- Tiểu đệ xin theo lời.

Khâu Tiểu San nói:

- Tiêu đệ thu lấy thi hài ta đem vào rừng dùng cành khô hỏa thiêu đi rồi đem cốt hôi về đặt trước pháp thể của mẫu thân ta. Di thể tiên mẫu chắc cũng không đến nỗi hủ nát. Tiêu đệ chắc có đủ khả năng tìm một nơi sơn động để bảo tồn di thể Vân Di cùng cốt hôi của ta rôi vít kín cửa động lại.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp:

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Khâu Tiểu San lại nói:

- Sau hết còn một việc là Tố Văn cùng Tiểu Hồng đều là nữ đệ tử của một vị tiền bối cao nhân. Sư phụ chúng bị tai họa bất trắc, chúng gặp ta và hợp cơ duyên, cam tâm theo ta làm tỳ nữ. Bề ngoài tuy là tiểu tỳ mà tình thân như chị em. Sau khi ta chết rồi, Tiêu đệ hãy chiếu cố cho chúng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Bỗng nghe những tiếng vo ve lọt vào tai:

- Nếu bất hạnh tiểu thư thiệt mạng trong cuộc đấu này thì bọn tiểu tỳ cũng nhất định chết theo, bất tất phải phiền đến Tiêu tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại thấy Tỗ Văn, Tiểu Hồng nước mắt đầm đìa, vẻ mặt cực kỳ thê thảm. Chàng không khỏi buồn rầu trong dạ, thở dài nói:

- Tỷ tỷ đã ra lệnh, tiểu đệ quyết không dám kháng cự. Nhưng tỷ tỷ phải hết sức giữ cho toàn mạng mới được.

Khâu Tiểu San đáp:

- Ta biết rồi. Mối đại thù của tiên mẫu chưa trả được, dĩ nhiên ta phải cầu sinh.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Tỷ tỷ là người không phụ bạc với ai thì đừng lấy cái chết để giải quyết mọi sự.

Khâu Tiểu San không lý gì đến câu nói sau cùng của Tiêu Lĩnh Vu, đưa mắt nhìn Tố Văn, Tiểu Hồng nói:

- Các ngươi khóc làm chi? Ta đã chết đâu?

Tố Văn, Tiểu Hồng không dám khóc nữa, đưa tay lên lau nước mắt.

Khâu Tiểu San thở dài nói:

- Trương lão phu nhân chỉ muốn giết một mình ta. Lão nhân gia đức cao vọng trọng, sau khi ta chết rồi quyết phu nhân không làm khó dễ gì các ngươi. Tiêu tướng công bản tính nhân hiệp, tất sẽ an bài các ngươi một cách ổn thỏa. Vậy các ngươi cứ theo y là được.

Tố Văn, Tiểu Hồng nước mắt chạy quanh không dám nói gì.

Khâu Tiểu San lại đảo mắt nhìn Tam Tuyệt sư thái nói:

- Sau khi tiểu muội chết rồi, nhờ sư tỷ thay mặt cảm tạ ơn dưỡng giục của sư phụ cho.

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Ta sẽ hoàn thành tâm nguyện cho sư muội.

Khâu Tiểu San dặn dò xong đâu đấy rồi mới giơ trường kiếm lên nói:

- Xin Trương lão phu nhân hãy động thủ đi.

Trương lão phu nhân không nói gì nữa, vung cây ngọc xích đánh ra một chiêu.

Khâu Tiểu San lần này không nhường nhịn nữa, nàng né mình tránh khỏi rồi lập tức xoay kiếm phản kích.

Lần này hai người động thủ ra chiêu rất hung hiểm chứ không giữ thế dằng co như trước nữa.

Khâu Tiểu San dùng kiếm thay tiêu lại phóng ra những kỳ chiêu hợp với lưỡi trường kiếm, ánh hàn quang lưu động lúc đâm lúc chém, vừa thủ vừa công.

Cây ngọc xích trong tay Trương lão phu nhân công nhiều mà thủ ít.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí theo dõi cuộc đấu giữa hai người.

Lúc đầu Khâu Tiểu San vẫn ở thế kém. Cây ngọc xích của Trương lão phu nhân quét ngang bổ dọc, khống chế đại cuộc. Nhưng sau khi chiến đấu ngoài hai chục hiệp, tình thế dần dần biến đổi.

Khâu Tiểu San phóng những kỳ chiêu đổi thế công, Trương lão phu nhân tấn công mãnh liệt mười mấy chiêu chiếm được tiên cơ, bây giờ lại bị Khâu Tiểu San dành lại ưu thế.

Cuộc đấu kéo dài hơn năm chục hiệp, tuy hai bên chưa rõ được thua nhưng Tam Tuyệt sư thái và Tiêu Lĩnh Vu đã nhận thấy Khâu Tiểu San quyết không thể bại. Thanh trường kiếm trong tay nàng biến hoá khôn lường.

Đột nhiên Khâu Tiểu San thay đổi kiếm pháp, phóng ra ba chiêu liền.

Ba chiêu này kỳ ảo vô cùng khiến người coi phải lóa mắt. Ngay Tiêu Lĩnh Vu và Tam Tuyệt sư thái võ công cao thâm cũng không nhận ra kiếm pháp biến hóa của Khâu Tiểu San.

Giữa làn kiếm quang bỗng nghe có tiếng người rên. Cây ngọc xích dời tay Trương lão phu nhân rơi xuống đất. Mụ loạng choạng lùi lại ba bước, cánh tay mặt máu tươi ứa ra không ngớt.

Khâu Tiểu San ôm kiếm nói:

- Đa tạ lão phu nhân đã nhân nhượng.

Trương lão phu nhân nét mặt co rúm lại. Mái tóc bạc phơ không gió mà rung động, cặp mắt long lanh ngấn lệ. Mụ buồn thảm nói:

- Sóng sông Trường Giang lớp sau đè lớp trước. Lớp người mới thay lớp người cũ. Lão thân quả đã già nua rồi.

Giọng nói đầy vẻ bi thương, nước mắt đầm đìa. Thái độ anh phong mất hẳn mà biến thành vẻ thê lương vô hạn.

Khâu Tiểu San chậm rãi nói:

- Vừa rồi vãn bối đưa ra ba chiêu kiếm kêu bằng “Thiểm điện tam chiêu”. Đó là một trong những tuyệt kỷ mà Trương lão tiền bối đã tham ngộ ra sau khi bị hãm trong cung cấm. Lão phu nhân võ công sâu rộng nếu nghiên cứu bí lục của Trương lão tiền bối để lại thì thành tựu tất đi đến chỗ kinh thế hãi tục. Vãn bối đã kính hoàn bí lục để đền ơn cứu mạng của Trương huynh, thế là tiêu pháp của Trương gia lại quay về Bạch Vân sơn trang.

Trương lão phu nhân sau khi thất bại không còn hung hăng như trước nữa. Mụ quay lại ngó Ngọc Tiêu Lang Quân lẩm bẩm một mình:

- Việc đền đáp này cũng không phải tầm thường.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói theo:

- Nhưng nhưng! Chúng ta đi thôi.

Gã gắng gượng đứng dậy cất bước ra ngoài.

Trương lão phu nhân thét lên:

- Tuấn nhi! Ngươi đi thế nào được?

Rồi mụ cất bước rượt theo.

Trương Thành cùng thiếu niên bận võ phục cũng chạy đi. Chỉ trong chớp mắt bọn người Bạch Vân sơn trang đã đi hết chẳng còn một ai.

Khâu Tiểu San ngơ ngác nhìn bóng sau lưng những người bỏ đi cho tới khi mất hút, nàng buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Chương 47 - Khâu tiểu san hẹn ngày tái ngộ

Tam Tuyệt sư thái chờ cho bọn Trương lão phu nhân đi xa rồi mới thủng thẳng hỏi:

- Khâu sư muội! Sư muội tính sao bây giờ?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

- Tiểu muội chưa có tính toán gì hết.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Sư muội có muốn về bái kiến sư phụ không?

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:

- Sư tỷ nghĩ dùm coi xem tiểu muội có nên về không?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Bất luận sư muội bây giờ có đi hay không, nhưng trong vòng nửa năm sư muội tất phải về gặp mặt sư phụ một lần để giải trình sự việc bữa nay. Sư tỷ sẽ đứng bên làm chứng cho.

Khâu Tiểu San nói:

- Đa tạ sư tỷ.

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng nói:

- Sư phụ tuy không ưa bà tẩu tẩu là Trương lão phu nhân nhưng giữa Tiêu Vương Trương lão tiền bối và sư phụ có tình huynh muội. Ngọc Tiêu Lang Quân lại là giọt máu duy nhất của Trương gia. Nhất định sư phụ không nỡ nhìn thấy y vì vụ này mà chết. Bề ngoài tuy sư phụ ra chiều lạnh nhạt nhưng theo chỗ ta biết thì sư phụ đã tìm rất nhiều linh đơn cho Trương Tuấn. Nếu sư muội không có ý trái lệnh sư phụ thì hay hơn hết là để lão nhân gia hiểu rõ vụ này mà lượng thứ cho.

Khâu Tiểu San đáp:

- Sư tỷ hết dạ quan hoài, ơn đức này tiểu muội xin ghi vào phế phủ.

Tam Tuyệt sư thái dặn:

- Hi vọng sư muội ghi nhớ lời dặn của ta. Thôi ta đi đây.

Bà cất bước tiến ra khỏi động.

Khâu Tiểu San tiễn chân Tam Tuyệt sư thái rồi trở vào thạch động, nhìn Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Tiêu đệ! Sao Tiêu đệ không chịu nghe lời ta?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Tỷ tỷ muốn nói chuyện gì?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ta đã bảo Tiêu đệ nên dời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Ngọc Tiêu Lang Quân đến đây một mình thì tiểu đệ quyết chẳng tìm vào sinh sự. Nhưng một đoàn người rầm rộ kéo đến, tiểu đệ e rằng một mình tỷ tỷ không địch nổi nên mới lần đến trợ lực.

Khâu Tiểu San thấy vẻ mặt chàng sợ hãi, trong lòng cảm thấy không nỡ liền mỉm cười nói:

- Ta thật không ngờ mới trong thời gian ngắn ngủi không đầy ba tháng mà Tiêu đệ đã tìm vào được cung cấm, võ công Tiêu đệ cũng tiến bộ ra ngoài sức tưởng tượng của ta.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ may mà không đến nỗi nhục mạng.

Khâu Tiểu San nói:

- Ta giao chìa khóa cung cấm cho Tiêu đệ là cốt ý để Tiêu đệ dời xa đừng can thiệp vào việc của ta nữa. Ai ngờ cung cấm là nơi biết bao cao thủ võ lâm nổi tiếng giang hồ mấy chục năm đều chưa tìm thấy, mà Tiêu đệ vỏn vẹn mấy tháng lại tìm được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sự thực tiểu đệ nghĩ hoàng thiên hữu nhãn hay tiểu đệ gặp may mà thôi.

Chàng liền đem sự tình tiến vào cung cấm lược thuật lại cho Khâu Tiểu San nghe.

Khâu Tiểu San nghe xong nói:

- Tiêu đệ mạo hiểm quá chừng!

Nàng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi:

- Vị cô nương này là ai? Sao Tiêu đệ chưa giới thiệu cho ta biết?

Tiêu Lĩnh Vu toan nói thân thế Bách Lý Băng thì cô đã lên tiếng:

- Tiểu nữ là Bách Lý Băng xin bái kiến Khâu tiểu thư.

Khâu Tiểu San thấy cô xinh đẹp khả ái, ăn nói dịu dàng cũng rất vui lòng, liền mỉm cười nói:

- Bách Lý Băng cô nương!... Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiểu nữ nhỏ tuổi hơn tiểu thư. Nếu tiểu thư không bỏ rẻ thì xin nhận tiểu nữ làm muội muội.

Khâu Tiểu San gật đầu đáp:

- Hay lắm! Ta chưa hiểu gia thế của muội muội.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội ở Bắc Hải cung.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Bắc Thiên Tôn Giả là người thế nào với muội muội?

Bách Lý Băng đáp:

- Lão nhân gia là gia phụ.

Khâu Tiểu San nói:

- Bắc Hải công chúa! Lệnh tôn chẳng những oai danh lẫy lừng ở Bắc Hải mà còn nổi tiếng ở Trung Nguyên. Cứ mấy năm lại có một lần đến Trung Nguyên và được nhân vật võ lâm rất cung kính, ai cũng phải nhượng bộ lão nhân gia.

Bách Lý Băng hãy còn tính trẻ nít. Cô thấy Khâu Tiểu San dung nhan diễm lệ, phong độ trang nhã không khỏi nghĩ thầm:

- Chẳng trách Tiêu đại ca kính trọng nàng vô cùng. Nàng đối với ta tuyệt không có ý ghen tuông, thật là hiếm có.

Cô nghĩ tới trước kia đem lòng ghen tỵ ngấm ngầm với Khâu Tiểu San, trong lòng không khỏi hổ thẹn, liền cười nói:

- Tiểu muội biết rất ít về gia phụ trên võ lâm, mà gia phụ cũng không mấy khi nói chuyện võ lâm cho tiểu muội nghe.

Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Huynh đệ! Huynh đệ đã quen biết Bách Lý cô nương trong trường hợp nào?

Tiêu Lĩnh Vu chẳng biết sợ trời sợ đất là gì mà lại kính sợ Khâu Tiểu San phi thường. Chàng liền đem sự thực kể lại. Có đoạn chàng ngượng miệng lại ngập ngừng:

- Cái đó...Cái đó... Bách Lý Băng liền tiếp lời:

- Tiểu muội phải lần mò đến tận bên trời góc biển tìm y.

Khâu Tiểu San mỉm cười hỏi:

- Lệnh tôn có biết không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Gia phụ không hay.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Muội lén lút dời Băng cung, lệnh tôn nhất định đi tìm kiếm khắp nơi. Một mai lão nhân gia

hiểu hết vụ này, khi nào chịu bỏ qua?

Bách Lý Băng buồn rầu đáp:

- Tiểu muội cũng biết thế. Tiêu đại ca sẽ bị rắc rối vì vụ này mà tiểu muội không tự chủ được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vì vụ Bách Lý muội muội, tiểu đệ đã xảy ra cuộc động thủ với Bắc Thiên Tôn Giả.

Khâu Tiểu San giật mình kinh hãi hỏi:

- Tiêu đệ làm thế nào mà chống nổi Bắc Thiên Tôn Giả?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ bị trọng thương rồi được giải cứu.

Khâu Tiểu San là người thông minh, nàng đã nhận ra mối si tình của Bách Lý Băng. Nếu còn hỏi thêm nữa sẽ làm cho cô hổ thẹn, nàng liền chuyển sang chuyện khác:

- Tiêu huynh đệ! Lần trước ta gặp huynh đệ một cách quá vội vàng, chưa kịp hỏi rõ tình hình giang hồ mấy năm gần đây. Dường như oai danh Tiêu đệ mỗi ngày một lớn mà cừu nhân cũng mỗi ngày một nhiều?

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Nhưng cái đó chỉ là tin đồn trên giang hồ, còn sự thực thế nào ta chưa hiểu rõ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cừu nhân của tiểu đệ chỉ có một mình Thẩm Mộc Phong, hắn kết giao rất rộng, khắp nơi trên võ lâm dường như đều có nanh vuốt của hắn.

Khâu Tiểu San gật đầu đáp:

- Đúng thế! Thế lực của Thẩm Mộc Phong lớn quá, trong võ lâm chẳng mấy người dám chống đối hắn. Tiêu đệ là người duy nhất dám tranh chấp với Thẩm Mộc Phong.

Sự thực nàng đã ngấm ngầm viện trợ cho Tiêu Lĩnh Vu mấy lần. Đối với việc chàng thành tựu trong võ lâm nàng thấy rõ như bàn tay trước mắt.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ tuyệt không có ý tranh hùng, tranh bá trên giang hồ với Thẩm Mộc Phong mà chỉ muốn ngăn cản hắn đừng làm điều tàn ác trên chốn giang hồ.

Nếu một ngày kia Thẩm Mộc Phong hối cải trở lại, tiểu đệ sẽ... Khâu Tiểu San lắc đầu ngắt lời:

- Thẩm Mộc Phong vĩnh viễn không hối cải đâu. Giữa Tiêu đệ và hắn chỉ có một con đường là kẻ sống người chết.

Nàng giơ tay lên vén mái tóc xõa xuống mặt, nói tiếp:

- Đáng lý tỷ tỷ giúp Tiêu đệ một tay để hoàn thành tâm nguyện nhưng chính bản thân ta còn dính đến nhiều chuyện ân oán, e rằng không trợ lực cho Tiêu đệ được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ! Phải chăng tỷ tỷ muốn nói về Ngọc Tiêu Lang Quân?

Khâu Tiểu San đáp:

- Có thể nói như vậy. Ngày trước Tiêu Vương Trương Phóng là một nhân vật hào khí ngất trời, môn quy nghiêm ngặt. Vì thế mà những người Bạch Vân sơn trang ít khi gặp chuyện thị phi trên chốn giang hồ. Nhưng Trương lão phu nhân là người rất thiên vị, làm việc gì cũng theo ý mình. Vì thế bà sinh chuyện bất đồng với cô em chồng duy nhất là sư phụ ta. Sau khi Tiêu Vương Trương Phóng chết rồi, hai người càng ít đi lại với nhau hơn. Nhưng sư phu ta lại rất thương yêu đứa cháu ngoại tôn là Trương Tuấn. Có điều sư phụ ta dành phần lớn thời gian cho việc thanh đăng cổ Phật. Công phu hàm dưỡng của lão nhân gia rất thâm hậu, mừng giận không lộ ra mặt. Dù sao lúc Ngọc Tiêu Lang Quân lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh, dĩ nhiên lão nhân gia chẳng thể bỏ qua mà không cứu giúp.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Vậy tỷ tỷ định thế nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ta cũng chưa biết, đành là tới đâu hay tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

- Tiểu đệ có một kế hoạch nhưng chưa hiểu ý tỷ tỷ thế nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Kế hoạch gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tỷ tỷ để tiểu đệ ra mặt đến gặp lệnh sư trước đặng cáo tố tình hình cho lão nhân gia hay... Khâu Tiểu San lắc đầu ngắt lời:

- Biện pháp này không xuôi. Gai sư đã không chịu tiếp người lạ, huống chi Tiêu đệ lại là một chàng trai.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao? Lệnh sư chán ghét bọn đàn ông ư?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp:

- Ngoài Tiêu Vương Trương Phóng ra, rất ít có người đàn ông nào khác tiến vào Vô Trần am. Cả Ngọc Tiêu Lang Quân tuy được gia sư sủng ái cũng chẳng thể vượt qua hào một bước để tiến vào Vô Trần am.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cái đó không sao. Tiểu đệ đứng chờ bên ngoài am, để Băng Nhi đưa thơ vào ước hẹn lão nhân ra ra hội ngộ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Hỡi ơi! Tiêu đệ tưởng dễ lắm sao?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Như vậy có điều chi không ổn?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiêu đệ! Hiện nay đệ là một nhân vật thanh danh lừng lẫy, nhưng không phải vì thế mà am chủ Vô Trần am cũng vì uy danh của Tiêu đệ làm cho chấn động... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ không có ý như vậy, mà chỉ nghĩ rằng tỷ tỷ chịu ơn dưỡng giục của lệnh sư thì khi gặp mặt khó nói hết lời. Ngay cả tiểu đệ e rằng cũng khó làng trình bày hết được tâm ý của tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San thở dài đáp:

- Trên danh nghĩa tuy Vô Trần am chủ chưa thừa nhận ta làm đệ tử mà tình thật đã coi ta là đệ tử rồi. Mấy năm ở với nhau ta đã hiểu lão nhân gia một cách sâu xa. Tiêu đệ đến cầu kiến lão nhân gia chẳng những không được lợi gì mà còn có thể hư việc nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Chỉ còn đường ta về yết kiến lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu hỏi:

- Nếu Vô Trần am chủ không chịu nghe lời giải thích của tỷ tỷ thì làm thế nào?

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười đáp:

- Lão nhân gia có ơn nuôi dạy ta, ta không thể động thủ cùng người được. Ta đành trình bày rõ nội tình, thuyết minh những sự việc đã trải qua. Trương Tuấn tuy đáng thương nhưng không phải lỗi ở nơi ta. Ta sẽ năn nỉ lão nhân gia lượng giải cho.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi gặng:

- Trong trường hợp lão nhân gia không chịu lượng tình... Bách Lý Băng đột nhiên hỏi xen vào:

- Nếu Vô Trần am chủ vì tình huyết nhục yêu cầu tỷ tỷ giúp cho để cứu mạng cho Ngọc Tiêu Lang Quân thì sao?

Khâu Tiểu San chưng hửng đáp:

- Ta chưa nghĩ tới điều đó.

Bách Lý Băng nói:

- Tỷ tỷ cũng là người tình cảm, tiểu muội e rằng am chủ kể lể ân tình làm cho xúc động thì tỷ tỷ khó nỗi chối từ.

Khâu Tiểu San đưa tay ra khẽ vuốt mái tóc Bách Lý Băng, chậm rãi nói:

- Cảm ơn muội muội. Muội còn nhỏ tuổi lại được song thân cưng chiều từ nhỏ tới lớn mà bàn việc đời rất tinh vi, thật là hiếm có. Muội muội là một cô gái thông minh cơ biến, lại dịu dàng xinh đẹp, đi theo Tiêu đệ có thể giúp đỡ cho y nhiều lắm.

Khâu Tiểu San liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Bách Lý Băng muội muội là người thông minh rất mực. Từ nay trở đi Tiêu đệ phải nghe lời y mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng cười nói:

- Thật tình thì mối khi y có cao luận là tiểu đệ lại chú ý lắng tai.

Bách Lý Băng nói:

- Nghe không thì có ích gì? Đại ca chưa từng làm theo ý tiểu muội.

Khâu Tiểu San thấy hai người cãi lý với nhau cũng lấy làm thú vị, nàng cười đáp:

- Bách Lý Băng muội muội tuy xuất thân ở Băng Cung, ít qua lại giang hồ nhưng y thông tuệ khác thường, giúp đỡ cho Tiêu đệ rất nhiều. Có y đi với Tiêu đệ ta cũng yên tâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu được tỷ tỷ cùng với bọn tiểu đệ hoạch định kế hoạch thì có thể quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Các ngươi cứ đi trước, ta thu xếp mọi việc yên ổn rồi sẽ tìm đến với các ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Một mình tỷ tỷ phải đối phó với cường địch há chẳng đơn độc thái quá ư.

Theo ý tiểu đệ thì hãy giải quyết vụ này trước rồi sẽ đồng tâm hiệp lực đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Chàng ngửa mặt lên trời thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ dấn thân vào chốn giang hồ tuy chưa được bao lâu mà đã cảm thấy chán ngán. Khi trừ xong Thẩm Mộc Phong rồi, tiểu đệ muốn tìm một nơi thanh tịnh, ẩn náu qua ngày, vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa.

Khâu Tiểu San nói:

- Thế là Tiêu đệ đã lạt mùi danh lợi. Nhưng về niên canh Tiêu đệ đã thành tựu ít người bì kịp. Hiện nay bản thân Tiêu đệ không phải là chỉ của mình nữa mà là nhân vật của thời đại. Dù Tiêu đệ có chán ngán cảnh giang hồ ân oán cũng chẳng thể dời bỏ được. Tiêu đệ bảo trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong là có thể hoàn thành tâm nguyện, nhưng sự thực thì ta thấy khó lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy? Hiện nay giang hồ bao nhiêu tội ác đều tập trung vào một mình Thẩm Mộc Phong. Trừ xong hắn là giang hồ lập tức trở lại gió lặng sóng yên. Trong vòng mấy chục năm tưởng chưa thể có ngay một nhân vật kiêu hùng nào khác náo loạn giang hồ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiêu đệ không tin thì thì ta nói cho nghe câu chuyện này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chuyện gì?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tỷ như Tiêu đệ biết kẻ thù hại Vân Di thì liệu Tiêu đệ có ngồi yên được không?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp:

- Vân Di với tiểu đệ ơn nặng tày non, dĩ nhiên tiểu đệ phải báo thù.

Khâu Tiểu San lại hỏi:

- Còn việc của ta thì thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ phải làm cho hết sức, dù chết cũng không tiếc mình.

Khâu Tiểu San quay lại nhìn Bách Lý Băng nói:

- Giả tỷ Bắch Lý muội muội gặp chuyện rắc rối thì thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ chẳng thể tụ thủ bàn quan.

Khâu Tiểu San nói:

- Trong thạch thất này có mấy người, mà người nào Tiêu đệ cũng có chuyện dính líu không thể bỏ mặc. Huống chi ngoài giang hồ còn ức triệu người, dằng ngang buộc dọc thì Tiêu đệ ẩn cư thế nào được?

Nàng ngừng lại một chút rồi nghiêm nghị nói tiếp:

- Tiêu đệ tính lại coi, trong vòng mấy năm ngắn ngủi mà Tiêu đệ đã gặp bao nhiêu chuyện kỳ

ngộ không ai bì kịp. Hỡi ơi! Dù chẳng tin huyền thoại cũng phải công nhận trong cõi mênh mang có một lực lượng vô hình sắp đặt cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trtầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tỷ tỷ nói đúng lắm. Tiểu đệ phải đem hết năng lực của mình mong cứu vãn lại kiếp nạn cho võ lâm và tuyên dương chính nghĩa trên chốn giang hồ.

Khâu Tiểu San gật đầu cười nói:

- Tiêu đệ nghe lời khuyên bảo của ta, ta rất vui lòng. Hai người hãy đi trước một bước. Hiện nay Tiêu đệ là ngọn đèn soi sáng cho võ lâm. Vì việc của ta mà Tiêu đệ đã ẩn nánh trong chốn thâm sơn đã mấy tháng trời. Ta e rằng lòng người vừa mới phấn khởi có thể vì vụ Tiêu đệ thất tung mà gây ảnh hưởng rất lớn. Ta thu xếp một chút rồi cũng dời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao tỷ tỷ không đi cùng bọn tiểu đệ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ta nghĩ rồi. Việc của ta để ta tự giải quyết hay hơn. Sư tỷ ta tuy pháp hiệu là Tam Tuyệt mà thật ra nhất tuyệt cũng chưa xong. Y đối với ta tình nghĩa rất thắm thiết. Sau khi y về am tất đem sự tình của ta bầy tỏ với sư phụ. Để mình ta về bái yết sư phụ hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vạn nhất mà lệnh sư bắt buộc tỷ tỷ phải nghe theo lão nhân gia thì sao?

Khâu Tiểu San đáp:

- ¢n sư ta rất thông tình đạt lý. Nếu ta uyển chuyển trình bày, chắc lão nhân gia không ép buộc ta đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ có lời thỉnh cầu, mong rằng tỷ tỷ ưng thuận cho.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Điều chi? Bây giờ Tiêu đệ đã thành một nhân vật đại anh hùng, đại hào kiệt trong võ lâm mà ăn nói chẳng khác chi ngày còn nhỏ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ở trước mặt tỷ tỷ, tiểu đệ vĩnh viễn vẫn là đứa em nhỏ.

Khâu Tiểu San giục:

- Việc gì Tiêu đệ nói lẹ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Xin tỷ tỷ ước định kỳ tái ngộ. Nếu đến hẹn mà tỷ tỷ không phó ước, tiểu đệ sẽ dẫn anh hùng

thiên hạ kéo đến Vô Trần am để bình luận thị phi với am chủ được chăng?

Khâu Tiểu San chau mày ngập ngừng nói:

- Cái đó... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tỷ tỷ mà không ưng thuận thì tiểu đệ phải xin theo.

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

- Được rồi. Sau đây nửa năm, chúng ta sẽ trùng hội ở Bạch Vân quán trên núi Thái Sơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không được! Nửa năm thì lâu quá.

Khâu Tiểu San nói:

- Nếu vậy thì ba tháng.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói:

- Tỷ tỷ về bái kiến lệnh sư thì chỉ vài ba ngày là có quyết định. Sao lại bắt tiểu đệ chờ một thời gian lâu như vậy mới cho tái ngộ?

Khâu Tiểu San thủng thẳng đáp:

- Ta cần phải phí nhiều tâm cơ mới làm cho ân sư động tâm. Có khi cần mười ngày hay nửa tháng mới thu được hiệu quả.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu vậy xin hạn định một tháng. Trong vòng một tháng mà không được tin tức gì của tỷ tỷ thì tiểu đệ sẽ tìm đến Vô Trần am.

Khâu Tiểu San nói:

- Từ đây đến Vô Trần am phải đi mất mười mấy ngày hay nửa tháng. Trong vòng một tháng làm sao đủ thời giờ?

Chương 48 - Tiêu lĩnh vu từ biệt tỷ nương

Bách Lý Băng nói tiếp:

- Khâu tỷ tỷ! Vậy chúng ta cứ thế. Kể từ ngày chia tay, hết một tháng mà không thấy tin tức tỷ tỷ thì bọn tiểu muội sẽ đến Vô Trần am. Nếu tỷ tỷ bình yên xin hãy ra ngoài gặp bọn tiểu muội.

Khâu Tiểu San toan khước từ thì Tiêu Lĩnh Vu đã cướp lời:

- Tỷ tỷ nói gì tiểu đệ cũng nghe theo. Còn tiểu đệ nói thì tỷ tỷ chẳng chịu nghe câu nào.

Bách Lý Băng hỏi xen vào:

- Nếu tỷ tỷ không chịu ưng lời thì bọn tiểu muội không chịu đi nữa, cứ lằng nhằng bám theo tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San không sao được, đành thở dài nói:

- Hay lắm! Kể từ ngày mai, sau một tháng mà không thấy tin tức gì thì hay vị hãy tới, không được tới sớm.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Hay lắm! Bọn tiểu đệ đúng một tháng sau sẽ tới Vô Trần am.

Bách Lý Băng đột nhiên chau mày hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Vô Trần am ở địa phương nào?

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi đáp:

- ở trên núi Hải Dương Sơn thuộc tỉnh Thiểm Tây. Thôi các ngươi đi đi.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đưa mắt nhìn nhau rồi nghiêng mình thi lễ, trở gót dời Đoạn Hồn Nhai.

Bách Lý Băng ngẩng đầu trông chiều trời thì đã gần tối.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng nói:

- Băng Nhi! Còn một điều ta chưa hiểu rõ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì lẽ gì Khâu tỷ tỷ không đi với chúng ta mà lại giục chúng ta đi trước?

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Hoặc giả tỷ tỷ còn có chút việc riêng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Việc gì?

Bách Lý Băng cười đáp:

- Làm sao tiểu muội biết được?

Đột nhiên cô thu tiếng cười nói:

- Tiểu muội mắc cỡ quá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi mà mắc cỡ?

Bách Lý Băng đỏ mặt lên trả lời:

- Trước khi tiểu muội chưa gặp Khâu tiểu thư, chỉ lo y chẳng chịu dung tình.

Không ngờ y là người độ lượng rộng rãi, tiểu muội đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử, nên rất lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Ta đã bảo cô trước rồi, cô chẳng chịu nói trắng tâm sự ra. Thế là đáng đời.

Bách Lý Băng giương cặp lông mày lên hỏi:

- Đại ca nghe Khâu tỷ tỷ nói chắc vui lòng lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mỗi khi ta giúp được Khâu tỷ tỷ điều gì là lại cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng.

Bách Lý Băng nói:

- Chẳng chỉ thế mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế còn điều chi nữa?

Bách Lý Băng hỏi lại:

- Hừ! Khâu tỷ tỷ nói gì đại ca không nghe thấy thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Khâu tỷ tỷ nói gì đâu? Sao ta lại không nhớ?

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca không nhớ hay giả vờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta không nhớ thật.

Bách Lý Băng hỏi:

- Trời ơi! Câu chuyện trọng yếu như vậy mà sao đại ca không nhớ vào lòng?

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Băng Nhi! Băng Nhi đừng lòng vòng nữa, hãy nói ra đi!

Bách Lý Băng thấy chàng không có vẻ giả vờ liền nói:

- Khâu tỷ tỷ đã nói với Tam Tuyệt sư thái là mẫu thân y để di thư lại dặn tỷ tỷ thành hôn với đại ca. Câu chuyện đó tuy Khâu tỷ tỷ nói với Tam tuyệt sư thái nhưng cũng là để nói với đại ca nghe. Như thế nghĩa là Khâu tỷ tỷ đã thành vợ đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Phải đó! Dường như Khâu tỷ tỷ có nói thế thật. Nhưng đây chẳng qua là kế quyền biến trong lúc nhất thời...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Danh tiết của người con gái đâu có thể tùy tiện nói rồi bỏ qua được?

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước, quay lại ngó Bách Lý Băng. Nét mặt chàng rất nghiêm nghị.

Bách Lý Băng chưa từng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhìn mình bằng đôi mắt nghiêm trang như vậy bao giờ, bất giác cô lại hồi hộp trong lòng, từ từ cúi đầu xuống hỏi:

- Đại ca ơi! Tiểu muội nói vậy có điều chi lầm lỗi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Băng Nhi không có điều chi lầm lỗi, nhưng ta nhất định phải nói rõ sự tình cho Băng Nhi hay.

Bách Lý Băng ngẩng đầu lên nói:

- Đại ca nói đi! Tiểu muội nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Khâu tỷ tỷ làm một nhân vật mà ta kính trọng với tấm lòng thành thực, không dám nghĩ đến điều tiết mạn. Ta không xứng đáng với tỷ tỷ mà Ngọc Tiêu lang quân cũng thế. Từ nay Băng Nhi đừng nói đến điều tiết mạn Khâu tỷ tỷ nữa.

Đột nhiên chàng mỉm cười nói tiếp:

- Chúng ta đi lẹ lên. Trời đã xế chiều, cần ra khỏi khu đồng hoang trước khi trời tối.

Bách Lý Băng máy môi muốn nói lại thôi. Cô rảo bước chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Hai người vượt qua khu đồng cỏ hoang lương thì trời đã hoàng hôn.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca! Chúng ta nên đi về phương nào?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Không hiểu những người cùng chiến đấu với Thẩm Mộc Phong ở chân núi Nhân Duyên hiện giờ ra sao? Đêm nay chúng ta chịu khó ra khỏi khu núi này rồi tìm một nơi vắng vẻ để nghỉ ngơi. Sáng mai đến Hành Dương rồi tính.

Bách Lý Băng nói:

- Trung Châu Nhị Cổ sau khi dời chúng ta chắc đã đem tin tức về đại ca đến núi Hành Sơn loan truyền ra ngoài. Nếu tiểu muội đoán không lầm thì chúng ta ra khỏi núi là gặp đồng đạo võ lâm. Có điều bây giờ chưa đoán trước được là đầu tiên chúng ta gặp bạn hay thù.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trung Châu Nhị Cổ là người cẩn thận, quyết không tiết lộ hành tung chúng ta một cách khinh xuất.

Bách Lý Băng đáp:

- Chúng ta đi đường chẳng lẽ lại không sợ có người ngó thấy ư? Bất luận trường hợp nào cũng nên cẩn thận một chút là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi:

- Khâu tỷ tỷ khen Băng Nhi thông minh lắm. Ta xem quả đúng thế thật. Bây giờ nên làm thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Chúng ta nên thay đổi hình dạng để tránh tai mắt mọi người và điều tra tình thế giang hồ. Ta nên hành động ngấm ngầm là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi:

- Chúng ta nên giả làm nhân vật thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Đêm nay chúng ta tiếp tục thượng lộ. Sáng sớm mai hãy hóa trang làm hai đạo nhân xuống núi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn Băng Nhi thì sao? Chẳng lẽ cũng hóa trang làm đạo sĩ?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội giả làm một tên đạo đồng tùy tùng đại ca. Như vậy không đến nỗi khiến người ta sinh lòng ngờ vực.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đáng tiếc là chúng ta không có y phục, biết làm thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Cái đó không sao. Khi vào Đoạn Hồn Nhai tiểu muội đã nhớ bên đường có ngôi chùa cách đây không xa mấy. Đêm nay chúng ta vào đó đánh cắp mấy bộ quần áo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Người quân tử đến nước suối còn không uống lén mà đi ăn cắp áo của người ta thì còn ra thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Chúng ta để bạc lại thì cũng kể là mua hai bộ áo chứ gì?

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười, không nói gì nữa.

Bách Lý Băng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì liền nói:

- Đại ca! Khi vào cung cấm đại ca lấy được một cái rương gỗ mà chưa từng mở ra. Không chừng trong đó có vật gì trọng yếu?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao Băng Nhi đột nhiên nhđc tới vụ này?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội nhớ đến từ trước rồi, nhưng thấy đại ca vội vã luyện võ công để giúp Khâu tỷ tỷ. Tiểu muội sợ đại ca phân tâm nên chưa nhắc tới.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trên mặt rương vẽ tượng Phật thì chắc bên trong chứa kinh Phật.

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Tiểu muội thấy rằng cánh cửa sắt bên ngoài căn thạch thất có đặt cái rương này chưa từng mở ra. Nếu nó chứa đựng những bí bảo trong cung cấm thì hãy còn nguyên vẹn vì người đã vào cung cấm trước chúng ta chưa vào tới gian thạch thất đó.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Bách Lý Băng nói:

- Chúng ta hi vọng Trung Châu Nhị Cổ hãy còn giữ nguyên vẹn được cái rương gỗ đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hai vị huynh đệ của ta suốt đời chỉ ưa thích vàng bạc châu báu nên võ lâm mới gọi đùa là Trung Châu Nhị Cổ. Họ gom góp vàng bạc rất nhiều, phú xưng địch quốc. Nhưng mấy năm gần đây họ thay đổi tâm tính, dường như không còn để ý đến tiền bạc nữa.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội hi vọng rằng họ đừng có vì tò mò mà mở cái rương gỗ đó ra.

Hôm sau trời vừa mờ sáng, trên yếu đạo tiến vào Hành Sơn xuất hiện hai đạo nhân.

Một đạo nhân mặc áo bào xanh, chòm râu đen chùng xuống trước ngực. Theo sau là một tên đạo đồng lưng đeo trường kiếm.

Hai người thong thả cất bước, thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn quanh như để thưởng ngoạn phong cảnh.

Hai người đi chừng mười dặm thì đến một chỗ ngã tư. Thanh bào đạo nhân khẽ nói:

- Băng Nhi! Chúng ta đi lẹ lên. Đại khái phải tới Hành Dương mới có thể…

Bỗng nghe đạo đồng ngắt lời:

- Chẳng có người tới đó rồi là gì?

Nguyên đạo nhân râu đen chính là Tiêu Lĩnh Vu hóa trang, còn tên đạo đồng là Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên, quả nhiên thấy hai người ky mã chạy nhanh như tên bắn, chớp mắt đã đến trước mặt.

Người cưỡi ngựa đi trước là một thiếu niên lối chừng 27, 28 tuổi, lưng đeo trường kiếm, mình mặc võ phục. Chính là Triển Diệp Thanh phái Võ Đương.

Người cưỡi ngựa đi sau mắt tròn, mặt vuông, mày rậm mũi cao, tướng mạo uy mãnh. Hắn chính là lão nhị trong Chung Nam Nhị Hiệp, tên gọi Đặng Nhất Lôi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Sao hai người này lại tới đây?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng đã bước tạt ngang sang hai bước, tiến ra cản đường.

Triển Diệp Thanh đột nhiên giật dây cương. Con tuấn mã hí vang một tiếng, dựng thẳng lên rồi dừng lại.

Đặng Nhất Lôi cho ngựa đi chênh chếch tiến về phía trước chừng hai ba trượng rồi dừng lại.

Triển Diệp Thanh đã trải qua nhiều cuộc rèn luyện, không nóng nảy như trước nữa. Y nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi nhảy xuống chắp tay hỏi:

- Đạo trưởng cản đường bọn tại hạ, không hiểu có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu, không hiểu Triển đại hiệp định đi đâu?

Triển Diệp Thanh sửng sốt hỏi:

- Sao? Đạo trưởng là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng thế! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu. Chẳng lẽ Triển huynh không nhận ra được thanh âm tiểu đệ?

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Sao Tiêu huynh lại mặc đạo bào?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn Triển Diệp Thanh hỏi:

- Triển huynh còn chưa tin ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tuy tiểu đệ đã nghe rõ thanh âm Tiêu huynh, nhưng chưa dám hoàn toàn xác định.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Triển huynh tới đây để kiếm ai?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Chính là để kiếm Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Xem chừng có chuyện chi trọng yếu chứ không phải tầm thường.

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tại hạ đích thực là Tiêu Lĩnh Vu. Phía trước có nhà nông, chúng ta tới đó để chứng thực chân tướng rồi nói chuyện có được chăng?

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp:

- Nên làm như vậy.

Triển Diệp Thanh gọi Đặng Nhất Lôi lại nói rõ nội tình rồi bốn người đi vào tòa nông xá.

Trong nhà này đàn ông đều đi làm đồng cả. Chỉ còn hai người đàn bà là mẹ chồng và nàng dâu ở nhà.

Triển Diệp Thanh thương lượng mượn tạm một căn tĩnh thất. Tiêu Lĩnh Vu bước vào, trút bỏ chòm râu dài để lộ chân tướng.

Triển Diệp Thanh vội đưa tay ra nắm tay Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trung Châu Nhị Cổ chỉ nói Tiêu đại hiệp ở Hành Sơn mà không chịu nói rõ chính xác chỗ nào. Tệ sư huynh yêu cầu hai vị đi kiếm Tiêu huynh họ cũng không ưng. Tệ sư huynh không làm sao được, đành phái tiểu đệ cùng Đặng nhị hiệp tiến vào Hành Sơn để kiếm Tiêu huynh. Nhưng dải Hành Sơn dài đến mấy trăm dặm, hang động vô kể, biết là tìm đâu? Không ngờ lại may mắn gặp Tiêu huynh giữa đường.

Tiêu Lĩnh Vu lại đeo râu giả vào khôi phục thân phận đạo nhân, hỏi:

- Triển huynh đi kiếm tiểu đệ chắc có điều chi khẩn yếu?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Hỡi ơi! Nếu không có chuyện khẩn cấp thì tệ sư huynh đã chẳng phái tiểu đệ đi kiếm Tiêu huynh một cách gấp rút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lệnh sư huynh cho đi kiếm tiểu đệ vì việc gì?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Sau khi Tiêu đại hiệp tiếp tin nhà bỏ đi rồi thì Bách Hoa sơn trang đột nhiên tăng cường lực lượng vọng động. Họ đi tới đâu cũng gây ra cuộc xung đột với võ lâm thiên hạ, nhưng dường như các môn phái lớn đã được cảnh giác, đều ra sức kháng cự. Hơn nữa việc Tiêu đại hiệp làm cho Bách Hoa sơn trang mấy phen khiếp đảm chùn nhụt khiến lòng người võ lâm phấn khởi.

Y hạ thấp giọng xuống nói:

- Cả môn hạ phái Thiếu Lâm cũng đã giao thủ vì nghĩ rằng không nhân lúc này mà kiềm chế ngọn lửa hung hãn của Bách Hoa sơn trang thì e rằng không còn cơ hội nào. Vì thế mà họ đã tổ chức cao thủ thành hai mươi toán, ngấm ngầm giao thủ với nhân mã Bách Hoa sơn trang, có điều chưa trương rõ chiêu bài cờ hiệu phái Thiếu Lâm ra thôi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Làm cách này cũng vô ích vì Thẩm Mộc Phong đã phái người vào nằm vùng trong hết các môn phái trên giang hồ. Bất luận họ hành động bí mật đến đâu, Thẩm Mộc Phong cũng biết ngay.

Triển Diệp Thanh móc ra một đĩnh bạc nhỏ đặt xuống bàn nói:

- Tệ sư huynh và Tôn Bất Tà lão tiền bối đã hội họp cao thủ thì được tin Tiêu đại hiệp tiến vào Hành Sơn nên kéo tới Hồ Nam. Hiện nay ở trong núi Nhạc Lệ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Hay lắm! Để tiểu đệ gặp lệnh sư huynh cùng Tôn lão tiền bối rồi chúng ta sẽ thương nghị.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Trong địa phận tỉnh Hồ Nam có người của Bách Hoa sơn trang hoạt động không?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Hôm qau và sáng nay tiểu đệ cùng Đặng nhị hiệp đã hai lần giao thủ với địch nhân. Nhưng đối phương chỉ đánh một trận rồi rút ngay. Tiểu đệ không hiểu đó có phải là nhân thủ của Bách Hoa sơn trang hay không?

Y quay lại nhìn Đặng Nhất Lôi nói tiếp:

- Còn có một điều nhưng tiểu đệ biết ít lắm. Chờ khi gặp tệ sư huynh rồi y sẽ bàn kỷ với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan dời gót, nghe thấy vậy liền dừng lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Trên giang hồ có tin đồn Tứ Hải quân chủ đã liên kết với Thẩm Mộc Phong.

Tin đó có đúng không vẫn chưa đủ bằng chứng xác thực.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Có thể lắm vì mục tiêu của Bách Hoa sơn trang cũng tương tự như của Tứ Hải quân chủ...

Chàng thở phào nói tiếp:

- Họ liên thủ với nhau càng tốt, bọn ta đỡ mất thì giờ.

Từ nãy tới giờ Đặng Nhất Lôi vẫn đứng yên, đột nhiên lên tiếng:

- Dường như Tôn lão tiền bối coi việc kết hợp giữa Bách Hoa sơn trang và Tứ Hải quân chủ rất đỗi lo âu. Mối lo ngại lộ ra ngoài mặt.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cứ tình thế giang hồ hiện tại mà nói thì Bách Hoa sơn trang và Tứ Hải quân chủ là hai thế lực tàn ác rất mạnh. Hai thế lực đó kết hợp với nhau dĩ nhiên khiến người ta phải kinh tâm động phách. Nhưng vụ đó cũng có điểm hay cho ta.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Hay ở chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Có vậy mới khiến võ lâm thấy rõ mình đã ở vào tình thế một mất một còn mà phải quyết chiến. Đồng thời nếu chúng ta chiến thắng thì chỉ cần một trận là xong.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh chưa biết Tiêu Lĩnh Vu đã vào được cung cấm, nghe khẩu khí khoác lác của chàng đều lẳng lặng không nói gì.

Bách Lý Băng giục:

- Chúng ta đi thôi.

Nhưng cô quên lưu tâm, thốt lên bằng giọng thiếu nữ trong trẻo.

Triển Diệp Thanh sinh lòng ngờ vực, nhìn chằm chặp vào mặt Bách Lý Băng, muốn hỏi lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười lên tiếng:

- Tiểu đệ quên chưa giới thiệu cùng hai vị, đây là Bách Lý cô nương.

Chàng vừa nói vừa trỏ vào Bách Lý Băng.

Rồi chàng lại giới thiệu Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi cho Bách Lý Băng biết.

Hai bên cùng chắp tay thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu sợ nói đến lai lịch Bách Lý Băng lại khiến người ta hỏi dài hỏi ngắn làm mất thì giờ giải thích, chàng liền nói ngay:

- Hai vị hãy cưỡi ngựa đi trước, tiểu đệ cùng Bách lý cô nương theo sau. Lúc hai vị tới đây, dọc đường đã bị người cản trở thì lúc về tất cũng bị ngăn chặn. Tại hạ cùng Bách Lý cô nương theo sau để dò xét lai lịch đối phương.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Bọn tiểu đệ xin tuân mệnh.

Nói rồi hắn xoay mình đi trước.

Đặng Nhất Lôi theo sau Triển Diệp Thanh. Hai người cùng cưỡi ngựa tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng sóng vai theo sau hai người.

Hai bên giữ khoảng cách chừng mười trượng. Nửa ngày không có chuyện gì.

Đến lúc trời tối, đoàn người tới một tòa tiểu trấn.

Trong tiểu trấn không đầy trăm ngôi nhà, nhưng là chỗ mấu chốt giao thông nên khách thương đi lại nhộn nhịp. Trong trăm nhà có đến mười mấy nhà kinh doanh khách sạn hay mở tửu điếm.

Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh bước vào một khách sạn lớn nhất.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tòa khách sạn này có ba gian. Dưới lầu vừa bán rượu vừa bán cơm, thực khách đã đông đảo.

Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi được tiểu bảo dắt ngựa vào trong rồi liền tới ngồi xuống một bàn gỗ bên cửa.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng tiến vào khách sạn, ngồi xuống bên một bàn gỗ, ngấm ngầm quan sát thực khách trong điếm.

Chương 49 - Trong tửu điếm thực khách đều ngộ độc

Tửu khách rất phức tạp, là những nhà buôn bụng phệ, những phu khuân vác tay áo xắn cao lên tận bả vai.

Những hạng người giàu có lẫn nghèo hèn đông đặc cả khách điếm.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quan khách một lượt, không thấy một nhân vật võ lâm nào, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ Vô Vi đạo trưởng đến Hồ Nam mà Bách Hoa sơn trang không hay biết ư?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nghe tiếng vó nhựa cồm cộp. Hai người ky mã đi thẳng đến cửa điếm.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Đại ca! Lai lịch hai người này có điều khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy hai người này là một mụ già và một thiếu nữ.

Mụ già da mặt nhăn nheo, tướng mạo xấu xa, nhưng thiếu nữ lại rất xinh đẹp, mày ngài mắt phượng, da mặt hồng hào.

Mụ già đảo mắt nhìn quanh rồi tiến lại ngồi xuống một bàn trống cạnh bàn của Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi.

Thiếu nữ xinh đẹp lại đồng hành với mụ già xấu xa nên sắc đẹp nàng càng nổi bật lên, bà già đã xấu lại càng xấu xa hơn thành ra hai thái cực và khiến mọi người trong khách điếm càng chú ý.

Ngựa của hai người được dắt đi rồi, nhưng vì nhà quán bận rộn quá nên hai người khách mới đến đã ngồi khá lâu mà chưa thấy gia nhân chạy lại hỏi han.

Mụ già không nhẫn nại được nữa, đập tay xuống bàn quát:

- Quí điếm không còn người nào sống nữa hay sao?

Một tên tiểu bảo vội chạy lại khom lưng nói:

- Lão thái thái...

Mụ già xấu xa cười lạt ngắt lời:

- Các ngươi tưởng mụ già này không có tiền chăng?

Mụ thò tay vào bọc móc ra một đĩnh vàng, đặt xuống bàn đánh "cạch" một tiếng rồi hỏi:

- Bấy nhiêu đã đủ cho bà cháu ta ăn trọ ở đây chưa?

Tiểu bảo vội cười đáp:

- Lão nhân gia hãy bớt giận. Bọn tiểu nhân mở quán chỉ mong được quí khách chiếu cố. Thực tình vì lúc này bận rộn qua nên tiếp đãi không được chu đáo. Xin lão nhan gia lượng thứ cho.

Mụ già cười lạt đáp:

- Hãy lấy cho bà cháu ta mấy món ăn chơi và hai cân thịt nướng.

Chỉ một lão bà và một thiếu nữ mà gọi đến hai cân thịt nướng khiến mọi người phải kinh hãi.

Dường như mụ có ý muốn cho mọi người chú ý đếm mình, lại lớn tiếng:

- Bữa nay mụ già này hứng chí thì đêm nay trong quán trọ của ngươi sẽ nhiều khách. Khách ăn uống hết bao nhiêu mụ già này sẽ trả hết cho.

Điếm tiểu bảo sửng sốt một chút rồi nói:

- Lão nhân gia nói giỡn hay quá.

Mụ già đáp:

- Mụ già này nói thật đấy. Chẳng lẽ món tiền nhỏ mọn đó mà ta cũng không trả được ư?

Điếm tiểu bảo khẽ nói:

- Dù lão nhân gia nhiều tiền đến đâu cũng chẳng nên tiêu xài cách này...

Mụ già lớn tiếng quát:

- Ta có tiền mà lại là đồng tiền trong sạch thì sao lại không xài được?

Điếm tiểu bảo vẫn nhỏ nhẹ lấy lòng mụ già, nhưng mụ lại la lối om sòm khiến gã không cách nào hạ đài, gã liền đáp:

- Tiền của lão nhân gia thì lão nhân gia muốn xài cách nào cũng được.

Mụ già buông tiếng cười rộ nói:

- Bữa nay quán ngươi có bao nhiêu thực khách, ăn uống hết bao nhiêu cứ thanh toán với già này là được.

Điếm tiểu bảo chau mày nói:

- Tiểu nhân làm nghề này đã hai chục năm thật chưa từng thấy ai như lão nhân gia, trả cả tiền ăn uống cho người không quen biết. Vụ này để tiểu nhân hỏi lại chủ nhân xem thanh toán cách nào?

Mụ già lại quát tháo om sòm như ở chỗ không người. Còn thiếu nữ diễm lệ ngồi bên chỉ mỉm cười chứ không nói gì, dường như cô đã thấy màn kịch này quen rồi, chẳng lấy chi làm lạ nữa.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Hai người một già một trẻ này hành động quái dị, không hợp tình hợp lý.

Không hiểu lai lịch bọn họ thế nào? Chúng ta không nên ăn bất cứ thứ gì họ mời.

Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi cũng trợn mắt lên ngơ ngác nhìn hai người. Hiển nhiên họ cũng không sao hiểu được hành động quái dị của mụ già và cô gái.

Sau một lát điếm tiểu bảo quay lại.

Mụ già không chờ hắn lên tiếng đã cướp lời:

- Chủ nhân các ngươi bảo sao?

Tiểu bảo đáp:

- Tệ chủ nhân bảo là chưa từng gặp qua trường hợp này. Nhưng lão nhân gia có tiền muốn thết khách thì cũng chẳng có điều chi trở ngại. Tệ điếm được đủ hạng tân khách chiếu cố, tệ chủ nhân e có người không ưa dính vào tiền bạc của người khác.

Vậy tiểu nhân thưa lại với lão nhân gia là trường hợp có người không muốn để lão nhân gia trả tiền thì tấm lòng của lão nhân gia tệ chủ nhân xin tâm lãnh là đủ.

Mụ già trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Được rồi! Ngươi đi hỏi xem những ai không đồng ý để ta trả tiền.

Tiểu bảo không làm sao được đành lớn tiếng hô:

- Thưa các vị khách quan! Lão phu nhân đây muốn trả tiền cơm rượu cho hết thảy quí vị. Tệ điếm không dám tác chủ, vậy xin các vị cho hay có đồng ý cả không?

Bỗng một thanh âm ồm ồm cất lên:

- Cách lão gia trước nay chưa từng ăn chén cơm nào mà mình chưa hiểu rõ.

Một thanh âm hào tráng khác cất lên:

- Tại hạ tự thanh toán lấy. Không muốn phiền đến ai.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn thì thấy người thứ nhất bé nhỏ thấp lùn, nói khẩu âm ở Tứ Xuyên. Người này mặc áo ngắn quần dài, chân bịt cà cạp trắng, có vẻ là một nhân vật làm nghề bao tiêu.

Người thứ hai thân hình to lớn, mình mặc võ phục, lưng cài đơn đao, lối chừng ba chục tuổi, dường như là một võ sư trên chốn giang hồ.

Bách Lý Băng cũng đứng lên cất giọng ồm ồm nói:

- Tiểu bảo! Bọn ta là người xuất gia, ăn uống đạm bạc và rất ít, không dám để người khác tính tiền.

Mụ già quái gở nổi lên một tràng cười rộ nói:

- Dung Nhi! Ngươi đi coi xem mấy vị đại gia kia làm sao lại không ưng thuận để nhưng nhưng thết đãi?

Câu nói của mụ trái với thường tình nên phần đông thực khách trong điếm cho là mụ mắc chứng điên khùng.

Lạ hơn nữa là thiếu nữ xinh đẹp lại đứng lên từ từ cất bước.

Cô đến bên người lùn bé nói khẩu âm Tứ Xuyên khẽ nói mấy câu. Cô lại quay sang nói với đại hán khôi vĩ mấy câu rồi quay trở về chỗ ngồi trả lời mụ già:

- Nhưng nhưng ơi! Hai vị đại gia kia đã chịu lời để nhưng nhưng thết đãi rồi.

Mụ già xấu xa thở dài nói:

- Hỡi ơi! Nhưng nhưng già mất rồi...

Mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói:

- Còn hai vị đạo gia kia, sao ngươi không đến hỏi một tiếng?

Dung Nhi quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng rồi đáp:

- Nhưng nhưng ơi! Người ta đã xuất gia mà không ưng thuận mình thanh toán thì thôi.

Mụ già nói:

- Không thể để kẻ bạc người hậu. Ngươi qua nói một tiếng đi.

Dung Nhi lộ vẻ miễn cưỡng đến trước bàn của Bách Lý Băng và Tiêu Lĩnh Vu.

Cô nghiêng mình cất giọng ôn nhu cười nói:

- Tiểu nữ xin tham kiến hai vị đạo gia.

Bách Lý Băng thấy cô xinh đẹp, nụ cười mê hồn, không khỏi tức mình liền lạnh lùng nói:

- Chuyện gì vậy?

Dung Nhi nhẹ nhàng đáp:

- Tiểu nữ tên gọi Dung Nhi.

Bách Lý Băng nói:

- Ta đã biết rồi.

Dung Nhi nói:

- Tổ mẫu của tiểu nữ là một nhà phú hào, vì nhớ cháu quâ mà mắc bệnh điên khùng...

Bách Lý Băng lạnh lùng ngắt lời:

- Cái đó thì có liên quan gì tới bọn ta?

Dung Nhi thoáng lộ vẻ tức giận trong chớp mắt rồi lại cười đáp:

- Chứng bịnh điên khùng đó không nặng lắm, lúc tái phát, lúc không sao.

Bách Lý Băng nói:

- Đáng tiếc bọn ta lại không hiểu y lý để chữa trị cho lệnh tổ mẫu.

Dung Nhi đáp:

- Cái đó không sao. Chứng điên khùng của tổ mẫu nửa năm mới phát tác một lần. Lúc không thì chẳng sao, cười nói rất vui vẻ. Nhưng khi bệnh lên cơn thì muốn sao phải được như vậy. Tổ mẫu đã thỉnh cầu được toàn thể quan khách trong khách điếm, chỉ còn hai vị là chưa chịu ưng thuận...

Bách Lý Băng xua tay gạt đi:

- Bọn ta biết rồi. Xin cô nương thưa lại với lệnh tổ là bọn ta không đói bụng, chỉ ngồi nghỉ một lát rồi lại lên đường.

Dung Nhi toan nói nữa thì Bách Lý Băng xua tay lia lịa muốn đuổi cô đi ngay.

Dung Nhi không sao được, đành trở về chỗ cũ.

Mụ già hỏi:

- Dung Nhi! Hai vị đạo gia có ưng thuận chăng?

Dung Nhi lắc đầu đáp:

- Người xuất gia thường hay cố chấp, khó mà thuyết phục được họ.

Mụ già xấu xa chau mày hỏi:

- Ngươi nói thật chứ?

Dung Nhi đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Mụ già cười lạt nói:

- Ta e rằng con nha đầu này không dụng tâm thuyết phục mà thôi.

Dung Nhi đáp:

- Hài nhi đã cố năn nỉ nhưng người ta không chịu thì hài nhi cũng chẳng làm sao được.

Mụ già hắng dặng một tiếng, cầm đĩnh vàng liệng cho tiểu bảo hỏi:

- Chừng này đã đủ chưa?

Tiểu bảo đáp:

- Chắc là dư rồi.

Mụ già đứng dậy trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói:

- Trừ hai vị đạo nhân này, còn ngoài ra đều là khách của ta mời hết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai bà cháu nhà này hành động cổ quái khiến người ta không biết đâu mà lường. Chàng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng cười hỏi:

- Thiên hạ bát ngát, chẳng thiếu gì chuyện lạ kỳ. Có cả loại người mắc bệnh không vung tiền đi không được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca cho rằng họ muốn mời khách thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hành động của họ rất kỳ bí, khó mà lường được. Nhưng mụ đã cầm đỉnh vàng trao cho tiểu bảo thì cuộc trả tiền cho tửu khách đã là nhất định.

Bách Lý Băng nói:

- Con nha đầu kia mới có mười mấy tuổi đầu mà cử động đầy yêu khí, mới trông đã biết chẳng phải con người đứng đắn. Chúng ta quyết không nên dùng rượu thị mà họ đãi mình.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt thấy mụ già xấu xa cùng thiếu nữ kiều mỵ đang nhìn mình, liền bưng chung trà lên che nửa mặt và dùng Truyền âm nhập mật nói:

- Băng Nhi! Mụ già và thiếu nữa kia dường như đặc biệt chú ý đến bọn ta.

Chúng ta phải coi chừng đề phòng họ ám toán.

Bách Lý Băng tươi cười đáp:

- Tiểu muội coi cử chỉ điệu bộ yêu tà của con quỷ nha đầu trong lòng đã khó chịu rồi đây. Nếu thị định ám toán chúng ta thì bữa nay chúng ta nhất định làm thịt cả hai bà cháu họ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Mọi ngày Băng Nhi rất hiền hòa nhu thuận, nhưng nay y nổi cơn ghen tức mãnh liệt quá chừng, Khâu tỷ tỷ hãy còn thua xa lắm.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên có thanh âm lanh lảnh cất lên:

- Tiểu bảo! Cơm rượu của ngươi không được sạch sẽ...Trời ơi! Đau chết ta rồi...

Một tên tiểu bảo chạy tới nói:

- Thưa đại gia. Không chừng đại gia vốn có bệnh trong mình?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy người đó thắt đai lưng xanh, chân đi giày cỏ, dường như là một tên phu xe. Chàng không khỏi chau mày nghĩ thầm:

- Người này không giống một nhân vật võ lâm, dĩ nhiên chẳng dám nói oan cho tửu điếm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên lại nghe thấy những tiếng rú thê thảm liên tiếp vang lên. Phần lớn tửu khách đều đứng dậy ôm bụng kêu đau.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Tình trạng này có điều khác lạ, sao lại nhiều người đau bụng vậy.

Bỗng thấy người vùng Tứ Xuyên và đại hán ăn mặc như kiểu võ sư ôm bụng đứng lên.

Hai người này đều hiểu võ công, dường như đang vận khí chống cự. Nhưng họ đứng lên rồi vẫn không chịu nổi, bật tiếng la thất thanh.

Tiêu Lĩnh Vu đẩy chung trà ra nói:

- Chúng ta đừng uống nước nữa.

Chàng đưa mắt nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi thì chỉ thấy hai người chau mày, hiển nhiên cũng đang vận khí chống lại cơn đau.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Bách Lý Băng:

- Băng Nhi có thấy tình hình gì khác lạ không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Tiểu muội vẫn bình yên, chẳng thấy đau đớn chi hết.

Mụ già xấu xa đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Những thứ của già này đãi quí khách ăn không được ư?

Bây giờ những tiếng la thét đã lắng xuống, thay vào là những tiếng rên rỉ liên miên.

Nguyên phần đông tửu khách đau quá không còn sức kêu la, phải nằm bò xuống đất ôm bụng, miệng thở hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy rảo bước đi tới trước mặt mụ gì lạnh lùng nói:

- Lão phu nhân...

Mụ già xấu xa quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng đạo gia thay đổi ý kiến, cũng muốn ăn cơm thết của già này?

Tiêu Lĩnh Vu cố nén nỗi kích động trong lòng, lạnh lùng đáp:

- Bần đạo chẳng thấy lão phu nhân có hành động gì mà sao hết thảy tửu khách đều trúng chất kịch độc? Thủ pháp hạ độc thật cao minh khiến bần đạo rất đỗi khâm phục.

Mụ già buông tiếng cười rộ nói:

- Già này tuyệt không muốn làm nhộn một cách vô lý.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Bần đạo tin rằng phần lớn người trong tửu điếm này chẳng có thù oán gì với lão phu nhân, mà sao lão phu nhân cũng hạ độc vào mình họ? Như thế mà còn bảo là không phải vô lý, vậy lão

phu nhân giải thích bằng cách nào?

Mụ già cười mát đáp:

- Bọn họ đau quá không kêu la được nữa rồi, chúng ta có thể nói chuyện được dễ dàng.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe, quả nhiên tiếng rên cũng nhỏ dần đi, chỉ có tiếng thở là mỗi lúc một cấp bách.

Chàng đảo mắt nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi thì thấy hai người toát mồ hôi trán, phải ráng nhẫn nại chịu sự đau khổ.

Mụ già cười hô hố nói tiếp:

- Còn hai vị đạo gia hành động không cẩu thả, chẳng tham lam một bữa ăn của già này thì không sao hết.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Giả tỷ Băng Nhi không nổi dạ ghen tức làm cô kia phát ngán thì e rằng ta cũng chỉ coi mụ mắc chứng điên khùng mà trúng độc rồi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lạnh lùng nói:

- Lão phu nhân hạ độc vào những người chưa từng quen biết là có dụng ý gì?

Mụ già cười khanh khách đáp:

- Lẽ thường mất của thì khỏi tai nạn. Hễ bọn họ chịu phí tiền thì tự nhiên hết đau bụng.

Mụ dừng lại một chút, đổi vẻ mặt lạnh lẽo nói tiếp:

- Đạo gia không nghĩ hỏi như vậy là quá nhiều ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bần đạo chưa từng gặp cách thu tiền như thế này.

Dung Nhi cười khanh khách nói:

- Thế ra bữa nay đạo gia được mở rộng tầm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Bây giờ họ đau quá không hành động được, lão phu nhân sẽ ra tay lục soát chăng?

Mụ già đáp:

- Mụ già này không cưỡng bách ai, để họ tự đưa ra.

Dung Nhi nói theo:

- Lát nữa bọn họ sẽ bớt đau, có thể nói năng và hành động được. Nhưng chỉ sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là họ lại nổi cơn đau gấp hai lần thứ nhất. Chỉ người nào không sợ

chết mới khỏi bỏ tiền ra.

Lại nghe mụ già hô:

- Dung Nhi! Lấy túi đựng tiền ra đi. Chúng ta sắp thu tiền rồi.

Dung Nhi dạ một tiếng rồi đứng lên đi ra. Lát sau thị cầm một cái túi lớn bằng vải gai tiến vào bỏ lên mặt bàn.

Mụ già đứng dậy hô:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu thu tiền.

Mụ từ từ cất bước đến bên bàn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nói:

- Võ công hai vị rất cao cường, không rên la một tiếng nào. Chẳng hiểu hai vị có bằng lòng bỏ tiền ra mua thuốc hay không?

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đang gắng sức vận công chống lại cơn đau, không thể mở miệng nói năng được.

Mụ già cười ruồi nói tiếp:

- Hai vị võ công cao cường, nên giá tiền nhiều hơn một chút.

Mụ nhìn chăm chú vào mặt Đặng Nhất Lôi nói:

- Các hạ thân thể cao lớn, một trăm lạng bạc tưởng không phải quá nhiều.

Đặng Nhất Lôi giương cặp mắt tròn xoe lên nhìn mụ già nhưng chưa nói gì.

Mụ già lại ngó Triển Diệp Thanh nói:

- Các hạ là một nhân vật phong lưu anh tuấn, lại còn nhỏ tuổi, chết đi thật đáng tiếc. Phí hai trăm lạng bạc cũng là đáng lắm.

Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nội công thâm hậu, vận khí chống lại cơn đau nhưng đều phát giác ra trúng phải chất độc rất kỳ quái, càng chống lại mạnh thì càng bị phản ứng ghê gớm. Hai người vận toàn lực cầm cự không dám chểnh mảng chút nào, thậm chí không dám mở miệng lên tiếng.

Mụ già lại nói:

- Hai vị đã không phản đối tức là đã tán thành đề nghị về giá tiền của già này rồi.

Mụ đảo mắt nhìn thiếu nữ nói:

- Dung Nhi! Lẹ lên, thời gian không còn mấy nữa.

Dung Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhiều lắm là chỉ còn thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Mụ già nói:

- Ta đã nói nhiều quá rồi. Ta vừa già vừa xấu, e rằng nói chẳng ai chịu tin lời.

Vậy ngươi đi nói với các vị. Đức Thượng đế có đức hiếu sinh. Bà cháu ta chẳng lẽ thấy chết mà không giải cứu?

Dung Nhi mỉm cười nói:

- Thưa các vị đại gia cùng các vị bá thúc! Trong khoảnh khắc các vị lại nổi cơn đau. Chỉ có lúc này là các vị nói năng, hành động được. Sau một khắc các vị lại nổi cơn đau hơn trước nhiều.

Thị đưa mắt nhìn mụ già rồi nói tiếp:

- Tổ mẫu của tiểu nữ thể lòng hiếu sinh của đức Thượng đế, không nỡ điềm nhiên tọa thị, quyết hỷ xả một chút dược vật theo người định giá. Vị nào muốn trị bệnh xin đề nghị với tổ mẫu. Cứ đưa tiền ra là lấy thuốc liền. Còn vị nào không muốn điều trị thì bà cháu tiểu nữ cũng không miễn cưỡng. Thời gian gấp rút, các vị quyết định thế nào xin tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên tụ thủ bàn quan đã hiểu rõ chứng đau bụng của bao nhiêu tửu khách trong điếm này đều do bà cháu mụ này hí lộng để lấy tiền. Nhưng đến bây giờ chàng vẫn chưa hiểu hai bà cháu họ dùng thủ pháp gì khiến mấy chục người trong quán đều bị trúng độc cùng một lúc.

Chàng đã gặp nhiều phen sóng gió, tăng thêm phần lịch duyệt. Trước khi chưa hiểu cách hạ độc của bà cháu mụ, chàng chỉ đứng bàn quan chứ không nói gì.

Chương 50 - tiêu lĩnh vu uy hiếp lão phu nhân

Bỗng thấy một nhân vật to bụng, mập ú, tay ôm bụng chậm chạp bước ra hỏi:

- Tại hạ muốn mua một viên thuốc giải thì sao?

Mụ già đảo mắt nhìn qua một cái rồi đáp:

- Đại lão bản có nhiều tiền.Vậy phải trả đủ một trăm lạng bạc. Thiếu một phân cũng không được.

Hán tử mập ú hỏi lại:

Nhưng tại hạ không đem theo nhiều tiền trong mình thì làm thế nào?

Mụ già đáp:

- ông bạn cứ lấy những vật có giá trong mình quy thành tiền cũng được.

Hán tử mập ú không làm sao được, đành lấy trong mình ra một tấm bội ngọc, hai phiến vàng lá và hơn hai chục lạng bạc vụn đưa tất cả cho mụ già.

Mụ già từ từ lấy trong bọc ra một cái hộp gỗ. Mụ mở hộp lấy ra một viên thuốc sắc trắng giao cho hán tử mập ú.

Thế rồi những thực khách lẽo đẽo tiếp tục đến mua thuốc. Mụ già coi người định giá, ít thì mười lạng, nhiều là trăm lạng, tối thiểu cũng phải hai ba lạng mới được.

Chẳng bao lâu số đông thực khách trong quán đều lại mua thuốc uống, ngoại trừ Bách Lý Băng, Tiêu Lĩnh Vu, Triển Diệp Thanh, Đặng Nhất Lôi cùng người thấp lùn ở Tứ Xuyên và vị võ sư cao lớn.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy túi bạc của mụ già đã đựng đầy, ít ra cũng tới ba ngàn lạng.

Chàng liền hỏi:

- Lão phu nhân! Bấy nhiêu vàng bạc chắc đủ dùng cho các vị rồi?

Mụ già đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu lão thân đoán không lầm thì mạng của đạo gia đáng tiền hơn hết trong quán này. Dẫu ngàn lạng hoàng kim đối với đạo gia cũng không phải là nhiều.

Nhưng đáng tiếc đạo gia không chịu ăn uống những đồ lão thân mời.

Mụ nói ra chiều tiếc rẻ.

Lại thấy hán tử thấp lùn ở Tứ Xuyên tiến tới hỏi:

- Cái mạng của Cách lão tử đáng giá bao nhiêu?

Mụ già xấu xa đáp:

- Không nhiều đâu! Không nhiều đâu! Chỉ năm chục lạng là đủ rồi.

Hán tử thấp lùn đau tưởng chừng đứt ruột đứt gan, đành ngoan ngoãn móc năm chục lạng bạc ra mua lấy viên thuốc.

Lúc này vị võ sư cao lớn dường như đã bị cơn đau thứ hai phát tác, gã chậm chạp tiến lại ấp úng hỏi:

- Tại hạ phải trả bao nhiêu tiền?

Mụ già xấu xa cười đáp:

- Các hạ ư? Các hạ thì phải một trăm lạng.

Đại hán cao lớn không kỳ kèo gì cả. Hắn nghiến răng móc đủ một trăm lạng để mua thuốc.

Mụ già xấu xa liếc mắt nhìn túi bạc nói:

- Dung Nhi! Cầm gói bạc gói cẩn thận lại.

Mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dường như đạo gia có vẻ lấy làm kỳ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cách trị bệnh của lão phu nhân có thể nói là đệ nhất ác y trong thiên hạ.

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều biện pháp này so với bọn cường đạo trộm cướp giết người lấy của cũng còn đỡ hơn một chút.

Mụ già cười lạt đáp:

- Hay hơn hết là đạo gia hãy soi chân mình trước chứ đừng cầm đuốc mà rê chân người.

Mụ đảo mắt nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nói:

- Hai vị ỷ vào mội công thâm hậu mà cầm cự được lâu như vậy thật khiến lão thân khâm phục vô cùng. Lão thân phải đi đây. Hai vị không chịu đựng được lâu nữa đâu.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh vẫ nghiến răng chống chọi, không chịu tỏ ra khiếp nhược.

Tiêu Lĩnh Vu chưa nhìn được ra thủ pháp hạ độc của mụ già nên không dám động thủ một cách khinh xuất. Nhưng lúc này tình thế cấp bách, không thể chần chờ được nữa.

Chàng liền hỏi:

- Lão phu nhân! Tại hạ muốn trả giá cho hai vị tráng sĩ này được chăng?

Chàng tính thầm trong bụng:

- Giả tỷ có Trung Châu Nhị Cổ ở đây tất họ biết rõ lai lịch của hai bà cháu mụ này.

Dung Nhi đã buộc túi bạc lại, ra chiều sắp lên đường.

Mụ già xấu xa đột nhiên hai mắt lóe lên những tia hàn quang rùng rợn, liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão thân chữa thuốc đã có thể lệ...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thể lệ làm sao?

Mụ già đáp:

- Có người bỏ tiền trả thay thì phải trả gấp mười lần. Lão thân định giá hai vị này là ba trăm lạng. Vậy đạo gia muốn trả thì phải đưa ba ngàn lạng, hay ba trăm lạng hoàng kim. Đại khái với số bạc đó đạo gia cũng chẳng coi vào đâu.

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi nói:

- Mạng sống của hai vị đại gia đây đáng giá ba ngàn lạng cũng không phải là nhiều. Nhưng hiện bần đạo không có sẵn trong mình khoản tiền lớn đó...

Mụ già xấu xa ngắt lời:

- Nếu đạo gia có vật gì đáng giá đem thế vào cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ rút thanh đoản kiếm trong bọc ra hỏi:

- Thanh đoản kiếm này đáng giá bao nhiêu?

Mụ già nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi ngó thanh đoản kiếm trong tay chàng hỏi:

- Đạo gia đánh giá bao nhiêu?

Tiêu Lĩnh Vu tiến lại hai bước đáp:

- Lão phu nhân! Lão phu nhân hãy coi thanh đoản kiếm trước rồi hãy định giá cũng chưa muộn.

Mụ già xấu xa nói:

- Đúng là kiếm báu. Lão thân đã nhìn thấy rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Kiếm báu thì vô giá. Tại hạ đặt một vạn lạng tưởng cũng không phải là nhiều.

Mụ già cười hô hố đáp:

- Không nhiều đâu! Không nhiều đâu! Nhưng đạo gia bán thanh kiếm này không đúng thời cơ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao lại là không đúng thời cơ?

Dung Nhi xen vào:

- Nếu lúc thường nhật đạo gia định giá một vạn lạng không phải là đắt. Nhưng hiện giờ đạo gia đang muốn cứu mạng cho hai người, tức là ở vào tình thế bị bọn tiểu nữ uy hiếp.

Tiêu Lĩnh Vu tiến thêm một bước hỏi:

- Cô nương định trả giá bao nhiêu?

Dung Nhi ngước mắt nhìn mụ già hỏi:

- Nhưng nhưng ơi! Chúng ta trả đạo gia hai ngàn chín trăm lạng được chăng?

Mụ già xấu xa cười đáp:

- Phải rồi! Chúng ta định giá hai ngàn chín trăm lạng là phải.

Mụ già liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Các hạ đưa thêm một trăm lạng nữa là lão thân tặng thuốc giải ngay.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi:

- Hai vị không nghĩ thế này là quá tàn nhẫn ư?

Chàng vung tay mặt cầm đoản kiếm đâm vào mụ già, đồng thời tay trái phóng chưởng đánh tới thiếu nữ xinh đẹp.

Tiêu Lĩnh Vu vừa động thủ, mụ già đã biết ngay là gặp phải tay kình địch.

Kiếm thế chưa đến nơi, một luồng kiếm phong mãnh liệt đã xô tới trước ngực. Mụ hắng dặng một tiếng, lùi lại năm bước.

Dung Nhi ít kinh nghiệm hơn. Thị chưa hiểu Tiêu Lĩnh Vu lợi hại thế nào, vung chưởng đón tiếp.

Bỗng nghe đánh “binh” một tiếng, hai luồng chưởng lực đụng nhau. Dung Nhi bị chấn động làm cho cánh tay mặt tê chồn. Thị lùi lại bốn năm bước liền, vịn vào một cái bàn mới đứng vững lại được.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị từ trước, kiếm đâm chưởng phóng chàng đã vận kình lực rất mạnh.

Tiêu Lĩnh Vu đẩy lui mụ già và Dung Nhi rồi thu tay trái lại cướp lẹ lấy hộp thuốc để trên bàn.

Tiếp theo chàng phóng cước đá tung túi bạc ra ngoài cửa quán.

Tiêu Lĩnh Vu lại vung tay mặt liệng chiếc hộp gỗ cho Bách Lý Băng nói:

- Mau lấy thuốc giải cho họ uống đi.

Người chàng lại vọt về phía Dung Nhi.

Mụ già xấu xa tuy lão mưu thần toán nhưng không ngờ Tiêu Lĩnh Vu võ công ghê gớm đến thế. Mụ thấy túi bạc bị đá tung ra ngoài cửa liền tung mình nhảy xổ về phía đó.

Tiêu Lĩnh Vu đá túi bạc ra ngoài là cố ý khiến mụ phải phân tâm không chiếu cố được hết.

Bách Lý Băng đón lấy hộp gỗ, mở lấy ra hai viên thuốc rồi vọt về phía Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi, nhét vào miệng mỗi người một viên.

Trong khi Bách Lý Băng cho hai người uống thuốc, Tiêu Lĩnh Vu nhảy tới trước mặt Dung Nhi, tay mặt chàng ra chiêu điểm tới trước ngực thị, tay trái túm lấy uyển mạch.

Dung Nhi vừa bị phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu làm cho khí huyết nhộn nhạo chưa kịp phục hồi thì chàng đã nhảy tới. ánh kiếm trong tay lấp loáng đâm lại khiến thị vội nghiêng mình sang bên né tránh.

Thị chỉ để ý né tránh kiếm thế mà quên để tâm tới tay trái Tiêu Lĩnh Vu chụp lấy cổ tay thị nhanh như chớp.

Diễn biến xảy ra cực kỳ thần tốc. Lúc mụ già lấy được túi bạc thì Tiêu Lĩnh Vu đã nắm được uyển mạch Dung Nhi rồi.

Chàng lạnh lùng nói:

- Lão phu nhân! Nếu lão phu nhân không muốn cho lệnh tiểu tôn phải đổ máu thì xin đừng vọng động.

Mụ già xấu xa quả nhiên không dám vọng động, mụ từ từ đưa túi bạc ra nói:

- Đạo gia buông tha cho Dung Nhi thì lão thân tặng túi bạc này cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Lão phu nhân tưởng mọi người trong thiên hạ đều thích bạc như mình cả hay sao?

Mụ già xấu xa đáp:

- Đạo gia không thích bạc thì đối nghịch với lão thân làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Lão phu nhân hỏi câu này thật là kỳ. Một nhân vật tàn độc lấy tiền của người bằng cách cưỡng bức mà tưởng là mình chính đáng ư?

Mụ già xấu xa cười lạt hỏi lại:

- Cái đó không chính đáng ở chỗ nào? Lão thân có thò tay cướp không của ai đâu? Đây là người ta tự hiến cho lão thân chứ không phải lão thân cưỡng bức.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Lão phu nhân giải thích dễ dàng quá nhỉ?

Mụ già xấu xa đáp:

- Lão thân thích tiền bạc nhưng lấy một cách phải đạo và tiêu xài một cách hợp lý.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt mấy tiếng nói:

- Lão phu nhân! Tại hạ nhận thấy lão phu nhân là kẻ tham lam tàn nhẫn, không giữ đạo lý chút nào.

Mụ già xấu xa lạnh lùng đáp:

- Dù lão thân không hiểu đạo lý cũng không liên quan gì tới đạo gia.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão phu nhân không đếm xỉa đến đạo lý thì bọn tại hạ cũng không cần nói đạo lý với lão phu nhân.

Mụ già xấu xa nói:

- Cái gì cũng kể bằng giá tiền. Số bạc lão thân lấy được dùng để mua tính mạng cho tôn nữ thì có gì là không hợp lý?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Đáng tiếc là tại hạ lại không trọng kim tiền.

Chàng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi:

- Tình hình hai vị đó thế nào?

Triển Diệp Thanh thở phào một cái đứng lên đáp:

- Tiểu đệ đã hoàn toàn phục nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn Đặng nhị hiệp thì sao?

Đặng Nhất Lôi cười đáp:

- Chất độc đã tiêu tan hết rồi.Tại hạ cũng cảm thấy mình đã như thường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn mụ già xấu xa nói:

- Hiện giờ lão phu nhân không còn điều kiện gì để đàm phán.

Mụ già ngắt lời:

- Nếu đạo gia bức bách lão thân thì lão thân đành hi sinh tính mạng của tiểu tôn nữ để đưa bốn vị vào đất chết.

Triển Diệp Thanh thò tay rút ba lưỡi đoản kiếm ở đai lưng ra lạnh lùng nói:

- Bọn ta đã thoát chết một phen thì bây giờ không đếm xỉa gì đến sống chết nữa. Nhưng tại hạ tự tin trước khi lão phu nhân động thủ sẽ phải trả giá rất đắt.

Dung Nhi đột nhiên xen vào:

- Buông tha tiểu nữ ra, tiểu nữ sẽ trả giá với các vị.

Tiêu Lĩnh Vu siết chặt năm ngón tay. Dung Nhi đau quá "ối" lên một tiếng, cặp lông mày nhăn tít lại, trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Mụ già chuyển động cặp mắt thấy Đặng Nhất Lôi, Bách Lý Băng đã lựa chọn phương vị đứng thành thế bao vây. Hễ xảy ra cuộc động thủ là họ nhất tề tấn công.

Mụ lại thấy Dung Nhi bị Tiêu Lĩnh Vu kiềm chế uyển mạch khiến thị đau đớn cơ hồ không chịu nổi, bất giác tiêu tan hết hào khí, mụ đành nhẹ giọng nói:

- Được rồi! Bữa nay coi như lão thân xuống thuyền giặc. Các vị đặt điều kiện đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Cách hạ độc của mụ không một chút vết tích gì mà một lúc mấy trăm người bị hại. Nhân vật này thật đáng sợ. Nếu mụ độc lai độc vãng chỉ để lừa người lấy bạc thì còn là chuyện thường, bằng mụ bị Thẩm Mộc Phong thu dụng thì không biết còn bao nhiêu đồng đạo giang hồ sẽ bị hạ về tay bà cháu mụ.

Chàng nghĩ tới đây bỗng nổi sát khí, lạnh lùng hỏi:

- Xem chừng hành động của bà cháu lão phu nhân sảo diệu đến trình độ không tìm ra được tung tích hạ độc, khiến người ta khó nỗi đề phòng. Nếu để lão phu nhân tiếp tục gia hại võ lâm tất gây nên kiếp nạn rất bi thảm.

Mụ già xấu xa đáp:

- Lão thân mưu lấy tiền tài là có thật, nhưng chưa từng hại mạng người một cách càn rỡ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dù lão phu nhân có thực tâm như vậy nhưng sự việc trên giang hồ rất phức tạp. Nếu gặp trường hợp bị hãm vào vòng nước xoáy thì lão phu nhân khó mà tự chủ được.

Mụ già xấu xa quát hỏi:

- Các ngươi cố tình bức bách ta phải liều mạng chăng?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Nếu cần phải liều mạng thì nên đông thủ sớm đi là hơn.

Chàng đảo mắt nhìn Đặng Nhất Lôi hỏi:

- Đặng nhị hiệp biết nhiều hiểu rộng, đã nghe ai nói đến sự tích hai bà cháu này chưa?

Đặng Nhất Lôi lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn mụ già nói:

- Đặng nhị hiệp bôn tẩu giang hồ đã bao năm mà chưa nghe ai nhắc tới những điều tàn ác của bà cháu lão phu nhân, đủ tỏ hai vị cũng mới xuất hiện trên võ lâm chưa được bao lâu.

Mụ già lạnh lùng hỏi:

- Ngươi muốn sao thì nói rõ ra. Có điều lão thân cần thuyết minh trước là nếu điều kiện nặng quá lão thân không thể tiếp thu được thì hai bên đành ỷ vào những điều sở học của mình mà phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Điều thứ nhất tại hạ yêu cầu lão phu nhân đưa lệnh tôn nữ lui khỏi giang hồ.

Trong vòng năm năm hai vị tìm một nơi hẻo lánh ẩn cư, không được hứa hẹn tái nhập giang hồ với bất cứ một ai…

Mụ già ngắt lời:

- Còn gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Trước hết lão phu nhân hãy quyết định có ưng chịu điều kiện thứ nhất hay không đã.

Mụ già đáp:

- Lão thân đã ở rừng sâu núi lớn mấy chục năm rồi, bây giờ có ở thêm mấy năm nữa cũng chẳng có chi đáng kể.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

Điều kiện thứ hai là lão phu nhân đưa ra biện pháp bảo đảm là tại hạ buông tha lệnh tôn nữ ngay.

Mụ gì hỏi:

- Đạo gia muốn lão thân bảo chứng bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất luận bằng cách nào cũng được miễn là để hạn chế lão phu nhân hoạt động ngoài giang hồ trong vòng năm năm.

Mụ già xấu xa đáp:

- Lão thân không nghĩ ra được cách gì.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thiếu nữ kiều mỵ, nghĩ thầm trong bụng:

- Thủ pháp hạ độc của mụ này rất cao minh, e rằng con nha đầu này đã được mụ truyền thụ tuyệt kỷ. Vậy cứ dùng thị làm con tin, hoặc giả có thể bắt mụ theo một phép.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Bọn tại hạ lưu lệnh tôn nữ lại làm con tin. Nếu lão phu nhân giữ đúng lời hứa năm năm không tái xuất giang hồ là bọn tại hạ lập tức buông tha cô về đoàn tụ với lão phu nhân.

Mụ già tức giận đáp:

- Không được! Bà cháu lão thân phải nương tựa vào nhau để sống. Nếu giữ y làm con tin thì thà giết lão thân đi cho rồi.

Thực tình lúc Tiêu Lĩnh Vu thốt ra câu này cũng cảm thấy mình hơi bá đạo thái quá.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Lão phu nhân thấy biện pháp này không ổn thì có thể tự tìm lấy một phương pháp khác được chăng?

Mụ già cười ha hả đáp:

- Muốn lão thân ưng chịu điều kiện đó cũng chẳng khó gì. Nhưng lão thân yêu cầu tỷ đấu một cách công bằng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Muốn cho công bằng thì làm thế nào?

Mụ già xấu xa đáp:

- Các vị chọn lấy một người đơn đả độc đấu. Nếu các vị bại thì buông tha tiểu nữ ra, đừng can thiệp vào chuyện của lão thân nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu bọn tại hạ thắng thì sao?

Mụ già đáp:

- Đạo gia mà thắng lão thân thì lão thâm ưng chịu điều kiện giao tiểu tôn nữ lại cho các vị giữ làm con tin. Một mình lão thân đi kiếm nơi hoang vắng sống cho qua ngày tháng trong thời hạn năm năm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Biện pháp này quả là công bằng.

Mụ già xấu xa hỏi:

- Đạo gia đã cho là công bằng thì có ưng thuận không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ ưng thuận.

Bỗng nghe Đặng Nhất Lôi ngắt lời:

- Hãy khoan!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đặng nhị hiệp có cao kiến gì chăng?

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Hãy hỏi cho rõ trước mụ định tỷ đấu bằng cách nào? Nếu động thủ bằng võ công thì tất nhiên chúng ta có thể ưng thuận được. Bằng mụ phóng chất kỳ độc ra là chúng ta trúng kế mụ đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đặng nhị hiệp nói phải lắm.

Mụ già xấu xa hỏi:

- Vị nào động thủ với lão thân?

Tiêu Lĩnh Vu và Triển Diệp Thanh đồng thanh đáp:

- Tại hạ động thủ với lão phu nhân.

Mụ già cười lạt đáp:

- Bản lãnh của đạo gia rất cao cường. Lão thân muốn lãnh giáo cao chiêu của đạo gia.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Hay lắm! Vậy tại hạ xin bồi tiếp.

Mụ già cười lạt hỏi:

- Chúng ta tỷ đấu bằng binh khí hay quyền cước?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Cái đó tùy ở nơi lão phu nhân.

Mụ già nói:

- Lão thân tưởng dùng cả quyền chưởng lẫn binh khí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế nghĩa là sao?

Mụ già xấu xa đáp:

- Chúng ta hãy tỷ thí quyền chưởng trước. Nếu trong vòng trăm chiêu không thể phân thắng bại bằng quyền chưởng được chúng ta sẽ dùng binh khí. Trường hợp tỷ đấu binh khí cũng không thể phân thắng bại được thì sẽ tỷ thí nội lực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu trong vòng trăm chiêu bằng quyền chưởng đã phân thắng bại rồi thì sao?

Mụ già đáp:

- Bên nào thua một lần thì cũng kể là bại trận.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay điểm hai chỗ huyệt đạo trên người Dung Nhi.

Bách Lý Băng nắm lấy tay thị nói:

- Xin giao cô này cho tiểu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu buông Dung Nhi ra tiến lên nói:

- Mời lão phu nhân động thủ.

Chương 51 - Quái bà thua cuộc gặp song ma

tiêu Lĩnh Vu ăn mặc theo kiểu đạo nhân mà thủy chung chàng không học được thuật ngữ của người xuất gia.

Mụ già lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các hạ không phải là người xuất gia?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão phu nhân bất tất phải hỏi tại hạ là ai, chỉ cần đả bại tại hạ là xong.

Mụ già xấu xa đã động lòng phẫn nộ. Mụ không nói gì nữa, vung tay mặt phóng chưởng đánh ra. Một luồng chưởng lực uy mãnh xô tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay lên tiếp chưởng. Song chưởng đụng nhau bật lên tiếng nổ rùng rợn.

Mụ già cảm thấy chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu cương mãnh phi thường. Mụ bị hất lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy tay mặt tê chồn, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- "Nội lực mụ này cũng ghê gớm lắm".

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài chàng huy động song chưởng theo thế liên hoàn tấn công ráo riết.

Mụ già đã biết gặp tay kình địch chưa từng có, cũng xuất toàn lực để tanh đoạt tiên cơ.

Hai bên khai diễn một trường ác đấu cực kỳ khốc liệt.

Mụ già dường như đã biết trong vòng trăm chiêu khó lòng thắng nổi Tiêu Lĩnh Vu. Mụ liền đổi sang thế thủ để chuẩn bị sau trăm chiêu bất phân thắng bại sẽ dùng binh khí tiếp tục tỷ đấu.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Sau mười mấy chiêu nữa, mụ già bị Tiêu Lĩnh Vu dồn phải xoay chuyển luôn, không còn sức phản kích.

Trên mặt mụ mồ hôi nhễ nhại. Mụ gắng gượng chống chọi thêm mấy chiêu nữa rồi đỡ gạt không kịp bị Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng một chưởng vào vai bên trái.

Luồng lực đạo phát chưởng này rất mạnh. đẩy mụ lùi lại bốn năm bước liềm mới dừng lại được.

Tiêu Lĩnh Vu thu chưởng về thủng thẳng nói:

- Đa tạ lão phu nhân đã nhường nhịn.

Mụ già xấu xa nét mặt xám xanh đáp:

- ĐÓ là chiêu thứ mấy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chiêu thứ 93.

Mụ già lại hỏi:

- Trong 93 chiêu, giữa các hạ và lão thân đã đụng nhau mấy chưởng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ba chưởng.

Mụ già nói:

- Lão thân có điều cần nói rõ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ xin rửa tai nghe đây.

Mụ gì xàu xa nói:

- Lão thân đã thua về tay các hạ, dĩ nhiên phải tuân theo lời ước...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tại hạ cũng nhận thấy lão phu nhân không phải là con người hủy bỏ lời ước Mụ già nói:

- Lão thân muốn thuyết minh là trên bàn tay lão thân có chất kỳ độc mà các hạ đã thẳng thắng đón tiếp ba chưởng. Chất kỳ độc đó đã dính vào tay các hạ rồi.

Chậm lắm là trong vòng ba ngày chất độc sẽ phát tác. Ngoài môn thuốc giải của lão thân không còn thuốc nào chữa được. Vậy sau khi lão thân quy ẩn, các hạ chỉ còn con đường chết.

Bách Lý Băng cười lạt nói:

- E rằng lão phu nhân quyên mất một điều.

Mụ già hỏi:

- Điều chi?

Bách Lý Băng đáp:

- Lệnh tôn nữ đang bị bọn tại hạ kiềm chế, bất cứ lúc nào y cũng có thể mất mạng.

Mụ già tức giận hỏi:

- Các vị đã hứa lời, còn giữ hay thôi?

Bách Lý Băng đáp:

- Lão phu nhân đã ngấm ngầm thi độc thì những ước hẹn dĩ nhiên không còn giá trị nữa.

Mụ già hỏi:

- Trước khi động thủ chưa nói đến hạn chế dùng độc thì lão thân hạ độc có chỗ nào trái lẽ?

Bách Lý Băng đáp:

- Nhưng lúc đó cũng không nói là được phép dùng độc thì sao? Lão phu nhân không đưa thuốc giải ra thì đừng hòng cứu mạng lệnh tôn nữ.

Mụ già nói:

- Nếu các ngươi hại mạng tôn nữ thì lão thân sẽ lấy mạng bao nhiêu nhân vật võ lâm trong vòng ngàn dặm để bồi thường.

Bách Lý Băng hỏi:

- Nhưng lão phu nhân không đi được nữa thì sao? Sau khi bọn ta hạ sát lệnh tôn nữ rồi lại giết luôn cả lão phu nhân để xúc tìm trong người mà lấy thuốc giải.

Mụ gì cười lạt đáp:

- Ngoại trừ đạo gia đây lão thân chưa thấy ai là người địch nổi lão thân. Dù các vị đồng thời động thủ, lão thân vẫn có thể phá vòng vây mà trốn ra được chẳng có điều chi trở ngại.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Dù cho trong tay lão phu nhân có chất kỳ độc khiến cho tại hạ phải uổng mạng, nhưng tại hạ lại không sợ chết, vẫn y ước thì lão phu nhân có giữ lời hứa không?

Mụ gì xấu xa đáp:

- Dĩ nhiên lão thân vẫn coi trọng lời hứa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy là hay rồi. Chúng ta cứ hành động như đã ước hẹn với nhau.

Mụ già liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Các hạ không sợ chết thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không sợ.

Mụ già nói:

- Được lắm? Lão thân cáo biệt các vị để vào rừng sâu ẩn cư. Nhưng các vị hãy đối đãi với tiểu nữ cho tử tế. Nếu y có mệnh hệ gì thì ngoài bốn vị đây phải thường mạng đã đành mà cả tòa nhà võ lâm cũng không tránh khỏi một trận máu tanh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không sao đâu. Lão phu nhân cứ yên lòng ra đi.

Mụ vừa ra tới cửa bỗng ngó thấy hai hán tử vừa gấy vừa cao, mình mặc áo xám sóng vai đi vào trong quán.

Cửa quán chiều rộng không đấy năm thước, hai người sóng vai đi vào là vừa khít Mụ già xấu xa mới bị bại trận trong lòng đang tức giận, lại thây hai người mới vào có ý đứng chắn cửa ra thì trong lòng không khỏi nổi giận lạnh lùng hỏi:

- Hai vị tránh lối cho lão thân được chăng?

Hai đại hán cao nghêu đưa mắt nhìn nhau, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Mụ già đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ có biết hai người này không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Chưa từng quen biết.

Mụ gì xấu xa mắt chiếu ra những tia hàn quang, lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng hai vị vâng lệnh người đến đây kiếm chuyện với lão thân?

Miệng mụ hỏi, tay mụ đột nhiên vươn ra nắm lấy người áo xám mé hữu.

Người áo xám mé hữu hạ tay xuống, giơ hai ngón trỏ và ngón giữa điểm vào huyệt mạch mụ già.

Mụ già thu tay về, đồng thời phóng tay trái ra. Song chưởng đánh tới theo thế liên hoàn.

Người áo xám vung hai tay phản kích.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã trao đổi mười mấy chiêu.

Chỉ một mình người áo xám động thủ, còn người mé tả vẫn đứng yên không nhúc nhích, không khuyên giải mà cũng không giúp đỡ đồng bạn, chỉ tự thủ bàn quan Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người áo xám đều cao mà gầy như que củi. Hai người này cao quá cỡ, nếu đã được nghe tới là nhận ra ngay nhưng chàng ngó rất lâu mà vẫn không nhận được ra là ai.

Chàng đảo mắt nhìn lại thì thấy Đặng Nhất Lôi cũng đang ngẩn người, thần sắc nghiêm trọng. Hiển nhiên sự xuất hiện của hai người áo xám làm hắn kinh hãi.

Lúc này mụ già và người áo xám kia vẫn chưa phân thắng bại. Chưởng thế hai bên đã đụng nhau mấy chiêu.

Đột nhiên người áo xám kinh hãi nhảy lùi lại la lên:

- Tay mụ có chất độc?

Mụ già xấu xa đáp:

- Đúng thế!

Trên mặt người áo xám thoáng lộ sát khí. Hắn vén áo lấy ra cây ngọc xích hỏi:

Thuốc giải mụ để đâu?

Mụ già đáp:

- Trong túi lão thân.

Người áo xám nói:

- Giết mụ đi là có thể lấy được.

Mụ già xấu xa đáp:

- Chỉ sợ ngươi không giết được lão thân.

Người áo xám giơ cây ngọc xích trong tay lên nói:

- Được lắm? Chúng ta hãy thử coi.

Rồi hắn nghiêng mình xông về phía trước.

Bỗng thấy người áo xám mé tả giơ tay ngăn lại nói:

- Lão nhị? Không nên vọng động.

Y đảo mắt nhìn mụ già hỏi:

- Phải chăng tôn giá là Vu Bà Bà?

Mụ già xấu xí sửng sốt hỏi lại:

- Các hạ là ai? Sao lại biết lai lịch của lão thân?

Người áo xám cười khanh khách đáp:

- Tiểu đệ là Mã Ba.

Vu Bà Bà nói:

- Té ra là Lĩnh Nam song kiệt.

Người áo xám đáp:

- Vu Bà Bà không nên tâng bốc anh em tại hạ. Bọn tại hạ chẳng để ý đến chuyện xưng hô của kẻ khác. Giả tỷ trên chốn giang hồ người ta kêu bằng Lĩnh Nam song ma thì Vu Bà Bà cứ kêu bằng Lĩnh Nam song ma cho tiện.

Vu Bà Bà nói:

- Hai vị đã biết lão thân, dĩ nhiên lão thân xin đưa thuốc giải.

Mụ thò tay vào bọc lấy ra cái mộp màu vàng, mở lấy một viên thuốc đưa ra.

Người áo xám mé hữu liếc mắt ngó viên thuốc mà chưa chịu đưa tay ra đón lấy Mã Ba tủm tỉm cười nói:

- Lão nhị? Cứ đón lấy thuốc giải mà uống. Vu Bà Bà nào phải người ngoài?

Người áo xám mé hữu cất ngọc xích rồi đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng.

Tiêu Lĩnh Vu và bọn Triển Diệp Thanh theo dõi bọn kia từ lúc động thủ đến khi chuyện trò, nghĩ thầm trong bụng:

- "Nếu bọn Lĩnh Nam song ma mà về bè với mụ già này thì e rằng họ sẽ giúp mụ đoạt lại Dung Nhi, khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến".

Bỗng nghe Vu Bà Bà nói:

- Lão thân đánh cuộc với người ta và đã bị thua rồi. Bây giờ lão thân dời khỏi đây, xin hai vị mở đường cho.

Mã Ba hỏi:

- Bà Bà thua về tay ai? Đánh cuộc thế nào?

Vu Bà Bà lạnh lùng đáp:

- Cái đó không liên quan gì tới hai vị...

Rồi mụ lách người đi ra ngoài.

Mã Ba giơ tay cản lại nói:

- Vu Bà Bà coi anh em tại hạ là người ngoài, nhưng chắc có nhận biết Tiêu Dao đạo trưởng?

Vu Bà Bà quả nhiên dừng lại hỏi:

- Hai vị có quen biết Tiêu Dao Tử ư~ Mã Ba đáp:

- Anh em tại hạ được Tiêu Dao đạo trưởng yêu cầu đến đón Vu Bà Bà.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bọn tại hạ đã lui khỏi giang hồ mười mấy năm. Chuyến này được Tiêu Dao đạo trưởng mời ra, không còn cách nào từ chối đành phải tái xuất giang hồ.

Vu Bà Bà nói:

- Lão thân cũng không trà trộn vào giang hồ đã hai chục năm nay. Lão mũi trâu Tiêu Dao Tử gửi mấy phong thư khuyên lão thân tái xuất giang hồ. Không ngờ vừa xuất sơn đã gặp điều bất lợi, thua cuộc với người ta chẳng những mất thể diện mà còn mất cả tôn nữ nữa.

Mã Ba nhíu cặp lông mày hỏi:

- Anh em tại hạ chịu lời ủy thác của Tiêu Dao đạo trưởng đi đón Vu Bà Bà, không ngờ may gặp ở đây...

vu Bà Bà lắc đầu ngắt lời:

- Không được đâu? Lão thân thua cuộc phải trở về ẩn cư ở chốn thâm sơn trong vòng năm năm

nữa. Phiền hai vị nói lại với Tiêu Dao đạo trưởng là lão thân không đến ra mắt y được nữa.

Mã Ba nói:

- Đánh cuộc thua thì đánh lại. Anh em tại hạ giúp Bà Bà đánh cuộc lần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- "Té ra ba người này đều được Tiêu Dao Tử mời ra viện thủ. Tứ Hải quân chủ hợp tác với Thẩm Mộc Phong, Tiêu Dao Tử lại thỉnh rất nhiều ma đầu quy ẩn từ lâu hạ sơn. E rằng chúng sắp hành động lớn lao. Ta phải để ý nghe coi mới được,, Quyết định chủ ý rồi chàng đứng lặng yên để coi động tĩnh.

Vu Bà Bà nắc mặt co dúm lại chậm rãi đáp:

- Lão thân đã thua cuộc, còn mặt mũi mà đánh cuộc lại nữa?

Mã Ba cười nói:

- Xin Bà Bà đứng bên quan sát, để anh em tại hạ gỡ gạc cho.

Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Đặng Nhất Lôi hỏi:

- Phải chăng Bà Bà đánh cuộc với mấy vị đây?

Vu Bà Bà quả nhiên bị Mã Ba mớm lời, lùi lại một bên không nói gì nữa.

Mã Ba nhìn thẳng vào mặt Đặng Nhất Lôi nói:

- Nếu tại hạ nhớ không lầm thì vị này là Đặng nhị hiệp?

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Đúng rồi? Mười lăm năm trước đây chúng ta đã gặp gỡ nhau ở Từ Châu một lần.

Mã Ba cười khanh khách nói:

- Trí nhớ hay quá? Trí nhớ hay quá?

Bỗng hắn ngưng tiếng cười nói tiếp:

- Vu Bà Bà đây đánh cuộc gì với các vị?

Tiêu Lĩnh Vu muốn lên tiếng nhưng chàng nhẫn nại nghĩ thầm:

- "Đặng Nhất Lôi lớn tuổi hơn cả. Nhất thiết để y tác chủ là phải"

Đặng Nhất Lôi quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi nói:

- Hai vị không liên quan gì tới vụ này, tưởng rằng chẳng nên can thiệp là hơn.

Mã Ba cười lạt đáp:

- Anh em tại hạ nhất định phải can thiệp. Đặng nhị hiệp mà không chịu nói ra thì bọn tại hạ đành...

Đặng Nhất Lôi lạnh lùng ngắt lời:

- Tại ha nói cho các vị hay cũng không sao.

Y đem chuyện Vu Bà hạ độc lấy tiền thuật lại một lượt.

Mã Ba liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, thủng thẳng hỏi:

- Vị đạo gia này tu ở chùa nào?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Khắp các chùa trong thiên hạ.

Mã Ba nói:

- Khẩu khí các hạ lớn lắm nhỉ?

Hắn đảo mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi tiếp:

- Còn vị đạo đồng này phải chăng là đồ đệ đạo trưởng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó không liên quan gì tới các vị.

Mã Ba cười khẩy đáp:

- Vu Bà đánh cuộc thua mất tiểu tôn nữ nên bọn tại hạ muốn đánh gỡ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Hai vị muốn đánh cuộc ư~ Mã Ba đáp:

- Đúng thế? Vụ đánh cuộc này cất để thủ tiêu lời ước giữa Vu Bà với các vị, tức là để lấy lại tiểu tôn nữ cho Vu Bà Bà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai vị định đánh cuộc bằng cách nào xin cứ vạch đường ra, tại hạ xin bồi tiếp Mã Ba chau mày đáp:

- Nghe khẩu khí của các hạ thì dường như xuất gia chưa được bao lâu?

Tiêu Lĩnh Vu quên mình đã hóa trang làm đạo nhân, thành ra ngôn ngữ không đúng với người tu hành.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đã biết võ công của Tiêu Lĩnh Vu cao thâm hơn họ nên nhất nhiệt mọi việc để cho chàng quyết định, không nhúng miệng vào.

Mã Ba đã được Đặng Nhất Lôi thuật rõ tình hình Vu Bà Bà bị bại về tay đạo nhân. Bây giờ hắn động thủ với chàng chưa chắc đã ăn đứt, liền nghĩ cách để nắm chắc phần thắng.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn dùng cách khích tướng nói:

- Tại hạ vạch đường lối, e rằng đạo trưởng không dám chiều lời.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Xin các hạ cứ đưa đề nghị ra, tại hạ nhất định bồi tiếp.

Mã Ba nói:

- Tại hạ muốn đánh cuộc một cách tân kỳ với đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tân kỳ là thế nào?

Mã Ba đáp:

- Đạo trưởng lựa một con rắn độc đưa cho tại hạ nuốt, rồi tại hạ lại lựa một con rắn độc, đưa cho đạo trưởng nuốt sống.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ hắn đưa ra cách tỷ thí này. Chàng không khỏi ngơ ngác, hồi lâu chưa biết đáp thế nào.

Mã Ba lạnh lùng nói tiếp:

- Tại hạ đã tiêu liệu đạo trưởng không dám nhận lời, quả nhiên đúng thật.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Những chuyện lấy thóc trong đống lửa, nhổ nanh nơi miệng cọp tại hạ đều đã nghe qua, nhưng chưa thấy ai tỷ đấu bằng cách nuốt rắn độc.

Mã Ba đáp:

- Bữa nay đạo trưởng chẳng những tai nghe mà còn được mắt thấy.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- "Bất luận nuốt rắn độc vào có trúng độc mà chết hay không, nhưng chỉ nghĩ tới tình trạng nuốt rắn sống đã khiến người ta phải buồn nôn. Nếu hắn dám nuốt rắn thật thì bữa nay ta chắc phải thua hắn rồi".

Chàng liền nói:

- Bần đạo chưa từng nghe chuyện tỷ đấu bằng cách nuốt rắn sống, nhưng bần đạo vẫn không tin các hạ dám nuốt thật sự.

Mã Ba đáp:

- Vì thế mà chúng ta đánh cuộc thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu ngước mắt nhìn Đặng Nhất Lôi hi vọng hắn có cách gì đối phó được không, nhưng lão cũng đang lộ vẻ bâng khuâng.

Mã Ba lạnh lùng hỏi:

- Đạo trưởng hối hận rồi chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bần đạo đã ưng chịu đâu?

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu đã biết Lĩnh Nam song ma có ý giúp Tiêu Dao Tử và kéo luôn bà cháu Vu Bà Bà đi theo. Tạm thời chưa nói đến võ công hai bà cháu mụ, chỉ cách hạ độc không lộ dấu vết đã khiến người ta khó nỗi đề phòng. Nếu phen này chàng đánh cuộc thua Mã Ba phải thủ tiêu điều ước với Vu Bà Bà, mụ sẽ phối hợp thủ pháp dụng độc của mụ với các cao thủ của Tứ Hải quân chủ và Bách Hoa sơn trang thì khác nào hổ thêm cánh thêm vây.

Nhưng chàng đầy lòng nghĩa hiệp, biết vụ này quan hệ rất lớn, đã nói ra miệng là không thể thu về được.

Bỗng nghe Mã Ba cười lạt nói:

- Nếu đạo trưởng muốn hủy bỏ lời ước cũ thì cũng chẳng khó gì.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Mã Ba đáp:

- Chỉ cần đạo trưởng tự nói pháp hiệu của mình và công nhận không giữ lời hứa là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu bần đạo đã ưng lời thì dĩ nhiên chẳng thể hủy bỏ được.

Mã Ba lạnh lùng hỏi:

- Đạo trưởng nghĩ lại coi đã nhận lời chưa?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị đáp:

- Được rồi? Các hạ nuốt trước đi, nhưng đáng tiếc ở đây không có rắn.

Mã Ba cười ha hả thò tay vào bọc lấy ra một cái túi vải. Hắn mở miệng túi đổ ra hai con rắn nhỏ.

Hai con rắn này đều dài đến bẩy tám tấc, toàn thân vằn ngũ sắc, đầu hình tam giác. Chúng cất cao cổ lên thò lưỡi ra, vừa trông thấy đã biết ngay là giống kỳ độc.

Mã Ba lạnh lùng nói:

- Đạo trưởng lựa lấy cho tại hạ một con đi.

Chuyện nuốt rắn sống ít ai nghe nói tới. Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đều cả kinh thất sắc.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nhìn Mã Ba nói:

- Dường như các hạ đã chuẩn bị sẵn rắn độc đem theo bên mình để đánh cuộc?

Chương 52 - Hạ tử thi quần hùng mắc bẫy

Mã Ba đáp:

- Rắn sống hẳn hoi, chẳng lẽ còn giả được ư? Hơn nữa vụ đánh cuộc này các hạ lại chiếm phần tiện nghi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chiếm phần tiện nghi ở chỗ nào?

Mã Ba đáp:

- Tại hạ nuốt sống một con, đạo trưởng cũng nuốt một con, tức là đạo trưởng thắng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ nói vậy thì ra đã tiêu liệu tại hạ không dám nuốt rắn chăng?

Mã Ba đáp:

Đạo trưởng dám nuốt thì tại hạ chịu thua và tâm phục lắm.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ đạo trưởng lựa cho tại hạ một con.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ hai con rắn đột thì thấy chúng hình thù giống hệt nhau liền trỏ một con nói:

- Các hạ nuốt con này đi.

Mã Ba thò tay ra nắm lấy con rắn độc, lập tức nó không dám ngo ngoe nữa.

Hắn bỏ đuôi rắn vào miệng rồi nuốt xuống hết cả con rắn.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt nhìn Mã Ba nuốt sống rắn độc.

Lúc này những người trong trường đều lộ vẻ khẩn trương. Bầu không khí yên lặng như tờ.

Mã Ba nuốt xong con rắn rồi nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bây giờ đến lượt đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu đã ngấm ngầm để ý cách bắt rắn. Chàng liền làm theo hắn đưa tay ra chụp lấy con rắn độc dài bẩy tấc.

Chàng trông thấy mình rắn vằn ngũ sắc, ruột gan đã nhộn nhạo cả lên tưởng chừng phải nôn ra hết. Nhưng chàng nghĩ tới mối an nguy của võ lâm, đành nhắm mắt lại toan bỏ đuôi rắn vào miệng thì đột nhiên tay áo bị nắm lại. Tai chàng nghe thanh âm Bách Lý Băng nói:

- Đại ca nhận thua đi là hơn.

Đột nhiên cô dùng ngón trỏ và ngón giữa giật lấy con rắn trong tay Tiêu Lĩnh Vu liệng xuống đất.

Tay mặt cô dắt Dung Nhi đưa ra nói:

- Bọn tại hạ chịu thua rồi, xin trả người cho các hạ.

Mã Ba đón lấy Dung Nhi, giải khai huyệt đạo cho thị. Hắn lượm con rắn độc lên bỏ vào túi rồi chắp tay nói:

- Cảm ơn đạo trưởng đã nhường nhịn cho.

Bách Lý Băng lạnh lùng đáp:

- Chuyến này bọn tại hạ chịu thua rồi. Nhưng hay hơn hết là mấy vị đừng chạm mặt bọn tại hạ nữa. Lần sau chúng ta gặp nhau thì chỉ trông vào bản lãnh chân thực để quyết sinh tử, chứ không tỷ thí bằng cách nuốt rắn nữa.

Mã Ba không nói gì, dẫn bọn Vu Bà trở gót đi ngay, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Tại hạ rất lấy làm xấu hổ, được cuộc rồi lại để thua mất.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tỷ thí bằng cách nuốt rắn, dĩ nhiên người thường không thể nào làm được.

Lĩnh Nam là nơi sản sinh nhiều rắn độc, thường khi bọn họ luyện cách nuôi rắn từ thủa nhỏ.

Đặng Nhất Lôi chậm rãi nói theo:

- Dù chúng có luyện cách nuốt rắn sống từ thủa nhỏ, cũng không bỏ rắn vào túi để nuốt chất độc vào bụng. E rằng vụ này có điều man trá.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Hắn đem theo hai con rắn độc là đã chuẩn bị phòng khi đánh cuộc với người.

Bách Lý Băng nói:

- Chúng ta bất tất phải bàn đến vụ này nữa. Bất luận họ có man trá hay không mình cũng đã thua cuộc rồi. Chuyện khẩn yếu hiện giờ là chúng ta làm thế nào để vãn hồi thất bại. Tiểu muội đã nói rõ cho họ biết lần sau còn gặp nhau thì phải trông vào bản lãnh để quyết sinh tử...

Cô đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Nếu Vu Bà Bà là mối hại lớn của võ lâm thì không thể buông tha họ được.

Chúng ta phải rượt theo ngay tiêu diệt hết bọn này đi.

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Chúng ta nên đi ngay.

Vì Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng không cưỡi ngựa nên Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh cũng bỏ ngựa đi bộ.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, cảnh vật bốn bề đều lờ mờ không nhìn rõ.

Bốn người theo đường lớn mà tiến.

Đêm mỗi lúc một khuya, trên đường quan đạo vắng lặng không người qua lại.

Đặng Nhất Lôi vận mục lực nhìn bốn phía chẳng thấy có đèn lửa chi hết liền nói:

- Quãng đường này rất hoang vu, quanh đây năm dặm chẳng có thôn trang chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến điều gì liền nói:

- Tại hạ nghĩ Vu Bà Bà quyết chẳng cam lòng mất một món bạc lớn. Nhất định mụ còn tìm cách trả thù bọn ta. Dọc đường ta phải cẩn thận mới được.

Triển Diệp Thanh cũng nói:

- Trên chốn giang hồ thật chẳng thiếu chi chuyện kỳ lạ. Tại hạ rất lưu tâm đến hành động của hai bà cháu Vu Bà Bà mà tuyệt không nhận ra cách hạ độc của họ. Vậy trên đường bôn tẩu, võ công chưa chắc đã là yếu tố quyết định.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã tới một gốc cây lớn.

Đột nhiên Bách Lý Băng bật tiếng la thất thanh:

- Trời ơi! Cái gì thế kia?

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước ngẩng đầu trông lên thì thấy một xác chết treo trên cành cao.

Lúc này mây đen kéo che lấp mặt trăng, trời tối sầm lại. Nhưng mục lực mấy người vẫn nhìn rõ được đây là xác chết một lão bà.

Triển Diệp Thanh hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Có phải xác chết không?

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Đúng rồi! Họ bị người mưu sát thì phải.

Triển Diệp Thanh nói:

- Chính thế! Cây này cao đến ba trượng. Từ chỗ xác chết tới mặt đất đến trượng rưỡi. Nếu là người tự tử sao lại treo cao đến thế được?

Y vừa nói vừa lấy một thanh Thất Hưu kiếm tung lên. Thủ pháp của y rất chuẩn đích. Luồng kiếm quang vừa lóe lên, sợi dây đứt liền, xác chết rơi xuống.

Triển Diệp Thanh nhảy lên đón xác chết, nhìn kỹ lại bât giác kinh hãi la lên:

- Chính là Vu bà bà!

Y đối với mụ già xấu xa này vốn có ý kiêng dè, nên tuy thấy đây là thi thể mụ, trong lòng kinh hãi vội buông tay cho xác chết rơi xuống đất.

Bỗng nghe đánh “keng” một tiếng, thanh Thất Hưu kiếm cũng rớt xuống.

Thanh Thất Hưu kiếm này của Triển Diệp Thanh là do hai đời chưởng môn của phái Võ Đương đã gom góp thứ thép ngàn năm ở núi Thiên Sơn đúc nên. Nó sắc bén vô cùng và là một vật rất chân quí.Y đành bỏ mặc Vu Bà Bà, chạy lại nhặt thanh đoản kiếm lên cài vào thắt lưng.

Đặng Nhất Lôi và Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn úy kỵ Vu Bà Bà, chưa ai động thủ đỡ lấy xác mụ.

Đặng Nhất Lôi liếc mắt về phía Vu Bà Bà nằm ngửa dưới đất nói:

- Vụ này không thể xảy ra được. Tại sao mụ lại bị người ta hạ sát?

Lúc trong quán, Tiêu Lĩnh Vu đối chưởng với mụ đã ngấm ngầm đeo bao tay bằng da giao ngàn năm vào mới không bị trúng độc. Chàng nhìn thi thể Vu Bà Bà, đồng thời đeo bao tay vào, từ từ cúi xuống đặt tay lên mũi mụ.

Bách Lý Băng vội la lên:

- Chớ động vào người mụ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Không hề chi.

Chàng vẫn đặt tay lên mũi Vu Bà Bà.

Đặng Nhất Lôi vẫn úy kỵ mụ lắm, không dám lại gần, cất tiếng hỏi:

- Sao? Mụ chết thật hay giả?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mụ chết thật rồi.

Đặng Nhất Lôi hỏi:

- Ai giết mụ? Lĩnh Nam song ma hợp lực đối phó với mụ, tuy không đến nỗi thua về tay mụ nhưng muốn giết mụ tưởng không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa mụ còn tôn nữ trợ lực.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần chú ý nhìn vào thi thể Vu Bà Bà một lúc rồi nói:

- E rằng đây không phải là Vu Bà Bà.

Chàng đưa tay cào nhẹ vào mặt xác chết, quả nhiên lột được ra tấm mặt nạ.

Triển Diệp Thanh nghiến răng nói:

- Vu Bà Bà quả nhiên lòng dạ tàn độc vô cùng. Mụ giết một bà già chẳng liên quan gì tới mụ để

thế thân.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lần sau mà gặp mụ quyết chẳng buông tha.

Bách Lý Băng chậm rãi nói:

- Đại ca ơi! Đại ca ngó lại xem người này chết lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ xác chết một lúc rồi đáp:

- Xem chừng cũng chưa lâu mấy.

Bách Lý Băng mỉm cười, cúi xuống đưa tay sờ vào ngực thi thể, nói:

- Người bà ta vẫn còn hơi nóng, quả nhiên mới chết chưa lâu.

Cô ngửng đầu nhìn Đặng Nhất Lôi nói:

- Lão tiền bối biết nhiều hiểu rộng, chắc hẳn đã rõ Vu Bà Bà giết bà già này để giả thay mụ với dụng ý gì?

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì chỗ dụng tâm của mụ là mượn vụ này để tiện bề hạ độc.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, tung mình lùi lại.

Bỗng nghe tiếng cười hô hố rồi nói:

- Đúng thế! Lão thân muốn hạ độc vào mình các vị.

Tiếng nói chưa dứt, một bóng đen từ trên cây cao hạ xuống.

Đặng Nhất Lôi, Triển Diệp Thanh và Bách Lý Băng vẫn đem lòng úy kỵ thủ pháp hạ độc của Vu Bà Bà, nhưng không ai ngờ mụ lại dùng xác chết làm cơ quan phát độc. Lúc mọi người nhảy lùi lại thì mũi đã ngửi thấy một mùi hương lạ thoang thoảng. Ai nấy vội phong toả hô hấp.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn lại thì thấy người trên cây nhảy xuống chính là Vu Bà Bà. Bất giác chàng nổi cơn thịnh nộ, cười gằn nói:

- Phương pháp này quả là tàn độc.

Vu Bà Bà đáp:

Trước nay lão thân làm việc gì đều không lựa chọn thủ đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhưng mụ quên một điều là trước khi chất độc phát tác, bọn ta vẫn có thể giết mụ được.

Vu Bà Bà đáp:

- Lần này lão thân dùng chất độc phát tác rất mau.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhảy xổ về phía Vu Bà Bà.

Vu Bà Bà giơ tay mặt ném ra một luồng mù trắng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày, vận nội kình phóng chưởng đánh liền.

Phát chưởng này rất cương mãnh, chưởng phong ào ạt xô tới. Luồng mù trắng bị chưởng phong quạt ngược trở lại về phía Vu Bà Bà.

Vu Bà Bà tung mình nhảy lên né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình, đồng thời tay trái chém ngang một nhát. Tay mặt chàng chụp xuống huyệt mạch Vu Bà Bà.

Vu Bà Bà đã biết Tiêu Lĩnh Vu bản lãnh phi thường. Mụ hít một hơi chân khí, nhảy lùi lại năm bước.

Tiêu Lĩnh Vu đã nổi sát khí, chàng co ngón tay lại búng ra, thi triển Đàn Chỉ thần công.

Một luồng chỉ phong rít lên veo véo. Vu Bà Bà vừa đứng lại thì luồng chỉ phong đã đánh tới trúng vào cạnh sườn.

Bỗng nghe Vu Bà Bà rên lên một tiếng, lùi lại hai bước rồi ngồi phệt xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu toan nhảy tới điểm huyệt mụ thì phía sau vang lên mấy tiếng “huỳnh huỵch”. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Triển Diệp Thanh, Đặng Nhất Lôi, Bách Lý Băng mấy người đều lần lượt ngã lăn dưới đất thì không khỏi sửng sốt.

Lại nghe thanh âm Vu Bà Bà lạnh lùng nói:

- Họ bị chất độc phát tác rồi.

Tiêu Lĩnh Vu xẳng giọng hỏi:

- Tại sao tại hạ chưa thấy gì?

Vu Bà Bà đáp:

- Lão thân cũng lấy làm kỳ.

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão thân không tin có người nội công tinh thâm đến trình độ bách độc bất xâm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- “Bất luận người có nội công tinh thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi chất kỳ độc xâm nhập vào. Ta chưa bị chất độc phát tác chắc là có nguyên nhân gì khác” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp:

- Ba người này trúng độc nhưng chưa chắc đã chết, nhưng lão phu nhân thì hết sống đến nơi rồi.

Chàng sấn lại hai bước giơ tay lên.

Bỗng nghe tiếng hét thất thanh:

- Đừng gia hại nhưng nhưng của tiểu nữ.

Tiếng thét vừa dứt, một thiếu nữ từ trên cây nhảy xuống.

Thiếu nữ này đầu bịt khăn xanh, lưng đeo trường kiếm. Gương mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh hãi vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Lệnh tổ mẫu chuyên nghề dụng độc mà còn để sống ở đời tất làm hại không biết bao nhiêu người nữa. Ta phải giết đi để trừ hại cho võ lâm.

Thiếu nữ đó là Vu Dung. Thị buồn rầu đáp:

- Các hạ không tha mạng cho nhưng nhưng của tiểu nữ, chẳng lẽ không muốn cứu sống ba vị bằng hữu kia ư?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Giết mụ rồi, cô còn sống vẫn có thể giải độc được.

Vu Dung hỏi:

- Các hạ giết tệ nhưng nhưng, còn mong tiểu nữ giải độc cho mấy vị bằng hữu nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó e rằng cô không tự chủ được.

Vu Dung tức giận nói:

- Người xuất gia lấy từ bi làm gốc mà lão mũi trâu này lòng dạ thật ác độc, chẳng có tư cách nhà tu hành một chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu trước nay độ lượng rộng rãi, nhưng lúc này chàng căm hận Vu Bà Bà hạ độc một cách tàn nhẫn nên chàng cũng nổi sát khí, chuẩn bị hạ sát mụ để tuyệt mối lo về sau rồi sẽ bức bách Vu Dung lấy thuốc giải độc cho ba người rồi phế bỏ võ công của thị đi. Không ngờ chàng bị Vu Dung tránh mắng, chỉ trợn mắt há miệng, không biết đáp thế nào.

Vu Dung lại thách thức:

- Đạo gia cứ giết nhưng nhưng của ta đi. Ta sẽ tự sát để đổi lấy ba mạng bọn đạo gia. Như vậy bà cháu ta cũng nhắm mắt được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bần đạo giết bà cháu cô rồi cũng có thể tự xục tìm trong người hai vị để lấy thuốc giải.

Vu Dung cười khẩy hỏi:

- Bọn họ trúng phải chất kỳ độc do mấy thứ hợp chế. Đạo gia không biết cách hòa thuốc mà

cứu được ư?

Bỗng thấy Vu Bà Bà đang ngồi dưới đất đột nhiên đứng phắt dậy, giơ tay mặt lên tự hồ muốn liệng ám khí ra.

Tiêu Lĩnh Vu tự biết môn Đàn Chỉ thần công mình chưa luyện tới nơi, tuy đả thương được Vu Bà Bà nhưng chưa chắc đã trúng huyệt đạo nên lúc nói chuyện với Vu Dung vẫn lưu tâm tới mụ. Chàng vừa thấy mụ đứng lên. liền nhảy lại phóng chưởng đánh ra.

Động tác của chàng cực kỳ thần tốc. Phát chưởng này đánh trúng vào vai bên phải của Vu Bà Bà. Mụ bị hất xa bốn năm thước, té ngửa xuống đất.

Vu Dung rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lấp loáng đâm tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt ra chiêu, tay trái chụp lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Vu Dung lấy hết sức đâm mạnh một cái mong chặt đứt năm ngón tay của Tiêu Lĩnh Vu.

Ngờ đâu tay mặt chàng rắn như sắt. Vu Dung vặn mạnh thanh kiếm mà không làm chuyển động được chút nào. Thị biết võ công chàng ghê gớm vô cùng không thể địch lại được, đành buông kiếm ra chạy tới trước mặt Vu Bà Bà mà khóc nức nở.

Thanh âm thị rất trong trẻo, khóc lên cũng như tiếng hoàng oanh ríu rít làm xúc động lòng người.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Làm sao mà cô khóc?

Vu Dung đáp:

- Đạo gia định giết tệ nhưng nhưng thì hãy giết tiểu nữ trước đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- “Con tiểu nha đầu này đáo để thật”.

Chàng hỏi:

- Nhưng nhưng cô giết nhiều người lắm rồi phải không?

Vu Dung đáp:

- Chỉ có hành vi của lão nhân gia là kỳ cục. Theo chỗ tiểu nữ biết thì lão nhân gia thực chưa giết một người nào.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Cô nương nói thật đấy chứ?

Vu Dung đáp:

- Tiểu nữ mà nói dối một câu thì chết chẳng được yên lành.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô nương đừng khóc nữa. Tại hạ không giết lệnh nhưng nhưng là xong.

Vu Dung đưa tay lên gạt lệ hỏi:

- Đạo gia nói thật chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bần đạo khi nào chẳng giữ lời? Nhưng bần đạo yêu cầu cô nương một việc.

Vu Dung hỏi:

- Việc gì xin đạo gia cứ nói?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô hãy cứu sống ba ông bạn của bần đạo bằng cách giải độc cho họ là bần đạo buông tha bà cháu cô liền.

Vu Dung nói:

- Cái đó là dĩ nhiên.

Thị liền đỡ Vu Bà Bà dậy hỏi:

- Nhưng nhưng ơi! Thuốc giải nhưng nhưng để đâu?

Vu Bà Bà đáp:

- Trong cái túi thứ ba bên trái ta đây.

Vu Dung liền vén áo Vu Bà Bà lên thấy áo bên trong có đến mười mấy cái túi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Trong các túi kia chắc mụ đựng toàn thuốc độc lẫn thuốc giải. Nếu thị lấy lộn thuốc thì có thể đưa đến chỗ chết cả ba người".

Chàng liền dặn:

- Vu cô nương! Cô chớ lấy lộn thuốc.

Vu Dung đang thò tay vào cái túi thứ ba mé tả, nghe vậy giật mình bảo lại Vu Bà Bà:

- Nhưng nhưng ơi! Nếu nhưng nhưng lừa gạt thì chẳng những tiểu tôn bị giết mà cả hai bà cháu ta cùng chết.

Vu Bà Bà bị trúng một chỉ và một chưởng của Tiêu Lĩnh Vu làm cho gãy hai rẻ xương sườn, khí huyết nhộn nhạo chưa bình hoà lại được. Mụ cất tiếng yếu ớt đáp:

- Nhưng nhưng không lừa gạt đâu.

Vu Dung lấy thuốc đưa cho Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo gia cầm lấy để cứu bạn.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình thuốc rồi thủng thẳng nói:

- Trước khi ba người bạn của bần đạo hồi tỉnh lại thì cô nương đừng có cử động gì.

Vu Dung đã biết võ công Tiêu Lĩnh Vu ghê gớm, liền gật đầu lia lịa đáp:

- Khi nào đạo gia bảo cho bà cháu tiểu nữ đi mới đi.

Tiêu Lĩnh Vu giơ bình ngọc lên coi rồi từ từ bước đến trước bọn Triển Diệp Thanh, Đặng Nhất Lôi và Bách Lý Băng. Chàng móc lấy ba viên thuốc giải nhét vào miệng ba người.

Thuốc này rất công hiệu. Chỉ trong khoảnh khắc ba người đã tỉnh lại và ngồi dậy được.

Vu Dung đỡ Vu Bà Bà dậy hỏi:

- Bà cháu tiểu nữ đã đi được chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương hãy khoan.

Quả nhiên Vu Dung không dám cất bước. Hai tay thị đang dìu Vu Bà Bà vội buông ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô sợ mình quá, bất giác bật cười. Chàng đảo mắt nhìn ba người hỏi:

- Các vị thử vận khí xem trong nội phủ còn chất độc không?

Đặng Nhất Lôi, Triển Diệp Thanh, Bách Lý Băng theo lời thử vận động chân khí rồi đáp:

- Chất độc tiêu tan hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay nói:

- Bây giờ cô nương có thể đi được rồi.

Bỗng nghe Bách Lý Băng thét lên lanh lảnh:

- Đừng buông tha bọn họ.

Chương 53 - Muốn cứu mạng anh hùng, ba người xin thế mạng

Lúc cô hoảng hốt lớn tiếng hô hoán, quên mất mình đang cải dạng nam trang. Thanh âm trong trẻo, hoàn toàn là giọng đàn bà.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói:

- Băng Nhi! Cứ buông tha họ đi. Ta đã hứa lời rồi.

Bách Lý Băng cất bước chạy về phía trước. Ngờ đâu chạy mấy bước đ ã ngã lăn ra.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, hấp tấp đỡ Bách Lý Băng dậy hỏi:

- Muội làm sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Hai chân tiểu muội nhũn ra, toàn thân bất lực... Tiêu Lĩnh Vu cảnh giác, lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Chàng đề khí tung mình vọt theo, nhảy một cái xa hơn hai trượng.

Khinh công trác tuyệt, chàng chỉ nhảy hai cái đã tới sau lưng hai bà cháu Vu Dung. Chàng toan vươn tay ra nắm lấy thị thì đột nhiên đầu nhức mắt hoa, người lảo đảo muốn té. Chàng phải đề tụ chân khí mới đứng vững cho khỏi ngã.

Vu Dung khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu vô cùng. Vừa nghe chàng hô hoán thị vội dừng bước.

Thị quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu lảo đảo tựa hồ không đứng vững, thị không khỏi ngẩn người ra.

Bỗng nghe Vu Bà nổi lên tràng cười rộ nói:

- Dung Nhi! Ngươi lại giết hết bọn chúng đi.

Vu Dung sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Bà nhắc lại:

- Ta bảo ngươi giết hết chúng đi.

Vu Dung lại hỏi:

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng có biết y là ai không?

Vu Bà đáp:

- Ta biết rồi. Ngươi cứ việc ra tay là xong.

Vu Dung lắc đầu đáp:

- Dù tiểu nữ chỉ đánh một đòn là trúng cũng không dám động thủ.

Lại thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên bóp trán, hiển nhiên chàng không chống nổi nữa rồi.

Vu dung buông Vu Bà ra chạy lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ làm sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đang hết sức vận khí chống cự chất độc đang phát tác nên không nghe thấy Vu Dung hỏi gì.

Bách Lý Băng rất đỗi bồn chồn lớn tiếng hỏi:

- Đại ca ơi! Đại ca trúng độc rồi ư?

Lúc này Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi cũng cất bước đi tới nhưng hết sức chậm chạp vì họ cũng chẳng khác gì Bách Lý Băng, hai chân nhũn ra, cử động khó khăn.

Bỗng nghe Vu Bà Bà nổi lên tràng cười như cú gào, nói:

- Ta tưởng ngươi tấm thân đúc bằng kim cương, không sợ chất kỳ độc. Nào ngờ bất quá nội lực ngươi thâm hậu nên sức kháng độc bền bỉ hơn kẻ khác mà thôi.

Mụ nói nói cười cười tỏ ra rất đắc chí.

Đột nhiên mụ hai tay ôm ngực, nằm phục xuống.

Nguyên mụ buông tiếng cười rộ làm cho mấy rẽ xương sườn gẫy đau nhói lên cơ hồ không chịu được.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đã lần tới trước Tiêu Lĩnh Vu. Họ định vận luồng nguyên khí cuối cùng để bảo vệ cho chàng. Ngờ đâu hai người đi mấy bước rồi hoàn toàn bất lực. Dù họ không sợ chết cũng chẳng thể bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu được.

Còn may ở chỗ Vu Bà Bà trọng thương không thể tái chiến được. Hiện giờ chỉ còn mình Vu Dung là vô sự.

Đặng Nhất Lôi phấn khởi tinh thần, chậm rãi nói:

- Cô nương lấy thuốc giải đưa ra!

Vu Dung liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nằm ngửa dưới đất hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn cứu lão đạo sĩ này?

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Đúng thế! Hiện giờ bên ta ba người mà cô chỉ có một mình, thế lực không đều định làm sao được?

Vu Dung lắc đầu đáp:

- Không thể cứu lão đạo sĩ này được.

Đặng Nhất Lôi hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp:

- Võ công y rất cao cường. Cứu sống y rồi bà cháu ta tất bị khinh khi.

Đặng Nhất Lôi bụng bảo dạ:

- Xem chừng con nha đầu này chưa hiểu rõ tình hình trước mắt. ¢u là ta hăm dọa thị xem sao.

Lão nghĩ vậy liền lạnh lùng nói:

- Cô không chịu lấy thuốc giải, dễ thường bọ ta không cướp lấy được sao?

Bỗng nghe Vu Bà Bà la lên:

- Dung Nhi đừng nghe chúng hăm dọa. Bọn chúng không còn sức tái chiến nữa. Ngươi chỉ cất tay một cái là giết được hết.

Vu Dung giương cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Nhưng nhưng ta nói vậy có đúng không?

Đặng Nhất Lôi run lên nghĩ thầm:

- "Nếu con nha đầu này động thủ thì quả thực bọn ta không còn sức kháng cự nữa".

Lão là người lịch duyệt, tuy biết mình ở vào hoàn cảnh rất nguy nan mà thái độ rất bình tĩnh. Lão lạnh lùng hỏi lại:

- Cô thử nghĩ coi mụ nói đúng hay trật?

Vu Dung trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Cái đó khó mà biết được. Bây giờ hai vị thử động thủ coi còn sức tái chiến được nữa không.

Đặng Nhất Lôi sửng sốt hỏi:

- Cô nương nhất định muốn quyết thắng phụ với tại hạ chăng?

Vu Dung đáp:

- Đúng thế! Chỉ có cách đó mới chứng minh được các hạ còn sức tái chiến hay không.

Bách Lý Băng đột nhiên đứng dậy quát:

- Con nha đầu thối tha kia! Ngươi đánh lừa đại ca ta buông tha hai bà cháu ngươi rồi hạ độc hại y. Y là người quân tử nhân đức, biết đâu mà đề phòng bụng dạ kẻ tiểu nhân.

Bách Lý Băng trong lòng nóng nẩy, lại thoá mạ bằng thanh âm trong trẻo.

Vu Dung sửng sốt hỏi:

- Ngươi là trai hay gái?

Bách Lý Băng đáp:

- Trai hay gái thì cũng chẳng liên quan gì tới ngươi.

Vu Bà Bà vừa nói mấy câu, xương sườn gẫy làm nổi cơn đau kịch liệt. Bây giờ mụ thấy Bách Lý Băng giọng nói đanh thép, không nhịn được lại la lên:

- Dung Nhi! Ngươi cho ả hai cái tát để cho nó một bài học... Mụ nói tới đây chỗ bị thương lại nhói lên, đột nhiên dừng lại.

Vu Dung nghe mụ hô hoán liền vung chưởng đánh ra.

Bách Lý Băng muốn tránh đỡ mà hai chân nhũn ra, bất lực không cử động được.

"Binh" một tiếng, cô bị phát chưởng đánh trúng, lảo đảo người đi rồi té xuống đất.

Vu Dung không ngờ chưởng lực của mình uy lực lại mạnh đến thế, bất giác mỉm cười.

Đặng Nhất Lôi thấy Bách Lý Băng bị Vu Dung đánh té thì trong lòng sợ hãi nghĩ thầm:

- "Ta bấy nhiêu tuổi rồi mà giờ bị con nhỏ này đánh mấy cái tát tai thì thật là một chuyện nhục nhã suốt đời".

Lão nghĩ vậy rồi không dám lại gần thêm nữa.

Vu Dung đánh ngã Bách Lý Băng rồi, từ từ đến bên Tiêu Lĩnh Vu. Thị đưa tay ra nắm lấy chòm râu giả của chàng cười nói:

- Vừa rồi ngươi khinh mạn ta, bây giờ ta phải đánh ngươi hai cái bạt tai cho hả giận.

Chòm râu giả của Tiêu Lĩnh Vu bị Vu Dung giật mạnh liền tụt ra. Những đồ hóa trang trên mặt cũng lả tả rớt xuống.

Vu Dung ngơ ngác một chút rồi cười nói:

- ủa! Té ra là một giả đạo sĩ.

Triển Diệp Thanh rút ngọn Thất Hưu kiếm ra nói:

- Cô nương mà không lấy thuốc giải ra thì đừng trách tại hạ hạ độc thủ.

Vu Dung lắc đầu đáp:

- Các hạ đừng hăm dọa ta. Các hạ cũng như bọn họ, không còn khả năng động thủ nữa rồi.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ vẫn có thể phóng ám khí được.

Nguyên y định bất thình lình phóng kiếm ra, nhưng nghĩ đến hành động như vậy chẳng phải là hành vi đại trượng phu nên cất tiếng báo trước.

Vu Dung ngó thấy thanh đoản kiếm trong tay Triển Diệp Thanh hàn quang lấp loáng, sắc bén phi thường, vội vung tay phóng chưởng đánh tới.

Triển Diệp Thanh toàn thân bất lực, động tác chậm chạp, chưa kịp phóng ám khí ra thì chưởng thế của Vu Dung đã đánh trúng cổ tay mặt của y. Thanh đoản kiếm rớt xuống, người y cũng xoay đi mấy vòng rồi ngồi phệt xuống.

Đặng Nhất Lôi thở dài nói:

- Triển huynh đệ! Lúc này sức lực chúng ta kém cả người thường không hiểu võ công thì làm sao địch nổi thị được.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Theo ý Đặng huynh thì chúng ta chỉ còn đường để đối phương muốn băm vằm mổ xẻ thế nào cũng mặc hay sao?

Đặng Nhất Lôi hỏi:

- Ngoài cách đó thử hỏi chúng ta còn cách nào khác?

Vu Dung phóng chưởng đánh té Triển Diệp Thanh rồi cười nói:

Các vị hãy thủng thẳng chờ ta. Để ta coi chân tướng vị đạo sĩ giả kia đã.

Thị cúi xuống đưa tay lau hết thuốc dịch dung trên mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng bị Vu Dung đánh một chưởng ngất đi. Lúc cô tỉnh lại thấy Vu Dung đang lau thuốc trên mặt Tiêu Lĩnh Vu liền gắng gượng ngồi dậy quát:

- Không được động đến y.

Vu Dung dừng tay lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng nhắc lại:

- Ngươi không được động vào y.

Vu Dung cười hỏi:

- Ngươi la lối như vậy thì được ích gì? Ngươi đã không còn sức ngăn cản ta thì hãy chờ ta coi chân tướng y rồi sẽ lột đạo bào của ngươi để coi chân tướng.

Bách Lý Băng thộn mặt ra không nói gì nữa.

Vu Dung lột đạo bào trên người Tiêu Lĩnh Vu để chùi mặt chàng. Thị chú ý nhìn lại thì thấy dưới ánh trăng lộ ra một bộ mặt thiếu niên anh tuấn.

Vu Dung sửng sốt đứng lên nhìn Bách Lý Băng hỏi:

- Ngươi tự cởi áo hay muốn ta động thủ?

Bách Lý Băng trong lòng nóng nảy hỏi:

- Ngươi muốn coi cái gì?

Vu Dung đáp:

- Ta muốn xem ngươi là trai hay gái.

Bách Lý Băng nghĩ đến nếu để thị lột áo ra thì thật nhục nhã vô cùng, vội đáp:

- Ta cũng là phận nữ nhi.

Vu Dung mỉm cười hỏi:

- Ngươi là gái sao lại mặc giả đạo sĩ để theo trai? Chà! Coi bộ ngươi không phải thiện nhân.

Bách Lý Băng đáp:

- Y là đại ca ta. Dĩ nhiên ta có thể theo y.

Vu Dung cười nói:

- Té ra là thế.

Bỗng thị chau mày hỏi:

- Tại sao hai vị cải trang giả làm đạo sĩ?

Bách Lý Băng đáp:

- Cái đó...cái đó vì chúng ta muốn tránh tai mắt kẻ thù.

Vu Dung nhấp nháy cặp mắt gật đầu nói:

- Thôi được! Ta tạm tin lời cô.

Bách Lý Băng thở dài sườn sượt hỏi:

- Cô nương! Ta yêu cầu cô nương một chuyện được chăng?

Vu Dung thấy cô nói cũng tội nghiệp liền thủng thẳng hỏi lại:

- Việc gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Cô hãy cứu đại ca ta. Y là người chính nhân quân tử. Trên giang hồ khó lòng kiếm được một hảo nam nhi như y. Cô không nên gia hại y.

Vu Dung hỏi:

- Y là người tốt ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Những lời ta nói đều là sự thực.

Vu Dung lắc đầu đáp:

- Không được! Võ công y rất cao cường. Ta cứu y rồi bà cháu ta tất bị y khinh mạn.

Bách Lý Băng nói:

- Không sao đâu. Chỉ cần các ngươi nắm giữ sinh mạng ta là y phải chịu nghe lời các vị.

Cô muốn cứu mạng cho Tiêu Lĩnh Vu nên đành khuất tất.

Vu Dung hỏi:

- Y đả thương nhưng nhưng ta thì cứu y thế nào được?

Bách Lý Băng đáp:

- Sự thực thì y đã có thể hạ sát cả hai bà cháu ngươi, nhưng y đã tha mạng cho đó.

Vu Dung cười lạt đáp:

- Ta năn nỉ mãi y mới tha mạng cho nhưng nhưng ta.

Bách Lý Băng nói:

- Bây giờ ta cũng năn nỉ cô.

Bỗng thấy Vu Bà Bà chậm chạp bước lại nói:

- Dung Nhi! Không nên tha cho chúng.

Vu Dung hỏi:

- Không tha họ là phải giết họ hay sao?

Vu Bà Bà đáp:

- Đúng thế! Nhổ có phải trừ tận rễ. Không giết họ là thả hổ về rừng.

Vu Dung thở dài đáp:

-Nhưng nhưng ơi! Giải tỷ vừa rồi lão đạo sĩ kia mà giết bọn ta thì bây giờ chúng ta không thể giết họ được nữa.

Vu Bà Bà sửng sốt hỏi:

- Sao? Ngươi muốn tha bọn chúng chăng?

Vu Dung hỏi lại:

- Tôn nữ tính nên tha cho bọn họ, chỉ phế bỏ võ công là đủ. Chưa hiểu nhưng nhưng có ưng thuận chăng?

Vu Bà Bà trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trừ một gã này, còn ba tên kia tùy ý ngươi. Ngươi phế bỏ võ công rồi tha cho chúng cũng được.

Bách Lý Băng xen vào:

- Tiểu nữ chết thay cho y.

Vu Bà Bà đảo mắt nhìn Bách Lý Băng cười lạt nói:

- Sao ngươi lại đòi chết thay cho gã?

Bách Lý Băng đáp:

- Bà Bà chỉ muốn giết một người thì giết ta hay giết y cũng vậy.

Vu Bà Bà lạnh lùng nói:

- Muốn ta tha mạng cho y cũng được, nhưng ba người các ngươi phải đổi mạng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Bà Bà đáp:

- Vì võ công y rất cao thâm, ít người địch nổi.

Bách Lý Băng toan nói thì Triển Diệp Thanh đã chắp tay lên tiếng:

- Lão phu nhân đã nói ba mạng đổi một mạng tức là tha y và giải độc nữa phải không?

Vu Bà Bà trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Được rồi! Ta giải độc cho gã.

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm:

- “Tiêu Lĩnh Vu là một nhân vật rất cần thiết cho võ lâm. Ta nên phải hy sinh”.

Y liền buông tiếng thở dài nói:

- Hay lắm! Lão phu nhân hãy trị độc thương cho y rồi tại hạ xin tự tử trước tiên.

Vu Bà Bà đảo mắt nhìn Đặng Nhất Lôi nói:

- Khó nhất tự cổ trí kim là cái chết. Đặng nhị hiệp đã lớn tuổi dĩ nhiên không đồng ý về điểm này?

Đặng Nhất Lôi thủng thẳng đáp:

- Chỉ cần lão phu nhân thủ tín, tại hạ có chết cũng không đáng tiếc.

Vu Bà Bà ngơ ngác hỏi:

- Lời nói của đại hiệp phải chăng phát ra tự đáy lòng?

Đặng Nhất Lôi. Triển Diệp Thanh đồng thanh đáp:

- Đúng là những lời tự tâm can phát ra.

Vu Bà Bà nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một lát rồi nói:

- Gã là nhân vật thế nào mà lại quan trọng vậy? Sao ba người các vị lại tự nguyện chết thay cho y?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Lão phu nhân đã chịu lời, vậy chúng ta cứ thế. Hà tất phải hỏi y là ai?

Vu Bà Bà nói:

- Mấy vị mà không nói rõ thân phận y thì lão thân không chịu theo lời yêu cầu của các vị đâu.

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn Đặng Nhất Lôi, nỗi lo âu lộ ra ngoài mặt.

Bách Lý Băng vốn là con người thông tuệ mà lúc này cũng không tìm ra chủ ý gì. Cô trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lão phu nhân muốn biết y là ai cũng được nhưng đừng có giở quẻ và nhất định phải trị độc thương cho y.

Vu Bà Bà cười khanh khách đáp:

- Trước nay lão thân không chịu tuân mệnh lệnh của ai bao giờ.

Bách Lý Băng căm hận đến cực điểm, cô cười khẩy cất tiếng thoá mạ:

- Mụ ăn mày kia! Ngày sau mụ mà lọt vào tay ta, ta quyết phân thây mụ làm muôn đoạn.

Vu Bà Bà tức giận mắng lại:

- Con tiểu nha đầu thối tha kia! Mi là gái giả trai theo đàn ông mà còn tưởng hay lắm ư?

Mụ to tiếng làm động đến vết thương lại đau nhói lên, phải ôm lưng cúi lom khom ráng nhịn đau nói tiếp:

- Dung Nhi! Ngươi lại tát cho ả hai cái để hả mối tức giận cho ta.

Vu Dung từ từ bước lại nói:

- Nhưng nhưng sai ta đánh cô, ta không thể trái lệnh được.

Thị giơ tay lên tát “bốp, bốp” hai cái.

Thủ kình của thị rất nặng khiến cho Bách Lý Băng lảo đảo người đi, miệng ứa máu tươi.

Bách Lý Băng đứng vững lại rồi giơ tay lên chùi vết máu nói:

- Ngươi đánh ta cũng không sao, nhưng không thể giết đại ca ta được. Vận mạng hàng ngàn

hàng vận đồng đạo võ lâm đều trông cậy vào y.

Vu Dung thấy cô quên mình năn nỉ cho Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi:

- Y là ai mà ngươi có ân tình thiết tha như vậy?

Bách Lý Băng mất hết võ công dù có nhiệt tâm cứu Tiêu Lĩnh Vu mà không làm sao được, đành đáp:

- Được rồi! Ta nói cho cô hay, y là Tiêu Lĩnh Vu.

Vu Bà Bà đang cúi lom khom nghe vậy đột nhiên đứng thẳng người lên hỏi:

- Y là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Đúng thế!

Vu Bà Bà vội nói:

- Dung Nhi! Ngươi mau lại chùi hết thuốc dịch dung trên mặt gã coi.

Vu Dung dạ một tiếng rồi móc khăn tay chùi hết thuốc dịch dung trên mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Vu Bà Bà móc trong túi áo lấy ra một cái bình ngọc nói:

- Dung Nhi! Mau cho y uống thuốc giải này.

Bách Lý Băng thấy Vu Bà Bà vừa nghe đến tên Tiêu Lĩnh Vu đã vội vã lấy thuốc giải cứu chàng thì trong lòng hoan hỷ vô cùng. Cô quay lại nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nói:

- Danh vọng của đại ca quả nhiên lớn thực. Nếu biết thế này thì nói tên y trước đi khỏi phải phí lời năn nỉ họ.

Đặng Nhất Lôi chậm rãi đáp:

- Trước khi hiểu rõ nội tình, cô nương chớ vội mừng.

Lão liếc mắt nhìn Vu Dung đón lấy bình ngọc, mở nắp lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Tiêu Lĩnh Vu.

Viên thuốc giải này công hiệu cực kỳ thần tốc, chỉ trong khoảnh khắc Tiêu Lĩnh Vu đã hồi tỉnh, ngồi ngay người lên.

Bách Lý Băng vội hỏi:

- Đại ca! Đại ca có thấy đỡ không?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy, chuyển động cặp mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

- Tiểu huynh hết đau rồi.

Bỗng nghe Vu Bà Bà cười hỏi:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên định bỏ chòm râu dài ra thì đã không thấy đâu nữa.

Vu Dung cười nói:

- Tiểu nữ đã tháo chòm râu giả của các hạ ra rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngước mắt nhìn Bách Lý Băng, thấy trên mặt cô còn in vết ngón tay, cặp mắt long lanh ngấn lệ. Chàng không khỏi chau mày hỏi:

- Băng Nhi! Băng Nhi cũng bị thương nặng lắm ư?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

- Không có đâu! Tiểu muội chỉ bị thương xoàng thôi.

Lại nghe Vu Bà Bà hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Lão thân nói cho các hạ hay một việc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Việc gì?

Vu Bà Bà đáp:

- Hiện giờ các hạ cùng ba vị bằng hữu đều không còn sức trói gà.

Chương 54 - Vu dung hết dạ vì hào kiệt

Mụ ngừng lại một chút rồi bảo Vu Dung:

- Dung Nhi! Dường như y có vẻ không tin. Ngươi thử đánh cho y một chưởng coi.

Vu Dung đưa tay mặt lên quét ngang một chưởng.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên đón tiếp.

Chưởng thế hai bên đụng nhau, Tiêu Lĩnh Vu bị phát chưởng của đối phương hất lui bốn năm bước. Chàng phải gắng gượng mới đứng vững cho khỏi té.

Vu Dung mỉm cười hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ tin lời tệ nhưng nhưng chưa?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Thủ đoạn của lệnh tổ mẫu quả nhiên tàn độc, trong khi hạ độc đồng thời làm cho người ta mất cả võ công... Vu Bà Bà lạnh lùng ngắt lời:

- Tiêu Lĩnh Vu! Cả ba bằng hữu của các hạ đều xin chết thay cho các hạ. lão thân đã ưng chịu nghe lời yêu cầu của họ đổi ba mạng lấy một. Lúc đó lão thân thấy rất tức cười là họ lại cam lòng đổi ba mạng để lấy một con người đã thành tàn phế.

Nhưng khi lão thân hứa với họ thì chưa biết các hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã trải qua mấy lần sinh tử, chàng biến thành trầm tĩnh, chỉ cười mát đáp:

Bây giờ lão phu nhân biết rồi thì định xử trí với tại hạ cách nào?

Vu Bà Bà đáp:

- Hiện có hai con đương, tùy các hạ chọn lấy một.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

Hai đường là những đường nào?

Vu Bà Bà đáp:

- Một đường là lão thân hạ sát các hạ lấy thủ cấp đem đi, hai là các hạ ngoan ngoãn nghe lệnh lão thân, đi theo đến tham kiến hai người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đi tham kiến hai người nào?

Vu Bà Bà đáp:

- Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- “Đến gặp Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ cũng khó lòng tránh khỏi cái chết”.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng lạnh lùng hỏi lại:

- Phải chăng lão phu nhân tưởng Tiêu Lĩnh Vu này là con người ham sống sợ chết?

Vu Bà Bà đáp:

- Lão thân biết các hạ là một đấng anh hùng. Nếu các hạ là một nhân vật tầm thường thì họ đã chẳng đem lễ vật đến cầu kiến lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Thẩm Mộc Phong là tay kiêu hùng trên lục địa, Tứ Hải quân chủ là tay cự khấu dưới nước. Nếu họ hợp tác cả hai đường thủy bộ mưu đồ bá nghiệp võ lâm thì... Vu Bà Bà ngắt lời:

- Nhưng nếu họ không phải đối phó với Tiêu Lĩnh Vu thì e rằng khó lòng hợp tác với nhau được.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi:

- Hãy cứ coi là họ hợp tác tạm thời, nhưng quyền lợi xung đột, rút cục khó lòng tránh khỏi một phen tàn sát lẫn nhau. Khi đó lão phu nhân sẽ viện trợ bên nào?

Chàng cất giọng nghiêm nghị nói tiếp:

- Tài hạ độc của lão phu nhân quả là cao thâm, nhưng so với Độc Thủ Dược Vương thế nào?

Vu Bà Bà trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Nếu chỉ nói về thủ pháp hạ độc thì vị tất lão thân đã kém y. Nhưng bàn về cách dùng thuốc thì lão thân tự biết chưa bằng y được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Độc Thủ Dược Vương có mối thâm giao với Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong sau khi bị các đại phái đánh cho đại bại mà nay gây dựng lại được thanh thế như bây giờ phần lớn là nhờ Độc Thủ Dược Vương. Thế mà Thẩm Mộc Phong vẫn ngấm ngầm hạ thủ vào người lão. Nay lão phu nhân chịu trọng lễ của bọn họ hạ sơn, đó là họ muốn mượn tài thi độc của lão phu nhân để đối phó với quần hùng trong thiên hạ đang chống cự lại bọn họ... Vu Bà Bà ngắt lời:

- Mà chủ yếu là đối phó với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Một khi Tiêu mỗ bị hại rồi thì giá trị của lão phu nhân cũng không còn nữa vì chim muông hết, cung cứng đành chịu bỏ xó. Thẩm Mộc Phong là con người tàn ác, khi đó bà cháu lão phu nhân sẽ bị đưa đến hai đường. Một là hắn giết đi để trừ hậu hoạn, hai là lão phu nhân chịu để hắn kiềm chế, suốt đời làm tôi mọi.

Vu Bà Bà trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Lão thân vẫn biết Thẩm Mộc Phong là con người tàn độc, nhưng chuyến này đã trót ước hẹn với bọn Tiêu Dao Tử chỉ giúp Thẩm Mộc Phong phụ trách việc đối phó với Tiêu đại hiệp rồi lập tức về núi quy ẩn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão phu nhân làm thế nào để bắt bọn họ thủ tín? Tại hạ đã lọt vào tay lão phu nhân thì đành để lão phu nhân xử trí.

Bách Lý Băng đột nhiên hỏi xen vào:

- Chắc lão phu nhân đã nhận đồ lễ rất trọng hậu của họ nên mới đồng ý hạ sơn phải không?

Vu Bà Bà đáp:

- Đúng thế!

Bách Lý Băng lại hỏi:

- Những lễ vật gì vậy?

Vu Bà Bà đáp:

- Một trăm hạt minh châu, vạn lạng hoàng kim cùng ngọc khí, lụa là. Toàn là những vật chân quý.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu nữ chỉ cần lão phu nhân cho thuốc giải thì bọn tiểu nữ xin dâng gấp đôi số lễ vật đó.

Vu Bà Bà lắc đầu đáp:

- Cô là hạng người nào mà khẩu khí lớn vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Chắc lão phu nhân đã nghe nói đến gia phụ?

Vu Bà Bà hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Bách Lý Băng đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả.

Vu Bà Bà giật mình kinh hãi hỏi:

- Bắc Thiên Tôn Giả là gia phụ cô ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Chính là gia phụ. Lão phu nhân dường như có vẻ không tin?

Vu Bà Bà lắc đầu đáp:

- Thực tình lão thân khó mà tin được.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo:

- Những người thu thập báu vật trên đời hiện nay tưởng ít ai bằng Trung Châu Nhị Cổ. Bọn họ với Tiêu mỗ chẳng khác tình huynh đệ thủ túc, nhưng Tiêu mỗ không muốn dùng trọng lễ để thế mạng. Bây giờ tại hạ không còn năng lực để kháng cự. Tùy ý lão phu nhân muốn làm thế nào cũng được. Tại hạ nói đến đây là hết lời.

Bách Lý Băng la lên:

- Đại ca ơi! Đại ca không thể chết được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Băng Nhi! Con người ta sinh tử có mạng, chẳng thể cưỡng cầu mà được. Nếu vừa rồi tiểu huynh lòng dạ tàn độc, không thể lời năn nỉ của Vu cô nương làm cho động tâm thì hai bà cháu cô đã thành hai cái xác không hồn từ lâu rồi.

Vu Dung quay lại nhìn Vu Bà Bà hỏi:

- Nhưng nhưng ơi! Dung nhi có một điều, chưa hiểu có nên nói ra không?

Vu Bà Bà đáp:

- Ngươi thử nói cho ta nghe.

Vu Dung nói:

- Vừa rồi Dung nhi đã năn nỉ Tiêu Lĩnh Vu, chẳng những y buông tha tiểu nữ mà còn tha luôn cả nhưng nhưng nữa. Bây giờ chúng ta nên đền đáp họ một lần mới phải.

Vu Bà Bà nói ngay:

- Nếu chúng ta buông tha Tiêu Lĩnh Vu thì món lễ vật trăm hạt minh châu, vạn lạng hoàng kim đều trôi theo dòng nước... Vu Dung ngắt lời:

- Nhưng nhưng lấy số vàng bạc châu báu đó làm chi?

Vu Bà Bà cười đáp:

- Ta chỉ có một đứa cháu bảo bối là ngươi. Dĩ nhiên ta thu thập những đồ vật chân quý này là để làm của hồi môn vào lúc gả chồng cho ngươi.

Mụ ngửa mặt trông sao trên trời, lẩm bẩm một mình:

- Ta phải khiến cho ngươi hơn hết mọi người, tự cổ chí kim không ai bì kịp.

Vu Dung thở dài hỏi:

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng định gả tiểu tôn cho ai?

Vu Bà Bà đáp:

- Cái đó tùy ngươi lựa chọn. Cô gái vừa đẹp vừa giàu như ngươi thì ngươi lấy ai là phúc cho người đó… Vu Dung lắc đầu thở dài đáp:

-Chẳng lẽ người ta đòi lấy tiểu tôn nữ là tiểu tôn nữ phải lấy người ta ư?

Vu Bà Bà cười khanh khách đáp:

- Con nha đầu ngốc dại này! Dĩ nhiên trong hàng ngàn hàng vạn người cầu cạnh lấy ngươi thì ngươi cũng phải lựa được một người chứ.

Vu Dung đáp:

- Nhưng nhưng làm như vậy đối với tiểu tôn nữ lại là một điều rất tệ hại.

Vu Bà Bà hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp:

- Nếu tiểu tôn nữ có của cải khiến người ta ham muốn thì ra không phải người ta lấy tôn nữ mà là lấy của cải vậy.

Vu Bà Bà thở dài nói:

- Nhưng nhưng tuổi đã già rồi. Một ngày kia sẽ ra đi vĩnh viễn mà không để lại cho ngươi được chút gì thì yên tâm thế nào được?

Vu Dung mỉm cười đáp:

- Sao nhưng nhưng không để tiếng nghĩa hiệp lại cho tiểu tôn nữ. Vàng bạc châu báu chỉ là thân ngoại chi vật, tôn nữ chẳng dùng làm chi được.

Vu Bà Bà chau mày hỏi:

- Ngươi muốn ta gây dựng danh tiếng cho ngươi ư?

Vu Dung đáp:

- Chỉ cần làm một việc chấn động giang hồ khiến mọi người đều kính phục.

Vu Bà Bà hỏi:

- Ta vẫn làm đấy chứ. Trên giang hồ biết bao nhiêu người muốn hạ sát Tiêu Lĩnh Vu mà không thể làm được. Nay ta bắt sống y há chẳng phải là một việc chấn động giang hồ? Ha Ha! Thẩm Mộc Phong nghe tin ta đến tất phải nghinh đón từ xa.

Đại danh ta sẽ vang dội trên chốn giang hồ… Vu Dung giương cặp lông mày lên ngắt lời:

- Nhưng nhưng ơi! Bây giờ chúng ta buông tha cho Tiêu Lĩnh Vu, há chẳng phải là một vụ chấn động giang hồ?

Vu Bà Bà biến sắc hỏi lại:

- Nhưng như vậy thì không lấy vàng bạc châu báu nữa hay sao?

Vu Dung đáp:

- Nhưng nhưng có để những thứ đó lại cho tiểu tôn nữ, tiểu tôn nữ cũng chẳng cần kia mà.

Vu Bà Bà đáp:

- Có một điều ta không định cho ngươi hay, nhưng bây giờ phải nói cho ngươi biết.

Vu Dung cười hỏi:

- Nhưng nhưng thường bảo bà cháu ta nương tựa vào nhau mà sống, sao còn có điều giấu diếm tiểu tôn?

Vu Bà Bà thở dài đáp:

- Tuy tiếng là ta nhận lễ của Thẩm Mộc Phong cùng Tiêu Dao Tử, nhưng thực ra là bị uy hiếp mà phải đi.

Vu Dung sửng sốt hỏi:

- Sao lại bị uy hiếp?

Vu Bà Bà đáp:

- Chúng ta trúng phải âm độc của Thẩm Mộc Phong rồi.

Vu Dung kinh hãi hỏi:

- Nhưng nhưng đã bị trúng độc ư?

Vu Bà Bà đáp:

- Ta đã bấy nhiêu tuổi đầu, có bị trúng độc mà chết cũng chẳng có chi đáng tiếc. Nhưng còn Dung nhi thì không thể thế được.

Vu Dung hỏi:

- Tiểu tôn nữ cũng bị trúng độc hay sao?

Vu Bà Bà thở dài đáp:

- Bọn chúng biết mạng của Dung nhi còn đáng trọng hơn mạng của ta. Vì thế chúng đã hạ độc vào ngươi rồi.

Vu Dung hỏi:

- Sao tiểu tôn nữ không cảm thấy chi hết?

Vu Bà Bà đáp:

- Vì đây là một chất kỳ độc hiếm có, chính tay Độc Thủ Dược Vương điều chế ra. Trước khi chất

độc phát tác thì chẳng khác chi người thường. Nhưng một khi phát tác, đột nhiên thất khiếu ứa máu ra mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu nghe mụ nói bất giác ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- "Thủ pháp dụng độc của mụ đã hiếm có trên võ lâm. Những người bản lãnh cao thân như Đặng Nhất Lôi, Triển Diệp Thanh còn không phát giác ra thủ đoạn của mụ. Ai ngờ chính mụ cũng bị chất độc làm cho khốn đốn." Lại nghe Vu Dung nói:

- Nếu vậy thì nhưng nhưng bảo là họ đưa trọng lễ là để gạt tiểu tôn nữ rồi.

Vu Bà Bà đáp:

- Không phải ta lừa gạt ngươi. Bọn họ một mặt đưa trọng lễ, một mặt hạ độc vào người chúng ta, khiến chúng ta chẳng thể không theo họ được.

Vu Dung quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi:

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng là một tay cao thủ dụng độc, chẳng lẽ lại không tìm ra được phương pháp giải độc ư?

Vu Bà Bà lắc đầu đáp:

- Thứ kỳ độc này do Độc Thủ Dược Vương điều chế. Ta không thể giải được.

Vu Dung trầm ngâm một lát rồi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp! Tiểu nữ xin lỗi đại hiệp. Tệ nhưng nhưng đã già rồi, tiểu nữ không thể cam tâm nhìn lão nhân gia bị chất độc phát tác mà chết... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tại hạ đã nghe hết câu chuyện giữa hai vị. Tấm thịnh tình của cô nương tại hạ xin tâm lãnh.

Vu Dung đột nhiên hỏi Vu Bà Bà:

- Nhưng nhưng ơi! Chất độc trong mình chúng ta có liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu đâu? Vậy chúng ta cứ buông tha y rồi đến gặp Thẩm Mộc Phong cũng thế chứ sao?

Vu Bà Bà đáp:

- Sao lại cũng thế? Thẩm Mộc Phong hạ độc vào mình chúng ta và đưa trọng lễ cũng chỉ vì muốn chúng ta đối phó với Tiêu Lĩnh Vu thì tha y thế nào được.

Vu Dung hỏi:

- Nhưng chúng ta tha Tiêu Lĩnh Vu, Thẩm Mộc Phong cũng không biết thì có chi mà ngại?

Vu Bà Bà đáp:

- Tai mắt của Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn. Khắp mọi nơi trên chốn giang hồ hắn đều đặt người do thám. Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị hắn ngấm ngầm giám thị.

Vu Dung đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Tôn nữ có thấy ai đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thở dài nói:

- Dung cô nương! Lệnh tổ mẫu đối với cô thật đã hết lòng. Những lời lệnh tổ mẫu nói đó chẳng phải là quá đáng. Trước tình thế này chỉ còn đường tại hạ đi theo nhị vị. Nhưng... Vu Bà Bà hỏi:

- Nhưng làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão phu nhân bị người uy hiếp, lại dùng lễ vật mời hạ sơn chỉ là để đối phó với một mình Tiêu mỗ. Tại hạ theo mấy hai đi là xong. Còn mấy người bạn đồng hành, mong được lão phu nhân rộng lòng buông tha cho họ.

Vu Bà Bà hỏi:

- Hiện giờ họ có sao đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nhưng võ công họ mất hết chưa khôi phục lại... Vu Bà Bà ngắt lời:

- Họ mà khôi phục lại võ công thì quyết chẳng để lão thân yên ổn dời khỏi nơi đây. Tiêu đại hiệp chẳng năn nỉ chi cho mình, lại năn nỉ tha cho bặn hữu thì quả thật là người nhiều tâm cơ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Xin lão phu nhân đừng hiểu lầm. Tại hạ có thể bảo họ dời khỏi đây ngay sau khi khôi phục võ công, quyết không để họ cản trở lão phu nhân.

Vu Bà Bà đáp:

- Như thế mạo hiểm quá. Lão thân không muốn đưa đao cho địch cầm đằng chuôi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Lão phu nhân nên biết người luyện võ mà mất hết võ công thì sống không bằng chết.

Đặng Nhất Lôi lớn tiếng:

- Bọn tại hạ cùng đi với Tiêu đại hiệp để sống chết có nhau... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tội gì Đặng nhị hiệp phải làm như vậy? Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử chỉ chứa chất cừu hận với một mình tại hạ. Bọn họ quyết chẳng chịu buông tha. Các vị đi theo tức là rước lấy cái chết vào mình. Huống chi Tôn lão tiền bối cùng Vô Vi đạo trưởng đang nóng lòng chờ tin tức các vị... Chàng đảo mắt nhìn Vu Bà Bà cất giọng nghiêm nghị nói:

- Tại hạ còn một điều, hi vọng lão phu nhân phải nói thực cho nghe được chăng?

Vu Bà Bà đáp:

- Tiêu đại hiệp có điều gì cứ thử nói cho nghe.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có thể khôi phục lại võ công cho mấy vị này được không?

Vu Bà Bà đáp:

- Được! Nhưng nếu để lâu ngày quá thì khó nói lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trong thời gian bao lâu thì còn khôi phục được?

Vu Bà Bà đáp:

- Trong vòng ba tháng.

Bách Lý Băng đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu muội xin theo đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được rồi! Băng Nhi chẳng có ân oán gì trên võ lâm. Thường khi Thẩm Mộc Phong cũng nể uy danh của lệnh tôn mà không gia hại Băng Nhi.

Bách Lý Băng nở nụ cười thảm đạm hỏi:

- Đại ca ơi! Đại ca mà chết đi thì mình tiểu muội còn sống được ư?

Bách Lý Băng nói câu này chẳng khác gì một đòn thiết trùy đập vào ngực Tiêu Lĩnh Vu. Chàng quay lại nhìn cô nói:

- Băng Nhi! Băng Nhi không tranh chấp gì với ai, tội gì cứ đòi theo ta dấn thân vào chốn giang hồ thị phi... Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời:

- Được đi theo đại ca thì dù phải dấn thân vào nơi dầu sôi lửa bỏng, tiểu muội cũng lấy làm mãn nguyện.

Bỗng nghe Vu Dung hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nhưng nhưng ơi! Không nên để con nha đầu này đi theo.

Bách Lý Băng quay lại thấy Vu Dung nét mặt hầm hầm, trong lòng cô rất cao hứng. Cô giơ tay lên khẽ vuốt mái tóc, lẳng lặng không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới chuyến này mình gặp Thẩm Mộc Phong rồi tất là phải chết. Mai đây chỉ còn trông vào Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng chống cự lại thế lực tà ác trên võ lâm. Trong bọc chàng hiện có hai pho bí lục là Hoa Sơn kiếm phổ và Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm, chỉ mong trao lại cho Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi để họ đưa cho Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng.

Chàng nghĩ vậy rồi nhìn thẳng vào mặt Vu Bà Bà hỏi:

- Lão phu nhân! Tại hạ có mấy lời muốn dặn riêng hai vị đồng bạn rồi sẽ đi theo hai vị, không hiểu lão phu nhân có ưng thuận chăng?

Vu Bà Bà trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Có thể được, nhưng đừng lâu quá.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chỉ một lát là xong.

Chàng cất bước tiến lại phía Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh, trầm giọng nói:

- Cái chết nặng như núi Thái Sơn mà các vị coi nhẹ tựa lông hồng... Đặng Nhất Lôi thở dài ngắt lời:

- Nếu bọn tại hạ không ăn uống của Vu Bà Bà để bị trúng độc thì đâu đến nỗi xảy ra vụ này.

Triển Diệp Thanh cũng nói:

- Xét cho cùng thì bọn tại hạ đã làm liên lụy đến Tiêu đại hiệp cùng Bách Lý cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi:

- Chuyện đã qua rồi nói lại cũng vô ích. Hiện giờ còn một việc trọng đại, hai vị cần phải làm cho bằng được.

Đặng Nhất Lôi hỏi:

- Việc gì? Chỉ sợ bọn tại hạ mất hết võ công, khó lòng đạt được tâm nguyện cho Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Hai vị cứ làm cho hết sức rồi đến đâu thì đến.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ thu được hai cuốn bí lục, phiền hai vị trao lại cho Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Bọn tại hạ xin hết sức.

Chương 55 - Muốn cướp công, song ma toan hạ thủ

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vụ này rất hệ trọng. Hai vị nên thay hình đổi dạng để tránh tai mắt Thẩm Mộc Phong.

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Người còn thì vật còn, người chết thì vật mất. Dĩ nhiên bọn tại hạ phải làm cho hết sức.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ra thấy Vu Bà Bà rất chú ý đến hành động của mình, trong lòng không khỏi lo âu nghĩ thầm:

- "Nếu ta lấy hai bí lục võ công đó ra tất mụ nổi tính hiếu kỳ sai Vu Dung lại lấy coi thì thật là hỏng bét. Ta phải tìm cách khiến mụ phân tâm mới được." Nhưng trong lúc thảng thốt chàng cũng không nghĩ ra được kế gì, trong lòng rất đỗi bồn chồn.

Giữa lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa từ đằng xa đi tới.

Vu Bà Bà quay lại nhìn về phía phát ra thanh âm. Tiêu Lĩnh Vu vội rút hai cuốn bí lục trao vào tay Đặng Nhất Lôi, khẽ dặn:

- Xin hai vị bảo trọng.

Rồi chàng lớn tiếng nói tiếp:

- ở chỗ Trung Châu Nhị Cổ tại hạ còn một cái rương gỗ. Hai vị đến gặp họ bảo mở cái rương ra coi rồi lấy vật trong rương cất đi.

Chàng nói mấy câu này đầy vẻ bi ai như lúc vĩnh biệt.

Đặng Nhất Lôi đáp:

- Tiêu đại hiệp là người lành tất được người giúp. Chuyến này đi nhất định bình yên.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bây giờ hai vị lên đường được rồi, xin hai vị trân trọng.

Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh đều hiểu chàng có ý giục họ lên đường cho lẹ, liền nghiêng mình thi lễ nói:

- Bọn tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người đi rồi, trong lòng cũng hơi nhẹ nhõm phần nào.

Chàng thở phào một cái quay đầu nhìn lại thấy hai con ngựa cao lớn đứng bên Vu Bà Bà. Người

cưỡi ngựa đã nhảy xuống rồi đang nói chuyện với mụ.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người này chính là Lĩnh Nam Song Ma, liền cất bước tiến lại.

Bỗng nghe Đại ma là Mã Ba cười khanh khách nói:

- Thế này là đi rách đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu.

Hắn đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính thị!

Mã Ba cười nói:

- Đại danh các hạ vang dội trên chốn giang hồ, không ngờ lại là một tên trẻ nít.

Lại nghe Nhị ma lên tiếng:

- Vu lão phu nhân! Tại hạ thấy hai tên kia trốn rồi. Bây giờ phải đuổi theo bắt chúng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- "Nguy rồi! Nếu hắn đuổi kịp, xục tìm trong mình hai người tất lòi bí lục ra.

Thế là mình khéo quá hoá vụng." Tuy chàng trong lòng nóng nẩy nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, cười lạt đáp:

- Đáng tiếc là tại hạ trúng chất kỳ độc, mất hết võ công.

Mã Ba hỏi:

- Nếu các hạ chưa mất hết võ công thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ nói mấy câu vô lễ như vừa rồi đã đủ khiến tại hạ phải cho hai vị một bài học.

Nhị ma tức giận nói:

- Đến bây giờ mà thằng lỏi này còn ngông cuồng như vậy, thì ra gã chẳng biết sống chết là gì.

Hắn vung chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu không thể né tránh, bị phát chưởng đánh trúng ngực đánh "binh" một tiếng. Chàng không đứng vững được té lăn xuống đất.

Từ ngày ra đời chàng chưa từng bị đau khổ như lần này, mắt chàng nảy đom đóm.

Bách Lý Băng rú lên một tiếng, chạy lại đỡ Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhịn đau tự hỏi:

- “Vu Bà Bà dùng thứ chất độc gì khiến cho người ta không vận động chân khí được? Mụ này mà thi triển chất độc này tất khiến giang hồ đại loạn. Sau này nếu còn có cơ hội ta quyết giết mụ chứ không tha.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng gắng gượng đứng lên thì thấy Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đã mất hút vào trong bóng đêm. Chàng mừng thầm tự nhủ:

- “Cầu trời phù hộ cho họ bình an vô sự đến gặp Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng để trao hai cuốn bí lục. Ta có phải chịu đựng một chưởng cũng không oan uổng.” Lĩnh Nam song ma thấy Tiêu Lĩnh Vu bị đánh một chưởng mà vẫn không lộ vẻ tức giận thì không khỏi khen thầm trong bụng:

- “Gã này còn nhỏ tuổi mà đã dày công hàm dưỡng, ít người bì kịp.” Đột nhiên Vu Dung rảo bước tiến lại đứng chắn trước mặt Tiêu Lĩnh Vu, lạnh lùng nhìn Lĩnh Nam song ma hỏi:

- Sao các vị lại ra tay đánh y?

Lĩnh Nam song ma sửng sốt hỏi lại:

- Phải chăng cô nương có ý trách bọn ta?

Vu Dung trỏ vào mặt Nhị ma nói:

- Các hạ ra tay đánh người là có ý gì?

Nhị ma cười lạt hỏi lại:

- Phải chăng cô nương trách tại hạ đã ra tay đánh Tiêu Lĩnh Vu?

Vu Dung đáp:

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu bị bọn ta bắt được, sao các vị lại dính vào?

Mã Ba chau mày hỏi:

- Phải rồi! Đúng là gã bị bà cháu cô nương bắt, nhưng anh em tại hạ đánh gã hai cái không được sao?

Vu Dung lạnh lùng đáp:

- Không được! Có cần đánh gã cũng phải do bà cháu ta ra tay.

Mã Ba quay lại ngó Nhị ma, miệng lý la lí lố một hồi.

Vu Dung chau mày lắng nghe nhưng không hiểu được liền giương mắt lên hỏi:

- Các vị nói gì vậy?

Mã Ba cười lạt, đảo mắt nhìn Vu Bà Bà hỏi:

- Vu lão phu nhân! Thân thể lão phu nhân vẫn mạnh khoẻ chứ?

Vu Bà Bà uể oải đáp:

- Lão thân bị nội thương rất nặng.

Mã Ba cười nói:

- Anh em tại hạ vâng mệnh tới đón lão phu nhân, không ngờ lão phu nhân lại bắt sống được Tiêu Lĩnh Vu. Thẩm đại trang chúa và Tiêu Dao đạo trưởng mà biết vụ này chắc khoan khoái lắm.

Vu Bà Bà hơi biến sắc rồi cười đáp:

- Lão thân gặp may mà bắt được Tiêu Lĩnh Vu. Hai vị không quản ngại đường xa đến đây đón bà cháu lão thân. Công lao này cũng được dự phần mới phải.

Mã Ba cười khẩy nói:

- Vu lão phu nhân mà cất nhắc anh em tại hạ như vậy, thật khiến anh em tại hạ cảm kích vô cùng.

Đột nhiên hắn vung tay lại chụp vào cổ tay Vu Dung.

Vu Dung tuy là người tinh minh nhưng chẳng khi nào ngờ Mã Ba lại động thủ một cách đột ngột. Hắn vận thủ kình rất nặng, cô cố vùng vẫy mà không thoát ra được.

Trong lúc Mã Ba động thủ cầm nã kiềm chế Vu Dung, Nhị ma cũng chụp tay Vu Bà Bà.

Vu Bà Bà đã đề phòng, nhưng thương thế trầm trọng. Mụ ngó thấy Nhị ma chụp xuống huyệt mạch mình mà không sao né tránh được.

Bỗng nghe Nhị ma cười khanh khách nói:

- Đã bắt được Tiêu Lĩnh Vu rồi thì bà cháu lão phu nhân bất tất phải đến tham kiến Thẩm đại trang chúa cùng Tiêu Dao đạo trưởng nữa.

Vu Bà Bà thủng thẳng hỏi:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Mã Ba lạnh lùng hỏi:

- Thẩm đại trang chúa và Tiêu Dao đạo trưởng thỉnh hai vị hạ sơn chỉ vì mục đích đối phó với Tiêu Lĩnh Vu. Nay gã bị bắt rồi thì bản lãnh hai vị không giúp gì được trong đại cuộc đối phó với võ lâm nữa... Vu Bà Bà ngắt lời:

- Lão thân đã đàm luận với họ rồi. Sau khi bắt được Tiêu Lĩnh Vu, bà cháu lão thân liền dời khỏi giang hồ, về núi ẩn cư không hỏi đến chuyện võ lâm nữa.

Mã Ba lạnh lùng nói:

- Hai vị muốn quy ẩn thì anh em tại hạ đưa ngay hai vị về nhà cũng thế.

Dứt lời hắn giơ tay mặt lên.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng thấy chúng trở mặt, trong lòng tức giận muôn vàn, nhưng võ công thất tán thì chẳng thể cứu viện bà cháu Vu Bà Bà, mà chính mình cũng không còn cơ hội tẩu thoát.

Vu Bà Bà lạnh lùng hỏi:

- Hai vị muốn giết bà cháu lão thân chăng?

Mã Ba lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Sau khi hạ sát hai vị rồi thì công lao bắt được Tiêu Lĩnh Vu dĩ nhiên thuộc về anh em ta.

Vu Bà Bà cười lạt nói:

- Nếu lão thân giải độc cho Tiêu Lĩnh Vu thì e rằng nhị vị không phải là đối thủ của y.

Mã Ba sửng sốt một chút rồi cười khẩy hỏi:

- Chẳng lẽ Vu lão phu nhân không nghĩ là quá muộn rồi ư?

Vu Bà Bà trông chiều trời, lạnh lùng hỏi:

- Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử mời lão thân xuống núi để làm gì?

Mã Ba đáp:

- Vì lão phu nhân chuyên nghề dụng độc nên mời xuống để đối phó với Tiêu Lĩnh Vu.

Vu Bà Bà hỏi:

- Số người dùng độc trong võ lâm có đến hàng ngàn hàng vạn, nào chỉ một mình lão thân?

Mã Ba đáp:

- Một là lão phu nhân hạ độc rất cao minh, người thường không bì kịp, hai là lão phu nhân tham tiền bạc nên các vị đó mới quyết định mua lão phu nhân.

Vu Bà Bà hỏi:

- Cách hạ độc của lão thân có chỗ khác người, hai vị đã biết chưa?

Mã Ba đáp:

- Anh em tại hạ đã vâng lệnh đến đón bà cháu lão phu nhân thì dĩ nhiên đã biết rồi.

Vu Bà Bà nói:

- Các hạ thử nói cho nghe.

Mã Ba đáp:

- Phu nhân hạ độc mà người ta không biết là bị trúng độc... Đột nhiên gã cảnh giác, dừng lại không nói nữa.

Vu Bà Bà cười lạt đáp:

- Đúng thế! Hai vị có chỗ lầm lẫn lớn, lão thân tưởng phải nói rõ cho hai vị nghe.

Mã Ba hỏi:

- Lầm lẫn chỗ nào?

Vu Bà Bà đáp:

- Giả tỷ hai vị không dùng tiếng địa phương ở Lĩnh Nam để nói chuyện với nhau mà cứ ra tay đột ngột thì lão thân tất không kịp đề phòng. Nhưng hai vị dùng thổ âm trao đổi, lão thân chẳng thể không cẩn thận.

Mã Ba cười lạt nói:

- Tánh mạng của hai bà cháu lão phu nhân ở trong tay anh em tại hạ thì lo gì lão phu nhân không đưa thuốc giải ra?

Vu Bà Bà lạnh lùng đáp:

- Nếu lão thân có đưa thuốc giải ra thì các vị có tha mạng lão thân mới ưng chịu. Đáng tiếc là hai vị định hạ sát bà cháu lão thân, hung tâm lộ liễu sớm quá... Mã Ba ngắt lời:

- Bây giờ tại hạ ưng chịu buông tha cho bà cháu lão phu nhân.

Vu Bà Bà lạnh lùng đáp:

Muộn quá rồi. Lão thân không thể tin lời hai vị được nữa.

Mã Ba quay lại ngó Nhị ma nói:

- Lão nhị! Hãy vận khí xem có đúng là đã bị trúng độc của lão yêu bà này không?

Nhị ma thử vận khí rồi đáp:

- Tiểu đệ không phát giác ra điều chi khác lạ.

Mã Ba nhìn Vu Bà Bà nói:

- Lão phu nhân mà còn buông lời hăm dọa thì thật khiến người ta cười cho thúi óc.

Vu Bà Bà cười khẩy đáp:

- Hai bà cháu lão thân đổi lấy mạng hai vị thì chết cũng không có gì đáng tiếc.

Hai vị cứ việc động thủ đi.

Mã Ba đưa tay trái điểm vào huyệt mạch Vu Bà Bà rồi thử vận động chân khí thì thấy khí huyết lưu thông điều hòa, chẳng thấy triệu chứng chi trúng độc. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- "Cách dùng độc của mụ này khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Ta hãy tin là thực còn hơn nghĩ là không. Vả lại bà cháu mụ cùng Tiêu Lĩnh Vu đều ở trong tay ta rồi, muốn giết lúc nào mà chẳng được." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn lạnh lùng nói:

- Dù Vu lão phu nhân có hạ chất kỳ độc vào mình tại hạ nhưng chẳng lẽ lão phu nhân đem theo thuốc giải trong mình mà tại hạ không lấy được ư?

Vu Bà Bà chậm rãi nói:

- Trong mình lão thân có đến hàng trăm thứ thuốc. Nếu hai vị tự tin có thể lựa chọn được đúng thuốc giải thì cứ việc yên tâm mà giết bà cháu lão thân đi.

Mã Ba cười lạt hỏi:

- Chất độc mà lão phu nhân thi triển vào người anh em tại hạ chừng bao lâu sẽ phát tác.

Vu Bà Bà đáp:

- Chỉ trong vòng mười hai canh giờ.

Mã Ba hỏi:

- Nếu đến hạn mà không phát tác thì sao?

Vu Bà Bà đáp:

- Lão thân cam chịu hai vị trừng phạt.

Mã Ba nói:

- Được rồi. Đây chính là miệng lão phu nhân nói ra. Đến lúc ấy tại hạ hãy giết lệnh tiểu tôn trước.

Hắn quay lại bảo Nhị ma:

- Hãy phế bỏ hai tay dùng độc của mụ đi.

Nhị ma dạ một tiếng rồi vặn gẫy cổ tay Vu Bà Bà.

Trong bóng đêm chỉ thấy Vu Bà Bà toát mồ hôi trán. Mụ nghiến răng chịu đựng, không bật tiếng rên la.

Tiêu Lĩnh Vu than thầm:

- "Vu Bà Bà là người giảo quyệt, nhưng Lĩnh Nam song ma càng tàn độc hơn.

Mụ bị khổ nhục cũng là đáng kiếp." Vu Dung thấy tổ mẫu bị bẻ gẫy tay trong lòng đau xót, vừa khóc vừa la:

- Nhưng nhưng ơi!

Vu Bà Bà lạnh lùng nói:

- Chút đau khổ này thì có ăn thua gì? Đừng khóc nữa.

Vu Dung tuy dừng khóc nhưng hai hàng châu lệ vẫn lã chã tuôn không ngớt.

Vu Bà Bà nhìn vào mặt Mã Ba nói:

- Bây giờ lão thân muốn đàm phán với hai vị, chắc hai vị cũng không chịu tiếp?

Mã Ba đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chưa phát tác ra đã bị trúng độc thì chưa muốn tiếp thụ lời hăm dọa.

Vu Bà Bà hỏi:

- Nếu vậy chờ đến khi chất độc phát tác hai vị mới chịu đàm phán hay sao?

Mã Ba đáp:

- Khi đó anh em tại hạ để tự cứu mình hoặc giả ưng chịu lời yêu cầu của lão phu nhân. Nhưng tại hạ cũng nói trước là yêu sách không nên nặng quá.

Vu Bà Bà hững hờ đáp:

- Để đến lúc đó hẳn tính.

Mã Ba quay lại bảo Nhị ma:

- Lão nhị! Nơi đây không dừng lâu được, chúng ta phải lên đường ngay.

Nhị ma chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu Lĩnh Vu có rất nhiều bạn hữu trên giang hồ, e rằng trên đường tất có người giải cứu.

Mã Ba hỏi:

- Theo ý lão nhị thì sao?

Nhị ma đáp:

- Chi bằng giết quách gã đi. Đem đầu y về ra mắt Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao đạo trưởng cũng vậy.

Bách Lý Băng kinh hãi vô cùng mà không biết làm thế nào. nàng lẩm bẩm:

- “Bất cứ giá nào ta cũng phải tìm cách bảo toàn tánh mạng cho đại ca mới được.” Bỗng nghe Vu Bà Bà ngửa mặt lên trời, cười rộ không ngớt.

Mã Ba tức giận hỏi:

- Mụ cười gì?

Vu Bà Bà bị thương ở cạnh sườn rất nặng. Mụ cười rộ làm động vết thương đau đớn vô cùng. Mụ cố nhịn đau chờ Mã Ba hỏi mới dừng tiếng cười lại đáp:

- Lão thân cười hai vị ngu dốt quá chừng. Thế mà lão thân lại trúng kế hai vị thì còn gì đáng tức cười hơn nữa?

Mã Ba hỏi:

- Bọn ta ngu dốt chỗ nào?

Vu Bà Bà lạnh lùng hỏi lại:

- Hai vị muốn lão thân chỉ điểm ư?

Mã Ba đáp:

- Nếu lão phu nhân nói chầy nói cối thì đừng trách anh em tại hạ tàn độc.

Vu Bà Bà hỏi:

- Nếu lão thân nói hữu lý thì sao?

Mã Ba đáp:

- Nếu có lý thì dĩ nhiên anh em tại hạ sẽ tuân theo.

Vu Bà Bà nói:

- Được rồi! Vậy lão thân nói để hai vị rộng thêm phần kiến thức... Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu hai vị giết chết Tiêu Lĩnh Vu rồi đem thủ cấp gã về ra mắt Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử, thời gian đi đường quá lâu, đầu người hủ nát thì Thẩm Mộc Phong cùng Tiêu Dao Tử nhận ra thế nào được?

Dường như Lĩnh Nam song ma thấy mụ nói có lý nên lẳng lặng không nói gì.

Vu Bà Bà lạnh lùng nói tiếp:

- Dù cho hai vị có giữ cho cái đầu khỏi hủ nát thì đầu người cắt xuống cũng khác với đầu người sống. Lão thân đã hiểu võ công Tiêu Lĩnh Vu, quả nhiên không phải tầm thường. Bản lãnh hai vị có đủ bắt được Tiêu Lĩnh Vu không?

Mã Ba đáp:

- Trong tay bọn tại hạ có đầu người thì dĩ nhiên Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử phải tin tưởng.

Vu Bà Bà đáp:

- Nếu họ bảo hai vị mạo nhận công thưởng thì sao? Khi đó e rằng hai vị phải chịu thảm hình còn đau khổ gấp trăm lần lão thân bây giờ.

Mã Ba trầm ngâm một lát rồi nói:

- Mụ nói cũng có lý. Nhưng chúng ta nếu hành động đường hoàng đưa Tiêu Lĩnh Vu đi e rằng có điều bất lợi.

Vu Bà Bà thủng thẳng nói:

- Hai người ngu quá mà lại ám toán được lão thân thật khiến người ta phải bực mình.

Mã Ba gắt lên:

- Ta hỏi mụ có diệu kế gì khác không?

Vu Bà Bà đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Mã Ba hỏi ngay:

- Mụ nói cho ta hay được không?

Vu Bà Bà hỏi lại:

- Tại sao lão thân phải nói cho ngươi nghe?

Mã Ba đáp:

- Vì anh em tại hạ đã nắm sinh mạng hai bà cháu lão phu nhân trong tay.

Vu Bà Bà đáp:

- Giả tỷ ngươi giết hai bà cháu lão thân thì cũng khó lòng tránh khỏi chất độc phát tác mà chết.

Mã Ba hỏi:

- Mụ muốn sao mới chịu nói?

Vu Bà Bà đáp:

- Hai vị nên đối đãi với lão thân lịch sự một chút.

Lĩnh Nam song ma đưa mắt nhìn nhau rồi chắp tay nói:

- Bọn tại hạ xin lãnh giáo cao kiến của lão phu nhân.

Vu Bà Bà hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu hoá trang làm đạo nhân, chẳng lẽ hai vị không hóa trang được ư?

Mã Ba đáp:

- Lão phu nhân quả là cao kiến.

Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Chúng ta lên đường thôi.

Vu Bà Bà liếc mắt nhìn hai con ngựa cao lớn nói:

- Tiêu Lĩnh Vu trúng phải chất kỳ độc của lão thân, đã thất tán võ công không hành động được dễ dàng. Cần cho y cưỡi ngựa.

Mã Ba đáp:

- Gã là một tên yếu phạm của Thẩm đại trang chúa, dĩ nhiên cũng nên ưu đãi một chút.

Vu Bà Bà lại nói:

- Lão thân bị Tiêu Lĩnh Vu đả thương, tiểu tôn cũng bị điểm huyệt, đi lại rất khó khăn.

Mã Ba đáp:

- Được rồi! Hai bà cháu lão phu nhân cưỡi chung một ngựa.

Nhị ma xen vào:

- Không được! Phải phân khai hai bà cháu mụ ra.

Mã Ba đáp:

- Đúng thế!

Chương 56 - Trước tiểu miếu song ma đền tội

Thế rồi Tiêu Lĩnh Vu cùng Vu Dung cưỡi chung một ngựa, Bách Lý Băng và Vu Bà Bà cưỡi chung một con.

Vu Bà Bà tuy bị bẻ gãy hai cổ tay, hai chân cũng bị điểm mấy chỗ huyệt đạo, nhưng chân trái mụ còn sử dụng được. Mụ ngấm ngầm thao túng con tuấn mã, chọt cho chạy mau, lúc đi thong thả.

Lĩnh Nam song ma một người đi trước, một người đi sau áp giải mấy người cưỡi ngựa. Chúng muốn nhân lúc đêm tối đi cho thật lẹ, nhưng vì Vu Bà Bà cho ngựa chạy lúc nhanh lúc chậm, khiến cho họ cũng phải chạy theo lúc chậm lúc nhanh.

Bách Lý Băng cưỡi ngựa chung với Vu Bà Bà nhưng cô căm hận mụ vô cùng nên chẳng nói nửa lời.

Ngựa chạy tới bên một khu rừng. Vu Bà Bà đột nhiên thúc ngựa cho chạy thật nhanh quanh một góc rừng.

Nhị ma toan ra sức rượt theo thì nghe Đại ma quát:

- Còn Tiêu Lĩnh Vu và Vu Dung ở đây, chắc mụ không dám chạy xa đâu, bất tất phải rượt theo mụ nữa.

Vu Bà Bà chuyển qua góc rừng khẽ nói:

- Cô nương! Trong túi áo bên phải lão thân có một bình thuốc màu hồng. Cô nương và Tiêu Lĩnh Vu lấy mà uống để giải trừ chất độc và khôi phục lại võ công.

Bách Lý Băng chưa kịp trả lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Mã Ba đã đứng chặn trước ngựa, lạnh lùng nói:

- Vu lão phu nhân! Nếu lão phu nhân không muốn chịu đau khổ thì đừng giở trò gì hết. Phải giữ cho hai con ngựa cách nhau chừng một trượng.

Vu Bà Bà thủng thẳng đáp:

- Lão thân bị thương trầm trọng, tay lại bị gãy nát không thể thao túng được ngựa. Hơn nữa cô nương này thù ghét lão thân, không chịu hợp tác. Lúc ngựa chạy nhanh, lão thân không thể kìm hãm được.

Mã Ba hắng dặng một tiếng, đảo mắt nhìn Bách Lý Băng lạnh lùng nói:

- Nếu cô nương không chịu nhu thuận một chút thì sẽ phải chịu đau khổ đấy.

Bách Lý Băng chỉ lặng lặng không nói gì.

Mã Ba mở đường, con tuấn mã lại cất bước tiến về phía trước.

Vu Bà Bà quay lại ngó thấy Lĩnh Nam song ma đều đi sau ngựa của Tiêu Lĩnh Vu, liền khẽ bảo Bách Lý Băng:

- Thứ thuốc này chế luyện rất khó. Lão thân chỉ có một bình. Cô nương phải cẩn thận đừng để Song ma phát giác.

Bách Lý Băng bụng bảo dạ:

- "Bất luận chuyến này mụ có nói thật hay không thì ta cũng tin mụ một phen." Cô là người tinh tế, tuy đã biết chỗ Vu Bà Bà để thuốc giải, nhưng chưa dám thò tay ra lấy một cách khinh xuất vì sợ Song ma ngó thấy.

Đang lúc khó nghĩ, bỗng nghe tiếng thét "úi chao", tiếp theo đánh huỵch một tiếng như có người ngã ngựa.

Vu Bà Bà la lên:

- Không được ngược đãi tiểu tôn nữ của lão thân.

Bách Lý Băng thừa cơ móc lấy thuốc giải trong túi Vu Bà Bà dấu vào tay áo.

Cô quay đầu nhìn lại thấy người ngã ngựa là Vu Dung thì không khỏi khen thầm:

- "Con nha đầu này giả đò ngã ngựa để làm phân tâm Lĩnh Nam song ma thì thật thông minh." Lại nghe Nhị ma quát mắng:

- Con tiểu nha đầu thối tha này! Ngươi chưa mất hết võ công, bất quá chỉ bị điểm huyệt mấy chỗ làm sao lại ngã ngựa được? Hiển nhiên ngươi cố ý giở trò.

Mã Ba cười lạt nói:

- Lão nhị! Hãy kiếm một nơi lặng gió, chúng ta thu thập con nha đầu này rồi sẽ nói.

Nhị ma cười hô hố đáp:

- Đại ca nói phải lắm! Hai con nha đầu này thực khiến người ta phải rạo rực tâm hồn. Tiểu đệ cũng có ý như vậy, nhưng chưa dám nói ra mà thôi.

Mã Ba nói:

- Ta coi hai con nha đầu này dường như còn là xử nữ.

Nhị ma đáp:

- Vu Dung thì chắc đúng thế. Nhưng con nha đầu kia ngày đêm ở chung với Tiêu Lĩnh Vu thì còn tiết sạch giá trong thế nào được?

Bách Lý Băng nghe hai tên ma đầu nói vậy, trong lòng cực kỳ kinh hãi, nghĩ thầm:

- "Lúc này mình toàn thân bất lực. Vạn nhất bị hai tên ma đầu này cưỡng hiếp thì mình muốn chết cũng không được." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay cô mở nắp bình móc lấy một viên thuốc bỏ vào miệng. Cô định ngó lại màu thuốc rồi mới uống, nhưng nghe Song ma buông lời sàm dỡ, cô sợ quá bụng bảo dạ:

- “Dù có uống lầm thuốc độc cho chết đi cũng còn hơn để chúng làm ô nhục.” Vu Dung cố ý ngã ngựa để làm phân tâm Lĩnh Nam song ma, cô định thoá mạ lại mấy câu nhưng nghe hai tên nói chuyện dâm ô, cô cũng sợ quá không dám nói lên những lời bất nhã, chỉ đáp:

- Hai chân ta bị điểm huyệt, ngồi trên yên không vững.

Nhị ma cười lạt một tiếng rồi đưa tay chụp lấy Vu Dung đặt lên yên ngựa.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Lĩnh Nam song ma buông lời khinh bạc, trong lòng phẫn nộ vô cùng, nhưng khốn nỗi võ công chàng bị chất độc kiềm chế không thể phát huy được. Chàng chỉ thở dài.

Vu Dung thở dài nói:

- Tệ nhưng nhưng thật không nên hạ độc vào người các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ cười mát chứ không trả lời.

Chàng biết Lĩnh Nam song ma còn căm hận mình hơn cả Vu Dung, chàng chỉ nói một câu không cẩn thận là bị hai tên ác ma đánh đập khổ sở, nên đành lặng thinh.

Đoàn người ngựa đi được chừng hơn mười dặm nữa thì trời hừng sáng.

Nhị ma đột nhiên gia tăng cước lực chạy lại nắm lấy dây cương con ngựa mà Vu Bà Bà đang cưỡi rồi hỏi:

- Lão đại! Phía trước có một tòa tiểu miếu. Chúng ta hãy vào đó thu thập hai con nha đầu này rồi đi tiếp được chăng?

Đại ma đáp:

- Hay lắm! Hãy cho hai con nha đầu này nếm mùi đời rồi sẽ để chúng chết.

Bách Lý Băng và Vu Dung nghe hai tên nói rất khó nghe, nhưng các cô sợ quá, không dám lên tiếng bài bác.

Nhị ma dắt ngựa dẫn đường. Đi chừng hơn mười trượng quả thấy một tòa tiểu miếu ở trước mặt. Hắn lạnh lùng quát:

- Bốn vị tự ý xuống hay muốn tại hạ phải ra tay?

Vu Bà Bà nhảy xuống trước.

Bách Lý Băng, Vu Dung. Tiêu Lĩnh Vu lục tục nhảy xuống sau.

Nhị ma buộc ngựa vào gốc liễu trước miếu rồi hỏi:

- Các vị sao không vào đi? Chẳng lẽ còn chờ tại hạ mời nữa hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu cất bước đi lên trước Bách Lý Băng, chàng cất giọng buồn rầu nói:

- Băng Nhi! Ta đã làm hại Băng Nhi rồi.

Bách Lý Băng sa lệ đáp:

- Đại ca! Tiểu muội liều chết để giữ trong trắng.

Mã Ba giơ tay đập vào vai Tiêu Lĩnh Vu đánh “binh” một tiếng, người chàng bị hất ngã xa bốn năm thước.

Bách Lý Băng thét lên:

- Đại ca!

Rồi xông về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Mã Ba vươn tay ra chụp lấy cổ tay mặt Bách Lý Băng. roạc một tiếng, áo của cô rách toạc.

Vu Bà Bà nói:

- Hài tử! Ngươi hãy bình tĩnh vận khí điều tức.

Nhị ma vung tay tát đánh bốp một cái vào mặt Vu Bà Bà. Miệng mụ hộc máu tươi.

Trong bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người chỉ một mình Vu Bà Bà còn kháng cự được. Nhưng hai cổ tay mụ gãy nát, nội phủ cũng bị trọng thương, nhờ công lực thâm hậu mụ còn có thể vạn khí chống chọi, song mụ vẫn nhịn nhục chứ không cử động.

Nhị ma vươn tay ra chụp lấy Vu Dung, cười ha hả nói:

- Con nhỏ này! Đi theo nhưng nhưng ngươi có gì là thú. Ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo lão gia đi thưởng ngoạn những nơi danh thắng khắp thiên hạ.

Vu Dung căm hận đến cực điểm, nhưng bị điểm huyệt không sao phản kháng được, đành để cho hắn muốn làm gì thì làm.

Nhị ma thấy Vu Dung không trả lời liền cười ha hả nói:

- Tiểu cô nương! Cô không ưng thì lão phu đành dùng sức mạnh.

Hắn vươn tay xé rách áo Vu Dung.

Vu Bà Bà quát lớn:

- Dừng tay!

Nhị ma ngưng tiếng cười hỏi:

- Lão khất bà! Mụ có điều chi chỉ bảo?

Vu Bà Bà đưa mắt nhìn Bách Lý Băng thấy cô đứng nguyên nhắm mắt, dường như đang ngấm ngầm vận khí. Mụ nhủ thầm:

- “Chỉ hi vọng y đưa được thuốc giải vào tay Tiêu Lĩnh Vu.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng mụ đáp:

- Ngươi có muốn lấy tiểu tôn làm vợ thì phải thương lượng đàng hoàng. Hành động uy hiếp này có khác chi loài cầm thú.

Nhị ma cười rộ đáp:

- Lão phu đã bấy nhiêu tuổi đầu thì khi nào lệnh tôn nữ ưng thuận? Cái đó lão phu tự biết mình biết người.

Rồi hắn không lý gì đến Vu Bà Bà, tiếp tục xé áo Vu Dung.

Những tiếng roàng roạc vang lên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc áo Vu Dung đã bị xé rách gần hết. Trong bóng đêm thấp thoáng nhìn thấy làn da trắng như tuyết.

Vu Dung nhắm mắt đứng yên, chẳng nói năng gì mà cũng không cử động.

Mã Ba ngó thấy Nhị ma đã xé rách gần hết áo của Vu Dung, cũng động thủ xé áo Bách Lý Băng.

Luồng chân khí trong mình Bách Lý Băng chưa lưu thông được dễ dàng, nhưng vì tình thế cấp bách, cô không thể chờ được nữa. Đột nhiên cô quát to một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Mã Ba không kịp đề phòng, chút nữa trúng chưởng, hắn nghiêng mình né khỏi, đồng thời phóng chưởng phản kích.

Bách Lý Băng chân tay chưa được linh hoạt nhưng đã gắng gượng chống đỡ được. Cô thò tay vào tay áo lấy bình thuốc giải ra liệng cho Tiêu Lĩnh Vu hô:

- Đại ca! Đón lấy thuốc giải!

Một mặt cô vận động thủ cước tấn công Mã Ba.

Tiêu Lĩnh Vu bị Mã Ba đánh một chưởng, đầu nhức mắt hoa. Chàng nghe thấy Bách Lý Băng hô hoán mà không nhìn thấy bình thuốc giải liệng tới.

Bịch một tiếng, bình thuốc giải rơi xuống bên chàng.

Bách Lý Băng thi triển những chiêu thức tinh kỳ, tuy chân tay cô chưa vận động được linh hoạt nhưng thế công rất mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời Mã Ba bị tấn công ráo riết, không sao phản kích được. Hắn đành lớn tiếng quát:

- Lão nhị! Mau cướp lấy thuốc giải.

Nhị ma buông Vu Dung ra, chạy về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy Vu Dung há miệng phun máu tươi ra.

Hai bên cách nhau rất gần, Nhị ma lại không kịp đề phòng, bị máu tươi phun đầy mặt. Trong máu tươi có lẫn những mẩu thịt vụn đập vào hai mắt Nhị ma.

Nguyên Vu Dung tự biết khó lòng tránh khỏi bị ô nhục. Thị liền cắn nát lưỡi để toan bề tự sát. Thị thấy Bách Lý Băng ra tay tấn công Mã Ba, lại liệng thuốc giải cho Tiêu Lĩnh Vu liền vận khí lực toàn thân phun cả máu lẫn những mẩu lưỡi vào mặt Nhị ma.

Nhị ma hai tay bưng mặt. Hắn tức giận quát lớn:

- Con tiểu tiện nhân chết chém kia!

Hắn vung chân đá tới.

Vu Dung không làm sao né tránh được, bị Nhị ma đá trúng bụng. Thị rên lên một tiếng, người bị hất tung đi đập vào tường đánh “huỵch” một cái.

Vu Bà Bà kêu thét lên:

- Dung Nhi!

Mụ nghiêng mình xông tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này nhặt bình thuốc giải, mở nắp lấy một viên bỏ vào miệng nuốt.

Nhị ma đá văng Vu Dung đi rồi, lau máu trên mặt rồi chạy về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu uống thuốc giải rồi, lập tức vận khí điều tức.

Vu Bà Bà thấy Nhị ma đi về phía Tiêu Lĩnh Vu, mụ đang tiến về Vu Dung, đột nhiên xoay mình đâm đầu vào Nhị ma.

Nhị ma bị những mẩu lưỡi của Vu Dung bắn trúng hai mắt, tuy chưa bị trọng thương nhưng cũng đau nhức khó chịu, nước mắt chảy dàn dụa. Tai mắt kém phần linh mẫn, hắn bị Vu Bà Bà giữa đường biến đổi tâm ý húc đầu vào cạnh sườn.

Vu Bà Bà đang lúc bị trọng thương, lại vận toàn lực đánh một đòn. Tuy đắc thủ nhưng chính mụ cũng không chống chọi được, té xuống ngất đi.

Bách Lý Băng và Đại ma sau một hồi ác đấu, chân tay cô dần dần trở nên linh hoạt, thế công càng thêm mãnh liệt.

Đại Ma không ngờ một cô gái nhỏ tuổi như vậy mà thân thủ lợi hại thế. Hán kinh hãi vô cùng, muốn phản kích mà không đủ sức.

Nhị ma bị mấy vố cay liền trong lòng phẫn nộ vô cùng. Hắn đứng thẳng người lên, đề tụ chân khí vươn tay ra chụp lấy Tiêu Lĩnh Vu, miệng lớn tiếng thoá mạ:

- Mụ ăn xin kia! Lão phu hãy thu thập Tiêu Lĩnh Vu trước rồi sẽ tính đến bà cháu mụ.

Đột nhiên hắn thấy cổ tay tê chồn, huyệt mạch đã bị nắm giữ.

Tiêu Lĩnh Vu nội công tinh thâm. Chàng chỉ điều dưỡng một chút đã khôi phục phần nào nội lực. Chàng biết Lĩnh Nam song ma không phải hạng dễ chơi.

Trong lòng không nắm vững, chàng không dám ra tay một cách khinh xuất.

Bây giờ chàng thấy Nhị ma chụp tới liền xuất thủ cầm nã chụp lấy uyển mạch hắn.

Chàng ngưng thần nhìn ra thấy Bách Lý Băng quyền cước tung hoành, chiếm được thượng phong mới yên tâm một phần. Chàng vừa xiết chặt cổ tay Nhị ma vừa tiếp tục vận khí điều tức.

Bỗng nghe thanh âm Bách Lý Băng lọt vào tai:

- Đại ca ơi! Đại ca đã đỡ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta khá lắm rồi. Băng Nhi cứ dằng co với hắn, đừng để hắn chạy thoát.

Bách Lý Băng trong lòng mừng rỡ khôn tả, cô phấn khởi tinh thần nói lớn:

- Hắn không thể trốn thoát được.

Cô lập tức tấn công ráo riết hơn bằng những chiêu trí mạng, đòn nào cũng nhằm đánh vào những nơi yếu hại trong mình Mã Ba, bắt buộc hắn phải để hết tinh thần đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi nắm được huyệt mạch Nhị ma, chàng chưa ra tay tập kích, vẫn nhắm mắt đứng yên vận khí điều tức.

Nhị ma bị nắm giữ huyệt mạch không cạy cựa được, đành nhắm mắt chờ chết.

Hắn đứng lặng hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì mới mở mắt ra coi, thấy Tiêu Lĩnh Vu đành nhắm mắt vận khí điều tức thì không khỏi động tâm. ý niệm cầu sinh lại chỗi dậy. Hắn ngấm ngầm vận nội lực phóng chưởng đánh vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu đánh binh một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu sau một lúc điều dưỡng, công lực tăng lên rất nhiều, đồng thời Nhị ma bị nắm giữ uyển mạch, công lực bị ảnh hưởng rất nhiều, chưởng lực không lấy gì làm hùng hậu cho lắm. Tiêu Lĩnh Vu trúng chưởng chỉ bị lùi lại một bước.

Chàng mở mắt ra cười lạt nói:

- Hai vị nham hiểm tàn độc, không thể để sống được.

Dứt lời tay trái chàng gia tăng nội lực, xiết chặt năm ngón tay kéo mạnh một cái. Đồng thời tay mặt phóng chưởng đánh tới.

Nhị ma nửa người tê chồn, không thể né tránh. Phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng Thiên linh cái, hắn phọt óc ra mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay trái, thi thể Nhị ma té xuống đất.

Chàng quay đầu ngó sang thấy Bách Lý Băng phóng quyền chưởng đánh tới tấp. Mã Ba chỉ còn đường chống đỡ, không đủ lực phản kích. Chàng rảo bước tiến vào cửa miếu lớn tiếng nói:

- Băng Nhi! Băng Nhi đi cứu Vu Bà Bà cùng Vu cô nương, để tên này cho tiểu huynh thu thập.

Bách Lý Băng bản tính ngang ngạnh, nhưng đối với Tiêu Lĩnh Vu lại một mực nhu thuận. Cô vâng lời thu chiêu lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Đêm nay là lúc Lĩnh Nam song ma các ngươi tội ác đáo đầu phải chịu quả báo. Lệnh đệ đã lên đường xuống suối vàng, các hạ cũng nên đi thôi.

Mã Ba quay đầu nhìn lại thấy thi thể Nhị ma nằm lăn ra đó không khỏi rùng mình.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lên một bước nói tiếp:

- Mã Ba! Ta cho các hạ một cơ hội tìm đường sống. Vậy các hạ ra chiêu trước đi.

Mã Ba vốn khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu vô cùng. Lại thấy Nhị ma chết rồi. Tâm thần hắn rất hoang mang, đứng ngây người ra tựa hồ như chưa nghe thấy Tiêu Lĩnh Vu nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nói tiếp:

- Nếu ngươi không dám ra tay là tự bỏ mất cơ hội. Ta không rảnh để chờ ngươi nữa.

Chàng phóng chưởng đánh tới.

Mã Ba tung mình né tránh, chưa kịp phản kích thì phát chưởng thứ hai của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh tới.

Chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ thần tốc. Chàng tấn công luôn tám chưởng. Mã Ba chưa kịp phản kích chiêu nào, người đã phải chạy quanh không ngớt. Hắn luống cuống dẫm vào xác Nhị ma, xiêu người đi.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái phóng chưởng đánh binh một tiếng, trúng ngay vào vai hữu Mã Ba.

Phát chưởng cực kỳ trầm trọng, đánh gãy hết gân cốt Mã Ba. Hắn không chịu được rú lên một tiếng, lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu đã động sát khí, khi nào còn để hắn trốn thoát. Tay mặt chàng phóng chưởng đánh trúng ngực Mã Ba.

Mã Ba hộc máu tươi, lảo đảo người rồi té xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đánh chết Mã Ba rồi, tiến lại trước mặt Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Băng Nhi! Liệu còn cách nào cứu vãn cho bà cháu y không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Vu Bà Bà nguy đến nơi rồi. Tiểu muội đã trút chân khí vào người mụ mà thủy chung chẳng thấy phản ứng gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn Vu cô nương thì sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Vu Dung cắn đứt ngọn lưỡi, máu ra nhiều quá, e rằng cũng khó lòng cứu sống được. Tiểu muội đã điểm huyệt chỉ huyết cho y.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hỡi ơi! Nếu không nhờ y phun máu tươi vào mặt Nhị ma thì e rằng ta đã chết về tay hắn rồi.

Chàng vừa nói vừa vươn tay đỡ Vu Bà Bà dậy. Chàng lại bảo Bách Lý Băng:

- Băng Nhi hãy chiếu cố cho Vu cô nương. Ta thử dùng chân lực xem có cứu tỉnh được Vu Bà Bà được chăng? Dù chúng ta không cứu sống được cho hai vị thì ít ra cũng phải cứu tỉnh được trong giây lát để bà trăng trối hậu sự.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi xoay mình ôm Vu Dung dậy.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Vu Bà Bà ngồi lên, đặt tay mặt lên lưng mụ, thúc đẩy chân khí vào nội phủ.

Công lực chàng thâm hậu vô cùng, dĩ nhiên Bách Lý Băng không thể bì kịp.

Vu Bà Bà chỉ còn thoi thóp thở. Sau khi được Tiêu Lĩnh Vu trút chân khí vào, đột nhiên mụ hồi tỉnh lại Vu Bà Bà từ từ mở mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp! Lão thân...rất hối hận đã tàn nhẫn ...với ...các vị... Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Chuyện đã qua rồi, lão tiền bối không nên bận lòng.

Vu Bà Bà nói:

- Lão thân bị thương trầm trọng, biết mình không sống được nữa...Con người sắp chết nói điều phải...Lão thân tội nghiệt đã nhiều, chết không đánh tiếc... Nhưng tiểu tôn nữ Vu Dung... Mụ nói tới đây nổi cơn ho sù sụ phải dừng lại. Mụ thu hết tinh thần nói tiếp:

- Dung Nhi của lão thân...chưa từng làm việc gì bại hoại...mong Tiêu đại hiệp chiếu cố dùm... Mụ nói tới đây nghẹo cổ tắt hơi mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu cố gắng chút chân khí vào nhưng nguyên khí của Vu Bà Bà đã tiêu tan hết. Dù chàng cố gắng đến đâu cũng không vãn hồi được.

Tiêu Lĩnh Vu đặt thi thể Vu Bà Bà xuống, bước lại gần Bách Lý Băng thở dài hỏi:

- Băng Nhi! Tình trạng vị cô nương này thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Khó nói lắm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Sự việc đã đến thế này thì không thể câu nệ điều nam nữ thọ thọ bất thân được nữa." Chàng cúi xuống đưa tay trái đỡ lấy lưng Vu Dung, chú ý nhìn thấy thị hai mắt nhắm nghiền, dường như cố nhịn cơn đau đớn vô cùng.

Thật là một cảnh tượng thê thảm. Già trẻ nương nhau, nay một chết một trọng thương. Dù là người đã bị hai bà cháu mụ làm đau khổ cũng không khỏi thương thầm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi có mồi lửa không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không đem theo, nhưng trong mình Vu cô nương chắc có đá lửa.

Cô thò tay vào bọc của Vu Dung, quả nhiên tìm được đồ đánh lửa.

Tiêu Lĩnh Vu giải khai huyệt đạo cho Vu Dung rồi cạy răng thị ra thì thấy trong miệng thị máu tươi chảy ra không ngớt. Đầu lưỡi đã bị cắn đứt quá nửa. Máu tươi vẫn chảy ra không ngớt.

Chương 57 - Ngó chiêu bài tìm ra thương bát

Bách Lý Băng khẽ thở dài nói:

- Thật là thảm khốc!

Tiêu Lĩnh Vu buông tay khỏi Vu Dung, cất giọng ôn nhu nói:

- Cô nương! Cô nên nghe tại hạ nói vài lời.

Vu Dung chuyển động cặp mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ gật đầu.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Cô nương tuy bị thương rất nặng nhưng còn có thể cứu vãn được. Có điều cô phải quyết chí cầu sinnh thì bọn tại hạ mới có thể giúp cô được.

Chàng đang nói thì miệng Vu Dung lại hộc máu tươi ra.

Tiêu Lĩnh Vu điểm vào hai chỗ huyệt đạo nơi cổ Vu Dung rồi nói tiếp:

- Xin cô nương ráng bảo vệ nguyên khí, đừng để hao tổn thêm nữa.

Vu Dung xua tay ra hiệu.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành giải khai huyệt đạo cho thị.

Vu Dung hít một hơi chân khí, đột nhiên đứng dậy đi đến bên thi thể Vu Bà Bà quỳ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu muốn đưa tay ra dìu thị, nhưng cảm thấy có điều bất tiện lại thôi.

Vu Dung đưa tay vén áo Vu Bà Bà lên.

Lúc này trời sáng rồi, cảnh vật trong miếu đã trông rõ.

áo Vu Bà Bà rất nhiều túi mà túi nào cũng đựng đầy dược vật.

Vu Dung kiếm một cái bình ngọc, mở nắp đổ thuốc vào miệng rồi nuốt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng đứng bên ngơ ngác nhìn thị không hiểu dụng tâm của thị thế nào nên không tiện ra tay ngăn trở.

Vu Dung lại tìm trong túi Vu Bà Bà lấy ra mấy cái bình ngọc chuồn vào bọc.

Thị dùng ngón tay viết xuống đất mấy chữ: “ Tiện thiếp không còn đủ lực để mai táng thi thể cho tổ mẫu. Phiền hai vị đào hố chôn dùm. Ên đức ấy xin ghi vào phế phủ” Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Lệnh tổ mẫu tuy đã từ trần, nhưng Lĩnh Nam song ma cũng bị giết ngay đương trường. Thế là thù lớn đã trả. Mong rằng cô nương bớt nỗi bi ai, thuận theo biến cố. Việc mai táng lệnh tổ mẫu dĩ nhiên bọn tại hạ phải lo liệu.

Vu Dung lại viết xuống đất bốn chữ “ Đa tạ nhị vị” rồi đứng dậy chạy ra khỏi miếu như người điên.

Bách Lý Băng nói:

- Y bị thương rất nặng. Cả thể xác lẫn tinh thần đầu không chịu nổi tai nạn khốc liệt. Để y đi một mình thế nào được? Tiểu muội rượt theo bảo y quay về.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Hỡi ơi! Để mặc y đi. Bà cháu y nương nhau mà sống, biến cố này khiến y bị xúc động ghê gớm. Y phải tìm nơi vắng vẻ để khóc hết nước mắt mới vơi được nỗi uất ức trong lòng.

Bách Lý Băng nói:

- Nhưng y bị thương nặng quá. Than ôi! Một cô gái nhỏ tuổi mình bị trọng thương lại đầy lòng đau khổ. Một mình y trơ trọi giữa đời, không người chiếu cố.

Thật là tội nghiệp!

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi giải thích vì y bị trọng thương mới kích thích ý chí cầu sinh. Bằng y bình yên thì quyết không chịu được đòn cân não trầm trọng này.

Chàng đưa mắt nhìn thi thể Vu Bà Bà nói tiếp:

- Băng Nhi! Băng Nhi nghe lời ta để mặc y đi. Chúng ta lo liệu chôn cất cho Vu Bà Bà.

Bách Lý Băng dạ một tiếng. Hai người cùng động thủ khoét một lỗ lớn, đặt thi thể Vu Bà Bà xuống lấp đất lại.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn xác Lĩnh Nam song ma hỏi:

- Bây giờ chúng ta lại đào thêm một lỗ để chôn hai xác chết này nữa chứ?

Bách Lý Băng đáp:

- Hai tên này tội ác ngập đầu, để chúng chết phơi thây cho chó sói ăn thịt mới đáng đời.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đối với người đã chết, không nên ghi nhớ những điều cừu hận. Vả lại để hai xác chết này lại đây sẽ lọt vào tai mắt của Thẩm Mộc Phong. Hắn biết cơ mưu thất bại tất bày ra độc kế khác để hãm hại chúng ta.

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca nói phải lắm. Xem ra đại ca còn cơ trí hơn tiểu muội nhiều.

Hai người lại động thủ đào một lỗ lớn chôn táng thi thể Lĩnh Nam song ma.

Bách Lý Băng vỗ tay phủi bụi rồi hỏi:

- Đại ca! Chúng ta đi đâu bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Hay hơn hết là chúng ta đừng lộ diện, hãy dấu kín hành tung để ngấm ngầm thám thính hành động của Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Bây giờ chúng ta lại cải trang hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hiện nay Thẩm Mộc Phong đã coi ta là một tên cường địch, chắc hắn họa nhiều đồ hình gửi đi khắp nơi. Nếu ta không cải trang thì khó lòng tránh khỏi tai mắt của chúng.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Lần này chúng ta không nên cải trang làm đạo sĩ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo ý Băng Nhi thì nên hóa trang cách nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca giả làm một văn sĩ trung niên, tiểu muội giả làm tiểu đồng theo hầu được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Làm như vậy há chẳng để Băng Nhi thiệt thòi lắm ư?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

- Đại ca là bậc huynh trưởng... Bỗng cô đổi giọng thê lương nói tiếp:

- Ngày sau đại ca cùng Khâu tỷ tỷ thành việc đại sự, đừng quên thu tiểu muội làm một tên nha đầu.

Tuy cô ráng giữ bình thản, nét mặt tươi cười mà hai hàng châu lệ đầm đìa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ vuốt tóc Bách Lý Băng nói:

- Băng Nhi! Đừng nói vậy. Chúng ta từng xẻ chia hoạn nạn, sinh tử có nhau.

Con người há phải cây cỏ mà vô tình được? Tiểu huynh quên Băng Nhi thế nào được.

Bách Lý Băng bấy lâu vẫn giữ tình yêu tận đáy lòng. Bây giờ cô không nhịn được nữa, gục đầu vào vai Tiêu Lĩnh Vu khóc thút thít.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi, nâng mặt cô lên hỏi:

- Băng Nhi! Ta nói như vậy có chỗ nào không đúng.

Bách Lý Băng nghẹn ngào, nước mắt cô tuôn ra như suối làm ướt cả vạt áo trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Băng Nhi! Chuyện gì khiến Băng Nhi thương tâm như vậy?

Bách Lý Băng ngẩng mặt lên, lau nước mắt, cất giọng ôn nhu đáp:

- Tiểu muội không phải là thương tâm mà là rất khoan khoái. Đại ca hết lòng thương yêu tiểu muội như vậy, có lý nào tiểu muội không hiểu.

Dứt lời cô buông Tiêu Lĩnh Vu ra, chân tay nhảy múa trước tiểu miếu.

Mặt trời mới mọc, chiếu ánh vào khuôn mặt còn ngấn lệ của cô.

Tiêu Lĩnh Vu hai tay chắp sau lưng đứng ngắm cô nhảy múa.

Bách Lý Băng nhảy múa một hồi, đột nhiên vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu dang tay đón lấy thân hình Bách Lý Băng vọt tới rồi cười nói:

- Băng Nhi! Băng Nhi nhảy múa mềm mại quá.

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca thích coi thì hàng ngày tiểu muội sẽ nhảy múa cho đại ca coi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sau khi đại cuộc võ lâm bình định rồi, ta muốn Băng Nhi mặc quần áo màu nhảy múa theo tiếng tơ tiếng trúc.

Bách Lý Băng ồ lên một tiếng, buông Tiêu Lĩnh Vu ra nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hướng về phần một Vu Bà Bà vái một cái rồi cùng Bách Lý Băng song song chạy đi.

- o O o - Vào lúc giữa trưa, trên con đường lớn đi về phía Trường Sa xuất hiện một văn sĩ trung niên và một gã tiểu đồng áo xanh. Cặp chủ bộc này chính là Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng cải trang.

Tiêu Lĩnh Vu trông bốn phía không thấy có người liền quay lại nhìn Bách Lý Băng nói:

- Băng Nhi! Chúng ta để ý nếu thấy Triển Diệp Thanh cùng Đặng Nhất Lôi cũng đừng lên tiếng hô hoán, chỉ ngấm ngầm bảo vệ họ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Bọn họ chưa giải được chất kỳ độc, mất hết võ công, nếu gặp cường địch thì làm thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hỡi ơi! Giả tỷ bọn Lĩnh Nam song ma đừng nảy lòng tham, định cướp công thì nhất định chúng ta không thoát khỏi bước hiểm nghèo vừa qua.

Bách Lý Băng nói:

- Cái đó kêu rằng người hiền thì được trời giúp. Đại ca đầy lòng hiệp nghĩa dù gặp tai vạ bất trắc cũng được Hoàng thiên bảo hộ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thuyết nhân quả có hay không khó mà biết được. Nếu Lĩnh Nam song ma không nẩy lòng tham thì nhất định chúng ta phải chết.

Chàng nói tới đây đột nhiên im bặt.

Từ đằng xa tiếng vó ngựa vang lại. Một con tuấn mã đang lao nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn ra thì thấy người kỵ mã vừa bé nhỏ, thấp lùn, nằm phục xuống yên. Cái mũ xanh kéo sụp xuống mí mắt không sao nhìn rõ mặt.

Con ngựa lướt nhanh như bay qua chỗ hai người rồi phóng thẳng. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chờ người kia mất hút rồi nói:

- Thuật kỵ mã của người này rất tinh thâm mà con ngựa cũng thuộc loại thiên lý lương câu. Quyết y không phải khách thương, chúng ta cần để ý mới được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Chẳng lẽ đây cũng là nhãn tuyến của Thẩm Mộc Phong?

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Cái đó khó mà biết được. Trước khi chưa đủ chứng cớ tiểu huynh không dám đoán càn. Có điều Thẩm Mộc Phong quyết chẳng yên tâm về vụ Lĩnh Nam song ma, thế nào hắn cũng cho người theo dõi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao đại ca lại biết thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta chỉ đoán vậy mà thôi. Thẩm Mộc Phong đặt tai mắt khắp mọi nơi. Vu Bà Bà thi độc ở phạn điếm lại có đông người võ lâm, e rằng tai mắt của Thẩm Mộc Phong cũng trà trộn trong đám này.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người võ lâm hễ nghe nhắc đến Thẩm Mộc Phong đều kinh hãi vô cùng.

Dường như chẳng có việc gì là hắn không hay biết. Hầu hết các môn phái lớn trên võ lâm hắn đều đã mua chuộc được người nằm vùng làm gian tế cho hắn. Đáng tiếc mình không nhớ được hết những người đó.

Bách Lý Băng nói:

- Giả tỷ ta trừ được hết bọn gian tế của Thẩm Mộc Phong thì việc đối phó với hắn cũng chẳng khó khăn gì.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tôn Bất Tà lão tiền bối cùng Vô Vi đạo trưởng đã tìm cách trừ khử nhãn tuyến của hắn trên chốn giang hồ.

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu muội e rằng việc này rất khó khăn. Đại ca có hiểu được tình hình bố trí nhãn tuyến của hắn không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Quả là một cồn việc khó khăn, nhưng không phải là không thể làm được. Ta nghĩ rằng vụ này cũng có một đường dây liên quan. Chỉ cần tìm ra đầu mối là gỡ được dễ dàng. Không diệt trừ được toàn bộ thì ít ra cũng chặt đứt từng khúc khiến cho chương pháp của bọn chúng phải rối loạn, tai mắt mất linh mẫn.

Chàng quay lại nhìn Bách Lý Băng mỉm cười nói tiếp:

- Vụ này rất quan trọng, nhưng không thể gấp rút trong lúc nhất thời, phải chờ gặp Vô Vi đạo trưởng thương nghị mới biết. Vô Vi đạo trưởng cơ trí hơn người, Tôn Bất Tà lão tiền bối kiến văn quảng bác, may ra nghiên cứu được biện pháp hành động.

Bách Lý Băng gật đầu, không nói gì nữa, cất bước tiến về phía trước.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, mấy bữa liền vẫn không phát giác ra chuyện gì bất thường.

Tiêu Lĩnh Vu dọc đường vẫn lưu tâm mà chẳng thấy vết tích Triển Diệp Thanh cùng Đặng Nhất Lôi đâu.

Một hôm hai người tiến vào một toà tiểu trấn trong địa giới phủ Trường Sa vào lúc giữa trưa.

Tiêu Lĩnh Vu coi địa thế toà tiểu trấn này là mấu chốt giao thông đến thành Trường Sa. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Nếu Triển Diệp Thanh cùng Đặng Nhất Lôi đã gặp Vô Vi đạo trưởng tất hai vị tiền bối sẽ phái người điều tra hành tung chúng ta. Không chừng cả các vị cũng dời khỏi chỗ cũ rồi. Vậy ta bất tất phải vội vã tìm kiếm họ." Rồi chàng lẩm bẩm:

- "Thẩm Mộc Phong thấy mất tích Lĩnh Nam song ma, thế nào cũng bị một phen rối loạn. Chi bằng ta nhân cơ hội này ngấm ngầm điều tra xem hắn có hành động gì không rồi sẽ tính." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng tìm vào toà tửu lâu lớn nhất.

Lúc này đang lúc giữa trưa, trong tửu lâu rất đông khách.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm quan sát thực khách cùng cảnh vật trong toà tửu lâu.

Chàng thấy một người đứng tuổi ngồi bên cửa sổ mặt bắc có vẻ khả nghi, liền tìm một chỗ ngồi

tiện giám thị hắn.

Sau một lúc có người đưa cơm canh tới.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ăn cơm vừa ngấm ngầm chú ý đến cử động của người áo xanh đứng tuổi.

Người áo xanh vẫn không hay biết, tự rót rượu uống, thái độ rất ung dung.

Tiêu Lĩnh Vu ăn gần xong bữa mà người áo xanh vẫn ngồi yên không có cử động gì khác lạ. Chàng tự nhủ:

- "Ta chẳng thể ngồi đây canh hắn mãi được." Đột nhiên chàng thấy một hán tử quê mùa, tay cầm một chiêu bài bằng vải trắng đi vào tửu lâu.

Trên chiêu bài có đề mấy chữ " Coi tướng cho người thiên hạ" Tiêu Lĩnh Vu liền giơ tay vẫy gã nói:

- Mời tiểu huynh đệ vào đây.

Gã đồng tử tiến lại hỏi:

- Đại gia muốn coi tướng ư?

Bách Lý Băng quay lại ngó thấy thằng nhỏ này mới 12, 13 tuổi, đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc, chẳng có vẻ chi là người coi tướng. Cô rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- "Sao đại ca lại đi tin thằng con nít quê mùa này. Hay là đại có ngó thấy điều chi khả nghi?" Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu thần bốc! Tiểu thần bốc coi vận hạn tại hạ có khá không?

Tên tiểu đồng tử chưa ngó Tiêu Lĩnh Vu đã đáp:

- Gương mặt đại gia có tướng công hầu. Đáng tiếc có ẩn Tam sát. Không phá được Tam sát thì vĩnh viễn không có ngày lộ diện. Nhưng tiểu nhân không đủ đạo hạnh để phá Tam sát.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy phải kiếm ai để phá giải?

Đồng tử đáp:

- Tệ sư phụ mới làm được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lệnh sư hiện ở đâu?

Đồng tử đáp:

- ở ngoài thị trấn.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói:

- Hay lắm! Phiền tiểu huynh đệ dẫn tại hạ đi gặp lệnh sư.

Đồng tử giơ cao chiêu bài đi trước dẫn đường.

Bỗng nghe những tràng cười nổi lên. Hiển nhiên tửu khách trên lầu có ý chế nhạo Tiêu Lĩnh Vu bị thằng nhỏ quê mùa nói trăng nói cuội lừa gạt.

Bách Lý Băng tức giận vô cùng, những muốn quay lại mắng cho họ một trận.

Nhưng nàng ráng nhẫn nại, không phát tác.

Đồng tử dẫn Tiêu Lĩnh Vu ra ngoài thị trấn, đi chừng hơn hai dặm thì phía trước hiện ra một căn nhà gianh thấp thoáng trong rừng trúc.

Bách Lý Băng đảo mắt nhìn quanh thấy bốn bề vắng ngắt, ngoài gã đồng tử không một bóng người. Cô liền rảo bước tiến tới bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca đi kiếm lão coi tướng thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Hãy nhẫn nại một chút. Chỉ lát nữa là biết rõ chân tướng.

Đồng tử tiến đến trước căn nhà gianh mở tấm cổng phên ra nói:

- Sư phụ của tiểu tử ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí đề phòng, từ từ bước vào.

Chàng trông lên thì thấy một lão già râu tóc bạc phơ, mắt đeo nhãn kính ngồi nghiêm trang sau chiếc bàn gỗ.

Thuật hóa trang của lão tuy cao minh nhưng không tài nào dấu nổi cái bụng phệ.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm lão một hồi, khẽ hắng dặng nói:

- Thương huynh đệ!

Lão già bỏ kính ra, đứng bật dậy kinh hãi hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu tháo chòm râu giả, lau thuốc dịch dung đi rồi đáp:

Ta đây mà.

Lão già nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên quỳ phục xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu vội đỡ lão dậy nói:

- Thương huynh đệ! Đừng làm thế.

Nguyên lão chính là Thương Bát cải trang.

Thương Bát nói:

- Sau khi nghe tin đại ca bị Vu Bà Bà bắt sống, Vô Vi đạo trưởng cùng Tôn lão tiền bối kinh hãi vô cùng. Ngày đêm tụ hội cao thủ, phân phái đi điều tra đại ca lạc lõng nơi đâu. Đại ca là người lành được Hoàng thiên phù hộ, thoát hiểm về tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Biện pháp của Trương huynh đệ rất hay. Nhưng nếu ta không lên tòa tửu lâu đó mà đi thẳng tới Trường Sa thì cũng không gặp được.

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ đã làm mười hai tấm chiêu bài chia cho mười hai tên đồng tử đi tuần trong các khách sạn, tửu lâu ở vùng Trường Sa từ sáng sớm đến đêm khuya không lúc nào ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Nếu vậy thì thế nào cũng thấy.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca! Sao đại ca biết tên đồng tử kia là do Thương đại hiệp phái đi?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời thì Thương Bát đã hỏi lại:

- Phải chăng tôn giá là Bách Lý cô nương?

Bách Lý Băng đáp:

- Phải rồi! Tại sao đại hiệp lại biết là tiểu muội?

Thương Bát cười đáp:

- Tại hạ chỉ đoán vậy mà thôi.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ này chưa nói ra tưởng là kỳ lạ, nhưng khi hiểu rồi lại rất tầm thường. Tại hạ đã vẽ ám ký lên chiêu bài. Chỉ người nào không biết thì không coi ra thôi.

Bách Lý Băng nói:

- Biện pháp tuy chẳng khó gì, nhưng đại hiệp có nghĩ ra mới được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trong thành Trường Sa do ai trông coi?

Thương Bát đáp:

- Đỗ huynh đệ và Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tôn lão tiền bối hiện ở đâu?

Thương Bát đáp:

- Tôn lão tiền bối hướng dẫn bọn đệ tử Cái Bang cùng mấy tay cao thủ phái Võ Đương chia làm bốn tốp đi điều tra hành tung của Vu Bà Bà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đều bị trọng thương vì chất kỳ độc, lại mất hết võ công, tại sao họ đưa tin mau lẹ như vậy?

Thương Bát đáp:

- Hiện giờ Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh đã tới thành Trường Sa hay chưa thì tiểu đệ không hiểu. Nhưng lúc Vô Vi đạo trưởng báo tin cho tiểu đệ thì họ chưa về. Được tin này tiểu đệ rất đỗi bồn chồn, không kịp hỏi lại Vô Vi đạo trưởng lấy tin đó ở đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có cách nào kêu Tôn lão tiền bối trở về được không?

Thương Bát đáp:

- Chắc Vô Vi đạo trưởng có cách liên lạc được với các vị kia.

Chương 58 - Tiêu lĩnh vu dò la trà thất

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm! Thương huynh đệ tìm cách thông tri cho Vô Vi đạo trưởng hay đi, để lão nhân gia triệu Tôn lão tiền bối cùng những tay cao thủ trở về, bất tất phải điều tra hành tung của Vu Bà Bà nữa.

Thương Bát hỏi:

- Vu Bà Bà đã chết về tay đại ca rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vu Bà Bà bị Lĩnh Nam song ma đả thương trầm trọng mà chết.

Thương Bát hỏi:

- Còn Lĩnh Nam song ma thì sao?

Lĩnh Nam song ma là người tàn độc, tiểu huynh đã trừ diệt rồi.

Thương Bát nói:

- Bây giờ đại ca đi gặp Vô Vi đạo trưởng chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hiện giờ tiểu huynh chưa tiện đến bái kiến lão nhân gia vì tiểu huynh còn phải ngấm ngầm điều tra hành động của Thẩm Mộc Phong.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Thẩm Mộc Phong đã hợp tác với Tứ Hải quân chủ. Các vị đã hay tin này chưa?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ cũng nghe phong thanh như vậy, nhưng chưa hiểu rõ tình hình.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Gần đây bọn thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong hoạt động thế nào?

Thương Bát đáp:

- Mấy bữa trước Thẩm Mộc Phong có xuất hiện một lần ở thành Trường Sa, nhưng lại mất tích liền, chẳng hiểu hắn ẩn thân ở đâu? Người trong Bách Hoa sơn trang thường thường vẫn có hoạt động, nhưng mấy bữa nay đột nhiên trầm lặng, không thấy có động tĩnh gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Chắc bọn chúng đang chờ đợi tin tức của Vu Bà Bà cùng Lĩnh Nam song ma.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh đoán là Thẩm Mộc Phong tất có một phân đà bí mật ở thành Trường Sa. Trong vòng trăn dặm đều thuộc về nhãn tuyến của phân đà này trông coi, không chừng hắn ẩn thân ngay trong phân đà này.

Chàng nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Thương Bát hỏi:

- Theo ý đại ca thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu chúng ta phá được phân đà tại Trường Sa của hắn thì Thẩm Mộc Phong mất hết tai mắt trong vòng trăm dặm vuông. Dù không phá huỷ được, chúng ta cũng cần biết phân đà đặt ở đâu để khống chế hành động của chúng và khi cần có thể dùng kế phản gián.

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ lập tức đi gặp Vô Vi đạo trưởng đem ý kiến của đại ca thương nghị với lão nhân gia và phái người do thám bọn họ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Chúng ta chia nhau mà hành động. Tiểu huynh cùng Bách Lý cô nương vẫn cải trang trà trộn vào thành Trường Sa.

Thương Bát hỏi:

- Tiểu đệ thường phái người đến liên lạc với đại ca nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu không cần thiết thì đừng liên lạc thường xuyên. Bọn người Bách Hoa sơn trang chưa đình chỉ hoạt động mà chỉ rút vào bí mật mà thôi. Không nên để bọn chúng khám phá ra hành tung của tiểu huynh. Thương huynh đệ chỉ báo cho Vô Vi đạo trưởng hay, đừng để nhiều người hay biết vụ này, dễ tiết lộ cơ mưu. Địch nhân bí mật thì ta cũng phải bí mật đối phó, khiến Thẩm Mộc Phong trở tay không kịp.

Sau mấy tháng cách mặt, Thương Bát nhận thấy Tiêu Lĩnh Vu đã lão luyện hơn trước rất nhiều. Cơ trí chàng đều cao hơn người một bậc. Hắn mừng thầm đáp:

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó tên đồng tử cầm chiêu bài nói:

- Gã này đã biết mấu chốt cơ quan, nhưng ta không thể hành động như cổ nhân, hỏi thăm đường rồi hạ sát. Vậy Thương huynh đệ thưởng cho gã một ít tiền rồi cấp tốc dời khỏi nơi đây.

Thương Bát đáp:

- Đại ca yên tâm. Tiểu đệ biết cách xử lý.

Tiêu Lĩnh Vu đeo râu hóa trang lại rồi nói:

- Thương huynh đệ! Huynh đệ chớ nên gia hại gã đồng tử này.

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ không dám đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Tiểu huynh đi trước một bước.

Thương Bát theo sau Tiêu Lĩnh Vu, khẽ dặn chàng về ám ký để liên lạc với Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước nghe gã dặn xong liền nói:

- Hay lắm! Tiểu huynh nhớ cả rồi.

Thương Bát mỉm cười đáp:

- Hội Tiên lâu và Thất Trạch trà viên đều là nơi thường có người của Bách Hoa sơn trang lui tới.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hay lắm! Chúng ta sẽ tới hai chỗ đó coi xem thế nào.

Thương Bát chắp tay nói:

- Xin từ biệt đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay một cái rồi cùng Bách Lý Băng rảo bước đi ngay.

Hai người lên đường lớn thủng thẳng tiến vào thành Trường Sa.

Bách Lý Băng bỗng cảm thấy sau lưng có người theo dõi. Cô quay đầu nhìn lại phía sau quả thấy có một đại hán mặc áo bào đen, lưng thắt đai xanh đi theo cách chừng ba bốn trượng. Cô toan cảnh báo cho Tiêu Lĩnh Vu thì chàng đã lên tiếng trước:

- Băng Nhi! Đừng dòm ngó gì bọn họ, cứ lờ đi như không có chuyện gì.

Bách Lý Băng lẩm bẩm:

- Té ra đại ca cũng biết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đã có định kiến, đi thẳng đến đường phố đông người.

Bách Lý Băng tự nhủ:

- “Té ra y đã thuộc đường mà ta lại tưởng y đi bừa bãi.” Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên thấy Thất Trạch trà đồ quy mô rộng lớn.

Vào trong cổng lớn là một đại viên rất rộng, trên đầu căng bình bạt, xung quanh bầy đầy những

chậu hoa. Trong viện vô số bàn gỗ ghế tre, muốn ngồi muốn nằm đều có chỗ.

Trước cửa viện một tên tên tiểu bảo áo xanh nghiêng mình thi lễ nói:

- Mời nhị vị vào trong ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu khẽ đáp:

- Phiền tiểu huynh đệ dẫn đường cho.

Tiểu bảo khom lưng đáp:

- Đại gia khách khí quá. Tiểu nhân không dám đâu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy toà viên này rất rộng, đã có đến năm chục khách ngồi. Nhiều người nằm ngả trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh còn để bình trà. Nhiều người ngồi quanh bàn có để bình rượu và mấy món nhắm thường, vừa uống rượu vừa nói chuyện. Toà Thất Trạch trà đồ này có bán cả rượu và đồ nhắm.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó tình thế trong viện vừa hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Sau quý viện còn chỗ ngồi không?

Tiểu bảo đáp:

- Thưa có. Thất Trạch trà đồ có ba tòa viện. Ngoài nhà rạp này, những viện bên trong mà đầy khách thì ít ra có đến ngàn người.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Tại hạ được nghe danh Thất Trạch trà đồ đã lâu. Bữa nay mới được mắt thấy.

Quả nhiên phi thường.

Tiểu bảo nói:

- Mời hai vị ngồi chơi để tiểu nhân đi pha trà.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hãy khoan!

Tiểu bảo quay lại hỏi:

- Đại gia có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thất Trạch trà đồ nổi danh khắp thiên hạ. Tại hạ muốn được thưởng thức một phen được chăng?

Tiểu bảo cười đáp:

- Đại gia dạy quá lời rồi. Thất Trạch trà đồ là nơi làm ăn có quy củ. Quý khách muốn vào viện

nào uống trà là tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đã vậy mời tiểu huynh đệ dẫn đường cho.

Tiểu bảo lắc đầu đáp:

- Trong mỗi viện ở Thất Trạch trà đồ đều có người đón tiếp. Tiểu nhân chỉ tiếp đãi những người vào trong trà bằng này.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- "Quán trà mà cũng đặt ra phép tắc như vậy thật không phải tầm thường. Ta cần coi kỹ xem sao." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói:

- Đa tạ tiểu huynh đệ chỉ điểm.

Chàng từ từ tiến vào.

Bách Lý Băng thủy chung không nói nửa lời, lầm lũi theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua trà bằng, tiến vào một khuôn cửa. Trong là một sảnh đường, cách bố trí cực kỳ thanh nhã.

Bốn mặt đều một màu trắng. Bàn trắng, ghế trắng. Cả bình trà, chung trà cũng một màu trắng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Quán ngoài kia kêu bằng trà bằng thì chắc căn đại sảnh này kêu bằng tiền sảnh." Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một tên bồi trà mặc áo trắng chạy tới nói:

Mời hai vị ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn tên bồi trà này lối chừng 21, 22 tuổi. Gã mặc áo trắng, quần trắng, cả khăn bịt đầu cũng màu trắng. Gã không còn nhỏ tuổi nhưng không có vẻ là người học võ. Chàng liền hỏi:

- Đây mới là tiền sảnh phải không?

Tiểu bảo đáp:

- Đúng rồi! Hai vị muốn vào trung sảnh ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Tiền sảnh, trung sảnh có rồi, vậy hẳn còn toà hậu sảnh nữa. Nếu kể cả toà trà bằng nữa thì ra Thất Trạch trà viên có tất cả bốn viện." Lại nghe tiểu bảo áo trắng nói:

- Mời đại gia qua bên này.

Gã nghiêng mình đi trước dẫn đường. Gã quanh qua góc tiền sảnh dẫn tới một vòm cửa tròn, đi vào cổng tò vò lát đá trắng. Hai bên cổng bày chậu hoa thơm ngát.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- “Tiền sảnh đã thế, chắc trung sảnh còn sang hơn.” Tiểu bảo áo trắng đưa Tiêu Lĩnh Vu hết cổng tò vò rồi nói:

- Mời hai vị thong thả đi vào.

Đoạn gã lui về tiền sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu ngoài mặt thản nhiên như không có chuyện gì vẫn ung dung cất bước mà trong lòng để ý cả đến từng gốc cây ngọn cỏ, ghi nhớ hết mọi cảnh vật vào lòng.

Đột nhiên chàng cảm thấy hình thế và cách bố trí ở viện này dường như đã thấy qua, nhưng trong lúc nhất thời chàng không nghĩ ra được đã gặp ở đâu?

Đi hết cổng tò vò lát đá trắng, bước lên năm bậc đá là tới trung sảnh.

Cảnh vật ở trung sảnh toàn một màu vàng. Bàn ghế màu vàng, bảy tám tên bồi trà cũng mặc quần áo màu vàng.

Tiêu Lĩnh Vu chưa bước vào cửa đã có một tên tiểu bảo chạy ra xá dài đón tiếp.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt ngó thấy trong đại sảnh bày 15, 16 bộ bàn ghế, nhưng chỉ hai ba bàn là có khách ngồi uống trà. Cả thẩy chừng 13, 14 người.

Tiêu Lĩnh Vu dặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ muốn vào hậu sảnh thì đi ngả nào?

Tiểu bảo sửng sốt ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi ngập ngừng hỏi lại:

- Hai vị là...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Bọn tại hạ qua đây, nghe danh Thất Trạch trà viên muốn vào thưởng thức.

Tiểu bảo áo vàng cười đáp:

- Thế thì các vị không may rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiểu bảo đáp:

- Hậu sảnh đã hết chỗ ngồi. Đến mai mời hai vị tới sớm hơn một chút.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- “ở Thất Trạch trà đồ càng vào trong càng lịch sự. Không hiểu hậu sảnh ra sao? Nhất định ta phải tìm cách tiến vào coi mới được.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, mục quang chàng vẫn quan sát trung sảnh.

Đột nhiên chàng phát giác ra từ bốn bức tường cho tới rèm che, bàn ghế đều một màu vàng mới tinh, dường như mới tạo chưa lâu. Chàng không khỏi động tâm, hỏi:

- Các hạ là...

Tiểu bảo áo vàng ngắt lời:

- Không dám! Tiểu nhân chỉ là kẻ hầu trà trong tệ viện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ tới đây bao lâu rồi?

Tiểu bảo hơi sửng sốt hỏi lại:

- Đại gia là thường khách ở đây chăng?

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- "Thất Trạch trà viên này có điều quái dị, ta phải dùng trá ngữ hăm dọa hắn mới được." Chàng liền đáp:

- Trước đây một năm tại hạ thường tới đây mà dường như chưa được gặp các hạ.

Tiểu bảo chớp mắt hai cái rồi đáp:

- Tiểu nhân tới đây chưa đầy ba tháng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Con thỏ điêu ngoan phải có nhiều hang. Thẩm Mộc Phong đã có mật thất ở Trường Sa lại còn kinh doang Thất Trạch trà viên này nữa cũng chưa biết chừng.

Huống chi Thất Trạch trà viên này rất nổi danh ở Trường Sa. Những nhân vật võ lâm qua đây phần lớn đều đến thăm thú. Đây chính là nơi tốt nhất để đặt tai mắt." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thủng thẳng đáp:

- Nếu hậu sảnh không còn chỗ thì bọn tại hạ ngồi tạm ngoài trung sảnh này cũng được.

Tiểu bảo nghiêng mình đáp:

- Mời hai vị ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu đi vào giữa nhà ngồi xuống bàn. Chàng thấy 15, 16 bàn mà chỉ ba bàn có khách. Một bàn cũng có hai người như bên chàng, hai bàn kia mỗi bàn ngồi năm sáu người.

Tiểu bảo áo vàng bước nhẹ tiến lại hỏi:

- Hai vị dùng trà gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trước hết cho hai chung Long Tỉnh hàng thượng hảo.

Tiểu bảo dạ một tiếng, đi tới góc đại sảnh vén rèm tiến vào trong.

Tiêu Lĩnh Vu rất chú ý tới hành động của tên tiểu bảo áo vàng.

Sau một lát gã bưng ra một chiếc khay gỗ trên đặt hai chung thanh trà. Gã đưa đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng.

Từ ngày bị Vu Bà Bà ám toán, Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đã trở nên cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó chung trà rồi hỏi:

- Huynh đài lấy thêm cho một chung nữa.

Tiểu bảo hơi sửng sốt hỏi:

- Chỉ có hai vị đại gia thì lấy ba chung trà làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ phải cái tính quái gở là chỉ uống trà nước nhất.

Tiểu bảo dạ một tiếng rồi đi lấy thêm một chung trà nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chung trà trên tay tiểu bảo rồi đẩy chung trà trước mặt mình ra hỏi:

- Huynh đài ngồi uống với bọn tại hạ một chung được chăng?

Tiểu bảo đáp:

- Tiểu nhân không dám.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không hề chi. Khách mời thì cứ uống, dù chủ nhân biết cũng chẳng sao.

Tiểu bảo hỏi:

- Phải chăng quí khách hoài nghi trà của bản viện không được thanh khiết?

Gã không từ chối nữa, nâng chung trà lên uống một hớp rồi đặt xuống, nghiêng mình lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo tiểu bảo mở rèm đi vào, hồi lâu vẫn không thấy gã trở ra. Chàng liền dùng phép truyền âm nói:

- Băng Nhi! Tiểu bảo vào trong đã lâu mà không thấy xuất hiện đủ chứng minh trong trà này có điều chi cổ quái. Nhưng chúng bị khám phá quyết chẳng chịu bỏ qua. Kế này không thành tất chúng sẽ bày ra độc kế khác. Ta muốn tương kế tựu kế để vào trong coi. Vừa rồi Thương Bát nói về ám hiệu, Băng Nhi là người thông minh chắc đã thuộc lòng. Vậy Băng Nhi hãy dời khỏi đây trước ra ngoài chờ ta.

Nếu sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không thấy ta trở ra thì đi kiếm Thương Bát để báo cáo tình hình.

Bách Lý Băng chau mày dường như muốn bài bác, nhưng rồi cô nhẫn nại, chắp tay thi lễ rồi trở

gót đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu chờ Bách Lý Băng mất hút rồi mới giơ tay lên vẫy.

Một tên tiểu bảo áo vàng khác rảo bước tiến lại hỏi:

- Đại gia có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía gã rồi hỏi:

- Dường như vừa rồi không phải huynh đài đây đã bồi tiếp tại hạ?

Tiểu bảo đáp:

- Bọn tiểu nhân ai cũng như ai. Đại gia muốn điều chi xin cứ cho hay.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Tại hạ muốn kêu vị huynh đài vừa rồi để hỏi y một việc.

Tiểu bảo đáp:

- Những công việc ở Thất Trạch trà viên, tại hạ biết nhiều hơn hết. Đại gia muốn hỏi điều chi xin cứ hỏi tại hạ cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung trà lên nói:

- Hay lắm! Vậy mời huynh đài uống chung trà này.

Tiểu bảo ngơ ngác đáp:

- Điểm này không phù hợp với quy củ của tệ viện. Tiểu nhân không dám.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Không sao đâu. Huynh đài cứ uống đi.

Tiểu bảo muốn lui ra nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy ấn xuống ghế, bắt buộc y phải uống một hớp trà.

Những khách trong đại sảnh tuy ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu nắm tiểu bảo nhưng hai người nói năng rất nhẹ nhàng, không ra kiểu gây lộn nên họ cũng mặc kệ.

Chẳng mấy chốc Tiêu Lĩnh Vu đã lần lượt gọi đến năm tên tiểu bảo lại uống một hớp trà rồi chúng đều lẩn vào nội viện.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn chúng chẳng thà chịu uống độc trà chứ không chịu to tiếng cãi lại thì nghĩ thầm trong bụng:

- “Chắc là trà viện này có quy củ như vậy. Vì chúng sợ tiếng tăm đồn đại ra ngoài nên chẳng thà chịu uống độc trà chứ nhất định không gây lộn với khách.” Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên tấm rèm lay động. Một đại hán áo vàng đứng tuổi tiến ra nghiêng mình nói:

- Bọn tiểu bảo đều nhỏ tuổi, hầu hạ không được chu đáo, đắc tội với đại gia.

Hiện chúng đang bị chủ nhân trách mắng. Năm tên kia đã phạm điều chi với đại gia, tiểu nhân có điều chưa hiểu?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Có chuyện chi đâu?

Đại hán áo vàng nói:

- Bọn tiểu nhân mở quán đối với ai cũng nhã nhặn, mà sao chúng dám có điều bất lịch sự với đại gia? Tệ chủ nhân nổi cơn thịnh nộ muốn đuổi chúng hết. Vụ này có liên quan tới chén cơm của chúng, xin đại gia...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đó là việc riêng của Thất Trạch trà viên, có liên quan chi tới tại hạ.

Đại hán áo vàng đáp:

- Dĩ nhiên không liên quan chi tới đại gia. Nhưng sự việc ở nơi đại gia xảy ra.

Xin đại gia nói dùm cho một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu mắng thầm trong bụng:

- "Cái quỷ kế nông cạn của các ngươi mà cũng đòi thi hành với ta ư?" Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi lại:

- Tại hạ làm gì được hân hạnh thế?

Đại hán áo vàng đáp:

- Cởi nhạc phải do người đeo nhạc. Tuy đại gia chưa từng quen biết tệ chủ nhân, nhưng đại gia là người đương sự, lời nói mới có hiệu quả.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy thì mời quí chủ nhân ra đây để tại hạ giải thích với y là xong.

Đại hán áo vàng đáp:

- Tệ chủ nhân đang cơn thịnh nộ, tiểu nhân không dám kinh động. Vậy mời đại gia vào giúp cho.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi:

- Quí chủ nhân hiện ở đâu?

Đại hán áo vàng đáp:

- Hiện ở trong nội thất.

Chương 59 - Tiêu lĩnh vu liên tiếp hạ địch nhân

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Quí chủ nhân đã không chịu khuất giá, vậy tại hạ đành vào thỉnh giáo vậy.

Đại hán áo vàng đáp:

- Đại gia rộng lượng thế, nếu là nhân vật võ lâm tất là nhân vật hào kiệt một phương.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Nhưng tại hạ phiêu bạt giang hồ, hành tung vô định chứ chẳng phải hào kiệt một phương như lời huynh đài.

Đại hán áo vàng nói:

- Tiểu nhân xin dẫn đường cho đại gia.

Rồi hắn cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Bọn chúng đã pha chất độc vào trà thì tất có tài dùng độc. Ta chẳng thể không đề phòng." Chàng thò tay vào bọc, lấy bao da giao đeo vào tay.

Đại hán áo vàng dẫn Tiêu Lĩnh Vu tới cửa phòng, vén rèm lên nói:

- Mời đại gia vào.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ chân khí, cất bước tiến vào.

Đi hết cái cổng tò vò dài chừng hơn trượng thì trước mặt về mé hữu lộ ra một khuôn cửa.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Mời ông bạn lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu dương mắt lên nhìn thì thấy trong nhà sáng lờ mờ, cảnh vật nhìn không rõ. Nhưng chàng ỷ mình tài cao lớn mật, thản nhiên đi vào.

Chàng vừa bước chân qua khỏi cửa, đột nhiên một dây chỉ phong từ mé hữu vọt tới nhằm điểm vào huyệt Trung Phủ.

Tiêu Lĩnh Vu hơi nghiêng mình né tránh cho chỉ phong của đối phương điểm trệch đi. Chàng hít một hơi chân khí phong toả hô hấp, giả vờ ngã lăn ra.

v Bỗng nghe tiếng cười ha hả:

- Chúng ta đề cao gã quá.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thì thấy người trong bóng tối tập kích mình mặc áo xanh. Chính là Đơn Hoành Chương, đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong.

Ngoài ra còn một đại hán mình mặc bào đen, đầu đội khăn đen, theo sau Đơn Hoành Chương đi tới.

Trong nhà không đủ ánh sáng, nhưng mục lực của Tiêu Lĩnh Vu tinh tường vô cùng, có thể trông rõ đại hán áo đen ăn mặc xốc xếch, nhất là tấm khăn vải đen lại chẳng ra kiểu cách gì hết. Trong lòng rất lấy làm kỳ, Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Cách ăn mặc của người này thật là chướng mắt. Nếu hắn cải trang thì thật là thuật hóa trang hết sức vụng về." Lại nghe đại hán áo đen hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Võ công của Thiếu trang chúa cực kỳ tinh thâm lại phóng chỉ nhanh như chớp thì dù là nhân vật vào hạng thượng thừa cũng khó lòng né tránh được.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Đại sư quá khen mà thôi. Đây không phải là võ công tại hạ cao thâm mà thực ra chúng ta đã đánh giá hắn quá đáng.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- "Hay lắm! Té ra hán tử áo đen là một nhà sư. Thảo nào cách phục trang của y có vẻ lố lăng." Lại nghe người mặc áo bào đen đáp:

- Bần tăng không thể ở lại lâu được. Bây giờ xin tạm biệt. Mong rằng Thiếu trang chúa chuyển trình ý kiến của bần tăng lên Thẩm đại trang chúa ngay cho.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Đại sư cứ yên tâm. Đêm nay tại hạ bái kiến gia sư sẽ trình bày ý kiến của đại sư trước tiên.

Người áo đen chắp tay trức ngực nói:

- Bần tăng xin cáo từ.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Gia sư đã nói nếu thành bá nghiệp võ lâm thì đại sư sẽ làm chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Người áo đen nghiêng mình nói:

- Bàn tăng hi vọng Thiếu trang chúa lựa lời để cho Đại trang chúa chú ý cho.

Dứt lời hắn trở gót đi ngay.

Đơn Hoành Chương thấy người áo đen đi xa rồi, vẫy tay một cái, hai hán tử từ trong bóng tối đi ra khiêng Tiêu Lĩnh Vu chạy về phía một tòa mật thất khác.

Tiêu Lĩnh Vu đã tai nghe mắt thất rõ ràng. Thất Trạch trà viên là một phân đà của Thẩm Mộc Phong nhưng không phải là nơi chính yếu. Theo khẩu khí của Đơn Hoành Chương thì Thẩm Mộc Phong dường như trú ngụ nơi khác.

Toà mật thất này bất quá chỉ là một căn phòng, trong nhà tối tăm vô cùng.

Đơn Hoành Chương theo sau hai đại hán tiến vào nói:

- Đốt đuốc lên! Ta muốn tra hỏi xem thằng lỏi này ở đâu đến?

Đại hán mé tả dạ một tiếng rồi đốt đuốc.

Trong nhà bây giờ đã sáng tỏ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thì thấy bốn bức vách nhẵn nhụi dị thường, dường như là những tấm thiết bản ghép lại thành căn buồng. Chàng tự nhủ:

- "Đây chắc là nơi chúng hành hình." Đơn Hoành Chương khép cửa sắt lại rồi giơ tay lên.

Tiêu Lĩnh Vu biết là gã sắp giải khai huyệt đạo cho mình nên không nhúc nhích.

Đơn Hoành Chương đập vào vai Tiêu Lĩnh Vu. Chàng giả vờ huyệt đạo được giải khai, đảo mắt nhìn quanh thở phào một cái.

Hai đại hán nắm lấy hai tay Tiêu Lĩnh Vu rồi đứng yên giữ lấy.

Tiêu Lĩnh Vu không phản kháng, ngấm ngầm vận khí.

Đơn Hoành Chương lạnh lùng lên tiếng:

- Các hạ thật là lớn mật.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Đơn Hoành Chương, giả vờ ngơ ngác hỏi:

- Tại hạ chẳng có thù oán gì với các vị mà các vị đối xử thế này là có dụng ý gì?

Đơn Hoành Chương cười lạt đáp:

- Người chân chính không nói chuyện giả dối. Các hạ đừng hòng liệng cát vào mắt Đơn mỗ. Nếu ông bạn không muốn chịu đau khổ về da thịt thì nên nói thật đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ muốn tại hạ nói gì?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tại hạ hỏi câu gì, ông bạn trả lời câu đó, nhưng cấm không được nói dối nửa chữ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Xin các hạ hỏi đi. Nếu tại hạ biết xin nói thật hết.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Tên họ và ngoại hiệu ông bạn là gì? Đến đây làm chi? Chịu lời uỷ thác của ai hay tự ý đi một mình?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Đồng, cũng có chút thanh danh trên chốn giang hồ, đi du lịch qua đây.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tiêu Đồng? Sao tại hạ chưa nghe ai nói đến danh tự này bao giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ hoạt động trên mặt nước.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- ¤ng bạn nói thế thì ra cũng là bằng hữu trên thủy tuyến?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ trước nay vẫn làm ăn trên mặt nước, rất ít khi lên lục địa nên không được biết các hạ.

Đơn Hoành Chương cười lạt đáp:

- Các hạ làm ăn trên mặt nước thì chẳng có liên quan gì tới Thất Trạch trà đồ của ta. Vậy các hạ tới đây có dụng ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ nhất thời động tính hiếu kỳ chứ chẳng có dụng ý gì hết.

Đơn Hoành Chương thủng thẳng hỏi:

- Trong mình các hạ có đem theo vật gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ngoài ít bạc vụn không có vật gì khác.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Nếu tại hạ lục tìm được vật gì khác thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Còn vài tấm áo thì đó cũng là những vật thường dụng.

Đơn Hoành Chương vẫy tay ra lệnh:

- Các ngươi hãy lục soát kỹ trong mình y.

Hai tên đại hán dạ một tiếng rồi dùng tay trái nắm lấy chàng. Chúng thò tay mặt vào sờ mó túi áo tìm kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí di chuyển thanh đoản kiếm ra chỗ khác.

Hai đại hán xục tìm một lúc rồi nói:

- Khải bẩm Thiếu trang chúa. Gã này không đeo binh khí mà cũng không có ám khí chi hết.

Đơn Hoành Chương chau mày ra chiều lấy làm kỳ nói:

- Xem chừng ông bạn không có ý đến đây để điều tra.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- “Coi tình hình này ta thử nhẫn nại thêm một chút hoặc giả có thể tra xét thêm nội tình.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp:

- Chẳng lẽ Thiếu trang chúa hoài nghi tại hạ đến đây để quấy rối...

Đơn Hoành Chương xẳng giọng:

- Câm miệng đi! Ngươi không đến đây để náo loạn thì sao liên tiếp bức bách tiểu bảo uống trà?

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Cái đó chỉ đáng trách Thiếu trang chúa dùng những tên thuộc hạ quá vụng về và thiếu trầm tĩnh. Tại hạ mới hỏi chúng mấy câu, họ đã hạ độc vào trà và lộ vẻ hoang mang lo sợ nên tại hạ mới nhìn ra chỗ sơ hở.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tuy các hạ ngẫu nhiên tới đây chứ chẳng có ý gì. Nhưng bọn tại hạ đã bắt các hạ, bắt cọp thì dễ mà tha cọp lại khó, hẳn các hạ cũng hiểu. Thất Trạch trà viên trước nay làm ăn rất có quy củ. Nhưng các hạ đã biết nội tình thì không thể buông tha được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thiếu trang chúa định đối xử với tại hạ bằng cách nào?

Đơn Hoành Chương trên mặt thoáng nở nụ cười đanh ác, lạnh lùng đáp:

- Giết các hạ đi là biện pháp an toàn nhất.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- “Xem chừng khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Bất luận ta giết chết hay bắt sống Đơn Hoành Chương cũng khiến Thẩm Mộc Phong biết tin tức ngay. Thế là rút mây động rừng.” Lại nghe Đơn Hoành Chương lạnh lùng nói tiếp:

- Các hạ bất tất phải sợ hãi. Tại hạ tuy quyết tâm hạ sát nhưng cũng để các hạ được chết một cách khoan khoái, không phải chịu sự đau khổ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thiếu trang chúa thật là từ bi.

Đơn Hoành Chương cười lạt nói:

- Tại hạ đánh xuống Thiên linh cái để các hạ ngất đi rồi chết, thật không đau khổ chi hết.

Hắn giơ tay mặt lên nhằm đánh xuống đỉnh đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Gần đây tuy Tiêu Lĩnh Vu tiến triển về nội công rất nhiều nhưng cũng không dám để Đơn Hoành Chương đánh xuống Thiên linh, vì tình thế bắt buộc chàng phải ra tay phản kích.

Chàng vận nội lực ra tay nhằm đánh vào huyệt Quan tiết của hai đại hán đang nắm giữ mình, đồng thời chàng vung chân phải đá vào bụng Đơn Hoành Chương.

Chàng lại gia tăng nội lực vào hai cánh tay hất hai đại hán xô vào trước ngực gã.

Đơn Hoành Chương chẳng khi nào lại ngờ đối phương lại ghê gớm đến thế.

Chỉ trong chớp mắt gã bị phản kích toàn diện. Tay mặt gã không thu về kịp, đập đánh chát xuống bả vai một đại hán. Tên này rú lên một tiếng, xương bả vai đã gãy lìa.

Dù sao Đơn Hoành Chương cũng là tay cao thủ hạng nhất. Hắn không kịp thu chưởng về mà người đã đề khí lùi lại ba bước tránh khỏi phát đá.

Tiêu Lĩnh Vu sấn lại vung chưởng đánh tới.

Đơn Hoành Chương miễn cưỡng đón đỡ. Nhưng thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu thần tốc phi thường, gã chỉ đỡ được ba chiêu đã bị Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng vai mé hữu một chưởng.

Hai đại hán thủ hạ Đơn Hoành Chương thì một gã đã bị trọng thương, gã còn lại thấy Đơn Hoành Chương bị hạ liền xông lại vung chưởng tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu búng tay mặt một cái, thi triển Đàn Chỉ thần công. Một dây chỉ phong xẹt ra kích trúng huyệt Thái dương đại hán.

Tên này rên lên một tiếng, ngã xuống chết ngay.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Đơn Hoành Chương hỏi:

- Trong này các hạ có bao nhiêu người?

Đơn Hoành Chương kinh hãi hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Rồi chàng hỏi lại:

- Nơi đây Bách Hoa sơn trang có bao nhiêu nhân thủ?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Trong căn hành thất này có ba người thì hai người kia đã chết rồi, chỉ còn một mình tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Nếu ngươi không chịu nói thật là phải chịu đau khổ đó.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Căn nhà bé nhỏ này chỉ đưa mắt nhìn qua là thấy rõ hết. Tại hạ lừa gạt các hạ thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Ta chỉ muốn đối phó với một mình Thẩm Mộc Phong và giải tán Bách Hoa sơn trang đặng tiêu trừ mối họa cho võ lâm. Ngươi bất quá chỉ là một kẻ nô dịch, giết đi chẳng có gì đáng tiếc mà để sống cũng chẳng có chi đáng ngại... Đơn Hoành Chương ngắt lời:

- Bậc đại trượng phu sợ gì chuyện sống chết. Tiêu đại hiệp muốn giết thì cứ hạ thủ chứ đừng hi vọng tại hạ khuất phục.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Xem chừng ngươi đã trúng bả rất nặng của Thẩm Mộc Phong, không thuốc nào chữa nổi nữa rồi. Tại hạ theo lệnh sư một thời gian đã học được mấy thủ đoạn tàn độc. Nếu ta giết ngươi ngay thì e rằng ngươi không được như nguyện.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Đại hiệp muốn thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta muốn ngươi chịu đau khổ, chết dần chết mòn rồi sau đó sẽ chết thật.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Các hạ nổi tiếng là đại hiệp mà thi triển thảm hình, không sợ nhơ danh hiệp nghĩa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó là đối với người khác. Còn lệnh sư thủ đoạn tàn độc, cổ kim không ai bằng. Nếu ta không dĩ độc công độc thì làm sao ngăn trở được tính hung ác của hắn...

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiện giờ ngươi chỉ còn một đường...

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Đường thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ngươi hợp tác với ta, hoàn toàn nghe ta điều động.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta sẽ để ngươi được sống sót. Lần này ta không giết ngươi, nhưng lần gặp sau thì...hừ hừ!...

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Thì sao? Đại hiệp nói đi.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng trầm trầm khẽ gọi:

- Thiếu trang chúa!

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Ta đã hứa lời thì quyết không hối hận. Ta tha chết cho ngươi, nhưng ngươi chớ có giở trò vận dụng tâm cơ là tự mình rước lấy cái chết.

Đơn Hoành Chương gật đầu không lên tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Bảo y vào đây.

Đơn Hoành Chương gật đầu rồi cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Người bên ngoài đáp:

- Tại hạ là Tam ân thủ Điêu Toàn.

Tiêu Lĩnh Vu điểm huyệt Đơn Hoành Chương rồi ẩn thân vào khe cửa.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Chỉ có một mình Điêu huynh thôi chứ?

Điêu Toàn đáp:

- Tại hạ cùng Độc hỏa Tỉnh Gia tới đây. Tỉnh Gia đang chờ ngoài tiền sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu ra hiệu cho Đơn Hoành Chương gọi Điêu Toàn vào.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi gọi:

- Mời Điêu huynh vào đây.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Điêu Toàn đẩy cửa sắt bước vào rất lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu định bụng lúc hắn vào sẽ phóng chỉ điểm huyệt. Nhưng Điêu Toàn là tay lão luyện xảo quyệt. Đơn Hoành Chương lặng im một lúc mới trả lời đã khiến hắn sinh lòng cảnh giác. Tay trái hộ vệ trước ngực, tay mặt phòng địch, hắn dùng thân pháp rất thần tốc xông vào. Người hắn vào trong nhà rồi, xoay tay mặt phóng ra một chưởng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã trải qua bao sóng to gió cả, kinh nghiệm tăng tiến rất nhiều. Nhưng những

điều tiểu tiết chàng vẫn chưa bằng người, thành ra không kịp đề phòng, để Điêu Toàn xông vào nhà được.

Đèn lửa trong nhà đã bị Tiêu Lĩnh Vu quạt tắt hết, tối đen như mực. Điêu Toàn vào trong nhà rồi, một chân vấp phải chân trái Đơn Hoành Chương, trượt sang mé tả.

Tiêu Lĩnh Vu xông lại phóng chưởng nhanh như gió đánh xuống vai phải Điêu Toàn.

Điêu Toàn vung tay trái đón tiếp thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu. Tay mặt nắm lại thành quyền đấm vào bụng dưới chàng.

Tiêu Lĩnh Vu gia tăng nội lực vào tay mặt để phóng chưởng. Chưởng lực hai bên đụng nhau, người chàng đã bước sang hai bước tránh khỏi thoi quyền của Điêu Toàn.

Điêu Toàn được người tặng cho ngoại hiệu là Tam âm thủ. Thế chưởng của hắn có chỗ lợi hại, ai đụng phải cũng bị thương nhưng hắn đối chưởng với Tiêu Lĩnh Vu lại hoàn toàn thất bại.

Hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng "sầm" rùng rợn.

Tay Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm nên không sợ chất độc.

Điêu Toàn cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, rên lên một tiếng lùi lại hai bước.

Đơn Hoành Chương nhìn rõ, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- "Xem chừng võ công gã này lại tăng tiến lên rất nhiều." Tiêu Lĩnh Vu tay mặt đả thương Điêu Toàn, tay trái chàng điểm lẹ vào huyệt đạo cạnh sườn hắn.

Điêu Toàn đã bị chấn động, đầu nhức mắt hoa. Tiêu Lĩnh Vu điểm trúng huyệt đạo hắn rồi hỏi:

- Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Điêu Toàn mắt nẩy đom đóm, lảo đảo một cái mới trấn tĩnh được. Hắn cất tiếng hỏi lại:

- Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Ngươi muốn chết thì ta chỉ cất tay một cái là xong. Bằng ngươi muốn sống thì phải nghe theo lời ta.

Chương 60 - Trong hình thất kim hoa xuất hiện

Lúc này Điêu Toàn đã tỉnh táo lại. Hắn nhìn thấy Đơn Hoành Chương nằm thẳng cẳng dưới đất liền hỏi:

- Thiếu trang chúa đấy ư?

Đơn Hoành Chương nghĩ thầm trong bụng:

- "Bữa nay ta bị hắn ngó thấy tình trạng xấu xa này. Mình chỉ mong dời khỏi nơi này rồi nghĩ cách giết hắn đi để bịt miệng." Gã không làm sao được, đành đáp:

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu vặn mạnh một cái. Điêu Toàn bị gãy xương cổ tay đau quá, mặt đổ mồ hôi hột. Hắn không nhịn được bật tiếng rên la.

Đơn Hoành Chương lẩm bẩm:

- Xem chừng hắn còn bị đau đớn hơn ta nhiều.

Điêu Toàn ráng nhịn đau ngoảnh đầu nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Ta là con quỉ đòi mạng.

Điêu Toàn ngơ ngác nhìn Đơn Hoành Chương:

- Thiếu trang chúa! Người này là ai?

Tuy hắn đau đớn đến cùng cực, nhưng thấy Đơn Hoành Chương cũng ở đây nên không dám lên tiếng xin tha mạng.

Đơn Hoành Chương tự nhủ:

- "Tiêu Lĩnh Vu không xưng tên họ là có ý không muốn để lộ chân tướng, ta cũng chẳng nên nói ra." Gã liền đáp:

- Ta cũng không rõ. Ngươi cứ kêu bằng con quỉ đòi mạng là xong.

Điêu Toàn bụng bảo dạ:

- "Gọi như vậy thật khó nghe, nhưng ta cũng chẳng làm sao được." Hắn liền hô:

- Quỉ đòi mạng!

Tiêu Lĩnh Vu gia tăng nội lực. Điêu Toàn đau quá rên ư ử rồi dừng lại không nói nữa.

Điêu Toàn hỏi Đơn Hoành Chương:

- Thiếu trang chúa! Vụ này là thế nào? Xin Thiếu trang chúa chỉ giáo.

Đơn Hoành Chương nói:

- Lề luật ở Bách Hoa sơn trang rất nghiêm khắc. Hễ tiết lộ bí mật là bị xử theo thảm hình, còn đau khổ hơn là chết. Huống chi Điêu huynh lại không biết nhiều chuyện bí ẩn. Nếu Điêu huynh không chịu nổi thì nên chết đi là hơn.

Gã nói câu này thật là thâm độc. Bề ngoài tỏ ra đồng tình với Điêu Toàn, nhưng sợ hắn không chịu nổi thảm hình nên ngấm ngầm bảo hắn tự tử chết đi.

Thâm độc hơn nữa là hắn có ý bảo Tiêu Lĩnh Vu là Điêu Toàn chẳng biết gì mấy, để hắn sống cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu thông minh tuyệt đỉnh, nhưng bụng dạ thiện lương ngay thẳng, chưa kịp suy nghĩ về câu nói của Đơn Hoành Chương.

Bỗng nghe Điêu Toàn cười lạt hỏi:

- Thiếu trang chúa! Thiếu trang chúa muốn tại hạ tự tử ư?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Nếu Điêu huynh tự tin chịu được thảm hình thì không chết cũng chẳng sao.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ lắc tay mấy cái. Điêu Toàn đau quá, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Chàng nói:

- Điêu Toàn! Mạng sống của ngươi ta đã nắm trong tay, ngươi bất tất phải thỉnh mạng nơi lệnh Thiếu trang chúa nữa.

Điêu Toàn bị điểm huyệt không vận khí chống cự được, đành nói:

- Thiếu trang chúa! Hiện giờ tại hạ mất cả năng lực để tự tử rồi.

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Quỉ đòi mạng! Ngươi muốn sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Thẩm Mộc Phong hiện giờ ở đâu?

Điêu Toàn đáp:

- Tại hạ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Trong thành Trường Sa các ngươi có bao nhiêu người?

Điêu Toàn đáp:

- Tại hạ cũng không hiểu lắm về điểm này.

Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy hỏi:

- Ngươi chẳng biết cái gì ư?

Chàng vừa nói vừa lắc tay. Điêu toàn bị gãy xương cổ tay, đau đớn vô cùng.

Hắn thở hồng hộc đáp:

- Toàn bộ nhân thủ thì thực tình tại hạ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ngươi biết được điều chi?

Điêu Toàn đáp:

- Tại hạ có biết mấy người bạn đồng hành.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Được rồi! Có bao nhiêu người? Ai lãnh đội? Nói mau đi!

Điêu Toàn đáp:

- Đội của tại hạ gồm 12 người, do Thân Tam Quái lão tiền bối chỉ huy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các ngươi trú ngụ ở đâu?

Điêu Toàn đáp:

- Hiện ở chùa Bạch Vân phía tây thành Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chùa Bạch Vân ư?

Điêu Toàn đáp:

- Đúng thế! Tại hạ cùng Tỉnh Gia vâng lệnh Thân Tam Quái đến đây có việc trình với Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương đột nhiên hắng dặng mấy tiếng. Điêu Toàn vội dừng lại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Thiếu trang chúa không muốn sống nữa sao?

Chàng vung chân đá vào mình gã.

Đơn Hoành Chương lăn đi mấy vòng ra xa ngoài bốn thước, đụng vào vách tường mà không rên

một tiếng.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã đá trúng á huyệt gã.

Điêu Toàn lắng nghe một lúc rồi nói:

- Y chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Chắc thế! Ngươi nói nữa đi. Các ngươi đến trình Đơn Hoành Chương chuyện gì?

Điêu Toàn đáp:

- Thân Tam Quái giao cho bọn tại hạ một phong thơ để trình Thiếu trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Đưa thơ đây!

Điêu Toàn bị Tiêu Lĩnh Vu bẻ gẫy cổ tay mặt, đành thò tay trái vào bọc lấy phong thơ ra đưa cho Tiêu Lĩnh Vu.

Lúc này Điêu Toàn yên trí là Đơn Hoành Chương đã chết rồi nên trong lòng không còn úy kỵ gì mấy. Hắn có hiểu đâu Đơn Hoành Chương chỉ bị đá trúng á huyệt, đang giương mắt lên nhìn hắn.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy thơ hỏi:

- Có đá lửa không?

Điêu Toàn đáp:

- Có!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Ngươi quẹt lửa thắp đèn lên.

Điêu Toàn sợ Tiêu Lĩnh Vu đến cực điểm, vội móc đá lửa quẹt lên thắp vào ngọn nến.

Tiêu Lĩnh Vu nhân lúc Điêu Toàn thắp lửa liền đóng cửa sắt lại.

Chàng chú ý thấy ngoài bao thơ đề: “Kính gửi Thiếu trang chúa để trình lên Đại trang chúa” Tiêu Lĩnh Vu mở thư ra coi thấy những dòng chữ:

“Kính đệ Thẩm Đại trang chúa.

“Đại trang chúa trí mưu tuyệt thế, thần toán không sai. Tiểu đệ y kế thi hành, quả nhiên nên việc. Tiêu Dao Tử đã phái cao thủ hành động. Nếu sự tình thuận lợi thì chỉ nội nhật hai ngày nữa là họ sẽ cùng phái Võ Đương gây cuộc quyết chiến” Lời thơ rất giản dị, chỉ vắn tắt vài câu nhưng đã đủ cơ trá ác độc.

Tiêu Lĩnh Vu coi xong cười lạt nói:

- Cách dụng tâm này thật ác độc.

Chàng chuồn phong thơ vào bao rồi cất vào bọc.

Điêu Toàn sửng sốt hỏi:

- Các hạ đem thơ này đi ư?

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời, hỏi lại:

- Ngươi đã biết nội dung phong thơ này chưa?

Điêu Toàn lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa coi thì biết làm sao được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Ngươi còn biết điều gì nữa, nói thật đi.

Điêu Toàn đáp:

- Tại hạ không biết mấy...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Những hành động có liên quan tới bọn ngươi?

Điêu Toàn nói:

- Thân phận tại hạ thấp kém, không được tham dự vào những cuộc đàm luận nên không biết được kế hoạch.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- "Thẩm Mộc Phong thành tựu được như ngày nay dĩ nhiên trông vào võ công cao cường, thủ đoạn tàn độc. Nhưng hắn cong hành động rất thần bí. Đó cũng là một nguyên nhân. Ngay một phong thơ mà lối viết rất hàm hồ. Con người như Điêu Toàn dù có coi cũng khó lòng hiểu được." Chàng hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Điêu Toàn! Trong đời ngươi thủ ác đã nhiều, giết người cũng không phải là ít. Bữa nay ngươi gặp phải tay ta chính là oan oan tương báo.

Điêu Toàn biến sắc hỏi:

- Sao? Các hạ muốn giết tại hạ ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Ngươi không muốn chết hay sao?

Điêu Toàn đáp:

- Con sâu cái kiến còn ham sống huống chi là con người.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Những nhân vật cỡ này dù có giết đến mười mạng đối với Thẩm Mộc Phong cũng chẳng ăn thua gì. Ta phải nghĩ cách nào khai thác hắn còn hơn là giết hắn." Chàng liền nói:

- Nếu ngươi không muốn chết thì chỉ có một con đường là từ giờ phải nghe lệnh ta.

Điêu Toàn đáp:

- Tại hạ ưng chịu rồi. Chỉ lo các hạ không tín nhiệm mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là ta không thể tin được.

Điêu Toàn hỏi:

- Các hạ muốn thế nào mới tin lời?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ngươi phải giao mạng sống ngươi vào tay ta.

Điêu Toàn hỏi:

- Giao bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Ta điểm vào một kỳ huyệt trên kinh mạch ngươi. Cứ bảy ngày lại phải một lần đổi chỗ khác. Nếu quá bảy ngày mà không được giải khai thì kinh mạch cứng rắn lại như người tê liệt rồi chết dần chết mòn.

Điêu Toàn kinh hãi hỏi:

- Cách đó lợi hại thế sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta hi vọng ngươi tin lời ta. Chỉ trong vòng năm ngày là thấy cảm ứng. Khi đó tất ngươi phải tin lời.

Chàng nói xong vung tay điểm vào kỳ kinh bát mạch của Điêu Toàn rồi giải khai huyệt đạo nơi sườn cho hắn. Chàng đã biết chỗ xương cổ tay hắn bị gãy, lại rút phong thơ giao cho Điêu Toàn. Đoạn chàng thổi tắt nến đi, mở cửa sắt khẽ nói với Điêu Toàn mấy câu rồi để hắn chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu thả Điêu Toàn xong, đóng cửa sắt lại, giải khai á huyệt cho Đơn Hoành Chương. Chàng hỏi:

- Ngươi trông thấy cả rồi chứ?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tại hạ thấy cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ngươi có cảm tưởng gì?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Điêu Toàn, Tỉnh Gia chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Mạng sống của chúng không ảnh hưởng gì đến đại cuộc võ lâm. Tiêu đại hiệp thả chúng ra, tại hạ thực không hiểu được chỗ dụng tâm của đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi:

- Vì giết hắn đi cũng chẳng ích gì nên ta tha cho hắn.

Đơn Hoành Chương nói:

- Địa vị của chúng quyết không thể tham dự vào việc cơ mật. Vả lại luật lệ ở Bách Hoa sơn trang rất nghiêm khắc, chúng chỉ vượt phạm vi của mình một chút là bị xử tử. Nếu Tiêu đại hiệp muốn dùng hắn làm nhãn tuyến, e rằng đã chọn lầm người.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì thế mà ta phải ỷ vào Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Đại hiệp tính sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Thiếu trang chúa thấy thuật cải trang của ta thế nào?

Đơn Hoành Chương ngắm nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp:

- Rất cao minh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thiếu trang chúa bảo ta nên cải trang thành nhân vật như thế nào mới có thể cùng đi với Thiếu trang chúa đến yết kiến Thẩm Mộc Phong.

Đơn Hoành Chương cười lạt hỏi lại:

- Tiêu đại hiệp không sợ tại hạ đem bán rẻ đại hiệp ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó Thiếu trang chúa bất tất phải bận lòng. Tại hạ tự biết cách phòng ngừa.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Hay lắm! Tiêu đại hiệp lớn mật như vậy thì tại hạ xin ưng lời.

Tiêu Lĩnh Vu giải khai huyệt đạo cho Đơn Hoành Chương rồi nói:

- Có một điều tại hạ cần nói trước cho Thiếu trang chúa biết.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đi gặp lệnh sư là tự đem mình dấn vào nơi đầm rồng hang cọp... Đơn Hoành Chương ngắt lời:

- Nếu Tiêu đại hiệp hối hận thì bây giờ thay đổi chủ ý cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã quyết định việc gì quyết không bao giờ hối hận. Có điều dưới sự dòm ngó của rất đông cao thủ, tại hạ chẳng thể không đề phòng.

Đơn Hoành Chương tuy đã được giải khai toàn bộ huyệt đạo, nhưng hắn tự biết không phải đối thủ của Tiêu Lĩnh Vu nên không dám vọng động.

Gã chau mày hỏi:

- Tiêu đại hiệp đề phòng bằng biện pháp nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ điểm vào hai chỗ huyệt đạo của Thiếu trang chúa để không thể vận khí hành công được.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Cái đó thì có lợi gì cho Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu Thiếu trang chúa bán đứng tại hạ thì tại hạ ra tay hạ sát Thiếu trang chúa trước. Thiếu trang chúa đã không vận khí được thì chẳng thể nào tránh khỏi.

Đơn Hoành Chương gật đầu hỏi:

- Còn gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sau đó tại hạ dùng thủ pháp độc môn điểm vào kỳ kinh bát mạch của Thiếu trang chúa. Chỉ trong vòng mười hai canh giờ là kinh mạch cứng đơ ra mà chết.

Đơn Hoành Chương giật mình kinh hãi hỏi:

- Tại sao Tiêu đại hiệp lại làm thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Có như thế Thiếu trang chúa mới bắt buộc phải tìm đến tại hạ.

Đơn Hoành Chương cười nói:

- Đại hiệp suy nghĩ rất chu đáo.

Bỗng nghe thấy có tiếng gõ cửa cạnh cạch.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày khẽ hỏi:

- Ai gõ cửa ngoài kia?

Đơn Hoành Chương lắc đầu đáp:

- Tiêu đại hiệp thật qua sơ tâm, đáng lý không nên tha Điêu Toàn mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ tưởng hắn không dám trở lại đây nữa.

Tiếng gõ cửa thình thình ra chiều cấp bách.

Đơn Hoành Chương khẽ hỏi:

- Có nên mở cửa không?

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra nắm lấy uyển mạch Đơn Hoành Chương rồi khẽ bảo hắn:

- Đừng để họ vào đây là hơn. nếu nhất định đòi vào thì nhân lúc vô tình xuất thủ điểm vào huyệt đạo họ.

Đơn Hoành Chương chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi gật đầu.

Lúc này tiếng gõ cửa đã dừng lại tựa hồ để chờ phản ứng trong nhà.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trỏ vào cửa sắt ra hiệu cho Đơn Hoành Chương mở cửa.

Đơn Hoành Chương tay trái kéo then cửa ra một nửa rồi lập tức đứng ngang ra chắn đường nói:

- Tại hạ tưởng ai, té ra là phu nhân.

Bên ngoài có tiếng cười vọng vào rồi có tiếng người nói:

- Thiếu trang chúa đóng chặt cửa sắt, ta đập lâu như vậy mới ra mở, không hiểu Thiếu trang chúa ở trong nhà làm gì?

Giọng nói rất lãng mạng lại ra chiều bất kính. Mụ chính là Kim Hoa phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi:

- “Kim Hoa phu nhân cùng Đường lão thái thái ở Tứ Xuyên đêm ấy cùng đuổi theo Thẩm Mộc Phong, sao nay lại ở trong Bách Hoa sơn trang rồi? Thẩm Mộc Phong bụng dạ hẹp hòi mà Kim Hoa phu nhân đã chính thức phản đối mà sao hắn còn nhẫn nại chịu đựng?” Lại nghe Đơn

Hoành Chương đáp:

- Tại hạ đang cùng một ông bạn bàn việc cơ mật.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- ¤ng bạn nào vậy? Có thể cho ta biết được chăng?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Phu nhân không nên vào. Tại hạ thực tình đang có việc khẩn yếu cùng người thương lượng.

Miệng nói, tay gã kéo cửa sắt toan đóng lại.

Kim Hoa phu nhân đưa tay ra cản lại, thủng thẳng nói:

- Thiếu trang chúa! Ta vâng lệnh tới đây.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Phu nhân vâng lệng ai?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên là lệnh của Đại trang chúa.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Phu nhân có điều chi cần dạy bảo?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Để ta vào rồi sẽ nói.

Mụ gia tăng kình lực vào cánh tay, miễn cưỡng xông vào.

Đơn Hoành Chương đã bị Tiêu Lĩnh Vu nắm giữ uyển mạch tay phải. Chỉ còn tay trái hắn làm sao chống nổi Kim Hoa phu nhân. Gã thấy Kim Hoa phu nhân xông vào liền thu tay về điểm vào trước ngực mụ.

Kim Hoa phu nhân vung tay mặt đón tiếp chưởng thế của Đơn Hoành Chương.

mụ cười hỏi:

- Tại sao Thiếu trang chúa lại hạ độc thủ?

Đơn Hoành Chương đưa chân trái ra đóng cửa sắt lại. Trong nhà lập tức tối đen như mực.

Đơn Hoành Chương nghĩ bụng:

- Tiêu Lĩnh Vu nhất định không buông tha Kim Hoa phu nhân, mà võ công mụ không phải tầm thường. Tiêu Lĩnh Vu chưa chắc đã thắng mụ trong vài chiêu. Nếu gã phải đem toàn lực ra đối phó với mụ, tất nhiên gã phải buông tay ta ra.

Ngờ đâu sự tình đã ra ngoài sự tiêu liệu của gã. Tiêu Lĩnh Vu lờ đi như không thấy, vẫn nắm

chặt huyệt đạo tay gã.

Trong nhà tối quá, Kim Hoa phu nhân mục lực hơn người, nhưng mụ ở ngoài sáng, đột nhiên bước vào chỗ tối nên không nhìn rõ được cảnh vật trong nhà.

Đơn Hoành Chương thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng yên, đành đánh bạo quát:

- Xin phu nhân buông tay tại hạ ra.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi dùng oai quyền của Thiếu trang chúa hù dọa kẻ khác thì còn được, nhưng với ta thì chẳng coi vào đâu. Ngươi động thủ toan điểm huyệt ta là có dụng ý gì?

Tay mặt mụ bóp mạnh huyệt mạch Đơn Hoành Chương. Tay trái mụ quẹt lửa thắp lên.

ánh lửa thấp thoáng, mụ trông rõ uyển mạch tay mặt của Đơn Hoành Chương bị người nắm giữ.

Tiêu Lĩnh Vu mặt đã bôi thuốc dịch dung, Kim Hoa phu nhân không nhận ra được, nhưng mụ là con người rất cơ cảnh, vừa ngó thấy đã nhận ngay ra tình thế Đơn Hoành Chương đã bị người khống chế. Mụ liền buông cổ tay Đơn Hoành Chương, phóng chưởng đánh tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vừa né tránh vừa kéo Đơn Hoành Chương chắn phía trước mặt mình.

Kim Hoa phu nhân thắp lửa lên rồi hai tay cùng đánh tới Tiêu Lĩnh Vu.

Chương 61 - Tiêu lĩnh vu do thám bạch vân tự

Tiêu Lĩnh Vu vừa tung mình né tránh, vừa đưa Đơn Hoành Chương ra làm lá mộc để đón đỡ thế chưởng của Kim Hoa phu nhân. Thủy chung chàng vẫn không phản kích.

Kim Hoa phu nhân dùng cả chưởng lẫn chỉ tấn công mấy chục chiêu liền mà vẫn chưa đả thương được Tiêu Lĩnh Vu. Mụ biết là gặp phải tay kình địch liền thu chưởng về lùi lại, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Kim Hoa phu nhân sửng sốt hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Chính thị! Phu nhân không tin ư?

Kim Hoa phu nhân ngưng thần nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp:

- Nghe thanh âm thì quả giống Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phu nhân vẫn bình yên chứ?

Kim Hoa phu nhân thở dài đáp:

- Khẳng khái đi vào chỗ chết là việc dễ mà ung dung làm việc nghĩa là điều khó. Bây giờ ta mới hiểu như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tự ngàn xưa khó nhất là cái chết. Cổ nhân đã chứng minh điều đó. Tỷ như Đơn thiếu trang chúa sau khi suy nghĩ kỹ càng đã đi tới chân lý này.

Đơn Hoành Chương hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Các vị đã quen biết nhau rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Thiếu trang chúa cứ yên tâm. Nhất định phu nhân không tiết lộ chuyện bí mật bữa bay đâu. Chúng ta cứ theo kế hoạch cũ mà làm được chăng?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Kim Hoa phu nhân vâng lệnh gia sư tới đây chắc có việc khẩn yếu. Không chừng đã xảy ra biến cố nên gia sư dời khỏi Trường Sa rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp:

- Nếu Thẩm Mộc Phong không còn ở Trường Sa thì lời đính ước giữa chúng ta dĩ nhiên hủy bỏ. Tại hạ cũng không cần lưu tính mạng Thiếu trang chúa lại nữa.

Đơn Hoành Chương lẳng lặng không dám nói gì.

Kim Hoa phu nhân lên tiếng:

- Đơn Hoành Chương nói đúng đó. Quả thực Thẩm Mộc Phong đã dời khỏi Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hắn đi rồi ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Lúc ta chia tay, hắn chưa khởi hành.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ có biết hắn đi về phương nào không?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Dường như hắn nghe được tin tức gì, đột nhiên thay đổi chủ ý, dời khỏi Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng hỏi:

- Đơn Hoành Chương! Thiếu trang chúa nghĩ xem ta nên xử trí cách nào?

Đơn Hoành Chương đáp:

Tại hạ đã chịu lời Tiêu đại hiệp thì việc gì cũng nên cố gắng. Nếu không làm được thì chẳng phải vì tại hạ chểnh mảng mà chỉ vì không đủ khả năng nên đành chịu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lời ước định giữa chúng ta còn có hiệu lực không?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Dĩ nhiên là còn hiệu lực.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Mặc dù Thẩm Mộc Phong bỏ đi rồi nhưng tại hạ vẫn muốn đến coi phân đà bí mật của các vị.

Chàng quay lại ngó Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng toàn bộ những nhân vật trọng yếu ở Bách Hoa sơn trang đã dời khỏi Trường Sa?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Chỉ một mình Thẩm Mộc Phong ra đi mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thẳng vào mặt Đơn Hoành Chương nói:

- Sau khi Thẩm Mộc Phong dời khỏi thành Trường Sa thì các hạ có thể lấy địa vị Thiếu trang chúa truyền hiệu lệnh được rồi.

Đơn Hoành Chương lắc đầu đáp:

- Bất luận việc gì gia sư cũng đã sắp đặt đâu ra đấy. Trong Bách Hoa sơn trang còn rất nhiều nhân vật võ công cao cường mà còn là trưởng bối của tại hạ. Khó mà bảo họ nghe theo mệnh lệnh của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Có ai yêu cầu Thiếu trang chúa chỉ huy bọn họ đâu? Tại hạ chỉ mong Thiếu trang chúa dẫn đi coi cách bố trí của lệnh sư mà thôi. Thẩm Mộc Phong nếu còn ở Trường Sa hoặc giả Thiếu trang chúa còn có điều uý kỵ. Nhưng bây giờ y đã đi rồi thì địa vị Thiếu trang chúa ở đây rất tôn cao, muốn đi đâu thị sát mà chẳng được.

Đơn Hoành Chương ngước mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Đáng tiếc phu nhân không chịu hợp tác với tại hạ. Giả tỷ phu nhân hợp tác thì việc kiềm chế Tiêu Lĩnh Vu tưởng cũng không khó lắm.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta mà hợp tác với ngươi thì chẳng khác gì đưa ngươi vào đất chết.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Phu nhân nói vậy nghĩa là sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu võ công rất cao cường. Hai người chúng ta cũng không địch nổi y. Nếu dồn y vào thế bí, tất y phải hạ sát Thiếu trang chúa trước.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Lời phu nhân nói rất có lý... Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ hướng dẫn đại hiệp đi coi cách bố trí của gia sư tại thành Trường Sa cũng không có gì trở ngại lắm. Nhưng vụ này càng giữ bí mật càng tốt. Nếu cơ mưu bại lộ thì chẳng những có hại cho tại hạ mà còn bất lợi cho cả đại hiệp nữa.

Gã nói câu này là có ý khuyên Tiêu Lĩnh Vu giết Kim Hoa phu nhân để bịt miệng.

Tiêu Lĩnh Vu hiểu rõ tâm địa gã liền cố ý hỏi lại:

- Theo ý của Thiếu trang chúa thì tại hạ nên giết Kim Hoa phu nhân để bịt miệng ư?

Chàng nói huỵch toẹt câu này thực đã ra ngoài sự tiêu liệu của Đơn Hoành Chương. Gã ngơ ngác đáp:

- Tại hạ chỉ nhắc nhở Tiêu đại hiệp thôi, còn xử trí thế nào là tùy ở Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Tại hạ tưởng không cần phải thế.

Đơn Hoành Chương quay lại ngó Kim Hoa phu nhân thấy nét mặt tựa như cười mà không phải cười, tựa như giận mà không phải giận. Chẳng thể đoán ra mụ đang nghĩ gì.

Đơn Hoành Chương nói:

- Đã thế chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Hay lắm! Có mấy điều tại hạ cần nói rõ với Thiếu trang chúa trước đã.

Đơn Hoành Chương nói:

- Tại hạ rửa tai nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong đi rồi, tưởng trong thành Trường Sa khó có người là đối thủ với tại hạ. Tại hạ mong Thiếu trang chúa nên giữ gìn tính mạng, đừng giở trò gì.

Tại hạ chỉ coi cho biết thực lực cùng tình hình các vị rồi lập tức ra đi, quyết chẳng làm tổn thương chi hết.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Nếu vụ này tiết lộ để xảy biến bất thường thì tại hạ không kiềm chế nổi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ có mắt quan sát. Nếu không phải là chuyện liên can tới các hạ thì dĩ nhiên không thể trách được.

Đơn Hoành Chương nói:

- Vụ này không nên chậm trễ. Chúng ta lên đường quách.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ cứ ăn mặc thế này mà đi chăng?

Đơn Hoành Chương trầm ngâm rồi đáp:

- Nếu các hạ bỏ râu giả ra, đổi mặc võ phục, mặt bôi thuốc dịch dung cùng đi với tại hạ thì kín

đáo hơn.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời, cởi áo bỏ râu đi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Để ta đi lấy y phục cho Tiêu đại hiệp.

Mụ nói rồi lạng mình ra cửa.

Đơn Hoành Chương thấy Kim Hoa phu nhân đi khỏi rồi liền nói:

- Tiêu đại hiệp không sợ Kim Hoa phu nhân tiết lộ bí mật ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Mụ có nói cũng chẳng ai tin.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Một là không ai tin Thiếu trang chúa bán rẻ Bách Hoa sơn trang, hai là người ta cũng không tin tại hạ lại đi hợp tác với Thiếu trang chúa.

Kim Hoa phu nhân động tác rất thần tốc. Chỉ trong khoảnh khắc mụ đã đem về một bộ y phục.

Tiêu Lĩnh Vu thay áo rồi hỏi:

- Thiếu trang chúa! Tại hạ nên xưng hô với Thiếu trang chúa thế nào cho phải?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tiêu đại hiệp kêu tại hạ bằng Đơn huynh! Tại hạ kêu đại hiệp bằng Bạch huynh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thiếu trang chúa có ông bạn họ Bạch ư?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Có, nhưng y ở ngoài Đông Hải xa xôi, ít ai biết đến.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn hai xác chết trong nhà này thì sao?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tại hạ sẽ sai người đem đi mai táng.

Rồi gã rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu điểm lẹ vào hai chỗ huyệt đạo trên vai gã rồi nói:

- Bây giờ chúng ta đi được rồi.

Kim Hoa phu nhân khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu huynh đệ! Có cần ta đi theo bảo vệ không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không cần.

Rồi chàng theo sau Đơn Hoành Chương rảo bước ra đi.

Ra khỏi Thất Trạch trà viên, Đơn Hoành Chương vỗ tay hai cái. Lập tức một tên thanh y tiểu mạo nhưng thân thể tráng kiện chạy tới nghiêng mình nói:

- Thiếu trang chúa có điều chi dạy bảo?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Ngươi chuẩn bị cho chúng ta một đôi tuấn mã.

Thiếu niên kia dạ một tiếng rồi chạy đi. Chỉ trong giây lát dắt tới hai con ngựa rất khoẻ mạnh.

Đơn Hoành Chương đề tụ chân khí nắm lấy yên ngựa thì đột nhiên cảm thấy cạnh sườn đau như dao đâm. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Gã lại càng kinh hãi, biết là Tiêu Lĩnh Vu võ công ghê gớm đã điểm vào kỳ huyệt trong mình gã, khiến cho không thể vận động chân khí được. Bề ngoài nhìn không ra bị điểm huyệt mà cũng ít kẻ biết đường giải khai.

Tiêu Lĩnh Vu liền tiến lại đỡ Đơn Hoành Chương ngồi lên lưng ngựa.

Hai đôi tuấn mã một trước một sau lao về phía trước.

Đi qua hai dãy phố lớn thì thấy Bách Lý Băng đang đứng dòm ngó dường như nóng ruột chờ đợi.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã cải trang, dĩ nhiên cô không nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại, giơ tay ra hiệu cho cô biết.

Bách Lý Băng ngó thấy ám hiệu, sửng sốt một chút rồi chạy theo.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ra ám hiệu ngăn trở Bách Lý Băng vừa giật cương cho ngựa chạy nhanh.

Hai con tuấn mã chạy nhanh như gió lao về phía chính tây.

Bách Lý Băng đang rượt theo, thấy Tiêu Lĩnh Vu ra hiệu cản trở đành dừng lại.

Cô ngó theo thấy Tiêu Lĩnh Vu cùng một người nữa song song chạy đi.

Bỗng thấy một hán tử vai gánh rau lướt qua bên mình cô khẽ nói:

- Bách Lý cô nương! Chúng ta qua bên kia ngồi đi.

Bách Lý Băng không làm sao được, buông tiếng thở dài rồi đi theo đại hán.

Hai người tới một toà tiểu phạn điếm liền vào ngồi xuống.

Bách Lý Băng buồn bã hỏi:

- Ngươi kêu ta tới đây làm chi?

Đại hán mỉm cười hỏi lại:

- Cô dám hung dữ với đại ca ta ư?

Bách Lý Băng sửng sốt đáp:

- Ta chưa từng hung dữ với y?

Đại hán mỉm cười nói:

- Ta nhận được người cưỡi ngựa đi trước.

Bách Lý Băng hỏi:

- Gã là ai vậy?

Đại hán đáp:

- Gã là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong tên gọi Đơn Hoành Chương.

Bách Lý Băng kinh hãi nói:

- Hỏng bét! Đại ca đi với y thật là nguy hiểm. Chúng ta nên chạy theo y.

Đại hán lắc đầu đáp:

- Nếu đại ca cần sự viện trợ của chúng ta thì đã bảo đi theo rồi. Y đã không cho chúng ta đi theo tức là không cần đến sự viện trợ của chúng ta.

Bách Lý Băng tức giận nói:

- Ta xem chừng Đỗ Cửu không được bằng Thương Bát... Đỗ Cửu mỉm cười ngắt lời:

- Có bao giờ đệ đệ lại hơn huynh trưởng được. Dĩ nhiên tại hạ không bằng Thương Bát nhị ca.

Bách Lý Băng nói:

- Ngươi là kẻ vô tình vô nghĩa, chẳng có lòng dạ chi hết.

Mấy câu này thật quá nặng lời. Đỗ Cửu đứng ngẩn người ra nói:

- Người ta đã kêu tại hạ bằng Lãnh Diện Thiết Bút. Bảo tại hạ vô tình thì còn có lý. Còn nói tại hạ bất nghĩa thì nhất định không được.

Bách Lý Băng nói:

- Nếu ngươi là người có tình nghĩa thì tại sao thấy đại ca dấn thân vào nơi nguy hiểm lại sợ đao kiếm không dám lăn vào cứu viện?

Đỗ Cửu mỉm cười nói:

- Té ra là thế... Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại ca bản lãnh cao cường. Chúng ta so với y mười phần không được một.

Y đã không cho chúng ta theo mà chúng ta miễn cưỡng đi theo thì chẳng những vô ích mà còn làm phiền cho y nữa.

Bách Lý Băng đứng phắt dậy nói:

- Hừ! Ngươi không hiểu đạo lý thì ta chẳng thèm nói với ngươi nữa. Ngươi không đi thì một mình ta đi.

Đỗ Cửu vội cản lại nói:

- Cô nương hãy khoan.

Rồi hắn đứng ngang ra chắn đường.

Bách Lý Băng tức giận hỏi:

- Sao? Ngươi muốn động thủ với ta chăng?

Đỗ Cửu đáp:

- Động thủ thì không dám, nhưng tại hạ có mấy điều muốn nói, hy vọng cô nương nghe hết được chăng?

Bách Lý Băng giục:

- Được rồi! Ngươi nói lẹ đi! Ta không có thì giờ để nghe ngươi diễn thuyết.

Đỗ Cửu nói:

- Vậy tại hạ xin nói vắn tắt. Một là đại ca không muốn cô đi theo mà cô không nghe lời y tất làm cho y phải bực mình... Bách Lý Băng chưng hửng ngập ngừng:

- Cái đó..

Đỗ Cửu nói tiếp:

- Hai là chắc y đã có kế hoạch gì rồi. Nếu vì cô nương đi theo mà kế hoạch hư hỏng thì làm thế nào?

Bách Lý Băng ngồi xuống nói:

- Theo ý ngươi thì nhất định không nên đi hay sao?

Đỗ Cửu đáp:

- Dĩ nhiên không thể đi được.

Bách Lý Băng nói:

- Dù chúng ta không nên đi nhưng cũng phải nghĩ cách nào ngấm ngầm tiếp ứng cho y chứ.

Đỗ Cửu nghĩ thầm trong bụng:

- “Cô này lo cho đại ca còn hơn cả cho sự sống chết bản thân. Xem chừng khó mà khuyên giải cô được. Ta cần nghĩ cách ổn định tâm lý cho cô mới xong.” Hắn thủng thẳng đáp:

- Vô Vi đạo trưởng là người túc trí đa mưu. Vậy chúng ta đến thương lượng với đạo trưởng, hoặc giả lão có biện pháp nào chăng?

Bách Lý Băng nói:

- Nếu vậy thì phải đi ngay.

Cô đứng dậy đi trước ra khỏi điếm.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng Đơn Hoành Chương cưỡi ngựa ra khỏi thành Trường Sa. Đơn Hoành Chương thả dây cương cho ngựa đi chậm lại hỏi:

- Chúng ta đến chùa Bạch Vân ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó tùy Thiếu Trang chúa sắp đặt. Có điều tại hạ hy vọng được coi cho biết thực lực của Bách Hoa sơn trang tại Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Đơn Hoành Chương đến ngoài chùa xuống ngựa đi vào.

Đơn Hoành Chương dường như rất quen thuộc. Gã qua cổng rồi tiến thẳng vào hậu viện.

Hai người xuyên qua bốn từng viên, đến một khu viện tĩnh mịch. Cửa viện đóng chặt. Viện này cách biệt hẳn với khu phòng xá dầy như bát úp.

Đơn Hoành Chương đưa tay lên gõ cửa chín tiếng.

Sau một lúc khá lâu mới có người chạy ra khẽ hỏi:

- Ai đó?

Đơn Hoành Chương hô mật hiệu:

- Gió vầng đưa mây lại.

Cánh cổng kẹt mở. Một đại hán áo xanh đứng chắn đường đi.

Người này vừa thấy Đơn Hoành Chương, vẻ mặt lạnh lùng bỗng đổi thành tươi cười, nghiêng mình thi lễ nói:

- Tham kiến Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương hỏi ngay:

- Bất tất phải đa lễ. Thân lão anh hùng đâu?

Đại hán áo xanh đáp:

- Thân lãnh đội vừa nhận được phi cáp truyền thư kêu đi rồi.

Đơn Hoành Chương cất bước tiến vào trong sân hỏi:

- Có những ai ở nhà?

Đại hán áo xanh lật đật đóng cửa lại, chạy theo đi bên cạnh Đơn Hoành Chương đáp:

- Hiện có phó lãnh đội Khổng Tương.

Đơn Hoành Chương nói:

- Được rồi! Ngươi vào thông báo là có ta đến có việc.

Đại hán áo xanh dạ một tiếng rồi hối hả chạy đi.

Đơn Hoành Chương khẽ dặn Tiêu Lĩnh Vu:

- Cần khuất tất các hạ một chút. Chỉ có thể quan sát, nghe ngóng chứ không thể nói xen lời.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thiếu trang chúa cứ yên tâm. Tại hạ sẽ im tiếng.

Đại hán áo xanh trở ra dẫn theo một hán tử trung niên lối bốn chục tuổi hối hả chạy ra.

Đại hán chắp tay nói:

- Khổng Tương xin bái kiến Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương đáp lễ rồi hỏi:

- Không dám! Thân huynh không ở đây ư?

Khổng Tương đáp:

- Thân lãnh đội có phi cáp truyền thư triệu đi rồi. Nơi đây tạm do thuộc hạ xử lý.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- ở đây có bao nhiêu nhân thủ?

Khổng Tương đáp:

- Ngoài Thân lãnh đội còn 12 người nữa.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Bọn họ ở cả đây chứ?

Khổng Tương đáp:

- Trừ Điêu Toàn và Tĩnh Gia được lệnh sai phái ra ngoài, còn thì ở cả trong chùa.

Nói tới đây ba người đã đến trước phòng chính.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm để ý quan sát bốn mặt thì thấy trong tòa viện nhỏ bé này trồng đầy hoa cỏ. Ngoài một gian chính phòng, hai bên đều có sương phòng.

Khổng Tương nghiêng mình nói:

- Mời Thiếu trang chúa vào phòng dùng trà.

Đơn Hoành Chương vừa từ từ bước vào phòng vừa hỏi:

- Trong chùa Bạch Vân gần đây có diễn biến gì không?

Khổng Tương đáp:

- Trừ những người được Thân lãnh đội phái đi còn thì không ai dám dời khỏi chùa một bước. Vì thế mà bọn thuộc hạ ở đây rất bí mật.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Thân lãnh đội đi đã lâu chưa?

Khổng Tương đáp:

- Y mới ra đi chưa được nửa canh giờ.

Đơn Hoành Chương quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi nhìn Khổng Tương nói:

- Tại hạ qua đây thăm các vị. Nếu không có việc gì thì tại hạ xin cáo biệt.

Chương 62 - Tiêu lĩnh vu do thám nông trang

Khổng Tương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kể ra cũng có chút việc, nhưng chắc Thiếu trang chúa cũng đã biết rồi.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Việc gì?

Khổng Tương đáp:

- Việc liên quan tới Tứ Hải quân chủ.

Đơn Hoành Chương liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng trợn mắt lên nhìn mình, gã đành hỏi tiếp:

- Tứ Hải quân chủ làm sao?

Khổng Tương đáp:

- Tứ Hải quân chủ đã phái Tiêu Dao Tử qua đây.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Bọn họ bàn chuyện gì?

Khổng Tương đáp:

- Lão và Thân lãnh đội nói chuyện rất lâu. Tại hạ chỉ nghe được một điểm.

Theo lời Tiêu Dao Tử thì Tiêu Lĩnh Vu đã bị họ bắt sống rồi. Chẳng hiểu điều đó có thật không? Tại hạ không dám quyết đoán.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Còn việc gì nữa không?

Khổng Tương lắc đầu.

Đơn Hoành Chương đứng dậy nói:

- Tại hạ đi đây.

Khổng Tương tiễn chân ra cửa viện. Đơn Hoành Chương quay lại bảo hắn:

Khổng huynh bất tất phải tiễn chân nữa.

Rồi rảo bước đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu theo gã ra khỏi chùa Bạch Vân thấy hương khách rất đông, người đi lại như mắc

cửi. Bề ngoài tuyệt không ai ngờ chùa Bạch Vân lại là nơi hổ cứ của Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Đơn Hoành Chương lên lưng ngựa rồi khẽ nói:

- Thiếu trang chúa hợp tác khá đấy.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tại hạ đã hứa lời, dĩ nhiên phải làm cho hết sức. Có điều tại hạ cũng mong Tiêu đại hiệp thủ tín.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thiếu trang chúa đừng giở trò gì thì không sao hết. Bây giờ chúng ta đi đâu?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tại hạ dẫn Tiêu đại hiệp tới chỗ ở của gia sư coi xem.

Gã cho ngựa chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát gã, chạy một mạch hơn hai chục dặm đến trước một tòa nông trang.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thì tòa nông trang này là mấy căn nhà gianh, bốn mặt có dậu trúc bao bọc.

Đơn Hoành Chương quay ngựa đi vào cổng trang.

Cánh cổng đột nhiên mở rộng. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Tòa nông trang này bề ngoài dường như chẳng có chút gì phòng thủ mà thực ra chỗ nào cũng có người giám thị." Bỗng thấy hai đại hán mặc võ phục từ hai bên nhảy ra nắm lấy dây cương.

Đơn Hoành Chương nghiến răng nhịn đau nhảy xuống hỏi:

- Đại trang chúa đâu?

Đại hán mé tả nghiêng mình đáp:

- Đại trang chúa đã dời khỏi nơi đây.

Mắt hắn nhìn chầm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Đơn Hoành Chương hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Bạch huynh đây có việc đến xin ra mắt Đại trang chúa.

Hai đại hán khẽ gật đầu rồi dắt ngựa đi vào.

Đơn Hoành Chương khẽ nói:

- Bạch huynh! Bạch huynh theo sát tiểu đệ. Nơi đây phòng vệ rất nghiêm mật.

Sểnh một bước là nguy đến tính mạng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đa tạ Thiếu trang chúa đã có dạ quan hoài.

Chàng chú ý nhìn bốn mặt thấy yên lặng như tờ, chẳng có động tĩnh gì.

Tiêu Lĩnh Vu theo Đơn Hoành Chương tiến vào đến sát cửa nhà.

Bóng người thấp thoáng, bốn đại hán võ phục đồng thời lạng người ra chắn đường, nghiêng mình thi lễ hô:

- Tham kiến Thiếu trang chúa!

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Đại trang chúa đi bao lâu rồi?

Đại hán mé tả đáp:

- Mới đi chưa được nửa giờ.

Bốn đại hán tuy tỏ vẻ tôn kính Đơn Hoành Chương nhưng vẫn không chịu mở đường.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Hiện giờ ai làm chủ sự?

Đại hán mé tả đáp:

- Nhị trang chúa.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Ta muốn vào coi, các ngươi có thể vào thông báo được không?

Đại hán mé tả đáp:

- Đối với Thiếu trang chúa dĩ nhiên không cần, nhưng còn vị này... Đơn Hoành Chương ngắt lời:

- Bạch huynh đây là bằng hữu của ta.

Đại hán mé tả đáp:

- Y đi với Thiếu trang chúa đáng lý bọn tại hạ không nên ngăn trở, nhưng Đại trang chúa đã có lệnh cấm rất nghiêm khắc thành ra không dám. Xin Thiếu trang chúa lượng thứ cho.

Đơn Hoành Chương cười lạt nói:

- Được rồi! Vậy phiền các vị vào thông báo cho.

Đại hán mé tả chắp tay rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Cấm lệnh của Thẩm Mộc Phong quả nhiên nghiêm khắc. Cả đệ tử của hắn cũng bị hạn chế".

Lát sau đại hán lật đật trở ra nói:

- Nhị trang chúa mời nhị vị vào.

Rồi bốn đại hán cùng đứng sang bên để nhường lối.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát Đơn Hoành Chương xuyên qua căn nhà gianh. Phía sau là một lối đi nhỏ lót cát trắng. Tiêu Lĩnh Vu để ý nhìn quanh thì thấy hai bên lối đi là phên dậu trúc, cứ cách hơn trượng lại có một đại hán võ phục đứng gác.

Lối đi nhỏ bé này dài chừng tám trượng đưa tới một căn nhà lớn.

Trước cửa căn nhà này cũng có bốn đại hán đeo đao đứng gác. Chúng nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin tham kiến Thiếu trang chúa.

Cả bốn người đối với Đơn Hoành Chương tỏ ra rất lễ độ nhưng không chịu nhường lối.

Bỗng thấy Chu Triệu Long tiến ra nghênh tiếp:

- Hiền diệt!

Gã đảo mắt nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu liền hỏi:

- Người này là ai?

Đơn Hoành Chương đáp:

- Y họ Bạch, bằng hữu của tiểu diệt.

Chu Triệu Long nghiêm nghị nói:

- Mời y ra nhà trước ngồi chơi. Nơi đây không tiện lưu khách.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Y đi theo tiểu diệt có chuyện muốn gặp Đại trang chúa.

Chu Triệu Long nói:

- Sư phụ ngươi đã dời khỏi đây.

Đơn Hoành Chương quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi khẽ nói với Chu Triệu Long:

- Chu nhị thúc! Y đã định đến yết kiến gia sư, tưởng chúng ta không nên cự tuyệt người ở xa ngoài ngàn dặm.

Chu Triệu Long trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Được rồi! Bảo y vào đây nhưng không được nhìn ngang nhìn ngửa và hỏi han chi hết.

Đơn Hoành Chương nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đây là quy củ của tệ trang. Bạch huynh đành khuất tất một chút.

Tiêu Lĩnh Vu sợ Chu Triệu Long nghe thanh âm sẽ nhận ra mình nên không dám trả lời, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Chu Triệu Long quay lại quát bảo đại hán mở đường.

Đơn Hoành Chương nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ dẫn đường cho Bạch huynh.

Đoạn gã cất bước tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn không lên tiếng, lẳng lặng đi vào theo sau Đơn Hoành Chương.

Chu Triệu Long đứng bên cửa, chờ cho hai người đi vào nhà rồi đóng cửa lại.

Đột nhiên hắn giơ tay nắm lấy uyển mạch bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã ngấm ngầm đề phòng nhưng vẫn không phản kháng, để hắn nắm lấy cổ tay.

Đơn Hoành Chương nghe tiếng quay đầu ngó lại thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn không lộ vẻ hoang mang. Liền quay lại bảo Chu Triệu Long:

- Chu nhị thúc! Nhị thúc làm như vậy là có ý gì?

Chu Triệu Long cười lạt đáp:

- Điệu bộ ông bạn này rất khả nghi.

Đơn Hoành Chương hỏi:

- Khả nghi ở chỗ nào?

Chu Triệu Long đáp:

- Dường như y cố ý không lên tiếng tự như người câm.

Đơn Hoành Chương cười nói:

- Tính y ít nói chứ y không câm đâu.

Chu Triệu Long hỏi:

- Được rồi. Vậy để y nói vài câu cho ta nghe.

Tiêu Lĩnh Vu cất giọng ồm ồm hỏi:

- Phải chăng Nhị trang chúa thi triển thủ pháp này để tiếp khách?

Chu Triệu Long từ từ buông tay chàng ra, mỉm cười đáp:

- Xin lỗi ông bạn nhé.

Rồi hắn vượt qua mặt Đơn Hoành Chương đi về phía trước.

Chu Triệu Long dẫn hai người vào căn phòng có sáu người ngồi trên ghế gỗ.

Chu Triệu Long ngồi vào ghế chủ vị, khẽ bảo Đơn Hoành Chương:

- Ngươi cũng ngồi xuống đây. Chúng ta đang bàn một việc trọng yếu.

Đơn Hoành Chương ngồi xuống chiếc ghế còn bỏ trống.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi xuốn bên Đơn Hoành Chương.

Chàng chuyển động mục quang nhìn mọi người một lượt.

Trong bọn sáu người có một lãogià béo mập, thấp lùn, mặc áo đen, rất giống Thân Tam Quái.

- Một lão phụ nhân chính là Đường lão thái thái ở Đường môn Tứ Xuyên. Còn bốn đại hán khác đều mặc áo hồng.

Cả bốn người này ăn mặc giống nhau, sắc mặt cũng đều xanh lướt không chút huyết sắc.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn bốn đại hán áo hồng. Chàng động tâm chợt nhớ đến Thẩm Mộc Phong có Bát đại huyết ảnh. Chàng lẩm bẩm:

- "Bốn đại hán này dường như là những nhân vật trong Bát đại huyết ảnh.

Chẳng lẽ Chu Triệu Long cũng chỉ huy được bọn chúng?" Bỗng nghe Chu Triệu Long lên tiếng:

- Có phải Thân huynh vừa nói là không thể nhầm lẫn được?

Thân Tam Quái đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã đem tình hình viết thư báo Đại trang chúa.

Chu Triệu Long nói:

- Đại trang chúa có việc gấp phải đi ngay. Đại trang chúa dặn tại hạ phải bàn kỹ việc này với Thân huynh... Thân Tam Quái ngắt lời:

- Sau khi tại hạ cùng Tiêu Dao Tử hội đàm liền viết thơ lập tức sai Điêu Toàn và Tĩnh Gia đưa tới Thiếu trang chúa để chuyển trình lên Đại trang chúa. Ngờ đâu tại hạ vừa phái hai người ra đi thì cũng nhận được phi cáp truyền thư của Đại trang chúa hiệu triệu, phải lật đật tới đây... Chu Triệu Long ngắt lời:

- Đại trang chúa vừa thả phi cáp thì đột nhiên tiếp nhận lời hiệu triệu của một vị bằng hữu mấy chục năm nay chưa gặp. Đại ca phải lật đật đi ngay và dặn tại hạ phải bàn kỹ việc này với Thân huynh.

Thân Tam Quái nói:

- Lúc Tiêu Dao Tử hội đàm với tại hạ, thái độ rất thành khẩn. Y nhất định hợp tác với chúng ta.

Chu Triệu Long nói:

- Tài trí và võ công của Đại trang chúa trăm năm khó kiếm một người. Có đại ca ở nhà thì bất luận việc gì trọng đại đến đâu cũng quyết đoán được ngay. Nhưng tại hạ làm sao sánh kịp với đại

ca được? Chúng ta cần trù liệu kế hoạch vẹn toàn mới dám thi hành.

Thân Tam Quái hỏi:

- Lúc ra đi Đại trang chúa có dặn bảo phải làm thế nào không?

Chu Triệu Long đáp:

- Việc xảy đến đột ngột. Trong lúc vội vàng đại trang chúa chỉ dặn một câu là khi Thân huynh nói đến việc Tiêu Dao Tử với bản trang thì chúng ta bàn định mà làm.

Thân Tam Quái hỏi:

- Thế Đại trang chúa đã trao quyền cho Nhị trang chúa. Vậy Nhị trang chúa chuẩn bị xử trí bằng cách nào? Tại hạ chưa thành thuộc cách ở giữa thủ lợi. Theo ý tại hạ thì nhất thiết tiến hành theo đề nghị của Thân huynh mà chỉ bỏ đi một điều.

Thân Tam Quái hỏi:

- Điều gì?

Chu Triệu Long đáp:

- Việc ngấm ngầm hạ độc tạm thời đình chỉ để tránh bị họ phát giác, trở mặt thành thù. Đại trang chúa ở đây thì không cần, nhưng tại hạ e rằng chúng ta khó lòng đối phó.

Thân Tam Quái đáp:

- Tại hạ cũng đồng ý với cao kiến của Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long nói:

- Vậy thì hay lắm rồi. Còn ngoài ra cứ theo kế hoạch mà làm.

Thân Tam Quái nói:

- Trước hết cứ để họ khởi diễn cuộc chiến với phái Võ Đương. Đó là kế hoạch của Đại trang chúa. Nhị trang chúa đã muốn biến cải vụ hạ độc, không hiểu về phương diện này có cần thay đổi gì chăng?

Chu Triệu Long trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Muốn cho Tiêu Dao Tử tín nhiệm chúng ta, tại hạ tưởng Thân huynh nên hướng dẫn cao thủ đi viện trợ cho bọn họ. Có điều nên chờ cho họ sắp thắng rồi sẽ ra tay. Tại hạ không muốn nhân thủ của chúng ta bị tổn thương.

Thân Tam Quái nói:

- Nhị trang chúa lo nghĩ rất chu đáo, tại hạ khâm phục vô cùng.

Lão quay sang hỏi Đơn Hoành Chương:

- Thiếu trang chúa có cao kiến gì không?

Đơn Hoành Chương đứng dậy đáp:

- Gia sư đã dặn dò. Chu nhị thúc lại thiết kế rất vẹn toàn. Tại hạ xin y kế mà làm.

Bỗng nghe có thanh âm trầm trọng vọng vào:

- Bẩm báo Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thanh âm kia đáp:

- Kim Hoa phu nhân muốn vào ra mắt.

Đơn Hoành Chương biến sắc lên tiếng:

- Nhị trang chúa đang mắc bận, có việc khẩn yếu không rảnh tiếp kiến phu nhân được. Ngươi ra yêu cầu phu nhân mai hãy tới.

Người bên ngoài đáp:

- Bọn thuộc hạ đã cự tuyệt nhưng phu nhân nói là có việc cơ mật đại sự, nhất định cần gặp Đại trang chúa.

Đơn Hoành Chương tức giận nói:

- Kim Hoa phu nhân đã vô lễ như vậy mà sao lề luật Bách Hoa sơn trang chúng ta không trói buộc mụ điều gì?

Chu Triệu Long ngắt lời:

- Y là địa vị tân khách nên có chỗ bất đồng. May ở chỗ đại sự đã bàn định xong, vậy mời y vào đây.

Đơn Hoành Chương thấy Chu Triệu Long ưng lời tiếp Kim Hoa phu nhân, trong lòng gã rất hoang mang mà không dám nói nhiều.

Lát sau Kim Hoa phu nhân nét mặt tươi cười bước vào.

Mụ đảo mắt nhìn tình hình trong nhà một lượt rồi cười nói:

- Xem chừng Nhị trang chúa còn oai vệ hơn Đại trang chúa nhiều.

Chu Triệu Long rất uý kỵ con người đầy mình chất độc này liền cười mát nói:

- Phu nhân lại nói giỡn rồi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Bản nhân nói thật đấy. Khi Đại trang chúa ở đây ta xin vào ra mắt là chuyện dễ dàng. Nhưng muốn bái yết Nhị trang chúa cần phải chờ thông báo trước.

Mụ đảo mắt ngó Đơn Hoành Chương cười nói:

- Thiếu trang chúa! Thiếu trang chúa vẫn mạnh giỏi chứ. Đã lâu lắm mới được gặp.

Đơn Hoành Chương vẫn hồi hộp lo mụ tiết lộ vụ Tiêu Lĩnh Vu. Không ngờ mụ nói câu này khiến gã vững tâm. Gã mỉm cười đáp lễ:

- Phu nhân vẫn mạnh giỏi?

Chu Triệu Long chậm rãi hỏi:

- Phu nhân có việc chi khẩn yếu xin cho tại hạ nghe?

Kim Hoa phu nhân hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Nếu bản nhân nói không có chuyện khẩn yếu, e rằng Nhị trang chúa không chịu tiếp kiến?

Chu Triệu Long mỉm cười đáp:

- Phu nhân dạy quá lời.

Thân Tam Quái đột nhiên đứng lên nhìn Chu Triệu Long chắp tay thi lễ nói:

- Thuộc hạ xin đi trước một bước.

Rồi lão rảo bước ra ngoài.

Kim Hoa phu nhân đứng trước cửa, thấy Thân Tam Quái đi tới vẫn đứng yên chắn đường.

Thân Tam Quái đành chắp tay nói:

- Xin phu nhân nhường lối cho tại hạ được chăng?

Kim Hoa phu nhân không trả lời, đánh trống lảng:

- Bản nhân thấy một bọn hòa thượng tới thành Trường Sa.

Thân Tam Quái hỏi:

- Hòa thượng nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hòa thượng là hòa thượng, ai biết được họ là hòa thượng nào?

Chu Triệu Long hỏi:

- Bọn hòa thượng đó có mấy người?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Cả thảy có năm người. Hai già và ba trẻ.

Mụ mỉm cười nói tiếp:

- Có điều người trẻ cũng bốn, năm chục tuổi rồi.

Chu Triệu Long hỏi:

- Hai lão già chừng bao nhiêu tuổi?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hai lão già ư? ít ra là bảy tám mươi tuổi rồi.

Chu Triệu Long hỏi:

- Phải chăng là tăng lữ chùa Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Trên mặt họ không viết chữ, bản nhân không hỏi thì làm sao biết được?

Chu Triệu Long hỏi:

- Phu nhân lại nói giỡn rồi. Nhưng bọn họ có biết võ công hay không chắc phu nhân biết được?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Theo nhận xét của bản nhân thì họ đều là những tay cao thủ hạng nhất.

Thân Tam Quái nói:

- Nếu vậy thì nhất định là những tay cao tăng của Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Tin này chắc Nhị trang chúa biết rồi phải không?

Chu Triệu Long đáp:

- Tại hạ không hay. Bây giờ mới nghe phu nhân nói mà thôi.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Lạ nhỉ! Bách Hoa sơn trang đã bố trí rất nhiều tai mắt rồi kia mà. Việc lớn thế sao họ không thông báo?

Chu Triệu Long đáp:

- Chắc chúng thông báo chậm vì hành động không mau lẹ bằng phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Bản nhân thấy bọn hòa thượng đó đi quanh thành Trường Sa một vòng. Bản nhân cho là chúng không trông thấy.

Chu Triệu Long nói:

- Không có lẽ!

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Được rồi! Vậy Chu nhị trang chúa chờ bọn chúng đến báo cáo. Bản nhân không nói nữa.

Mụ dứt lời liền trở gót đi ra.

Chu Triệu Long giật mình kinh hãi gọi lại:

- Xin phu nhân dừng bước.

Kim Hoa phu nhân quay lại vừa cười vừa hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Đối với việc trọng đại mà mụ coi như trò đùa khiến Chu Triệu Long không biết đường nào mà đối phó. Trong lòng hắn rất căm tức mà bề ngoài vẫn phải tươi cười hỏi:

Phu nhân có nhìn thấy những nhà sư đó đi về phía nào không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bản nhân thấy họ tiến vào thành Trường Sa còn họ đi đâu thì không hiểu.

Thân Tam Quái hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Phu nhân đã thấy họ là những cao thủ hạng nhất sao lại không theo dõi hành tung?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Một là Bách Hoa sơn trang đã có rất nhiều tai mắt ở Trường Sa, bản nhân tưởng là mình không cần phải lưu tâm. Hai là một người đàn bà không thể theo sát mấy ông sư được.

Thân Tam Quái nói:

- Nếu lời phu nhân không sai thì mười phần chắc đến tám chín là các tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Tại hạ không thể ở lâu được. Xin Nhị trang chúa phái người điều tra ngay.

Chương 63 - Tiêu dao tử xuất hiện kiếm vô vi

Chu Triệu Long nói:

- Xin Thân huynh tùy tiện, bất tất phải quan tâm tới vụ này.

Thân Tam Quái nghiêng mình lướt qua bên người Kim Hoa phu nhân lật đật ra khỏi nhà đi ngay.

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn Đơn Hoành Chương nói:

- Việc này phiền hiền diệt đi một chuyến.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tiểu diệt xin tuân mệnh.

Gã đứng dậy vẫy Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bạch huynh! Xin Bạch huynh cùng đi với tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đi theo Đơn Hoành Chương.

Kim Hoa phu nhân lần này tự động tránh sang một bên nhường lối.

Đơn Hoành Chương dẫn Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi nhà gianh, rảo bước chạy đến khu rừng rậm cách đó hơn năm dặm rồi bảo chàng:

- Tiêu huynh! Tại hạ hết lòng thủ tín rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ cũng giữ đúng lời hứa.

Chàng giải khai huyệt đạo cho gã.

Đơn Hoành Chương nói:

- Đa tạ Tiêu huynh.

Rồi gã trở gót ra ngoài khu rừng dông tuốt.

Tiêu Lĩnh Vu biết Đơn Hoành Chương quyết chẳng cam tâm chịu cái nhục này, tất gã đi gọi cao thủ đến rửa hận.

Chàng cũng lật đật dời khỏi khu rừng chạy về phía thành Trường Sa.

Chàng đi một mạch tới Thất Trạch trà viên vào lúc lên đèn. Quả nhiên Bách Lý Băng vẫn chờ chàng ở đó.

Nguyên cô đến vấn kế Vô Vi đạo trưởng đã bị lão khuyên can.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy Bách Lý Băng liền rảo bước chạy tới, gọi:

- Băng Nhi!

Bách Lý Băng nhận ra thanh âm Tiêu Lĩnh Vu, mừng rỡ không xiết, xoay mình nhảy xổ về phía chàng.

Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy tay cô nói:

- Băng Nhi hãy trấn tĩnh lại, đưa ta đến gặp Vô Vi đạo trưởng.

Bách Lý Băng gật đầu nắm lấy tay chàng chạy đi. Cô nói:

- Tiểu muội coi đại ca có vẻ đắc ý.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Chúng ta đừng chạy. Quanh đây cũng có tai mắt của Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng gật đầu, đảo mắt nhìn quanh nói:

- Tiểu muội đi trước, chú ý nhìn hai bên. Còn đại ca lưu tâm mặt sau, đừng để người theo dõi.

Nhờ bóng tối lờ mờ yểm hộ, hai người xuyên qua mấy đường phố lớn đi tới một ngõ hẻm.

Bách Lý Băng dừng lại trước một khuôn cổng lớn bằng gỗ trắng, giơ tay khẽ gõ vào vòng cổng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông vào thì thấy sau cổng có giá gỗ cao chừng ba trượng treo rất nhiều tấm vải. Nguyên đây là một nhà nhuộm vải lụa.

Cánh cổng mở ra, một hán tử chừng 24 tuổi đứng đó. Dường như gã quen biết Bách Lý Băng, chỉ ngó hai người một cái rồi né mình nhường lối.

Bách Lý Băng dẫn Tiêu Lĩnh Vu thẳng lên lầu đến một căn phòng có đèn sáng.

Một lão già mặc áo bào xanh và một đại hán áo rách đứng dậy nghênh tiếp.

Lão già áo xanh chắp tay hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng là Tiêu mỗ. Lão trượng là ai?

Lão già áo xanh vừa cười vừa đáp:

- Bần đạo là Vô Vi. Còn vị này là lệnh đệ Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ hai người rồi nói:

- Thuật cải trang của hai vị rất cao minh. Đến tại hạ mà còn không nhận ra được.

Đỗ Cửu chắp tay nói:

- Xin tham kiến đại ca!

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ rồi nói ngay:

- Chúng ta ngồi xuống nói chuyện. Tại hạ có việc gấp cần báo cáo với đạo trưởng.

Ba người ngồi xuống ghế. Bách Lý Băng cũng ngồi ghé xuống bên Tiêu Lĩnh Vu. Mặt cô mỉm cười coi bộ rất nhu mì.

Vô Vi đạo trưởng lẩm bẩm:

- Vừa rồi thị ở đây lớn tiếng gây lộn, không ngờ gặp Tiêu Lĩnh Vu rồi biến thành ôn nhu như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tại hạ vừa ở trong đại bản doanh của Thẩm Mộc Phong trở về đây. Hiện giờ Thẩm Mộc Phong đã dời khỏi thành Trường Sa. Chu Triệu Long thay hắn chủ trương mọi việc. Tiêu Dao Tử đã phái cao thủ... Chàng nói tơi đây chợt nhận thấy Vô Vi đạo trưởng và Đỗ Cửu trợn mắt ngơ ngác, biết là mình nói lẹ quá, liền đem những việc đã trải qua chậm rãi thuật lại.

Vô Vi đạo trưởng chau mày nói:

- Tiêu Dao Tử hợp tác với Thẩm Mộc Phong là một điều rất bất lợi cho chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thực lực hai bên đều rất lớn và đều có dã tâm xưng bá giang hồ. Không hiểu sao lại có thể bắt tay hợp tác?

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Nếu chúng thật lòng hợp tác thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn trên giang hồ, chúng ta phải nghĩ cách phá mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ hợp tác thì chỉ là chuyện nhất thời để khai thác lợi dụng lẫn nhau. Chúng ta chỉ cần tìm cách phanh phui sự thực là có thể khiến hai bên quay lại đá nhau.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vụ này nói thì dễ nhưng thực hành rất khó.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Khi Thẩm Mộc Phong còn ở thành Trường Sa đã có kế hoạch hạ độc vào người bọn Tiêu Dao Tử. Chúng ta chỉ cần tiết lộ vụ này là có thể gây thành cuộc tàn sát giữa hai bên. Nhưng hiện giờ Chu Triệu Long chủ trương đại cuộc, gã nhút nhát nên thủ tiêu việc hạ độc.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Thân Tam Quái đã nói là phái Võ Đương của bần đạo sẽ xảy ra cuộc chiến đấu với bọn Tiêu Dao Tử. Vụ đó ra làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nghe giọng lưỡi Thân Tam Quái thì dường như Thẩm Mộc Phong bầy kế cho Tiêu Dao Tử tỷ đấu một phen với quí phái, chờ bao giờ hai bên cùng bị thương vong nặng nề rồi mới sai cao thủ xông vào... Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tại hạ có điều chưa minh bạch muốn thỉnh giáo đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã bố trí rất nhiều nhãn tuyến ở thành Trường Sa mà không thể điều tra ra được chỗ ở của đạo trưởng. Chuyến này ta dùng lối giữ bí mật để đối phó với chuyện bí mật, dường như chiếm được thượng phong. Tai mắt của Tiêu Dao Tử lại không có nhiều ở thành Trường Sa này thì làm sao tìm ra được chỗ trú chân của đạo trưởng?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tình hình này tựa hồ không thể như thế được. Có khi đây là một quỷ kế của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu vỗ tay nói:

- Đúng rồi! Đạo trưởng quả nhiên phi thường! Trước tại hạ không sao tìm được nguyên nhân. Đạo trưởng nói vậy khiến tại hạ tỉnh ngộ ngay.

Vô Vi đạo trưởng đứng dậy nói:

- Họ định tập kích thì chúng ta phải phòng bị. Bần đạo phải đi căn dặn đệ tử một chút.

Đỗ Cửu thấy Vô Vi đạo trưởng đi rồi, khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Vô Vi đạo trưởng đem hết cao thủ phái Võ Đương đến ẩn cư với thị dân trong thành Trường Sa, nhưng hầu hết án binh bất động, cách sinh hoạt chẳng khác gì thường dân. Căn phòng này dùng làm đại bản doanh. Thẩm Mộc Phong tuy bố trí nhiều tai mắt mà cũng không làm gì được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vô Vi đạo trưởng nguyên là một vị chưởng môn đức cao vọng trọng, tính tình thẳng thắn. Chỉ vì phải đối phó với con người thâm độc như Thẩm Mộc Phong, bất đắc dĩ lão mới phải dùng trá thuật.

Nghe nói Vô Vi đạo trưởng đã có chuẩn bị, Tiêu Lĩnh Vu mới hơi yên tâm, thở dài nói:

- Đặng nhị hiệp và Triển huynh chưa có tin tức gì chưa?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Chưa có. Tôn lão tiền bối đã dẫn hai tay cao thủ Cái Bang đi truy tìm.

Vô Vi đạo trưởng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trước đây ta chưa đủ thực lực, nhưng Tiêu đại hiệp đã về đến đây thì tình hình khác hẳn.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Một tên đồng tử ăn mặc theo lối công nhân chạy vào nói với Vô Vi đạo trưởng:

- Có người dạ hành sắp vào đến đây.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Ngươi truyền dụ của ta bảo anh em hết sức nhẫn nại. Trừ trường hợp bất đắc dĩ không thì đừng động thủ với họ.

Tên đồng tử dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng lại nói:

- Chúng ta cũng ra ngoài coi.

Rồi lão thổi tắt hết đèn lửa, rảo bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu đi sau Vô Vi đạo trưởng, Bách Lý Băng và Đỗ Cửu theo chàng ra nhà đại sảnh.

Vô Vi đạo trưởng khẽ nói:

- Đại sảnh này là trung tâm khu vực. Ngồi trong này có thể tiếp ứng mọi việc xảy ra bốn phía.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta ngồi trong đại sảnh này chờ đợi hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chúng ta ẩn trong này để coi xem những nhân vật nào tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhà đại sảnh này tuy rộng nhưng ít chỗ ẩn núp được.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo đã chuẩn bị. Tiêu đại hiệp bất tất phải lo ngại. Mặt đông và mặt nam đều có cửa ngầm, nhưng bên trong chật hẹp chỉ đủ chỗ cho một người đứng. Bách Lý cô nương và Đỗ đại hiệp ẩn vào trong cửa ngầm. Trên vách chỗ treo áo có lỗ nhìn ra được.

Bách Lý Băng muốn theo Tiêu Lĩnh Vu nhưng không tiện nói ra. Cô hậm hực đi ẩn thân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn hai người chúng ta thì sao?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

- Trên hai rường nhà có thể ẩn thân dược.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chỗ đó hay lắm. Chờ họ đến nơi mình sẽ nhảy lên cũng vừa.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu vừa ẩn mình xong, đột nhiên nghe đánh “cách” một tiếng, một viên đá nhỏ liệng xuống sân.

Đây chính là phương pháp liệng đá dò đường của nhân vật võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng tài cao mật lớn vẫn đứng yên trong nhà Đại sảnh. Tiếp theo hai bóng người nhảy xuống sân.

Bên ngoài ánh sao mờ mờ, nhưng Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng mục lực hơn người đã nhìn thấy người mới tới chính là Tiêu Dao Tử, tay cầm phất trần và một đại hán mình mặc võ phục đen, lưng cài đơn đao.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng rồi hai người tung mình nhảy lên hai rường nhà.

Bỗng nghe người mặc áo bào xanh hỏi:

- Không lầm đấy chứ?

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm quả nhiên là Tiêu Dao Tử.

Đại hán võ phục đáp:

- Không thể lầm được.

Tiêu Dao Tử nói:

- Nếu Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà ngụ ở đây thì sao họ không phòng bị gì hết? Huống chi Tôn Bất Tà bản tính cao ngạo, có lý nào lại không nhảy ra nghinh chiến?

Đại hán võ phục hỏi lại:

- Hoặc giả đêm nay ba người đó vắng nhà. Chúng ta cứ thử vào trong sảnh đường coi nên chăng?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Ngươi hãy vào trước xem bên trong có người không? Nếu trong sảnh đường không có người thì quẹt lửa đốt đèn lên.

Đại hán áo đen dạ một tiếng rồi tiến vào sảnh đường. Hắn ngưng thần đề phòng, chú ý nhìn bốn mặt đồng thời thò tay vào bọc móc đá lửa.

ánh hoả quang thấp thoáng soi sáng gian phòng, nhưng không thấy một bóng người.

Lại nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng:

- Vô Vi đạo trưởng rất giảo quyệt. Ngươi phải coi chừng bên trong sảnh đường có bố trí mai phục không rồi hãy xục tìm.

Đại hán áo đen vâng lời, rút đơn đao cầm tay, chạy đi chạy lại khắp gian nhà để điều tra.

Vô Vi đạo trưởng đã phòng bị từ trước rồi, chỗ ẩn thân rất bí mật. Đại hán áo đen xục tìm khắp nơi trong sảnh đường vẫn chẳng thấy ai, liền nói:

- Không chừng Vô Vi đạo trưởng đã nghe phong thanh mà bỏ đi rồi.

Bóng người thấp thoáng, Tiêu Dao Tử xông vào nhà đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã điều tra hết căn nhà này chưa?

Đại hán áo đen đáp:

- Đã điều tra hết rồi.

Tiêu Dao Tử ra lệnh:

- Phóng hỏa đi. Hãy đốt nhà đại sảnh trước.

Hán tử áo đen dạ một tiếng rồi chuẩn bị phóng hỏa. Tiêu Lĩnh Vu không nhẫn nại được nữa, nhảy xuống lạnh lùng nói:

- Đạo trưởng! Đạo trưởng không nhận thấy làm như vậy là quá ác độc ư?

Tiêu Dao Tử chau mày hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Chúng ta không kết giao, tưởng bất tất phải báo danh.

Hán tử áo đen đột nhiên xông vào nhìn Tiêu Lĩnh Vu quát:

- Quân tiểu bối ngông cuồng. Ngươi vô lễ với Tiêu Dao đạo trưởng, hay là không muốn sống nữa chăng?... Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu ngươi muốn sống thêm mấy giờ thì hãy lui ra.

Hán tử áo đen tức giận quát:

- Ra ngươi muốn chết!

Gã vung đơn đao chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu đã mang bao tay bằng da giao, liền xoay tay mặt chụp lấy lưỡi đao.

Hán tử áo đen cực lỳ kinh hãi, vận thêm kình lực vào tay xoay mạnh lưỡi đao, muốn hớt đứt ngón tay đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực, năm ngón tay nắm chặt lưỡi đao. Hán tử áo đen hết sức xoay lưỡi đao mà không nhúc nhích, liền biết ngay là gặp phải cao thủ.

Gã toan nhảy lùi lại thì không kịp nữa. Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh ra mau lẹ tuyệt luân.

Hán tử áo đen biết đụng độ với tay kình địch, nhưng không muốn chịu nhục phải buông lưỡi đao. Gã đương ngần ngừ thì thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh tới.

Sầm một tiếng vang lên. Thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh trúng trước ngực hán tử áo đen.

Thế chưởng cực kỳ trầm trọng, hất hán tử áo đen bắn ra ngoài cửa, miệng gã hộc máu tươi.

Tiêu Dao Tử huy động phất trần quật xuống cánh tay mặt Tiêu Lĩnh Vu đánh véo một tiếng. Lão hy vọng giải mối nguy cho hán tử áo đen.

Tiêu Lĩnh Vu thân thủ mau lẹ phi thường. Phất trần của Tiêu Dao Tử vụt tới thì Tiêu Lĩnh Vu đã đả thương hán tử áo đen. Chàng hít một hơi chân khí, lùi lại ba bước.

Tiêu Dao Tử chau mày nói:

- Chưởng pháp mau lẹ quá chừng!

Lão vung vây phất trần quấn lấy tay hán tử áo đen rồi kéo gã lên. Lão đưa tay sờ mũi thì thấy gã đã ngưng thở. Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh gã chết tươi rồi.

Tiêu Dao Tử không dám khinh địch nữa, thu phất trần về nói:

- Bản lãnh các hạ thật ghê gớm.

Bỗng nghe tiếng tà áo phất gió lạch phạch.

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn thì thấy một người áo xanh từ trên rường nhà nhảy xuống đứng chắn trước cửa. Lão quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Người mới xuất hiện này dĩ nhiên là Vô Vi đạo trưởng. Đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu đã cùng đối phương động thủ liền nhảy xuống chắn đường rút lui của Tiêu Dao Tử.

Vô Vi đạo trưởng cười lạt đáp:

- Bần đạo là Vô Vi. Chính là người đạo huynh đang kiếm.

Tiêu Dao Tử quay sang Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn vị này là ai?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Sao đạo trưởng không hỏi y?

Tiêu Dao Tử nói:

- Bản lãnh y quyết chẳng kém gì chưởng môn phái Võ Đương. Nhất định là một nhân vật lừng

lẫy võ lâm.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đạo huynh muốn do thám ở miệng bần đạo nói ra, nhưng không phải chuyện dễ dàng.

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ dấu diếm họ tên như vậy, đâu phải là hành động của đấng trượng phu?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Tiêu Dao Tử! Đạo trưởng không nhận ra tại hạ. Nhưng tại hạ lại nhận ra đạo trưởng từ sớm rồi. Chàng ngừng lại một lát rồi tiếp:

Tiêu Dao Tử đáng kể là một người túc trí đa mưu. đáng tiếc là vẫn không theo kịp Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Dao Tử ra chiều không phục hỏi:

- Tại sao các hạ nói vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì Thẩm Mộc Phong tham hiểm hơn đạo trưởng nhiều. Giữa hai bên vẫn uý kỵ nhau, nhưng lúc ngấm ngầm động thủ ám toán, đạo trưởng thua hắn một bậc.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Các hạ là ai mà dường như biết khá nhiều chuyện?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ còn biết đạo trưởng chưa gặp Thẩm Mộc Phong. Cuộc hợp tác giữa các vị do Thân Tam Quái tiếp dẫn.

Tiêu Dao Tử chau mày muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói tiếp:

- Đạo trưởng muốn lấy lòng Thẩm Mộc Phong toan tự mình kéo người đến tấn công đệ tử phái Võ Đương để làm lễ yết kiến. Đáng tiếc là Thẩm Mộc Phong vẫn không coi đạo trưởng vào đâu. Hắn còn muốn nhân cơ hội này ngấm ngầm hạ độc để bắt trọn ổ những tay cao thủ của đạo trưởng khiến cho các vị vĩnh viễn chìm đắm vào vòng nô dịch cho Bách Hoa sơn trang... Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Bọn họ chuẩn bị hạ thủ ở đâu và bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Đừng nói tại hạ không hay, dù có biết đi chăng nữa cũng không thể bảo các vị được... Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều chắc chắn là hiện giờ các vị còn tạm yên ổn được một thời gian.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì Thẩm Mộc Phong có người bạn cũ lâu năm đến kiếm, hắn đã đi hội họp.

Công việc ở đây hiện do Nhị trang chúa Chu Triệu Long chủ trương. Chu Triệu Long không dám mong công trạng, chỉ cần vô tội. Gã không hạ thủ gia hại các vị nên các vị còn tạm yên ổn được một thời... Tiêu Dao Tử đột nhiên cười ha hả ngắt lời:

- Thẩm Mộc Phong đi đâu gặp cố hữu?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Các hạ tưởng hỏi một câu hời hợt như vậy mà dò ra được nội tình chăng?

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Vậy thế nào mới hỏi được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiêu Dao đạo trưởng hãy ra giá đi. Nếu tại hạ vừa lòng sẽ nói cho hay. Bằng không thì thôi cũng chẳng mất mát gì.

Tiêu Dao Tử cười lạt hỏi:

- Trước hết các hạ là ai? Có thể nói cho tại hạ nghe được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất luận tại hạ là ai, nếu đạo trưởng muốn biết nội tình thì ai cho tin cũng vậy. Đạo trưởng không cần hỏi lại câu này.

Tiêu Dao Tử ngửa mặt trông lên nóc nhà, lạnh lùng nói:

- Các hạ không cho biết thân phận thì bần đạo tin thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đạo trưởng không tin cũng chẳng sao. Cái đó chỉ liên quan tới việc sinh tử tồn vong của các vị chứ không liên can gì tới tại hạ.

Tiêu Dao Tử không có cách nào đoán ra được lai lịch của Tiêu Lĩnh Vu, nhưng hắn là người tâm cơ thâm trầm. Lão ngó thấy hành động cùng ngôn ngữ của chàng và biết chàng là một nhân vật ghê gớm trong võ lâm, nên không dám động thủ một cách khinh xuất.

Lão quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng chậm rãi hỏi:

- Tòa nhà của đạo trưởng đã bị hai chục cao thủ do bần đạo hướng dẫn bao vây. Nếu cần thì bần đạo chỉ phát ra một ám hiệu là lập tức cao thủ của Bách Hoa sơn trang kéo đến tăng viện.

Chương 64 - Tiêu lĩnh vu đại khai sát giới

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

- Đáng tiếc là người ở Bách Hoa sơn trang đã tiết lộ kế hoạch của đạo huynh nên bần đạo đã chuẩn bị rồi. Phần lớn đệ tử bản phái đã dời khỏi nơi đây và chiếm lợi thế ngấm ngầm giám thị hành động của đạo huynh. Bần đạo vì đối phó với Thẩm Mộc Phong cực kỳ tàn độc bất đắc dĩ phải dùng thủ đoạn dĩ độc công độc. Hiện giờ trong căn phòng này ngoài những cao thủ phái Võ Đương còn mấy vị bừng hữu võ lâm cùng phe bần đạo. Đạo huynh không tin thì thử ra tay coi.

Vô Vi đạo trưởng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều bần đạo không muốn quyết sống mái với đạo huynh.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Đạo trưởng đa chuẩn bị đầy đủ sao lại không muốn cùng bần đạo tỷ đấu một phen?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thẩm Mộc Phong chỉ mong lực lượng cả hai bên chúng ta cùng tan tành, nhưng bần đạo không muốn để hắn được như nguyện.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiện giờ bần đạo chưa thể tin lời đạo trưởng được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng lên tiếng:

- Đạo trưởng không tin thì ra tay thử coi.

Đột nhiên vèo vèo hai tiếng. Bách Lý Băng cùng Đỗ Cửu từ cửa ngầm vọt ra.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại bảo Bách Lý Băng:

- Hai vị ra ngoài cửa để chống cường địch đánh vào. Để ta đấu với nhân vật khét tiếng võ lâm là Tiêu Dao Tử thử coi bản lãnh lão ít lâu nay tiến đến mức nào?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

- Địch nhiều mà ta ít. Đêm nay có thể phóng tay hạ thủ được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các vị theo tình hình tự quyết định lấy.

Bách Lý Băng mỉm cười rút trường kiếm ra khỏi vỏ đánh “soạt” một tiếng, từ từ bước tới cửa sảnh đường.

Nguyên cô nấp trong phòng tối ngó thấy một thanh trường kiếm liền cầm lấy để xử dụng. Đỗ Cửu không nói nửa lời, lạng mình ra cửa sảnh đường đứng đối lập với Bách Lý Băng. Một người nhìn ra ngoài, một người nhìn vào trong.

Tiêu Dao Tử nghe rõ thanh âm thiếu nữ, động tâm nghĩ thầm:

- “Tên này là gái giả trai. Hiển nhiên ngoài đệ tử phái Võ Đương còn có nhân vật khác đên viện trợ cho chúng.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lão lạnh lùng nói:

- Không ngờ đường đường một phái Võ Đương mà thu nạp cả nữ đồ đệ.

Bách Lý Băng tức giận nói:

- Đại ca! Lão này nói nhăng nói càn. Đại ca đánh cho lão hai cái bạt tai.

Tiêu Lĩnh Vu không lý gì đến Bách Lý Băng, quay sang nói với Vô Vi đạo trưởng:

- Tiêu Dao Tử vẫn u mê bất ngộ. Để lão lại thành mối lo về sau. Chi bằng trừ khử lão quách đi.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vì tình thế bắt buộc đành làm thế vậy.

Tiêu Dao Tử cười ha hả nói:

- Hai vị khoác lác quá. Trong võ lâm hiện nay e rằng chẳng có mấy người giết được bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Đối với tay cường địch đầu sỏ chúng ta không thể giữ lòng từ bi. Các hạ ra tay đi.

Tiêu Dao Tử thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh chết hán tử áo đen, biết chàng là một tay võ công tuyệt thế. Nhưng chàng thủy chung vẫn không chịu xưng tên, trong lòng lão rất hoài nghi mà không đoán ra được là ai.

Tiêu Lĩnh Vu chờ lâu mà không thấy Tiêu Dao Tử ra tay liền nói:

- Các hạ đã không động thủ trước thì tại hạ đành thất lễ vậy.

Chàng liền vung chưởng đánh ra.

Tiêu Dao Tử kinh hãi vung tay trái phóng chưởng đón tiếp thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu. Tay mặt lão cầm cây phất trần đánh vào cổ tay mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu trầm cổ tay mặt xuống tránh khỏi. Chàng tiến lên múa song chưởng đánh tới tấp.

Chưởng pháp của chàng chính là Thiểm điện chưởng pháp của Nam Dật Công.

Tiêu Dao Tử giật mình kinh hãi hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính tại hạ.

Chàng vừa nói vừa đánh ra tám chưởng liên hoàn, bước bách Tiêu Dao Tử phải lùi lại.

Nhưng Tiêu Dao Tử là một nhân vật từng trải giang hồ, thân hoài tuyệt kỹ. Lão ngưng thần vận khí phản công ba chiêu vãn hồi lại thế kém.

Bách Lý Băng lớn tiếng hỏi:

- Đại ca không dùng binh khí há chẳng kém phần tiện nghi?

Tiêu Lĩnh Vu tuy được Nam Dật Công truyền thụ chưởng pháp nhưng cũng chưa được tinh thục. Đêm nay chàng mong tranh thắng cho lẹ cũng tính nước dùng binh khí thì uy thế tăng lên nhiều.

Vì trong lòng suy tính, bất giác tay chưởng hơi chậm lại.

Tiêu Dao Tử thừa cơ phản kích. Tiêu Lĩnh Vu liền lâm vào thế hạ phong. Bách Lý Băng hô:

- Đại ca đón lấy kiếm!

Cô liệng kiếm tới.

Tiêu Dao Tử tay trai đánh tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu, tay mặt lão cầm phất trần vung ra đánh vèo một tiếng cuốn lấy thanh trường kiếm của Bách Lý Băng ném tới.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra tiếp chưởng của Tiêu Dao Tử. Tay trái co lại bật ra, một luồng ám kình ào ạt xô tới. Chính là môn Đàn Chỉ thần công, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Tiêu Dao Tử không ngờ trong một thời gian ngắn ngủi Tiêu Lĩnh Vu đã luyện thành môn thần chỉ tuyệt học võ lâm. Lúc lão cảnh giác thì đã không kịp nữa, bị luồng chỉ lực đánh trúng cạnh sườn. Tay mặt lão buông ra, cây phất trần rớt xuống đất.

Lúc này cây phất trần đã quấn lấy thanh trường kiếm. Tiêu Dao Tử bị Đàn Chỉ thần công điểm trúng để rớt phất trần, thanh trường kiếm cũng rớt theo.

Tiêu Lĩnh Vu đưa chân phải móc lấy thanh trường kiếm lên cầm tay.

Tiêu Dao Tử cánh tay mặt tê chồn, lão biết không thể tái chiến được. Nếu không tìm đường chạy ngay thì tất bị thương về tay Tiêu Lĩnh Vu.

Lão liền đề khí nhảy vọt lên xà nhà. Tay trái vận lực đánh ra một chưởng.

Sầm một tiếng, đất cát bay tứ tung. Nóc nhà đã bị Tiêu Dao Tử đánh thủng một lỗ lớn.

Tiêu Dao Tử xuyên qua lỗ thủng chui ra.

Vô Vi đạo trưởng tung mình nhảy lên nóc nhà, ngưng thần nhìn quanh thấy bóng Tiêu Dao Tử thấp thoáng một cái rồi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu cũng nhảy lên theo. Chàng hỏi:

- Đạo trưởng có thấy hắn chạy về phương nào không?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Đuổi theo cũng không còn kịp nữa. Nhưng hắn tự phụ võ công cao cường mà mới vài hiệp đã bị đại bại phải phá nóc nhà chạy trốn. Vụ này đồn đại ra ngoài đủ làm cho hắn mất mặt rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Vãn bối thắng cũng là cầu may thôi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Phải chăng vừa rồi Tiêu đại hiệp đã dùng Tu La chỉ lực để đả thương Tiêu Dao Tử?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Đó là Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu khen ngợi:

- Gần trăm năm nay Tiêu đại hiệp đáng kể là kỳ tài võ lâm.

Lão ngửa mặt lên trời nói tiếp:

- Nếu không có bậc kỳ nhân như Tiêu đại hiệp thì e rằng chẳng còn ai đối phó được với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Đạo trưởng quá khen rồi.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chuyến này Thẩm Mộc Phong đi hội ngộ cùng người. Nhất định nhân vật này không phải hạng tầm thường. Chúng ta lại có thêm một tay kình địch nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo cùng Tôn lão tiền bối mong rằng đại hiệp bao trọng tấm thân để trừ hại cho thiên hạ. Thẩm Mộc Phong cần nhất là đại hiệp mà sợ nhất cũng là đại hiệp.

Bọn bần đạo không lo võ công của Thẩm Mộc Phong thắng được đại hiệp mà chỉ lo hắn ngấm ngầm dùng độc thủ khiến đại hiệp khó nỗi đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Điều đó vãn bối xin ghi vào lòng.

Chàng ngửng mặt trông chiều trời hỏi:

- Đạo trưởng! Đối với bọn người Bách Hoa sơn trang tưởng chúng ta bất tất phải tuân theo lề luật võ lâm phải không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Nếu ta không dĩ độc công độc thì chỉ còn đường để họ muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo trưởng đã đồng ý, vậy chúng ta nên hành động ngay đêm nay.

Rồi chàng hỏi:

- Hiện quí phái có bao nhiêu đệ tử ở đây?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cả thẩy mười hai tên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Được bao nhiêu người võ công cao cường và giàu kinh nghiệm chiến đấu?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Có thể lựa được năm tên.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Kể cả đạo trưởng và bọn tại hạ ba người cộng lại là chín người. Tạm cũng đủ dùng rồi.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Đi ngay bây giờ sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhận thấy càng lẹ càng tốt.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vậy bần đạo đi kêu người.

Rồi lão nhảy xuống trước.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xuống sau. Bách Lý Băng chạy ra đón hỏi:

- Đại ca! Tiêu Dao Tử chạy mất rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hắn chạy xa rồi. Băng Nhi! Đi lấy binh khí và ám khí. Đêm nay ta dẫn Băng Nhi tới một nơi để Băng Nhi tha hồ chém giết.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đi đâu vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đến một nơi mà ban ngày ta đã tới đó.

Đỗ Cửu bước ra hỏi:

- Tiểu đệ có đi theo không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đỗ lão đệ cũng đi.

Vô Vi đạo trưởng dẫn năm tên đệ tử võ phục đen, lưng đeo trường kiếm chạy tới.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn năm người, chậm rãi hỏi:

- Những người Bách Hoa sơn trang toàn là hạng tàn ác. Vậy khi động thủ với chúng các vị đừng nể nang chi hết.

Năm đại hán đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ xin tuân lệnh.

Tiêu Lĩnh Vu căn dặn:

- Các vị cũng đừng thông báo danh tánh với chúng. Tại hạ dẫn đường.

Chàng băng mình chạy về phía trước.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu theo sát chàng. Vô Vi đạo trưởng cùng năm tên đệ tử phái Võ Đương chạy sau rốt.

Tiêu Lĩnh Vu đã nhớ đường lối, chạy thẳng đến tòa nông xá là nơi cư ngụ của bọn Chu Triệu Long.

Không đầy nửa canh giờ đoàn người đã tới gần nông xá.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước trỏ tay vào bóng đêm nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong căn nhà gianh kia có mấy nhân vật rất khó bề đôi phó. Người Thẩm Mộc Phong là mấy tên Huyết ảnh hóa thân. Còn phải kể cả Đường lão thái thái ở Tứ Xuyên vì mụ có mấy chục món ám khí kịch độc khó đỗi đề phòng. Vậy chúng ta không nên xông cả vào một lúc.

Vô Vi đạo trưởng nói ngay:

- Nhất nhất đều do Tiêu đại hiệp chủ trương, bọn bần đạo xin tuân mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ muốn để năm vị huynh đệ này giữ ngoài trang, còn tại hạ và đạo trưởng xông vào.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó năm người nói:

- Tại hạ được nghe danh kiếm trận của phái Võ Đương từ lâu. Chắc năm vị đạo huynh cũng là những năng thủ quen bày kiếm trận rồi?

Năm người nghiêng mình đáp:

- Cái đó bọn bần đạo đều biết cả.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm! Năm vị hãy ẩn vào trong rừng. Nếu thấy người trong nông xá chạy ra thì nhân lúc họ bất ngờ bắt sống được là hơn. Tùy ý các vị dùng ám khí hay đánh lén cũng được. Đối với bọn người tàn ác trong Bách Hoa sơn trang, bất tất phải kể đến lề luật giang hồ.

Năm người gật đầu đồng thanh đáp:

- Bọn bần đạo xin vâng mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu lại dặn theo:

- Bất luận trong nông xá diễn biến thế nào, năm vị cũng đừng xông vào tiếp viện. Nếu các vị chạm trán với địch thủ võ công cao cường thì dùng kiếm trận đối phó.

Năm người dạ một tiếng rồi tung mình vọt về phía khu rừng nhỏ bên cạnh.

Tiêu Lĩnh Vu lại nhìn Đỗ Cửu và Bách Lý Băng nói:

- Thế địch rất mạnh, ta không nên lơ là. Trước hết là giữ mình, thứ nhì là sát thương địch nhân. Ta cùng Vô Vi đạo trưởng đi trước mở đường. Các vị không nên đi gần quá mà cũng không nên cách xa quá. Giữ khoảng cách từ năm thước đến một trượng để tiện tiếp ứng cho nhau.

Tiêu Lĩnh Vu lại bảo Vô Vi đạo trưởng:

- Xin đạo trưởng lấy khí giới ra.

Vô Vi đạo trưởng theo lời rút bảo kiếm ra cầm tay hỏi:

- Tiêu đại hiệp không dùng khí giới ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã có đoản kiếm dấu trong bọc, khi gặp cường địch lấy ra cũng không muộn.

Hai người vừa đi vừa nói, bất giác đã đến trước căn nhà gianh.

Trong phòng có người lớn tiếng quát hỏi:

- Ai?

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời, xông thẳng vào nhà.

Bỗng thấy hàn quang lấp lánh, một thanh đơn đao chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay mặt ra chụp lấy lưỡi đao kéo mạnh một cái. Đại hán cầm đao cũng bị kéo theo.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng đánh trúng ngực người này. Hắn chỉ rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra, tắt hơi chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm tấn công mấy đại hán canh gác nơi đây, đồng thời chàng xông vào căn nhà gianh.

Lại hai tiếng rú thê thảm vang lên, tiếp theo hai xác chết lăn ra.

Bách Lý Băng nghĩ thầm trong bụng:

- "Đại ca trước nay vẫn giữ dạ nhân từ mà đêm nay hạ thủ tàn độc thì ắt bọn này phạm tội đại ác không thể dung thứ được." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô thò tay vào bọc lấy một nắm Băng phách ngân châm cầm tay.

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên hạ thủ tàn khốc không khỏi sửng sốt, nhưng lão cũng chạy theo Tiêu Lĩnh Vu vào căn nhà gianh.

Bốn người giữ cửa lớn cũng bị Tiêu Lĩnh Vu dùng thủ pháp mau lẹ tuyệt luân giết chết trong nháy mắt.

Trong sảnh đường nghe tiếng rú biết là có động.

Tiêu Lĩnh Vu xông vào trước, còn cách một trượng mới đến đại sảnh thì đột nhiên nghe tiếng dây cung phát động. Một loạt tên bắn ra như mưa. Chàng vung song chưởng gạt tên rơi lả tả.

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng quyền chưởng mau lẹ tuyệt luân, cũng nổi lòng hào khí, múa tít trường kiếm bảo vệ cho mình và cho Tiêu Lĩnh Vu để xông vào cửa đại sảnh. Lão dùng kiếm phá khuôn cửa gỗ mở cửa ra.

Tiêu Lĩnh Vu xông vào đại sảnh, vung song chưởng đánh chết ngay hai người.

Vô Vi đạo trưởng sấn vào theo cũng vung trường kiếm đâm chết hai đại hán.

Lúc này Bách Lý Băng và Đỗ Cửu đã xông vào tới nơi.

Bách Lý Băng vung kiếm như gió theo sát Vô Vi đạo trưởng, cũng chém chết hai người.

Trong nhà đại sảnh có mười tay cung thủ canh gác. Võ công bọn này cũng không phải tầm thường, nhưng địch sao nổi bốn tay cao thủ đã động sát khí. Chỉ trong khoảnh khắc cả bọn mười người đều nằm lăn dưới đất, chưa chết cũng bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn chạy trước, chàng vung tay mặt đập vào tường vách. Đất bụi bay tứ tung, bức vách bị thủng một lỗ lớn.

Chàng nhớ đây là gian mật thất mà Chu Triệu Long triệu tập quần ma. Chàng hy vọng xông vào mật thất để bắt sống được Chu Triệu Long, hay ít ra cũng trừ diệt được mấy tên Huyết ảnh hóa thân.

Tiêu Lĩnh Vu phá thủng bước tường vách rồi bỗng nghe tiếng quát:

- Ai?

Tiếp theo ánh lửa lập lòe. Một cây đuốc thắp lên sáng trưng.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào thì thấy người ở chính giữa là Chu Triệu Long.

Sau gã có bốn đại hán mặc áo hồng. Mé tả là Đường lão thái thái, mé hữu là Đơn Hoành Chương.

Người cầm đuốc đứng trước Chu Triệu Long, cách chừng ba thước.

Những người này đều nai nịt gọn gàng. Dường như họ chưa nghỉ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ Chu Triệu Long thì gã cũng nhận ra chàng vẫn cải trang, ăn mặc như lúc ban ngày. Bất giác gã ngẩn người ra hỏi:

- Đơn hiền diệt! Vụ này là thế nào đây?

Đơn Hoành Chương không ngờ Tiêu Lĩnh Vu đang đêm dẫn người đến tập kích mà vẫn để quần áo như lúc ban ngày. Gã bị Chu Triệu Long hỏi như vậy ngẩn người ra không biết trả lời thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy nhân vật trọng yếu đều ở cả đây, chàng không vội động thủ, lùi lại hai bước Đơn Hoành Chương định thần đánh bạo hỏi:

- Có phải Bạch huynh đấy không?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Tại hạ không phải họ Bạch.

Chu Triệu Long nghe rõ thanh âm, toàn thân run lên bần bật hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Các hạ bất tất phải hỏi tại hạ là ai. Hãy cầm khí giới để cùng ta động thủ.

Chu Triệu Long chỉ giương mắt lên nhìn Đơn Hoành Chương, không rảnh để phiền trách hắn. Chu Triệu Long cười lạt nói:

- Hay lắm! Các hạ đã không dám báo danh là còn uý kỵ Bách Hoa sơn trang.

Nơi đây chật hẹp không tiện động thủ. Vậy chúng ta hãy ra tiền viện.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nhị trang chúa là người có địa vị, chắc không đến nỗi chẳng giữ lời hứa. Mà thực ra Nhị trang chúa có muốn trốn chạy cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chu Triệu Long cười khẩy nói:

- Các vị nói vậy chẳng hóa ra khoa trương thái quá.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn Chu Triệu Long, từ từ lùi lại.

Chu Triệu Long cùng đồng bọn quả nhiên chậm chạp đi theo.

Lúc qua nhà đại sảnh, Chu Triệu Long đảo mắt nhìn thấy mười tay cung tiễn thủ đều nằm lăn ra đó không thiếu một tên, bất giác cả kinh nghĩ thầm:

- "Xem chừng bốn người này đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Chỉ trong khoảnh khắc đã hạ được mười tay cung thủ." Đột nhiên hắn ngó Đỗ Cửu, cười nói:

- Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu! Các hạ thật là lớn mật.

Đỗ Cửu thấy gã kêu đúng danh hiệu mình ra, cũng không dấu diếm, liền cười lạt đáp:

- Phải rồi! Chính tại hạ.

Chu Triệu Long lại đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Các hạ là ai?

Vô Vi đạo trưởng hững hờ đáp:

- Lão phu không muốn trả lời.

Chu Triệu Long cười khanh khách nói:

- Các hạ không muốn hay không dám? Thực ra các hạ không nói tại hạ cũng đoán được các hạ là Vô Vi đạo trưởng rồi.

Vô Vi đạo trưởng chỉ cười lạt một tiếng chứ không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- "Võ công của Chu Triệu Long tuy không có gì đáng kể, nhưng mưu kế y người thường không thể bì kịp." Chu Triệu Long vẫn ỷ thế mình mạnh, hắn vẫy tay nói:

- Đốt đuốc lên!

Vừa nghe dạ ran một tiếng, tám cây đuốc đã đốt lên.

Những cây đuốc này do tám đại hán mặc võ phục, cài đơn đao cầm đứng chắn ở tám phương vị.

Chương 65 - Tiêu lĩnh vu trừ diệt huyết ảnh hoá thân

Chu Triệu Long liếc mắt ngó Bách Lý Băng, thấy người cô mảnh dẻ không giống đàn ông. Gã cũng đoán ra là gái giả trai, nhưng không phải Kim Lan, Ngọc Lan và gã không nhận được là ai.

Hai bên dàn thành trận thế đối lập.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên ở chỗ dường như Chu Triệu Long muốn đối trận tỷ đấu thực sự, tựa hồ gã có chỗ nào trông cậy.

Chàng thấy thế sinh lòng cảnh giác, quay lại nói với Vô Vi đạo trưởng:

- Trước nay Chu Triệu Long không khi nào chịu động thủ cùng người một cách khinh xuất. Vậy mà chuyến này gã có vẻ khác thường, không chừng gã có âm mưu gì đây. Chúng ta phải thận trọng mới được.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp:

- Vậy để bần đạo khiêu chiến trước.

Lão đảo mắt nhìn Chu Triệu Long nói:

- Bần đạo được nghe danh Nhị trang chúa đã lâu. Hôm nay được lãnh giáo tuyệt kỹ, thật là may mắn!

Chu Triệu Long cười lạt đáp:

- Tại hạ không muốn hấp tấp cùng người động thủ.

Gã đưa mắt nhìn Đường lão thái thái nói:

- Phiền Đường lão phu nhân đánh trận đầu cho.

Đường lão thái thái chống trượng bước ra hỏi:

- Vị nào cùng động thủ với lão thân?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Mụ cùng Kim Hoa phu nhân đã truy sát Thẩm Mộc Phong ở dưới chân núi Nhân Duyên. Sau hai người lại quy đầu Bách Hoa sơn trang, nhưng chỉ có Kim Hoa phu nhân giữ thái độ như trước, cười nói không úy kỵ gì. Còn Đường lão phu nhân thì dường như tình hình có điều khác lạ. Chắc mụ đã bị dược vật khống chế một cách nghiêm khắc." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng rảo bước tiến ra.

Vô Vi đạo trưởng toan xuất chiến nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu tranh tiên liền dừng bước lại quan sát.

Đường lão thái thái giơ cây trượng lên nói:

- Các hạ báo danh đi!

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Đường lão thái thái sửng sốt hỏi:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng rồi! Chính tại hạ.

Chu Triệu Long tuy đã đoán thầm trong lòng nhân vật này có lẽ là Tiêu Lĩnh Vu, nhưng khi nghe chàng báo danh vẫn không khỏi run lên.

Chỉ có bốn đại hán áo đỏ đứng sau hắn là vẻ mặt vẫn trơ như gỗ, tựa hồ chẳng biết Tiêu Lĩnh Vu là nhân vật thế nào.

Tuy Đường lão thái thái có môn ám khí cực kỳ lợi hại nhưng Tiêu Lĩnh Vu vẫn không quan tâm bằng bốn đại hán áo đỏ kia nên chàng hết sức lưu tâm tới hành động của chúng.

Chàng thấy nét mặt trơ như gỗ của bốn người bất giác nghĩ thầm trong bụng:

- “Bốn người kia chẳng khác gì tượng gỗ. Chắc là thần trí chúng bị một thứ dược vật nào đó khống chế.” Đường lão thái thái cất tiếng hô lớn:

- Coi chừng!

Mụ vung trượng đánh “vù” một tiếng quật xuống đầu chàng.

Tiêu Lĩnh Vu biết luồng lực đạo của mụ rất cương mãnh, khiến cho kình phong rít lên. Chàng ngấm ngầm kinh hãi tự nhủ:

- “Xem chừng mụ đã nhất tâm đầu hàng Bách Hoa sơn trang rồi. Ta phải cho mụ nếm mùi đau khổ mới được.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng đã né sang bên tránh thế trượng.

Tay mặt chàng vươn ra nhanh như điện chớp, quét ngang một cái nắm được đầu trượng của đối phương rồi đẩy mạnh về phía trước.

Phép đánh bắt khí giới của đối phương rất ít người dùng tới, trừ phi là nhân vật võ công tuyệt đỉnh, mười phần chắc chín mới dám hạ thủ. Còn người thường đâu dám thử trò này.

Tiêu Lĩnh Vu cất tay một cái đã bắt được đầu trượng của Đường lão thái thái, chẳng những khiến Chu Triệu Long giật mình kinh hãi mà cả Vô Vi đạo trưởng cũng ghê hồn, lão lẩm bẩm:

- Tiêu Lĩnh Vu ra đòn này thực tự phụ thái quá.

Đường lão thái thái không ngờ Tiêu Lĩnh Vu dám ra tay bắt trượng, mụ không khỏi ngẩn người sửng sốt.

Mụ còn đang ngơ ngác thì Tiêu Lĩnh Vu đã đẩy mạnh cây trượng khiến mụ không tự chủ được

siêu người đi.

Tiêu Lĩnh Vu lại giơ tay trái phóng chưởng đánh tới.

Chàng ra tay cực kỳ mau lẹ, Đường lão thái thái không né tránh kịp.

Bình một tiếng vang lên. Phát chưởng đã đánh tới trúng vào vai bên phải Đường lão thái thái.

Tiêu Lĩnh Vu còn nghĩ đến tình cố cựu nên chàng phóng chưởng không nặng lắm. Cứ theo nội lực của Đường lão thái thái thì phát chưởng đó quyết chưa đả thương được mụ.

Không ngờ Đường lão thái thái rên lên một tiếng ngã ngửa về phía sau. Đồng thời cây thiết trượng cũng dời tay mụ.

Tiêu Lĩnh Vu đoạt được thiết trượng rồi. Chàng hiểu ngay là Đường lão thái thái có ý nhân nhượng. Mụ không dám hô hoán nói năng với chàng tất là điều rất khổ tâm.

Tiêu Lĩnh Vu quát một tiếng, vung cây trượng xông lại đánh Chu Triệu Long.

Chàng chỉ lo Đường lão thái thái toàn thân đầy ám khí kịch độc, có thể ám toán đả thương Bách Lý Băng cùng Vô Vi đạo trưởng bất cứ lúc nào. Nhưng bây giờ thấy mụ nằm lăn dưới đất, bỏ cả thiết trượng. Mối lo âu này bớt đi một phần, đồng thời hào khí phấn khởi.

Chu Triệu Long không ngờ Đường lão thái thái ở địa vị chưởng môn một phái nổi danh giang hồ mà Tiêu Lĩnh Vu mới đánh một đòn đã bị trọng thương. Gã vừa sinh lòng ngờ vực vừa ngấm ngầm kinh hãi.

Chu Triệu Long đang ngẫm nghĩ thì Tiêu Lĩnh Vu đã vung trượng xông tới. Gã tự biết không phải địch thủ của chàng, vừa đỡ đòn vừa lùi lại. Gã vẫy tay một cái, ra lệnh cho bốn đại hán áo đỏ tiến ra bao vậy đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu vốn úy kỵ bốn đại hán áo đỏ này, liền hạ chân khí xuống huyệt Đan điền, dừng bước lại giơ trượng lên chờ địch nhân xông vào.

Vô Vi đạo trưởng tức giận hỏi:

- Chu Triệu Long! Phải chăng bọn người ở Bách Hoa sơn trang bất luận trường hợp nào cũng chỉ ỷ cậy vào số đông để thủ thắng?

Bách Lý Băng nói:

- Đại ca! Tiểu đệ giúp đại ca một tay.

Dứt lời cô chống kiếm xông ra.

Cô nói câu này thanh âm trong trẻo, hoàn toàn là giọng một thiếu nữ.

Nguyên cô bồn chồn trong dạ, quên mất không biến cải thanh âm.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả nói:

- Băng Nhi! Hãy lùi lại phía sau.

Bách Lý Băng đã đi tới gần bốn đại hán áo đỏ, toan vung kiếm tấn công, nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy đành thu kiếm lại.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí phòng bị, vừa bảo Bách Lý Băng:

- Bốn tên này mà bảo là người thì đề cao họ quá. Băng Nhi không động thủ với chúng được...

Bách Lý Băng hỏi:

- Chúng không phải người thì ra giống gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đó là bốn tên trong Bát đại huyết ảnh hóa thân của Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng hỏi:

- Huyết ảnh hóa thân là cái gì?

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi ngập ngừng đáp:

- Huyết ảnh hóa thân là...

Vô Vi đạo trưởng đỡ lời:

- Là người bị dược vật kiềm chế, lại trải qua một cuộc rèn luyện rất nghiêm khắc mà thành Huyết ảnh hóa thân.

Sự thực Vô Vi đạo trưởng cũng chẳng hiểu rõ, vì lão thấy Tiêu Lĩnh Vu không giải thích được nên cũng hàm hồ nói cho xuôi chuyện.

Đột nhiên bốn tiếng hú quái gở vang lên phá tan bầu khong khí tĩnh mịch, khiến người nghe phải lạnh gáy.

Bách Lý Băng muốn hỏi nữa, nhưng sợ làm phân tâm Tiêu Lĩnh Vu, cô đành đứng yên.

Bốn đại hán áo đỏ sau khi rú lên một tiếng, bắt đầu từ từ vận động thủ cước.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn bốn người, đồng thời chàng hô lớn:

- Xin đạo trưởng coi chừng Chu Triệu Long. Còn bốn tên này để mình vãn bối đối phó.

Vô Vi đạo trưởng tự biết võ công mình kém Tiêu Lĩnh Vu xa. Nếu chàng không chống nổi bốn Huyết ảnh hóa thân này thì lão cũng không giúp gì được, liền từ từ lùi lại đứng xa ngoài hai trượng để giám thị Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bốn Huyết ảnh hóa thân vận động tay chân mỗi lúc một mau lẹ, biết là chúng sắp tấn công liền tự nhủ:

- "Ta đã định trừ diệt bốn tên này thì chẳng cần đợi chúng ra tay trước.

Chàng liền vận Tu la chỉ lực rồi giơ tay mặt lên, phóng một luồng chỉ lực đánh tới đại hán áo đỏ phía tây nam." Đại hán này phải lùi bốn năm bước mới đứng vững. Hiển nhiên luồng chỉ công của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ trầm trọng.

Lạ ở chỗ đại hán áo đỏ trúng một chỉ mà tuyệt không lộ vẻ đau đớn, dường như vai trái trúng chỉ mà không liên quan gì đến hắn.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần tự nhủ:

- "Ngay đến Thẩm Mộc Phong mà bị trúng phát chỉ này của ta cũng không chịu nổi mà đại hán này tuyệt không lộ vẻ đau đớn chút nào. Chẳng hiểu hắn luyện thứ công phu gì?" Chàng toan vung thiết trượng đánh ra, bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo bay lạch phạch. Hai tên đại hán áo đỏ chia nhau xông vào hai bên.

Tiêu Lĩnh Vu huy động thiết trượng ra chiêu Hoành tảo thiên quân nhằm đánh đại hán áo đỏ mé tây bắc. Đồng thời chàng xoay tay trái phóng chưởng cách không đánh về phía tên Huyết ảnh hóa thân ở góc đông nam.

Nguyên bốn đại hán áo đỏ đứng bao vậy Tiêu Lĩnh Vu ở bốn mặt đông bắc, tây bắc, đông nam, tây nam chứ không giữ bốn phương vị chính đông, tây, nam, bắc như bình thường.

Đại hán này giơ tay lên đón tiếp chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu. Hai luồng ám kình đụng nhau xoáy lại thành cơn gió lốc. Đại hán áo đỏ đang tiến tới bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu hất lùi lại phía sau một bước.

Đồng thời Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy cánh tay trái tê chồn, thiết trượng tay mặt bị ảnh hưởng mà phải chậm lại một chút.

Đại hán áo đỏ mé tay bắc đã rút binh khí ra, trong tay hắn cầm một thanh đoản bổng.

Bỗng nghe một tiếng "choang" rùng rợn. Cây thiết trượng trong tay Tiêu Lĩnh Vu đã bị cây đoản bổng hất ngược trở lại.

Bốn đại hán áo đỏ thi triển thân pháp rất thần tốc xông lại gần bao vây Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng, tay trái buông cây thiết trượng đánh liền hai chưởng. Chưởng phong đẩy lùi hai hồng y nhân ra. Tay mặt chàng thò vào bọc lấy ra thanh đoản kiếm.

Sau một lúc chiến đấu với bốn Huyết ảnh hóa thân chàng đã nhận ra rằng bốn tên này chẳng những võ công cao cường mà chúng còn không sợ đau khổ. Trừ khi đánh trúng phải dừng tay. Vì thế chàng phải hạ độc thủ ngõ hầu trừ diệt chúng ngay tại đương trường.

Bốn Huyết ảnh hóa thân hợp lực tấn công Tiêu Lĩnh Vu. Hai tên đã lấy binh khí, còn hai tên tay không.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm thanh đoản kiếm thi triển kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn. Tay trái chàng phát huy chưởng pháp thần tốc của Nam Dật Công. Hay tay chàng vận dụng tuyệt kỹ cả chưởng pháp lẫn kiếm pháp, uy thế mãnh liệt vô cùng.

Chưởng phong rít lên veo véo, kiếm quang lóa mắt khiến cho thế công của bốn hồng y quái nhân bị kiềm chế.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát to một tiếng:

- Trúng!

Máu tươi vọt ra tung toé. Đại hán áo đỏ tay cầm đoản bổng bị đứt lìa. Cây đoản bổng bắn ra xa sáu bảy thước.

Đại hán này tuy bị chặt đứt cánh tay mà vẫn điềm nhiên như không thấy gì.

Tay trái hắn vung chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ đại hán áo đỏ này bị chặt đứt một cánh tay mà vẫn còn sức tấn công. Chàng không khỏi ngẩn người sửng sốt.

Phát chưởng của đại hán cực kỳ thần tốc, đánh trúng vai trái Tiêu Lĩnh Vu đánh "binh" một tiếng.

Bấy lâu nay Tiêu Lĩnh Vu ngày đêm rèn luyện, nội công tăng tiến rất nhiều.

Luồng cương khí hộ thân hất đại hán lùi lại hai bước. Nhưng chàng bị trúng chưởng, khí huyết nhộn nhạo, nghĩ thầm:

- "Những tên Huyết ảnh hóa thân của Thẩm Mộc Phong này mà không trừ diệt được sớm đi thì đến tám tay võ lâm cao thủ liều chết với chúng cũng khó lòng. Bọn chúng chẳng những võ công cao cường mà lại không biết đau đớn về thể xác thì bất cứ nhân vật nào đánh chúng bị trọng thương rồi mà vẫn còn năng lực tái chiến, khiến bị tấn công bất ngờ tất gặp nguy hiểm. Nếu mình không có luồng cương khí hộ thân mà bị trúng đòn tất cũng tử thương." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chưởng tay kiếm không ngừng cùng bọn hồng y quái nhân quyết chiến.

Tình thế Tiêu Lĩnh Vu lúc này rất đỗi khẩn trương. Cả những người quan chiến bên ngoài như Vô Vi đạo trưởng và Chu Triệu Long lại càng hoang mang tợn.

Vô Vi đạo trưởng trong lòng kinh hãi lẩm bẩm:

- Võ công gì mà khủng khiếp như vậy?

Chu Triệu Long trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Võ công của Tiêu Lĩnh Vu tiến triển không ngờ. Dường như gã gặp được kỳ tích, phá hẳn quy luật thông thường.

Bỗng nghe đánh "sầm" môt tiếng, một hồng y quái nhân bị Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh trúng ngực.

Phát chưởng này Tiêu Lĩnh Vu đã vận đến thập thành công lực làm đứt hết tâm mạch của hắn. Hồng y quái nhân lảo đảo hai cái, miệng hộc máu tươi rồi té lăn ra đất.

Tiêu Lĩnh Vu xoay chuyển thân pháp để tránh thế chưởng của hai Huyết ảnh giáp công. Chàng xoay kiếm ra chiêu "Thiết tụ khai hoa", đâm trúng cổ họng đại hán cụt tay.

Chàng đã biết hồng y quái nhân không sợ đau đớn, phải đâm trúng chỗ trí mạng mới làm cho chúng mất sức kháng cự.

Đại hán áo đỏ bị chặt đứt cánh tay phải, máu ra nhiều quá, thân pháp không được linh hoạt nên mới bị Tiêu Lĩnh Vu đâm trúng cổ họng.

Hồng y quái nhân té xuống chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu hạ được hai Huyết ảnh hóa thân rồi, tinh thần càng phấn khởi.

Chàng xoay đoản kiếm rất thần tốc đâm trúng một tên nữa. Đồng thời tay chàng thi triển Đàn chỉ thần công. Một dây chỉ phong đâm trúng mắt bên phải hồng y quái nhân.

Chàng đã hiểu rõ hai đại hán áo đỏ này tuy bị trọng thương nhưng vẫn còn sức chiến đấu. Lập tức chàng phóng liền bốn chiêu kiếm, đều là những tuyệt chiêu trong kiếm lục của Đàm Vân Thanh. Hai đại hán áo đỏ còn lại đều bị lợi kiếm đâm trúng mà chết.

Chu Triệu Long hoàn toàn ỷ vào bốn tên Huyết ảnh hóa thân này, bây giờ thấy chúng đều bị hạ về tay Tiêu Lĩnh Vu. Trong lòng gã kinh hãi vô cùng, lập tức xoay mình đào tẩu.

Bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng cười lạt nói:

- Nhị trang chúa! Trang chúa còn muốn bỏ chạy ư?

Lão vung trường kiếm cản đường Chu Triệu Long.

Đơn Hoàng Chương rút trường kiếm đánh "soạt" một cái, lớn tiếng quát:

- Biết điều thì mau nhường lối!

Bách Lý Băng đột nhiên nhảy ra quát:

- Ngươi không xứng động thủ với Vô Vi đạo trưởng.

Cô phóng kiếm đâm liền.

Đơn Hoàng Chương vung kiếm gạt kiếm của đối phương rồi xoay kiếm phản kích.

Thế là hai người khai diễn cuộc đấu.

Chu Triệu Long toan chạy trốn thì thấy Tiêu Lĩnh Vu cầm đoản kiếm chắn đường. Gã chấn động tâm thần, vội rút cây ngọc xích ra rồi tung mình nhảy xổ về phía Vô Vi đạo trưởng, vung ngọc xích đánh xuống.

Vô Vi đạo trưởng đưa trường kiếm lên gạt đánh choang một tiếng rồi phản kích hai chiêu liền.

Đỗ Cửu tay cầm thiết bút giám thị bốn mặt.

Tiêu Lĩnh Vu biết rõ bản lãnh của Bách Lý Băng và Vô Vi đạo trưởng quyết chẳng kém gì Đơn Hoàng Chương và Chu Triệu Long nên chàng chỉ chống kiếm đứng quan chiến, đồng thời vận khí điều tức vì sau khi hạ bốn tên Huyết ảnh hóa thân chàng cũng cảm thấy mỏi mệt.

Vô Vi đạo trưởng động thủ cùng Chu Triệu Long, lão thi triển Thái cực tuệ kiếm, bao vây Chu Triệu Long trong màn kiếm quang.

Bách Lý Băng đánh với Đơn Hoàng Chương cũng ác liệt vô cùng. Cô vận toàn lực tấn công.

Nguyên Đơn Hoàng Chương trong lòng đã có chủ ý. Từ lúc bốn đại hán áo đỏ chiến đấu với Tiêu Lĩnh Vu gã đã chỉ nghĩ cách phá vòng vây chạy trốn nên bây giờ ráng tấn công mau lẹ.

Bách Lý Băng bị thế công của Đơn Hoàng Chương cấp bách vô cùng nên lâm vào tình thế không thể phản kích. Trong lòng nóng nẩy nghĩ thầm:

"Đêm nay mà mình bị bại trận chẳng những khiến đại ca buồn bực mà còn bị người khinh khi. Cuộc chiến này bất luận thế nào ta cũng không thể để thất bại được." Cô đã bị mất tiên cơ, đáng lẽ phải giữ thế thủ để chờ cơ hội phản kích, đoạt lại thế công. Nhưng cô nóng lòng cầu thắng, cố đánh ráo riết.

Bên kia cũng nóng lòng đào tẩu, hết sức phản công để mở đường, thành ra cuộc đấu càng thêm hung hiểm.

Đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên. Bách Lý Băng đã phóng kiếm đâm trúng ngực Đơn Hoàng Chương, hắn té xuống chết liền.

Bách Lý Băng gia học uyên thâm. Võ công cô đáng kể vào hàng cao thủ bậc nhất võ lâm. Chỉ vì cô chưa có kinh nghiệm giao đấu thành ra khi bị Đơn Hoàng Chương cấp công làm cô bối rối. Khi cô gỡ ra được liền phóng tuyệt chiêu hạ sát đối phương.

Bên này Vô Vi đạo trưởng cũng dồn Chu Triệu Long vào thế không còn năng lực phản kích.

Chu Triệu Long trán toát mồ hôi đầm đìa, phải cố gắng huy động tàn lực cầm cự.

Bách Lý Băng cầm kiếm quẹt vào xác Đơn Hoàng Chương để lau máu, đồng thời cô nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Gã này tệ hại lắm phải không? Tiểu muội giết gã đại ca không phiền lòng chứ?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Gã là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong. Võ công rất cao cường. Băng Nhi hạ sát được hắn không phải chuyện dễ.

Chàng lại lớn tiếng hô:

- Chu Triệu Long! Bốn tên Huyết ảnh hóa thân đều chết cả rồi. Đường lão thái thái bị điểm huyệt, Đơn Hoàng Chương chết nhăn thây ngay đương trường. Còn một mình Nhị trang chúa mà còn mong trốn thoát ư? Sao không buông khí giới chịu trói?

Chu Triệu Long vận hết tàn lực gạt kiếm của Vô Vi đạo trưởng rồi xoay mình nhảy về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nhảy ra trước chặn lại, đâm liền ba kiếm.

Chu Triệu Long vung ngọc xích gạt kiếm, người gã phải lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Băng Nhi hãy dừng tay. Ta có chuyện muốn nói với hắn.

Bách Lý Băng thu trường kiếm lại đứng bên Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long cũng thu ngọc xích về, lau mồ hôi trán hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi định đối phó với ta bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi lại:

- Nếu tại hạ tha Nhị trang chúa, liệu Thẩm Mộc Phong có hoài nghi không?

Chu Triệu Long đáp:

- Ta ở với y hơn mười năm, dù y có nghi ngờ chắc cũng không gia hại ta.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Nhị trang chúa có muốn sống nữa không?

Chu Triệu Long đáp:

- Con sâu cái kiến còn ham sống, huống chi tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta đã từng ở với nhau một thời gian, Nhị trang chúa đối với tại hạ cũng tử tế...

Chu Triệu Long ngắt lời:

- Tiêu đại hiệp còn nghĩ tới tình cố cựu, thật tại hạ không ngờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Có điều Nhị trang chúa tử tế với tại hạ là có chỗ dụng tâm chứ chẳng phải thực lòng. Bây giờ sự quyết định sinh tử tồn vong hoàn toàn tùy ở nơi Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long cười lạt hỏi:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp muốn bảo tại hạ phải phá vòng vây mà ra.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tại hạ tưởng Nhị trang chúa đã hiểu rõ mình chẳng còn đủ năng lực mà chạy thoát.

Chu Triệu Long nói:

- Đó chính là chỗ mà tại hạ không hiểu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hiện nay trên võ lâm, người hiểu sâu xa Thẩm Mộc Phong và biết rõ những bí mật trong Bách Hoa sơn trang không ai bằng Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long hỏi:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp muốn tại hạ đem những bí mật của Bách Hoa sơn trang đổi lấy mạng sống?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Nhị trang chúa tính sao?

Chương 66 - Trong thảo xá quần hùng tụ hội

Chu Triệu Long đột nhiên ngửa mặt lên trời cười nói:

- ý nghĩ của Tiêu đại hiệp thật đơn giản quá.

Gã lấy ngọc xích ra chuẩn bị tái chiến.

Bách Lý Băng nói:

- Đại ca bất tất phải ra tay, để tiểu muội đối phó với gã cũng được.

Cô bước lẹ tới vung kiếm tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo cô:

- Băng Nhi hãy lùi lại.

Chàng vừa dứt lời thì Bách Lý Băng đã tấn công liền ba kiếm.

Chu Triệu Long đỡ gạt ba chiêu, trong lòng kinh hãi:

- “Kiếm pháp của con nha đầu này so với kiếm chiêu của Vô Vi đạo trưởng còn có phần ác liệt hơn. Không hiểu thị là nhân vật thế nào?” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã cất tiếng hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Tại sao các hạ không dám giết ta?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ nói rõ cho Nhị trang chúa biết. Nếu Nhị trang chúa muốn chết thì tại hạ cũng để trang chúa chết rồi nhắm mắt được. Nhưng tại hạ còn một chuyện...

Chu Triệu Long hỏi ngay:

- Chuyện gì? Tại hạ xin rửa tai nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu Nhị trang chúa chịu đem toàn bộ bí mật của Bách Hoa sơn trang nói cho bọn tại hạ nghe thì tại hạ sẽ tìm cách bảo vệ cho Nhị trang chúa được an toàn, không để Thẩm Mộc Phong hạ sát.

Chu Triệu Long trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Các hạ có phương pháp gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ cần cải trang cho Nhị trang chúa rồi đưa tới ẩn cư ở một nơi an toàn. Chờ sau khi trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong Nhị trang chúa sẽ trùng xuất giang hồ.

Chu Triệu Long lắc đầu đáp:

- E rằng Tiêu đại hiệp không có cơ hội làm như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tự cổ chí kim những kẻ hung tàn chưa một ai thoát được báo ứng. Hiện nay anh hùng thiên hạ cùng những môn phái lớn đều đã thức tỉnh. Dù bản lãnh Thẩm Mộc Phong cao cường đến đâu, tâm cơ ghê gớm đến trình độ nào cũng không chống đối được khắp thiên hạ.

Chu Triệu Long lạnh lùng nói:

- Tại hạ trước nay không tính chuyện vu vơ, nói toàn điều thực tế. Theo nhận xét của tại hạ thì các vị tuyệt không có cơ hội nào thủ thắng được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Chu Triệu Long trầm ngâm đáp:

- Tại hạ chỉ có thể nói sơ qua một chút tình hình: Thực lực Bách Hoa sơn trang ngày một lớn mạnh. Vả lại trong vòng nửa tháng nay trên chốn giang hồ xảy biến động kịch liệt. Các phái lớn giữ mình còn chưa xong...

Gã nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Nhị trang chúa nói hết đi.

Chu Triệu Long lắc đầu đáp:

- Tại hạ thân phận Nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang, gây thù oán đã nhiều thì sau khi thoát ly Bách Hoa sơn trang người giang hồ nhất định truy sát rất gắt, khó mà thoát chết được. Sao bằng bây giờ chết tại đây một cách oanh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Nhị trang chúa đã chấp mê bất ngộ, tin rằng Thẩm Mộc Phong sẽ thành bá nghiệp trên giang hồ, tại hạ cũng không muốn khuyên giải nữa. Tại hạ nghĩ tới chỗ chúng ta đã ở với nhau một thời gian nên để Nhị trang chúa chết được toàn thi thể. Vậy Nhị trang chúa tự quyết đi.

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách rồi tiếng người nói vang lên:

- Nhị trang chúa không thể chết được.

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy Kim Hoa phu nhân đang từ từ bước tới.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Vì y biết rất nhiều chuyện bí mật. Để y lại còn có giá trị hơn là giết đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tuy y biết nhiều chuyện bí mật nhưng không chịu nói ra. Để y sống cũng bằng vô dụng.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Huynh đệ hỏi như vậy dĩ nhiên y không chịu nói...

Mụ đưa tay lên vuốt tóc rồi nói tiếp:

- Ta đã được coi Nhị trang chúa thẩm vấn địch nhân nên bây giờ cũng thành thạo đôi chút. Ta mà hỏi tất y không dám dấu diếm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng phu nhân định dùng độc hình bức bách y phải cung xưng?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Phải dùng thủ đoạn tàn độc để người không rét mà run.

Đột nhiên mụ xuất thủ điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên người Chu Triệu Long, miệng nói tiếp:

- Đừng để cho y chết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nếu hỏi ở đây thì dù có dùng thủ đoạn tàn độc nhất thế gian, y cũng không chịu xưng ra câu nào đâu.

Tiêu Lĩnh Vu tỉnh ngộ gật đầu nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Kim Hoa phu nhân liếc mắt nhìn Đường lão thái thái nói:

- Đường lão phu nhân đây cũng như ta, vì tình thế bắt buộc mà phải quy đầu Bách Hoa sơn trang. Tiêu đệ nên giải khai huyệt đạo cho lão phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nghe lời tiến lại giải khai huyệt đạo cho Đường lão thái thái.

Đường lão thái thái đứng dậy nói:

- Đa tạ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vừa rồi Đường lão tiền bối cùng tại hạ động thủ, tại hạ cũng biết lão phu nhân có ý nhường nhịn.

Đường lão thái thái đáp:

- Thực ra dù lão thân có đem toàn lực kháng cự e rằng cũng không chống nổi Tiêu đại hiệp trong vòng mười hợp.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Các vị bât tất phải khách sáo nữa. Chúng ta hãy mau mau dời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Các vị từ đâu tới thì trở về đó.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng:

- Đạo trưởng! Chúng ta có thể về chỗ cũ được không?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu cười đáp:

- Đối phó với tên ma đầu thâm độc như Thẩm Mộc Phong, bần đạo đã học lối bầy ra nhiều nghi trận. Ngoài phòng đó còn có hai nơi nữa có thể ẩn thân được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy thì hay lắm. Chúng ta đi thôi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Có cần phải xóa vết tích ở nơi đây không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Mấy tòa nhà gianh này đều bị Bách Hoa sơn trang chiếm cứ rồi. Ngoài người của Bách Hoa sơn trang chẳng có một ai trà trộn vào được. Muốn bày nghi trận thì ít nhất là đừng để dấu vết gì khiến hắn không thể tìm ra manh mối.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Theo ý phu nhân thì...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Phóng hỏa đốt sạch những căn nhà gianh ở tứ phía.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn những người trong nhà gianh thì thế nào? Chẳng lẽ giết chết họ? Làm như vậy không

khỏi có điều tàn nhẫn.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười đáp:

- Cái đó ta đã nghĩ tới. Tiêu đệ nổi danh là người nghĩa hiệp, dĩ nhiên không thể tùy tiện giết người. Vụ này để tỷ tỷ làm cho.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ đã hạ thủ rồi phải không?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Nơi đây có 38 tên tùy bộc, ngoài những tên đã bị các vị hạ sát, còn lại đều do ta hạ thủ. Hiện chỉ còn mấy tên cầm đuốc trong trường là chưa chết nhưng cũng đã bị điểm huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Những người trong Bách Hoa sơn trang hầu hết là đáng chết. Tỷ tỷ hạ sát bọn chúng tiểu đệ cũng không phản đối.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Tiêu đệ nói thế ta cũng yên dạ.

Mụ huy động tay mặt điểm vào tử huyệt mấy tên cầm đuốc.

Tiêu Lĩnh Vu sực nhớ ra điều gì, khẽ bảo Vô Vi đạo trưởng:

- Đạo trưởng! Tại hạ nhớ tới trong chùa Bạch Vân còn một số cao thủ Bách Hoa sơn trang. Chúng ta đã động thủ thì nhân cơ hội này trừ tuyệt sào huyệt của Thẩm Mộc Phong ở thành Trường Sa này đi.

Vô Vi đạo trưởng chưa kịp đáp thì Kim Hoa phu nhân đã cướp lời:

- Không cần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bắt giặc cần bắt chủ tướng. Theo chỗ điều tra của ta thì trong Bách Hoa sơn trang chưa có hệ thống tổ chức nghiêm mật, tùy cơ hành động. Mọ việc đều do Thẩm Mộc Phong nắm chủ chốt. Chỉ cần trừ diệt Thẩm Mộc Phong là bầy chồn cáo ở Bách Hoa sơn trang lập tức tan rã. Một là vì Thẩm Mộc Phong bản tính đa nghi, chẳng chịu tin ai nên không dám trọng dụng thuộc hạ. Hai là tài trí của hắn siêu quần xuất chúng, không ai bì kịp. Bao nhiêu năm nay hắn hao tổn rất nhiều trí lực cùng tâm huyết để một mình thống trị. Cứ giết một mình hắn đi là tòa Bách Hoa sơn trang chuyển vận không còn linh nghiệm nữa.

Mụ nhìn Chu Triệu Long nói tiếp:

- Hiện giờ Thẩm Mộc Phong dường như đang hành động, nội tình ra sao chỉ có một mình Chu Triệu Long là có thể biết được. Vậy việc khẩn cấp trước mắt là tra hỏi khẩu cung gã rồi sau sẽ tìm cách đối phó. Còn những người như bọn Thân Tam Quái chẳng có chi đáng kể. Ta bất tất phải nghĩ đến chúng.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Lời tỷ tỷ rất đúng. Chúng ta đi thôi.

Vô Vi đạo trưởng đi trước dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại bảo Đỗ Cửu:

- Đỗ huynh đệ! Phóng hỏa đi thôi.

Đỗ Cửu vâng lời châm lửa đốt phòng xá.

Những phòng xá ở đây đều lợp cỏ gianh, chỉ châm lửa vào là cháy ngay lập tức.

Tiêu Lĩnh Vu thấy ngọn lửa bốc cao rồi quay lại bảo Bách Lý Băng:

- Băng Nhi! Chúng ta lên đường thôi.

Bách Lý Băng mỉm cười đi theo chàng.

Đỗ Cửu ôm Chu Triệu Long chạy theo sau Bách Lý Băng.

Vô Vi đạo trưởng và năm đệ tử phái Võ Đương đã chờ sẵn ở ngoài dẫn đường đi về hướng chính bắc.

Toán người đi một mạch hơn mười dặm thì đến bờ một dòng sông.

Vô Vi đạo trưởng dừng lại vỗ tay năm cái. Đột nhiên xuất hiện một con thuyền nhỏ từ từ bơi lại.

Đại hán khoác áo tơi đứng trên đầu thuyền cất tiếng hô:

- Thiên hôn hôn, Địa hoàng hoàng.

Vô Vi đạo trưởng đáp ngay:

- Bạch đầu lão ông bộ ngư mang.

Đại hán khoác áo tơi chống sào đẩy con thuyền áp vào bờ.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Thuyền liệu có chứa đủ bấy nhiêu người không?

Đại hán đáp:

- Không sao đâu. Các vị xuống thuyền đi.

Vô Vi đạo trưởng xuống trước. Quần hào xuống sau đứng chen chúc dưới thuyền.

Thuyền nhỏ mà đông người cơ hồ muốn đắm.

Đại hán khoác áo tơi mỉm cười nói:

- Không sao đâu.

Gã nhảy xuống nước đẩy thuyền đi.

Thuyền đi rất mau và êm tĩnh. Khoảnh khắc đã tới gần bụi cỏ.

Đại hán hắng dặng một tiếng, hai tay đẩy mạnh một cái, con thuyên nhỏ chui vào đám cỏ rậm.

Mọi người nhìn lên thì thấy đây là một gò đất cao gồ, bốn mặt cỏ rậm vây bọc.

Thật là một nơi kín đáo vô cùng.

Vô Vi đạo trưởng lên trước, quần hào lục tục theo sau.

Trong bóng tối thấp thoáng mấy bóng người chặn đường, gươm đao sáng loáng.

Vô Vi đạo trưởng dừng bước chắp tay nói:

- Bần đạo là Vô Vi, kinh động các vị giữa đêm khuya.

Bỗng thấy bóng người cụt tay trái, tay mặt cầm cây quạt rảo bước tiến ra hỏi:

- Đúng là Vô Vi đạo trưởng đấy chứ?

Tiêu Lĩnh Vu nhanh mắt nhận ra là Mã Vân Phi, liền chạy tới hỏi:

Mã huynh! Mã huynh còn nhận ra được tiểu đệ không?

Mã Vân Phi rất cảnh giác, vội lùi lại hỏi:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ ra mình đã hóa trang, liền lau mặt đi rồi đáp:

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu.

Mã Vân Phi nhìn kỹ rồi cười ha hả nói:

- Tiểu đệ không ngờ lại được gặp Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu hỏi:

- Cánh tay trái của Mã huynh... Mã Vân Phi bỏ cây quạt xuống, nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

Là nam tử hán đại trượng phu thì cụt một cánh tay phỏng có chi đáng kể.

Gã quay lại ngó quần hào nói tiếp:

- Rất nhiều bằng hữu giang hồ chẳng những không chê Mã mỗ cụt tay mà còn đem lòng thương mến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế! Mã huynh chí khí trượng phu, tiểu đệ kính phục vô cùng.

Mã Vân Phi cười khanh khách nói:

- Nghe Tiêu đại hiệp nói câu này, Mã mỗ có cụt cả hai tay cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Mã huynh kêu tiểu đệ bằng huynh đệ không được sao?

Mã Vân Phi cười ha hả đáp:

- Hay lắm! Tiêu huynh đệ! Hiện giờ các môn phái lớn trên giang hồ cùng anh hùng thiên hạ đều cảnh giác trước thế lực Bách Hoa sơn trang. Còn ngày nào chưa giết được Thẩm Mộc Phong là anh em đồng đạo võ lâm còn chưa yên tính được ngày đó. Ai cũng hiên ngang sốt sắng vào công cuộc này là do sự ảnh hưởng của Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Mã huynh dạy quá lời. Đó là do âm mưu của Thẩm Mộc Phong đã bại lộ, võ lâm đồng cảnh giới chứ tiểu đệ thì có công cán gì?

Mã Vân Phi cười đáp:

- Cả ngũ hồ tứ hải đều coi Tiêu huynh đệ là một vị cứu tinh. Hàng trăm năm khó có một người vinh dự như Tiêu huynh đệ.

Y đảo mắt nhìn bọn Đỗ Cửu hỏi:

- Các vị đây là những nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu liền giới thiệu quần hùng với Mã Vân Phi.

Sau cùng chàng trỏ vào Bách Lý Băng nói:

- Đây là Bách Lý cô nương, ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Mọi người bật tiếng kêu ngạc nhiên:

- Băng cung công chúa.

Bách Lý Băng mỉm cười gật đầu thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu lại tiếp tục giới thiệu Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân.

Mã Vân Phi chau mày nói:

- Hai vị này đều là những trợ thủ đắc lực cho Bách Hoa sơn trang kia mà?

Bỗng có tiếng la ó từ phía sau Mã Vân Phi nổi lên. Hiển nhiên quần hào rất kích động khi nghe đến tên hai người này.

Tiêu Lĩnh Vu liền cất cao giọng:

- Xin các vị đừng nóng nẩy. Hãy nghe Tiêu mỗ nói một lời.

Hiện nay oai danh Tiêu Lĩnh Vu lừng lẫy trên chốn giang hồ. Quần hào nghe chàng tuyên bố quả nhiên bình tĩnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Đường lão thái thái là một vị chưởng môn danh cao vọng trọng, khi nào lại cam tâm hàng giặc. Sở dĩ lão phu nhân phải tạm thời quy thuận Bách Hoa sơn trang là vì tình thế bất đắc dĩ... Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thẩm Mộc Phong thủ đoạn tàn độc là một điều các vị đều đã biết. Chẳng những hắn hạ độc vào mình Đường lão thái thái mà toàn bộ gia quyến của lão thái thái cũng bị bắt làm con tin bức bách Đường lão thái thái phải tuân lệnh hắn. Đường lão thái thái chẳng chịu cam tâm khuất phục, mấy phen cứu mạng Tiêu mỗ, lại xung đột cả với Thẩm Mộc Phong.

Mã Vân Phi nghiêng mình nhìn Đường lão thái thái thi lễ nói:

- Bọn tại hạ có chút hiểu lầm, xin lão tiền bối miễm trách.

Đường lão thái thái thở dài đáp:

- Lão thân tuy trong lòng muốn giữ chính nghĩa võ lâm, nhưng lọt vào tay Bách Hoa sơn trang khiến cho Đường gia Tứ Xuyên phải hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói:

- Còn Kim Hoa phu nhân e rằng các vị cũng chưa hiểu mấy.

Mã Vân Phi hỏi:

- Tiểu đệ thường nghe Kim Hoa phu nhân nổi tiếng tàn độc. Chẳng lẽ phu nhân lại là hảo nhân?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hỡi ơi! Chẳng phải tiểu đệ đề cao y. Thực tình y ở trong tay Thẩm Mộc Phong nhưng vẫn ngấm ngầm giúp đỡ hơn ai hết.

Quần hào không ai nói gì nữa. Hiển nhiên mọi người rất coi trọng lời giải thích của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mọi người có vẻ còn chưa hết thành kiến với Kim Hoa phu nhân liền mỉm cười nói tiếp:

- Có thể các vị còn chưa tin lời tại hạ. Vậy tại hạ kể mấy việc để thuyết minh.

Rồi chàng đem những vụ xảy ra ở chân núi Nhân Duyên thuật lại một lượt.

Mã Vân Phi thở dài nói:

- Nếu Tiêu đại hiệp không nói rõ nội tình thì nỗi oan của phu nhân khó lòng bộc bạch. Vừa rồi bọn tại hạ có điều thất lễ, mong phu nhân thứ lỗi.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp:

- Cái đó không sao. Thực ra bản nhân cũng chẳng phải hảo nhân. Con người chỉ làm mỗi một việc tệ hại cũng là hư rồi. Người ta có quyền đổ lên đầu bản nhân tất cả những việc tệ hại trong thiên hạ.

Mã Vân Phi nói:

- Phu nhân nghĩ vậy là quyền của phu nhân. Nhưng bọn tại hạ tưởng bậc đại trượng phu phải giữ cho điều ân oán phân minh, có lý đâu hàm hồ thế được.

Kim Hoa phu nhân thấy Mã Vân Phi đầy vẻ chính khí, mụ không cười cợt nữa, cúi đầu im lặng.

Mã Vân Phi đảo mắt nhìn Đỗ Cửu hỏi:

- Người Đỗ huynh ôm trong tay là ai vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chu nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang.

Mã Vân Phi ngạc nhiên hỏi:

- Chu Triệu Long ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Chính Chu Triệu Long.

Mã Vân Phi nói:

- Gã này về hùa với Thẩm Mộc Phong tàn hại không biết bao nhiêu người.

Tiêu huynh đệ bắt sống được hắn thật là tuyệt diệu. Chúng ta chưa giết được Thẩm Mộc Phong thì hãy phân thây gã này cũng hả giận được một phần.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Những điều bí mật ở Bách Hoa sơn trang, ngoại trừ Thẩm Mộc Phong chỉ còn có y biết được rất nhiều. Chúng ta cần bắt hắn để tra hỏi cho ra.

Mã Vân Phi nói:

- Vụ này có liên quan đến đại cuộc võ lâm. Chẳng những tại hạ đồng ý mà cả mấy người bị hắn gia hại cũng tán thành cao kiến của Tiêu huynh.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhà cỏ lều gianh ẩn lánh chờ mưa. Mời Tiêu huynh cùng Vô Vi đạo trưởng vào nhà ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Nơi đây bí ẩn vô cùng, khiến cho tại hạ nhớ lại năm trước ở Quy Châu, quần hào tụ họp trên bè cây dưới nước.

Mã Vân Phi đưa quần hào vào nhà hô:

- Thắp đèn lên!

Hỏa quang lấp loáng, hai ngọn đèn dầu trong nhà đã thắp lên.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy quần hào tùy tùng Mã Vân Phi hầu hết đều quen mặt, nhưng trong lúc nhất thời chàng không nhớ được tên họ mà thôi.

Mã Vân Phi trỏ bốn cái ghế tre nói:

- Tiêu huynh bất tất phải khách sáo. Hiện nay huynh đệ là ngọn đèn soi sáng cho võ lâm. Mời Tiêu huynh ngồi xuống.

Chương 67 - Kim hoa phu nhân thẩm vấn nhị trang chúa

Tiêu Lĩnh Vu không dám ngồi. Quần hào đồng thanh giục giã, chàng mới chắp tay xin lỗi ngồi xuống.

Mã Vân Phi lại mời Vô Vi đạo trưởng ngồi chiếc ghế thứ hai.

Y mời đến Bách Lý Băng thì cô mỉm cười đáp:

- Tiểu muội đứng sau đại ca cũng được.

Mã Vân Phi lại mời đến hai vị phu nhân. Đường lão thái thái nói:

- Lão thân là kẻ có tội, khi nào dám ngồi?

Kim Hoa phu nhân nói tiếp:

- Tiện thiếp còn thẩm vấn Chu Triệu Long, không cần phải ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Mời Mã huynh ngồi xuống, đừng nên khách sáo nữa.

Mã Vân Phi mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh xin tuân mệnh.

Rồi y ngồi xuống ghế. Thế là trên ghế có ba người ngồi, còn một ghế bỏ trống.

Quần hào thấy ba người an tọa rồi liền ngồi cả xuống đất.

Mã Vân Phi nhìn quần hào hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã biết hết những vị này chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phần đông tiểu đệ đã được gặp qua, nhưng chưa rõ danh tính.

Mã Vân Phi liền trỏ vào một lão già cụt chân giới thiệu:

- Vị này là Bí hiệp Thường Đại Hải.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Thường huynh! Chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi.

Bí hiệp Thường Đại Hải đáp:

- Đúng thế! Tiêu đại hiệp nhãn lực tuyệt diệu.

Mã Vân Phi tiếp tục giới thiệu:

- Đây là Thần tiễn trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ, Tam dương thần đàn Lục Khôi Chương, chưởng môn Hình ý môn Đổng Công Thành, Nam phái Thái cực môn Thạch Phụng Tiên.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Tiêu mỗ xin hành lễ bái kiến các vị bằng hữu.

Quần hào đồng thanh đáp:

- Tiêu đại hiệp dạy quá lời.

Còn ngoài ra đều là người tùy tùng. Mã Vân Phi giới thiệu hết cho Tiêu Lĩnh Vu biết.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười cất tiếng hỏi:

- Các vị đã hàn huyên xong chưa?

Mã Vân Phi hỏi lại:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bây giờ chúng ta nên bàn đến việc chính.

Mã Vân Phi hỏi:

- Việc gì?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Theo chỗ tiện thiếp biết thì hiện giờ Thẩm Mộc Phong đi gặp một người bạn cố cựu. Người đó bản lãnh tất chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong. Mặt khác Thẩm Mộc Phong biết là tình thế giang hồ càng lâu càng bất lợi cho hắn, nên hắn định phát động toàn diện vào một ngày gần đây... Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp mới biết đại khái. Nội tình ra sao ngoài Thẩm Mộc Phong chỉ còn một mình Chu nhị trang chúa là hiểu rõ.

Mã Vân Phi hỏi:

- Làm cách nào hỏi Chu Triệu Long cho biết được?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Các vị toàn là những nhân vật hiệp nghĩa, dĩ nhiên không muốn dùng thủ đoạn tàn độc. Vậy việc thẩm vấn Chu Triệu Long để tiện thiếp đảm nhận được chăng?

Mã Vân Phi quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp! Vụ này đại hiệp... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Kim Hoa phu nhân là người thích hợp nhất trong việc thẩm vấn Chu Triệu Long.

Mã Vân Phi nói:

- Thế thì hay lắm.

Y đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói tiếp:

- Cảm phiền phu nhân thi hành hộ cho.

Kim Hoa phu nhân cười mát, nhìn Đỗ Cửu nói:

- Xin Đỗ huynh giải khai huyệt đạo cho y.

Đỗ Cửu đặt Chu Triệu Long xuống rồi giải khai huyệt đạo cho gã.

Kim Hoa phu nhân vẫn giữ thái độ ngạo đời, cười khanh khách hỏi:

- Chu Triệu Long! Nhị trang chúa nhìn kỹ những nhân vật chung quanh rồi hãy quyết định liệu mình có trốn thoát được chăng?

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy toàn cừu nhân, bất giác ngẩn người.

Kim Hoa phu nhân cười lạt hỏi lại:

- Nhị trang chúa đã nhìn rõ chưa?

Chu Triệu Long chỉ gất đầu không nói gì.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đại khái chắc Nhị trang chúa đã nhận thấy chẳng còn cơ hội nào trốn thoát được.

Chu Triệu Long đáp:

- Người đời chẳng ai tránh khỏi cái chết. Tại hạ đã sống được mấy chục năm rồi. Nay chết cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Kim Hoa phu nhân cười khẩy nói:

- Nhị trang chúa tính toán coi bộ dễ dàng quá.

Chu Triệu Long nói:

- Hoặc giả các vị làm cho tại hạ chết một cách bi thảm là cùng. Ngoài cái chết tại hạ không nghĩ ra còn cái gì đáng sợ hơn nữa.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Chu nhị trang chúa thường dùng thủ đoạn đặc biệt để lấy khẩu cung. Tiện thiếp đã được coi hai lần, quả nhiên rất cao minh. Tiện thiếp tin rằng dùng cách đó thẩm vấn chắc Nhị trang chúa cũng không chịu nổi.

Chu Triệu Long chuyển động cặp mắt nhìn quanh rồi nói:

- Vậy các vị chuẩn bị để đối phó với tại hạ thử coi.

Những người xung quanh chỉ giương cặp mắt lấp loáng lên nhìn gã chứ không nói gì.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười bảo gã:

- Xem chừng các vị đây không ai muốn nói với Nhị trang chúa, chỉ có một mình tiện thiếp thương lượng mà thôi.

Chu Triệu Long khẽ thở dài hỏi:

- Phu nhân định đối phó với tại hạ bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiện thiếp xin nói thẳng ngay là nếu Nhị trang chúa chịu đem hết những bí mật của Bách Hoa sơn trang trình bày một cách tường tận, tiện thiếp sẽ bảo đảm tha mạng cho.

Chu Triệu Long giương mắt lên nhìn Kim Hoa phu nhân, lẳng lặng không đáp.

Kim Hoa phu nhân hiểu ý gã liền cười hỏi:

- Phải chăng Nhị trang chúa cho là tiện thiếp không tác chủ được vụ này?

Chu Triệu Long vẫn im lặng không nói gì.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu huynh đệ tín nhiệm tỷ tỷ chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ rất tín nhiệm.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Hay lắm! Vậy Tiêu huynh đệ trao quyền cho tỷ tỷ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trao quyền bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Giản dị lắm. Chỉ cần Tiêu huynh đệ tuyên bố với Chu Triệu Long là tỷ tỷ ưng chịu điều gì là có thể đại biểu cho các vị anh hùng.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hô:

- Chu Triệu Long! Bất luận Kim Hoa phu nhân đối phó với Nhị trang chúa bằng cách nào cũng đại biểu cho bọn tại hạ.

Kim Hoa phu nhân vuốt lại mái tóc cười hỏi:

- Bây giờ Nhị trang chúa đã tin chưa?

Chu Triệu Long đáp:

- Được rồi! Phu nhân nói đi.

Kim Hoa phu nhân từ từ lấy trong bọc ra một con rắn hình thù quái dị, đầu màu đỏ, dài không đầy bẩy tấc. Mụ cười hỏi:

- Nhị trang chúa! Con Bạch Tuyến xà này chỉ cắn một miếng là mất mạng. Nhị trang chúa hãy thử nếm chất độc của con Bạch tuyến này xem sao?

Chu Triệu Long lạnh lùng đáp:

- Phu nhân muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Hay lắm! Nhị trang chúa quả là người hiểu thời vụ. Có thế mới là tay tuấn kiệt.

Mụ dừng lại một chút rồi hỏi:

- Chuyến này Thẩm Mộc Phong đi hội ngộ với một cố hữu. Người đó là ai?

Chu Triệu Long đáp:

- Tại hạ nói ra sợ phu nhân không tin.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nhị trang chúa cứ nói cho nghe.

Chu Triệu Long đáp:

- Tại hạ không hiểu nhân vật đó là ai, chỉ biết là một vị hòa thượng.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Hòa thượng ư? Có điểm nào đặc biệt không?

Chu Triệu Long đáp:

- Tại hạ chưa từng gặp qua, nhưng theo Thẩm đại trang chúa nói thì dường như lão khuyết một ngón tay.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm. Chàng nhớ tới hồi còn ở Tam thánh cốc đã được nghe sư phụ là Trang Sơn Bối nói tới lão. Trang Sơn Bối đã thi triển Ngự kiếm thuật hớt đứt một ngón tay của lão. Chàng đoán chừng là nhà sư này.

Chàng chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra.

Mã Vân Phi đảo mắt nhìn Thường Đại Hải nói:

- Thường huynh biết nhiều hiểu rộng, thử nghĩ coi có vị hòa thượng nào như vậy hợp tác với Thẩm Mộc Phong chăng?

Thường Đại Hải trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Nhà sư bị cụt một ngón tay ư? Tại hạ thật nghĩ không ra.

Chu Triệu Long nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì vị đại sư này không qua lại giang hồ đã mấy chục năm. Chắc các vị khó mà đoán ra được.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Khuyết một ngón tay là một đặc điểm rõ rệt. Vụ này dò hỏi cũng chẳng khó khăn gì... Mụ đảo mắt nhìn Chu Triệu Long hỏi:

- Thẩm Mộc Phong đã biết đại cuộc võ lâm bất lợi cho hắn nên chuẩn bị phát động toàn diện để gây cuộc phân tranh nội bộ trong các đại môn phái. Có đúng thế không?

Chu Triệu Long đáp:

- Đại trang chúa mới có ý nghĩ như vậy, nhưng chưa thành quyết định tối hậu.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Tại sao vậy?

Chu Triệu Long đáp:

- Vì còn chờ cuộc hội ngộ với vị đại sư kia rồi mới giải quyết.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Bây giờ tiện thiếp còn hỏi một việc trọng yếu tối hậu. Nhị trang chúa nói xong là lập tức được buông tha dời khỏi nơi đây.

Chu Triệu Long nói:

- Nếu vậy nhất định là một việc rất khó khăn. Tại hạ cần thuyết minh trước một điều.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nhị trang chúa cứ nói.

Chu Triệu Long nói:

- Tại hạ không biết hết những việc trong Bách Hoa sơn trang, nhất là những việc then chốt.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Dù Nhị trang chúa không biết toàn bộ nhưng cũng hiểu được một phần.

Chu Triệu Long đáp:

- Cái đó còn tùy phu nhân hỏi chuyện gì.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã phái người đến tiềm ẩn trong các môn phái lớn để làm nội ứng, mà phần lớn đều là những nhân vật địa vị khá cao. Chắc Nhị trang chúa biết tên họ những người đó.

Chu Triệu Long lắc đầu đáp:

- Tại hạ chỉ biết là có người nằm vùng trong các đại phái, nhưng tên họ cùng chức vụ của những người này thì ngoài Thẩm đại trang chúa ra e rằng không có người thứ hai biết được.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói:

- Tiện thiếp không tin là Nhị trang chúa không biết điểm này.

Chu Triệu Long đáp:

- Tại hạ tuy có biết được một hai chỗ, nhưng không dám khẳng định.

Kim Hoa phu nhân giục:

- Vậy Nhị trang chúa cứ nói ra đi.

Chu Triệu Long hỏi:

- Tại hạ đã nói là nói hết. Nhưng sau khi tại hạ nói ra rồi, phu nhân có tác chủ việc buông tha tại hạ ngay lập tức được không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Chu Triệu Long đáp:

- Nội ứng ở phái Thiếu Lân là người ở hàng chữ “Pháp”. môn hạ phái Côn Luân dường như ở họ Kim. Còn ngoài ra tại hạ không rõ.

Mã Vân Phi hỏi:

- Nhị trang chúa đã gặp họ chưa?

Chu Triệu Long đáp:

- Gặp thì gặp rồi. Nhưng lần nào họ cũng che mặt bằngvải đen khiến người ta không nhìn rõ chân tướng.

Mã Vân Phi cười lạt hỏi:

- Nhị trang chúa nói vậy cũng như chưa nói gì. Những bậc cao tăng hàng chữ “Pháp” ở chùa Thiếu Lâm rất nhiều, làm thế nào mà điều tra ra được?

Chu Triệu Long đáp:

- Cái đó để chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm trả lời. Chỉ cần lưu tâm một chút là điều tra ra được chẳng khó khăn gì.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp:

- Thuyết này cũng hợp lý.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng, lộ vẻ cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng! Y nói vậy có đúng sự thực không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo phỏng đoán của bần đạo thì những lời y nói đều là sự thực.

Tiêu Lĩnh Vu lại nhìn Mã Vân Phi hỏi:

- Mã huynh tính sao?

Mã Vân Phi hỏi lại:

- Theo nhận xét của Tiêu huynh đệ thì thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ trước nay vốn tin tưởng ở Vô Vi đạo trưởng. Đạo trưởng đã tin cậy thì tiểu đệ cũng không nghi ngờ gì nữa.

Kim Hoa phu nhân cười hỏi:

- Nhị trang chúa! Nhị trang chúa đã nghe rõ chưa?

Chu Triệu Long đáp:

- Nghe rõ rồi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Các vị đây đều muốn cho Nhị trang chúa thoát nạn. nhị trang chúa chẳng báo ơn đức thì cũng nên nói rõ những kẻ gian tế trong phái Võ Đương là ai?

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tại hạ xin nói thực. Trong quí phái cũng có một tên gian tế nhưng tại hạ không rõ là ai.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo cũng tin như vậy. Có điều bất luận người nào để Bách Hoa sơn trang lợi dụng cũng không còn quan hệ nữa.

Chu Triệu Long hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vì cả phái Võ Đương né tránh Bách Hoa sơn trang đã lưu tán ra ngoài giang hồ. Còn một số đệ tử võ công cao cường đều đi theo bên mình bần đạo. Những đệ tử lưu lại Tam Nguyên quán bị chết về tay các vị thì ngày sau bản phái sẽ đòi lại nón nợ máu đó.

Chu Triệu Long nói:

- Đạo trưởng có thẻ yên tâm về điểm này. Bách Hoa sơn trang đã biết phái Võ Đương đem hết đệ tử tinh nhuệ ra ngoài. Thẩm đại trang chúa nhất định không phái người tới động đến một ngọn cỏ, gốc cây ở Tam Nguyên quán.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nhị trang chúa hãy trả lời tiện thiếp một việc nữa là có thể được buông tha.

Chu Triệu Long đáp:

- Phu nhân hỏi đi.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Thẩm Mộc Phong chuẩn bị bao giờ phát động? Phát động bằng cách nào?

Chu Triệu Long đáp:

- Khi chưa gặp vị hòa thượng, Thẩm đại trang chúa chuẩn bị phát động trong ba tháng. Trước hết là chỉ thị cho nội ứng trong các môn phái lớn ngấm ngầm hạ độc... Vô Vi đạo trưởng xen vào:

- Bọn họ xử dụng chất độc gì? Hạ độc bằng phương pháp gì?

Chu Triệu Long đáp:

- Cái đó còn tùy tình thế, tự ý châm chước mà làm. Có thể hạ độc vào nước uống, cũng có thể pha thuốc vào cơm ăn.

Gã nói mấy câu này khác nào những thoi thiết quyền đánh thẳng vào ngực mọi người, khiến quần hào táng đởm kinh hồn.

Chu Triệu Long hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nhưng sau khi Đại trang chúa hội diện với vị hòa thượng kia, kế hoạch có thay đổi không thì tại hạ không rõ.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Nhị trang chúa không biết thật chứ?

Chu Triệu Long đáp:

- Đúng thế! Những điều tại hạ biết đều đã nói cả rồi.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười nói:

- Chỉ còn một điểu tối hậu. Nếu Nhị trang chúa ưng chịu là tiện thiếp buông tha ngay.

Chu Triệu Long hỏi:

- Điều gì?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nhị trang chúa đưa tiện thiếp đi theo.

Chu Triệu Long sửng sốt hỏi:

- Đưa phu nhân đi ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nhị trang chúa đã tiết lộ những bí mật của Bách Hoa sơn trang. Thẩm Mộc Phong mà biết quyết chẳng buông tha. Nhị trang chúa chỉ có một mình há chẳng cô đơn ư? Có tiện thiếp bên cạnh để cùng nhau trò chuyện cho bớt quạnh hiu. Vạn nhất Nhị trang chúa có bị Thẩm Mộc Phong hạ sát cũng có người chết theo.

Chu Triệu Long hỏi:

- Phu nhân ở ngoài há chẳng an toàn hơn ư? Tại sao lại muốn đi theo tại hạ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Điều thứ nhất là tiện thiếp và Đường lão thái thái đều bị hạ độc vào người.

Sau mười ngày chất độc sẽ phát tác. Tiện thiếp chưa muốn chết nên trở về tìm thuốc giải.

Chu Triệu Long nói:

- Tại hạ cũng hy vọng có thể hợp tác với phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu Nhị trang chúa nghe lời là tiện thiếp bảo đảm có thể lừa gạt được Thẩm Mộc Phong.

Chu Triệu Long hỏi:

- Bây giờ đã đi được chưa?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Tay trái mụ dắt Chu Triệu Long, tai phải xua lia lịa. Mụ nói:

- Các vị hãy bảo trọng. Chúng ta sau này còn có ngày tái ngộ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Mã huynh! Mã huynh hãy truyền lệnh cho anh em đừng làm khó dễ hai vị.

Mã Vân Phi gật đầu trầm giọng tuyên bố:

- Truyền lệnh xuống khai thuyền đưa các vị qua sông.

Một hán tử áo đen vâng lời lập tức chạy đi.

Mã Vân Phi lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta phải thiên di đi nơi khác chứ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Mã Vân Phi đáp:

- Vì nơi đây Chu Triệu Long đã biết rồi, không chừng gã báo cáo với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không cần đâu. Dù gã có báo cáo Thẩm Mộc Phong cũng chưa đến ngay.

Mã Vân Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì Thẩm Mộc Phong không bao giờ chịu hành động một cách hồ đồ. Nơi đây chúng ta đông người, nếu hắn không điều động được đầy đủ lực lượng để đối phó quyết chẳng hành động một cách khinh xuất. Huống chi Chu Triệu Long còn muốn sống, hắn chẳng dám tiết lộ đâu.

Mã Vân Phi đáp:

- Tiêu huynh đệ nói vậy, tiểu huynh cũng yên tâm...

Chương 68 - Chùa bạch vân quần hùng tập kích

Mã Vân Phi ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Không hiểu vì lẽ gì trên chốn giang hồ đột nhiên phao tin Tiêu huynh đệ chết rồi. Tin này làm cho thế lực quật khởi chống cự Bách Hoa sơn trang bị chấn động mạnh. Hỡi ơi! Chắc cũng là thủ đoạn của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Đó chẳng là tin đồn vô có, sự thực tiểu đệ đã gặp một phen nguy hiểm.

Mã Vân Phi nói:

- Té ra là thế. Chẳng hiểu Tiêu huynh đệ có thể cho biết những việc đ ã trải qua được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Rồi chàng đem việc đã gặp Vu Bà Bà thuật lại.

Quần hào nghe nói đồng thanh hoan hô:

- Thật may cho võ lâm! Tiêu đại hiệp gặp dữ hóa lành.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Chỉ mong Triển huynh cùng Đặng nhị hiệp được bình an trở về cho sớm.

Vì chàng sợ xảy ra những điều kinh hãi thế tục nên không dám đem chuyện đưa hai bản võ công bí lục cho Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh nói ra.

Đột nhiên Thường Đại Hải hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ có mấy điều chẳng hiểu có nói ra được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sao lại không được? Thường huynh có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Thường Đại Hải nói:

- Không dám! Tại hạ nghĩ không thông vì lẽ gì Tiêu đại hiệp lại buông tha Chu Triệu Long?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:

- Chu Triệu Long nấp bóng Thẩm Mộc Phong làm không biết bao nhiêu điều thương luân bại lý. Trong các vị đây chẳng thiếu gì người đã bị đau khổ vì gã. Tại hạ buông tha hắn e rằng có nhiều người bất mãn. Nhưng Chu Triệu Long bất quá chỉ là một tên chuột nhắt mà thôi. Từ cơ mưu cho tới võ công đều rất tầm thường.

Sỡ dĩ gã dám càn rỡ là trông vào lực lượng của Thẩm Mộc Phong che trở. Mình muốn giết gã lúc nào cũng được. Để gã sống còn dùng được việc có lợi hơn.

Mã Vân Phi gật đầu nói:

- Tiêu huynh đệ nói phải lắm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ chỉ mong các vị lượng giải cho chỗ dụng tâm của tiểu đệ, đừng hiểu lầm là may rồi.

Quần hào đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ chẳng khi nào hiểu lầm Tiêu đại hiệp.

Mã Vân Phi cười khanh khách nói:

- Tiêu huynh đệ dạy quá lời. Hiện nay đồng đạo võ lâm chỉ mong hộ vệ Tiêu đại hiệp còn chưa được, khi nào lại có chuyện hiểu lầm?

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ! Lâu nay chúng ta không gặp nhau. Cả huynh đệ lẫn Mã mỗ đều qua hai kiếp người. Đêm nay gặp lại có thể nói là kiếp thứ hai. Vậy cùng nhau uống mấy chung rượu được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ không quen uống rượu. Tưởng Mã huynh cũng hiểu rồi.

Mã Vân Phi nói:

- Cái đó tùy tửu lượng mỗi người, quyết không nài ép.

Y lớn tiếng hô:

- Bày tiệc rượu!

Nơi đây tuy là chốn hoang lương, nhưng đồ dùng thực dụng rất đầy đủ. Chỉ trong khoảnh khắc rượu nhắm đã được bày ra.

Quần hùng cả thảy mười một người ngồi xuống đất thành một vòng tròn cùng nhau ăn uống.

Mã Vân Phi nâng chén mời quần hào nói:

- Lúc nãy Chu Triệu Long nói gì, các vị đều nghe rõ cả rồi.

Đổng Công Thành hỏi:

- Trên chốn giang hồ khá nhiều môn hộ bị Thẩm Mộc Phong tiêu diệt. Tại hạ và Thạch lão đệ đều là người chịu đau khổ. Tại hạ tưởng nên báo tin cho lẹ tới các đại môn phái. Không hiểu các vị tính sao?

Mã Vân Phi đáp:

- Thời gian ba tháng rất cấp bách. E rằng chúng ta chưa đưa tin tới thì biến cố đã xảy ra rồi.

Thạch Phụng Tiên nói:

- Tình hình đã đến thế này, chúng ta đành làm cho hết sức, chia nhau ra mà hành động.

Vô Vi đạo trưởng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Bần đạo lo hiện giờ vẫn còn nhiều môn phái trên giang hồ khiếp sợ Thẩm Mộc Phong. Nước chưa đến chân, họ không chịu dính vào chuyện thị phi. Dù họ có nghe tin e rằng cũng không chịu tín nhiệm.

Mã Vân Phi cũng thở dài đáp:

- Mỗi lần xảy ra cuộc đại biến trên chốn giang hồ đều có nguyên nhân tự mình làm hủ nát, cũng như ròi bọ đục khoét. Nếu những môn phái lớn đều đồng tâm nhất trí thì Thẩm Mộc Phong không thể đi tới tình thế hiện nay.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Mã tổng thủ lãnh nói đúng lắm. Nhưng việc đã xảy ra rồi, bây giờ chúng ta chỉ còn đường tìm cách vá víu lại. May ở chỗ phần lớn đồng đạo võ lâm đã thức tỉnh. Công cuộc kháng cự Thẩm Mộc Phong của Tiêu đại hiệp đã truyền bá khắp nơi. Theo ý bần đạo thì Tiêu đại hiệp nên viết một bức thơ nói rõ nội tình, trình bày lợi hại. Phong thơ này vị tất đã thúc đẩy được các môn phái đứng lên chống cự Thẩm Mộc Phong ngay nhưng cũng khiến họ sinh lòng cảnh giác. Người đem thơ của Tiêu đại hiệp phải gặp trực tiếp chưởng môn nhân các phái để tránh bọn gian tế nằm vùng lũng đoạn.

Mã Vân Phi đáp:

- ý kiến này hay lắm!

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ sợ tại hạ chưa đủ uy tín, có thể đưa tới chỗ khéo quá hóa vụng.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

- Tiêu đại hiệp khỏi lo chuyện này. Theo chỗ bần đạo biết thì Tiêu đại hiệp ở trên võ lâm hiện nay như vừng thái dương mọc lên giữa trời, chẳng ai là không biết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo trưởng đã cho là được thì dĩ nhiên tại hạ tuân mệnh.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Nếu Tiêu đại hiệp không chê bần đạo vụng về thì để bần đạo chấp bút được chăng?

Mã Vân Phi đáp:

- Cái đó nhất định phải phiền đạo trưởng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cũng nói theo:

- Vụ này cứ nhất nhất theo ý đạo trưởng mà làm.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng tại hạ còn có một đề nghị muốn đưa ra để các vị nghiên cứu được chăng?

Mã Vân Phi đáp:

- Bọn tại hạ rửa tai nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong là một tay tuyệt đại kiêu hùng. Tiểu đệ còn nhận thấy hắn lợi hại nhất là đặt nhãn tuyến khắp nơi. Trong các môn phái đều có nội ứng. Nhất cử nhất động trên giang hồ đều có tin mật báo đến cho hắn rất mau để hắn khai thác.

Mã Vân Phi nói:

- Đúng thế! Chúng ta thường bị thất bại cũng vì tin tức lộ ra trước khi hành động.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Giả tỷ chúng ta có được danh sách về tai mắt của Thẩm Mộc Phong thì hay biết chừng nào. Chúng ta phát động toàn diện, hủy diệt hết tai mắt của Bách Hoa sơn trang. Nhưng vụ này rất khó khăn vì ngoài Thẩm Mộc Phong e rằng không ai có danh sách đó. Vì thế tại hạ phải nghĩ ra một biện pháp rất vụng về.

Mã Vân Phi cười hỏi:

- Biện pháp gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trừ diệt hết nhân thủ của Bách Hoa sơn trang. Hễ chúng ta biết rõ là chẳng tha một tên nào. Nếu không khuyên dụ họ cải tà quy chính là giết đi cho tuyệt hậu hoạn, hay ít ra cũng tước bỏ võ công chúng.

Mã Vân Phi đáp:

- Nếu chúng ta tổ chức điều tra toàn diện thì dù không phá tan được tổ chức tình báo của Thẩm Mộc Phong nhưng ít nhất cũng khiến cho tổ chức này hoạt động không được linh mẫn nữa.

Bỗng nghe Thường Đại Hải hỏi:

- Nếu trường hợp Thẩm Mộc Phong sau khi hội diện nhà sư kia rồi quyết định phát động trước thì chúng ta đối phó bằng cách nào?

Mã Vân Phi đáp:

- Vô Vi đạo trưởng hãy lập tức viết thơ. Trước khi trời sáng là những người đưa thư sẽ lên đường.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu rồi ngồi viết thơ dưới ngọn đèn dầu. Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Chưởng môn phái Võ Đương văn tài uyên bác. Phong thơ này nhất định làm chấn động các đại phái. Nhưng đường sá xa xôi, cái khó là đi cho kịp thời. Vạn nhất các phái lớn bị khống chế rồi thì chúng ta không đủ lực lượng để đối kháng.

Mã Vân Phi hỏi:

- Đúng thế! Tiêu huynh đệ có cao kiến gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Theo ý tiểu đệ thì bây giờ chúng ta nên hạ thủ trước đi. Chúng ta cho người rượt theo Thẩm Mộc Phong và truy tìm bọn người Bách Hoa sơn trang. Nếu làm cho Bách Hoa sơn trang tan nát thì hay lắm, nếu không ít ra cũng làm Thẩm Mộc Phong phải luống cuống, để cho những người đưa thơ tới những môn phái lớn có thêm cơ hội.

Mã Vân Phi nói:

- Hào khí của Tiêu huynh đệ tại hạ thật khâm phục. Nhưng hiện giờ thời cơ chưa chín muồi, nếu ra mặt xung đột e rằng khó địch lại lực lượng của Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nhân thủ trong Bách Hoa sơn trang đưa tới Trường Sa mười phần không được một. Chúng ta đem toàn lực đối phó thì có thể khiến chúng toàn quân tan vỡ.

Thạch Phụng Tiên đột nhiên hỏi xen vào:

- Tiêu đại hiệp đánh giá thực lực của Bách Hoa sơn trang thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Theo quan sát của tại hạ thì Thẩm Mộc Phong tạo được thanh thế như ngày nay dĩ nhiên về tài trí cùng võ công hắn đều vượt mức. Nhưng điều trọng yếu là do hắn bố trí được tai mắt khắp thiên hạ cùng hành động một cách vô cùng thần tốc và bí ẩn. Ngoài ra hắn dùng dược vật để kiềm chế thuộc hạ, lại dùng thủ đoạn tàn độc đối phó với địch nhân. Mặt khác cũng là do đồng đạo võ lâm vì khiếp sợ mà vô tình gây thêm uy lực cho Bách Hoa sơn trang.

Chàng đảo mắt nhìn quần hào nói tiếp:

- Một nguyên nhân nữa là đồng đạo võ lâm chỉ cố thủ chứ không hành động khiến Thẩm Mộc Phong có thể bố trí thế lực một cách vững chắc. Thực ra chúng ta đã đối nghịch với Thẩm Mộc Phong thì bó tay chịu chết hay chiến đấu oanh liệt, chết tại đương trường cũng chẳng khác gì.

Mấy câu này khiến quần hào nổi lòng hào tráng. Mọi người đồng thanh đáp:

- Tiêu đại hiệp định làm thế nào? Bọn tại hạ nhất nhất tuân theo.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Hay lắm! Các vị đã có lòng dũng cảm thì chúng ta nên hành động ngay.

Mã Vân Phi hỏi:

- Hành động bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong chùa Bạch Vân có một sô cao thủ thủ hạ của Bách Hoa sơn trang. Bây giờ chúng ta nên phá ngay cơ quan ngầm của Thẩm Mộc Phong bố trí nơi đây. Đại trại của Thẩm Mộc Phong ở Trường Sa đã bị tại hạ và Vô Vi đạo trưởng phá tan rồi. Bao nhiêu nhân thủ của Bách Hoa sơn trang đều bị tiêu diệt. Tại hạ biết là ở Trường Sa Thẩm Mộc Phong có hai căn cứ chủ chốt: một là chùa Bạch Vân và một là Thất Trạch trà đồ. Chúng ta hãy phá tan hai sào huyệt này ở Trường Sa rồi sẽ tập trung toàn lực rượt theo Thẩm Mộc Phong. Nếu vây hãm giết được hắn là hay nhất, mà không cũng phải làm cho hắn luống cuống, chẳng thể thi triển âm mưu ám hại người.

Mã Vân Phi hỏi:

- Hay lắm! Tiêu huynh đệ định bao giờ động thân?

Tiêu Lĩnh Vu dáp:

- Dĩ nhiên càng sớm càng hay.

Mã Vân Phi hỏi:

- Toàn thể cùng hành động hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không cần! Tiểu đệ tưởng chỉ cần lựa mấy người cùng đi là đủ. Mã huynh ở lại trấn thủ đại doanh. Tiểu đệ đưa năm người đi thôi.

Mã Vân Phi cười hỏi:

- Huynh đệ lựa chọn lấy hay để tiểu huynh tiến cử?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bọn tiểu đệ ba người là Bách Lý cô nương, Đỗ huynh đệ và tại hạ. Mã huynh lựa cho hai vị nữa.

Đường lão thái thái nói:

- Lão thân mong đới tội lập công. Liệu Tiêu đại hiệp có tín nhiệm chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Đường lão phu nhân bất tất phải theo tại hạ. Chuyến này bọn tại hạ hành động tuyệt đối bí mật, không để đối phương hay biết mới được. Xin lão phu nhân hãy chờ ở đây, tại hạ tin rằng Kim Hoa phu nhân có thể lấy được thuốc giải. Sau khi lão phu nhân giải được chất kỳ độc trong mình rồi sẽ ra mặt đối phó với Bách Hoa sơn trang cũng chưa muộn.

Mã Vân Phi hỏi:

- Tiêu huynh đệ! Năm người liệu đã đủ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đủ rồi! Bọn tiểu đệ dùng độc công độc ngấm ngầm tập kích, hà tất phải đông người.

Mã Vân Phi nói:

- Thần tiễn trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ và Tam Dương thần đàn Lục Khôi Chương đều thân hoài tuyệt kỹ. Huynh đệ đưa hai người này đi theo rất đắc lực.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Nhưng chưa hiểu Đường huynh và Lục huynh có đồng ý theo Tiêu mỗ không?

Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương đứng dậy đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ được theo Tiêu đại hiệp thật là một điều vinh hạnh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai vị đã muốn hành động với Tiêu mỗ thì chúng ta lên đường ngay được chăng?

Đường Nguyên Kỳ đáp:

- Tại hạ di bảo bọn họ chuẩn bị thuyền bè.

Y nói rồi đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu từ biệt mọi người cùng Bách Lý Băng, Đỗ Cửu và Lục Khôi Chương rảo bước ra ngoài.

Mọi người tới bến sông thì Đường Nguyên Kỳ đã chuẩn bị đầy đủ. Năm người xuống thuyền sang sông.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Bây giờ đã quá canh tư, chúng ta tính hành trình để có thể tới chùa Bạch Vân trước bình minh.

Lục Khôi Chương nói:

- Ban ngày động thủ không tiện. Chúng ta hãy tìm nơi nào nghỉ chân chờ trời tối rồi sẽ hành động.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu cười đáp:

- Không cần. Chúng ta nhân khi xuất kỳ bất ý, tập kích chúng vào lúc bình minh.

Đường Nguyên Kỳ hỏi:

- Như vậy há chẳng để chúng ngó thấy chân tướng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta bịt mặt, đừng để lộ vết tích gì.

Mọi người đang nói chuyện thì thuyền đã áp mạn.

Tiêu Lĩnh Vu dẫn quần hùng chạy thẳng tới chùa Bạch Vân khi trời còn chưa sáng.Tiêu Lĩnh Vu coi tình thế bốn mặt một lượt rồi nói:

- Tòa viện góc đông bắc là nơi cư trú của bọn người trong Bách Hoa sơn trang.

Nhưng hiện giờ chúng còn ở đó không thì tiểu đệ không nắm chắc.

Chàng đưa mắt nhìn Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương nói:

- Xin hai vị canh giữ trên nóc nhà để thi triển ám khí giúp cho.

Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương vâng mệnh, song song nhảy lên nóc nhà lựa chỗ kín ẩn thân.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Bách Lý Băng và Đỗ Cửu:

- Đỗ huynh đệ và Băng Nhi bịt mặt mà xông vào, đừng nói nhiều với chúng, cứ động thủ ngay đi.

Bách Lý Băng mỉm cười, rút tấm khăn ra bịt mặt rồi hỏi:

- Đại ca! Bọn tiểu muội bám theo đại ca hay ai nấy tự xông vào tìm địch chém giết.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta hợp lực cự địch.

Bách Lý Băng nói:

- Vậy đại ca làm chủ, bọn tiểu muội phụ tá.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Băng Nhi! Chuyến này Băng Nhi làm chủ, ta ngấm ngầm trợ lực.

Bách Lý Băng rút trường kiếm ra rồi nhìn Đỗ Cửu nói:

- Chúng ta xông vào đi.

Đỗ Cửu rút ngọn thiết bút và cặp ngân khuyên ra cười đáp:

- Ba món binh khí của Đỗ lão tam này đã thành chiêu bài thì có cải trang cách nào, khi bọn họ ngó thấy binh khí cũng nhận ra ngay.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đỗ đại hiệp sợ họ nhận ra mình ư?

Đỗ Cửu tức mình nói:

- Ai sợ chúng?

Rồi tung mình xông vào chùa. Bách Lý Băng cung vọt vào theo.

Tiêu Lĩnh Vu di theo hai người tiến vào trong sân.

Lúc này trời đã sáng rõ. Bọn Tiêu Lĩnh Vu ba người vừa lọt vào trong viện, lập tức hai bóng người thấp thoáng xông ra cản đường.

Bỗng nghe tiếng dây cung phát động. Một mũi trường tiễn xé gió lao tới.

Một hán tử áo đen chưa kịp rú lên đã ngã lăn xuống đất.

Cửa lớn mở rộng, một lão già mập ú, lùn tịt rảo bước chạy ra.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

Tên này là Thân Tam Quái. Võ công của hắn rất cao cường, các vị không nên khinh địch.

Hàn quang lấp loáng, lại một mũi trường tiễn bắn tới nhằm thẳng cổ họng Thân Tam Quái.

Thân Tam Quái tay mặt ra chiêu mau lẹ dị thường đón lấy mũi trường tiễn.

Đỗ Cửu biết mũi tên này do Đường Nguyên Kỳ bắn vào.

Thân Tam Quái giơ tay ra bắt tên đủ thấy công lực hắn cao thân vô cùng.

Hắn là người trần tĩnh, tay mặt bắt được mũi tên rồi mà thân hình không cử động. Hắn đảo mắt nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các vị đã tới đây sao không lộ chân tướng cho người thấy mặt?

Hai bên bỗng có bóng người thấp thoáng. Tám, chín đại hán cầm binh khí ào ào xông ra.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy Khổng Tương cũng có mặt trong đám này, liền nghĩ thầm:

- “Cả Thân Tam Quái cùng Khổng Tương đều ở đây, chắc bọn chúng chưa biết vụ Chu Triệu Long bị bắt.” Đỗ Cửu cười lạt đáp:

- Các vị chỉ còn một đường thoát chết là hạ vũ khí và thoát ly Bách Hoa sơn trang. Nếu không nghe lời tại hạ là phải lưu huyết đương trường... Thân Tam Quái cười lạt ngắt lời:

- Nếu tại hạ không nhìn lầm thì các hạ là Đỗ lão nhị trong Trung Châu Nhị Cổ?

Bách Lý Băng xen vào:

- Các hạ đoán sai rồi. Hiện giờ y là Đỗ lão tam.

Thanh âm cô trong trẻo khiến người nghe nhận ngay ra là thiếu nữ.

Thân Tam Quái chau mày hỏi:

- Tôn giá là ai?

Bách Lý Băng đáp:

- Ta là quỷ đòi mạng.

Đột nhiên cô giơ tay lên, hai mũi ngâm châm vọt ra nhanh như tên bắn.

Thân Tam Quái phất tay áo bào rộng thùng thình gạt rớt hai mũi ngân châm.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy địch nhân đã đứng thành thế bao vây liền tự nhủ:

- "Hãy đả thương vài người trong bọn chúng để chúng rối loạn chương pháp rồi sẽ tính." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngấm ngầm vận động chân lực vào tay mặt búng ra mấy phát.

Hai tiếng véo véo rít lên, uy lực phi thường. Đó là tuyệt học Đàn chỉ thần công của phái Thiếu Lâm.

Đột nhiên hai tiếng rú thê thảm vang lên. Hai đại hán buông rơi binh khí, ngã lăn xuống đất.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu chủ định làm cho rối loạn thế trận của đối phương nên vận toàn lực bắn hai dây chỉ phong vào đại huyệt trí mạng của hai người.

Thân Tam quái tuy đã ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu búng chỉ công ra. Nhưng lão không ngờ uy lực chỉ công của chàng có thể đả thương người ở cách sa như vậy được. Lão kinh hãi nghĩ thầm:

- "Xem chừng nhân vật này lợi hại hơn hết."

Chương 69 - Tam quái đào tẩu, khổng tương tụ quyết

Lão liền trầm giọng hô:

- Khổng huynh! Chúng ta hợp lực đối phó với chúng.

Lão vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu.

Trận thế lập tức chuyển động, đao quang như tuyết. Sáu, bảy đại hán xông lên chia ra tấn công Bách Lý Băng cùng Đỗ Cửu.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu huy động binh khí cùng địch nhân chiến đấu.

Khổng Tương vung cây luyện tử thương điểm thẳng tới Tiêu Lĩnh Vu.

Luyện tử thương là một môn binh khí ngoại môn, chuôi có buộc dây để có thể phóng xa đâm gần.

Tiêu Lĩnh Vu tay không vẫn đứng nguyên một chỗ, dường như chàng chẳng để tâm tới cây luyện tử thương tập kích.

Khổng Tương quát lớn:

- Tên tiểu tử này thật cuồng ngạo.

Rồi hắn gia tăng nội lực vào cây thương.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho mũi thương đến gần mới nghiêng người đi, vươn tay trái ra nhanh như chớp bắt lấy mũi thương.

Tay chàng đã đeo bao da giao ngàn năm, không sợ lợi khí, không kinh chất kịch độc.

Khổng Tương đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, trải qua nhiều trận ác đấu nhưng chưa từng gặp người nào lớn mật như chàng, bất giác hắn không khỏi sửng sốt.

Thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu rất thần tốc. Tay trái chàng vừa thấp thoáng đã chụp được mũi thương.

Khổng Tương vừa kinh hãi, vừa tức giận, vận lực giật mạnh cây thương một cái. Hắn nghĩ thầm:

- "Dù bàn tay hắn có luyện Thiết sa chưởng cũng không thể chống cự lại với mũi độc châm ở đầu thương. Phải cho gã nếm mùi đau khổ mới được." Ngờ đâu Tiêu Lĩnh Vu vẫn thản nhiên như không. Chàng vận khí đẩy mạnh một cái.

Khổng Tương công lực kém hơn bị xô về phía trước.

Giữa lúc ấy Thân Tam Quái tung mình nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu, vung tay trái ra chiêu Thái sơn áp đỉnh đánh xuống đầu chàng.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái còn giữ mũi luyện tử thương, chỉ còn tay mặt đối phó với Thân Tam Quái. Chàng lập tức vung chưởng nghinh địch.

Sầm một tiếng vang lên, hai chưởng đụng nhau. Thâm Tam Quái người còn đang chơi vơi trên không bắn mình vọt ra xa năm sáu thước.

Tiêu Lĩnh Vu cũng bị chưởng lực của Thân Tam Quái đẩy lùi một bước.

Khổng Tương nhân cơ hội này giật mạnh cây thương về.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay đột ngột khiến hắn loạng choạng lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Thân Tam Quái chuyển động mục quang nói:

- Những nhân vật võ lâm hiện nay ít có kẻ chống được một chưởng của Thân mỗ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ quá lời rồi.

Đột nhiên chàng sấn lại, song chưởng liên hoàn đánh ra.

Thân Tam Quái cũng không chịu kém vung chưởng phản kích.

Chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu rất thần tốc. Thân Tam Quái tiếp chưởng đầu thì chưởng sau đã đánh tới. Lão nghiến răng tiếp tục chiến đấu.

Những tiếng “binh binh” vang lên không ngớt. Tiêu Lĩnh Vu đánh liền một hơi tám chưởng. Thân Tam Quái cũng phải gồng mình đón tiếp tám chiêu. Lão cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, trán toát mồ hôi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Võ công các hạ quả nhiên không phải tầm thường mới chống cự được tám chiêu liền của tại hạ.

Chàng chưa dứt lời lại vung chưởng tấn công.

Thân Tam Quái chuyến này đành tung mình tránh né.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Thân Tam Quái! Các hạ khiếp sợ rồi chăng?

Thân Tam Quái lạnh lùng hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ bất tất phải hỏi tại hạ là ai. Tại hạ cho các hạ một cơ hội để hối cải.

Hiện giờ những tay cao thủ trong thiên hạ đều tụ tập ở Trường Sa. Tại hạ tiếc cho các hạ là một tay võ công cao cường không nỡ hạ thủ. Nhưng các hạ phải thoát ly Bách Hoa sơn trang, đừng

để lôi cuốn vào vòng thị phi trên chốn giang hồ nữa thì tại hạ sẽ mở sinh lộ cho.

Thân Tam Quái cười lạt đáp:

- Thẩm đại trang chúa đã thể lòng hiếu sinh, không nỡ đại khai sát biến. Vì thế mà các vị mới còn cơ hôi sống sót. Lão phu hy vọng các vị nhận rõ thời vụ, quy thuận Bách Hoa sơn trang là hơn. Nếu không trên võ lâm sắp xảy ra đại biến. Chỉ một đêm là đâu đấy tan tành như ngói bể tuyết tan. Khi đó các vị chết không còn đất chôn.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Các hạ thật là lớn mật. Thẩm Mộc Phong cũng mưu đồ độc bá võ lâm.

Thân Tam Quái chau mày hỏi:

- Các hạ thực ra là ai?

Đột nhiên nghe tiếng rú vang lên. Một đại hán áo đen đã bị Bách Lý Băng chém chết.

Khổng Tương thấy kiếm chiêu của Bách Lý Băng kỳ ảo khôn lường liền lạng mình xông lại tiếp ứng.

Võ công hắn rât cao cường, chiêu thức tinh diệu. Hắn vừa ra tay đã ngăn chặn được thế công mãnh liệt của Bách Lý Băng và Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu theo dõi trận thế nghĩ thầm:

- "Nếu để Khổng Tương thống lãnh thủ hạ quần chiến với Băng Nhi thì e rằng trận chiến sẽ kéo dài liên miên. Chi bằng hạ sát Thân Tam Quái khiến cho quần địch bở vía mà đầu hàng." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng hô:

- Thân Tam Quái! Tại hạ dùng lời phải khuyên can mà các hạ không chịu buông tay. Thế là tự tìm đường chết. Tại hạ chỉ trong vòng trăm chiêu là có thể hạ sát các hạ.

Thân Tam Quái đáp:

- Các hạ xưng danh đi. Lão phu nhất định bồi tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Tại hạ báo danh để các hạ chết đi khỏi hồ đồ. Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Thân Tam Quái sửng sốt hỏi:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Các hạ lấy binh khí ra đi.

Thân Tam Quái hỏi:

- Về chưởng lực chưa phân thắng bại. Vậy chúng ta hãy đấu chưởng phen nữa.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu rồi sấn lại vung chưởng đánh tới.

Thân Tam Quái vung chưởng đón tiếp. Hai bên lại khai diễn một trường ác đấu.

Thế công của Tiêu Lĩnh Vu thần tốc phi thường. Chàng đánh liền một hơi hai chục chiêu.

Thân Tam Quái nghe tới tên Tiêu Lĩnh Vu đã biết là cuộc đấu này đưa tới chỗ sinh tử nên hắn để hết tâm thần chiến đấu, không dám thẳng thắng đón tiếp chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt lấp loáng thần quang, đột nhiên quát lớn:

- Thân Tam Quái! Hãy coi chừng!

Tay mặt chàng ra chiêu Thiên ngoại lai vân chênh chếch đánh tới. Tay trái co lại búng ra.

Một dây chỉ phong đánh trúng khuỷu tay mặt Thân Tam Quái.

Thân Tam Quái vung tay mặt để đỡ gạt chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên thấy khuỷu tay tê chồn, cả cánh tay mềm rũ ra.

Thân Tam Quái bị thương cánh tay mặt, muốn tránh thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu cũng không còn kịp nữa.

Bỗng nghe đánh “binh” một tiếng. Chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh trúng vai trái Thân Tam Quái. Chưởng lực rất hùng hậu khiến xương vai lão bị gãy rời. Thân Tam Quái rên lên một tiếng, loạng choạng lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn nhân cơ hội này hạ sát Thân Tam Quái. Chàng dừng lại nói:

- Thân Tam Quái! Muốn cho các hạ chết được nhắm mắt, tại hạ cho các hạ nghỉ một chút cho phục hồi sức lực rồi sẽ tái chiến.

Thân Tam Quái tay mặt bị trọng thương, xương vai bị gẫy thì dù có linh dược cứu trị cũng không thể động thủ trong vòng năm ba ngày.

Nhưng lão là người công lực thâm hậu, gắng gượng đề khí nhảy lên nóc nhà.

Lại nghe dây cung lách tách. Một mũi trường tiễn xẹt tới.

Thân Tam Quái chí đầu ngón chân xuống mái nhà nhảy vọt đi nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thân Tam Quái trốn chạy chàn cũng không đuổi theo.

Bỗng nghe đánh “chát” một tiếng, mũi trường tiễn bắn trúng nóc nhà, mảnh ngói vỡ bắn tung lên.

Tiếp theo hai bóng người lao ra. Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương hạ thân xuống viện.

Khổng Tương cùng bọn thủ hạ chiến đấu với Bách Lý Băng và Đỗ Cửu giữ được thế quân bình. Nhưng hắn thấy Thân Tam Quái trọng thương đào tẩu mà đối phương lại thêm viện thủ tới trợ chiến. Hắn không khỏi hoang mang nghĩ thầm:

- “Xem chừng nếu còn tiếp tục chiến đấu quyết không thoát chết.” Đường Nguyên Kỳ và Lục

Khôi Chương toan rút binh khí ra trợ lực cho Bách Lý Băng và Đỗ Cửu thì Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Hai vị bất tất phải động thủ.

Chàng co tay lại thi triển cách không chỉ lực bắn ra. Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng, chỉ lực bắn trúng cánh tay mặt một đại hán áo đen. Cánh tay mặt tê chồn, đại hán buông binh khí rớt xuống.

Đỗ Cửu vung thiết bút đâm tới trúng vào trước ngực. Đại hán gã lăn ra.

Tiêu Lĩnh Vu búng luôn mấy phát, ám kình tới tấp xô ra. Bách Lý Băng và Đỗ Cửu vung bút múa kiếm hạ sát luôn mấy người.

Trong khoảnh khắc chỉ còn trơ một mình Khổng Tương vẫn liều lĩnh chiến đấu.

Tiêu Lĩnh Vu sấn lại bắt mũi thương rồi lạnh lùng hỏi:

- Bản lãnh các hạ so với Thân Tam Quái thế nào mà còn liều chết chiến đấu?

Khổng Tương đảo mắt nhìn quanh thấy ngoại trừ Thân Tam Quái đã trốn chạy, còn bao nhiêu thủ hạ đều chết nhăn thây. Hắn buông tiếng thở dài, thò tay vào bọc móc ra lưỡi trủy thủ nói:

- Tiêu đại hiệp thương tình, nhưng tại hạ không còn mặt mũi nào qua lại giang hồ nữa.

Nói xong hắn vung đao trủy thủ đâm vào trước ngực.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ búng vào lưỡi đao, thanh trủy thủ tuột khỏi tay Khổng Tương bay đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Khổng huynh đã biết mình lầm lỗi là đủ, tội gì phải tự tuyệt. Trong thiên hạ còn danh sơn thắng thủy, ngoài đời còn cảnh đào nguyên. Sao Khổng huynh không tìm nơi ẩn cư để yên thân lập mạnh?

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa nếu Khổng huynh chịu bỏ chỗ tối ra chỗ sáng thì tại hạ xin bảo chứng cho và sẽ được anh hùng thiên hạ hoan nghênh.

Khổng Tương nhăn nhó cười đáp:

- Dù tại hạ có lòng chịu lời Tiêu đại hiệp nhưng sau bảy ngày nữa chất kỳ độc phát tác, kinh mạch toàn thân đứt đoạn mà chết. Sự thống khổ này cũng không chịu nổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng Khổng huynh có ý muốn trở về Bách Hoa sơn trang?

Khổng Tương lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ đã nhận thấy Thẩm Mộc Phong là con người tàn bạo thì khi nào còn chịu làm nô lệ cho hắn.

Hắn thở dài nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ thân phận nhỏ bé, không hiểu được cơ mưu bí mật của hắn.

Thịnh tình của Tiêu đại hiệp xin để kiếp sau báo đáp.

Đột nhiên hắn giơ tay lên đập vào huyệt Thiên linh chết liền.

Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu muốn cứu thì cũng chẳng khó gì. Nhưng chàng thấy hắn sợ chất độc phát tác mà chết một cách thê thảm, quyết chí tự tuyệt nên không ngăn chở nữa.

Đỗ Cửu ngó thi thể Khổng Tương nói:

- Đại ca! Phần lớn những người này vì bị uy hiếp mà phải phục tùng Bách Hoa sơn trang. Chúng ta nên đem thi thể bọn họ mai táng cho khỏi lộ cốt hài.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão tam giao cho các đạo sĩ trong chùa một đỉnh hoàng kim để họ mai táng giúp các thi thể, bất tất phải báo quan gia. Bọn tiểu huynh chờ lão tam ngoài chùa.

Đỗ Cửu "dạ" một tiếng rồi xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu dẫn Bách Lý Băng đi quanh ra cổng chùa thì đã thấy Đỗ Cửu chờ ở đó rồi.

Đường Nguyên Kỳ hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thất Trạch trà đồ ở ngay đường phố lớn, chúng ta không thể hạ thủ giữa ban ngày. Vậy tìm vào khách điếm nghỉ ngơi, chờ tới đêm sẽ đến đó.

Mấy người tìm vào khách điếm nghỉ ngơi ăn uống, sau khi trời tối mới tìm đến Thất Trạch trà đồ.

Quần hùng tới nơi thì thấy đóng cửa, treo biển đề bốn chữ "Tạm đình chỉ" Tiêu Lĩnh Vu tung mình vọt qua tường rào vào trong tìm khắp toà ba viện mà chẳng thấy bóng một người.

Bách Lý Băng hỏi:

- Bọn họ đã biết trước mà bỏ đi rồi sao?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Chớ đụng vào những đồ vật trong nhà.

Quần hào biết Thẩm Mộc Phong hiểm độc, e hắn bố trí cơ quan, quả nhiên không ai đụng chạm vật gì.

Tiêu Lĩnh Vu cùng quần hào ra khỏi Thất Trạch trà viên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tai mắt của Thẩm Mộc Phong ở Trường Sa tại hạ chỉ biết có mấy nơi này.

Các vị còn biết nơi nào nữa không?

Chàng hỏi mấy câu không ai trả lời.

Đường Nguyên Kỳ khẽ nói:

- Tiêu đại hiệp! Đã không còn nơi nào nữa thì chúng ta nên về chỗ Mã tổng thủ lãnh để y khỏi trông đợi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Chúng ta đi ngay thôi.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới Kim toán bàn Thương Bát liền khẽ bảo Đỗ Cửu:

- Đỗ huynh đệ! Huynh đệ có biết Thương lão nhị đã đến Sa Châu chưa.

Đỗ Cửu lắc đầu đáp:

- Y chưa đến.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy.

Đỗ Cửu đáp:

- Y còn phải thay đại ca canh giữ cái đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cái rương gỗ ư?

Đỗ Cửu đáp:

- Đúng thế! Y nói cái đó quan hệ lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y vẫn ở chỗ cũ hay sao?

Đỗ Cửu lắc đầu đáp:

- Y dời đến một nơi rất bí mật, chỉ mình tiểu đệ biết mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương nói:

- Đường huynh, Lục huynh! Tại hạ xin trở về Sa Châu để gặp người anh em.

Sớm thì đêm nay, chậm thì ngày mai cũng về tới nơi.

Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương chắp tay thi lễ nói:

- Vậy bọn tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Đỗ Cửu:

- Thương huynh đệ ở nơi đâu?

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi xoay mình đi trước. Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng theo sau.

Đỗ Cửu dẫn hai người chuyển qua hai đường phố đến trước bức tường vây một toà trang viện to lớn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Đây là đại phương nào?

Đỗ Cửu đáp:

- Đây là tư thất của nội quyến viên tri phủ Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thương huynh đệ có quen viên tri phủ đó ư?

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ nghe Thương lão nhị nói người Bách Hoa sơn trang tuy xó nào cũng lần vào nhưng bọn chúng không dây với quan nha. Vì thế y đem bảo vật đó giấu vào nhà viên tri phủ là an toàn nhất.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

- "Thương Bát đã coi cái rương gỗ hệ trọng như vậy tất biết rõ nội tình." Chàng liền hỏi:

- Chúng ta gặp y bằng cách nào?

Đỗ Cửu đáp:

- Trong hậu viên có căn thư phòng phế bỏ. Hàng ngày ngoài người đến quét tước không một ai lần vào. Thương lão nhị ở trong đó. để tiểu đệ kêu y ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải rồi. Chúng ta không nên quấy nhiễu nội quyến của quan phủ. Huynh đệ đi kêu y đi. Tiểu huynh chờ ở đây.

Đỗ Cửu đề khí vọt vào. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy hắn dẫn Thương Bát ôm cái rương đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát tay trái quấn vải trắng tựa hồ mới bị thương.

Chàng không khỏi lo lắng hỏi:

- Thương huynh đệ bị thương đấy ư?

Thương Bát đáp:

- Một chút thương nhẹ không có gì đáng kể.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bữa trước chúng ta tương hội dường như Thương huynh đệ chưa bị thương?

Thương Bát mỉm cười đáp:

- Vào lúc mặt trời lặn hôm nay tiểu đệ mới cùng người động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Với người Bách Hoa sơn trang ư?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không dám nói quyết, nhưng coi điệu bộ thì dường như không phải.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lai lịch người đó ra sao?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ cũng không hiểu, chỉ thấy đó là một vị hòa thượng.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Một vị hòa thượng ư?

Thương Bát đáp:

- Phải rồi! Điều khiến cho tiểu đệ không hiểu chính là chỗ đó. Bọn nhân thủ Bách Hoa sơn trang chưa từng xuất hiện trên giang hồ với thân phận hòa thượng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao lại xảy ra cuộc động thủ?

Thương Bát đáp:

- Vì họ muốn đoạt cái rương trong tay tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cái rương cũ kỹ này ngoài người biết rõ nội tình quyết chẳng ai thèm cướp đoạt làm gì.

Chàng liền hỏi:

- Nhà sư đó trạc bao nhiêu tuổi?

Thương Bát đáp:

- Vào khoảng năm mươi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thập đại kỳ nhân trong cung cấm đều trên bảy chục tuổi. Nhà sư này còn trẻ như vậy thì dĩ nhiên không phải đồng hàng với thập đại kỳ nhân thì làm sao lại hiểu được lai lịch cái rương gỗ này?

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đến trước tòa khách sạn.

Lúc này đêm đã khuya rồi. Một tên gia nhân toan cài cửa. Đỗ Cửu liền chạy lại hỏi:

- Còn phòng nào trống không?

Tiểu nhị liếc mắt nhìn bốn người rồi đáp:

- Chỉ còn một tòa viện bỏ trống, không hiểu các vị có chê đắt không?

Đỗ Cửu nói:

- Ngươi dẫn bọn ta đi coi.

Điếm tiểu nhị dẫn vào một tòa viện độc lập, ngoài phòng chính còn có nhà khách.

Tiểu nhị pha trà, thắp đèn rồi lui ra.

Đỗ Cửu đi tuần xung quanh một lượt rồi về phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại cái rương cũ thì thấy trên nắp khắc một pho tượng Phật.

Chương 70 - Bất hoà thượng điều tra rương gỗ

Thương Bát lau chùi mặt rương sạch sẽ, hoa văn nổi lên rất rõ.

Thương Bát thấy Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn cái rương gỗ liền mỉm cười nói:

- Tiểu đệ lau chùi hết bụi bám trên mặt rương thì phát hiện ra nét vẽ tượng Phật rất tinh xảo. Tiểu đệ thường bàn với Đỗ huynh đệ tất trong rương có vật chi quí báu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó Đỗ huynh đệ cho tiểu huynh hay rồi.

Thương Bát đáp:

- Vì cái rương gỗ này mà tiểu đệ phải tạm thời cách biệt Vô Vi đạo trưởng và quần hùng. Trong đám này chẳng thiếu chi người kiến văn quảng bác, có thể nhận ra lai lịch cái rương này. Họ mà yên cầu tiểu đệ mở ra coi thì thật khó nỗi chối từ.

Tiểu đệ chờ đại ca coi xem vật gì trong rương rồi sẽ đến tụ hội với họ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu huynh còn nhớ đã mở rương ra coi rồi, bên trong có cuốn sách gói bằng da dê. Trên mặt rương dường như có viết kinh văn thì phải.

Thương Bát đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ nhớ lắm, nhưng chúng ta khi đó chưa coi kỹ bản kinh văn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy Thương huynh đệ tự mình mở coi cũng được. Chúng ta đã coi nhau như tình cốt nhục, Thương huynh đệ bất tất phải câu nệ thái quá.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ chúng ta mở thử coi.

Thương Bát theo lời mở nắp rương thì chỉ thấy cuốn sách bọc da dê nằm đó, ngoài ra không còn vật gì.

Thương Bát giơ đèn lên coi kỹ một hồi vẫn chẳng thấy chỗ nào khả nghi liền lắc đầu hỏi:

- Chẳng lẽ bản kinh văn này là vật chân bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên động tâm khẽ nói:

- Thương huynh đệ! Nắp rương gỗ điêu khắc Phật tượng, có thể bên trong rương cũng có điêu khắc chữ.

Thương Bát đáp:

- Đúng rồi!

Hắn coi kỹ đáy rương thì dường như có nét vẽ rất nhỏ, bất giác cả mừng nói:

- Quả nhiên đây rồi.

Đỗ Cửu lấy một mảnh vải lau kỹ thì thấy dưới đáy rương và cả phía trong nắp rương đều hiện lên hoa văn rất rõ.

Tiêu Lĩnh Vu soi đèn vào thì thấy những nét hoa văn đó ngoằn ngoèo giống như chữ mà không phải chữ.

Thương Bát chau mày nói:

- Trên mặt đáy rương dường như có khắc Thiên trúc tự, chúng ta không thể nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đã không nhận ra được tại sao Thương huynh đệ lại biết là Thiên Trúc văn tự?

Thương Bát đáp:

- Ngày trước tiểu đệ đã từng thấy một nhà sư cầm cuốn kinh sách Thiên Trúc, thể chữ cũng hơi giống văn tự ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đáng tiếc là rất ít người am hiểu thứ chữ này... Thương Bát ngắt lời:

- Ngoại trừ tăng lữ chùa Thiếu Lâm, tưởng khó tìm ra được ai hiểu rõ... Hắn chợt động tâm cơ nói tiếp:

Nhà sư kia chiến đấu với tiểu đệ muốn cướp cái rương này nếu không biết văn tự Thiên Trúc thì tất cũng biết lai lịch cái rương này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đúng rồi! Nhà sư đó hiện giờ ở đâu?

Thương Bát trầm ngâm đáp:

- Tiểu đệ chắc y chưa kịp đi xa, vì lúc bị thương ra đi còn liếc nhìn cái rương hoài, dường như có vẻ thèm thuồng lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nhà sư đó bị Thương huynh đệ đả thương có nặng lắm không?

Thương Bát đáp:

- Không nặng mà cũng không nhẹ.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không chừng nhà sư đó là người Thiên Trúc.

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ đã nhận ra họ là người Trung Nguyên và xuất thân từ phái Thiếu Lâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y thi triển võ công phái Thiếu Lâm hay sao?

Thương Bát đáp:

- Ban đầu y thi triển những môn võ công rất bác tạp, dường như không muốn để lộ võ học của phái Thiếu Lâm. Sau y bị tiểu đệ đả thương, y bất đắc dĩ phải dùng võ công phái Thiếu Lâm để đối phó với tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trong Bách Hoa sơn trang cũng có phản đồ phái Thiếu Lâm thì chắc là đúng rồi.

Thương Bát đáp:

- Theo tiểu đệ nhận xét thì dường như nhà sư kia chỉ muốn đoạt cái rương này chứ không có liên quan gì tới Bách Hoa sơn trang. Tiểu đệ sẽ tìm cách thám thính xem y hiện đang ở đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bây giờ đêm khuya quá rồi, Thương huynh đệ đi đâu thám thính được.

Thương Bát đáp:

- Dĩ nhiên là phải có phương pháp... Rồi hắn hạ giọng nói tiếp:

- Những bọn người nơi đậu xe đậu thuyền, hàng quán rất khó đối phó và ít hảo nhân nhưng những hạng người này lại rất dễ sai khiến. Bọn này biết nhiều tin tức giang hồ và chỉ hám lợi, cứ trọng thưởng cho chúng là việc gì họ cũng làm được.

Dứt lời hắn xoay mình đi ngay.

Chẳng bao lâu Thương Bát cười hì hì trở về phòng nói:

- Đại ca! Chúng ta nghỉ một lúc. Nếu nhà sư kia còn quanh quẩn gần đây thì chỉ trong vòng một canh giờ là có tin tức.

Tiêu Lĩnh Vu biết hắn là người nhiều cơ mưu lại giàu kinh nghiệm giang hồ.

Chàng chỉ mỉm cười không nói gì nữa.

Quả nhiên sau chừng nửa canh giờ, một tên tiểu nhị mồ hôi nhễ nhại chạy vào, vừa thở vừa nói:

- Việc lão gia giao cho tiểu nhân đã thám thính ra rồi. Vị đại sư kia ngụ tại khách sạn Đại Thịnh.

Thương Bát thò tay vào bọc lấy ra hai lá vàng đưa cho hắn nói:

- Hay lắm! Ngươi đưa ta đi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Đi đâu?

Thương Bát đáp:

- Mời nhà sư đó đến đọc Thiên Trúc văn tự.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao biết y hiểu Thiên Trúc văn tự?

Thương Bát đáp:

- ít ra y cũng biết lai lịch cái rương gỗ. Đại ca ngồi chờ đây một chút, tiểu đệ đi rồi về ngay.

Đỗ Cửu đứng dậy nói:

- Tiểu đệ cùng đi với lão nhị.

Thương Bát nói:

- Tốt lắm! Hai người đi càng chắc chắn.

Thương Bát và Đỗ Cửu lật đật theo tiểu nhị ra ngoài.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Phải chăng bọn họ đi trói nhà sư kia đem về?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đại khái là như vậy.

Mắt chàng đăm đăm ngó vào hoa văn dưới đáy rương.

Bách Lý Băng thấy chàng chăm chú nhìn đồ họa cũng lẳng lặng đứng im không nói gì nữa, ngấm ngầm chú ý đề phòng.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy Đỗ Cửu cắp một nhà sư áo xám chạy về.

Đỗ Cửu đặt nhà sư xuống, giải khai huyệt đạo cho lão.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thì thấy nhà sư này chạc ngoài năm chục tuổi, trên đầu có năm vết thẹo, hiển nhiên là một nhà sư xuất thân chính phái.

Nhà sư đứng thẳng người lên nhưng lại ngồi xuống ngay vì hai chỗ huyệt đạo đã bị điểm huyệt chưa được giải khai.

Thương Bát hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Đại sư! Đại sư ngó thử coi xem cái gì trên mặt bàn?

Hòa thượng ngẩng đầu nhìn rồi đáp:

- Cái rương gỗ!

Thương Bát nói:

- Đại sư muốn đoạt cái rương này, dĩ nhiên biết rõ lai lịch của nó.

Nhà sư ngó Tiêu Lĩnh Vu. Bách Lý Băng và Trung Châu Nhị Cổ hỏi:

- Thân thế bốn vị thế nào?

Nguyên bọn Tiêu Lĩnh Vu vẫn để bộ mặt hóa trang, chưa phục hồi chân tướng.

Thương Bát cười lạt đáp:

- Xem chừng đại sư quả nhiên là người coi nhẹ sinh tử, đã thành tứ đại giai không.

Nhà sư áo xám lạnh lùng đáp:

- Thí chủ nói vậy là có ý gì?

Thương Bát đáp:

- Bọn tại hạ chưa hỏi lai lịnh đại sư mà đại sư đã hỏi thân thế bọn tại hạ trước... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại sư hẳn nhìn ra lai lịch và những chữ viết bằng Thiên Trúc tự trên cái rương này?

Nhà sư áo xám đáp:

- Đưa lại gần đây bần tăng coi kỹ xem.

Thương Bát đàng đưa cái rương lại gần giơ đèn lên.

Nhà sư nhìn kỹ một lúc rồi đột nhiên lộ vẻ kích động, miệng lẩm bẩm:

- "Quả cái rương gỗ này rồi! Quả cái rương gỗ này rồi." Cặp mắt lão ngưng thần nhìn vào những hoa văn dưới đáy rương gỗ.

Thương Bát đặt cây đèn xuống, cầm cái rương lui ra rồi nói:

- Bọn tại hạ thỉnh đại sư tới đây với mục đích gì, đại sư đã rõ chưa?

Nhà sư áo xám đáp:

- Để bần tăng giảng giải về nội dung những Thiên Trúc cổ văn dưới đáy rương.

Đỗ Cửu xẳng giọng hỏi:

- Đại sư không sợ chết thật ư?

Nhà sư áo xám đột nhiên mở bừng mắt lạnh lùng hỏi lại:

- Các vị muốn bần tăng chết bằng cách nào?

Đỗ Cửu hỏi:

- Đại sư thử nghĩ coi chết bằng cách này có đáng không?

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng vì đại sự bổn tự mà chết thì dĩ nhiên cái chết đó là đáng lắm.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão làm như việc giải thích Thiên Trúc văn cho bọn ta nghe là một việc đại nghịch bất đạo chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trong vụ này e rằng còn có điều ngoắt ngoéo.

Thương Bát nghi ngờ hỏi:

- Đại sư! Chẳng lẽ những văn tự khắc trong cái rương này còn quan trọng hơn cả mạng sống của đại sư?

Nhà sư áo xám đáp:

- Cả mười mạng bần tăng cũng không quan trọng bằng việc này.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Quan trọng thế ư?

Nhà sư chỉ niệm câu" A Di Đà Phật" rồi nhắm mắt lại.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Đại ca! Tiểu đệ đã có thể hiểu được một chút là Thiên Trúc văn này ký thuật một thứ võ công rất kỳ diệu.

Đỗ Cửu xen vào:

- Y không sợ chết, chẳng lẽ lại không sợ đau đớn. Chúng ta hãy điểm vào Ngũ ¢m tuyệt mạch của lão.

Nhà sư áo xám đột nhiên toát mồ hôi, hiển nhiên lão sợ bị điểm vào Ngũ ¢m tuyệt mạch.

Lão mở bừng mắt ra nói:

- Bất luận các vị dùng thủ đoạn gì cũng đừng mong bần tăng ưng chịu việc này.

Đỗ Cửu tức giận quát:

- Ta không tin như vậy.

Hắn vung tay điểm vào huyệt đạo trước ngực nhà sư.

Tiêu Lĩnh Vu vội cản lại nói:

- Chúng ta chớ có gia hại lão đại sư.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Đại sư khẳng khái coi chết như không, thật khiến tại hạ khâm phục vô cùng.

Nhà sư áo xám lạnh lùng nói:

- Đừng giở giọng xử nhũn ra nữa. Cứng hay mềm cũng không khuất phục được bần tăng đâu.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Bây giờ chúng ta không nên bàn đến những văn tự trên chiếc rương gỗ này mà bàn đếm chuyện khác đươc chăng?

Nhà sư đáp:

- Cái đó thì được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải chăng đại sư từ chùa Thiếu Lâm?

Nhà sư đáp:

- Đúng thế!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại sư đã thông hiểu Thiên Trúc văn thì dĩ nhiên địa vị ở chùa Thiếu Lâm rất tôn cao.

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng phụ trách việc chỉnh sửa kinh văn trong Tàng Kinh Các.

Tiêu Lĩnh Vu ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Đại sư chuyến này đến Trường An với mục đích gì?

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng cùng ba vị sư huynh tới đây, nhưng ba người đã bị hại về tay các vị rồi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Về tay bọn tại hạ?

Nhà sư đáp:

- Không thể sai được. Ngoài bọn người Bách Hoa sơn trang các vị thì còn ai dùng thủ đoạn đê hèn hạ độc trước rồi tập kích sau?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đáng tiếc là đại sư không hiểu. Bọn tại hạ không phải là người Bách Hoa sơn trang.

Nhà sư áo xám hỏi:

- Không phải người Bách Hoa sơn trang thì sao lại đang đêm giả người ở khách điếm vào phòng bần tăng để hạ thủ ám toán?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Thương Bát, Đỗ Cửu hỏi:

- Các vị giả làm người khách điếm trà trộn vào phòng đại sư để hạ thủ bắt sống thật ư?

Đỗ Cửu bẽn lẽn đáp:

- Bọn tiểu đệ sợ đại ca chờ lâu nên đành dùng trá thuật để bắt sống đại sư.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài nói:

- Thế thì không trách đại sư tưởng làm bọn tại hạ là nhân thủ của Bách Hoa sơn trang.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giải khai huyệt đạo cho đại sư đi.

Đỗ Cửu vâng lệnh giải khai huyệt đạo cho nhà sư.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại sư! Bây giờ đại sư có thể đi.

Nhà sư áo xám vận động tay chân rồi hỏi:

- Thí chủ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Nhà sư hỏi:

- Sao? Thí chủ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Phải chăng đại sư không tin lời nói của tại hạ?

Nhà sư đáp:

- Bần tăng tuy chưa gặp Tiêu Lĩnh Vu nhưng nghe người ta nói thì tướng mạo y hoàn toàn không phải thế này.

Tiêu Lĩnh Vu lột mặt nạ ra nói:

- Đại sư coi đây. Chân tướng tại hạ có giống như người ta đồn không?

Nhà sư ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp:

- Có phần tương tự.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Xem chừng đại sư vẫn chưa tin hẳn.

Chàng đảo mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ nói:

- Hai vị huynh đệ cũng tháo mặt nạ ra đi.

Trung Châu Nhị Cổ cũng để lộ chân tướng.

Thương Bát vỗ cái bụng to tướng hỏi:

- Đại sư có nhận được tại hạ không?

Nhà sư áo xám nhìn kỹ Thương Bát cùng Đỗ Cửu rồi đáp:

- Dường như hai vị là Trung Châu nhị hiệp?

Thương Bát cười khanh khách hỏi lại:

- Phải chăng đại sư vẫn chưa tin?

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng coi giữ Tàng Kinh Các, chưa từng qua lại giang hồ. Phen này mới là lần đầu tiên hạ sơn... Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Bần tăng tuy mới qua lại giang hồ nhưng đại danh của Tiêu đại hiệp đã được nghe nhiều.

Đỗ Cửu thủng thẳng hỏi:

- Nghe nhiều cũng bằng vô dụng. Điều trọng yếu là hiện giờ đại sư đã tin bọn tại hạ chưa?

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng đã tin một phần nhưng chưa dám khẳng định. Vì thế mà không thể giải thích Thiên Trúc văn tự trên rương gỗ cho các vị nghe.

Thương Bát móc cái bàn tính trong bọc ra nói:

- Tại hạ dùng thứ binh khí này, đặc biệt không có người thứ hai xử dụng. Đại sư có thể tín nhiệm được chưa?

Nhà sư áo xám trầm ngâm đáp:

- Bần tăng cũng nghe nói thí chủ dùng Kim toán bàn làm binh khí và còn để bắn ám khí nữa.

Thương Bát cười hỏi:

- Đại sư có muốn coi thử không?

Nhà sư áo xám đáp:

- Bất tất phải coi nữa. Cứ tình hình này thì mười phần chắc đến tám là đúng rồi.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Những sự tích trong rương quan hệ thế nào?

Nhà sư áo xám đáp:

- Quan hệ đến sự tồn vong của hai phe chính tà trong võ lâm.

Thương Bát hỏi:

- Phải chăng những văn tự này ký tải một thứ võ công?

Nhà sư áo xám trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Không phải! Những chữ đó chỉ nói về những chỗ bí ẩn của võ công bản phái.

Thương Bát nhăn nhó cười nói:

- Đại ca! Vị đại sư này tinh tế như vậy e rằng lão nhất định không chịu nói rõ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu tự tích trên rương quan trọng như vậy thì ta không thể trách đại sư quá cẩn trọng.

Chàng hỏi nhà sư:

- Bọn đại sư có bốn người mà ba đã chết về tay Bách Hoa sơn trang. Đại sư lại chưa từng qua lại giang hồ, như vậy chỉ trừ khi sư phụ và sư huynh đại sư chứng minh thân thế bọn tại hạ, đại sư mới tín nhiệm phải không?

Nhà sư đáp:

- Bần tăng đã không biết người thì tin làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vấn đề này thật khó giải quyết vì đại sư biết ít người quá. Bọn tại hạ không thể kiếm ra người quen biết đại sư trong một thời gian ngắn được. Vậy đành đợi sau này bọn tại hạ tới chùa Thiếu Lâm cầu kiến.

Nhà sư đáp:

- ở chùa Thiếu Lâm cũng rất ít người hiểu Thiên Trúc cổ văn. Ngoài bần tăng ra chỉ còn ba người nữa. Mà người hiểu sâu xa lại chỉ có hai... Bách Lý Băng ngắt lời:

- Phải chăng đại sư là một trong hai vị này?

Nhà sư áo xám đáp:

- Phải rồi!

Thương Bát hỏi:

- Ngoại trừ các sư huynh sư đệ của đại sư, đại sư còn quen biết ai nữa không?

Nhà sư áo xám đáp:

- Thật tình bần tăng quen biết ít quá.

Thương Bát hỏi:

- Đại sư có quen biết Vô Vi đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương không?

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng chỉ được nghe danh chứ chưa từng gặp mặt.

Chương 71 - Dùng tiểu thuật Băng nhi đắc thủ

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Xin đại sư ghi nhớ kỹ những chữ ở đáy rương.

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng nhớ hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Đại sư có thể ra đi.

Thương Bát hỏi:

- Như vậy mà đại ca đã tha lão về ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Đại sư không chịu nói ra, chúng ta lại không thể dùng hình tra khảo thì đành để đại sư đi.

Thương Bát hỏi:

- Lão không tín nhiệm bọn ta nên không chịu nói, chẳng lẽ ta lại tin lão ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Thương huynh đệ nghi ngờ lão không phải tăng nhân chùa Thiếu Lâm chăng?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Không phải thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đã không nghi ngờ lão giả mạo tăng nhân chùa Thiếu Lâm thì không nên làm khó dễ đại sư nữa.

Thương Bát không dám nói gì thêm, đứng sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Đại sư! Đại sư đã nhớ văn tự trên đáy rương, vậy sau khi đại sư đi rồi tại hạ phải phá hủy cái rương này.

Nhà sư áo xám kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đại sư đã nói cái rương gỗ này quan hệ trọng đại. Vạn nhất nó lọt vào tay Bách Hoa sơn trang thì nguy hại vô cùng. Tại hạ biết trong Bách Hoa sơn trang có người hiểu Thiên Trúc cổ văn tất khám phá ra được điều bí mật. Tại hạ đành phá hủy đi cho an toàn.

Nhà sư không biết làm thế nào, trầm ngâm một hồi lâu rồi thở dài nói:

- Phá hủy đi thật đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Nhưng để nó càng nguy hại hơn thì làm thế nào?

Chàng thở dài nói tiếp:

- Sau khi đại sư dời khỏi đây, mong rằng cẩn thận giữ mình vì trên thế gian này chỉ còn duy nhất một mình đại sư hiểu bí mật này.

Nhà sư áo xám nói:

- Nếu vậy thì để bần tăng coi kỹ lại một lần nữa mới được.

Thương Bát cản lại nói:

- Đủ rồi! Tiêu đại hiệp lấy lòng quân tử đối đãi với người. Đại sư đã biết Tiêu đại hiệp rồi còn không chịu nói ra nội tình tất là có lòng man trá. Tâm cơ của đại sư không thể qua mắt Thương mỗ được.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay gạt đi:

- Thương huynh đệ không nên làm khó dễ cho đại sư nữa.

Thương Bát không làm sao được, đành lạng người tránh sang một bên, đến bên Bách Lý Băng khẽ nói:

- Bách Lý cô nương! Chúng ta phải ngấm ngầm lật lão này mới được. Bề ngoài lão ra chiều trung thực mà bên trong rất gian trá. Chúng ta đừng mắc bẫy lão.

Bách Lý Băng mỉm cười đáp:

- Tiểu nữ tự có biện pháp.

Nhà sư rảo bước tiến lại, cầm cái rương gỗ lật đi lật lại coi kỹ hồi lâu rồi nói:

- Bần tăng ghi nhớ cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Đại sư nhớ kỹ đừng quên, cũng không nên lưu lại thành Trường Sa mà nên về ngay chùa Thiếu Lâm đi. Sau này có dịp bọn tại hạ sẽ lên chùa bái phỏng.

Hòa thượng áo xám cáo từ rồi trở gót ra ngoài.

Thương Bát thấy nhà sư đi lẹ ra khỏi phòng mà Bách Lý Băng vẫn không có động tĩnh gì thì trong lòng nóng nẩy, khẽ hắng dặng một tiếng.

Bách Lý Băng mỉm cười gọi:

- Đại sư phụ! Khoan rồi hãy đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi! Chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng đáp:

-Tiểu muội muốn đưa chân đại sư một quãng đường.

Miệng nói chân cô đã rảo bước tiến lên.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nhưng không tiện lên tiếng cản trở.

Bách Lý Băng rượt theo nhà sư ra ngoài sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy Thương Bát đứng phưỡn bụng ra, tựa hồ cử động của Bách Lý Băng không liên quan gì tới hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc, một mình Bách Lý Băng đã quay lại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi! Vị đại sư kia đâu rồi?

Bách Lý Băng đáp:

- Lão đã lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi không làm khó dễ gì cho lão chứ?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu có chuyện động thủ thì dấu tai mắt đại ca thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đỗ Cửu, Thương Bát khẽ hỏi:

- Hai vị huynh đệ! Tiểu huynh tin là vị đại sư kia hiểu Thiên Trúc cổ văn. Nếu không thì sao lão lại có ý cướp cái rương gỗ ở trong tay Thương huynh đệ.

Đỗ Cửu nói:

- Đại ca nói đúng đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu lão nói đúng sự thực mà để cái rương này lọt vào tay Thẩm Mộc Phong thì nguy hại vô cùng.

Thương Bát hỏi:

- ý đại ca là sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh muốn phá hủy chiếc rương này đi.

Bách Lý Băng lên tiếng:

- Đại ca bất tất phải vội vã.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Vì...vì... Cô ấp úng một hồi lâu mà không biết nói sao.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị hỏi:

- Hay là Băng Nhi hạ sát vị đại sư đó rồi?

Bách Lý Băng vội đáp:

- Không có chuyện đó.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Băng Nhi đối phó với nhà sư đó thế nào? Nói thực đi.

Bách Lý Băng đáp:

- Lúc tiểu muội nắm lấy tay lão đã khẽ đâm lão một mũi châm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Mũi châm có chất độc phải không?

Bách Lý Băng đáp:

- Sự thực là không có chất độc nhưng tiểu muội lại gạt lão là có và nói trong vòng bốn giờ nếu không được uống thuốc giải là chất độc phát tác mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao Băng Nhi lại lừa gạt lão?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu lão là người Bách Hoa sơn trang tự nhiên không trở lại nữa. Bằng lão chẳng phải là người Bách Hoa sơn trang nhất định sẽ quay lại.

Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ không bằng lòng hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu lão quả là một vị cao tăng đắc đạo mà chịu lời trọng thác của đại ca tất hối hả trở lại để nói rõ nội tình cho đại ca hay... Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu lão hoài nghi chúng ta cố ý bày đặt cạm bẫy, tất đem lòng tức giận khi nào còn trở lại nữa?

Bách Lý Băng đáp:

- Lão bị tử thần uy hiếp, tấ nảy ra ý niệm cầu sinh mà quay trở lại xin thuốc giải. Dù lão có hoài nghi đại ca nhưng vẫn phải chấp nhận. ít ra chúng ta có thể ra điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bất luận Băng Nhi đưa ra lý do gì thì việc này cũng không nên làm. Đối với Thẩm Mộc Phong và người Bách Hoa sơn trang thì chúng ta mới bất đắc dĩ phải dùng lối trá nguỵ. Còn đối với đồng đạo võ lâm nhất thiết không nên thi triển thủ đoạn.

Bách Lý Băng đáp:

- Lão đã tin đại ca quả là Tiêu Lĩnh Vu tới bảy tám phần mà không chịu đem nội dung cổ văn... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tuy lão dè dặt quá độ, nhưng hành động cẩn thận không thể trách được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca lấy gì làm bằng để khẳng định lão là một nhà sư chân chính chùa Thiếu Lâm?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi lại:

- Nếu lão chẳng phải tăng lữ chùa Thiếu Lâm thì Băng Nhi cũng uổng một phen tâm cơ chứ có hại gì cho lão đâu?

Bách Lý Băng cười đáp:

- Tiểu muội đã dùng thủ pháp độc môn ngấm ngầm điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên người lão. Lão đi một lúc rồi cảm thấy chân khí có điều trở ngại, tất cho là bị trúng độc phát tác.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Những đồng môn đi theo lão đều đã chết sạch cả, lão chỉ còn đường sống theo chúng ta, trừ phi những lời lão nói đều là chuyện hoang đường.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hỡi ơi! Băng Nhi từ nay có làm điều gì hãy thương lượng cùng tiểu huynh trước mới được.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi:

- Nếu lần này tiểu muội hành động lầm lỗi thì từ đây phải theo ý đại ca. Nhưng nếu muội tiêu liệu đúng thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày muốn trách cô mấy câu nhưng rồi cố nhẫn nại nói:

- Nếu Bằng Nhi làm đúng thì sau này sẽ xét lại.

Bách Lý Băng không nói gì nữa, từ từ ngồi xuống bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tuy bề ngoài cô giữ vẻ điềm tĩnh nhưng trong lòng nóng nẩy vô cùng. Cô ngấm ngầm cầu trời khấn phật cho nhà sư áo xám kia quay lại.

Tiêu Lĩnh Vu cũng phân tích những lời Bách Lý Băng nói thấy rất hợp lý liền nghĩ thầm:

- "Có thể Băng Nhi làm như vậy là phải." Trong nhà yên tĩnh không một tiếng động.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiêncó tiếng chân người vọng lại.

Bách Lý Băng tinh thần phấn khởi, chú ý nhìn ra. Quả nhiên nhà sư áo xám đang lảo đảo đi tới. Lão giơ tay lau mồ hôi trên trán rồi nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Mọi người đều khen Tiêu đại hiệp là bậc quân tử, nhưng e rằng họ đã bị lừa gạt. Tiêu Lĩnh Vu cũng hèn hạ chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu liếc nhìn Bách Lý Băng rồi chuyển mục quang nhìn nhà sư áo xám hỏi:

- Vì lẽ gì đại sư phiền trách tại hạ như vậy?

Nhà sư áo xám đáp:

- Đại hiệp buông tha bần tăng đi rồi, tại sao còn sai người phóng độc châm vào mình bần tăng? Bậc quân tử có lý đâu miệng nói một đàng làm một nẻo?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

Đại sư làm gì có chuyện trúng độc.

Nhà sư áo trắng tức giận đáp:

- Chất độc đã phát tác, chẳng lẽ bần tăng lại giả vờ ư?

Bách Lý Băng thủng thẳng hỏi:

- Đại sư! Bây giờ đại sư đã tin lời Tiêu Lĩnh Vu chưa?

Nhà sư đáp:

- Chính cô nương hạ độc thủ... Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiểu nữ hỏi đại sư tin lời Tiêu Lĩnh Vu chưa?

Nhà sư đáp:

- Dĩ nhiên bần đạo tin rồi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Thế thì tại sao đại sư không chịu giải thích những văn tự trên rương?

Nhà sư áo xám đáp:

- May mà bần tăng chưa giải thích. Té ra Tiêu Lĩnh Vu cũng là một kẻ đê hèn.

Tiêu Lĩnh Vu bị nhà sư chụp mũ lên đầu, thủy chung vẫn không nổi giận.

Bách Lý Băng liếc trộm Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng áy náy nghĩ thầm:

- "Vì ta động thủ dộng cước mà đại ca phải chịu thoá mạ." Cô từ từ tiến lại nói:

- Không phải đại sư trúng độc đâu.

Nhà sư áo xám tức giận hỏi:

- Chất độc đã phát tác mà còn bảo là không trúng.

Bách Lý Băng đáp:

- Đó là tiểu nữ điểm huyệt đại sư mà thôi.

Cô giơ tay lên vỗ vào vai nhà sư giải khai huyệt đạo cho lão rồi nói:

- Thực ra đại sư chỉ lưu tâm một chút là nhận ra tiểu nữ chỉ điểm huyệt chứ không phải trúng độc.

Nhà sư áo xám ngó lại vết kim châm đâm ở cánh tay trái thì quả nhiên không có hiện tượng gì là trúng độc. Lão không khỏi ngẩn người sửng sốt.

Bách Lý Băng mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu nữ điểm huyệt bằng thủ pháp rất nhẹ. Chỉ cần đại sư bình tĩnh ngồi điều hòa chân khí một lúc là hết ngay.

Cô thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Việc tiểu nữ dọa người một chút chẳng liên quan gì tới Tiêu đại ca. Y là một nhân vật đại anh hùng, đại hào kiệt, khi nào lại làm trò cười như vậy. Vì vụ này tiểu nữ đành để đại sư trách mắng.

Nhà sư áo xám chưng hửng nói:

- Té ra là thế!

Bách Lý Băng nói:

- Đại sư đã thừa nhận y chính là Tiêu Lĩnh Vu mà còn không chịu nói ra những bí mật trong rương thì ngược lại bọn tiểu nữ làm sao mà tín nhiện đại sư được? Sở dĩ tiểu nữ điểm huyệt rồi nói là hạ độc chỉ vì muốn thử coi đại sư có phải là hạng nô bộc của Bách Hoa sơn trang hay không mà thôi... Nhà sư áo xám ngắt lời:

- Vậy bần tăng có phải người của Bách Hoa sơn trang hay không?

Bách Lý Băng đáp:

- Bây giờ đã chứng minh được đại sư không phải hạng người đó.

Nhà sư áo xám hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu đại sư là gian tế của Bách Hoa sơn trang dĩ nhiên không trở về đây. Đại sư quay lại thì không phải rồi.

Nhà sư áo xám ngơ ngác nói:

- Bần tăng vẫn chưa hiểu lý thuyết này.

Bách Lý Băng đáp:

- Giản dị lắm. Nếu đại sư là người của Bách Hoa sơn trang thì trở về đó cũng trị thương được, bất tất phải quay trở lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Bất luận chỗ dụng tâm của tệ tiểu muội thế nào thì tại hạ cũng cảm thấy hành động này không xứng đáng. Xin có lời thỉnh tội cùng đại sư.

Nhà sư áo xám thở dài đáp:

- Xem chừng các hạ đúng là Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Phải chăng trong cái rương có một cuốn sách?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Nhà sư áo xám hỏi:

- Liệu Tiêu đại hiệp có thể lấy cho bần tăng coi được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Chàng cầm lấy cuốn kinh văn đưa cho nhà sư.

Nhà sư đón lấy coi kỹ một hồi rồi lật trang giữa ra nói:

- Chỗ bí mật ký tải trên rương là ở chỗ này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chỗ đó cũng viết bằng Thiên Trúc văn ư?

Nhà sư áo xám đáp:

- Chỗ này viết bằng Hán văn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Kể ra nên viết bằng Thiên Trúc văn mới đúng vì ngoài chùa Thiếu Lâm trên thiên hạ ít người hiểu được văn tự này.

Nhà sư áo xám đáp:

- Người hiểu được Thiên trúc cổ văn chưa chắc đã là bậc tài trí siêu quần. Dưới đáy rương ghi bằng Thiên Trúc văn còn chỗ bí ẩn võ công để trong rương này.

Lão từ từ mở kinh văn hai tay đưa lên.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ lấy coi thì chỉ thấy những chữ Hán tự vừa nhỏ vừa dày như đầu ruồi. Kinh văn nói phải là người có đạo hạnh cao siêu và căn bản võ công tinh thâm mới luyện tập được võ công trong cuốn sách này.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt kinh văn xuống hỏi:

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo pháp hiệu đại sư?

Nhà sư áo xám đáp:

- Bần tăng pháp hiệu Đại Nhẫn.

Bách Lý Băng cười thầm trong bụng:

- "Pháp hiệu của lão là Đại Nhẫn mà ngay cả đến việc nhỏ cũng không nhịn nổi thì còn "Đại Nhẫn" nỗi gì?" Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại sư đã nhớ những chữ bằng Hán văn trong này chưa?

Đại Nhẫn thiền sư đáp:

Bần tăng mới coi hai hàng rồi không dám coi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Hay lắm! Té ra lão đã coi hai hàng rồi." Miệng chàng hỏi:

- Những văn tự này có đúng sự thực không?

Đại Nhẫn đáp:

- Chắc là đúng. Trừ phi cả cái rương lẫn cuốn kinh văn này đều là nguỵ tạo thì không kể.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Người nào nguỵ tạo kinh văn dĩ nhiên phải thông hiểu Thiên Trúc văn?

Đại Nhẫn đáp:

- Đúng thế! Vì vậy mà bần tăng nhận xét quốn kinh văn cùng chiếc rương này không phải của giả.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý coi xuống thấy kinh văn viết:

- "Đây là tổng cương về võ công. Nếu người đọc không đủ công lực, miễn cưỡng tập luyện khó lòng tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma. Kẻ trí tuệ không đủ, chẳng thể hiểu rõ đạo lý, phải nghĩ ngợi cực nhọc, càng nghĩ càng chìm đắm sâu vào vòng mê muội rồi kiệt quệ tinh lực mà chết." Tiêu Lĩnh Vu coi xong gấp kinh văn lại cười nói:

- Đại sư vừa ngó thấy đã nhận ra lai lịch cái rương gỗ, tất hiểu rõ về nó?

Đai Nhẫn sư đáp:

- Việc cung cấm bị khai mở đã đồn đại đến chùa Thiếu Lâm. Tệ phương trượng cực kỳ kinh hãi vì lo ngại võ công của Thập đại kỳ nhân lọt vào tay Bách Hoa sơn trang, tất Thẩm Mộc Phong sẽ thành bá nghiệp. Tệ phương trượng liền triệu tập các vị trưởng lão thương nghị đại sự. bần tăng cũng tham dự hội nghị này.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Quí phái hàng trăm năm nay được võ lâm coi là núi Thái Sơn, là sao Bắc Đẩu. Những vụ phân tranh trên chốn giang hồ phần lớn đều do quí phái đứng ra giải quyết. Vậy mà lần này Bách Hoa sơn trang bành trướng, dường như quí phái không hỏi gì đến?

Đại Nhẫn đáp:

- Tệ chưởng môn có chỗ khổ tâm. Còn bần tăng chức phận nhỏ bé, không hiểu rõ nội tình.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng bảo bản phái không hỏi gì đến việc này thì không khỏi có điều võ đoán. Theo chỗ bần tăng biết thì bản phái vì vụ này đã mấy lần triệu tập trưởng lão và đã bí mật hành động. Vì ngấm ngầm hành động nên ít người biết mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi:

- Cuộc đại hội có cả đại sư tham gia đó kết quả ra sao?

Đại Nhẫn đáp:

- Cuộc đại hội này mở ra vì cho là Thẩm Mộc Phong đã mở được cung cấm.

Hắn tài trí hơn đời, võ công tuyệt đỉnh, nếu lấy được võ công trong cung cấm thì có thể luyện thành tuyệt kỹ trong thời gian ngắn. Hắn mà luyện thành thì chẳng khác gì Thập đại kỳ nhân cùng nổi dậy và toàn thể võ lâm sẽ chìm đắm vào vòng hắc ám.

Bất luận ai cũng không ngăn cản nổi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chùa Thiếu Lâm đã chuẩn bị lựa lấy bốn chục đệ tử nhỏ tuổi, thông minh, có căn cơ để gửi đi một nơi, do hai vị trưởng lão kinh nghiệm quảng bác, võ công tinh thâm lãnh đạo. Ngoài việc

luyện kỹ không hỏi gì đến việc võ lâm.

Thương Bát hỏi:

- Như vậy là để chuẩn bị sau khi phái Thiếu Lâm có bị hủy diệt trong trận chiến với Bách Hoa sơn trang còn có cơ hội phục hưng?

Đại Nhẫn thiền sư buồn rầu đáp:

- Đúng thế!

Chương 72 - Thẩm mộc phong đả thương đỗ cửu

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Quí phái đã chuẩn bị như vậy thì còn liên quan gì tới bản kinh văn này nữa?

Đại Nhẫn đáp:

- Dĩ nhiên là có mối liên quan.

Đỗ Cửu hỏi:

- Liên quan ở chỗ nào?

Đại Nhẫn đáp:

- Trong đại hội bần tăng đã đưa ra một tia hy vọng, tức là ở cuốn sách này.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Nó quan hệ đến thế ư?

Đại Nhẫn đáp:

- Đúng thế! Bần tăng đã ở trong Tàng Kinh Các rất lâu và điều tra ra nội vụ:

Nguyên hơn trăm năm trước có một vị cao tăng Thiên Trúc tới chùa Thiếu Lâm nghiên cứu kinh văn, lại học tập Hán văn. Vị cao tăng đó ở tệ tự hơn ba chục năm, suốt ngày vùi đầu vào nghiên cứu kinh sách... Đỗ Cửu ngắt lời:

- Cái đó thì có liên quan gì tới bản kinh văn này.

Đại Nhẫn đáp:

- Sao thí chủ nóng thế. Lai lịch võ công trong kinh văn này để bần tăng nói rõ đầu đuôi, các vị sẽ hiểu rõ nội tình.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Xin đại sư thủng thẳng nói cho nghe.

Đại Nhẫn nói tiếp:

- Vị hòa thượng đó biết có một cuốn bí lục của Thiên Trúc lưu truyền vào Trung Nguyên, mới mượn tiếng nghiên cứu kinh Phật để ở lại ba chục năm rồi tìm ra cuốn bí lục kia... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Quí tự không phát hiện ra cuốn bí lục đó ư?

Đại Nhẫn đáp:

- Trong Tàng Kinh Các tất cả có mấy chục vạn cuốn sách mà cuốn bí lục đó lại viết bằng Thiên Trúc văn nên không ai nhận ra, xếp vào một góc rồi bị lão phát giác ra lấy mất.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao cuốn bí lục đó lại bị đưa vào cung cấm và dịch ra thành Hán văn?

Đại Nhẫn đáp:

- Sau khi nhà sư kia vào chùa, mấy vị cao tăng bản tự tài trí hơn người học tập Thiên Trúc văn một cách hứng thú. Thực ra trước đây ở bản tự đã có người thông hiểu Thiên Trúc văn nhưng về sau phong trào này suy kém đi, không ai học Thiên Trúc văn nữa. Mãi đến khi nhà sư kia tới chùa, phong trào học Thiên Trúc văn mới trở lại. Bần tăng có chút khả năng liền được phương trượng chỉ định chuyên tâm nghiên cứu Thiên Trúc văn tự. Năm năm trước đây bần tăng chỉnh lý lại những kinh sách cũ mới phát giác ra nhà sư kia lưu lại một cuốn nhật ký, viết lại câu chuyện này.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Vì lẽ gì mà đại sư biết cuốn kinh sách đó lưu lạch trong cung cấm và đ ã được dịch ra Hán văn?

Đại Nhẫn đáp:

- Sau khi bần tăng phát giác ra câu chuyện bí mật kia liền bắt đầu tìm đọc các kinh văn Thiên Trúc mà chẳng thu lượm được kết quả gì. Bần tăng định tìm ra toàn bộ nội tình rồi sẽ phúc bẩm với phương trượng, nhưng phí nửa năm trời nữa vẫn không sao kiếm được, đành phải trình lên phương trượng.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Phương trượng đại sư quí phái chắc cũng chẳng có cách nào giải quyết giúp đại sư?

Đại Nhẫn đáp:

- Bần tăng được phương trượng cho hay một chuyện bí mật là trước đây mấy chục năm nước Thiên Trúc hai lần phái người đến chùa Thiếu Lâm để tra hỏi vị Mộc Mộc đại sư kia lạc lõng nơi đâu?... Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cái đó chứng minh là tuy Mộc Mộc đại sư lấy được bí lục võ công nhưng chưa trở về Thiên Trúc. Nếu lão không lưu lại Trung Nguyên tức là đã bị hại rồi.

Đại Nhẫn thở dài nói tiếp:

- Bần tăng liền phân tích tình hình lợi hại với phương trượng và xin phái người điều tra tung tích Mộc Mộc đại sư. Tệ phương trượng liền phái mười vị tăng lữ bản tự đi mở cuộc điều tra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các vị có điều tra được gì không?

Đại Nhẫn đáp:

- Suốt hai năm mới điều tra ra Mộc Mộc đại sư dời khỏi chùa Thiếu Lâm thì bị một vị đại sư lông

mày dài bắt đưa đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đưa đi đâu?

Đại Nhẫn đáp:

- Cho tới nay vẫn chưa có tin tức gì về Mộc Mộc đại sư. Tính khoảng thời gian thì mười phần chắc chín là đã chết rồi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vị đại sư lông mày dài kia là ai?

Đại Nhẫn đáp:

- Khi ấy không ai hiểu hành tung lão, nhưng sau nghe lão lại xuất hiện trên giang hồ và tham dự vào cuộc tỷ đấu của Thập đại cao thủ... Lão nói tới đây dường như sực nhớ tới một điều quan trọng liền dừng lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cái rương gỗ này là của Mộc Mộc đại sư mang từ Thiên Trúc tới.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Sự việc xảy ra hơn trăm năm trước đây mà sao đại sư vừa ngó thấy đã nhận ra? Huống chi đại sư chưa từng ngó thấy cái rương gỗ này bao giờ?

Đại Nhẫn đáp:

- Đúng rồi! Bần tăng làm sao ngó thấy cái rương đã cách đây cả trăm năm.

Nhưng trên mặt rương có viết danh tự của Mộc mộc đại sư. Bần tăng vừa ngó thấy là nhận ra.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bần tăng muốn hỏi các vị một câu, mong các vị trả lời đúng sự thực.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đại sư cứ hỏi đi. Bọn tại hạ biết là nói thực hết.

Đại Nhẫn hỏi:

- Các vị lấy cái rương gỗ này ở đâu ra?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trong cung cấm.

Đại Nhẫn hỏi:

- Các vị có thể cho bần tăng biết những việc đã xảy ra lúc lấy được cái rương gỗ này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Rồi chàng đem những việc đã xảy ra thuật lại một lượt.

Đại Nhẫn trầm ngâm nói:

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại sư đã có chứng cứ, dĩ nhiên những lời suy luận đáng tin, không hiểu đại sư có thể cho bọn tại hạ nghe được chăng?

Đại Nhẫn đáp:

- Bần tăng chỉ suy đoán mà thôi. Nếu có chỗ sai lầm xin các vị chỉ giáo cho.

Lão ngừng lại một chút rồi nói:

- Trường Mi hòa thượng có thể đã biết chỗ dụng tâm của Mộc Mộc đại sư trong cuộc đông du. Không chừng lão còn đẩy Mộc đại sư vào chùa Thiếu Lâm rồi chờ ở ngoài mấy chục năm. Mộc đại sư lấy được bí lục bằng văn tự Thiên Trúc ở chùa Thiếu Lâm trở ra liền bị Trường My hòa thượng ra tay cướp đoạt... Đỗ Cửu hỏi:

- Bọn họ đã quen biết nhau thì chỉ dụng tâm lừa gạt là lấy được, hà tất phải tranh cướp?

Đại Nhẫn đáp:

- Bất luận bằng phương pháp gì, Trường My đại sư lấy được pho bí lục kia cũng thế mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ngoài bìa sách viết bằng Thiên Trúc cổ văn thì làm sao Trường My hòa thượng nhận ra được?

Đại Nhẫn đáp:

- Trường My hòa thượng là đệ tử phái Nga Mi. Bần tăng đã điều tra thì được biết lão là một nhân tài, tinh thông Thiên Trúc cổ văn.

Thương Bát hỏi:

- Trường My hòa thượng cũng tinh thông Thiên Trúc cổ văn như đại sư hay sao?

Đại Nhẫn đáp:

- Bần tăng so với Trường My hoà thượng vạn phần không được một... Đại Nhẫn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bần tăng tư chất kém cỏi nên tuy có lương sư ích hữu mà luyện võ không thành. Còn Trường My hòa thượng là một bậc kỳ tài phái Nga Mi. Đem bần tăng mà so với lão thì quả là một trời một vực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Rồi sao nữa? Phải chăng Trường Mi hòa thượng đại diện cho phái Nga Mi tham gia cuộc tỷ đấu giữa mười đại cao thủ?

Đại Nhẫn đáp:

- Bần tăng không hiểu lắm việc trên chốn giang hồ. Nhưng vì vụ Mộc mộc đại sư, tệ chưởng môn mới sai bần tăng hạ sơn mở cuộc điều tra. Theo lời đồn thì Trường mi hòa thượng có tham dự vào cuộc phân tranh giữa Thập đại cao thủ. Các vị vào được cung cấm và lấy được chiếc rương gỗ này đã chứng tỏ Trường mi hòa thượng đã vào đó hay ít ra là mộc mộc đại sư đã tới cung cấm.

Bách Lý Băng đột nhiên xen vào:

- Đại sư đã biết Thiên Trúc văn, vậy sao không đem bản của Mộc Mộc đại sư lưu lại Hán văn so với bản kia là đủ chứng minh bản đó cáo phải là của Mộc Mộc đai sư hay không?

Đại Nhẫn đáp:

- Nữ thí chủ còn có chỗ chưa rõ là bản bí lục bằng Thiên Trúc cổ văn đã bị Mộc Mộc đại sư lấy đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế những võ công bí ẩn trong kinh này là do Trường Mi hòa thượng viết ra?

Đại Nhẫn đáp:

- Có thể như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Đa tạ đại sư có lòng chỉ giáo cho.

Đại Nhẫn đáp:

- Tệ phương trượng nghe tin đồn là Thẩm Mộc Phong đã tiến vào cung cấm.

Bần tăng vâng lệng bôn tẩu giang hồ là để tìm ra cái rương gỗ này. Nay rương gỗ đã lọt vào tay Tiêu đại hiệp thì bần tăng không phải chen chân vào chốn giang hồ nữa.

Lão nói rồi cáo từ lui ra.

Lão đi mấy bước đột nhiên quay lại hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Bần tăng có điều thỉnh cầu quá đáng, chưa hiểu Tiêu đại hiệp có ưng thuận chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có điều chi xin đại sư cứ nói?

Đại Nhẫn đáp:

- Tiêu đại hiệp đã lấy được cái rương này thì dĩ nhiên bí lục võ công trong đó thuộc về Tiêu đại hiệp. Nhưng phần viết bằng Thiên Trúc cổ văn cùng cái rương thì Tiêu đại hiệp giữ lại cũng chẳng ích gì. Đại hiệp có thể giao cho bần tăng đem về chùa Thiếu Lâm được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi gật đầu ưng thuận.

Đại Nhẫn cả mừng nói:

- Tiêu đại hiệp quả nhiên là một nhân vật nghĩ hiệp, hào khí ngất trời.

Tiêu Lĩnh Vu lật cuốn kinh ra coi rồi hỏi:

- Trong cuốn kinh văn này có bốn trang về võ công viết bằng Hán văn. Nếu xé ra há chẳng làm tổn thất nặng nề?

Đại Nhẫn đáp:

- Không có cách nào toàn vẹn được thì đành làm như vậy. Sau này Tiêu đại hiệp có thì giờ xin lên chùa Thiếu Lâm một chuyến, bần tăng sẽ bổ xung đầy đủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thế cũng được.

Chàng xé bốn trang về võ công viết bằng Hán văn giữ lại rồi giao cuốn kinh và cái rương gỗ cho Đại Nhẫn.

Đại Nhẫn đón lấy kinh và rương rồi chắp tay từ biệt ra đi.

Thương Bát nhìn theo bóng Đại Nhẫn cho tới khi mất hút rồi hỏi:

- Đại ca! Nếu dưới đáy rương cũng ghi chép võ công, chẳng hóa ra chúng ta mắc bẫy nhà sư đó thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Dù có bí lục võ công ký tải trong đó nhưng viết bằng Thiên Trúc cổ văn thì ta giữ lại cũng bằng vô dụng. Chẳng thà để phái Thiếu Lâm giữ còn hơn.

Chàng đảo mắt nhìn Đỗ Cửu và Bách Lý Băng nói:

- Băng Nhi cùng Đỗ huynh đệ ngấm ngầm bảo vệ cho nhà sư đó ra khỏi thành Trường Sa.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu dạ một tiếng rồi băng mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi xuống ghế rồi hỏi:

- Thương huynh đệ! Thương huynh đệ có cảm tưởng gì về tình hình thành Trường Sa hiện nay?

Thương Bát đáp:

- Lúc trước bọn tiểu đệ ở thế kém, mà lạ một chỗ là Thẩm Mộc Phong lại không mở cuộc truy sát. Sau khi đại ca tới đây lại đả phá mấy sào huyệt của chúng dường như bên ta đã biến thành ưu thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong đối với phái Võ Đương cùng huynh đệ bọn ta căm hận thấu xương. Chúng chưa ra ra tay tất có duyên cớ. Không chừng Thẩm Mộc Phong bị thương ngoài cung cấm tới nay vẫn chưa phục nguyên.

Thương Bát đáp:

- Đúng thế!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hiện giờ chúng ta gặp cơ hội rất tốt. Tiểu huynh muốn lựa lấy những tay cao thủ võ công cao cường mở cuộc truy sát. Thẩm Mộc Phong đang dời xa Bách Hoa sơn trang, việc điều động không phải dễ dàng. Hành động này phân nửa có thể thành công, không ngờ Hoàng thiên chưa chịu đem cơ hội đến cho mình.

Thương Bát hỏi:

- Có chỗ nào trở ngại đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Việc bất ngờ thứ nhất là Tứ Hải quân chủ, Tiêu Dao Tử về phe với Thẩm Mộc Phong. Hai thế lực này rất tà ác mà hợp lại làm một thì khiến ta phải ghê cho cơ trí của Thẩm Mộc Phong. Điều bất ngờ thứ hai là Thẩm Mộc Phong lại chịu hạ mình đi cầu một cố hữu của hắn. Người đó là một nhà sư. Tiểu huynh không dám nói quyết nhưng cũng đoán là lão là một cừu nhân của nghĩa phụ cùng ân sư... Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bất luận người đó là ai, Thẩm Mộc Phong đã thân hành đến cầu kiến thì dĩ nhiên chẳng phải là một nhân vật tầm thường. Chí ít bản lãnh cũng ngang ngửa với Thẩm Mộc Phong.

Thương Bát đáp:

- Đại ca nói phải lắm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh tự biết võ công mình cũng có tiến triển. Về kiếm pháp của Đàm Vân Thanh lão tiền bối phái Hoa Sơn đã thấu hiểu được phần mấu chốt. Về Đàn Chỉ thần công nội lực cũng tinh thâm hơn trước. Khi giao thủ với Thẩm Mộc Phong tiểu huynh không nắm vững phần thắng nhưng cũng tự tin có thể chiến đấu với hắn ngoài trăm chiêu. Đáng tiếc là Tôn lão tiền bối không có mặt ở đây. Thẩm Mộc Phong đã liên thủ với bọn Tứ Hải quân chủ và Tiêu Dao Tử, lại thêm vào một bằng hữu của hắn, cái đó chứng minh Thẩm Mộc Phong chưa đến ngày tận số. Võ lâm còn phải trải qua một cơn sóng gió.

Thương Bát nói:

- Hiện giờ anh hùng thiên hạ và các đại phái đều đã tỉnh ngộ, việc đại ca truy sát Thẩm Mộc Phong tưởng bất tất phải quá cấp bách. Chúng ta chờ những lực lượng kháng cự Thẩm Mộc Phong kết hợp lại là có thể phá tan được Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Lời Thương huynh đệ quả có lý nhưng còn nhiều vấn đề phức tạp. Một là anh hùng thiên hạ tuy đã tỉnh ngộ nhưng chưa tích cực hành động toàn diện. E rằng thời gian kéo dài mà Thẩm Mộc Phong hành động cấp tốc. Mình chưa có tổ chức gì mà hắn đã lũng đoạn các đại phái lớn để xảy ra phân tranh. Hai là Thẩm Mộc Phong không tự tôn tự đại nữa mà sẽ liên kết với mọi thế lực là bất lợi cho ta.

Thương Bát nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì việc tổ chức các anh hùng thiên hạ thành một thế lực thống nhất để chống đối Thẩm Mộc Phong có thể do Vô Vi đạo trưởng ra mặt phụ trách.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Về võ công và danh vọng Vô Vi đạo trưởng đều có thể đương nổi trọng trách này. Nhưng Vô Vi đạo trưởng không hiểu rõ Thẩm Mộc Phong nên việc dĩ độc công độc còn kém hắn một bậc.

Thương Bát hỏi:

- Vậy ai có thể đảm nhận trọng trách này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu Vũ Văn Hàn Đào chịu đem toàn lực hành động thì hay lắm. Lão đã ước hẹn với tiểu huynh hội diện ở chùa Linh ẩn đất Hàn Châu. Nếu quá kỳ hẹn lão sẽ xuống tóc đi tu, không hỏi gì đến chuyện giang hồ nữa. Việc này cần phải mời lão ta mới được.

Thương Bát đáp:

- Nếu vậy chúng ta nên đi mời lão ngay.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Chờ Đỗ Cửu và Băng Nhi trở về, đến Trường Sa để thuyết phục bọn Mã Vân Phi và Vô Vi đạo trưởng.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe tiếng bước chân trầm trọng.

Thương Bát vọt ra khách sảnh.

Lát sau hắn đỡ Đỗ Cửu chậm chạp tiến vào.

Đỗ Cửu vẻ mặt xám xanh, miệng ứa máu tươi.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ lại hỏi:

- Đỗ huynh đệ bị thương nặng lắm ư?

Đỗ Cửu gật đầu đáp:

- Bách Lý cô nương... Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên đập vào vai Đỗ Cửu ngắt lời:

- Không nên nói nữa.

Đỗ Cửu toan gắng gượng nói nữa nhưng Thương Bát cản lại:

- Đỗ lão tam! Phải nghe lời đại ca mới được. Nếu lão tam gắng gượng nói nữa e rằng không nói nổi hết lời.

Đỗ Cửu gật đầu nhắm mắt lại.

- Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí hành công giúp Đỗ Cửu vừa điều tra thương thế.

Đỗ Cửu bị thương rất nặng, miệng mũi đều ứa máu tươi.

Thương Bát khẽ hỏi:

- Đại ca! Y bị thương nặng lắm ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nặng lắm! Nhưng chúng ta cứu trị kịp thời cũng không đến nỗi nguy hiểm.

Thương Bát hỏi:

- Không hiểu địch nhân là ai mà công lực ghê gớm, có thể đả thương lão tam trầm trọng như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu ra hiệu cho Thương Bát đừng nói nhiều làm Đỗ Cửu có thể phân tâm.

Sau chừng nửa giờ, Đỗ Cửu từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát khẽ nói:

- Bách Lý cô nương bị bắt đem đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- "Võ công Bách Lý Băng không phải tầm thường. Đả thương y cũng đã là việc khó chứ đừng nói bắt sống y. Nhất định là một nhân vật ghê gớm." Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt chàng nói:

- Bất tất phải hoang mang. Người ta đã bắt sống là không có ý đả thương y. Đỗ huynh đệ cứ thủng thẳng nói ra các vị đã gặp ai?

Đỗ Cửu đáp:

- Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát sửng sốt hỏi lại:

- Gặp Thẩm Mộc Phong ư?

Đỗ Cửu đáp:

- Chính hắn! Hắn bắt sống Bách Lý cô nương rồi đánh tiểu đệ một chưởng.

Hắn còn bảo đã biết nơi cư trú của chúng ta, nhưng hiện giờ hắn còn bận chuyện khác, tạm thời

chưa đến được. Hắn đánh tiểu đệ một chưởng khá nặng nhưng chưa chết ngay được. Có lẽ hắn muốn để tiểu đệ còn đủ sức gắng gượng chạy về... Hắn nói tới đây thở lên hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng rồi nói:

- Đỗ huynh đệ cứ thủng thẳng nói, bất tất phải cấp bách.

Đỗ Cửu thở một lúc rồi nói tiếp:

- Hắn bảo là tiểu đệ chạy về đến đây là kiệt lực, cần phải điều tức trong vòng một giờ và phải nhờ đại ca vận công trợ lực. Trong thời gian đó không thể nói được, trừ phi đại ca không nghĩ tới sự sống chết của tiểu đệ. Hắn tính đại ca là người hiệp nghĩa, quyết chẳng để... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Dường như hắn đã tiêu liệu được hết.

Thương Bát nói:

- Còn một điểm Thẩm Mộc Phong đoán không trúng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điểm nào?

Thương Bát đáp:

- Hắn ước lượng công lực của đại ca phải mất một giờ mới cứu tỉnh được lão tam. Nhưng Đỗ lão tam đã tỉnh lại trước thời gian hắn phỏng đoán.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hắn không hạ sát Đỗ huynh đệ lại buông tha cho về, dĩ nhiên là có nhiều điều muốn nhắn ta.

Chương 73 - uống trà độc chủ quán hôn mê

Đỗ Cửu đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ biết rõ đó là cạm bẫy, nhưng chẳng thể không nói được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không sao đâu! Đỗ huynh đệ cứ nói đi.

Đỗ Cửu đáp:

- Thẩm Mộc Phong bảo hắn đem Bách Lý cô nương lên núi Tuyết Phong. Nếu đại ca muốn gặp cô thì lên núi Tuyết Phong mà kiếm.

Thương Bát hỏi:

- Dãy núi Tuyết Phong dài hàng ngàn dặm mà Thẩm Mộc Phong không nói rõ chỗ nào thì kiếm làm sao được.

Đỗ Cửu đáp:

- Hắn không nói rõ nhưng có bảo là nếu đại ca dám đi thì hắn sẽ cho người tới đón.

Thương Bát nói:

- Bọn chúng tìm một nơi hiểm trở nhất trong dãy Tuyết Sơn bố trí mai phục rồi cho người ra đón tiếp thì chỗ dụng tâm của hắn là cản trở những tay trợ thủ của chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Thẩm Mộc Phong lợi hại ở chỗ đó. Hắn bày đặt cạm bẫy một cách lộ liễu, ai cũng thấy rõ nhưng lại chẳng thể không đi.

Thương Bát trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bách Lý Băng cô nương gặp nguy hiểm, chúng ta không thể không đi giải cứu. Nhưng đại ca đi một mình là đúng ý hắn, thật nguy hiểm vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh không đi một mình thì người của Thẩm Mộc Phong tất chẳng chịu ra mặt. Chẳng lẽ chúng ta đi xục tìm trong tất cả hàng ngàn hàng vạn hang động trên dãy Tuyết Phong?

Thương Bát nói:

- Vậy đại ca nên để ám ký dọc đường để bọn tiểu đệ biết mà theo dõi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp:

- Thẩm Mộc Phong tâm cơ ghê gớm, có lý đâu hắn không tiêu liệu trước điểm này? E rằng

chúng còn đặt cả tai mắt dọc đường ngấm ngầm giám thị hành động của chúng ta.

Thương Bát nói:

- Bọn tiểu đệ sẽ hóa trang ngấm ngầm theo dõi hành tung.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được rồi! Tình thế hiện giờ chúng ta cũng chưa nghĩ ra được lương sách gì khác. Có điều vụ này đừng để cho nhiều người hay biết, chỉ báo cho Vô Vi đạo trưởng và Mã Vân Phi là đủ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Những người theo dõi tiểu huynh cũng không cần nhiều, chỉ lựa độ năm tay cao thủ mà thôi.

Thương Bát hỏi:

- Theo nhận xét của đại ca thì nên lựa những nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu Tôn Bất Tà lão tiền bối về đến thì hay quá. Vô Vi đạo trưởng chịu đi thì càng tốt, nhưng đừng miễn cưỡng. Ngoài ra còn Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương và Thương huynh đệ nữa. Đỗ huynh đệ đang bị trọng thương không nên đi theo. Y cần một nơi tĩnh dưỡng cho lành thương thế. Đồng thời báo cho Mã Vân Phi tụ hội quần hào ở thành Trường Sa phải tạm thời ẩn lánh đường để cho bọn Bách Hoa sơn trang thấy mặt.

Thương Bát hỏi:

- Nếu Tôn Bất Tà chưa về đến thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thiếu một người cũng được.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau nữa Thương huynh đệ phải khó nhọc một phen tìm đến chùa Linh ẩn ở Hàng Châu yêu cầu Vũ Văn Hàn Đào giúp cho một tay.

Thương Bát hỏi:

- Có yêu cầu lão đến dãy Tuyết Phong không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cho lão hay vụ này, còn đi hay không để lão quyết định.

Thương Bát nói:

- Tiểu đệ ghi nhớ cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lại dặn:

- Nếu gặp Kim Hoa phu nhân cũng nên nói cho y hay.

Thương Bát gật đầu:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đỗ Cửu hỏi:

- Hiện giờ tình hình Đỗ huynh đệ thấy sao rồi?

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ có thể miễn cưỡng hành động được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta đi thôi.

Thương Bát khẽ dặn:

- Đại ca! Chúng ta phải ước định một ám ký đặc biệt để dễ nhận và người ngaòi không phát giác được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Hai người bàn tính một lúc, quyết định phương pháp đặt ám ký rồi dìu Đỗ Cửu dời khỏi khách sạn.

Tiêu Lĩnh Vu đưa Thương Bát ra ngoài thành chạy thẳng đến Sa Châu. thì gặp trạm ngầm của Mã Vân Phi, chàng khẽ bảo Thương Bát:

- Có người đến tiếp ứng rồi. Đại khái là không phải chạm trán ngay với Thẩm Mộc Phong. Tiểu huynh đi trước một bước. Nếu đuổi kịp Thẩm Mộc Phong mà ngăn cản lại là hay nhất.

Thương Bát biết chàng ruột nóng như lửa, không khuyên can được đành nói:

- Đại ca bảo trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh nhớ rồi.

Miệng nói, người chàng đã vọt ra xa mấy trượng.

Thương Bát nhìn theo bóng Tiêu Lĩnh Vu, khẽ buông tiếng thở dài rồi ôm Đỗ Cửu chạy ra chỗ bến sông.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới những thủ đoạn tàn độc của Thẩm Mộc Phong. Bách Lý Băng lọt vào tay hắn tất phải chịu đau khổ vô cùng. Chang thi triển khinh công vọt đi như tên bắn chạy suốt nửa đêm, không biết bao nhiêu đường đất.

Vào lúc trời sáng thì đến một ngã tư, thấy một tòa nhà ngói dựng bên đường.

Đây là một tiệm bán cơm rượu.

Một lão già mặc quần áo vải, lối ngoài ngũ tuần đang lau bàn ghế.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lại chắp tay hỏi:

- Lão trượng! Có gì ăn không?

Chàng chạy suốt đêm nên vừa mệt vừa đói.

Lão già ngửng đầu lên ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi:

- Sao khách quan đến sớm thế?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ ngồi xuống bên bàn đáp:

- Tại hạ lỡ độ đường không tìm được chỗ trọ nên phải chạy suốt đêm tới đây.

Lão già mỉm cười nói:

- Khách quan ngồi chờ một chút để lão đi pha trà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi mấy câu. Có phải đường này đi vào dãy Tuyết Phong?

Lão già đáp:

- Khách quan đi lẹ thì có thể tới dãy Tuyết Phong vào lúc trời tối. Nhưng khách quan tới chỗ nào trong dãy Tuyết Phong này?

Tiêu Lĩnh Vu không biết đáp thế nào đành hỏi lại:

- Lão trượng nói chỗ nào?

Lão già cười đáp:

- Khách quan hỏi thăm đường mà lại hỏi một cách hồ đồ. Lão hán nói chỗ đó là chỗ phân chi. Từ chỗ đó tới ngọn chủ phong còn cách hơn năm trăm dặm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Ta đã chạy được hơn trăm dặm. Thẩm Mộc Phong còn đem theo Băng Nhi thì dù có lên đường trước ta một giờ thì ta cũng đuổi kịp rồi mới phải. Chẳng lẽ ta lại lạc đường." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi:

- Từ thành Trường Sa tới dãy Tuyết Phong chỉ có một con đường này phải không?

Lão già nghe chàng hỏi bất giác lấy làm kỳ, lão lắc đầu hỏi lại:

- Dường như khách quan cũng chẳng hiểu mình cần tới đâu, phải vậy không?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Đúng thế! Tại hạ có một ông bạn hẹn đến hội diện trên núi Tuyết Phong, nhưng y vội quá không kịp nói rõ địa phương.

Lão già lắc đầu nói:

- Hoang đường! Thật là hoang đường. Trên đời sao lại có chuyện hồ đồ thế được...

Lão nói chưa dứt, dường như biết mình lỡ lời vội đổi giọng:

- Nếu khách quan muốn tìm đến ngọn chủ phong dãy Tuyết Phong thì lầm đường mất rồi. Còn nếu muốn tới Thất Tinh Đàm thì đúng đó.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm hỏi:

- Thất Tinh Đàm là chỗ nào?

Lão già đáp:

- Thất Tinh Đàm là một nơi danh thắng trong vùng Tuyết Phong. Nơi đây có bẩy giòng suối nhỏ tụ lại thành bẩy ao nước như hình thế bảy ngôi sao Bắc Đẩu nên kêu bằng Thất Tinh Đàm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Từ Trường Sa lên Thất Tinh Đàm chỉ có một con đường này thôi phải không?

Lão già đáp:

- Đúng thế!

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Nếu ta đi lầm đường, bây giờ phải quay trở lại thì dĩ nhiên không đuổi kịp Thẩm Mộc Phong. Bằng mình đi đúng đường thì vượt qua hắn mất rồi. Chi bằng ta cứ ở đây chờ một lúc rồi sẽ liệu." Lão già vào trong nhà một lúc rồi bưng trà ra.

Tiêu Lĩnh Vu toan rót uống, bất giác động tâm nghĩ bụng:

- "Trên chốn giang hồ đầy chuyện âm mưu gian trá, ta chẳng thể không đề phòng" Chàng quay đầu nhìn lại thì lão già đã đi vào trong nhà rồi.

Tuy chàng bụng đói miệng khát nhưng không dám uống chung trà trước mặt.

Lát sau lão già lại bưng ra một khay bánh bao nóng và nói:

- Khách quan đi suốt đêm chắc đói bụng rồi. Vậy hãy dùng tạm mấy tấm bánh bao này.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi:

- Mời lão trượng ngồi xuống đây nói chuyện được chăng?

Lão già đưa mắt nhìn chàng hỏi:

- Khách quan có điều chi chỉ bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão trượng dậy sớm làm lụng, chắc cũng đói rồi. Vậy mời lão dùng mấy tấm bánh này.

Lão già nói:

- Lão hán là chủ quán, khi nào dám thế?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đây là tại hạ mời. Lão trương cứ ăn đi.

Lão già ngi nghờ nhìn Tiêu Lĩnh Vu, cầm bánh ăn rồi cười khanh khách:

- Lão đệ! Phải chăng lão đệ nghi ngờ đây là hắc điếm, bánh bao bằng nhân thịt người?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Lão trượng quá lời. Mời lão trượng uống chung trà này được chăng?

Lão già lắc đầu nói:

- Xem chừng đúng là lão đệ nghi ngờ lão rồi.

Lão bưng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Tại hạ nghe người ta kể một thiên cố sự. Có người vào ngụ trong hắc điếm bị giết làm nhân bánh. Sau quan nha điều tra ra được, nhưng không biết bao nhiêu nhân mạng đã bị hại rồi. Vì thế mà tại hạ phải cẩn thận một chút.

Lão già đứng phắt dậy hỏi:

- Nếu lão hán còn trẻ tuổi hơn một chút thì hôm nay tất cho ngươi một bài học rồi. Ngươi nói vậy thì có khác gì trước mặt nhà sư thoá mạ kẻ trọc đầu?

Lão nói rồi xăm xăm đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Mình đã có điều xúc phạm lão, vậy lúc ra đi phải trả thêm ít tiền, gọi là an ủi lão mới được." Chàng cầm lấy bánh bao ngồi ăn, hồi lâu vẫn không thấy lão già trở ra.

Tiêu Lĩnh Vu ăn hết khay bánh, rót một chung trà toan uống, bỗng chàng thấy đằng trước có hai con ngựa đang chạy nhanh tới nơi.

Hai con ngựa chạy rất mau, hất tung cát bụi mịt mờ. Chỉ trong chớp mắt đã tới cửa quán.

Người cưỡi ngựa đi trước thân hình cao lớn, chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Trên lưng là một cặp Thanh cương nhật nguyệt luân và đeo một túi kim tiêu.

Lão chính là Thánh Thủ Thiết Đởm Sở Côn Sơn. Ngày trước lão đã ngăn chặn Khâu Tiểu San toan đoạt chiếc chìa khoá cung cấm. Lâu ngày không gặp, nay Tiêu Lĩnh Vu vẫn thấy lão tinh

thần vẫn tráng kiện.

Người kỵ mã thứ hai là một thanh niên mặc áo xanh, tóc kết búi. Gã chính là Đông Hải Thần Bốc Tư Mã Càn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao hai người này lại đi với nhau?

Bỗng nghe Tư Mã Càn nói:

- Sở huynh! Chúng ta hãy vào đây nghỉ chân đã.

Sở Côn Sơn đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:

- Lão phu theo ngươi đi cả ngày trời mà sao vẫn chưa thấy bóng Tiêu Lĩnh Vu đâu.

Lão vừa nói vừa nhảy xuống ngựa.

Tư Mã Càn cười hỏi:

- Tại hạ đã bảo Sở huynh như thế nào?

Sở Côn Sơn đáp:

- Ngươi nói trong vòng một tháng sẽ tìm ra Tiêu Lĩnh Vu.

Tư Mã Càn nói:

- Đúng thế! Đến nay được mấy ngày rồi?

Sở Côn Sơn đáp:

- Mười bẩy ngày.

Tư Mã Càn hỏi:

- Vậy còn mươi ba ngày nữa, sao Sở huynh nóng nảy vậy?

Sở Côn Sơn đáp:

- Chúng ta đi kiếm đã mười bảy ngày mà chưa thấy tung tích Tiêu Lĩnh Vu.

Vậy trong vòng mười ba ngày còn lại làm sao thấy y?

Tiêu Lĩnh Vu ngồi nghe hai người tranh cải rất rõ. Nhưng chàng đã hóa trang nên người khác không nhận ra được.

Chàng thấy hai người đột ngột xuất hiện nơi đây trong lòng rất lấy làm kinh dị.

Chàng liền nhắm mắt giả vờ ngủ để xem hai người còn nói chuyện gì nữa.

Lại nghe Sở Côn Sơn lớn tiếng hô:

- Chủ quán đâu! Không có tên tiểu nhị nào đón khách ư?

Lão hô luôn mấy câu vẫn không có tiếng đáp lại.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi:

- "Lạ thiệt! Lão chủ quán hiển nhiên vào phòng mà sao có khách gọi lại không trả lời? Chẳng lẽ lão tức mình không thèm làm ăn nữa?" Lại nghe đánh "sầm" một tiếng, Sở Côn Sơn đập tay xuống bàn quát:

- Lão phu suốt đời bôn tẩu giang hồ, chưa thấy nhà quán nào lại thế này. Lão phu mà nổi nóng sẽ đập tan cái chiêu bài của nhà ngươi.

Tư Mã Càn thủng thẳng nói:

- Chuyện này có điều khác lạ. Sở huynh hãy ngồi đây để tại hạ vào coi xem sao?

Sở Côn Sơn đáp:

- Còn coi gì nữa? Lão phu đã hô hoán như vậy chẳng lẽ chúng không nghe tiếng?

Tư Mã Càn đáp:

- Không chừng chủ quán đã gặp tai họa bất ngờ.

Sở Côn Sơn đáp:

- Có lý! Ngươi vào thử coi.

Tư Mã Càn đứng dậy rảo bước tiến vào. Lúc lướt qua cửa đột nhiên gã quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu.

Giữa lúc ấy Tiêu Lĩnh Vu cũng nhìn vào phía trong, thành ra bốn mắt chạm nhau.

Tư Mã Càn vào nhà trong rồi, lát sau ôm lão già chủ quán rảo bước đi ra.

Sở Côn Sơn đứng phắt dậy hỏi:

- Lão đệ! Vụ này là thế nào?

Tư Mã Càn đáp:

- Lão bị trúng thuốc mê.

Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, đặt lão già nằm xuống rồi hỏi:

- Các hạ đến đây lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bỏ cái nón che mặt xuống. Chàng đứng dậy nhìn lão già một cái rồi hỏi:

- Lão chết rồi ư?

Tư Mã Càn chau mày đáp:

- Lão chưa tắt thở. Phải chăng đây là kiệt tác của các hạ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ gia hại lão làm chi?

Tư Mã Càn nói:

- Nơi đây không gần thôn xóm, bốn mặt hoang lương, rất thuận tiện cho kẻ mưu tài hại mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Có khi là lão tự tử.

Tư Mã Càn lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đến đây lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chừng độ nửa giờ.

Tư Mã Càn ngó trên bàn Tiêu Lĩnh Vu còn khay bánh bao, chung uống trà liền nói:

- Lúc các hạ đến đây chủ quán vẫn bình yên phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Chính lão đã pha trà và lấy bánh bao cho tại hạ.

Tư Mã Càn hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Về sau ư? Tại hạ mời lão uống một chung trà rồi lão đi vào phòng. Không ngờ lão trúng thuốc mê. Vụ này đáng sợ thật.

Tư Mã Càn hỏi:

- Chẳng lẽ trong bình trà có trò ma quỷ?

Gã vừa nói vừa cần lấy bình trà rót ra chung, đưa lên ngửi mấy cái rồi nói:

- Thuốc mê này lợi hại thật. Đã chẳng màu sắc lại không hương vị khiến không ai nhìn thấy được. Nhãn lực các hạ thật khiến tại hạ khâm phục vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ quá khen rồi.

Tư Mã Càn nói:

- Không hiểu lão chủ quán còn sống hay đã chết. Lão ngó thấy hành trang của các hạ liền bỏ thuốc mê vào trà định ám toán. Nhưng bị các hạ cảnh giác bức bách uống trước nên mê đi và té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nhưng có điểm không đúng.

Tư Mã Càn hỏi:

- Điểm nào?

Tại hạ không đổ trà cho lão. Chính lão muốn chứng minh trong trà không có độc, tự lão nâng chung trà lên uống.

Tư Mã Càn cười nói:

- Lão già này ngốc thật. Lão đã biết trong chung trà có độc, còn cố ý giả vờ không hay.

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm trong bụng, ngoài miệng chàng đáp:

- Có khi lão tưởng đủ thời gian vào trong nhà lấy thuốc giải. Không ngờ chất độc phát tác quá lẹ làm lão ngất đi.

Tư Mã Càn gật đầu đáp:

- Lời suy luận của các hạ rất có lý... Đột nhiên gã lạnh lùng nói:

- Các hạ đã biết trước trong trà có thuốc mê phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ hoài nghi nên chưa dám uống. Sau khi thử lão chủ quán mới chứng minh được mối nghi ngờ. Giả tỷ các vị đến chậm hơn một chút thì tại hạ không nhịn được tất cũng uống rồi.

Tư Mã Càn hỏi:

- Tại sao lão lại ám toán các hạ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão chưa tắt thở, vậy ông bạn có thể cứu tỉnh lại lão để hỏi coi.

Tư Mã Càn bưng chậu nước lạnh dội vào mặt và đập tay vào trán lão.

Lão già bị nước lạnh làm hồi tỉnh, run lên rồi từ từ ngồi dậy. L ão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn rồi nói:

- Vụ này không liên quan gì tới lão hán... Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Lão cứ nói thực đầu đuôi là tự nhiên không liên quan gì tới lão.

Lão già nói:

- Trước khi khách quan tới đây có một vị khách gia vào đây đưa cho lão hán một gói thuốc bảo lão phải cho vào trà làm cho khách quan mê đi... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Người đó đâu rồi?

Lão chủ quán đáp:

- Y ẩn trong phòng của lão hán. Lão hán không muốn làm nhưng vì sự bắt buộc mà phải theo lời y.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu lên ngó Tư Mã Càn hỏi:

- Tư Mã huynh! Khi Tư Mã huynh cứu tỉnh lão trượng này có thấy gì không?

Tư Mã Càn sửng sốt hỏi lại:

- Các hạ là ai mà biết tại hạ?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu đây.

Sở Côn Sơn giương mắt lên nhìn sửng Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính tại hạ!

Chương 74 - Bắt hung thủ mở cuộc điều tra

Tư Mã Càn cười ha hả nói:

- Thảo nào tại hạ nghe thanh âm quen quá... Gã quay lại ngó Sở Côn Sơn hỏi:

- Sở huynh! Thuật thần bốc của tại hạ thế nào?

Sở Côn Sơn mỉm cười đáp:

- Kỳ thiệt! Lão phu vẫn thấy khó tin quá.

Tiêu Lĩnh Vu lột tấm mặt nạ ra hỏi:

- Lão tiền bối đã tin được chưa?

Tư Mã Càn cười nói:

- Bữa nay mà chưa gặp được Tiêu huynh thì tiểu đệ còn gặp lắm chuyện bực mình.

Sở Côn Sơn vội chạy lại nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lão đệ! Quả nhiên đúng lão đệ thật. Ngày trước lão phu đã nhận ra lão đệ chẳng phải hạng tầm thường. Quả nhiên đúng thế!

Lão nói rồi nổi chàng cười hô hố.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đây là cuộc nhân duyên giữa chúng ta. Vãn bối bất quá may mắn hơn người khác một chút.

Hai người đang nói chuyện bỗng thấy Tư Mã Càn một mình xông vào phòng.

Tiêu Lĩnh Vu biết ngay là gã đi kiếm địch nhân nên không hỏi gì.

Sở Côn Sơn lớn tiếng quát:

- ¤ hay! Tư Mã lão đệ! Ngày nào lão đệ cũng nóng nẩy đi kiếm Tiêu Lĩnh Vu.

Sao bây giờ thấy y lại chạy loạn lên?

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay:

- Y đi tìm người.

Đột nhiên cát bụi mịt mờ. Lại có người cưỡi ngựa chạy nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu vội đeo mặt nạ vào nói:

- Lão tiền bối! Hiện nay vãn bối chưa thể để lộ chân tướng. Mong lão tiền bối lượng thứ cho.

Sở Côn Sơn gật đầu nói:

- Lão phu biết rồi. Lão đệ là một đệ nhất cường địch của Thẩm Mộc Phong, là tiêu biểu cho chính nghĩa võ lâm, dĩ nhiên không nên bộc lộ hành tung một cách khinh xuất.

Hai người đang nói chuyện thì bốn con ngựa chạy nhanh như bay tới.

Tiêu Lĩnh Vu trông ra thì thấy người đi đầu là một lão già mặc áo xanh, trạc lục tuần. Lão chính là Chu Văn Xương ở Lạc Dương.

Tiếp theo là Tần Sĩ Đình ở Tế Nam, Vưu Tử Thanh ở Kim Lăng, Hứa Thi Đường ở Giang Châu.

Sở Côn Sơn lâu ngày qua lại Giang Nam nên quen biết Võ Lâm Tứ Đại Hiền, liền chắp tay nói:

- Tuyệt quá! Tuyệt quá! Bữa nay là ngày gì mà lại được may mắn gặp được cả Tứ Đại Hiền Nhân?

Chu Văn Xương ngồi trên yên ngựa, nghiêng mình thi lễ đáp:

- Tưởng ai té ra Sở huynh. Lâu nay chúng ta không được hội diện.

Sở Côn Sơn cười khanh khách nói:

- Tứ vị Đại Hiền Nhân trước nay không hỏi đến chuyện giang hồ thị phi.

Chẳng hiểu các vị định du ngoạn danh thắng nào?

Chu Văn Xương khẽ thở dài đáp:

- Bọn tại hạ chí đồng đạo hợp, quyết tâm chẳng hỏi đến chuyện giang hồ, chỉ đi du sơn ngoạn thủy, tiêu khiển tháng ngày... Sở Côn Sơn ngắt lời:

- Phải lắm! Biết bao anh hùng hào kiệt thoát ly giang hồ, quy ẩn chốn lâm tuyền. Nhưng rồi tình thế bắt buộc mà phải tái xuất giang hồ cho tới chết. Còn tứ vị mình mang tuyệt kỹ mà mấy chục năm không bị lôi cuốn vào vùng nước xoáy, thật chẳng hổ là những cao nhân xưa nay hiếm có.

Chu Văn Xương lắc đầu cất giọng buồn rầu nói:

- Bọn tại hạ mấy chục năm lui khỏi giang hồ, không muốn len lỏi vào chốn thị phi. Nhưng lần này Thẩm Mộc Phong đột khởi giang hồ, gây nên kiếp nạn cho võ lâm. Tiêu Lĩnh Vu tuổi mới hai mươi đã ra mặt kháng cự ác ma khiến bọn tại hạ rất cảm động, cùng nhau thương lượng suốt bảy ngày bảy đêm... Sở Côn Sơn hỏi:

- Bốn vị thương lượng kết quả thế nào?

Tần Sĩ Đình đáp:

- Bọn tại hạ sau khi ngồi nghị luận nhận thấy không nên chỉ giữ khoái hoạt cho mình mà nên giúp Tiêu Lĩnh Vu một tay.

Sở Côn Sơn hỏi:

- Thế là bốn vị quyết tâm trở lại giang hồ rồi ư?

Vưu Tử Thanh đáp:

- Đúng thế! Anh em tại hạ quyết tâm đem hết sức ủng hộ cho chính nghĩa võ lâm.

Sở Côn Sơn cười rộ nói:

- Kỳ quái!Thật là kỳ quái!

Hứa Thi Đường hỏi:

- Sở huynh thấy kỳ quái chuyện gì?

Sở Côn Sơn đáp:

- Võ Lâm Tứ Đại hiền dúng tay vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ thật khiến người ta khó tin lắm.

Chu Văn Xương thủng thẳng nói:

- Bọn tại hạ tuy đã quyết định dúng tay vào chuyện giang hồ, nhưng còn một điểm chưa giải quyết xong.

Sở Côn Sơn hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Chu Văn Xương đáp:

- Trước hết phải tìm cho được Tiêu Lĩnh Vu rồi mới có quyết định tối hậu.

Sở Côn Sơn nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi:

- Tứ vị hiền nhân muốn bàn định gì với Tiêu Lĩnh Vu, có thể cho Sở mỗ biết để khi gặp y sẽ nói cho y hay.

Tần Sĩ Đình lắc đầu đáp:

- Không được! Vụ này bọn tại hạ phải gặp y để tự mình phỏng vấn.

Vưu Tử Thanh hỏi:

- Theo lời Sở huynh thì dường như đã biết tung tích Tiêu Lĩnh Vu?

Sở Côn Sơn đáp:

- Lão phu cũng hơi biết một chút. Còn có gặp y hay không thì chưa dám khẳng định.

Hứa Thi Đường nói:

- Bọn tại hạ kiếm Tiêu Lĩnh Vu vất vả mấy tháng trời, đêm qua mới nghe phong thanh y ở thành Trường Sa. Anh em tại hạ đành tìm đến những nơi lân cận Trường Sa để tìm kiếm.

Chu Văn Xương nói:

- Thất Tinh Đàm là nơi danh thắng. Không chừng Tiêu Lĩnh Vu cũng tới đó.

Bọn tại hạ đi tìm Tiêu Lĩnh Vu, còn gặp hay không đành nhờ vận khí.

Sở Côn Sơn lấy làm khó nghĩ, bụng bảo dạ:

- "Tiêu Lĩnh Vu đứng ngay trước mắt, nhưng y chưa chịu lộ diện tức là không muốn để lộ chân tướng. Ta cũng không tiện nói rõ nội tình." Lão nói:

- Tứ vị đại hiền! Việc tuy gấp nhưng không phải trong một giờ. Vậy xin mời bốn vị hãy uống chén trà rồi lên đường cũng chưa muộn.

Chu Văn Xương hỏi:

- Ba vị hiền đệ tính sao?

Tần Sĩ Đình đáp:

- Chúng ta nghỉ ngơi một lúc cũng phải.

Bốn người xuống ngựa vào ngồi quang bàn.

Chủ quán đang ngơ ngác đứng bên Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng bối rối không biết làm thế nào.

Bốn người vừa ngồi xuống thì thấy Tư Mã Càn từ trong bước ra. Tay trái gã cầm một bình trà lớn, tay mặt bưng một khay bánh bao đi tới trước mặt mọi người nói:

Tiểu điếm ở nơi hoang dã, không có gì mời khách. Xin các vị dùng tạm mấy thứ này.

Hứa Thi đường liếc mắt nhìn Tư Mã Càn hỏi:

- Các hạ dường như không phải nhân vật chuyên nghề bán quán?

Sở Côn Sơn mỉm cười đỡ lời:

- Y không phải đâu. Tư Mã huynh đệ đây cùng đi với Sở mỗ... Lão dừng lại một chút rồi bảo Tư Mã Càn:

- Tư Mã lão đệ! Mau lại yết kiến bốn vị đây là Võ Lâm Tứ Đại Hiền.

Tư Mã Càn liền chắp tay vái chào Tứ Đại Hiền.

Tứ Đại Hiền Nhân cũng nghiêng mình đáp lễ.

Tư Mã Càn quay lại nhìn Sở Côn Sơn nói:

- Sở huynh! Người đó cõng vợ chủ quán đi rồi.

Lão già chủ quán đột nhiên hốt hoảng chạy về phía trước, vừa chạy vừa gọi:

- Hắc nữu! Hắc nữu!

Tiếng lão gọi rất thê thảm tỏ ra đối với vợ vẫn một mối tình thắm thiết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tư Mã huynh! Quán chủ thật là khả lân. Chúng ta nên đi tìm kiếm bà vợ giúp lão.

Rồi chàng cất bước chạy theo lão già.

Tư Mã Càn động tâm nói:

- Xin các vị hãy ngồi ăn uống. Tại hạ phải đi giúp huynh đệ kia kiếm bà vợ cho lão quán chủ.

Đoạn gã chạy theo Tiêu Lĩnh Vu vào khu rừng tạp ở sau nhà.

Tư Mã Càn đuổi kịp Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi chàng:

- Võ Lâm Tứ Đại Hiền là người thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Họ chỉ muốn yên thân, song đã bị Thẩm Mộc Phong làm cho đau khổ.

Tư Mã Càn nói:

- Họ đang muốn kiếm Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi nhưng nếu ra mặt tương kiến tất không tránh khỏi một cuộc tranh cãi, mà lúc này tiểu đệ không rảnh để lý luận với họ.

Tư Mã Càn hỏi:

- Dường như Tiêu huynh có tâm sự gì trầm trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ đang nóng lòng kiếm một người.

Chàng chợt nhớ tới tài thần bốc của gã liền nói:

- Tiểu đệ tìm một vị cô nương. Tư Mã huynh thử bói dùm một quẻ coi.

Tư Mã Càn đáp:

- Việc bói toán phải thành tâm mới linh nghiệm. Nếu Tiêu huynh đặt lòng tin vào tiểu đệ thì quyết không thất vọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ hoàn toàn tín nhiệm Tư Mã huynh.

Tư Mã Càn nói:

- Vậy chúng ta vào khu rừng trước mặt kia.

Hai người đi vào rừng thì thấy lão chủ quán đang lao về phía căn nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu liền đề khí vọt đi như tên bắn xông vào trước vì chàng hoài nghi trong nhà có địch nhân nên vọt đi trước để đỡ đòn cho lão.

Vào đến nơi đã thấy một mụ già áo vải nằm ngửa dưới đất, tắt hơi chết rồi.

Lão chủ quán khóc rống lên. Tiêu Lĩnh Vu khuyên giải:

- Lão trượng khóc cũng vô ích. Người chết không thể sống lại. Lão cầm hai đỉnh vàng này chạy trốn đi thôi.

Chủ quán cõng xác vợ lên, đón lấy hai đỉnh vàng nói:

- Lão hán thật lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vụ này không thể trách lão trượng được.

Quán chủ lại dặn:

- Người đó ăn mặc rách rưới như kẻ ăn xin. Trạc bốn chục tuổi. Hắn mặt đen sạm, mí mắt bên trái có nốt ruồi to bằng hạt đậu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Tại hạ nhớ rồi. Sau này gặp hắn nhất định sẽ báo thù cho lão trượng.

Chủ quán nói:

- Lão hán xin cáo biệt.

Lão cõng thây vợ ra khỏi căn nhà gianh đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu giục Tư Mã Càn:

- Tư Mã huynh! Tư Mã huynh bói thử cho tiểu đệ một quẻ.

Tư Mã Càn khẽ đáp:

- Việc kiếm hung thủ sát hại vợ lão chủ quán còn gất rút hơn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hiện giờ hung thủ ở đâu?

Tư Mã Càn đáp:

- Tại hạ đoán hắn còn lẩn khuất đâu đây. Hắn sợ chủ quán tiết lộ tướng mạo, tất tìm cách hạ sát lão. Chúng ta cứ ngấm ngầm theo dõi lão là gặp hắn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tư Mã huynh nói đúng lắm.

Tư Mã Càn nói:

- Tiêu huynh cứ ngồi đây chờ một lát.

Rồi gã vọt đi rượt theo lão chủ quán.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có tiếng chân người tiến lại trước căn nhà gianh.

Khi tới gần thì Tiêu Lĩnh Vu mới nhận ra là lão chủ quán. Lão lại mặc y phục của Tư Mã Càn. Chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- "Phải rồi! Tư Mã Càn thay đổi y phục của lão chủ quán, lại mượn luôn xác chết của mụ vợ lão để dẫn dụ hung thủ." Bỗng nghe chủ quán nói:

- Vị tráng sĩ kia thay quần áo của lão hán. Y bảo sẽ tìm cách trả thù cho.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y làm thế là đúng. Chúng ta về quán chờ y.

Chàng sợ lão để lộ hình tích liền dắt tay lão, vừa đi vừa hỏi:

- Sao lão trượng biết thi thể phu nhân ở đây mà đến tìm?

Lão chủ quán đáp:

- Nơi đây bốn mặt đều là rừng hoang, chỉ trong khu rừng tạp này có căn nhà gianh, lão hán nghĩ tới liền lật đật tới tìm.

Hai người về đến quán thì Sở Côn Sơn và Võ Lâm Tứ Đại Hiền đã ăn hết quá nửa khay bánh bao.

Sở Côn Sơn lớn tiếng gọi:

- Tư Mã lão đệ! Vào đây ăn mấy tấm bánh.

Chủ quán ngơ ngác nhìn Tiêu Lĩnh Vu không biết đáp sao.

Sở Côn Sơn không thấy trả lời, đứng dậy đi ra, gần tới nơi mới nhận ra không phải Tư Mã Càn. Lão chau mày hỏi:

- Vụ này là thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp:

- Lão tiền bối cứ bồi tiếp, trò chuyện với Tứ Đại Hiền. Lát nữa Tư Mã huynh sẽ trở về ngay.

Sở Côn Sơn ngơ ngác trở về bàn.

Chu Văn Xương liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và lão chủ quán rồi hỏi:

- Sở huynh! Tại sao Tư Mã huynh lại cải trang làm chủ quán?

Sở Côn Sơn nghĩ thầm:

- "Võ công của Tứ Đại hiền quả nhiên rất tinh thâm. Ta phải chờ lão đến gần mới nhìn rõ mà bọn họ ngồi xa hơn đã nhận ra rồi." Lão cười ha hả đáp:

- Vụ này không liên can gì tới các vị. Chúng ta hãy uống trà đã.

Lão cầm chung trà đưa lên uống ừng ực một hơi cạn sạch không còn giọt nào.

Câu trả lời của lão dĩ nhiên không làm cho người ta thoả mãn. Nhưng Tứ Đại Hiền không giống người khác. Trước nay họ không để lôi cuốn vào vòng ân oán trên chốn giang hồ nên không thích tọc mạch chuyện bí mật của người khác. Họ nghe xong chỉ cười chứ không hỏi gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu tuy bề ngoài vẫn thản nhiên nhưng trong lòng nóng nảy lạ thường. Chàng mong Tư Mã Càn bắt được hung thủ trở về cho sớm để hỏi rõ nội tình. Bằng không bắt được hung thủ thì cũng phải có hành động chứ ngồi chờ đây thật không phải lương sách.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, mọi người thất Tư Mã Càn rảo bước chạy về.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi ngay:

- Tư Mã huynh! Có bắt được hung thủ không?

Tư Mã Càn nhún vai một cái, hất người đang cõng trên lưng xuống đất đánh "bịch" một cái, đáp:

- Đó. Tiêu huynh thẩm vấn đi.

Gã đảo mắt nhìn chủ quán nói:

- Thi thể tôn phu nhân hiện đặt ở dưới gốc cây lớn phía chính tây. Lão trương ra đó thu liệm.

Chủ quán vươn tay ra kéo người nằm kia ngửng mặt lên coi rồi tức giận nói:

- Đúng thằng cha này.

Đột nhiên lão cắn vào mũi hung thủ một cái, máu tươi tuôn ra đầy mặt hắn.

Tư Mã Càn cầm tay lão chủ quán nói:

- Lão trượng cắn đứt mũi hắn là hả được phần nào nỗi hận rồi. Bọn tại hạ nhất định sẽ trả thù cho tôn phu nhân. Lão trượng không nên dây dưa vào những mối ân oán giang hồ này. Lão nên đi cho lẹ.

Lão chủ quán hầm hầm uất hận nhìn người đó một lần nữa rồi mới quay mình bỏ đi.

Tư Mã Càn giải khai huyệt đạo cho người đó rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Hắn ẩn mình trên ngọn cây lớn, đột nhiên nhảy xuống tập kích rồi bị tiểu đệ điểm huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn xuống quả nhiên thấy người này quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù. Hắn ăn mặc như đệ tử Cái Bang, trên mí mắt bên trái có một nối ruồi.

Chàng nói ngay:

- Bọn ta đã biết ngươi ở Bách Hoa sơn trang... Đại hán đột nhiên vung chưởng đánh Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình né tránh rồi giơ tay mặt ra bắt lấy cổ tay đại hán bóp mạnh một cái.

Một tiếng cắc vang lên. Xương cổ tay đại hán lập tức bị trật khớp. Thủ pháp Phân thân thác cốt này thật khiến người ta đau khổ vô cùng. Đại hán rú lên một tiếng, trán toát mồ hôi hột.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Ta không có thì giờ thẩm vấn ngươi. Nếu ngươi tự tin đủ sức chịu được đau khổ về thủ pháp Phân thân thác cốt thì ta lại bẻ gẫy tay trái rồi đến hai vai, hai chân... Bây giờ đại hán mới biết gặp phải tay cao thủ. Bất giác hắn thở dài hỏi:

- Sau khi tại hạ trả lời rồi các hạ sẽ phát lạc tại hạ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta để ngươi chết một cách bình yên.

Đại hán lắc đầu đáp:

- Con ong cái kiến còn ham sống, huống chi tại hạ là con người.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Ta sẽ phế bỏ võ công rồi tha mạng cho ngươi khiến ngươi không thể còn hành động tàn ác làm kế sinh nhai.

Đại hán đáp:

- Thế cũng được. Các vị hỏi đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ai sai ông bạn đến đây? Để làm gì?

Đại hán đáp:

- Thẩm đại trang chúa sai tại hạ đem khá nhiều thuốc mê đến đây ám toán Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Văn Xương nghe tới ba chữ Tiêu Lĩnh Vu liền hỏi ngay:

- Tiêu Lĩnh Vu hiện giờ ở đâu?

Đại hán đáp:

- Tại hạ không biết. Thẩm đại trang chúa phái tất cả tám người chia đi các ngả để chờ Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- ¤ng bạn có biết mặt Tiêu Lĩnh Vu không?

Đại hán đáp:

- Tại hạ không biết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đã không biết mặt thì làm sao ám toán được?

Đại hán đáp:

- Bọn tại hạ vâng lệnh là cứ thấy người nào khả nghi là hạ độc phóng thuốc mê.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bọn họ bao giờ tới đây?

Đại hán hỏi lại:

- Ai?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thẩm Mộc Phong phái tám vị chia đi các ngả, chẳng lẽ không hiểu vì chuyện gì ư?

Chàng xiết mạnh tay hơn.

Đại hán đau quá vội nói:

- Trước khi mặt trời lặn sẽ có một cỗ xe qua đây. Nhưng trong xe có gì quả thật tại hạ không biết.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi lại:

- Nhất định họ qua ngả này hay sao?

Đại hán đáp:

- Đúng thế! Chính Thẩm đại trang chúa bảo tại hạ như vậy.

Tư Mã Càn nói:

- Nếu trước khi trời tối mà không có xe đến là ngươi phải chịu đau khổ đó.

Đại hán đáp:

- Những gì tại hạ nói đều là sự thực.

Tiêu Lĩnh Vu kéu tay đại hán đặt lại đúng khớp rồi điểm huyệt hắn, lạnh lùng nói:

- Nếu ông bạn nói dối thì đừng trách tại hạ độc ác.

Đại hán đáp:

- Cách đây chừng trăm trượng về phía tây có một gốc cây lớn. Cứ treo một giải lụa vàng lên ngọn là nhất định họ sẽ tới.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Giải lụa vàng đâu?

Đại hán đáp:

- ở trong bọc của tại hạ.

Chương 75 - Đón địch nhân hào kiệt cải trang

Tiêu Lĩnh Vu sờ tay vào bọc của đại hán, quả nhiên lấy ra một giải lụa vàng.

Tư Mã Càn giơ tay ra nói:

- Tại hạ chạy đi một lát.

Gã đón lấy giải lụa vàng trong tay Tiêu Lĩnh Vu lật đật chạy đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu điểm vào á huyệt đại hán rồi đem gã vào trong điếm rồi trở ra chắp tay nhìn bốn vị Đại Hiền Nhân nói:

- Phải chăng bốn vị muốn kiếm Tiêu Lĩnh Vu?

Chu Văn Xương hỏi lại:

Các hạ có biết y ở đâu không?

Tiêu Lĩnh Vu tháo tấm mặt nạ ra nói:

- Chính tạ hạ! Bốn vị có điều chi chỉ giáo?

Võ Lâm Tứ Đại Hiền nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi nói:

- Quả nhiên Tiêu đại hiệp đây rồi.

Tần Sĩ Đình đứng dậy nói:

- Tiêu đại hiệp ở ngay bên cạnh mà bọn tại hạ không hay.

Lão nói rồi chắp tay xá một cái.

Chu Văn Xương, Vưu Tử Thanh, Hứa Thi Đường đều đứng dậy chắp tay thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu cũng đứng lên đáp lễ rồi đeo mặt nạ vào, nói:

- Vãn bối đang đối phó với bọn người trong Bách Hoa sơn trang, tạm thời phải ẩn dấu chân tướng. Mong bốn vị lượng thứ cho.

Tần Sĩ Đình nói:

- Hỡi ơi! Tiêu đại hiệp tuổi còn trẻ lại không có ân oán gì mà đứng lên chống đối Thẩm Mộc Phong. Bọn tại hạ có tuổi rồi mà lại chỉ biết mình, thật là vô dụng.

Sở Côn Sơn cười thầm nói:

- Lạ quá! Tiêu Lĩnh Vu quả có ma lực kinh người. Cả Võ Lâm Tứ Đại Hiền vốn không chịu để dính vào ân oán giang hồ mà vẫn hoan hỉ giúp đỡ y.

Vưu Tử Thanh nói:

- Sau khi bọn tại hạ thảo luận đã nhận ra phải giúp Tiêu đại hiệp một tay.

Nhưng còn mấy điểm chưa rõ cần được Tiêu đại hiệp giải thích.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bốn vị có điều chi dạy bảo. Vãn bối xin rửa tai nghe đây.

Bốn người trông nhau đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ bốn người đã lạt mùi danh lợi, không muốn tranh chấp với ai.

Ngoại trừ những đòn trí mạng còn phải chịu đựng mấy quyền cước cũng không sao nên chẳng muốn cùng người động thủ, lại càng không ưa dấn thân vào vòng ân oán giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Té ra bốn vị này tâm nguyện quảng đại. Cái danh Võ Lâm Tứ Đại Hiền không phải tự nhiên mà được." Chu Văn Xương nói:

- Ban đầu bọn tại hạ bị người đời chê là si ngốc, nhưng cũng chẳng quan tâm, ai cười cũng mặc. Sau mười năm được bằng hữu võ lâm tặng cho danh hiệu Tứ Đại Hiền.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chí nguyện bốn vị thật quảng đại. Nếu không phải hiền nhân quyết không có nổi.

Hứa Thi Đường nói:

- Tiêu đại hiệp quá khen rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối nói bằng lòng thành thực.

Hứa Thi Đường thở dài nói:

- Danh hiệu Tứ Đại Hiền lưu truyền ra ngoài giang hồ. Sự thực bọn tại hạ không giúp gì cho võ lâm cũng có chỗ áy náy, nhưng đã quyết tâm như vậy nên không nỡ phế bỏ tâm nguyện, chỉ muốn ẩn dật để khỏi phải mắt thất tai nghe những điều phiền muộn.

Tần Sĩ Đình nói tiếp:

- Nhưng sau khi bọn tại hạ bị Thẩm Mộc Phong hạ thủ ám toán lần trước mới nhận thấy trên chốn giang hồ vẫn tiếp diễn những cuộc chém giết ngày càng kịch liệt. Vì thế bọn tại hạ mới phải nghị luận lại xem hành vi có chỗ nào lỗi lầm không.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Kết quả cuộc nghị luận của các vị ra sao?

Chu Văn Xương đáp:

- Bọn tại hạ giữ mình mấy chục năm, nay nhất đán phế bỏ đi thật đáng tiếc.

Nhưng thấy sát khí trên chốn giang hồ ngày càng mờ mịt, chẳng thể tọa thị điềm nhiên. Thẩm Mộc Phong là một tay kiêu hùng, nhưng hắn không chịu làm điều hay.

Bọn tại hạ chẳng gây được ảnh hưởng gì cho giang hồ ngừng cuộc chém giết nên phải tái xuất giang hồ, đem chút sức mọn ủng hộ chính nghĩa võ lâm.

Sở Côn Sơn vỗ tay nói:

- Đúng lắm! Nếu bốn vị nghĩ tới điểm này từ mấy chục năm trước thì tình hình trên chốn giang hồ không đến nỗi quá tệ như ngày nay.

Tần Sĩ Đình nói:

- Dù bọn tại hạ có hết sức hành động cũng không phải đối thủ của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Bốn vị đã đi đến quyết định rồi. Không hiểu tại hạ muốn nghe được chăng?

Hứa Thi Đường đáp:

- Nếu bọn tại hạ đã có kết quả thì đâu đến nỗi phải chạy khắp bên trời góc biển kiếm Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu nghi ngờ hỏi:

- Bốn vị lão tiền bối kiếm tại hạ có chuyện gì?

Chu Văn Xương đáp:

- Bọn tại hạ muốn hỏi Tiêu đại hiệp hai điều.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Xin các vị cứ nói ra. Tiêu Lĩnh Vu này hiểu được sẽ xin nói hết.

Chu Văn Xương hỏi:

- Nguyên nhân nào đã đưa Tiêu đại hiệp đến chỗ chống đối Thẩm Mộc Phong?

Sở Côn Sơn đáp:

- Đặt ra vấn đề này mới thật là kỳ. Thẩm Mộc Phong tàn hại giang hồ, mưu đồ độc bá võ lâm. Tiêu đại hiệp hoài bão tấm lòng bác ái chống đối Thẩm Mộc Phong, hai bên chính tà rõ rệt.

Chu Văn Xương nói:

- Cái đó tại hạ biết rồi. Nhưng lòng người thâm hiểm, không để kẻ khác thấy chỗ dụng tâm. Trong khi bọn tại hạ cùng Tiêu đại hiệp đàm luận, Sở huynh không nên xen vào.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn Võ Lâm Tứ Đại Hiền một lượt rồi đáp:

- Khi tại hạ mới vào giang hồ, bị hãm mình trong Bách Hoa sơn trang. Thẩm Mộc Phong rất

chiều chuộng, gán cho địa vị Tam trang chúa.

Chu Văn Xương nói:

- Điều này tại hạ đã được nghe người ta nói rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu vãn bối cứ theo Bách Hoa sơn trang thì ít ra cũng có địa vị và lợi lộc.

Nhưng vãn bối thoát ly Bách Hoa sơn trang, đoạn bào tuyệt giao với Thẩm Mộc Phong, phiêu lưu trên chốn giang hồ. Thân mình mấy phen hút chết. Nếu có nguyên nhân thì chỉ vì không chịu được những thủ đoạn tàn ác của Thẩm Mộc Phong.

Chu Văn Xương đáp:

- Điều này bọn tại hạ cũng hiểu rồi. Còn một việc muốn thỉnh giáo Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bốn vị lão tiền bối còn điều chi muốn nói?

Chu Văn Xương hỏi:

- Nếu Thẩm Mộc Phong giết được Tiêu đại hiệp thì võ lâm gặp kiếp nạn không tiền khoáng hậu, giang hồ chìm đắm vào nạn thê thảm đen tối. Nhưng sau khi Tiêu đại hiệp trừ diệt được Thẩm Mộc Phong thì Tiêu đại hiệp tính làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Nếu quả có ngày đó, võ lâm không cần đến Tiêu Lĩnh Vu nay nữa, v ãn bối tự nhiên sẽ tìm nơi quy ẩn. Hỡi ơi! Thực ra bấy lâu nay vãn bối đã chán chường chốn giang hồ nguy hiểm này lắm rồi.

Chu Văn Xương không hỏi gì nữa, vẫy tay với đồng bọn kề tai thương nghị một hồi rồi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài một cái.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Bốn vị có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra?

Chu Văn Xương đáp:

- Bọn tại hạ từ giờ khắc này xin nghe theo mệnh lệnh của Tiêu đại hiệp sai phái.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp thì Tần Sĩ Đình đã nói trước:

- Dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng bọn tại hạ cũng không lùi bước.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sai phái thì vãn bối không dám. Chỉ mong được các vị liên thủ hợp tác cùng mưu đồ chính nghĩa võ lâm là vãn bối hoan nghênh lắm rồi.

Hứa Thi Đường nói:

- Bọn lão phu nói sao là làm vậy. Nếu Tiêu đại hiệp chẳng ưng cho thì Hứa mỗ xin móc trái tim tự tử.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vội đáp:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Vãn bối ưng thuận rồi.

Hứa Thi Đường thu đao về nói:

- Từ giờ khắc này bọn tại hạ nhất nhất tuân theo mệnh lệnh. Ngày nào Thẩm Mộc Phong chưa chết, bọn tại hạ xin tùy tòng Tiêu đại hiệp ngày đấy, cho đến khi toàn bộ lực lượng Bách Hoa sơn trang tan vỡ mới thôi.

Chu Văn Xương hỏi:

- Mấy tháng nay bọn tại hạ chỉ lo thế lực Thẩm Mộc Phong, nay đã tìm được đường lối, bọn tại hạ không còn đắn đo gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Trước khi bốn vị dấn thân vào chốn giang hồ thị phi, vãn bối có điều muốn trình bày.

Chu Văn Xương đáp:

- Có điều gì xin Tiêu đại hiệp cứ nói cho nghe.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong là tay kiêu hùng. Về cơ trí cũng như võ công hắn đều cao thâm hơn người. Hắn lại lắm âm mưu độc kế, hành động tàn ác. Bốn vị quen tính hiền nhân quân tử, e rằng không hợp với những hành vi tàn độc.

Chu Văn Xương nói:

- Cái đó bọn tại hạ cũng nghĩ tới rồi. Binh bất yếm trá, càng lừa gạt được càng hay.

Sở Côn Sơn cười rộ nói:

Tứ Đại Hiền chen chân vào chốn giang hồ, tạo hạnh phúc cho đồng đạo thật là một chuyện đáng mừng. Lão phu dùng trà thay rượu, uống ba chung lớn gọi là dâng lời chúc hạ.

Lão nói rồi quả nhiên uống cạn ba chung.

Tư Mã Càn khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp! Thời gian không còn sớm nữa. Chúng ta đối phó với bọn người sắp đến bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn sáu con tuấn mã buộc ở gần đó nói:

- Trước hết hãy đem những con ngựa kia dấu đi chỗ khác.

Tư Mã Càn hỏi:

- Dắt chúng vào ngôi nhà gianh trong khu rừng tạp được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Phải lắm! Phiền Tư Mã huynh phụ trách hộ việc này cho.

Tư Mã Càn dắt ngựa đi vào rừng.

Chu Văn Xương hỏi:

- Dường như Tiêu đại hiệp chuẩn bị để đợi ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong bắt một người bạn của tại hạ để uy hiếp một mình tại hạ tới tương hội.

Chu Văn Xương hỏi:

- Nếu Tiêu đại hiệp có việc gì sai khiến, bọn tại hạ xin làm tiên phong.

Đang lúc nói chuyện thì Tư Mã Càn đã về đến nơi.

Sở Côn Sơn nói:

- Đối với Thẩm Mộc Phong chúng ta phải cẩn thận lắm mới được. Bây giờ phải nghĩ kế hoạch trước rồi mới thực hành.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hiện giờ bọn ta khá đông người, cần phải giữ hành tung bí mật.

Tư Mã Càn hỏi:

- Tại hạ có một kế hoạch, không biết có thi hành được không.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Xin cho nghe lời cao luận.

Tư Mã Càn hạ giọng để đưa kế hoạch ra.

Sở Côn Sơn nói:

- Kế ấy hay lắm! Chúng ta nên thi hành ngay.

Sau một lúc trong khách điếm đã biến đổi tình thế.

Chu Văn Xương giả làm chủ quán, Tiêu Lĩnh Vu và Sở Côn Sơn giả làm khách thương. Hai người ngồi trong nhà rạp dựng lên trước quán. Mỗi người ngồi riêng một bàn.

Tần Sĩ Đình và Tư Mã Càn ẩn thân trên ngọn cây cao cách khách điếm chừng hai chục trượng để giám thị tình hình trong quán. Cây này không những cành lá rườm rà mà còn cao ngất. Ngồi trên đó có thể thấy rõ cảnh vật trong vòng mấy dặm vuông.

Vưu Tử Thanh, Hứa Thi Đường ẩn mình trong khách điếm đồng thời canh giữ đại hán đã bị điểm huyệt.

Thời gian thấm thoắt, chẳng mấy chốc mặt trời đã ngả về tây, ngày sắp tới hoàng hôn.

Tiêu Lĩnh Vu trong dạ bồn chồn, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Thẩm Mộc Phong rất lắm cơ mưu. Chỉ sợ hắn cố ý bầy ra quỉ kế." Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên ngó thấy phía chính đông cát bụi mịt mờ. Chàng phấn khởi tinh thần, lại rót một chung trà. Chàng vận mục lực nhìn ra quả thấy trong đám cát bụi có một cỗ xe ngựa đang tới.

Chung quanh cỗ xe này đều che bằng vải đen. Hiển nhiên họ không muốn để người ngoài ngó thấy nhân vật trong xe.

Chỉ trong khoảnh khắc cỗ xe đã tới gần khách điếm.

Tiêu Lĩnh Vu ngoài mặt vẫn thản nhiên, liếc mắt ngó ra thì thấy phía trước cỗ xe có bốn đại hán đeo bội đao mở đường. Sau xe cũng có tám đại hán đeo đao hộ tống.

Sau tám đại hán cưỡi ngựa này còn hai cỗ xe nữa. Hai cỗ xe này mui nhỏ hơn và chỉ thắng hai ngựa. Riêng cỗ xe đi trước là thắng tứ mã.

Sở Côn Sơn ngó thấy cỗ xe, miệng lẩm bẩm:

- Nếu những cỗ xe kia không dừng lại thì hóa ra chúng ta phí một phen tâm cơ để bố trí hành động.

Đột nhiên cỗ xe dừng lại. Rèm xe lay động. Một lão già toàn thân vận hắc y nhảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thì thấy cặp mắt lão lấp lánh thần quang, hai huyệt Thái dương nhô cao. Mới nhìn đã biết ngay là một cao thủ kiêm nội, ngoại công phu, nhưng chàng chưa từng gặp lão này.

Lão già áo đen nhảy xuống xe rồi ngó Sở Côn Sơn và Tiêu Lĩnh Vu, lớn tiếng hỏi:

- Chủ quán đâu?

Chu Văn Xương buột miệng hỏi lại:

- Khách quan có điều chi dạy bảo?

Lão vừa đáp vừa rảo bước chạy ra.

Lão già áo đen lạnh lùng quát:

- Đứng lại!

Chu Văn Xương dừng bước hỏi:

- Lão hán có điều chi không phải?

Loã già áo đen giương cặp mắt loang loáng nhìn thẳng vào mặt Chu Văn Xương hỏi:

- Chủ quán! Ngươi sợ sống lâu quá chăng?

Chu Văn Xương đáp:

- Lão hán là người thô hào, lâu nay vẫn được bình yên.

Lão già áo đen hỏi:

- Sáng nay lão phu phái người đến đây đặt cơm rượu. Vậy đã chuẩn bị xong chưa?

Chu Văn Xương đáp:

- Tệ quán chuẩn bị từ lâu rồi. Mời lão nhân gia ngồi chơi.

Lão già áo đen hỏi:

- Người của lão phu phái đến hiện giờ ở đâu? Bảo hắn ra gặp lão phu.

Chu Văn Xương hỏi lại:

- Phải chăng đại gia muốn hỏi đại hán ăn mặc rách rưới?

Lão già áo đen đáp:

- Đúng đó! Bảo y ra đây.

Chu Văn Xương nói:

- Y đã đi rồi.

Lão già áo đen hỏi:

- Lão phu đã bảo y chờ ở đây, sao lại bỏ đi?

Chu Văn Xương đáp:

- Vị đại gia đó tính nết tệ quá, mở miệng ra là mắng người. Lão hán không dám hỏi nhiều.

Lão già áo đen hỏi:

- Y đi một mình hay sao?

Chu Văn Xương lắc đầu đáp:

- Không phải! Bọn họ đi hai người.

Lão già áo đen hỏi:

- Còn người kia hình dạng thế nào?

Chu Văn Xương đáp:

- Lão hán không rõ. Chỉ biết là một chàng thiếu niên lối chừng 17,18 tuổi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão hán đang ở dưới bếp, không hiểu chàng thanh niên đó đến từ lúc nào.

Khi lão hán ra thì đại gia kia cùng chàng trai trẻ tuổi đã song song ra đi. Lão hán chỉ thấy sau lưng hai người.

Lão già áo đen cười lạt nói:

- Thôi được! Lấy rượu nhắm ra đây.

Trong quán thực tình chuẩn bị rất nhiều rượu thịt nhưng mụ chủ quán mất tích nên chưa nấu nướng. Bây giờ lão áo đen đòi rượu thịt, dĩ nhiên Chu Văn Xương không làm sao được. Lão mỉm cười đáp:

- Vị đại gia kia lúc ra đi chẳng dặn câu nào, thành ra lão hán chưa kịp làm thức ăn.

Lão già áo đen ngắt lời:

- Bây giờ lão làm đi.

Chu Văn Xương đáp:

- Lão hán có làm đồ nhắm cũng phải đợi một lát mới được.

Lão già áo đen hỏi:

- Mất chừng bao nhiêu thời giờ?

Chu Văn Xương đáp:

- Đại khái hơn một giờ?

Lão già áo đen lạnh lùng nói:

- Được rồi! Vậy bọn ta đành chờ vậy.

Lão già nói câu này chẳng những khiến Chu Văn Xương ngạc nhiên mà cả Tiêu Lĩnh Vu giả làm thực khách cũng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Nếu trong cỗ xe kia quả có Băng Nhi thì tại sao lại dừng ở đây lâu đến một canh giờ? Chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong sắp đặt quỉ kế gì?" Lại nghe Chu Văn Xương hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Các vị có bao nhiêu người?

Lão già áo đen cười lạt hỏi lại:

- Cái đó có liên quan gì tới lão?

Chu Văn Xương đáp:

- Tại hạ muốn biết số người để làm thức ăn cho đầy đủ.

Lão già áo đen cười ha hả đáp:

- Trong xe kia còn có mấy nữ quyến nữa.

Đột nhiên lão vươn tay ra chụp vào cổ tay mặt Chu Văn Xương.

Võ Lâm Tứ Đại Hiền vẫn giữ thái độ quân tử, dĩ nhiên không phòng bị đối phương tập kích nên Chu Văn Xương bị lão già áo đen nắm được Uyển mạch.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão già áo đen động thủ thần tốc thì nghĩ thầm trong bụng:

- "Lão này võ công không phải tầm thường, ta không nên khinh địch." Chàng ngấm ngầm đề khí, chuẩn bị ra tay giải cứu cho Chu Văn Xương.

Chu Văn Xương hỏi:

- Khách quan làm vậy là có ý gì?

Lão già áo đen cười lạt đáp:

- Lão phu không để cát lọt vào mắt bao giờ. Ngươi chỉ là hạng sâu bọ nhỏ mọn, đừng hòng gạt lão phu... Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Ngươi là ai? Mau báo danh đi. Nếu còn kéo dài thời gian thì lão phu đánh một chưởng chết tươi.

Chu Văn Xương thấy cổ tay mình bị xiết chặt như đóng đai, đành vận khí chống cự. Lão nghĩ cử động này không khỏi tiết lộ thân thế đành đáp:

- Lão phu là Chu Văn Xương ở Lạc Dương.

Lão già áo đen sửng sốt hỏi:

- Lão là một trong Võ Lâm Tứ Đại Hiền ư?

Chu Văn Xương đáp:

- Đúng rồi! Bốn anh em tại hạ đều ở đây.

Lão già áo đen cười lạt hỏi:

- Hay lắm! Võ Lâm Tứ Đại Hiền nổi danh một thời nhưng không hiểu bản lãnh chân thực thế nào? Lão phu hãy đánh chết lão trước rồi thử sức với mấy vị kia sau.

Hắn vừa nói vừa bóp chặt cổ tay Chu Văn Xương.

Chu Văn Xương nửa người tê chồn, mất hết năng lực phản kích.

Lão già áo đen giơ tay mặt lên, dưới ánh chiều tà trông rõ lòng bàn tay lão tím đen.

Chu Văn Xương tuy ít cùng người động thủ, nhưng mấy chục năm qua lại giang hồ lão hiểu biết rất nhiều. Vừa ngó thấy bàn tay lão áo đen đã hô lên:

Hắc Sát Chưởng Thường Bình!

Chương 76 - Người áo đen ngồi trong xe là ai

Lão già áo đen lạnh lùng nói:

- Phải rồi! Chính lão phu.

Đột nhiên hắn rên lên một tiếng, buông tay Chu Văn Xương ra.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thấy Chu Văn Xương lâm vào tình thế nguy hiểm đã ngấm ngầm phóng Đàn Chỉ thần công ra tập kích vào huyệt Ngoại quan trên cổ tay Thường Bình.

Chàng sợ đối phương cảnh giác nên không dám vận toàn lực thi triển.

Chu Văn Xương thoát khỏi tay Thường Bình lập tức lùi lại ba bước, chú ý nhìn Thường Bình phòng ngừa lão tập kích. Đồng thời lão vận khí hành công ra cổ tay mặt.

Thương Bình vừa cảm thấy bị chỉ lực đả thương, nhìn lại huyệt Ngoại quan không thấy huyết tích nhưng sưng vù lên. Hắn giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- “Không hiểu ta bị công phu gì đả thương?” Hắn vừa vận khí điều thương, vừa đảo mắt nhìn quanh.

Thương Bình là một tay lão tặc lâu năm trên chốn giang hồ nên kiến văn quảng bác. Hắn ngó về phương vị Tiêu Lĩnh Vu đoán ra chàng đã ám toán để giải cứu cho Chu Văn Xương. Hắn chỉ ngấm ngầm cảnh giác chứ không phát tác, từ từ lùi lại bốn bước.

Hắn biết huyệt ngoại quan bị thương khá nặng nên không dám động thủ trước khi vận dụng hữu chưởng được như thường.

Lúc này bọn đại hán canh giữ xe ngựa cũng đả cảnh giác. Bốn đại hán đi trước xe đều nhảy xuống ngựa chạy nhanh tới.

Thường Bình nội công thâm hậu, vừa vận khí vừa dùng tay bóp nắn huyệt Ngoại quan.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển Đàn Chỉ thần công hỏa hầu chưa đến nơi lại không vận dụng toàn lực nên vết thương của Thường Bình cũng không trầm trọng lắm. Hắn chỉ vận khí một lúc là khí huyết trở lại như thường.

Bốn tên dại hán đeo đao đứng thành hàng chữ nhất phía sau Thường Bình.

Bọn này dường như đều là những tay dày dạn trận mạc nên chúng không quát tháo một tiếng mà cũng không động thủ xung kích, chỉ đứng yên quan sát tình thế.

Thường Bình cảm thấy thương thế không có gì đáng ngại lại phấn khởi tinh thần quay lại khẽ bảo bốn đại hán võ phục:

- Đi bắt người đó lại đây!

Miệng hắn ra lệnh, tay trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, hai đại hán ở mé đông rút đơn đao, một tả một hữu tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Nguyên Thường Bình thủy chung không nghĩ ra tay trái mình bị thứ công phu gì đả thương. Hắn vẫn đem lòng uý kỵ Tiêu Lĩnh Vu nên phái hai tên thuộc hạ lại thử võ công chàng.

Lúc này trời đã hoàng hôn, nhưng mục quang của Tiêu Lĩnh Vu sắc bén hơn người. Chàng ngó hai đại hán một cái rồi ngấm ngầm vận công phòng bị, ngồi yên trên ghế như chưa có hàng động gì.

Hai đại hán cầm đao đi tới sau lưng Tiêu Lĩnh Vu. Chúng giơ đao lên lạnh lùng nói:

- Các hạ bó tay chịu trói hay còn muốn bọn tại hạ phải động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải chăng nhị vị là công sai trên quan nha?

Đại há mé tả lạnh lùng đáp:

- Công sai quan nha bắt các hạ bất quá chỉ đánh ba bốn chục trượng rồi đuổi đi là cùng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai vị còn hung tợn hơn quan nha hay sao?

Đại hán mé tả lạnh lùng đáp:

- Phải rồi! Công sai chỉ đánh người, còn bọn lão gia muốn đòi mạng.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên, đột nhiên giơ tay bắt đơn đao của hai người.

Bây giờ hai đại hán mới biết gặp cao nhân. Chúng giật mạnh lưỡi đao nhưng cảm thấy thanh đơn đao tựa hồ bị kẹp chặt không giật về được.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực truyền qua thanh đơn đao. Hai đại hán đồng thời cảm thấy cổ tay chấn động, không tự chủ được phải buông ra.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ giật mạnh một cái đoạt được hai thanh đơn đao trong tay hai đại hán.

Chu Văn Xương thấy Tiêu Lĩnh Vu động thủ lập tức nhảy xổ về phía Hắc Sát Chưởng Thường Bình. Miệng lão hô:

- Tại hạ được nghe danh Hắc Sát Chưởng đã lâu. Nội lực các hạ có thể tan bia vỡ đá. Chẳng hiểu lời đồn có đúng không?

Lão vung tay mặt phóng chưởng đánh vào trước ngực đối phương.

Thường Bình cũng vung tay mặt lên nghinh tiếp, miệng đáp:

- Các hạ không tin thì cứ thử coi.

Hắn vừa dứt lời, hai chưởng đã đụng nhau đánh "binh" một tiếng.

Thường Bình ỷ vào chưởng lực Hắc Sát, hỏa hầu tinh thâm. Hắn yên trí phát chưởng của mình dù chẳng đả thương đối phương thì ít ra cũng phải hất lùi lại vài bước.

Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài sự tiêu liệu của Thường Bình. Hai chưởng vừa đụng nhau, Chu Văn Xương lập tức xông lên phóng chưởng đánh tới.

Thường Bình trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài miệng thản nhiên nói:

- Võ Lâm Tứ Đại Hiền nổi tiếng giang hồ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đồng thời hắn vung chưởng nghinh địch. Hai người khai diễn một trường ác đấu.

Hắc Sát Chưởng Thường Bình là một nhân vật lừng danh võ lâm. Chưởng pháp của hắn rất tinh thâm. Hai người phóng ra những tuyệt chiêu hung hiểm tuyệt luân.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cướp được đơn đao của hai đại hán rồi lập tức vung lên chém tới.

Thủ pháp của chàng rất thần tốc. Tuy chàng chỉ thi triển những chiêu thức thông thường nhưng vô cùng lợi hại.

Hai đại hán bị cướp mất đơn đao còn đang ngơ ngác thì Tiêu Lĩnh Vu đã chém tới. Chúng né tránh không kịp bị đao đam trúng, rên lên một tiếng rồi ngã xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng căm hận Bách Hoa sơn trang vô cùng, nhưng chàng không hạ sát hai đại hán. Chàng dùng sống đao bằng bặn đập xuống. Tuy nhiên nội lực chàng rất cương mãnh đã làm cho hai đại hán bị thương khá nặng, không thể tái chiến được.

Tiêu Lĩnh Vu đánh ngã hai người rồi, đột nhiên tung mình nhảy vọt về phía cỗ xe.

Hai đại hán rút đao xông lại cản trở, nhưng thân pháp Tiêu Lĩnh Vu mau lẹ tuyệt luân, chỉ thấp thoáng một cái đã vọt đến gần cỗ xe.

Lúc này trời vừa tối, thị tuyến không còn nhìn rõ nữa. Tám đại hán hộ tống phía sau xe chỉ thấy một bóng đen nhảy vọt tới. Chúng đang ngồi trên lưng ngựa liền tung mình nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhún mình nhảy lên xe.

Lúc này một đại hán người đang lơ lửng trên không, vung đao chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng phách không đánh ra. Đại hán chưa tới gần đã bị chưởng lực đánh rơi xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt phóng chưởng, tay trái vén rèm lên thò đầu nhìn vào trong xe.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, một là sáng trắng từ trong xe bắn xẹt ra.

Trong lúc vội vàng, Tiêu Lĩnh Vu đành há miệng cắn lấy lưỡi kiếm đâm tới.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, hai đại hán đã đuổi tới sau lưng.

Tiêu Lĩnh Vu miệng cắn trúng lưỡi kiếm, tay phải vươn ra chụp lấy.

Tay chàng đã đeo bao da giao ngàn năm, không sợ đao kiếm. Chàng chụp được lưỡi kiếm rồi giật mạnh ra ngoài.

Đồng thời hai chân chàng đạp mạnh vào xe tung mình lên.

Công lực người trong xe rất thâm hậu. Tiêu Lĩnh Vu chưa thoát được lưỡi trường kiếm vì còn phải né tránh những đại hán cầm đao bao vây. Chàng nhảy lên không rảnh để đoạt kiếm.

Bỗng nghe hai tiếng “chan chát” vang lên.

Nguyên hai đại hán rượt theo vận toàn lực vung đao chém Tiêu Lĩnh Vu, không thu đao về kịp mới chém trúng cây gỗ nằm ngang trước xe.

Bốn con ngựa bị mấy người làm kinh động. Chúng sợ hãi hí lên một tiếng rồi tung vó chạy về phía trước. Chớp mắt đã đi xa mấy trượng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã biết người trong xe phóng kiếm đâm ra quyết không phải Bách Lý Băng, nhưng chưa nhìn rõ tình hình trong xe. Chàng không yên dạ, bỏ mặc những đại hán đang vung đao truy đuổi, co giò rượt theo cỗ xe ngựa.

Trong lòng nóng nảy chàng thi triển khinh công tuyệt kỹ “Bách bộ đăng không” vọt đi một cái ra ngoài năm sáu trượng.

Giữa lúc ấy bỗng thấy hai bóng người như cánh chim ưng từ phía trước vọt lại.

Hai người này chính là Tần Sĩ Đình và Tư Mã Càn.

Vì trời tối hai người không nhìn rõ cảnh vật, chỉ thấp thoáng nhận ra hai bên đã động thủ liền hấp tấp chạy về.

Tư Mã Càn ngăn cản cỗ xe, quát lên một tiếng phóng chưởng đánh tới.

Sầm một tiếng rùng rợn. Một con tuấn mã bị chưởng lực của Tư Mã Càn đánh chết.

Cỗ xe đóng bốn ngựa, một con chết rồi, còn ba con vẫn chạy thật nhanh.

Tư Mã Càn là một tay cao thủ nội ngoại kiêm thông, cũng không dám đứng ra ngăn chặn cỗ xe, phải đứng tránh ra một bên.

Tần Sĩ Đình do dự một chút rồi cũng vung tay mặt phóng chưởng đánh tới trúng bụng một con ngựa nữa. Nó hí lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Bốn ngựa mất hai, cỗ xe liền chạy chậm lại.

Tiêu Lĩnh Vu vọt đi như sao xa, phóng chưởng đánh chết một con nữa. Tay trái chàng nắm được càng xe bên phải, thét lên một tiếng giữ chặt lấy cỗ xe.

Chàng ngó thấy Tư Mã Càn và Tần Sĩ Đình bèn hô:

Ngăn cản bọn người mặt sau và giữ lấy hai cỗ xe kia. Nơi đây để tại hạ đối phó.

Tư Mã Càn dạ một tiếng rồi tung mình chạy về phía những đại hán đang đuổi theo Tiêu Lĩnh Vu.

Tần Sĩ Đình ngơ ngác một chút rồi cũng đuổi theo Tư Mã Càn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, mấy đại hán đã chạm trán Tư Mã Càn.

Đại hán đi đầu vung đơn đao lên chém tới trước mặt đối phương.

Tư Mã Càn nghiêng mình né tránh, đồng thời vươn tay mặt ra chụp lấy cổ tay đại hán. Gã đoạt được đơn đao rồi xoay tay phóng chưởng đánh trúng ngực đại hán.

Còn đại hán nữa chạy vừa tới liền vung đơn đao đâm vào sau lưng Tư Mã Càn.

Tần Sĩ Đình quát lên một tiếng, vung chưởng đánh vào cánh tay cầm đao của đại hán.

Đại hán này rú lên một tiếng, thanh đao tuột khỏi tay rơi xuống.

Tần Sĩ Đình lại phóng chân trái đá trúng bụng dưới đối phương, người hắn bắn đi xa tới bảy tám thước.

Hai người đánh chết luôn hai đại hán bằng thủ pháp mau lẹ tuyệt luân khiến cho mấy đại hán chạy sau hoảng hồn đều dừng bước lại.

Tần Sĩ Đình tuy võ công cao cường nhưng quá nửa đời người chưa từng động thủ với ai mà bữa nay lão đánh chết một người một ngựa, trong lòng không khỏi áy náy, bất giác đứng thộn mặt ra.

Tư Mã Càn huy động đơn đao đánh bọn đại hán. Gã biết bọn người Bách Hoa sơn trang rất tàn ác nên động thủ chẳng nể nang gì. Đao quang lấp loáng phóng ra những tuyệt chiêu kỳ ảo.

Tần Sĩ Đình ngơ ngác một lúc rồi cũng xông vào.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu nắm được cỗ xe rồi, vung chưởng đánh vào mui xe.

Mui xe làm bằng gỗ làm sao chịu được chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu. Vừa nghe đánh chát một tiếng, sườn xe đã thủng một lỗ lớn.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, một thanh trường kiếm từ trong xe đâm ra.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình né tránh, thanh trường kiếm cũng thu về.

Chàng coi thế kiếm đâm tới thì biết ngay kẻ ngồi trong xe không phải hàng tầm thường mà là một tay kiếm thuật rất cao thâm.

Lạ ở chỗ người kia không chịu xuất hiện, một mực cố thủ trong xe không hiểu vì lẽ gì?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai? Sau không ra ngoài tương kiến?

Chàng hỏi luôn mấy câu, người trong xe vẫn không trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ, chàng tức giận quát hỏi:

- Các hạ tưởng tại hạ không lôi được ra khỏi xe ư?

Chàng vừa nói vừa tiến lại. Chàng biết kiếm pháp người này rất cao thâm nên không dám lơ là.

Tiêu Lĩnh Vu đến trước cỗ xe, đột nhiên vươn tay ra chụp lấy rèm xe. Chàng hy vọng kéo rèm xuống là nhìn rõ được người kia.

Ngờ đâu chàng chưa đụng đến rèm thì thanh trường kiếm kia lại ở trong xe phóng ra.

Lạ ở chỗ dường như người ở trong xe cũng hiểu hai bàn tay Tiêu Lĩnh Vu không sợ đao kiếm. Thanh kiếm đang đâm thẳng tới, đột nhiên chuyển hướng quét ngang nhằm chặt cổ tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rụt tay về thì thanh trường kiếm cũng thu lại.

Người trong xe dường như chỉ biết cỗ xe, không để ý gì đến những chuyện đánh đấm bên ngoài dù hung hiểm đến đâu hắn cũng không lý gì tới. Dường như hắn chỉ cốt sao phòng thủ cỗ xe không để ai xông tới là yên.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công mấy lần mà không sao tới gần cỗ xe được. Mỗi lần chàng tới gần là thanh trường kiếm kia lại kịp thời phóng ra, mà toàn nhằm vào nơi trí mạng khiến chàng bắt buộc phải né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên cũng dần nguội đi mà thay vào đó là sự hiếu kỳ.

Chàng ngó thấy một thanh đơn đao nằm đó liền lượm lấy rồi lớn tiếng hô:

- Kiếm pháp của tôn giá quả nhiên rất cao cường. Tại hạ lại sắp xông lên đó.

Tiếng hô chưa dứt, chàng lại tung mình nhảy lên trước càng xe.

ánh kiếm lấp loáng, thanh trường kiếm lại kịp thời phóng ra.

Tiêu Lĩnh Vu vung đơn đao lên gạt đánh choang một cái. Lần này chàng quyết tâm xông vào trong xe nên luồng lực đạo rất mãnh liệt.

Sắt thép đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn. Thanh trường kiếm bị chiêu đao của Tiêu Lĩnh Vu hất ra.

Tiêu Lĩnh Vu gạt được thanh trường kiếm rồi liền vung đao chém đứt tấm rèm xe.

Thanh trường kiếm lại đâm ra, Tiêu Lĩnh Vu vung đao gạt kiếm.

Người trong xe liên tiếp phóng kiếm ra nhằm vào những chổ yếu hại của Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng phải giữ thế thủ.

Tiêu Lĩnh Vu không sao xông được vào xe, bất giác trong lòng nóng nẩy, ngầm vận chân khí nhằm đúng lưỡi kiếm của đối phương quét ngang một đao.

Chiêu đao này cực kỳ mãnh liệt, đè lấy thanh trường kiếm đã phóng ra ngoài xe.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng người nhảy lên.

Đột nhiên ánh bạch quang lấp loáng, một lưỡi truỷ thủ phóng tới.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm đao, tay trái chụp lấy lưỡi trủy thủ. Chàng chú ý nhìn vào thấy một người áo đen ngồi xếp bằng trên xe, tay mặt cầm trường kiếm, tay trái cầm một lưỡi trủy thủ.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái nắm giữ lưỡi trủy thủ, tay mặt cầm đao đè lên thanh trường kiếm của đối phương thành thế giằng co.

Người áo đen đột nhiên rút tay mặt về thu trường kiếm về nhằm đâm vào ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu buông thanh đơn đao trong tay ra, chàng ỷ có bao da giao ngàn năm liền chụp lấy trường kiếm, cất tiếng hỏi:

Các hạ là ai?

Người kia không những bận hắc y mà cả mặt cũng một màu đen như sơn.

Trong bóng tối không nhìn rõ ngũ quan, chỉ trông thấy cặp thần quang loang loáng.

Hắc y nhân cũng lạnh lùng hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Các hạ không chịu trả lời thì cuộc chiến bữa nay tất có kẻ sống người chết.

Các hạ võ công cao cường, kiếm thuật tinh kỳ, hiển nhiên là cao thủ hạng nhất của Bách Hoa sơn trang. Bữa nay tại hạ không hạ sát được các hạ thì còn nhiều đồng đạo võ lâm bị hại dưới lưỡi kiếm của các hạ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Giữa chúng ta vốn không thù oán. Bữa nay tại hạ giết chết các hạ kể ra cũng không đáng. Nhưng lúc này là thời kỳ phân định chính tà. Các hạ trợ giúp Thẩm Mộc Phong, trợ ác vi ngược thì không thể để sống được.

Người áo đen cười khẩy đáp:

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như đã nắm chắc phần thắng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ tự tin có thể hạ sát các hạ.

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Tại hạ không tin các hạ có năng lực đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Các hạ không tin thì cứ thử coi.

Chàng ngầm vận chân khí. Nội lực truyền qua thân kiếm và lưỡi trủy thủ.

Hắc y nhân đột nhiên cảm thấy một luồng ám kình xuyên qua thanh kiếm và lưỡi trủy thủ xô tới,

trong lòng không khỏi chấn động. Hắn vừa vận động chân lực kháng cự, vừa cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy một luồng kình lực phản kích, chàng toan vận thêm chân lực, đột nhiên nghe đối phương hô danh tự mình ra thì không khỏi sửng sốt hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Hắc y nhân nói:

- Các hạ hãy cho ta biết có phải Tiêu Lĩnh Vu không đã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ cho các hạ hay cũng không sao. Nhưng bữa nay không giết được các hạ quyết chẳng dừng tay.

Hắc y nhân nói:

- Các hạ hãy tạm dừng tay để tại hạ nói mấy lời. Nếu các hạ không phục rồi chúng ta sẽ tái đấu cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ cũng không sợ quỉ kế của các hạ.

Chàng nói rồi buông tay ra.

Hắc y nhân từ từ thu trường kiếm và trủy thủ để xuống bên mình, hỏi:

- Phải chăng các hạ có một người nghĩa muội tên gọi Bách Lý Băng?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi lại:

- Phải rồi! Hiện giờ Bách Lý cô nương ở đâu?

Hắc y nhân đáp:

- Y không ở đây. Dù các hạ có giết hết bọn người này cũng không thể tìm ra được cô ta lạc lõng nơi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ nói như vậy thì ra trong bọn này chỉ có mình các hạ biết Bách Lý Băng cô nương hiện giờ ở đâu hay sao?

Hắc y nhân đáp:

- Các hạ khá thông minh đấy Gã dừng lại một chút rồi hỏi:

- Các hạ có muốn gặp lại Bách Lý cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng nóng nảy vô cùng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Chàng

thủng thẳng hỏi lại:

- Muốn gặp thì phải có điều kiện gì?

Hắc y nhân lạnh lùng đáp:

- Giản dị lắm! Các hạ bảo đồng bạn dừng tay lại đi rồi chúng ta cưỡi ngựa tới chỗ Bách Lý Băng bị cầm tù.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong đã bố trí thiên la địa võng chờ tại hạ chui đầu vào bẫy, nhưng có một điều không hiểu các hạ đã nghĩ đến chưa?

Hắc y nhân hỏi lại:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hiện giờ bọn tại hạ có thể tiêu diệt hết những người tùy tòng của các hạ.

Lúc này Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn và Tứ Đại Hiền đã hợp lực hạ sát phần lớn địch nhân. Bọn hán tử đeo đao không chết cũng trọng thương.

Chu Văn Xương bắt sống được Hắc Sát Chưởng Thường Bình.

Sau khi đánh giết quần khấu, mọi người lục tục chạy đến bao vây cỗ xe mui.

Sở Côn Sơn lớn tiếng hô:

- Nhất định Tiêu Lĩnh Vu đã đuổi người trong xe đi rồi. Lão phu không tin họ giao thủ trong xe.

Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng đáp:

- Xin các vị hãy chờ một lát, tại hạ đang có chuyện cần nói với ông bạn trong xe.

Tư Mã Càn cười nói:

- Sở huynh! Sở huynh không tin là có chuyện đánh nhau trong xe mà sự thực họ quần nhau trong đó khiến người không tin cũng phải tin.

Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng hỏi:

- Các hạ nghe rõ cả rồi chứ?

Hắc y nhân hỏi lại:

- Nghe chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Những bạn hữu cùng tùy tòng của các hạ hiện giờ e rằng không ai còn khả năng viện trợ cho các hạ nữa.

Hắc y nhân nói:

- Đại khái hành động của các hạ đã có kế hoạch cẩn mật, đem toàn các cao thủ tuyệt đỉnh đi theo. Có điều đáng tiếc là họ cũng chẳng thể đi theo trợ lực cho các hạ.

Trừ phi các hạ không quan tâm gì tới sự sinh tử của Bách Lý Băng cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Được lắm!Tại hạ ưng chịu điều kiện của các hạ.

Hắc y nhân lượm trường kiếm lên hỏi:

- Những người ở ngoài xe phải chăng đều là những nhân vật có danh vọng trên võ lâm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Họ toàn là những cao thủ thân hoài tuyệt kỹ, võ công trác tuyệt.

Hắc y nhân lạnh lùng hỏi:

- Nếu Tiêu đại hiệp không ra tay can thiệp thì tại hạ muốn thử sức cùng những vị cao thủ võ lâm này một phen được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đã cùng gã trao đổi mười mấy chiêu và biết rõ võ công gã rất cao cường. Huống chi Bách Lý Băng đang bị hãm vào nơi tuyệt địa, việc giải cứu y là việc cấp bách, không nên để mất thì giờ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ tưởng cái đó không cần. Nếu các hạ muốn tỷ đấu tại hạ cũng không cản trở. Nhưng tại hạ chỉ e các hạ làm họ nổi giận hợp lực vây đánh thì tại hạ chẳng có cách nào giúp đỡ các hạ được.

Hắc y nhân đưa trường kiếm ra nâng cao rèm xe lên. Gã đảo mắt nhìn Tứ Đại Hiền và bọn Tư Mã Càn đứng bao vây cỗ xe, miệng trả lời Tiêu Lĩnh Vu:

- Xem chừng các hạ rất quan tâm tới cuộc sinh tử của Bách Lý Băng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ quan tâm lắm.

Chương 77 - Thuyền quyên có một, Anh hùng lại hai

Người áo đen tra kiếm vào vỏ, liền bị quần hùng bao vây.

Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng:

- Các vị không nên động thủ.

Rồi chàng tung mình nhảy xuống xe.

Tư Mã Càn giơ cao mồi lửa lên soi vào mặt địch nhân thì thấy mặc áo đen, mặt mũi cũng đen một cách kỳ dị, tựa hồ chùm một tấm áo đen từ đầu xuống đến gót chân, nhưng lại không phải bịt mặt bằng khăn đen mới thật là kỳ. Gã nghĩ thầm:

- "Nếu hắn đeo mặt nạ thì nên dùng tấm mặt nạ càng bình thường càng tốt, sao hắn lại dùng thứ mặt nạ kỳ dị này?" Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã hỏi:

- Phải chăng các hạ không phải là nhân vật ở Trung Nguyên?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đeo mặt nạ, chẳng lẽ các vị không nhận ra sao?

Sở Côn Sơn lớn tiếng quát:

- Chúng ta muốn lột mặt nạ của ngươi để coi cho biết chân tướng.

Võ Lâm Tứ Đại Hiền cũng nói:

- Phải đấy! Cứ coi tấm mặt nạ kỳ hình quái dạng của hắn cũng đủ nhận ra hắn quyết không phải hảo nhân.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lên một bước nói:

- Xin các vị chớ vội động thủ.

Sở Côn Sơn cười ha hả hỏi:

- Tiêu đại hiệp muốn đơn đả độc đấu với hắn chăng?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải thế! Tại hạ muốn cùng ông bạn đây đi gặp Thẩm Mộc Phong...

Chu Văn Xương ngắt lời:

- Hay lắm! Chúng ta cùng đi với nhau.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Không được! ¤ng bạn đây chỉ bằng lòng dẫn tại hạ đi một mình.

Sở Côn Sơn nói:

- Thế là chúng bố trí cạm bẫy. Tiêu đại hiệp không nên đi một mình.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không đi không được. Dù Thẩm Mộc Phong hiển nhiên đặt cạm bẫy tại hạ biết mà vẫn phải đi.

Sở Côn Sơn hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ mà không đi thì vị cô nương kia tất bị Thẩm Mộc Phong gia hại.

Sở Côn Sơn hỏi:

- Nhưng Tiêu đại hiệp lấy sức một người thì làm sao cứu y được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không nắm vững phần nào, nhưng vẫn phải mạo hiểm một phen.

Sở Côn Sơn toan nói nữa thì Tư Mã Càn cướp lời:

- Đây chắc là Thẩm Mộc Phong đã hạn định cho Tiêu đại hiệp chỉ được đi phó ước một mình.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính là thế đó.

Tư Mã Càn nói:

Đã như vậy thì chúng ta không nên đi theo. Nhưng không hiểu bao giờ hai vị khởi hành.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ lên đường ngay bây giờ càng tốt.

Chàng đảo mắt nhìn hắc y nhân hỏi:

- ý ông bạn thế nào?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Cũng được!

Tư Mã Càn dắt hai con tuấn mã lại. Tiêu Lĩnh Vu và người áo đen nhảy lên lưng ngựa, giật cương cho nhạy nhanh về phía trước.

Sở Côn Sơn nhìn bóng hai người cho tới khi mất hút rồi quay lại hỏi Tư Mã Càn:

- Tư Mã lão đệ! Vụ này lão phu không sao hiểu được…

Tư Mã Càn ngắt lời:

- Chuyện gì?

Sở Côn Sơn hỏi:

- Thẩm Mộc Phong bầy đặt cạm bẫy là chuyện rõ ràng mà sao ta lại để Tiêu đại hiệp đi một mình?

Tư Mã Càn cười đáp:

- Tiêu đại hiệp đã biết rõ đối phương bố trí mai phục, nhưng y nhất định mạo hiểm thì biết làm thế nào? Vả lại Thẩm Mộc Phong đã hạn định không cho Tiêu đại hiệp đưa người đi theo.

Sở Côn Sơn hỏi:

- Tại sao chúng ta lại phải nghe lời Thẩm Mộc Phong?

Tư Mã Càn đáp:

- Chúng ta không nghe thì được chứ Tiêu đại hiệp không nghe không xong.

Sở Côn Sơn dường như tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Phải rồi! Nếu như Tiêu đại hiệp không theo lời Thẩm Mộc Phong, dĩ nhiên không có cách nào tới đến chỗ kia được.

Tư Mã Càn thở dài hỏi:

- Sở huynh đã hiểu rõ rồi chứ?

Sở Côn Sơn đáp:

- Hiểu thì hiểu rồi, nhưng chúng ta không thể để Tiêu đại hiệp mạo hiểm một mình.

Tư Mã Càn đáp:

- Bây giờ chỉ còn một cách ngấm ngầm theo dõi.

Sở Côn Sơn nói:

- Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta phải động thân ngay tức khắc.

Tư Mã Càn đáp:

- Phải rồi! Chúng ta cải trang rồi lập tức thượng lộ.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng hắc y nhân cho ngựa phi nước đại. Hai con ngựa chạy một hồi lâu, hắc y nhân mới thu dây cương nói:

- Chúng ta nên nghỉ một lúc đã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Nếu bắt ngựa chạy nữa thì chỉ trong vài mươi dặm nữa là chúng phải chết.

Hai người xuống ngựa đứng đối lập.

Hắc y nhân cặp mắt lấp loáng nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ cũng đeo diện cụ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi!

Hắc y nhân hỏi:

- Các hạ có thể tháo diện cụ cho tại hạ nhìn chân tướng được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ cũng muốn được nhìn thấy chân tướng các hạ.

Hắc y nhân nói:

- Vậy thì chúng ta cùng động thủ.

Cả hai người liền tháo mặt nạ ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đối phương là một thiếu niên chừng 23, 24 tuổi. Mày trong mắt sáng, tướng mạo thanh tú. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Coi kiếm chiêu cùng khí độc của gã mình lại tưởng là một nhân vật đã lâu năm bôn tẩu giang hồ. Không ngờ lại là một gã thiếu niên." Người áo đen cũng giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu đại hiệp có nhận ra tại hạ không?

Một tia sáng loé lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Chàng nhớ ra gã này đã có phen mạo nhận tên chàng, chính là Lam Ngọc Đường.

Chàng liền đáp:

- Phải chăng các hạ là Lam Ngọc Đường?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Chính tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lam huynh là một đấng anh hùng, tại hạ không ngờ cũng đầu nhập dưới trướng Bách Hoa sơn trang.

Lam Ngọc Đường cười lạt đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu! Đại hiệp càng nổi danh càng lắm kẻ thù. Đừng tưởng hiện giờ được đông đảo

nhân vật võ lâm ủng hộ mà mừng. Thực ra những nhân vật chân chính giúp đỡ Tiêu đại hiệp chẳng được mấy người...

Gã ngửa mặt thở phào một tiếng rồi tiếp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì hiện nay Thiếu Lâm là một môn phái có thực lực mạnh hơn hết trên võ lâm, nhưng đã bị Thẩm Mộc Phong kiềm chế rồi. Phái này chẳng những không viện trợ được gì cho Tiêu đại hiệp mà những cao thủ phái này còn đối nghịch với Tiêu đại hiệp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Chàng hững hờ đáp:

- Thẩm Mộc Phong gài gian tế trong các môn phái là điều tại hạ đã biết từ lâu rồi.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói:

- E rằng có điểm Tiêu đại hiệp còn chưa hay.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Xin các hạ nói cho nghe.

Lam Ngọc Đường hỏi:

- Tháng trước Tiêu đại hiệp đã động thủ với người của Bạch Vân sơn trang dưới hang Đoạn Hồn núi Hành Sơn. Có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- “Gã này biết nhiều chuyện thật.” Chàng đáp:

- Quả có việc đó.

Lam Ngọc Đường nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì Bạch Vân sơn trang đã tiếp xúc với Bách Hoa sơn trang. Ngoài ra còn có một vị tuy không nổi tiếng trên chốn giang hồ nhưng lại là một nhân vật võ công tuyệt đỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng là một vị hòa thượng?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Không phải! Y là một thanh niên lối 24, 25 tuổi.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến năm năm trước đây, sau khi bị rớt xuống hang thẳm được người cứu đưa vào một tòa thạch động trên vách núi dựng đứng Vu Sơn.

Chàng đã gặp một lão già bệnh hoạn. Sau đó khi chàng đi tìm nấm đá cho Nam Cung Ngọc lại trở vào núi Vu Sơn lần nữa và đã động thủ với thiếu chủ nhân trong thạnh động kia một trận. Chang liền nói:

- Phải chăng nhân vật đó ở trong một toà thạch động trên dãy Vu Sơn?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đúng rồi! Tiêu đại hiệp đã biết rồi, vậy tại hạ không cần nói nữa.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp có biết những người đó tại sao lại đối nghịch với đại hiệp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó thì tại hạ không rõ.

Lam Ngọc Đường nói:

- Chỉ vì Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Vì Khâu tỷ tỷ ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đúng thế!

Gã hắng dặng nói tiếp:

- Những người này đều là những cao thủ tuyệt đỉnh trên võ lâm và đều có ý muốn giết Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt cười ha hả hỏi:

- Vì thế mà bọn họ cam tâm đầu hàng Bách Hoa sơn trang, làm tôi mọi cho Thẩm Mộc Phong ư?

Lam Ngọc Đường lạnh lùng đáp:

- Bọn tại hạ quy đầu Bách Hoa sơn trang, nhưng ở địa vị khanh khách. Bọn tại hạ đã giao ước với Thẩm Mộc Phong sau khi hạ sát được các hạ, cuộc hợp tác coi như chấm dứt. Hai bên không còn mối liên quan gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Các vị tin lời Thẩm Mộc Phong ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Thẩm Mộc Phong là con người không đủ tín nhiệm mà cũng không đáng phải tín nhiệm hắn. Sự hợp tác giữa những con người không tin tưởng gì nhau chỉ vì mục đích là bọn họ đều thù hận đại hiệp sâu cay và đều muốn giết được đại hiệp mới cam lòng.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Tại hạ đã hiểu qua về ba vị, quả nhiên võ công rất cao cường...

Chàng ngửa mặt cười lớn nói tiếp:

- Thực ra ba vị chẳng cần hợp tác với Thẩm Mộc Phong mà chỉ cần hợp tác với nhau là cũng đủ đối phó với tại hạ rồi.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Giữa bọn tại hạ không hợp tác với nhau được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Bọn tại hạ hợp tác với nhau để hạ sát các hạ rồi, Khâu Tiểu San về tay ai cho được?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Các hạ nói vậy thì các vị hợp tác với Thẩm Mộc Phong hạ sát được tại hạ rồi lại quay ra tự tàn sát lẫn nhau hay sao? Khâu tỷ tỷ chỉ có một mà các vị lại ba người thì làm thế nào? Như vậy ngoài tại hạ còn hai người trong các vị phải chết mới xong.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đúng thế! Nhưng các hạ là nhân vật lợi hại nhất, Khâu Tiểu San lại ký thác mối tình sâu đậm. Vì thế trong bốn người chúng ta các hạ phải chết trước.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Nếu các vị có ỷ vào thế lực của Bách Hoa sơn trang giết được tại hạ trước, nhưng trong ba vị còn lại thì cứ theo tình hình trước mắt mà đoán thì các hạ là người yếu thế hơn hết. Ba người xảy ra cuộc tàn sát thì các hạ là người chết trước.

Lam Ngọc Đường hững hờ đáp:

- Cái đó Tiêu đại hiệp bất tất phải quan tâm. Con người muốn tranh hùng trên võ lâm hay đuổi hươu trên tình trường ngoài võ công còn cần đến thủ đoạn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ có tự tin mình đủ thủ đoạn thắng họ chăng?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ phải có hy vọng.

Rồi gã hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Đại hiệp có biết vì sao tại hạ lại trình bày nội tình cho đại hiệp hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chưa hiểu điểm này.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đại hiệp có Bách Lý Băng rồi. Về sắc đẹp nàng cũng chẳng kém Khâu Tiểu San. Huống chi đại hiệp lại đã từng liều mạng cứu Nam Cung Ngọc...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Những việc của tại hạ dường như các hạ hiểu rất nhiều thì phải.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Có biết người biết mình mới nắm được phần thắng. Dĩ nhiên tại hạ phải tìm hiểu những việc đã qua của Tiêu đại hiệp.

Đột nhiên gã đổi giọng:

- Đại hiệp đã có hai vị mỹ nhân làm bạn rồi còn chưa đủ ư? Sao còn cố chiếm luôn Khâu Tiểu San nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lam Ngọc Đường! Các hạ đừng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người quân tử.

Lam Ngọc Đường hỏi:

- Các hạ là người quân tử?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ tuy chẳng phải người quân tử nhưng quyết chẳng làm điều gì đáng hổ thẹn.

Lam Ngọc Đường nói:

- Bất luận các hạ có phải người quân tử hay hào kiệt nhưng hiện giờ lâm vào tình trạng tứ diện thụ địch. Dù các hạ được phái Võ Đương ủng hộ nhưng cũng chẳng khác gì ánh lửa đom đóm mà đòi trang sáng với hai vừng nhật nguyệt.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiện giờ võ lâm đều công nhận các hạ là đại anh hùng, đại hào kiệt, là ngọn đèn sáng trong công cuộc kháng cự Thẩm Mộc Phong. Giả tỷ các hạ thống lãnh quần hùng tiêu diệt Bách Hoa sơn trang, làm nên đại nghiệp ngàn thu, để tiếng thơm muôn đời...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Lam huynh cũng hiểu đại nghĩa mà tại sao không hành động để nổi danh anh hùng?

Lam Ngọc Đường gạt đi:

- Chúng ta không có nhiều thì giờ. Xin để tại hạ nói hết đã. Nếu Tiêu đại hiệp không may thất bại, chưa thành công đã mất mạng thì e rằng võ lâm sẽ chìm đắm dưới quyền thống trị của

Thẩm Mộc Phong. Tình trạng bi thảm này thật khiến người ta không dám nghĩ tới.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lam huynh là người thông tình đạt lý sao không đứng ra vãn hồi kiếp nạn cho võ lâm?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Tại hạ cũng có ý muốn giúp Tiêu đại hiệp một tay, nhưng Tiêu đại hiệp phải ưng thuận điều kiện của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Điều chi?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Dĩ nhiên là điều liên quan tới Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng, hỏi:

- Khâu Tiểu San làm sao?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Chỉ cần Tiêu đại hiệp giúp tiểu đệ khiến cho Khâu cô nương ưng thuận làm vợ tiểu đệ. Tiểu đệ lập tức giúp Tiêu đại hiệp giải cứu Bách Lý Băng cô nương dễ như trở bàn tay. Hơn nữa tiểu đệ còn giúp Tiêu đại hiệp quyết chiến với Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận vô cùng, nhưng cố nhẫn nại hỏi:

- Lam huynh đã ngưỡng mộ Khâu cô nương sao không tự mình đến cầu y? Tại hạ không thể giúp Lam huynh trong chuyện này.

Lam Ngọc Đường nói:

- Chẳng phải Tiêu đại hiệp không giúp được mà là không muốn giúp mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Những điều Lam huynh muốn nói tại hạ đã nghe hết rồi. Chúng ta lên đường thôi.

Lam Ngọc Đường cũng không nói nữa, tung mình lên ngựa, giật cương phi nước đại.

Tiêu Lĩnh Vu lập tức rượt theo. Hai con tuấn mã vọt đi như tên bắn.

Lam Ngọc Đường dường như đã quen thuộc hết đường lối. Đang lúc đêm khuya gã cũng không cần nhìn nhận phương hướng, cứ ra roi cho ngựa chạy thật nhanh.

Đôi ngựa chạy một hồi đột nhiên dừng lại. Mình chúng đẫm mồ hôi dường như đã kiệt sức.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lam huynh! E rằng ngựa của chúng ta không thể đi được nữa.

Chàng chưa dứt lời đã thấy Lam Ngọc Đường tung mình nhảy xuống. Con ngựa y cưỡi ngã lăn ra chết ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí tung mình vọt lên rồi hạ xuống đất. Con ngựa của chàng chạy thêm vài bước nữa rồi cũng ngã lăn ra.

Lam Ngọc Đường quay lại ngó đôi ngựa một cái rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã nghĩ kỹ và thay đổi chủ ý chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không giúp gì Lam huynh được.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Rồi gã co giò chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã chạy mỗi lúc một lẹ, còn nhanh hơn cưỡi ngựa. Chàng đành gia tăng cước lực đuổi theo.

Hai người chạy một hơi đến ba chục dặm đường, Lam Ngọc Đường mới dừng bước.

Gã quay lại nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn bình tĩnh, hơi thở điều hòa. Còn gã vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Khinh công của Tiêu đại hiệp thật cao minh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lam huynh quá khen mà thôi.

Lòng chàng nóng nẩy nghĩ thầm:

- "Thương huynh đệ đã dặn ta phải để ám ký dọc đường để bọn họ ngấm ngầm theo dõi. Nhưng Lam Ngọc Đường chạy nhanh quá không dừng lại giây lát nào. Họ không thấy ám ký, chạy loạn lên không chừng gặp nguy hiểm" Lại nghe Lam Ngọc Đường cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại hạ có một điều cần nói trước với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều gì?

Lam Ngọc Đường nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì sau Tiêu đại hiệp tất có nhiều người theo dõi.

Nhưng tại hạ đã khiến họ không tài nào theo kịp,có khi lầm đường lại tự chui đầu vào bẫy.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- “Gã này dụng tâm thật là hiểm độc” Nhưng ngoài miệng chàng hững hờ đáp:

- Lam huynh tự phụ tâm cơ hơn đời, nhưng tại hạ thấy chưa chắc đã được như nguyện.

Lam Ngọc Đường cũng cười lạt nói:

- Tại hạ nhận thấy Tiêu đại hiệp tuy mặt ngoài giữ dáng vẻ bình tĩnh mà thực ra trong lòng kích động vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu biết nói nhiều tất lỡ lời, chàng liền im tiếng không đối đáp với gã nữa.

Lam Ngọc Đường lại hỏi:

- Tiêu huynh đã nghĩ hết chưa?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Nghĩ chuyện gì?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Về việc liên quan tới Khâu cô nương. Chẳng lẽ Tiêu huynh vì nàng mà đành phế bỏ oai danh ngàn thu?

Chương 78 - Tiêu lĩnh vu chạm trán cừu nhân

Tiêu Lĩnh Vu gạt di:

- Chúng ta đừng nói chuyện đó nữa thì hay hơn.

Lam Ngọc Đường hỏi:

- Trong lòng Tiêu huynh có chỗ nào mâu thuẫn phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đã nói rõ là trong vụ này không thể giúp gì các hạ được. Dù các hạ có bàn đi tán lại đến ngàn lần cũng bằng vô dụng.

Lam Ngọc Đường đảo mắt nhìn quanh nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Đây là cơ hội cuối cùng. Nếu để lỡ rồi thì Tiêu huynh có hối cũng không kịp.

Tiêu Lĩnh Vu không l ý gì đến Lam Ngọc Đường. Chàng lừa lúc hắn không chú ý liền lưu lại ám ký.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói:

- Tại hạ nói đến đây là hết lời. Tiêu đại hiệp không chịu nghe thì cũng không còn cách nào nữa.

Dứt lời đột nhiên gã vỗ tay ba cái.

Bỗng thấy bốn người từ đám cỏ rậm chui ra.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn bốn người thì đều lạ mặt. Chàng chỉ cười khẩy chứ không nói gì.

Lam Ngọc Đường chậm rãi nói:

- Bốn vị đã nhìn rõ chưa? Vị này là Tiêu Lĩnh Vu khét tiếng giang hồ...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhất nhất đều theo đúng tiêu liệu của Thẩm đại trang chúa. Hiện giờ Tiêu đại hiệp chỉ có một mình, nhưng đằng sau y tất có người ngấm ngầm theo dõi. Vậy các vị phải coi chừng.

Bốn tên kia nghiêng mình đáp:

- Bọn tại hạ xin tuân mệnh.

Lam Ngọc Đường vẫy tay nói:

- Bốn vị rút lui đi.

Bốn người chắp tay thi lễ rồi lui về ẩn trong đám cỏ rậm.

Lam Ngọc Đường hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Chúng ta đi thôi.

Đoạn gã rảo bước tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát gã.

Hai người đi mỗi lúc một lẹ, mới trong khoảnh khắc đã chạy được mười mấy dặm.

Lam Ngọc Đường thở dài hỏi:

- Tiêu huynh thấy rõ cả rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Thấy cái gì?

Chàng mượn cơ hội này lưu lại ám ký ở bên đường.

Lam Ngọc Đường thủng thẳng đáp:

- Trên nẻo đường này có tất cả bảy chỗ mai phục mà chỗ nào cũng có cao thủ phóng ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp:

- Trừ phi bọn họ không tìm thấy đường. Nếu quả họ tìm được thì những người vừa xuất hiện đối với họ chẳng ăn thua gì.

Lam Ngọc Đường cười ha hả nói:

- Thế mới biết Thẩm Mộc Phong quả nhiên còn cao minh hơn Tiêu đại hiệp một bậc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lam huynh bảo sao?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Tiêu huynh tưởng mấy người này đều biết chỗ giam Bách Lý Băng chăng?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn chúng chỉ biết cố thủ chỗ này, còn đường lối ra sao chúng không hiểu chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thủ đoạn của Lam huynh uy hiếp người ta bất quá chỉ như vậy mà thôi. Tại hạ hiểu hết rồi. Lam huynh còn thủ đoạn nào khác thì cứ việc thi triển hết ra. Tại hạ không muốn nghe những lời uy hiếp của Lam huynh nữa.

Lam Ngọc Đường nói:

- Hay lắm! Chúng ta lên đường.

Khinh công của Tiêu Lĩnh Vu đã được Liễu Tiên Tử chân truyền, dĩ nhiên cao thâm hơn Lam Ngọc Đường rất nhiều. Nhưng thủy chung chàng không vượt lên trước mà lẽo đẽo theo sau để có cơ hội lưu lại ám ký.

Chàng chỉ mong có Vũ Văn Hàn Đào cùng đi với họ thì nhất định lão đoán ra những điều bí ẩn trong ám ký của chàng.

Võ công của Vũ Văn Hàn Đào tuy không phải là tuyệt đỉnh, nhưng cơ trí của lão quả đáng là tay kình địch của Thẩm Mộc Phong. Cuộc đại chiến giữa hai phe chính tà này, Vũ Văn Hàn Đào quả đáng kể là một nhân vật đáng kể trong đại cuộc.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên Lam Ngọc Đường dừng bước. Trong lòng mải miết nhiều tâm sự, chút nữa chàng đâm sầm vào hắn.

Lam Ngọc Đường cười hỏi:

- Chúng ta nên nghỉ một lúc chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tùy ý Lam huynh.

Mục quang chuyển động, chàng thấy ánh sáng vàng chiếu vào những giọt sương trên ngọn cỏ hai bên đường tựa hồ như hàng vạn hạt minh châu lấp lánh.

Té ra hai người đã chạy trong một khoảng thời gian khá lâu, vừng thái dương đã mọc lúc nào không hay.

Lam Ngọc Đường giơ tay trỏ ngọn núi cao ẩn hiện phía trước nói:

- Dãy Tuyết Phong ở trước mặt kia rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong đang chờ tại hạ ở đó phải không?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Xin miễn thứ cho tại hạ không thể nói được.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt không hỏi nữa.

Lam Ngọc Đường đột nhiên ngồi xuống vận khí điều tức.

Nguyên gã chạy một hồi lâu đã thấm mệt. Gã biết rõ Tiêu Lĩnh Vu quyết không ám toán gã khi chưa tìm thấy Bách Lý Băng nên gã rất yên tâm.

Nhưng Tiêu Lĩnh Vu lại chẳng thể không phòng bị, chằng chạy ra gốc cây các đó chừng hai trượng, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng nghe tiếng vó ngựa vọng lại. Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra thì thấy kỵ mã là một hán tử nhỏ tuổi, toàn thân mặc áo đen.

Người kỵ mã đến trước mặt Lam Ngọc Đường đột nhiên dừng lại. Hắn kính cẩn xuống ngựa thi lễ, nói mấy câu.

Lam Ngọc Đường lẩm nhẩm gật đầu và đáp lại vài lời.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi cách xa quá nên không nghe rõ hai người nói những gì.

Hán tử áo đen lại nhảy lên ngựa xoay mình đi ngay.

Lam Ngọc Đường chờ hắn đi xa rồi mới lớn tiếng gọi:

- Tiêu huynh! Chúng ta lên đường thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ biết nghe theo Lam huynh.

Lam Ngọc Đường liền rảo bước đi trước dẫn đường. Dường như trong lòng gã căm hận Tiêu Lĩnh Vu đến cực điểm, dọc đường không quay lại ngó chàng lần nào.

Đi chừng mười dặm, Lam Ngọc Đường dừng lại trước một căn nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu bây giờ mới hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Lam huynh! Đây là đâu?

Lam Ngọc Đường vẫn không ngảnh đầu lại, gã đáp:

- Đây là nơi ăn uống. Tiêu huynh đi nhiều đường đất như vậy chẳng lẽ không đói bụng?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy trước căn nhà gianh có hai cây nhỏ liền lưu lại ám ký trên thân cây rồi đi theo Lam Ngọc Đường vào nhà.

Gian nhà gianh này cũng thông thường, chẳng có chi khác lạ, nhưng được quét tước rất sạch sẽ.

Trong sảnh đường bày một chiếc bàn bát tiên để trà thơm cùng đồ điểm tâm.

Lam Ngọc Đường ngồi xuống cất tiếng hỏi:

- Có ai ở đây không?

Một thiếu nữ “dạ” một tiếng rảo bước đi ra.

Lam Ngọc Đường hắng dặng một tiếng rồi đọc câu:

- Kim mộc thủy hỏa thổ, đông phương đệ nhất nhân.

Thiếu nữ mình mặc áo xanh, mi thanh mục tú, nhìn Lam Ngọc Đường thi lễ hỏi:

- Tôn giá là Tam đại gia?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Phải rồi! Bọn ta đang đói bụng, lấy rượu thịt ra đây mau.

Thiếu nữ “dạ” một tiếng lật đật trở gót đi ngay. Chỉ trong khoảnh khắc đã bày rượu thịt lên bàn.

Lam Ngọc Đường tự rót rượu cho mình rồi lạnh lùng nói:

- Tiêu huynh có thể gặp Bách Lý cô nương trước lúc mặt trời lặn. Nếu Tiêu huynh bản lãnh hơn đời thì có thể đoạt được ngay cô ta. Bây giờ hãy ăn uống một chút để lấy sức.

Tiêu Lĩnh Vu sợ trong thức ăn có độc liền đáp:

- Tại hạ không đói. Xin Lam huynh cứ tùy tiện.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu Lam huynh chưa đói lắm thì nên thận trọng một chút.

Lam Ngọc Đường ban đầu không khỏi sửng sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt gã cười khanh khách hỏi:

- Phải chăng Tiêu huynh sợ trong rượu thịt có chất độc?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong là người nham hiểm, tại hạ chẳng dám nói quyết trong rượu thịt có chất độc hay không.

Lam Ngọc Đường thò tay vào bọc lấy ra một cái trâm ngà dúng vào rượu cùng đồ ăn để thử rồi cười nói:

- Tiêu huynh thật quá lo xa.

Rồi gã ngồi ăn uống tự nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu tuy cũng đói bụng nhưng cố nhẫn nại không chịu ăn uống.

Lam Ngọc Đường ăn xong đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không ăn uống, sức lực cũng kém đi. Chàng đi qua một nhà nông liền vào mua mấy tấm bánh để ăn cho đỡ đói.

Lam Ngọc Đường liếc mắt ngó chàng cất giọng mai mỉa:

- Xem chừng Tiêu huynh cũng sợ chết lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao Lam huynh lại nói vậy?

Lam Ngọc Đường hỏi lại:

- Tiêu huynh không dám ăn uống vì sợ chết vì trúng độc chứ gì.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong khống chế thuộc hạ bằng cách hạ độc, không ai giả được trừ phi dùng đến thuốc giải của hắn. Lam huynh bất tất phải lo cho tại hạ mà nên tự lo cho mình trước.

Lam Ngọc Đường nghe lời cảnh cao của Tiêu Lĩnh Vu không khỏi chấn động tâm thần. Mặt gã lộ vẻ kinh hãi nhưng rồi bình tĩnh được ngay, cười lạt đáp:

- Trước khi chưa giết được Tiêu đại hiệp, tại hạ chắc Thẩm Mộc Phong chưa hạ độc thủ đối với tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ nói thế là hết lời. Nghe hay không là tùy ở nơi Lam huynh.

Lam Ngọc Đường cũng không nói gì nữa, tiếp tục cất bước.

Hai người đi chừng một canh giờ nữa thì đến chân núi. Lam Ngọc Đường quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Tới nơi rồi.

Nói rồi gã rảo bước lên núi, Tiêu Lĩnh Vu theo sau.

Đi chừng mấy chục trượng, Lam Ngọc Đường rẽ qua mé hữu. Trong đám lá cây che khuất thấp thoáng có ánh lửa đỏ.

Tiêu Lĩnh Vu đi tới trước căn nhà ngói thấy trên biển đề bốn chữ “ Vô Ngã Tiểu Trúc”. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

“Không biết vị cao nhân nào tới tu ở đây rồi bị Thẩm Mộc Phong chiếm đoạt tiểu am?” Lam Ngọc Đường giơ tay lên đập vào cửa ba cái, cánh cửa liền kẹt mở.

Một lão già lưng gù đứng đó, hiển nhiên là Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong đứng giữa, bên tả là một nhà sư khoác áo cà sa bằng vải vàng, bên phải là Kim Hoa phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp mở miệng thì Thẩm Mộc Phong đã cất tiếng:

- Tiêu huynh đệ! Lão phu hi vọng anh em ta nói chuyện một cách hòa hợp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiêu mỗ muốn biết Thẩm đại trang chúa định đối phó với Tiêu mỗ bằng cách nào?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Trong nhà đã chuẩn bị đầy dủ cơm rượu. Mời Tiêu huynh đệ nhập tiệc ăn uống rồi sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu không chờ Thẩm Mộc Phong mời đến lần thứ hai, chàng cất bước đi trước vào sảnh đường.

Quả nhiên trong nhà đã bày sẵn chân hào mỹ tửu.

Thẩm Mộc Phong khẽ nói:

- Tiêu huynh đệ tùy ý lựa chọn lấy chỗ ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi tiến lại ngồi thủ vị.

Thẩm Mộc Phong ngồi vào vị trí chủ nhân. Nhà sư áo vàng ngồi mé tả, Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường ngồi mé hữu.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đeo bao tay vào. Chàng vận khí đề phòng, lẳng lặng không nói nửa lời.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch rồi cười nói:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ ăn uống một chút nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm đại trang chúa có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra đi. Tại hạ không đói bụng. Phần thịnh soạn này xin tâm lãnh là đủ.

Thẩm Mộc Phong bật cười hai tiếng khô khan rồi nói:

- Dường như Tiêu huynh đệ đối với ta vẫn giữ một thành kiến sâu xa?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Thẩm đại trang chúa dạy quá lời.

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi:

- Bách Lý cô nương hiện ở đâu? Thẩm đại trang chúa có điều kiện gì mới để cho cô ta dời khỏi đây?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bách Lý cô nương không ở đây. Nhưng y rất bình yên, không bị tổn thương chút nào. Chỉ cần Tiêu huynh đệ ưng chịu với ta một điều kiện... Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Điều kiện thế nào? Phải chăng đại trang chúa dẫn dụ tại hạ tới đây để bức bách tại hạ phải chịu điều kiện?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Không phải thế! Những điều ta nói ra nghe hay không là tùy ở Tiêu huynh đệ, chẳng có điều chi bức bách hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Xin Thẩm đại trang chúa nói ra cho biết là điều kiện gì?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Giản dị lắm! Chỉ cần Tiêu huynh đệ đồng ý rút lui khỏi giang hồ đừng chống đối tiểu huynh

nữa là xong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Thế cũng được. Nhưng đành phiền đại giá Tiêu huynh đệ đi cứu Bách Lý Băng cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn người hỏi:

- Bốn vị chuẩn bị quần công tại hạ chăng?

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp:

- Làm gì có chuyện đó. Những vị ngồi đây đều là những cao nhân. Dù võ công Tiêu huynh đệ có cao thâm đến đâu thì bọn ta cũng không quần công để đối phó với Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu cười khảy hỏi:

- Lấy một chọi một nhưng dùng phép Xa luân chiến chứ gì?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Cũng không phải đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu vậy thì Thẩm đại trang chúa cho từng người ra đối phó với Tiêu mỗ.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tiêu huynh đệ chỗ nào cũng khiêu chiến với ta. Ta chắc rằng cơ hội đó một ngày kia sẽ đến với Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm đại trang chúa bắt Bách Lý Băng đem đi là để đối phó với Tiêu mỗ.

Tiêu mỗ đơn thương độc mã đến đây, dấn mình vào hiểm địa. Thẩm đại trang chúa đã bố trí thiên la địa võng mà bữa nay không giết được Tiêu mỗ thì e rằng sẽ thành mối hận ngàn thu.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tiểu huynh có hạ sát Tiêu huynh đệ cũng không muốn tự mình động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn nhà sư áo vàng, Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường rồi nói:

- Thẩm đại trang chúa không thân hành ra tay thì định sai ai trong ba vị này đối phó với Tiêu mỗ?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Ba vị này đều là cao tân của Thẩm mỗ, khi nào Thẩm mỗ lại để các vị liều mạng thay mình?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu vậy thì trong Vô Ngã tiểu trúc này còn có mai phục khác nữa.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Mấy trăm hắc y võ sỹ ở Bách Hoa sơn trang còn chưa vây hãm được Tiêu đại hiệp thì ở đây dù có bố trí phục binh e rằng cũng chẳng làm gì nổi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Vậy Thẩm đại trang chúa còn bố trí những mai phục thâm độc nào xin nói cho hay?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Từ đây đi vào sâu chừng mười dặm là đến một hang núi. Chỗ hang núi đó chính là nơi giam hãm Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thẩm đại trang chúa bố trí mai phục ở hang núi đó rồi dẫn dụ Tiêu mỗ sấn vào cứu người ư?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Chính là thế đó. Thẩm mỗ bố trí trong hang núi tám chặng mai phục. Tiêu đại hiệp mà phá được tám chặng đó mới có thể cứu được Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu nhún vai nói:

- Thẩm đại trang chúa có biết thân thế Bách Lý Băng cô nương không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả là gia phụ y.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dưới trướng Bắc Thiên Tôn Giả cũng nhiều cao thủ chẳng kém gì Bách Hoa sơn trang. Nếu Bách Lý cô nương mà bị tổn thương thì Thẩm đại trang chúa sẽ có thêm một tay kình địch.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp:

- Cái đó Thẩm mỗ đã có cách gieo vạ, Tiêu huynh đệ bất tất phải quan tâm.

Hắn đảo mắt nhìn nhà sư áo vàng thủng thẳng nói:

- Tiêu huynh đệ có nhận biết vị hòa thượng này không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ chưa từng quen mặt. Thẩm đại trang chúa có thể giới thiệu cho Tiêu mỗ biết được chăng?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Dĩ nhiên là được. Đây là Thập Phương đại sư, vị cao tăng thủ tịch Đạt Ma viện ngày trước.

Hắn đảo mắt giới thiệu Tiêu Lĩnh Vu với nhà sư:

Vị này là Tiêu đại hiệp lừng danh trong võ lâm hiện nay.

Thập Phương đại sư chắp tay mỉm cười nói:

- Bần tăng ngưỡng mộ đại danh của Tiêu đại hiệp đã lâu. Bữa nay hạnh ngộ thật là may mắn.

Tiêu Lĩnh Vu lãnh đạm đáp:

- Phái Thiếu Lâm trước nay đều được đồng đạo coi là núi Thái Sơn, là sao Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên. Tại hạ không dám với cao... Thập Phương đại sư cười nói:

- Đó là đồng đạo võ lâm có ý đền cao tệ phái. Bần tăng là đệ tử phái Thiếu Lâm rât lấy làm vinh hạnh.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Đã là đệ tử phái Thiếu Lâm thì bất cứ ai cũng có thể hãnh diện với thiên hạ, nhưng riêng một mình đại sư thì dường như không nên khoe khoang lỗ miệng.

Thập Phương đại sư hơi đổi sắc mặt, thu nụ cười lại. Nhưng lão vẫn không nổi giận, lạnh lùng nói:

- Tiêu đại hiệp nóng nảy quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đối với nhân vật như đại sư tại hạ bất tất phải dùng lời tử tế.

Thập Phương đại sư cười lạt không nói gì nữa.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Tiêu huynh đệ! Xem chừng huynh đệ ta khó lòng có cơ hội hợp tác được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Có chứ! Tại hạ chỉ cần Thẩm đại trang chúa phế bỏ ý niệm mưu đồ bá nghiệp là tại hạ nguyện ý thay mặt đại trang chúa đứng ra giải quyết với đồng đạo võ lâm.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Cái đó Thẩm mỗ tưởng nên chờ sau khi Tiêu huynh đệ giải cứu được Bách Lý cô nương rồi hãy bàn tới.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi:

- Đường đi thế nào, xin Thẩm đại trang chúa hãy cho biết.

Thẩm Mộc Phong hỏi lại:

- Tiêu huynh đệ không ăn uống gì ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không đói bụng, bất tất phải ăn uống.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu đại hiệp đã nóng lòng vì Bách Lý cô nương, tại hạ cũng không tiện miễn cưỡng.

Chương 79 - Tiêu lĩnh vu vượt qua mai phục

Thẩm Mộc Phong nói rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Lam Ngọc Đường, Kim Hoa phu nhân, Thập Phương đại sư cũng đứng dậy đi theo. Tiêu Lĩnh Vu ra sau cùng.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chúng đa đi đường tắt cho lẹ.

Hắn cười ha hả nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ cũng có nhiều tay viện thủ đi theo.

Đường lên vách núi dựng đứng, tuy có rất nhiều cây tùng để bám víu nhưng cũng nguy hiểm vô cùng.

May ở chỗ đây toàn tay khinh công trác tuyệt nên trèo lên cũng dễ dàng.

Lên tới đỉnh núi nhìn về phía sau toàn là vực sâu ngoằn ngoèo lọt giữa những dẫy núi.

Thẩm Mộc Phong trỏ xuống vực thẳm nói:

- Tiêu huynh đệ theo những hang núi này mà đi, vượt qua được tám chặng mai phục là gặp được Bách Lý Băng cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn xuống hang thẳm nghĩ thầm:

- "Đường đi dưới hang sâu kia e còn nguy hiểm hơn lối lên tuyệt đỉnh này" Chàng cất tiếng hỏi:

- Thẩm đại trang chúa! Tại hạ tin thế nào được lời nói của đại trang chúa?

Thẩm Mộc Phong lẩm nhẩm gật đầu đáp:

- Tiêu huynh đệ hỏi vậy là phải lắm. Nhưng hiện thời huynh đệ ở vào tình thế không thể hỏi ta được nữa. Ta mà trả lời huynh đệ chỉ vì nghĩ tới mối giao tình ngày trước.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Nếu không có bằng chứng nào chứng minh được Bách Lý Băng ở tận đầu hang thẳm kia và vẫn bình yên thì Tiêu mỗ khi nào chịu mạo hiểm. Đại trang chúa có bố trí bao nhiêu mai phục cũng bằng vô dụng.

Lam Ngọc Đường bỗng xen vào:

- Thực ra bọn tại hạ mà dùng sức bốn người giết các hạ thật dễ như trở bàn tay.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn người nói:

- Dù tại hạ không địch nổi bốn vị liên thủ cùng nhau nhưng muốn phá vòng vậy bỏ đi cũng

chẳng khó gì. Bốn vị không tin thì cứ thử coi.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Cái đó tại hạ tin rồi. Tiêu huynh đệ thật sự có thể phá vây bỏ đi được.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ đưa ra điều kiện đó, tại hạ cũng đã nghĩ tới. Dĩ nhiên Tiêu huynh đệ phải biết chắc Bách Lý Băng cô nương còn sống và hiện ở dưới đáy hang mới chịu mạo hiểm.

Hắn lại hỏi:

- Tiêu huynh đệ có nhận được bút tích của Bách Lý Băng cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ nhận được.

Thẩm Mộc Phong lại nói:

- Một khoản bút tích e chưa đủ bằng cớ. Hay hơn hết là Tiêu huynh đệ đòi một tín vật bỏ vào phong thơ. Tín vật đó càng bí mật càng hay. Người ngoài không biết thì dĩ nhiên Thẩm mỗ không thể nguỵ tạo được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ muốn được coi chiếc vòng tai mà Bách Lý Băng thường đem theo bên mình.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm!

Hắn vẫy tay một cái, một đại hán áo xám tay cầm chiếc lồng chim chạy tới.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Con chim câu này sẽ đem thư đến chỗ Bách Lý Băng. Ngươi viết thơ bảo cô đưa cho một chiếc vòng tai rồi buộc thư vào cánh thả đi.

Đại hán dạ một tiếng rồi cởi cái bọc trên lưng lấy ra văn phòng tứ bảo, viết thơ xong đưa cho Thẩm Mộc Phong coi lại.

Hắn mở lồng trúc buộc thơ vào cánh chim câu rồi tung lên cho nó bay đi.

Mọi người ngồi cồ chừng một giờ quả nhiên thấy con chim câu bay trở về.

Hán tử áo xám huýt một tiếng còi, con chim câu trắng bay xuống đậu lên tay gã.

Hán tử lấy phong thơ buộc trên cánh chim câu kính cẩn trao cho Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong nắm bao thơ chau mày hỏi:

- Tại sao lại không thấy vòng tai?

Hán tử áo xám đáp:

- Tiểu nhân đã viết rõ trong thơ.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có thể cho tại hạ coi thơ được chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tiêu huynh đệ cứ tự tiện.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy phong thơ mở ra coi thấy viết:

- "Tiểu muội vẫn bình yên, lúc bị bắt chưa kịp đeo vòng tai" Đúng là bút tích của Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy không hiểu thơ viết cho Bách Lý Băng viết những gì, nhưng chàng coi tự tích thư phúc đáp thì đúng là Bách Lý Băng hãy còn sống.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tại sao trong phong thơ không gửi kèm vòng tai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khi bị bắt y không đeo vòng, dĩ nhiên không thể bỏ vào trong bao thơ.

Thẩm Mộc Phong cười hỏi:

- Tiêu huynh đệ định bao giờ tiến vào hang núi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đi ngay bây giờ.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay nói:

- Miễn cho Thẩm mỗ khỏi tiễn chân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không dám!

Chàng đứng dậy đề khí chạy xuống núi.

Thẩm Mộc Phong lớn tiếng dặn theo:

- Tiêu huynh đệ! Nếu bất hạnh mà huynh đệ bị thương hay tự lượng sức mình không đủ mà muốn gặp tiểu huynh thì cứ bảo họ một tiếng là tiểu huynh tới ứng hậu ngay.

Tiêu Lĩnh Vu vừa chạy vừa đáp:

- Thẩm đại trang chúa cứ yên tâm. Nếu Tiêu mỗ không cứu được Bách Lý Băng cô nương thì đại trang chúa dù không thấy người Tiêu mỗ cũng còn thấy xác.

Thẩm Mộc Phong thở dài hỏi:

- Tiêu huynh đệ! Tiêu huynh đệ không nhậy thấy như vậy là quá cố chấp ư?

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, chàng ra sức chạy nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã đến cửa hang.

Cửa hang ở giữa hai vách núi dựng đứng, rộng chừng bảy tám thước. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn xa thấy càng vào trong càng rộng rãi.

Chàng nhìn không thấy lối đi, hiển nhiên nơi đây ít người qua lại.

Trong hang núi cỏ dại mọc đầy xen lẫn những loài hoa đua nở.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước vào, tiện tay chàng bẻ một cành cây cầm tay.

Chàng đã từng vào Đoạn Hồn Nhai ở núi Nam Nhạc là nơi hiểm địa đầy rắn độc nên trong hang núi này dù có độc xà ác thú chàng cũng chẳng quan tâm. Thẩm Mộc Phong đã cho chàng hay trong hang núi có tám chặng mai phục, chàng không hiểu hắn phân phái cao thủ tập kích hay bố trí cơ quan.

Tiêu Lĩnh Vu vào sâu hơn chừng hai chục trượng vẫn chưa thấy mai phục xuất hiện. Chàng không khỏi động tâm tự nhủ:

- "Không hiểu hang núi này dài bao nhiêu? Phải mất bao lâu mới đến tận cùng? Hắn nói có tám chặng mai phục cần phải phá đi hết nhưng mục đích của ta là đi cứu người chứ không phải là có ý chiến đấu với họ, miễn sao là ta chạy được qua là thôi." Chàng qua mây khúc quanh, cảnh vật đột nhiên biến đổi, chàng thấy những cây tùng lùn thấp chắn đường, cỏ cao ngập ngang lưng. Thật là một quang cảnh hoang lương.

Hang núi này quanh co, mỗi đoạn cảnh vật đều khác nhau.

Tiêu Lĩnh Vu bị cây tùng cản đường, chàng liền đề khí thi triển khinh công Thảo thượng phi đi trên cành cây ngọn cỏ.

Đoạn này chỉ dài chừng mười mấy trượng lại chuyển qua một khúc quanh rồi đột nhiên xuống dốc.

Tiêu Lĩnh Vu phi thân nhảy xuống. Chàng thở phào một tiếng nhìn cảnh vật trước mắt thì thấy những tảng đá lớn nhỏ mọc lô nhô, bất giác chàng lẩm bẩm:

- "Ta đã vào sâu đến gần mười dặm sao chưa thấy một chạng mai phục nào?" Đột nhiên có tiếng người vọng lại:

- Khinh công trác tuyệt! Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng người bỗng phấn khỏi tinh thần, chàng đáp:

- Phải rồi! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu. Các hạ là ai? Sao không ra đây hội diện?

Sau tảng đá lớn có bóng người thấp thoáng. Một lão già râu tóc bạc phơ xuất hiện trên tảng đá lớn.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn lão già thân thể to lớn, sắc mặt hồng hào. Chàng chắp tay hỏi:

- Lão trượng có thể cho tại hạ biết đại danh được chăng?

Lão già cười mát đáp:

- Lão phu là Đặng Luân, đã ẩn cư mấy chục năm, e rằng những người võ lâm hiện nay ít ai nhận ra được lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- "Thẩm Mộc Phong quả nhiên có thủ đoạn kinh người, không hiểu hắn dùng phương pháp gì mà lôi cuốn cả những người đã qui ẩn lâu năm còn trở lại giang hồ để hắn thu dụng?" Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi:

- Lão trượng đã qui ẩn, sao còn tái xuất giang hồ, dấn thân vào chốn thị phi?

Đặng Luân chậm rãi đáp:

- Lão phu chịu lời yêu cầu khẩn khoản của Thẩm đại trang chúa, chẳng thể cáo từ đành hạ sơn giúp y một tay.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm khắc hỏi:

- Lão tiền bối có biết hành vi của Thẩm Mộc Phong thế nào không? Sao lão tiền bối không di dưỡng tuổi già chốn lâm tuyền, lại còn trùng xuất giang hồ giúp kẻ ác làm điều hung dữ?

Đặng Luân cười lạt hỏi lại:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi có biết nói thế là can thiệp vào chuyện người ta một cách quá nhiều không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhận thấy Đặng lão tiền bối bề ngoài không giống kẻ cùng hung cực ác nên có đôi lời phải chăng, mong rằng lão tiền bối đến bờ vực thẳm còn kịp dừng ngựa lại.

Đặng Luân hỏi:

- Nếu lão phu không chịu nghe lời khuyến cáo của ngươi thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta đành trông vào võ công để quyết sinh tử.

Đặng Luân thở dài nói:

- Dường như Thẩm đại trang chúa rất coi trọng ngươi, nhất định bản lãnh ngươi có chỗ phi thường. Lão phu không trách ngươi cuồng ngạo. Ngươi hãy động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Được rồi! Lão tiền bối định tỷ đấu bằng quyền chưởng hay binh khí?

Đặng Luân đáp:

- Binh khí của lão phu ở trong tay áo. Bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng được.

Hay hơn hết là ngươi lấy binh khí ra.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí vọt lên gần chỗ Đặng Luân đứng trên tảng đá lớn. Miệng chàng hỏi:

- Tại hạ coi lão tiền bối cũng không phải hạng tồi bại. Hy vọng sau một phen tỷ đấu lão tiền bối sẽ tỉnh ngộ mà sửa đổi lỗi lầm.

Đặng Luân thấy thân pháp Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên chỗ mình đứng thì vừa tức giận vừa khâm phục, nghĩ thầm:

- "Thằng lỏi này nhỏ tuổi mà lớn mật vô cùng. Vừa ra tay gã đã định tranh thủ vị".

Lão vung chưởng đánh tới trước mặt chàng.

Phát chưởng này đường đường chính chính, tuyệt không có chỗ dụng tâm.

Hiển nhiên lão trông vào thực lực để tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chí đầu ngón chân vào đá núi, vung tay mặt đón tiếp thế chưởng của Đặng Luân.

Bỗng nghe đánh "sầm" một tiếng chấn động, Tiêu Lĩnh Vu bị đẩy nghiêng người đi rớt xuống. Nhưng chân chàng vừa chạm đất lại mượn sức tung mình nhảy lên tảng đá núi.

Đặng Luân tiếp Tiêu Lĩnh Vu một chưởng cũng cảm thấy cánh tay tê chồn.

Lão không khỏi ngẩn người kinh hãi. Nhưng lão trấn tĩnh ngay, cười khanh khách nói:

- Tiêu đại hiệp quả danh bất hư truyền.

Lão vừa nói vừa vung chưởng đánh ra.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí, lại thẳng thắng đón tiếp một chưởng nữa.

Thế chưởng này của Đặng Luân trầm trọng hơn thế trước, nhưng vị trí của Tiêu Lĩnh Vu cũng chắc chắn hơn. Lần này chàng chỉ lùi lại một bước chứ không bị hất xuống.

Đặng Luân lấy làm kỳ, lão chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp đã thẳng thắng ngạnh tiếp hai chưởng của lão phu thì coi như đã qua được cửa quan này.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Đặng Luân đầy vẻ chính khí, chàng biết là lão phải giúp cho Thẩm Mộc Phong cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Chàng chậm rãi nói:

- Tiền bối phát chưởng lại lần nữa đi.

Đặng Luân lẩm nhẩm gật đầu đáp:

- Thái độ của Tiêu đại hiệp khiến cho người ta phải khâm phục. Phát chưởng này lão phu vận

hết công lực, Tiêu đại hiệp nên cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão tiền bối cứ tùy tiện động thủ. Tại hạ có chết dưới chưởng của lão tiền bối cũng không oán hận.

Đặng Luân hít mạnh một hơi chân khí, từ từ phóng chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- "Té ra lão muốn tỷ thí nội lực với ta".

Chàng cũng từ từ giơ tay mặt đón tiếp, hai chưởng đụng nhau.

Chỉ trong khoảnh khắc Đặng Luân đã toát mồ hôi trán thành giọt nhỏ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trên đỉnh đầu cũng bốc ra một luồng nhiệt khí.

Hai người tỷ đấu trong khoảnh khắc, Đặng Luân đột nhiên nới tay lùi lại năm bước.

Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này mà đả thương Đặng Luân thì rất có cơ hội thành công, nhưng chàng dừng tay lại, đứng yên không nhúc nhích, đồng thời thu nội lực về.

Đặng Luân nói:

- Mời Tiêu đại hiệp đi thôi. Lão phu không phải là đối thủ của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Đa tạ lão tiền bối đã có lòng nhân nhượng.

Tiêu Lĩnh Vu liền phóng chân chạy về phía trước.

Chàng chuyển qua hai khúc quanh nữa, hang núi lại thu nhỏ lại chỉ còn chừng hai trượng.

Tại chỗ hang núi nhỏ hẹp này có bốn đại hán cầm đơn đao đứng thành hàng chữ nhất.

Bốn đại hán đều che mặt bằng vải đen, mình cũng mặc áo đen.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn bốn đại hán, tiện tay chàng bẻ hai cành tùng. Một cành cứng rắn, một cành lại mềm oặt.

Bốn đại hán áo đen giương tám con mắt lên nhìn chàng, chẳng động tĩnh gì.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Bốn vị che mặt chắc là đã làm nhiều chuyện đáng hổ thẹn nên không dám trường mặt ra với người đời?

Bốn đại hán vẫn chẳng nói năng gì, đều giơ đơn đao lên.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày lớn tiếng quát:

- Bốn vị không biết nói, phải chăng đều mắc bệnh câm?

Bốn người vẫn không trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận vung cành tùng đánh xuống.

Bốn đại hán liền chuyển động phương vị, tay cầm đơn đao theo thứ tự đâm ra.

Chỉ trong nháy mắt đao quang lấp loáng từ bốn phía đánh vào.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, miệng lầm bẩm:

- Đao trận quả nhiên lợi hại!

Chàng vung cành cây tùng lên đỡ gạt. Chỉ trong khoảnh khắc hai cành tùng trong tay chàng đã bị đao hớt đứt quá nửa.

Đao quang mỗi lúc một lợi hại, giao nhau thành một tấm lưới dày đặc bao vây lấy Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- "Nếu ta còn chống đỡ với chúng bằng cách này thì dù có phá được đao trận của bọn chúng cũng mất nhiều thời gian. Ta cần tốc chiến để cứu Băng Nhi ra" Chàng liền bỏ cành cây đi. tay mặt thi triển Đàn Chỉ thần công. Hai tiếng veo véo rít lên đẩy bật hai thanh đao ra. Tay trái gạt thanh đao thứ ba ra, đồng thời chàng vọt mình lên để tránh chiêu đao tập kích từ phía sau.

Lúc chàng tung mình lên, tay trái thò vào bọc rút thanh đoản kiếm ra.

Bốn đại hán lập thành đao trận bám sát Tiêu Lĩnh Vu. Lúc chàng tung mình vọt lên, bốn người cũng vọt theo. Đơn đao của chúng bẫn giữ bốn phương vị đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu liền thi triển Thiên cân truỵ hạ mình xuống rất mau.

Chân vừa chạm đất, chàng liền chí đầu ngón chân vọt đi như tên bắn.

Bốn thanh đao đâm vào khoảng không, bốn đại hán áo đen che mặt cũng lập tức thu chân khí vào huyệt đan điền hạ thân xuống.

Động tác bốn người này hành động phối hợp với nhau đã tới chỗ tuyệt diệu.

Lúc nhảy lên cũng như lúc nhảy xuống vẫn giữ nguyên trận thế không hề rối loạn.

Bốn người thấy Tiêu Lĩnh Vu đã vọt ra xa ngoài một trượng liền đề khí rượt theo.

Bất luận đao trận bốn người này có kỳ diệu đến đâu thì lúc chạy rượt theo địch nhân cũng không thể giữ nguyên thế trận được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Nếu ta không nhân lúc này mà chế phục bọn chúng để đối phương rượt theo lập lại thế trận thì e rằng khó bề đối phó" Chàng liền thủ đoản kiếm trong tay, giả vờ chạy chậm lại.

Đại hán chạy trước đuổi kịp liền phóng đao đâm vào sau lưng Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay lại quét ngang một cái. Hàn quang vụt loé lên, thanh đoản kiếm đã gạt

trúng đơn đao. Đồng thời tay chàng phát huy Tu La chỉ lực.

Một dây chỉ phong bắn trúng huyệt đạo trên đùi đại hán. Hắn đang đà lao tới rồi té huỵch xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đánh một đòn thắng thế liền xoay mình nhảy lại đón đánh đại hán thứ hai.

Đại hán này thấy đồng bạn đi trước đột nhiên gã lăn ra không khỏi ngẩn người.

Tiêu Lĩnh Vu liền nhân lúc chớp nhoáng này ra chiêu tấn công. Đại hán này liền giơ đao lên đỡ.

“Choang” một tiếng rùng rợn, thanh đao trong tay hắn đã bị chặt đứt.

Tiêu Lĩnh Vu vung chân đá trúng đầu gối đại hán, hắn đau quá không đi được nữa phải dừng lại.

Đại hán đi sau liền vấp phải đại hán thứ hai.

Tiêu Lĩnh Vu liền phóng Tu La chỉ lực điểm trúng hai đại hán kia.

Thế là cả bốn đại hán đều mất sức kháng cự.

Tiêu Lĩnh Vu xoay mình bước đi hai bước. Bỗng chàng đổi ý quay lại đỡ bốn người dậy, điểm vào huyệt đạo tứ chi rồi đem cả bốn người dấu vào sau tảng đá lớn.

Chàng muốn lột tấm khăn đen che mặt bốn đại hán nhưng rồi đột nhiên chàng thu tay về, trở gót bước đi.

Tiêu Lĩnh Vu vượt qua được hai chặng mai phục, bất giác chàng cảm thấy đởm khí tăng lên rất nhiều, miệng lẩm bẩm:

- Nếu tám chặng mai phục của Thẩm Mộc Phong đều tương tự thế này thì ta có thể vượt qua một các dễ dàng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã chuyển qua một khúc quanh. Một luồng gió hôi tanh thổi tới khiến chàng cảm thấy buồn nôn khôn tả.

Chàng ngẩng đầu trông ra thì thấy hàng trên một đám cỏ thấp có đến ngàn con rắn độc, lớn nhỏ đủ cỡ coi rất khủng khiếp.

Giữa đống rắn độc một gã thiếu niên áo xanh ngồi xếp bằng nhắm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu nhận ra gã thiếu niên này chính là tên đã đẩy chàng xuống vực thẳm trên núi Vu Sơn. Năm trước vì tìm thuốc giải cứu Nam Cung Ngọc, trở lại Vu Sơn cũng đã gặp lại và đã động thủ với gã.

Chương 80 - Tiêu lĩnh vu vào la hán trận

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã gặp người áo xanh này hai lần mà vẫn chưa hiểu lai lịch gã, chỉ biết phụ thân gã có quen biết Vân Di.

Vì chung quang người áo xanh trong vòng hai trượng toàn là rắn độc nên Tiêu Lĩnh Vu không sao tiến lại được. Chàng dừng bước lại nói:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu xin tham kiến tôn giá.

Người áo xanh từ từ mở mắt ra nói:

- Thẩm Mộc Phong bảo Tiêu đại hiệp vào cung cấm lấy được tiêu pháp của Tiêu Vương Trương Phóng. Chẳng hiểu có thật hay không?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- “Ai cũng xưng hô Thẩm Mộc Phong bằng Thẩm đại trang chúa mà gã này gọi thẳng tên thì hiển nhiên gã không sợ mà cũng chẳng kính trọng gì Thẩm Mộc Phong. Vậy cuộc hợp tác giữa hai người này tất có điều kiện.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp:

- Đúng thế!

Người áo xanh cười lạt nói:

- Nếu vậy thì nhất định võ công Tiêu đại hiệp so với hai năm trước còn cao thâm hơn nhiều?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ tiến bộ đôi chút, không đáng gọi là cao thâm.

Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí nói tiếp:

- Tiêu Lĩnh Vu này đã được biết các hạ từ sáu năm trước...

Thiếu niên áo xanh ngắt lời:

- Bởi lần ấy ta chưa hạ sát các hạ mà thành cái họa ngày nay.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cũng nhờ các hạ đẩy một cái, Tiêu Lĩnh Vu mới có ngày nay.

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Nhưng tình thế bữa nay không giống ngày trước. Lần đầu tại hạ gặp tôn giá thì tôn giá chưa hiểu võ công. Đáng trách là tại hạ lại nổi dạ nhân từ, không nỡ hạ độc thủ để cho tôn giá được toàn mạng...

Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy ngắt lời:

- Các hạ đẩy một người không biết võ công xuống vực sâu muôn trượng mà gọi là lòng dạ nhân từ ư? Tại hạ mà không gặp kỳ tích tất phải tan thây rồi. Cái đó đâu có thể nói là không nỡ hạ độc thủ. Tại hạ không hiểu thế nào mới là độc thủ của các hạ?

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói:

- Nếu như ngày đó ta phóng một chưởng đánh vào lưng các hạ cho đứt hết tâm mạch thì dù có kỳ tích cũng không thể sống mà gặp được.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đáp:

- Bây giờ các hạ có hối hận cũng không kịp nữa.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Bữa nay cũng có một cơ hội vì các hạ không còn Độc Thủ Dược Vương ở đây giúp sức kiềm chế rắn độc cho.

Tiêu Lĩnh Vu tuy bản lãnh cao cường, nhưng ngó thấy hàng ngàn hàng vạn con rắn độc không khỏi phát ngán. Nhưng sự việc đã xảy ra thế này, chàng đành mạnh dạn hỏi:

- Các hạ chuẩn bị xua rắn đối phó với Tiêu mỗ chăng?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Võ công các hạ rất cao thâm, nguyên một thứ rắn độc có khi chưa kiềm chế được. Bất quá bầy rắn độc này chỉ trợ lực cho tại hạ một phần.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Mình không tiêu liệu Thẩm Mộc Phong lại bầy ra Xà trận này nên không đem theo thuốc trị rắn. Vậy muốn qua được cửa này e không phải điều dễ dàng.

Nhưng cũng đành mạo hiểm một phen." Chàng bình tĩnh hỏi:

- Chúng ta đã gặp nhau mấy lần mà Tiêu mỗ chưa hiểu danh tính các hạ...

Người áo xanh lạnh lùng ngắt lời:

- Chúng ta đã không có chuyện kết giao thì hà tất phải xưng tên họ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dù các hạ không chịu báo danh thì mai đây Tiêu mỗ cũng biết.

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Chẳng phải tại hạ sợ các hạ mà không báo danh. Ngày sau các hạ có biết cũng chẳng làm gì. Vả lại bữa nay đến thi thể các hạ cũng bị đàn rắn đớp hết làm gì còn có ngày sau.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm đoản kiếm, tay trái bẻ một cành tùng. Chàng nói:

- Đã thế chúng ta bất tất phải nói nhiều. Mời các hạ động thủ đi.

Thiếu niên áo xanh ngửa mặt cười khanh khách đáp:

- Các hạ hãy đi vào Xà trận rồi chúng ta động thủ. Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ đã biết bữa nay ở vào tình trạng nào rồi. Ta cứ ngồi yên xem các hạ có đi được không?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- "Thế ra gã bức bách ta đi vào Xà trận mới chịu động thủ, khiến cho ta phải phân tâm đối phó với bầy rắn độc, một mặt đề phòng thế công của gã. Cách này quả nhiên tàn độc." Chàng chuyển động mục quang nhìn hình thế hai mặt hang núi. Hang núi này rộng không đầy hai trượng, ngoài cách xông thẳng vào Xà trận chẳng còn cách nào khác để vượt qua.

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ta không có ý trợ giúp Thẩm Mộc Phong, nhưng ta phải đối phó với các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Chỉ vì một người là Khâu Tiểu San...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu các hạ ưng thuận nhường Khâu Tiểu San cho tại hạ thì chúng ta có thể đổi thù ra bạn...

Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả ngắt lời:

- Các hạ nói nhăng gì thế?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ nói toàn lời thành thực và cũng là cơ hội duy nhất cho các hạ được toàn mạng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ muốn lấy Khâu Tiểu San thì có liên quan gì tới Tiêu mỗ?

Chàng đổi giọng nghiêm trang nói tiếp:

- Trước nay tại hạ vẫn kính trọng Khâu cô nương như một vị thiên thần. Nàng đã quyết định thế nào, Tiêu mỗ không bao giờ trái ý.

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói:

- Nhưng Khâu Tiểu San có di thơ của mẫu thân nàng đã nói gả cho các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chưa coi di thư, hoàn toàn không hiểu gì về vụ này.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Chưa hiểu lời Khâu cô nương nói thực hay giả, nhưng nếu các hạ ưng thuận với tại hạ một điều thì có thể đi qua cửa quan này một cách dễ dàng, mà tại hạ còn giúp sức giải cứu Bách Lý Băng. Cả những ân oán ở núi Vu Sơn cũng bỏ đi hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều gì?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Các hạ chỉ cần viết tờ chứng minh giữa các hạ và Bách Lý Băng đã có hôn ước, vậy việc chỉ thị cho Khâu Tiểu San kết duyên cùng các hạ dĩ nhiên phế bỏ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Bách Lý cô nương với tại hạ không có hôn ước gì cả. Còn Khâu tỷ tỷ đã có chủ ý riêng của y. Tiêu mỗ chẳng dám can thiệp vào việc riêng của y, dĩ nhiên không thể thiện tiện tác chủ. Vụ này Tiêu mỗ không sao làm nổi.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Thực ra các hạ chết đi là có thể giải quyết được mọi chuyện. Tại hạ chỉ việc cắt lấy thủ cấp của các hạ đưa cho Khâu Tiểu San coi là nàng đành phế bỏ hôn ước cũ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu các hạ có đủ khả năng lấy được thủ cấp Tiêu mỗ thì dẫu chết cũng không oán hận.

Thiếu niên áo xanh đứng dậy nói:

- Xem chừng cục diện bữa nay chúng ta khó lòng tránh khỏi kết cục kẻ sống người chết..

Gã thò tay vào bọc lấy ra một cái còi trúc, đặt lên miệng thổi hai tiếng chói tai.

Bỗng thấy bầy rắn độc nằm ngổn ngang dưới đất vươn cổ lên tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cầm cành tùng quét mạnh một cái. Những con rắn độc tới gần đều bị hất ra. Mười mấy con trúng đòn không bị đứt khúc giữa thì cũng dập đầu mà chết.

Chàng vốn cho là bầy rắn độc này cực kỳ lợi hại, nhưng thấy mình mới quét một nhát đã thu được kết quả như vậy liền cho rằng chúng khó lòng xông vào cắn mình được, bất giác phấn khởi tinh thần.

Đột nhiên thiếu niên áo xanh lại huýt còi.

Bầy rắn độc nghe hiệu còi liền tung mình nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu xoay mình rất nhanh. Cành tùng trong tay trái lại quét ra.

Những tiếng chan chát vang lên xen lẫn tiếng rắn thở phì phì.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã vận chân khí ra cành cây, uy thế nặng ngàn cân.

Những con rắn bị quét trúng đều đứt mình, dập thân.

Đột nhiên một luồng kình phong xô tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu. Thiếu niên áo xanh đã nhảy xổ lại phóng chỉ điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận quát:

- Lấy khí giới ra! Tại hạ không rảnh để đối chưởng với các hạ.

Chàng vừa nói vừa vung đoản kiếm chém vào ngũ chỉ thiếu niên áo xanh.

Công lực Tiêu Lĩnh Vu hiện nay không phải tầm thường, vận vào lưỡi kiếm uy thế mãnh liệt kinh người.

Thiếu niên áo xanh không ngờ võ công Tiêu Lĩnh Vu tiến triển tới trình độ này. Gã chấn động tâm thần, tung mình né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã cầm còi chỉ huy bầy rắn rất linh nghiệm liền nghĩ thầm:

- "Nếu mình còn lẩm quẩn chiến đấu với gã thì chỉ có hại chưa chẳng lợi gì".

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng tung mình, múa kiếm hộ thân xông tới.

Thiếu niên áo xanh không ngờ thế công của Tiêu Lĩnh Vu lợi hại như vậy, gã không kịp rút binh khí, vội vàng né tránh sang một bên, đồng thời phóng chưởng đánh ra.

Tiêu Lĩnh Vu chống cành tùng xuống đất, tung mình lên không hơn trượng né khỏi thế chưởng của gã.

Thiếu niên áo xanh quát to một tiếng. Gã vươn tay trái chụp một con rắn độc liệng tới rồi vung hữu chưởng đánh tới.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu không có ý ham chiến. Tay mặt chàng huy động đoản kiếm chặt đứt con rắn độc liệng tới. Chàng hạ thấp vai bên trái xuống, vận cương khí chịu đựng phát chưởng.

Chưởng kình rất mạnh làm Tiêu Lĩnh Vu cơ hồ tối tăm mặt mũi. Chàng vội mượn lực đạo của thế chưởng vọt mình lộn đi ra xa ba trượng.

Chàng lại chống cành tùng xuống đất tung mình đi cái nữa, thế là đã ra khỏi Xà trận.

Thiếu niên áo xanh nóng nẩy quát:

- Tiêu Lĩnh Vu! Sao tôn giá không cùng ta quyết một trận tử chiến?

Tiêu Lĩnh Vu cươi ha hả đáp:

- Hậu nhật còn dài. Sau này có dịp gặp lại quyết một trận sinh tử cũng chưa muộn. Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Miệng nói, người chàng vẫn tiếp tục vọt đi. Khi nói dứt câu chàng đã ở xa ngoài mươi trượng.

Thiếu niên áo xanh muốn huy động Xà trận đuổi theo cũng không kịp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chạy một hơi bốn năm chục trượng. Chàng quay đầu ngó lại không thấy thiếu niên áo xanh rượt theo mới thở phào nhẹ nhõm. Chàng vận khí điều tức một chút rồi lại phóng chân

chạy về phía trước. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Mình vượt qua được trận này thật là may quá. Nếu mình cố tranh cường mà gã có bầy rắn độc viện trợ thì cuộc thắng bại khó lòng biết trước." Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe thanh âm lanh lảnh lọt vào tai:

- Có phải tôn giá là Tiêu Lĩnh Vu đấy không?

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước nói:

- Phải rồi! Chính Tiêu mỗ.

Chàng trông ra thì thấy phía trước là một khu đất đầy cỏ mọc. Ngoài mấy tảng đá lớn nằm cao trội lên không có chỗ nào khả nghi liền chú ý nhìn vào đó. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Thẩm Mộc Phong bày ra tám chặng mai phục, càng vào trong càng ghê gớm. Ta thật khó lòng vượt qua hết được" Tiêu Lĩnh Vu chờ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn không thấy tiếng người đáp lại. Chàng cất cao giọng hỏi:

- Vị nào đã hô danh tánh Tiêu mỗ, sao không ra mặt cùng nhau tương hội?

Bỗng thấy phía sau tảng đá lớn có một vị hòa thượng mặc áo cà sa đại hồng tiến ra nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ quả là lớn mật.

Tiêu Lĩnh Vu coi diện mạo và nghe khẩu âm thì đúng là một nhà sư Trung Nguyên. Chàng không khỏi động tâm hỏi:

- Phải chăng đại sư ở chùa Thiếu Lâm?

Hoà thượng áo đỏ toan trả lời thì từ phía sau có một nhà sư khác đứng lên nói:

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu tiến lại gần, còn cách chừng hai trượng thì dừng bước lại hỏi:

- Các vị định bày La Hán Trận?

Chàng vừa dứt lời thì sau mấy tảng đá có bóng người thấp thoáng và đều là tăng lữ.

Tiêu Lĩnh Vu đếm tất cả được mười hai người.

Nhà sư đầu tiên nói:

- Tiêu đại hiệp quả thông tuệ phi thường. Nơi đây bọn bần tăng đã bày La Hán Trận, nhưng chỉ là một trận thức kém nhất. Chẳng hiểu Tiêu đại hiệp có muốn vào phá trận không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ cũng hiểu được đôi chút về La Hán Trận. Các vị có 12 người là số giản thiểu nhất trong La Hán Trận, số người ít dĩ nhiên uy lực giảm sút.

Mười hai nhà sư này xấp xỉ ngang nhau, lối ngoài bốn chục tuổi. Họ đều ăn mặc giống nhau, chỉ có chuỗi hạt đeo trước ngực là có chuỗi ngắn, chuỗi dài.

Nhà sư đứng lên trước tiên đeo chuỗi hạt dài nhất, dường như lão là nhân vật thủ lãnh trong quần tăng.

Bỗng ghe lão thủng thẳng hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã tường lưu tâm đến La Hán Trận của phái Thiếu Lâm, nhưng bần tăng chưa rõ Tiêu đại hiệp đã hiểu về trận thế đến trình độ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- La Hán Trận biến hoá vô cùng. Bất luận tại hạ tấn công vào phương vị nào thì trong một chiêu ít ra cũng phải kháng cự với bốn vị khởi thế công.

Nhà sư kia đáp:

- Tiêu đại hiệp quả nhiên kiến văn quảng bác. Thế là đại hiệp không dám vào trận rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Theo lời đồn đại thì trong vòng một trăm năm nay chưa từng có ai dám ra vào La Hán Trận. Nhưng hiện giờ tại hạ ở vào cảnh ngộ đặc biệt thì dù La Hán Trận có là núi đao vạc dầu tại hạ cũng phải liều mình.

Nhà sư thủ lãnh chắp tay nói:

- Tiêu đại hiệp hào khí ngất trời. Bần tăng khâm phục vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Trước khi động thủ tại hạ còn mấy điều chưa rõ cần hỏi cho biết...

Quần tăng đồng thanh đáp:

- Điều gì xin Tiêu đại hiệp cứ nói.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ từng nghe phái Thiếu Lâm là sao Bắc Đẩu, là núi Thái Sơn trên võ lâm. Mấy trăm năm nay vẫn giữ được lực lượng chính nghĩa, nên đồng đạo vô cùng kính ngưỡng tăng lữ quí tự. Không ngờ ngày nay quí vị lại giúp kẻ ác làm điều bạo ngược. Thẩm Mộc Phong đang đối địch với chính nghĩa giang hồ. Chẳng lẽ các vị lại muốn hắn đạt được tâm nguyện độc bá võ lâm?

Quần tăng nghe Tiêu Lĩnh Vu đem chính nghĩa võ lâm ra thống trách đều ra chiều hổ thẹn, cúi đầu xuống không nói gì.

Hồi lâu nhà sư thủ lãnh mới lên tiếng:

- Bần tăng không thể trình bày nỗi khổ tâm với Tiêu đại hiệp. Xin đại hiệp yên lòng vào trận đi.

Hai chữ "yên lòng" dường như cố bảo cho Tiêu Lĩnh Vu là chàng nhất định sẽ ra thoát.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Tại hạ thật không hiểu Thẩm Mộc Phong có thủ đoạn gì mà không những đã thu phục được cự ma ác khấu trong hắc đạo mà còn điều động được cả lực lượng chính nghĩa võ lâm như quí phái?

Nhà sư thủ lãnh chậm rãi nói:

- Tiêu đại hiệp đã ít thì giờ thì nên vào trận đi. Đêm càng khuya càng bất lợi cho đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm:

- " Khẩu khí nhà sư này rất hòa hoãn. Nếu mười một vị kia cũng vậy thì ta vượt qua La Hán Trận này chẳng khó khăn gì." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hô:

- Thanh lợi kiếm trong tay tại hạ cắt sắt như bùn. Các vị hãy coi chừng.

Quần tăng đồng thanh đáp:

- Đa tạ Tiêu đại hiệp đã có ý cảnh báo.

Tiêu Lĩnh Vu vận chân khí hô:

- Tiêu mỗ nhập trận đây.

Bỗng thấy quần tăng rung động hai vai, áo cà sa rớt xuống đất. Mỗi vị đều rút thiền trượng ra.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn quần tăng, bụng bảo dạ:

- "Ta thử thi triển thân pháp Bát Bộ Đăng Không lướt trên đầu họ mà đi thì khỏi phải chiến đấu với họ" Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên tiếng tà áo bay lật phật, mười hai nhà sư chuyển vị trí bao vây Tiêu Lĩnh Vu vào giữa.

Tiêu Lĩnh Vu tuy biết quần tăng chùa Thiếu Lâm chẳng có thù oán sâu cay gì với mình, nhưng La Hán trận nổi tiếng giang hồ đã mấy trăm năm, chàng không thể khinh địch.

Tay mặt chàng thi triển kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn, tay trái chàng ngầm đề tụ công lực, vận Đàn Chỉ thần công chuẩn bị đối địch.

Sư phụ của chàng là Trang Sơn Bối, kiến thức bao la, hiểu biết về La Hán trận và đã giảng giải cho chàng nghe về trận thế này của phái Thiếu Lâm. Chàng biết là chỉ cần mình tấn công một chiêu là trận thế lập tức biến chuyển. Còn cứ để tự nhiên thì trận thức biến đổi rất chậm chạp.

Chàng muốn coi chỗ ảo diệu nên không ra tay tấn công thì thấy quần tăng đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu rât lấy làm kỳ tự hỏi:

- " Theo lời sư phụ thì dường như La Hán trận không có biến hóa này. Nó di chuyển chậm chạp trước sau nhanh dần rồi tự nhiên phát động thế công. Không hiểu vì lẽ gì trận thức đột nhiên dừng lại?" Đột nhiên nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Tiêu đại hiệp động thủ đi. Nếu chờ La Hán trận tự phát động thế công là phải đánh một hơi hết 64 chiêu. Nếu sau 64 chiêu tấn công chưa hạ được địch nhân thì quyết không thể dừng lại. Bằng Tiêu đại hiệp phát động trước thì tình thế khác hẳn.

Bọn bần tăng bị vào thế thân vô cố kỵ, không có nhiều thì giờ giải thích thêm.

Tiêu Lĩnh Vu liền phóng chưởng đánh ra, đồng thời xông về phía trước.

Chàng định thừa cơ xông qua La Hán trận.

Không ngờ chàng vừa phóng chưởng, La Hán trận đã mở cuộc phản kích. Một nhà sư tay cầm thiền trượng chênh chếch phóng ra.Tiếp theo một vị khác đột nhiên tấn công.

Hai cây thiền trượng khác đột nhiên phóng ra đánh vào hai bên tả hữu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt vung đoản kiếm điểm vào cây thiền trượng mé hữu, đồng thời chân bước tạt ngang tránh cây thiền trượng mé tả.

Hai cây thiền trượng đánh không trúng đích liền thu sang hai bên, lại thấy ba cây thiền trượng khác đánh vào.

Tiêu Lĩnh Vu vung thanh đoản kiếm chặt đứt một cây thiền trượng.

Các tăng lữ trong La Hán trận đều dùng binh khí nặng, thanh bảo kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tuy sắc bén phi thường nhưng đối phó với binh khí nặng không khỏi có điều bất lợi.

Chàng chưa kịp coi xem thanh đoản kiếm có bị thương tổn gì không thì ba cây thiền trượng lại đánh tới. Tay trái Tiêu Lĩnh Vu cầm nửa cây thiền trượng quét ngang một cái.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Một cây thiền trượng đụng vào khúc trượng của Tiêu Lĩnh Vu liền bị bật sang một bên, nhưng chàng cũng phát giác ra nội lực các tăng nhân chùa Thiếu Lâm cũng rất thâm hậu.

La Hán trận đã phát động toàn diện. Tuy chỉ có mười hai nhà sư nhưng mười hai cây thiền trượng như từng đợt sóng xô tới.

La Hán trận biến hòa rất tinh kỳ, tưởng chừng như hàng trăm cây thiền trượng chia nhau tám phương bốn hướng đánh vào.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm đoản kiếm, tay trái cầm khúc trượng đoạt được vận toàn lực tranh phần chủ động, nhưng cả mười hai cây thiền trượng tấn công liên miên khiến chàng không có cơ hội phản kích.

Chương 81 - Đến chặng năm may gặp Vu dung

Tiêu Lĩnh Vu đang thấy làm khó nghĩ, bỗng nghe âm thanh nhỏ bé lọt vào tai:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp ở trong trận La Hán mà vẫn giữ được thế vừa công vừa thủ, đủ chứng tỏ bản lãnh cực kỳ cao minh. Nhưng cứ giằng co kiểu này thật là bất lợi cho đại hiệp. Bọn bần tăng không thể buông tha đại hiệp, vậy hay hơn hết là đại hiệp đả thương bọn bần tăng vài người để che tai mắt thiên hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Nhà sư đã chỉ điểm cho ta. Có điều lúc ta hạ thủ phải nhằm vào chỗ không nhẹ và cũng không nặng quá.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ đột nhiên phát giác ra La Hán trận tấn công chậm lại. Chàng biết các nhà sư muốn đem cơ hội đến cho mình, liền phát huy Đàn Chỉ thần công bắn ra.

Bỗng nghe tiếng rú nổi lên. Một nhà sư bỏ rơi thiền trượng xuống đất. Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã đánh trúng cổ tay nhà sư đó. Diễn biến này khiến cho La Hán trận bị ảnh hưởng, chuyển động chậm lại.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ vung kiếm gạt hai cây thiền trượng ra. Tay mặt chàng lại búng ra một luồng chỉ phong đánh trúng cổ tay trái một nhà sư khác. Cây thiền trượng trong tay nhà sư này cũng rơi xuống đất. Hai nhà sư bị thương khiến cho La Hán trận tấn công càng chậm lại. Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng vừa phóng chưởng vừa vọt ra ngoài trận. Chàng trầm giọng hô:

- Đa tạ đại sư đã có lòng nhân nhượng!

Quần tăng chùa Thiếu Lâm cũng không rượt theo chỉ nhìn bóng Tiêu Lĩnh Vu lướt đi.

Tiêu Lĩnh Vu vượt qua một đoạn hang núi nữa, ngửa mặt lên trời thở phào một cái tự hỏi:

- Thẩm Mộc Phong bày những tám chặng mai phục. Không hiểu mình còn chạm trán những nhân vật nào?

Chàng thả chân từ từ tiến bước, bất giác tự nói một mình:

- Ta mà vượt qua được trận nữa thì e rằng trời tối mất rồi. Ban đêm còn phải vượt qua ba chặng.

Đột nhiên chàng thấy đói bụng, đảo mắt nhìn bốn phía mà chẳng thấy có thứ gì ăn được. Chàng lại nhớ tới mối nguy hiểm của Bách Lý Băng, bất giác phấn khởi tinh thần tự nhủ:

- Bữa nay dù ta có phải chiến đấu mà chết ở đây cũng cam tâm, nàng là một vị cô nương xa dời cha mẹ đã theo ta là tín nhiệm ta vô cùng. Ta chẳng thể nào phụ cô được.

Chàng khám phá ra nổi tử sinh vinh nhục, liền phấn khởi tinh thần rảo bước về phía trước. Chàng vừa chuyển qua một khúc quanh, cảnh vật lại thay đổi. Lúc này bóng tà dương đã bị non cao che khuất. ở trong hang núi trông ra phía xa xa nửa tỏ nửa mờ. Hình thế chổ hang núi này

khác hẳn chổ kia. Nơi đây toàn đá mọc tai mèo, chẳng có cây cỏ chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu tính thầm:

- "Chặng mai phục thứ năm chắc ở đoạn này mới phải" Cử động của chàng trở nên thận trọng. Tay mặt cầm đoản kiếm, chàng chầm chậm tiến về phía trước. Chàng đi thêm đến ba bốn trượng chẳng thấy động tĩnh gì, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- "Chẳng lẽ chặng mai phục thứ năm lại không thiết lập ở đây?" Bổng nghe thanh âm một cô gái lọt vào tai:

- Phải chăng người đi tới là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính thị Tiêu mỗ. Tôn giá là ai?

Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy một tảng đá lớn nhô lên, thanh âm vừa rồi từ phía sau tảng đá đó phát ra. Tiêu Lĩnh Vu bung bảo dạ:

- Bất luận người này là ai, ta cũng không để họ chiếm tiên cơ. Ta phải động thủ tấn công trước mới được.

Lại nghe tràng cười khanh khách nổi lên, rồi tiếng người vọng lại:

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ cứ thủng thẳng mà đi lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Thị muốn ta đi thong thả là có dụng ý gì? Chẳng lẽ thị muốn làm cho ta sơ ý không đề phòng để nhảy xổ ra tập kích? Được lắm! Đã thế ta cũng dùng thủ đoạn đê hèn để xem ai thua thiệt?

Chàng liền đáp:

- Tại hạ sắp đến nơi rồi.

Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí, cất bước thong thả đi tới. Chàng đi quanh một tảng đá lớn thấy một thiếu nữ xinh đẹp ngồi xếp bằng sau phiến đá này. Tiêu Lĩnh Vu vừa chạm vào mục quang thiếu nữ, bất giác ngẩn người ra. Thiếu nữ này chính là Vu Dung.

Tiêu Lĩnh Vu đã định bụng hễ thấy người là tấn công trước. Chẳng ngờ sau tảng đá lại là Vu Dung. Ngón tay chàng co tại toan thi triển Đàn Chỉ Thần Công mà không tiện hạ thủ nữa.

Vu Dung giương cặp mắt trong suốt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu đại hiệp có nhận ra tiện thiếp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nhận được. Tôn giá là Vu Dung cô nương.

Vu Dung nói:

- Đúng là tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ lại sau khi Vu Bà Bà chết rồi, cô phát điên chạy đi. Không ngờ hiện nay cô vẫn bình yên. Chàng toan hỏi chuyện nhưng rồi lại không nói gì.

Vu Dung vẫn ngồi yên không nhúc nhích, giương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu võ công của Vu Dung không địch nổi chàng song thủ đoạn dùng độc của cô lại khủng khiếp vô cùng! Tuy cô còn kém Vu Bà Bà, nhưng đã luyện từ thuở nhỏ thì thủ pháp của cô không phải tầm thường.

Bỗng nghe Vu Dung thở dài nói:

- Bản lãnh tiện thiếp còn kém đại hiệp xa lắm. Vậy bất tất phải đánh nhau nữa. Đại hiệp chỉ việc vung kiếm lên chém tiện thiếp một nhát là xong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương không sợ chết ư?

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp không sợ. Một mình sống cảm thấy trơ trọi, chẳng thà chết đi gặp được nhưng nhưng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Thẩm Mộc Phong đã biết cô nương không địch nổi tại hạ mà sao hắn lại đặt cô vào chổ này?

Vu Dung đáp:

- Thẩm Mộc Phong cũng biết rõ thủ pháp dùng độc của tiện thiếp cực kỳ lợi hại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thủ đoạn dùng độc của cô nương đối với lệnh tổ mẫu như thế nào?

Vu Dung đáp:

- Dĩ nhiên là tiện thiếp còn kém.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu vậy cô nương đã bố trí chất kỳ độc trong khu hang núi đầy quái thạch này rồi ư?

Vu Dung đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã tính thế. Nhưng nếu tiện thiếp mà rải chất độc ở đây thì bây giờ đại hiệp bị trúng độc rồi, Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí rồi nói:

- Nhưng tại hạ không thấy triệu trứng gì là trúng độc.

Vu Dung đáp:

- Vì tiện thiếp không rải chất độc.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô nương lại không bố trí chất độc? Thẩm Mộc Phong mà biết ra tất chẳng chịu dung tha.

Vu Dung đáp:

- Thẩm Mộc Phong hay đại hiệp hạ sát tiện thiếp cũng vậy. Tiện thiếp không sợ chết mà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương đã không gia hại tại hạ thì khi nào tại hạ lại giết cô?

Vu Dung đáp:

- Đại hiệp không giết, Thẩm Mộc Phong cũng giết. Đằng nào cũng một cái chết thì thà rằng được chết dưới tay đại hiệp còn sung sướng hơn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương đã được thấy kết quả của lệnh tổ mẫu, sao còn len lỏi vào chốn giang hồ làm chi?

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp bị họ bắt đem về chữa khỏi chứng điên khùng, và yêu cầu tiện thiếp báo thù cho tổ mẫu...

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô nương đã phục hồi thần trí, tưởng còn nhớ lại những sự đã qua. Tiêu mỗ không hạ sát lệnh tổ mẫu...

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp biết rồi. Chẳng những đại hiệp không giết tổ mẫu, mà còn bào thù cho lão nhân gia, tiện thiếp vẫn cảm kích trong lòng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đã vậy sao cô nương lại nghe lời bọn họ để đối nghịch với tại hạ?

Vu Dung đáp:

- Gặp tình trạng lúc bấy giờ nếu tiện thiếp không chịu lời, bọn họ quyết chẳng buông tha. Tiện thiếp mai phục ở đây đỡ cho đại hiệp khỏi phải ra tay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương nói thế thì ra đã giúp tại hạ?

Vu Dung đáp:

- Giúp hay không khó mà phân biệt được. Tiện thiếp biết mình sống cũng vô vị. Nhưng nhưng đã chết rồi. Trên đời chẳng còn ai quan tâm đến mình. Tiện thiếp không muốn chết về tay Thẩm Mộc Phong nên nhận lời để hắn bố trí gia hại đại hiệp Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thẩm Mộc Phong là tay giảo quyệt vô cùng, thâm hiểm rất mực, khi nào hắn chịu tin lời cô?

Vu Dung đáp:

- Trước hắn không tin bản lãnh rải độc của tiện thiếp, sau hắn thử qua rồi mới tín nhiệm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hắn thử thách bằng cách gì?

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp đi qua một đám đất cỏ, ngầm rắc chất kỳ độc, Thẩm Mộc Phong gọi hai tên thuộc hạ không hiểu nội tình đi qua khu đất cỏ mọc đó, nhưng míi đi được một nữa đã ngả lăn ra chết liền. Hắn liền bảo tiện thiếp đến rải chất độc trong vùng quái thạch này để giết đại hiệp. Tiện thiếp giả vờ ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Té ra là thế! Tại hạ rất cảm kích tấm thịnh tình của cô nương. Phép dùng độc của cô nương đã đến trình độ thần sầu quỷ khóc, nhưng dùng độc không phải là hành vi của người quân tử. Từ nay xin cô nương hãy thận trọng. Cái ơn của cô nương bữa nay, tại hạ sẽ có ngày báo đáp. Bây giờ tại hạ xin tạm biệt.

Chàng chắp tay xá dài một cái cất bước toan đi.

Vu Dung vội gọi giựt lại:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp không thể đi được.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước quay lại hỏi:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Vu Dung đáp:

- Đại hiệp hãy giết tiện thiếp rồi hãy đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp:

- Vì đại hiệp đi rồi bọn họ sẽ đến giết tiện thiếp. Sao không để tiện thiếp chết về tay đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn quanh rồi hỏi lại:

- Bốn mặt đều vắng người, sao cô nương không trốn đi?

Vu Dung cười lạt đáp:

- Trốn làm sao được mà trốn?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao lại không trốn được?

Vu Dung đáp:

- Tuy Thẩm Mộc Phong coi trọng tiện thiếp, nhưng hắn vẫn chưa yên dạ, đã điểm hai chỗ huyệt đạo. Hắn còn bảo nếu tiện thiếp không đi lại thì thương thế sau ba ngày mới phát giác. Chỉ cần tiện thiếp làm theo mệnh lệnh của hắn là lập tức hắn khai giải huyệt đạo cho. Hắn nói sẽ xây cất cho tiện thiếp một toà cung viện cực kỳ mỹ lệ và để năm chục tên mỹ tỳ hầu hạ. Hắn lại hứa hẹn truyền thụ võ công cho tiện thiếp để trở thành đệ nhất nữ hào kiệt trong võ lâm...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương có tin lời hắn không?

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp không tin.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Những lời hoa mỹ thường là giả dối.

Vu Dung nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Hắn còn nói nhiều nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hắn nói những gì?

Vu Dung đáp:

- Hắn bảo nếu hắn nhờ tiện thiếp giết người khác thì hắn quyết chẳng quan tâm, chỉ đi giết đại hiệp là hắn phải điểm huyệt mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đi giết tại hạ hay đi giết người khác có điều chi bất đồng?

Vu Dung đáp:

- Hắn bảo đại hiệp được rất nhiều cô gái thương mến. Cứ trông thấy đại hiệp là không nở hạ thủ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Cô nương coi tại hạ thế nào?

Vu Dung đáp:

- Lần đầu tiên tiện thiếp gặp đại hiệp không thấy cảm giác gì, vì đại hiệp hoá trang làm đạo nhân. Sau khi tiện thiếp khám phá ra chân tướng của đại hiệp, nhưng lúc đó chúng ta ở vào thế

đối nghịch nên chẳng lưu tâm nhòm ngó. Đến bây giờ tiện thiếp mới tin là hắn nói đúng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương nói câu này thật tại hạ không sao hiểu được. Chẳng lẽ cử chỉ của tại hạ có điều khinh bạc?

Vu Dung đáp:

- Vì đại hiệp hiển nhiên là chính phái, ngoài ra còn có phong độ nhân hiệp khiến cho người ta phải xiêu lòng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông trời chiều nói:

- Tiêu mỗ rất cảm kích cô nương, nhưng lúc này không thể ở đây lâu, vậy xin tạm biệt.

Vu Dung nói:

- Tiện thiếp biết trong lòng đại hiệp rất lo lắng về Bách Lý cô nương. Nhưng làm cho xong việc đối với tiện thiếp rồi hãy đi có hơn không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương bảo tại hạ phải làm gì bây giờ?

Vu Dung đáp:

- Đại hiệp giết chết tiện thiếp rồi hãy đi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Cô nương đã cứu mạng cho tại hạ vậy là một ân nhân. Khi nào tại hạ dám hạ sát ân nhân?

Vu Dung hỏi:

- Vậy đại hiệp muốn để kẻ khác giết chết tiện thiếp hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Thẩm Mộc Phong điểm huyệt chổ nào. Tại hạ thử coi xem có giải khai được chăng?

Vu Dung nói:

- Thẩm Mộc Phong đã bảo hắn dùng thủ pháp độc môn, người ngoài không ai giải khai được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương cứ để tại hạ coi xem cũng chẳng hề gì.

Vu Dung nói:

- Hắn điểm vào sau lưng dưới hai vai.

Tiêu Lĩnh Vu tìm đến chổ bị thương của Vu Dung, rồi giơ tay lên đập vào hai cái nói:

- Tại hạ dùng nội lực giải huyệt. Hy vọng cô nương vận khí tiếp ứng.

Vu Dung đáp:

- Được rồi! Chúng ta thử làm coi.

Tiêu Lĩnh Vu tìm đến chỗ bị thương của Vu Dung, ngầm vận chân lực trút vào trong người Vu Dung. Vu Dung vận khí tiếp ứng. Huyết trong người cô chạy rần rần. Tiêu Lĩnh Vu chờ Vu Dung vận chân khí đến độ chót, đột nhiên chàng buông tay phóng hai chỉ điểm ra.

Vu Dung toàn thân run lên quay lại hỏi:

- Vụ này là thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đây là phép giải huyệt của gia sư truyền thụ, chuyên để giải khai những huyệt đạo bị điểm bằng thủ pháp độc môn hay khác lạ. Tại hạ cũng chưa hiểu có linh nghiệm không, cô nương thử vận khí coi.

Vu Dung theo lời thử vận khí thì huyệt đạo đã được khai giải, cô quay lại khen:

- Bản lãnh của đại hiệp quả nhiên rất cao cường. Huyệt đạo của tiện thiếp đã được khai thông.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm! Cô nương giải khai được huyệt đạo rồi thì nên trốn đi cho lẹ.

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp trốn không nổi. Xin đại hiệp hạ sát tiện thiếp đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Tai hạ cũng chưa chắc nắm vững có thể vượt qua được mai phục mấy chặng nữa không, nhưng tại hạ vẫn phải đi. Cô nương đã yêu cầu tại hạ giết chết tức là không sợ chết rồi, nhưng sao cô không tìm cái sống trong cái chết?

Vu Dung đáp:

- Võ công của tiện thiếp không bằng người, khi họ rượt theo trốn cũng không thoát.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhưng cô nương có tài rải chất độc rất cao minh, sao không dùng điều sở trường này để đối địch?

Vu Dung mỉm cười hỏi lại:

- Đại hiệp đã bảo dùng độc không phải là hành vi của người quân tử, từ nay phải cẩn trọng trong việc sử dụng chất độc kia mà?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày:

- Dùng độc để giữ mình là một điều danh chính ngôn thuận.

Vu Dung thở dài hỏi:

- Phải chăng đại hiệp sợ giết tiện thiếp sẽ bị dơ tay?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Cô nương còn có sinh cơ, nên thử mạo hiểm một phen.

Vu Dung hỏi:

- Đại hiệp còn phải qua mấy trận?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không kể chỗ này, còn phải vượt qua ba chặng mai phục.

Vu Dung đáp:

- Trên những ngọn núi cao bốn mặt rất nhiều người giám thị tiện thiếp, đại hiệp có biết không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó tại hạ không rõ.

Vu Dung nói:

- Đại hiệp giúp tiện thiếp giải khai huyệt đạo nhất định lọt vào mắt họ rồi.

Giờ khắc này thiện thiếp hành động gì đều bị giám thị...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngoài cách hạ sát tiện thiếp còn một biện pháp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Biện pháp gì?

Vu Dung đáp:

- Đại hiệp đưa tiện thiếp đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ đã vượt qua bốn chăng mai phục, càng những chặng về sau càng khủng khiếp. Cô mà đi theo tại hạ thì cô khác gì đưa thân vào miệng cọp?

Vu Dung biến sắc hỏi:

- Phải chăng đại hiệp sợ Bách Lý cô nương thấy tiện thiếp sẽ nổi nóng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không phải đâu.

Vu Dung nói:

- Nếu thế thì đại hiệp không tin lời tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ thiết tưởng cô nương còn có cơ hội đào tẩu.

Vu Dung nở nụ cười thê lương nói:

- Được rồi! Đại hiệp đứng chờ đây một khắc để tiện thiếp trèo lên sườn núi rồi đại hiệp hãy đi được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn vách núi dựng đứng hỏi:

- Vách núi dựng đứng mà trơn tuột thì cô nương bò lên làm sao được?

Vu Dung hỏi lại:

- Đại hiệp giúp tiện thiếp một tay được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vách núi chỉ cao hơn bốn trượng. Hai chúng ta hợp sức đại khái có thể lên được.

Chàng trông khu rừng trên đỉnh sườn núi nói tiếp:

- Cô nương chỉ cần trốn vào rừng rồi rải chất độc là có thể bảo toàn tính mạng.

Vu Dung nói:

- Đại hiệp tưởng dễ dàng lắm ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương đứng lên hai bàn tay của tại hạ. Khi tại hạ tung lên, cô nương cũng thi triển thân pháp vọt người lên cao.

Chương 82 - Phi hổ trận ngộ độc hết khoe tài

Vu Dung tung mình nhảy lên đứng vào hai bàn tay của Tiêu Lĩnh Vu rồi nói:

- Đại hiệp mà ngó thấy tiện thiếp chết đi, xin nhớ cài vào trước ngực một bông hoa rừng, chứ đừng mai táng thi thể.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn nói nữa. Chàng vận nội lực ra hai bàn tay hô lớn:

- Cô nương hãy coi chừng!

Rồi chàng hết sức tung lên.

Vu Dung cũng nhoi mình vọt lên cây tùng thấp mọc ngang ở vách núi. Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực chú ý nhìn Vu Dung, chàng sợ cô té xuống nên chuẩn bị đón lấy người cô.

Bỗng thấy Vu Dung lộn đi hai vòng trên không rồi hai tay cô nắm được cành cây tùng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ bụng:

- Chỉ mong cô tiến vào rừng rậm được là Thẩm Mộc Phong sợ cô rải bỏ chất độc, không dám tới gần may ra cô thoát chết.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ trong lòng thì đột nhiên một tiếng rú thét lên.

Chàng ngửng đầu nhìn thấy Vu Dung đang từ trên vách núi tuột xuống. Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vội tiến lên hai bước đỡ lấy người cô.

Chàng thấy ngực trước Vu Dung cắm một mũi tên dài, sắc mặt lợt lạt, cô nhăn nhó cười hỏi:

- Tiện thiếp đã bảo không thể trốn thoát mà đại hiệp không tin. Bây giờ đã thấy chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhất quyết báo thù cho cô.

Chàng từ từ đặt Vu Dung xuống. Cô vội cản lại nói:

- Đại hiệp đừng đi.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp:

- Đỉnh núi cao đến trăm trượng. Đại hiệp uy cõ công cao cường cũng phải phí rất nhiều sức lực mới trèo lên được. Bọn chúng mai phục trong bóng tối bắn tên độc ra. Dù đại hiệp có giết được bọn chúng cũng hao mòn sức lực. Đại hiệp còn phải vượt qua ba chặng mai phục thì không nên lãng phí hơi sức.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Cô nói vậy cũng có lý.

Miệng chàng đáp:

- Nhưng cô nương vì nghe lời tại hạ mà bị trúng tên....

Vu Dung ngắt lời:

- Hỡi ơi! Tiện thiếp biết mình thế nào cũng chết chẳng sớm thì muộn mà thôi. Đại hiệp đừng quan tâm đến tiện thiếp nữa, nên đi cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn vết thương trước ngực Vu Dung thấy mũi tên dài cắm sâu nhưng chưa tới nội tạng, mà tên lại không tẩm chật độc còn có thể cứu chữa được.

Chàng liền hỏi:

- Dung cô nương! Mũi tên này có chất độc không?

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp không rõ, nhưng đau đớn vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô nương ráng chịu đau để cho tại hạ rút tên ra.

Vu Dung hỏi:

- Rút ra làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu tên chưa đâm trúng nội tạng thì thương thế không có gì nghiêm trọng lắm.

Vu Dung đáp:

- Nhưng chúng còn nhiều tên nữa. Mũi này chưa làm chết tiệp thiếp thì chúng bắn mũi khác, quyết giết cho bằng được tiện thiếp mới cam tâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu thương thế không đáng ngại lắm thì tại hạ buộc vết thương cho cô hãy đi.

Vu Dung đáp:

- Không cần... đại hiệp không có nhiều thì giờ. Tiện thiếp đã biết rõ đằng nào cũng không tránh khỏi cái chết, thì sao mình không bắt họ bồi thường? ít lắm cũng phải lấy hai mạng cho đủ vốn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô nương đã nhẫn nại như vậy, tại hạ rất tin tưởng. Giết địch mà giữ toàn mạng thì mới đáng kể. Cô định thí mạng với họ thì chẳng có gì đáng nói nữa.

Vu Dung đáp:

- Ngoài cách liều mình cho hai bên cùng chết, tiện thiếp nghĩ không còn biện pháp nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trị được thương thế rồi mà cô đi theo thì còn có thể giúp tại hạ một tay.

Vu Dung không tin ở tai mình, nhấp nháy cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Đại hiệp bảo sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã nghĩ rồi. Cô nương mà ở lại đây nhất định phải chết thì đi theo tại hạ mạo hiểm một phen.

Gương mặt đau khổ của Vu Dung thoáng lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Thật thế không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Vu Dung hỏi:

- Đại hiệp không sợ Bách Lý cô nương bực mình ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu y biết cô nương vì cứu tại hạ mà phản bội Thẩm Mộc Phong thì dĩ nhiên rất vui lòng.

Vu Dung nói:

- Được rồi! Khi gặp y tiện thiếp sẽ nhẫn nại giải thích rõ ràng cho y hay.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Tại hạ cần thuyết minh trước là tình thế trước mắt tại hạ ít hy vọng vượt qua được mọi nguy hiểm...

Vu Dung ngắt lời:

- Tiện thiếp ở lại đây một mình thì nhất định phải chết rồi, đi theo đại hiệp hoặc giả còn có chút sinh cơ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Cô nương ráng nhịn đau nghe!

Tay mặt chàng cầm chuôi tên rút mạnh một cái. Mũi tên theo tay ra liền. Một tia máu tươi phun vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu lấy thuốc dấu rịt cho Vu Dung rồi hỏi:

- Cô nương có đau lắm không?

Vu Dung lắc đầu đứng dậy đáp:

- Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô nương hãy ngồi nghỉ một lúc rồi hãy đi có hơn không?

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp có nghỉ cả một ngày thương thế cũng chưa khỏi. Trời sắp tối rồi, chúng ta không nên để mất thì giờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Chúng ta đi bây giờ nhưng cô cần ưng chịu một điều kiện.

Vu Dung hỏi:

- Điều kiện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khi tại hạ cùng người động thủ, cô nương không nên tự tiện ra tay...

Vu Dung hỏi:

- Trường hợp tiện thiếp muốn dùng độc thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cũng không nên mạo hiểm.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Vu cô nương! Tám chặng mai phục trong hang núi, mấy chặng sau này càng nguy hiểm hơn. Nếu tại hạ phân tâm một chút là hỏng bét, cô nương mà mạo hiểm tất làm cho tại hạ phân tán tâm thần.

Vu Dung gật đầu cười đáp:

- Tiện thiếp nhớ rồi! Chúng ta đi thôi.

Hai người đi chừng hơn ngàn trượng lại chuyển qua một khúc quanh. Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông ra thấy hang núi mở rộng. Vách núi hai bên cách nhau đến hơn ngàn trượng. Thật là một chổ tiện việc chiến đấu.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Thẩm Mộc Phong bố trí mai phục ở đây thì tất nhiên đều là những nhân vật võ công cao cường.

Bỗng nghe thanh âm của Vu Dung ở phía sau vọng lại hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp có quan tâm đến chuyện sinh tử của tiện thiếp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ thực tình quan tâm.

Vu Dung lại hỏi:

- Tiện thiếp đã làm hại đại hiệp cùng các vị bằng hữu của đại hiệp, trong lòng đại hiệp còn oán hận không?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh không hiểu sống chết thế nào, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Theo hành vi của bà cháu cô này thì thực ra ta không nên quan tâm đến cô nữa.

Miệng chàng đáp:

- Tuy cô nương đã hại tại hạ, nhưng bữa nay lại cứu tại hạ. Mặt khác tại hạ thúc giục cô nương ly khai khiến cô nương bị thương, trong lòng cựa kỳ áy náy...

Vu Dung ngắt lời:

- Vì thế mà đại hiệp quan tâm đền việc sinh tử của tiện thiếp phải không?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại đáp:

- Không những thế, giữa đường thấy chuyện bất bằng rút đao viện trợ là bản sắc của người học võ. Cô nương đã bị tiễn thương gặp cảnh nguy nan và biết rằng đi theo tại hạ còn có hy vọng sống sót, dĩ nhiên tại hạ chẳng thể khước từ.

Vu Dung nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Đại hiệp là đấng anh hùng mới chịu cho tiện thiếp đi theo. Tiện thiếp là một người con gái yếu đuối, không nơi nương tựa lại gặp cảnh thê lương nên đâi hiệp rủ lòng thương mà chịu lời phải không?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó thấy cặp mắt nàng long lanh ngấn lệ bất giác động tâm nghĩ thầm:

- Cô nói thế là đúng. Vì ta thương tình nên mới chịu cho cô đi theo. Nếu ta nói thực tất làm cô phải thương tâm.

Chàng đáp:

- Cô nương nói chỉ đúng một nửa.

Vu Dung hỏi:

- Còn nửa, nửa kia sao lại không trúng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương bỏ tà theo chính. Lòng dũng cảm này khiến cho người ta khâm phục. Tại hạ dĩ nhiên phải đem hết năng lực cứu cô thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Vu Dung nở nụ cười thê thảm nói:

- Người ta ca tụng Tiêu đại hiệp thật là phải lắm.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta phải đi lẹ lên chứ?

Rồi cô phóng bộ chạy trước.

Tiêu Lĩnh Vu vội nói:

- Cô nương không nên chạy trước. Hãy dừng bước lại.

Vu Dung không ngoảnh đầu lại càng chạy nhanh hơn. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy đề khí rượt theo. Khinh công chàng đã đến trình độ trác tuyệt. Chỉ còn cách chừng một trượng là chàng có thể vượt qua Vu Dung.

Đột nhiên có tiếng quát:

- Con tiểu ma đầu kia chạy nhanh lên!

Đồng thời bốn điểm hàn quang bắn tới nhắm vào trước ngực và bụng dưới Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu vung cả hay tay ra đập những mủi ám khi rớt xuống. Nhưng chàng chần chờ một chút Vu Dung đã chạy hơn trượng. Bóng người thấp thoáng!

Bốn đại hán vọt ra. Chúng để Vu Dung vọt qua rồi mới cản đường Tiêu Lĩnh Vu.

Lại nghe ân thanh khàn khàn cất lên:

- Tiểu cô nương! Mau tránh vào phía sau tảng đá lớn ở mé hữu.

Nguyên vách núi mé hữu có một phiến đá lớn lồi ra.

Vu Dung lớn tiếng hô:

- Các vị hãy coi chừng. Võ công y rất cao cường...

Cô dừng bước lại ẩn vào phía sau bốn đại hán vừa thở vừa nói tiếp:

- Tiểu nữ bị thương rồi, chạy không được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi đánh rớt ám khí toan thi triển khinh công “Yến Tử Tam Sao Thuỷ “ để rượt theo Vu Dung đặng giải cứu nàng. Nhưng chàng thấy cô ẩn phía sau bốn đại hán thì hiển nhiên thấy cô thay đổi chủ ý muốn trở về làm thủ hạ Thẩm Mộc Phong. Chàng dừng bước lại nghĩ thầm:

- Con nha đầu này ở với Vu Bà Bà từ thuở nhỏ đã biến đổi nhân tính thì còn biết phân biệt chính tà gì nữa. Ta hy vọng thị cải tà quy chính đĩ nhiên không được.

Trong lòng tức giận chàng hít một hơi chân khí rồi nói:

- Trong trận này các vị định động thủ với Tiêu mỗ bằng cách nào?

Thanh âm khàn khàn đáp:

- Trận này tỷ đấu võ công chân thực.

Sau phiến đá lớn một lão già mặt rộng trán vuông, chòm râu bạc trùng xuống trước ngực từ từ bước ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy người lạ mặt liền chắp tay hỏi:

- Các hạ là ai?

Lão già không trả lời dương mắt lên nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi nói:

- Ngươi đã vượt qua được năm chặng mai phục đủ tỏ bản lãnh rất cao thâm khiến lão phu nẩy lòng thương tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Nghe khẩu khí lão này thì dường như không phải là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong.

Chàng nhìn kỷ lại thấy y phục của bốn đại hán cản đường đều rất kỳ dị. Bất luận y phục màu sắc gì trước ngực cũng thêu một con hổ vàng.

Hiển nhiên đây là một tiêu chí, nhưng Tiêu Lĩnh Vu không nhận ra được tiệu chí này đại biểu cho cái gì. Chàng cố sức bới tìm trong ký ức về lai lịch con cọp mà không nhớ ra được Trang Sơn Bối đã nói gì về tiêu chí này.

Bỗng nghe lão già cất tiếng lạng lùng hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Tại hạ đang nghĩ về con hổ thêu ở trước ngực các vị đại hán biểu hiện cho cái gì?

Lão râu dài lạnh lùng nói:

- Ngươi còn nhỏ tuổi lắm chắc là không nhận được đại biểu về tiêu chí này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dù tại hạ không nhận ra được nhưng dám nói quyết các vị chẳng phải là người ở Bách Hoa Sơn Trang mà chỉ được Thẩm Mộc Phong mời đến trợ quyền...

Lão già cười khanh khách ngắt lời:

- Dù ngươi chua đủ kiến thức song đầu óc rất thông minh. Thẩm Mộc Phong mời thầy trò lão phu đến trợ quyền. Tuy hắn hứa lời báo đáp trọng hậu nhưng đó chẳng phải là nguyên nhân khiến bọn lão phu ra giúp hắn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong là người rất kiêu ngạo. Phần đông bạn võ lâm thiên hạ đều thần phục hắn. Các ha ùđược hắn mời ra đủ biết là một nhân vật nhiều danh vọng. Trong võ lâm rất ít người được Thẩm Mộc Phong tôn trọng.

Lão râu dài cười khanh khách đáp:

- Lão phu bảo ngươi thông minh, quả nhiên đúng thật...

Lão dừng lại một chút đột nhiên cất tiếng lạnh lùng nói tiếp:

- Thầy trò lão phu bày ra Phi Hổ trận đã hơn chục năm, chưa mấy người sống xót qua khỏi trận này. Lão phu được gặp ngươi cũng là có duyên chỉ cần ngươi ưng chịu hai điều kiện là lão phu từ chối phần báo đáp của Thẩm Mộc Phong, tha cho ngươi đi khỏi cửa quan này.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

- Nếu không hao hơi tốn sức mà qua hai chặng này được thì có lợi cho mình nhiều lắm.

Chàng liền hỏi:

- Không hiểu các hạ bắt tại hạ phải ưng chịu điều kiện gì? Xin các hạ nói trước ra để tại hạ suy nghĩ.

Lão râu dài đáp:

- Lão phu thấy ngươi là người có đảm lược, trước hết hãy cho ngươi hay: Lão phu tốn hết tinh lực một đời mới nghiên cứu thành trận Phi Hổ này. Và cần phải có mười người mới khiến cho Phi Hổ đại trận đến trình độ tuyện cao. Lão phu chỉ thu được chín tên đồ đệ nên còn thiếu một. Khi gặp cường địch lão phu phải thân hành xuất mã nắm vững trận thế. Lão phu rất lấy làm tiếc nhưng khó kén mặt lương tài.

Nếu ngươi chịu vào làm môn hạ là lão phu để ngươi đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi:

- Còn điều kiện thứ hai?

Lão râu dài hỏi lại:

- Nghe nói ngươi muốn cứu một vị tiểu cô nương. Có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp lại:

- Đúng thế! Sao các hạ biết?

Lão râu dài đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã cho lão phu hay. Nhưng lão phu kén toàn môn hạ cấm giới nữ sát. Ngươi mà chịu làm đồ đệ của lão phu thì khi lão phu giúp ngươi cứu thiếu nữ kia rồi lập tức ngươi phải ly khai nàng, vinh viễn không được gặp nhau nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Điều kiện các hạ tuy giản dị, nhưng tại hạ không thể ưng thuận được.

Lão râu dài hình như không tin vào tai mình hỏi lại:

- Sao? Ngươi không chịu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Cả hai điều kiện của các hạ, tại hạ không thể ưng chịu được điều nào.

Lão râu dài tức giận nói:

- Thế là ngươi không muốn sống nữa rồi.

Lão vẫy tay một cái. Năm đại hán khác từ sau tảng đá bên kia chạy ra.

Những đại hán này động tác rất thuần thục. Chỉ trong nháy mắt chúng đã đứng vào phương vị, bày thành trận thế.

Tiêu Lĩnh Vu vung đoản kiếm lên nói:

- Các vị hãy coi chừng! Tiêu mỗ phá trận đây!

Chàng cất bước tiến về phía trước. Nét mặt vẫn thản nhiên nhưng trong bụng không dám coi thường. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí, chuẩn bị ra tay tranh đoạt tiên cơ. Chín đại hán bày trận, tên nào cũng tay cầm một cây búa lớn, chỉ có một mình lão già là tay không đứng ở giữa trận.

Tiêu Lĩnh Vu tính thầm trong bụng:

- Nếu ta đả thương được hai người trong bọn chúng thì sự biến hóa trong trận tất bị trở ngại, hay ít ra uy lực tấn công của Phi Hổ trận cũng giảm sút một phần.

Hai đại hán đi trước hình như là đầu hổ tiến gần lại, còn cách chừng năm thước đều giơ búa trong tay lên.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Bọn chúng không chịu nhường tiên cơ cho ta rồi.

Ngón tay chàng co lại chuẩn bị thi triển môn Đàn Chỉ Thần Công để đả thương một người. Bỗng nghe hai tiếng rú vang lên. Hai đại hán đi trước giơ búa lên, đột nhiên vất bỏ binh khí, ôm bụng té xuống.

Lão râu dài tức giận nói:

- Hai tên vô dụng này! Trận thế chưa phát động sao đã bị thương?

Lại nghe các đại hán đồng thanh đáp:

- Sư phụ! Đệ tử cảm thấy bụng đau như vắt ruột.

Lão già hỏi:

- Tại sao các ngươi lại đau bụng một cách đột ngột?

Lúc này Vu Dung đã lùi lại một bên. Cô đáp:

- Vì họ trúng phải chất kỳ độc.

Lão râu dài hỏi:

- Sao ngươi biết?

Vu Dung cười khanh khách đáp:

- Chính tiểu nữ hạ độc, sao lại không biết?

Lão râu dài tức giận quát:

- Con nha đầu thối tha này, lão phu phải đập chết ngươi trước.

Lão giơ tay vung chưởng đánh ra.

Vu Dung tung mình né tránh rồi cười nói:

- Võ công lão nhân gia rất cao cường nên tiểu nữ phải hạ độc rất trầm trọng.

Lão râu dài đột nhiên chau mày, không còn sức để phóng phát chưởng thứ hai.

Nguyên sau khi đánh ra một chưởng bụng dưới lão cũng quặn đau như dao cắt. Tiếp theo còn sáu người cũng đều buông tay búa, ôm bụng nằm phục xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình trạng Vu Dung hạ độc, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta cứ tưởng cô bội phản ta, không ngờ cô dùng trá thuật để hạ độc hại bọn này.

Chương 83 - Tiêu lĩnh vu trạm trán tiêu dao tử

Trong mười người Phi Hổ đại trận thì chín người ôm bụng phục xuống đất chỉ một mình lão râu dài vẫn đứng yên không nhúc nhích. Lão ráng nhịn đau khổ. Mồ hôi trán toát ra nhỏ giọt.

Vu Dung mỉm cười nói:

- Tiêu huynh có muốn giết chết bọn họ không? Lúc này bọn họ đều không còn năng lực phản kháng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn vào mặt Vu Dung, hồi lâu không nói gì.

Đột nhiên Vu Dung cảm thấy thẹn thùng, hai má ửng hồng. Cô chậm rãi hỏi:

Tiêu huynh nhìn gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Cô nương hạ độc lúc nào mà tại hạ không nhìn thấy?

Vu Dung đáp:

- Nếu để người ta ngó thấy thì tiểu muội còn làm cho người ta bị thương thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Xem chừng cô đã học được bản môn sở trường của lệnh tổ mẫu rồi.

Vu Dung lắc đầu đáp:

- Còn xa lắm. Mười phần mới được hai ba.

Bỗng thấy lão râu dài hắng dặng một tiếng rồi cũng từ từ phục xuống.

Chín người kia công lực kém lão, không chịu nổi đau đớn phải bật tiếng rên la.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Dung cô nương! Bọn họ sẽ chết cả ư?

Vu Dung lắc đầu đáp:

- Họ không chết đâu, nhưng đau lâu quá nhịn không nổi rồi cũng phải tự tử mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chất độc này thật là tàn nhẫn!

Vu Dung cười mát đáp:

- Lĩnh Nam nhị ma sau khi giết chết nhưng nhưng của tiểu muội, khiến cho tiểu muội nhận ra

người giang hồ rất tàn ác, đáng sợ mà võ công của tiểu muội không đủ tự vệ, đành phải luyện nghề hạ độc. Do đó kỷ thuật hạ độc của tiểu muội tiến bộ hơn trước nhiều.

Cô nhìn những người nằm phục dưới đất rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Những người này chẳng có thù oán gì với Tiêu huynh lại cũng không quen biết nhau nữa thì tại sao họ lại định giết Tiêu huynh, nếu bọn họ là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong thì còn có lý, nhưng họ lại không phải thủ hạ của hắn mà đối nghịch với chúng ta là vì danh hoặc vì lợi. Chúng ta không giết họ thì sẽ bị họ giết mình.

Cô liền cúi xuống lượm một cây búa vung lên chém mỗi người một nhát, chỉ trong khoảng khắc, cả mười người đều chết hết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mười xác chết một cách thê thảm không khỏi ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Cô này trong lòng chứa chất mối oán hờn bi phẫn, sau này phải dẫn đường cho cô mới được.

Vu Dung chém chết mười người rồi quẳng búa cười nói:

- Tiêu huynh! Chúng ta đi thôi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta hãy chôn cất mười xác chết rồi hãy đi được không?

Vu Dung lắc đầu đáp:

- Không cần! Hai bên đỉnh vách núi đều có nhân thủ của Thẩm Mộc Phong mai phục. Chúng ta đi rồi bọn họ sẽ đến thu lượm cốt hài.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Chàng cất bước đi trước, vừa đi vừa nói:

- Dung cô nương, Thẩm Mộc Phong chưa đem việc phản bội của cô báo cho các lộ mai phục, nên cô mới hành động dược dễ dàng như vậy. Nhưng chắc bây giờ họ không uý kỵ gì nữa và đã thông tri cho những người ở hai chặng tối hậu.

Vu Dung hỏi:

- Tiêu huynh nói lòng dòng hoài, tiểu muội không hiểu ý Tiêu huynh ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ có ý nhắc cô chặng sau này cô không nên động thủ, cứ đằng sau tại hạ mà lược trận.

Vu Dung hỏi:

- Thế là dù tiểu muội có cơ hội giúp Tiêu huynh, muội cũng phải đứng yên không cử động hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không phải thế. Tại hạ muốn nói cô nương không nên dùng trá thuật, còn khi cô có cơ hội giúp cho, tại hạ rất cảm kích.

Vu Dung khẻ thở dài nói:

- Đa tạ Tiêu huynh có lòng lo cho tiểu muội. Từ ngày nhưng nhưng chết đi rồi, Tiêu huynh là người thứ nhất quan tâm đến muội.

Tiêu Lĩnh Vu nghe cô nói vậy không khỏi sửng sốt, chàng vội cất bước tiến về phía trước.

Vu Dung theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Lúc này vừng thái dương càng xuống thấp lại bị núi non che khuất, vũ trụ tối dần lại.

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tinh thần chạy qua hay khúc quanh bỗng bên tai nghe tiếng nước chảy róc rách.

Chàng chú ý nhìn ra thì một làn nước biếc phía trước ngăn chặn đường đi.

Nước hai b6n núi chảy xuống tụ lại thành một cái đầm rộng chừng năm trượng. Dù là tay khinh công đệ nhất trên thế gian cũng không thể nhảy qua được.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn làn nước biếc không khỏi ngẩn người ra, chẳng nói nên lời.

Vu Dung chau mày hỏi:

- Tiêu huynh có biết lội nước không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không biết! Thẩm Mộc Phong cũng hiểu tại hạ khôngbiết lội nước nên hắn dùng đến vật chướng ngại thiên nhiên này.

Vu Dung hỏi:

- Phải chăng Tiêu huynh muốn nói Thẩm Mộc Phong mượn đầm nước ngăn chặn bọn ta?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi. Nhất định Thẩm Mộc Phong lợi dụng đầm nước thiên nhiên để mai phục rất ác độc.

Vu Dung đột nhiên cất bước tiến đến bên đầm. Cô vừa nhìn vừa giơ tay lên vạvh mấy cái.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước tới khẽ hỏi:

- Cô nương làm gì vậy?

Vu Dung đáp:

- Tiện thiếp muốn tính xem mặt đầm này sâu rộng bao nhiêu?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương tính như vậy để làm gì?

Vu Dung đáp:

- Tiểu muội mà tính ra dược chiều sâu của nó thì dễ bề hạ độc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hạ độc ư?...

Vu Dung mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội muốn hạ độc xuống đầm nước. Nếu Thẩm Mộc Phong đặt người mai phục ở dưới đầm thì họ sẽ bị chết hết.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Không được đâu!

Vu Dung hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp; - Đầm này tụ nước lâu năm. Dưới đầm tất có nhiều tôm cá. Cô nương mà hạ độc xuống nước thì tôm cá bị chết trước.

Vu Dung mỉm cười nói:

- Tiêu huynh nhân từ quá. Nhưng hiện giờ chúng ta cần bảo vệ lấy mình thì còn chiếu cố đến tôm cá làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chỗ này tất nhiên Thẩm Mộc Phong bố trí mai phục nhưng chưa rõ bọn họ có dưới đầm không?

Vu Dung toan nói nữa thì đột nhiên bờ bên kia có bóng người thấp thoáng.

Một cái bè cây đã để sẵn dưới đầm.

Hai bóng người nhảy xuống bè, thủng thẳng khuấy nước bơi về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy cái bè bết giác động tâm nghĩ thầm:

- Bây giờ ta có thể nhảy xa được ba trượng, chỉ cần cái bè kia đến giữa đầm là ta nhảy tới mượn đà để nhảy sang bờ bên kia. Chân ta đặt xuống đất rồi thì không sợ bọn họ nữa...

Đột nhiên chàng nghĩ tới Vu Dung bất giác lại ngẩn người vì kế hoạch của chàng bị ngăn trở. Cứ tình thế trước mắt đành phải chờ cái bè gỗ bơi đến gần bờ rồi sẽ tuỳ cơ hành động.

Chàng đang suy nghĩ thì cái bè gỗ đã gần tới nơi. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy một trong hai người trên bè là Tiêu Dao Tử.

Lúc này Tiêu Dao Tử đã cởi áo đạo bào, mình mặc võ phục.

Còn người kia ít tuổi hơn, mình mặc áo xanh, dưới cằm không có râu, hắn đứng ngay đơ trên bè như một pho tượng gỗ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Người này hình dạng rất lạ, không hiểu là nhân vật nào? Nhưng hắn đã làm tay sai cho Thẩm Mộc Phong dĩ nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng lạng lùnh lên tiếng:

- Tại hạ tưởng ai? Té ra là Tiêu Dao đạo trưởng.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói:

- Tiêu đại hiệp quả nhiên lợi hại! Vừa ngó thấy đã nhận ra bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đừng nói đạo trưởng thay đổi y phục. Dù có đem đạo trưởng đốt thành cục than tại hạ cũng nhận ra ngay.

Tiêu Dao Tử cười nói:

- Đường đi trên núi rất khó khăn, mặc áo bào không tiện hành động.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Không ngờ đạo trưởng và Tứ Hải Quân Chủ cũng qui phục Thẩm Mộc Phong...

Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Bọn bần đạo hợp tác với nhau là có điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Bất luận các vị qui phục Thẩm Mộc Phong cũng thế mà hợp tác có điều kiện cũng vậy. Tại hạ chẳng thấy chổ nào là bất đồng...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đạo trưởng đã bố trí thứ mai phục gì ở đây? Tiêu mỗ làm thế nào để qua được cửa quan này, xin đạo trưởng nói rõ.

Tiêu Dao tử quay lại ngó vào mắt Vu Dung, chậm rãi nói:

- Bần đạo cực kỳ cảm xúc về cái chết của lệnh tổ.

Vu Dung hỏi:

- Đạo trưởng giả nhân nghĩa lối mèo khóc chuột hay là thực lòng hối hận?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Dĩ nhiên là thực lòng hối hận.

Vu Dung nói:

- Tệ nhưng nhưng đã chết rồi, đạo trưởng hối hận làm chi? Nếu đạo trưởng cảm thấy lương tâm bứt rứt thì giúp cho tiểu nữ một phen?

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Cô nương muốn bần đạo giúp đỡ chuyện gì?

Vu Dung đáp:

- Giản dị lắm! Chỉ xin đạo trưởng giúp bọn tiểu nữ đi qua cái đầm nước này.

Tiêu Dao Tử nói:

- Hài tử! Cô nên biết bên kia bờ đầm đã bày một toà Ngũ Long đại trận để chờ các vị đó.

Vu Dung hỏi:

- Ngũ Long đại trận là cái gì?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Đó là một kỳ trận Thẩm Mộc Phong lập ra để đối phó với những tay cao thủ võ lâm. Y đã hao tốn rất nhiều tâm huyết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ đã biết qua rồi. Cái đó chẳng có chi kỳ lạ. Chỉ có mấy người ăn mặc khác lạ, đao thương chém không vào mà thôi.

Tiêu Dao Tử thở dài hạ thấp giọng xuống nói:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp tuy là một đấng anh hùng tuyệt thế nhưng bữa nay đại hiệp chỉ có một mình.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ không hiểu ý đạo trưởng nói gì?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Được rồi bần đạo cần nói rõ hơn là trước tình thế này, Tiêu đại hiệp rất cần người khác giúp đỡ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh nói:

- Nếu đạo trưởng có lòng bỏ chổ tối ra chổ sáng thì tại hạ tình nguyện giải thích với anh hùng thiên hạ.

Tiêu Dao Tử nói:

- Tiêu đại hiệp tưởng dễ dàng lắm ư!

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đạo trưởng có chỗ nào nan giải xin nói rõ ra.

Tiêu Dao Tử gật đầu cười hỏi:

- Tiêu đại hiệp tiến vào cung cấm đã lấy được vật gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Một thanh đoản kiếm chặt sắt như cắt bùn. Cũng nhờ có thanh đoản kiếm này mới không sợ Ngũ Long đại trận của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Còn gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng.

Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Đúng rồi! Tại hạ nghe được tin Vũ Văn Hàn Đào đã giao bí lục võ công Trương Phóng cho Tiêu đại hiệp có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng rồi! Thế thì sao?

Tiêu Dao Tử đè nén nỗi vui mừng trong bụng cười mát đáp:

- Nếu Tiêu đại hiệp vui lòng tặng cho bần đạo cuốn bí lục của Trương Phóng thì bần đạo sẽ đem toàn lực trợ giúp Tiêu đại hiệp cứu Bách Lý Băng cô nương Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão này rất tham tâm, vậy ta cũng chẳng cần lấy tư cách quân tử đối phó với hắn.

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp nghĩ kỷ đi, tính mạng Bách Lý cô nương có quan trọng không? Nếu Tiêu đại hiệp coi bí lục của Trương Phóng còn quan trọng hơn thì tuỳ ý đại hiệp, bần đạo quyết không miễn cưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tai mắt của đạo trưởng thật là linh mẫn!

Tiêu Dao Tử nói:

- Chúng ta không có nhiều thì giờ. Tiêu đại hiệp tính sao thì nói mau đi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài cố nén lòng nóng nảy thủng thẳng đáp:

- Tại hạ đang ở vào tình trạng nguy hiểm mà còn trầm tĩnh được. Sao đạo trưởng nóng thế?

Tiêu Dao Tử nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại hiệp không kể gì đến sự an nguy của mình đã đành chẳng lẽ lại không nghĩ đến sự sinh tử của Bách Lý cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong bố trí mai phục, hắn dùng Bách Lý cô nương để dẫn dụ tại hạ tới đây. Trước khi thấy mặt Bách Lý cô nương chắc chắn không gia hại cô.

Tiêu Dao Tử nói:

- Bần đạo chỉ biết Tiêu đại hiệp võ công cao cường, chẳng ngờ công phu hàn dưỡng cũng cao thâm thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu quả một cuốn võ công bí lục của Tiêu Vương mà cứu mạng được cho Bách Lý cô nương cùng tại hạ...

Chàng đưa mắt nhìn Vu Dung nói tiếp:

- Lại thêm Vu Dung cô nương nữa là ba mạng thì tại hạ tiếc gì cuốn bí lục đó?

Tiêu Dao Tử ngửng đầu trông trời chiều nói:

- Xem chừng cuộc mua bán này giữa chúng ta rất có nhiều hy vọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ còn muốn xem bản lãnh của đạo trưởng thế nào đã.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Đại hiệp nói vậy là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Các hạ chắc đã tự biết võ công của mình so với Thẩm Mộc Phong thế nào rồi chứ?

Tiêu Dao Tử cười mát đáp:

- Bần đạo tự biết nếu lấy một chọi một thì còn kém Thẩm Mộc Phong một bậc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Về mưu kế thì sao?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm đáp:

- Bần đạo và Thẩm Mộc Phong xít xoát như nhau.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì tâm cơ đạo trưởng chưa bằng Thẩm Mộc Phong. Hiện giờ trên

đỉnh hai vách núi Thẩm Mộc Phong đã bố trí tai mắt. Hành động mưu phản của đạo trưởng bộc lộ là hắn biết tin ngay. Khi đó chính đạo trưởng chưa bảo vệ nổi mình thì còn chiếu cố ba người bọn tại hạ thế nào được.

Tiêu Dao Tử cười mát nói:

- Tiêu đại hiệp chẳng những võ công cao cường mà về tâm cơ cũng đã tiến một bước dài.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu Dao đạo trưởng chuẩn bị cứu tại hạ bằng cách nào xin cho biết trước.

Nếu làm được, tại hạ dâng bí lục ngay.

Tiêu Dao Tử đáp:

- Xem chừng Tiêu đại hiệp rất uý kỵ Thẩm Mộc Phong. Đại hiệp nên nhớ một điều là Thẩm Mộc Phong vô tình, mà bần đạo hữu ý. Nguyên một sự sai biệt này dĩ nhiên đã khác xa nhau...

Lão giơ tay ra nói tiếp:

- Đại hiệp đưa đây rồi tại hạ sẽ nói biện pháp để các vị dời khỏi chốn này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đưa cái gì?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Bí lục của Trương Phóng.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Tại hạ chưa thấy mặt Bách Lý cô nương mà cho dù có thấy mặt đi chăng nữa cũng chẳng thể giao bí lục cho đạo trưởng ngay.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khi nào đạo trưởng cứu thoát bọn tại hạ ra khỏi nơi nguy hiểm, tại hạ sẽ đưa bí lục cũng chưa muộn.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Tiêu đại hiệp không tín nhiệm bần đạo, thì bần đạo tín nhiệm đại hiệp thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta không ai tin ai. Vậy bây giờ tại hạ tưởng hãy qua đầm này trước.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được! Mời hai vị xuống đi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Vu cô nương! Chúng ta xuống bè rồi, nhất thiết để mặc tại hạ đối phó, cô nương bất tất phải mở miệng mà cũng đừng can thiệp vào việc gì.

Vu Dung gật đầu mỉm cười rồi nhảy xuống bè.

Tiêu Lĩnh Vu lập tức nhảy xuống theo.

Tiêu Dao Tử khẽ hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Đại hiệp có mang theo võ công bí lục của Trương Phóng bên mình không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cuộc thương lượng chưa ngã ngũ, xin miễn thứ cho tại hạ không tiện trình bày.

Tiêu Dao Tử giơ tay lên đẩy một cái, chiếc bè gỗ đã tiến về phía trước. Lão hắng dặng một tiếng rồi khẽ nói:

- Chúng ta phải thương lượng xong trước khi lên bờ. Nếu cuộc thương lượng chưa ổn thì bờ bên kia là nơi bày Ngũ Long đại trận rồi. Tiêu đại hiệp đi không đầy năm trượng đã bị hãm vào trong trận.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo trưởng có thể cho biết cách cứu bọn tại hạ được chưa?

Tiêu Dao Tử lại hắng dặng một tiếng, dừng bè ở giữa đầm nói:

- Biện pháp cứu hai vị là ở dưới đầm nước này.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông ra thấy bè gổ còn cách chừng hơn ba trượng.

Chàng tự lượng có thể mạo hiểm nhảy vào được, nhưng còn vướng Vu Dung, chẳng thể bỏ mặc cô.

Trong lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng nói:

- Phải chăng đạo trưởng đã biết tại hạ không hiểu bơi lội mà chuẩn bị thủ cước trên bè gỗ này.

Tiêu Dao Tử lắc đầu khẽ đáp:

- Không phải đâu! Đại hiệp thử vận hết mục lực nhìn quanh bốn mặt xem được bao xa?

Lúc này bức màn đêm đã buông xuống. Hai bên vách núi đứng dựng trong hang một màu tối đen.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:

- Tại hạ trông xa được chừng năm trượng.

Tiêu Dao Tử nói:

- Thế thì phải rồi. Mục quang của Tiêu đại hiệp mà chỉ trông được bốn năm trượng vậy những người giám thị bần đạo mục lực còn kém Tiêu đại hiệp thì lúc này không thể nhìn rõ chúng ta nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến biện pháp giúp bọn tại hạ?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Dễ lắm! Bần đạo dùng phép đổi mận thay đào, cho một tên giả làm Tiêu Lĩnh Vu tiến vào Ngũ Long trận.

Chương 84 - Vu dung dụng trí gạt tiêu dao

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Dù cho có người giả mạo để xông vào Ngũ Long đại trận, nhưng bọn tại hạ trốn khỏi hang núi này bằng cách nào và kế hoạnh cứu Bách Lý cô nương làm sao?

Tiêu Dao Tử khẽ đáp:

- Cho một mớ lửa đốt Ngũ Long trận...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Như vậy thì đốt cả kẻ giả mạo Tiêu Lĩnh Vu hay sao?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Cái đó không liên quan gì đến các hạ, vậy các hạ bất tất phải để tâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn Bách Lý cô nương thì sao?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Bần đạo đã tra xét địa hình địa thế. Hễ dùng hoả công thì chẳng những đốt chết Ngũ Long ta còn đốt cháy cả trận thế của Thẩm Mộc Phong. Bần đạo đã đặt nội ứng. Sau khi lửa cháy liền có người đưa Bách Lý cô nương đến hội họp với bọn ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Người đó là ai?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Cái đó bần đạo đã an bài, không dính líu gì đến các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên có dính líu. Tại hạ cần biết là nhân vật nào, liệu có đủ khả năng cứu được Bách Lý cô nương không?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Dù bần đạo nói ra, các hạ cũng không biết y là ai.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm điều tra tình thế bốn mặt. Chàng nghĩ rằng có bắt sống được Tiêu Dao Tử mới qua đầm một cách bình yên. Nhưng võ công lão rất cao thâm. Định đánh một đòn mà bắt sống được thực không phải chuyện dễ dàng. Cần nhắm vào lúc lão vô tình không kịp đề phòng mới có hy vọng.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng cười hỏi:

- Người mà đạo trưởng định cho giả mạo tại hạ hiện giờ ở đâu?

Tiêu Dao Tử dậm chân xuống bè gỗ ba cái. Một người mặc quần áo vải dầu từ dưới nước vọt lên bè.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Hỏng bét! Té ra những hai địch nhân, vì bây giờ thêm một tên nữa.

Tiêu Dao Tử đằng hắng một tiếng rồi bảo đại hán cởi bỏ quần áo lặn ra.

Lão lại nói:

- Tiêu đại hiệp tướng mạo anh tuấn khắp thiên hạ khó mà tìm được người giống đại hiệp. Bần đạo đành kiếm một người tầm thước tương tự. May ở chỗ bọn Ngũ Long thần trí hồ đồ, mình khoác áo giáp, chắc bọn chúng không nhận ra được Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghiá đại hán quả nhiên tầm thước gã tương tự như mình thì nghĩ thầm:

- Xem chừng Tiêu Dao Tử quả đã chuẩn bị từ trước.

Chàng lại nói:

- Tại hạ còn một điểm chưa hiểu, muốn thỉnh giáo đạo trưởng.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu đạo trưởng lấy được bí lục của Tiêu Vương Trương Phóng thì làm sao trốn thoát khỏi Thẩm Mộc Phong truy kích.

Tiêu Dao Tử đáp:

- Đó là công việc của bần đạo, Tiêu đại hiệp bất tất phải quan tâm đến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Tại hạ theo ý đạo trưởng. Vậy đạo trưởng đưa đưa bọn tại hạ qua đầm đi.

Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp:

- Chẳng phải bần đạo lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà chúng ta ở thế đối nghịch, cho nên bần đạo phải thận trọng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng muốn tại hạ giao bí lục võ công của Trương Phóng cho đạo trưởng trước?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Như vậy là bất công. Bần đạo chỉ mong Tiêu đại hiệp lấy ra cho coi rồi đại hiệp vẫn giữ cho đến khi một bên giao người một bên giao bí lục, chẳng ai lừa gạt ai. Không hiểu ý Tiêu đại hiệp thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lúc này thời cơ không thuận tiện.

Tiêu Dao Tử nói:

- Đại hiệp nói thế nghĩa là làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Để qua đầm rồi hãy coi cũng chưa muộn.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Phải chăng vì Tiêu đại hiệp không biết lội nước nên sợ bần đạo đánh đắm bè gỗ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mình không hay dùng trá thuật. Bữa nay vì tình thế bắt buộc mới dùng tới một lần, không khéo lại bị họ khám phá.

Chàng lạnh lùng hỏi lại:

- Đạo trưởng tưởng một cái đầm nước cỏn con này mà khiến cho Tiêu mỗ phải khuất phục chăng?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Không phải thế. Chỉ sợ Tiêu đại hiệp trước khi đến đây đã đưa bí lục cho người khác. Nếu đúng thế thì bần đạo mạo hiểm trợ giúp các hạ há chẳng uổng phí tâm cơ?

Tiêu Lĩnh Vu than thầm:

- Hỏng bét! Chắc phen này mình bị lộ tẩy.

Bỗng nghe Vu Dung lạnh lùng lên tiếng:

- Đạo trưởng chẳng nên coi làm gì nữa.

Tiêu Dao Tử sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp:

- Vì các vị trúng độc rồi. Dù có đem bí lục đưa cho, đạo trưởng cũng không còn cơ hội học được nữa.

Tiêu Dao Tử sửng sốt hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Vu Dung hỏi lại:

- Đạo trưởng không tin chăng?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Bần đạo cùng lệnh tổ mẫu đã có chuyện qua lại, nên rất kính phục tài dùng độc của lão nhân gia. Vì thế mà đối với cô nương bần đạo vẫn coi chừng. Từ lúc xuống bè bần đạo chưa thấy cô cử động hai tay thì hạ độc làm sao được?

Vu Dung đáp:

- Từ lúc tiểu nữ biết việc đời chưa từng thấy đạo trưởng qua lại với tệ nhưng nhưng...

Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Bần đạo nói về câu chuyện đã hơn hai chục năm. Khi đó cô nương chưa ra đời.

Vu Dung đáp:

- Thế thì phải rồi. Sau khi nhưng nhưng qui ẩn mới nghiên cứu ra một phương pháp hạ độc tân kỳ.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Phép hạ độc đó bần đạo chưa từng nghe qua. Không hiểu ra làm sao?

Vu Dung đáp:

- Cái đó kêu bằng cách vật truyền độc. Có thể cho chất độc đi qua đao kiếm.

Tiêu Dao Tử cười hỏi:

- Nếu bần đạo nhớ không lầm thì dường như chưa thấy cô nương cất tay.

Vu Dung đáp:

- Nhưng đạo trưởng đứng trên bè gỗ, tiểu nữ đã mượn bè cây để truyền chất kỳ độc.

Tiêu Dao Tử ngơ ngác hỏi:

- Thật thế ư?

Vu Dung đáp:

- Đạo trưởng không tin thì thử vận khí coi.

Tiêu Dao Tử nghĩ thầm:

- Ta hãy tạm tin là có.

Rồi lão thử vận khí.

Vu Dung liền nhân lúc lão phân tâm vận khí khẽ vung tay lên búng một cái.

Cô đã dự mưu từ trước, chờ cơ hội đến liền dời khỏi phương vị. Gặp lúc thuận chiều gió mới lên tiếng xem vào.

Tiêu Dao Tử thử vận khí không thấy triệu chứng gì trúng độc, liền cười lạt hỏi:

- Con tiểu nha đầu kia! Ngươi dám dùng trá thuật cả với bần đạo ư?

Vu Dung đáp:

- Tiểu nữ nói thật, đạo trưởng không tin thì thử vận chân khí lại lần nữa sẽ rõ.

Tiêu Dao Tử vận khí rồi lại hít một hơi thở, bỗng thấy một mùi khác lạ xông vào mũi. Nguyên Vu Dung chẳng có thuật truyền độc cách vật chi hết. Cô lừa lão vận khí rồi mượn thế gió phóng độc ra. Tiêu Dao Tử là người rất tinh minh, không ngờ Vu Dung thân hình bé nhỏ mà quỉ quyệt, lại lớn mật gạt lão mắc bẫy. Nhưng lão là một tay cao thủ hùng tài, vừa cảm thấy có điều khác lạ liền cảnh giác ngay.

Lão vung tay trái đánh lẹ về phía Vu Dung. Tiêu Lĩnh Vu nghiêng người đi, vung tay mặt ra đón tiếp phát chưởng của Tiêu Dao Tử.

Chưởng lực hai bên đụng nhau nổ lên một tiếng chấn động.

Vu Dung vội la:

- Tiêu huynh! Đừng để lão đoạt mất thượng phong.

Cô lên tiếng như vậy là có ý cảnh cáo Tiêu Lĩnh Vu cô đang thuận chiều gió phóng độc.

Tiêu Dao Tử một mặt phong toả đường hô hấp một mặt nghiêng mình tấn công, hy vọng đoạt được thượng phong.

Nguyên lão tự biết mình đã trúng độc, nhưng cảnh giác kịp thời, không trúng nặng lắm. Có điều đây là chất độc của Vu bà bà bào chế, mãnh liệt vô cùng. Trước khi chất độc phát tác, lão định bức bách Tiêu Lĩnh Vu lùi lại phía dưới chiều gió để chàng cũng bị trúng độc luôn.

Tiêu Lĩnh Vu đã gặp nhiều phen kỳ ngộ võ công chàng tiến bộ phi thường.

Tiêu Dao Tử tấn công liền mấy chiêu đều bị Tiêu Lĩnh Vu bức bách phải lùi lại.

Hai bên động thủ trong nháy mắt thì đại hán áo xanh và người áo đen cũng đồng thời tấn công vào hai cạnh sườn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu co tay lại búng ra. Chàng đã thi triển môn Đàn Chỉ Thần Công của phái Thiếu Lâm. Đàn Chỉ Thần Công lợi hại ở chỗ bật luồng ám kình ra không một tiếng động, khiến đối phương bị đánh trúng mà không hay biết. Môn Đàn Chỉ Thần Công của Tiêu Lĩnh Vu còn cao thâm hơn Tu La Chỉ một bậc. ít lâu nay chàng ngày đêm rèn luyện công phu này và đã tiến một bước dài.

Đại hán áo đen chưa đến gần Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên trước ngực đau nhói lên.

Gã đã bị Đàn Chỉ Thần Công của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng huyệt đạo, chân đứng không vững, gã té nhào xuống đầm đánh “bùm” một tiếng. Nước bắn lên tung tóe.

Tiêu Dao Tử sửng sốt, xuýt nữa lão cũng bị thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng. Lão tính thầm trong bụng:

- Võ công thằng lõi này tiến bộ rất ghê gớm. Xem chừng chỉ còn cách dìm gã xuống đầm rồi hãy bắt lấy.

Lão liền tung mình nhảy xuống nước. Đồng thời lớn tiếng hô đại hán áo xanh:

- Xuống lẹ đi!

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nhảy xuống nước liền hiểu ngay chỗ dụng tâm của là định lật bè gỗ cho chàng và Vu Dung té xuống rồi bắt cả hai người. Khi nào chàng lại để cho đại hán áo xanh nhảy xuống? Chàng liền vung tay trái ra hứng lấy phát chưởng của người áo xanh, còn tay mặt đưa chênh chếch ra nắm lấy huyệt mạch gã.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng. Hai chưởng lực đụng nhau, Tiêu Lĩnh Vu bị chấn động phải lùi lại một bước. Công lực ghê gớm của người áo xanh ra ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lĩnh Vu. Chàng nghĩ thầm:

- Chưởng lực gã này hùng hậu chẳng kém gì Tiêu Dao Tử.

Người áo xanh tuy chưởng lực hùng hậu nhưng cử động lại kém phần linh hoạt, nên uyển mạch liền bị chàng nắm giữ. Người áo xanh phản ứng chậm chạp, chỉ cần theo đúng mệnh lệnh của Tiêu Dao Tử không lý gì đến uyển mạch bị nắm.

Gã cứ tung mình nhảy xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ gã đã bị kiềm chế uyển mạch vẫn còn nhảy xuống nước được. Chàng chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Không hiểu người này luyện võ công gì mà tựa hồ tứ chi gã không liên quan gì đến người.

Chàng sợ chiếc bè bị lật không dám hết sức kéo mạnh, liền khoa chân bước lại giơ tay trái lên chém xuống. Bỗng nghe đánh chát một tiếng, một cánh tay người áo xanh bị cườm tay Tiêu Lĩnh Vu chặt đứt. Gã rú lên một tiếng người gã đồng thời nhảy xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Ta tưởng ngươi không biết đau, nhưng ngươi vẫn cảm giác được đã bị gãy xương…

Chàng đột nhiên bước loạng choạng vì cái bè nghiêng đi.

Tiêu Lĩnh Vu vội di động thân mình, thi triển thân pháp Thiên Cân Trụy đè mạnh xuống cho bè đứng yên. Đồng thời chàng quay lại bảo Vu Dung:

- Dung cô nương! Phóng độc xuống nước đi!

Chàng lớn tiếng nói câu này dường như cố ý để bọn Tiêu Dao Tử nghe thấy.

Vu Dung chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ lắc đầu. Nhưng miệng cô lớn tiếng hô - Tiêu Dao tiền bối! Ba người các vị đều trúng độc. Nội công tiền bối có thâm hậu cũng chỉ chống chọi được trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là chất độc phát tác. Bọn tiểu nữ cứ đứng vững trên bè hoặc nhảy lên bờ thì các vị chỉ còn đường chết.

Tiêu Dao Tử cũng nhô đầu lên nói:

- Ta mà nghiêng bè là các ngươi rớt xuống nước. Khi bắt sống các ngươi rồi, lo gì không lấy được thuốc giải.

Vu Dung nói:

- Tiêu huynh! Bọn chúng ta nhảy lên bờ để bọn họ chết về chất độc.

Tiêu Dao Tử thấy bè gỗ chỉ còn cách bờ chừng hơn trượng. Hai người có thể nhảy lên được dễ dàng, liền đổi giọng hỏi:

- Hiền diệt nữ! Phải chăng ngươi muốn đưa điều kiện với ta?

Vu Dung đáp:

- Đúng rồi! Chẳng hiểu tiền bối có ưng chịu không?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Chỉ cần theo lẽ công bằng là có thể thương lượng được.

Vu Dung nói:

- Các vị ở dưới nước đẩy bè gần vào bờ, tiểu nữ sẽ tặng ba viên thuốc giải.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Nhưng ta tin ngươi thế nào được?

Vu Dung đáp:

- Trước tình trạng này, e rằng tiền bối không tin cũng không được.

Tiêu Dao Tử nói:

- Ta vui lòng ưng chịu nếu Tiêu đại hiệp chịu đứng ra bảo đảm...

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Tiêu Dao đạo trưởng! Nếu đạo trưởng không dùng quỷ kế nữa, đưa cho bọn tại hạ vào bờ là tại hạ bảo đảm Vu cô nương lấy thuốc giải cho.

Tiêu Dao Tử nói:

- Tiêu đại hiệp nói ra một lời xem bằng chín vạc. Vậy bọn bần đạo đưa các vị vào.

Lão nói rồi lại hụp xuống nước. Quả nhiên cái bè gỗ từ từ chuyển vào bờ. Chỉ trong khoảng khắc đã vào tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu và Vu Dung không chờ bè đứng lại đã nhảy tót lên bờ.

Tiêu Dao Tử cũng nhảy lên theo hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Lời hứa của đại hiệp có đáng kể không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ không phản bội lời hứa.

Chàng quay lại bảo Vu Dung:

- Cô nương lấy thuốc giải cho các vị đi.

Vu Dung cầm ba viên thuốc liệng ra nói:

- Nhưng nhưng của tiểu nữ nếu không bị tiền bối cổ hoặc thì bây giờ vẫn bình yên. Món nợ này tiểu nữ sẽ đòi ở nơi tiền bối.

Tiêu Dao Tử đón lấy thuốc giải, không lý gì đến cô nữa. Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Võ công của Tiêu đại hiệp dường như tiến bộ rất nhiều, ra ngoài sự dự liệu của mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng vẫn tính đến chuyện giao dịch với Tiêu mỗ.

Tiêu Dao Tử nhăn nhó cười đáp:

- Trước tình trạng này, bần đạo chẳng có gì làm ưu thế dĩ nhiên không nói đến chuyện giao dịch nữa.

Lão quay ra vẫy tay hô:

- Các ngươi cũng lên đi!

Người áo xanh và đại hán áo đen đều nhảy lên.

Người áo xanh cánh tay mềm rũ xuống, hiển nhiên khuỷu tay đã bị trật khớp.

Tiêu Dao Tử đưa mỗi người một viên bảo chúng uống.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Xem chừng đạo trưởng vẫn chưa tin đây là thuốc giải. Nếu vậy sao còn yêu cầu Tiêu mỗ bảo đảm?

Tiêu Dao Tử cười mát, bỏ thuốc vào miệng đáp:

- Trước tình thế này hai vị chẳng cần phải hạ độc lần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn người áo xanh hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo đạo trưởng một việc được chăng?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Tiêu đại hiệp cứ hỏi đi, bần đạo mà biết thì xin nói hết.

Tiêu Lĩnh Vu trỏ vào người áo xanh hỏi:

- Vị huynh đài này luyện môn võ công gì vậy?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Đó là môn Cương Thi công. Môn này rất ít người luyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đa tạ đạo trưởng có lòng chỉ giáo...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ bọn tại hạ tiến vào Ngũ Long đại trận. Đạo trưởng có thể đi được rồi.

Tiêu Dao Tử đáp:

- Tiêu đại hiệp nên thận trọng. Ngũ Long đại trận nguy hiểm vô cùng!

Lão nói rồi nhảy lên bè gỗ. Người áo xanh và đại hán áo đen cũng nhảy lên theo bơi bè qua phía đối diện.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt trông sao trên trời thở phào một cái nói:

- Dung cô nương! Những nhân vật lợi hại nhất của Bách Hoa Sơn Trang là Ngũ Long đại trận này...

Vu Dung hỏi:

- Ngũ Long đại trận có bao nhiêu người?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đã gọi là Ngũ Long thì dĩ nhiên có năm người.

Vu Dung hỏi:

- Có năm người thôi thì việc gì mà phải sợ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nhưng thế trận biến hoá vô cùng, tại hạ không hiểu được. Thẩm Mộc Phong coi trọng thế trận này lắm.

Vu Dung ngắt lời:

- Tiêu huynh đã gặp Ngũ Long bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ngũ Long bày trận, tại hạ chưa thấy qua, nhưng đã đấu với một người trong Ngũ Long.

Vu Dung hỏi:

- Tại sao người bày trận kêu bằng Ngũ Long?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Họ mặc y phục kỳ dị, toàn thân những vẩy lóng lánh như vẩy rồng, đao thương đâm không thủng. Theo chỗ xét đoán của tại hạ thì người Ngũ Long bị kiềm chế chẳng phải chỉ có vậy mà thôi, hoặc giả còn một thứ dược vật gì thúc đẩy họ kiêu dũng hơn người thường nhiều.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì thế đối với Ngũ Long trận cô nương cứ việc phóng tay đối phó với họ và phóng luôn cả chất độc nữa.

Vu Dung gật đầu đáp:

- Tiểu muội nhớ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc móc thanh đoản kiếm ra đưa mắt nhìn rồi nói:

- Vì Ngũ Long mặc y phục đặc biệt nên chuyển động không được linh hoạt...

Vu Dung đáp:

- Đa tạ Tiêu huynh hết lòng chỉ thị.

Tiêu Lĩnh Vu lại nói:

- Cuộc ác đấu này rất khủng khiếp e rằng tại hạ không chiếu cố cho cô nương được. Cô nương hãy thận trọng.

Rồi chàng rảo bước tiến về phía trước.

Vu Dung theo sát Tiêu Lĩnh Vu, cô nghĩ thầm:

- Trước nay Tiêu huynh hào khí ngất trời, mà chuyến này y căn dặn ta đủ điều phải thận trọng thì chắc trận Ngũ Long hung hiểm phi thường.

Cô liền ngưng thần đề khí chuẩn bị sẵn sàng.

Hai người đi chừng hơn mười trượng, bỗng thấy hỏa quang lấp loáng. Hai cây đuốc giơ lên. Dưới ánh hỏa quang, chỉ thấy một đại hán võ phục áo đen đứng trên tảng đá lớn dưới chân núi. Gã lớn tiến hỏi:

- Người tới đó phải chăng là Tiêu Lĩnh Vu?

Chương 85 - NGŨ LONG TRẬN VU DUNG BỎ MÌNH

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Đúng rồi, các hạ là ai?

Đại hán thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt, có nói danh tính Tiêu đại hiệp cũng không biết Đột nhiên gã nhảy xuống ẩn mình không thấy đâu nữa. ánh lửa lập lòe. Chỉ trong khoảnh khắc bốn mặt có đến mười mấy cây đuốc giơ lên soi sáng cả vùng sơn cốc.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Tội gì mà cứ phải chiến đấu với Ngũ Long? Âu là ta nhân lúc trận thế của chúng chưa kịp phát động cứ tiến qua đi.

Chàng liền khẽ bảo Vu Dung:

- Dung cô nương! Chúng ta lướt qua cho lẹ. Rồi chàng chạy trước.

Dưới ánh ngân quang, hai quái vật mình đầy những vẩy lấp loáng nhảy ra cản đường Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng dừng bước lại nói:

- Dung cô nương hãy lùi lại một chút.

Vu Dung chú ý nhìn ra thấy hai quái nhân này toàn thân đầy vảy lấp loáng có ánh sáng, chỉ để hở bốn con mắt hung dữ. Mảnh giáp trên hai cánh tay sắc đỏ như máu. Năm ngón tay nhọn màu xanh lè. Ngoài áo lót vảy rồng mầu đỏ còn có những mũi nhọn sắc bén và ngón tay đều tôi chất độc.

Vu Dung lẩm bẩm:

- Hai người này ăn mặc trông như quái vật. Nếu mình không nghe trước mà chợt ngó thấy tất phải giật mình.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hai tay cô đồng thời khe búng một cái, hai tia phấn trắng vọt ra.

Quái nhân mé tả vung tay đập vào làn phấn độc.

Độc phấn bị quái nhân vung tay quạt bay ngược trở lại.

Tiêu Lĩnh Vu vội lùi xa năm thước khẽ nói:

- Cô nương lùi xa hơn một chút. Bọn này mình mặc áo giáp chắc là không sợ chất kỳ độc.

Bỗng thấy quái nhân mé hữu nhảy xổ vào Tiêu Lĩnh Vu nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí nhảy chênh chếch ra xa tám thước. Quái nhân mé tả cũng phát động theo nhảy về phía Vu Dung.

Vu Dung thấy một vúng ánh sáng tung bay vọt tới, trong lòng rất kinh hãi. Cô vội lánh người sang bên né tránh.

Thế vọt của quái nhân rất mau lẹ, Vu Dung không tránh kịp. áo cô bị ngón tay quái nhân cào rách toạc một mảnh. Chỉ còn cách một ly là tới da thịt.

Vu Dung bị quái nhân cào rách áo ngoài lại rách một vệt áo lót để hở làn da trắng như tuyết.

Quái nhân kia toan nhẩy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên quay lại vọt tới Vu Dung.

Vu Dung sợ hết hồn chưa kịp bình tĩnh lại thì quái nhân đã đưa những ngón tay nhọn hoắt xanh lè chụp xuống đầu cô.

Tiêu Lĩnh Vu hô lớn:

- Cô nương hãy coi chừng! Tay phải chàng búng ra thi triển Đàn chỉ thần công. Một luồng âm kình xô tới.

Cánh tay của quái nhân bị trúng âm kình, bàn tay chệch đi. Vu Dung lướt mình chạy qua bên Tiêu Lĩnh Vu.

Quái nhân mặc áo giáp dầy cứng nên Đàn chỉ thần công của Tiêu Lĩnh Vu chưa đả thương được hắn.

Bỗng thấy quái nhân xoay mình nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu rất mau lẹ. Tiêu Lĩnh Vu vung tay trái ra đánh một chưởng.

Quái nhân đưa tay mặt đón chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cũng muốn mượn cơ hội này để dò xét nội công của quái nhân.

Tay chàng đã đeo bao bằng da dao ngàn năm nên không sợ móng tay sắc nhọn của đối phương.

Hai chưởng đụng nhau đánh “sầm” một tiếng. Quái nhân bị chấn động lùi lại một bước.

Tiêu Lĩnh Vu vận bảy thành công lực phóng chưởng cũng cảm thấy ngón tay tê chồn. Lập tức chàng tung người nhảy vọt sang một bên ra xa mấy thước. Sau khi đối một chưởng, chàng nhận ra quái nhân đã mặc lân giáp, dùng thực lực khó lòng đả thương được họ mà phải dùng trí mới mong thủ thắng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì hai bên lại thêm ba quái nhân nữa xuất hiện vây Tiêu Lĩnh Vu cùng Vu Dung vào giữa.

Vu Dung bị rách áo để hở da thịt nên trong lòng rất sợ quái nhân. Bây giờ thấy thêm ba tên nữa xuất hiện, cô cũng bở vía, vội hô:

- Tiêu huynh! lại thêm ba tên nữa.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó thấy ba quái nhân xuất hiện đứng mỗi người một vi.

trí chứ chưa hành động. Chàng liền đáp:

- Bọn chúng có năm người thế là ra mặt hết rồi... Đột nhiên chàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Bây giờ cần phải giữ cho toàn mạng. Cô nương hãy bịt kín chỗ áo rách đi.

Vu Dung gật đầu. Cô quán chỗ áo rách lại mà vẫn còn lộ da thịt không kín hết được.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô hoang mang thật tội nghiệp. Võ công cô lại tầm thường, cần được mình hộ vệ tương trợ. Nhưng Ngũ Long mà hợp sức thì chính chàng cũng khó lòng thắng nổi. Bất giác chàng thở dài nói:

- Đáng lý tại hạ không nên dẫn cô nương đi theo.

Vu Dung phấn khởi tinh thần đáp:

- Tiêu huynh bất tất phải quan tâm đến tiểu muội, cứ việc phóng tay đối phó với cường địch. Tiểu muội tự biết giữ mình.

Cô nói không rõ lắm vì ngày trước cô đã cắn lưỡi toan tự tử, sau được Tiêu Lĩnh Vu giải cứu. Lúc này áo cô bị rách toạc, trong lòng không khỏi hổ thẹn, nên vận dụng ngọn lưỡi càng kém phần linh hoạt.

Tiêu Lĩnh Vu hiểu tình trạng này liền cất giọng ôn nhu an ủi:

- Dung cô nương! Bọn chúng cũng là người, nhưng mặc lân giáp thành ra hình thù quái dị. Lúc nãy cô đã phá Phi hổ đại trận, dũng cảm chẳng kém gì bọn mày râu. Đối với Ngũ Long quái nhân này tưởng cô đừng quan tâm lắm.

Mấy câu này quả nhiên phát sinh hiệu lực. Cô mỉm cười đáp:

- Chúng cũng là người, việc gì tiểu muội phải sợ chúng?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô trấn tính tinh thần mới hơi yên dạ. Ngũ Long trận đã bày thành thế bao vây, bắt đầu từ từ tiến gần vào.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang đảo nhìn Ngũ Long rồi lớn tiếng hô:

- Các vị bất quá ỷ mình vào tấm lân giáp cứng rắn không sợ đao kiếm, nhưng thanh đoản kiếm trong tay tại hạ là bảo kiếm tự ngàn xưa, chặt sắt như chém bùn.

Các vị hãy coi chừng! Ngoài miệng chàng nói vậy mà trong lòng ngấm ngầm để ý phản ứng của năm người.

Quả nhiên Ngũ Long nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy liền dùng bước lại không tiến gần vào nữa.

Hiển nhiên thần trí bọn chúng hãy còn tỉnh táo. Chúng hiểu bảo kiếm chặt sắt như chém bùn liền sinh lòng khiếp sợ. Tiêu Lĩnh Vu cười khanh khách hỏi:

- Các vị sợ rồi phải không?

Chàng liền tung mình vọt về phía chính đông.

Nguyên chàng đã biết khó lòng tránh khỏi một trường chiến đáu khủng khiếp, nên tự mình tấn công trước, may mà đả thương được một hai tên là uy lực của bọn chúng giảm đi.

Quái nhân ở phía đông thấy Tiêu Lĩnh Vu nhảy tới lập tức vọt lên nhảy xổ lại.

Đồng thời hai quái nhân ở phương chính nam và chính bắc cũng xô lại.

Sáu cánh tay đỏ như máu từ mọi phía khác nhau chụp tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu người đang lơ lửng trên không thấy uy thế đối phương mãnh liệt trong lòng không khỏi chấn động. Chàng vội tụ chân khí vào huyệt Đan điền, đột nhiên hạ mình xuống. Chàng vươn thanh đoản kiếm đổi hướng đâm vào quái nhân ở phía đông nam.

Thế hợp kích tuy nghiêm mật nhưng tài ứng biến của Tiêu Lĩnh Vu rất cao minh.

Động tác của hai bên đều mau lẹ. ánh hào quang vừa lấp loáng, máu tươi đã phun ra.

Hai bên đặt chân chấm đất thì đã xa nhau ngoài một trượng. Mọi người quay đầu nhìn lại thấy một ngón tay bọc lân giáp rơi xuống đất. Nguyên Tiêu Lĩnh Vu ra chiêu nửa vời bỗng thay đổi đường kiếm, quái nhân kia né tránh không kịp bị chàng chặt cụt một ngón tay.

Giữa lúc ấy một tiếng rú vang lên lọt vào tai. Mọi người quay đầu nhìn lại thấy Vu Dung đã bị ngón tay của quái nhân bọc lân giáp đâm sâu vào da thịt của cô.

Máu tươi chảy ra đầm đìa.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên. Chàng quát to một tiếng tung mình đi. Cả người lẫn kiếm xông thẳng vào quái nhân đó.

Trong lúc nóng giận, bất giác chàng vận nội lực toàn thân thi triển Ngự kiếm thuật. Môn kiếm thuật này chính Trang Sơn Bối đã truyền thụ cho chàng theo trình độ cao. Ngày thường chàng luyện không thành. Bữa nay trong lúc cấp bách liền dùng thử xem sao.

Một quái nhân khác nhảy lên ứng chiến.

ánh hàn quang vọt ra. Một tiếng rú thê thảm vang lên. Máu tươi phun ra như suối. Một vật té huych xuống đất. Mọi người ngoảnh đầu nhìn lại thấy quái nhân kia lân giáp bị rách toạc. Trước ngực chảy máu tươi không ngớt.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thi triển Ngự kiếm thuật. Thanh bảo kiếm đâm thủng áo giáp vào tới trong tâm tạng quái nhân. Hắn chết ngay đương trường.

Bốn đại hán kia ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm đánh một đòn ghê gớm, chúng không khỏi sửng sốt.

Vu Dung bị một quái nhân nắm giữ giơ cao lên. Bàn tay quái nhân này có lân giáp và mũi nhọn đâm sâu vào da thịt làm cô đau thấu tâm can. Cô la thất thanh, nhưng trong tay vẫn giữ nắm độc châm.

Tiêu Lĩnh Vu giết được nhất long khiến cho bốn tên kia kinh hãi đứng ngẩn mặt ra đương

trường.

Vu Dung thừa cơ địch không đề phòng, tay mặt cô hết sức cựa mạnh một cái thoát khỏi bàn tay quái nhân, nhưng những mũi nhọn đâm sâu vào da thịt. Cô cựa mạnh tuy thoát ra được nhưng bị đứt thịt trông thấy cả xương trắng. Cảnh tượng coi rất khủng khiếp.

Vu Dung biết mình khó lòng sống được nữa liền lớn tiếng hô:

- Tiêu lang! Được cùng chàng thân cận trong khoảnh khắc, thiếp lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Duyên này đành chờ kiếp sau.

Miệng cô nói, tay cô cầm nắm độc châm hết sức đâm mạnh vào mắt quái nhân.

Quái nhân không kịp đề phòng bị độc châm đâm đúng mắt. Hắn rú lên một tiếng thê thảm. hai tay hắn xé Vu Dung làm hai mảnh liệng ra xa ngoài hai trượng.

Chất độc ở mũi châm của Vu Dung kịch liệt vô cùng làm cho quái nhân đau không chịu nổi. Hắn liệng Vu Dung đi rồi, một tay che mặt, một tay giơ lên không múa may không ngớt. Miệng hắn lớn tiếng kêu gào như tiếng chim bị thương nghe rất chói tai.

Diễn biến xảy ra đột ngột, Tiêu Lĩnh Vu muốn chạy lại cứu Vu Dung thì đã không kịp nữa.

Chàng thấy cô bị thảm tử, sát khí nổi lên đằng đằng. Chàng quát to một tiếng vọt tới vung kiếm chém ngang một nhát.

Quái nhân đau mắt quá không nhìn rõ gì nữa, dĩ nhiên chẳng biết đường né tránh. ánh hàn quang vừa lóe lên. Những mảnh lân giáp rớt xuống tua tủa. Cánh tay hắn đang múa may lập tức rớt xuống.

Giữa lúc quái nhân bị chặt đứt cánh tay rú lên khủng khiếp, ba quái nhân kia đồng thời nhảy vào tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đắc thủ rồi nghiêng mình ra phía sau quái nhân bị chặt tay, phóng cước đá vào đít hắn.

Quái nhân cụt tay không tự chủ được xô về phía trước, tay trái hắn giữ mắt vội vung ra. Lúc này thần trí hắn đã mê loạn, chẳng còn trông rõ ai là địch ai là bạn. tay trái hắn đánh trúng vào mình một quái nhân khác.

Quái nhân cụt tay đã bị trọng thương nên lúc phóng chưởng đã vận dụng toàn lực đánh trúng vào trước ngực quái nhân ở mé chính đông nhảy xổ lại. Quái nhân này trúng chưởng té nhào xuống đất.

Quái nhân cụt tay sau khi phóng phát chưởng cuối cùng đã kiệt lực. Người hắn lảo đảo muốn té.

Tiêu Lĩnh Vu bước lẹ tới vung kiếm đâm vào sau lưng hắn. Quái nhân rú lên một tiếng, té lăn xuống đất chết liền. Đồng thời chàng vung chân đá vào quái nhân bị té bắn văng đi. Thế là trong Ngũ Long đã hai chết một bị thương, trận thế rối loạn.

Tiêu Lĩnh Vu hào khí ngùn ngụt chuẩn bị dùng bảo kiếm giết hết Ngũ Long.

Giữa lúc ấy một tiếng còi chói tai vang lên. Hai quái nhân chưa bị thương bỗng quay mình bỏ

chạy. Cả quái nhân nằm lăn dưới đất cũng gắng gượng đứng dậy cắm đầu chạy đi. Đồng thời những bó đuốc ở hai bên đều tắt ngấm.

Diễn biến phát sinh đột ngột, Ngũ Long triệt thoái rất mau Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngơ ngác thì mấy người kia đã mất hút.

Hang núi trở lại tối om.

Tieu Lĩnh Vu ngửa mặt trông sao trên trời, thở phào một cái rồi nhắm mắt lại.

Chàng chờ cho thị giác quen với bóng đêm mới từ từ mở mắt ra. Chàng lại bên thi thể Vu Dung cất giọng buồn rầu:

- Cô nương vì giúp tại hạ mà phải uổng mạng. Tại hạ cứu viện không kịp, trong lòng hối hận muôn vàn. Tại hạ chỉ còn cách tiêu diệt Ngũ Long để an ủi hương hồn cô nương... Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc này tại hạ không thể ở lại đây. Đợi sau khi giết hết Ngũ Long sẽ sắm hương hoa tế điệu cô nương một tuần.

Dứt lời chàng lượm đá vây kín thi thể Vu Dung, xếp lên thành ngôi thạch trủng rồi trở gót tiến về phía trước.

Lúc này trời sầu đất thảm, mây kéo đen nghịt che hết tinh tú. Hang núi đã tịch mịch lại tối đen, giơ bàn tay không trông rõ ngón.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí trong lòng xiết đỗi bi ai. Chàng rảo bước tiến về phía trước, vừa đi vừa tính thầm trong bụng:

- Vượt qua Ngũ Long đại trận là hết bảy chặng, chỉ còn một chặng tối hậu.

Nhân thủ mai phục ở chặng này nhất định ghê gớm lắm, không hiểu là hạng người nào?

Chàng vừa đề khí phòng bị vừa rảo bước đi mau.

ít lâu nay nội công của Tiêu Lĩnh Vu tiến triển rất mau. Thị tuyến chàng nhìn rõ cảnh vật trong vòng một trượng giữa vùng hang núi tối đen.

Chàng đi, đi mãi, bất giác đã vượt qua ba bốn dặm đường. Bỗng thấy trước mặt cảnh vật đột nhiên biến đổi. Một khu rừng rậm lờ mờ hiện ra.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ họ đặt mai phục ở trong khu rừng rậm này?

Bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng. Một ngọn đèn lồng đưa lên ở ngoài mấy chục trượng. Trên mặt đèn lồng viết bốn chữ “Bách Hoa Sơn Trang” rất rõ.

Tiêu Lĩnh Vu dặng hắng mấy tiếng rồi hỏi:

- Ai đó?

Người cầm đèn lồng thân thể cao lớn giơ cây đèn trong tay lên đáp:

- Bản lãnh tam đệ tiến bộ phi thường, vượt qua liền bảy cửa quan, khiến cho ai cũng phải khâm phục.

Tiếng nói ồm ồm. Chính là Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Té ra là Thẩm Mộc Phong. Chúng ta đã cắt bào dứt nghĩa, vạch đất tuyệt giao. Tiêu Lĩnh Vu này không dám với cao... Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ đã nghĩ là chặng mai phục tối hậu nhất định khủng khiếp phi thường, không ngờ chính Thẩm đại trang chúa thân chinh xuất trận.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp:

- Xem chừng Tiêu huynh đệ chỉ hy vọng quyết sanh tử với ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Dường như chúng ta khó lòng tránh nổi một trường quyết chiến, có đúng thế không?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Cái đó còn tùy ở vận khí của Tiêu huynh đệ có cơ hội động thủ với Thẩm mỗ nữa hay không?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi:

- Thẩm đại trang chúa nói như vậy là nghĩa làm sao?

Thẩm Mộc Phong đpá:

- Trong hang núi có tám chặng mai phục, Tiêu huynh đệ đã qua được bảy chặng, còn chặng tối hậu nếu huynh đệ cũng qua được nốt thì tại hạ mới có ngày cùng huynh đệ quyết chiến, bằng huynh đệ chết ở đây thì lòng mong muốn của Thẩm mỗ đành phải chấm dứt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chặng thứ tám ở đâu? Thẩm đại trang chúa muốn tại hạ qua bằng cách nào thì kêu bọn họ phát động đi.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi lại:

- Tiêu huynh đệ đã nhìn ra tình thế trước mắt có điều gi khác lạ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Từ giờ xin Đại trang chúa kêu thẳng tên Tiêu Lĩnh Vu, đừng kêu huynh gọi đệ nữa. Tại hạ không nhìn ra chỗ nào khác lạ. Thẩm Mộc Phong nói:

- Trong hang núi này mọc toàn quái thạch mà lại có những cây tùng thấp lùn kỳ lạ... Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng Thẩm đại trang chúa đã đặt những danh thủ phóng ám khí mai phục ở trong khu rừng rậm kia?

Thẩm Mộc Phong đáp; - Tiêu đại hiệp cứ yên tâm. Tại hạ chưa đến nỗi phải dùng hạ cách này. Tiêu đại hiệp có nhìn thấy con đường ruột dê trong rừng rậm không?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua quả nhiên thấy con đường ruột dê nhỏ bé, liền đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu đại hiệp cứ theo con đường nhỏ đó đi thẳng vào, đừng nghi ngại chi hết.

Hai bên quyết không có một tên quân nào mai phục. Đại hiệp vào sâu chừng trăn trượng liền thấy một tòa thạch thất. ý trung nhân của đại hiệp là Bách Lý cô nương bị giữ ở trong đó.

Tiêu Lĩnh Vi dặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Đại trang chúa tập trung những cơ quan mai phục trong thạch thất phải không?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Đại hiệp cứ yên tâm đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Thẩm Môc Phong đáp:

- Bách Lý cô nương đã bị cột chân tay bằng gân bò, ngoài ra tại hạ dùng độc môn thủ pháp điểm vào hai nơi huyệt đạo nơi mình cô, nhưng những cái đó chắc cũng không ngăn cản được Tiêu đại hiệp Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi:

- Đại trang chúa gia hại y rồi phải không?

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp; - Bách Lý cô nương là một vưu vật, tại hạ vì nể Tiêu đại hiệp mà chưa động đến y, lại nghiêm cấm thuộc hạ cũng không được làm khó dễ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ hy vọng lời nói của Đại trang chúa là đúng sự thực.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Giữa chúng ta đã có một thời kỳ kết thành huynh đệ, tại hạ xin trình bày mấy câu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thẩm Mộc đại trang chúa có điều gì xin nói hết ra.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Còn những nơi coi không có gì nguy hiểm thì lại là những chỗ đáng sợ nhất, đại hiệp nên cẩn thận.

Dứt lời hắn phẩy tay quạt tắt cây đèn lồng.

Tiêu Lĩnh Vu biết Thẩm Mộc Phong đi rồi, có hỏi nữa cũng vô ích. Chàng liền cầm kiếm bảo vệ trước ngực rồi theo đường nhỏ tiến vào.

Tuy Thẩm Mộc Phong đã cam kết trong rừng không có mai phục nhưng chàng vẫn gia tâm đề phòng, nhưng tụ công lực, vận khí ra toàn thân, cất bước chậm chạp tiến vè phía trước.

Chàng vào sâu hơn hai mươi trượng quả thấy mọt tòa thạch thất. Trước cửa tòa nhà treo một đĩa đèn màu hồng, ánh sáng lóa mắt.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đến trước cửa thạch thất, cất tiếng gọi:

- Băng nhi! Băng nhi! Thanh âm Bách Lý ở trong nhà hỏi vọng ra:

- Có phải đại ca đấy không?

Tiêu Lĩnh Vu cả mừng đáp:

- Đúng tiểu huynh đây. Băng nhi có việc gì không?

“Binh” một tiếng, chàng đẩy cánh cửa gỗ mở ra rồi chú ý nhìn vào, thấy Bách Lý Băng ngồi trên một cái ghế gỗ. tay chân cô đều bị cột bằng gân bò.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên với lấy ngọn đèn hồng trên cửa rồi rảo bước tiến vào. Chàng vung đoản kiếm trong tay mặt chặt đứt những sợi gân bò cột chân tay cô.

Bách Lý băng cử động hai tay thở phào một cái.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Bọn chúng có gia hại Băng nhi không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Có, họ điểm huyệt đạo trên đùi tiểu muội.

Chương 86 - GẶP HỎA CÔNG TIÊU LANG TỰ CỨU

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng nói:

- Té ra là thế.

Bách Lý băng mỉm cười nói:

- Mau giải khai huyệt đạo cho tiểu muội rồi chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu giải khia huyệt đạo cho Bách Lý băng rồi hỏi:

- Thẩm Mộc Phong có bức bách Băng nhi uống độc dược không?

Bách Lý Băng đáp:

- Không có đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sao lại kỳ thế?

Bách Lý Băng hỏi lại:

- Điều chi kỳ quái?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì Thẩm Mộc Phong sao lại tử tế với Băng nhi như vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Hoặc giả trong lòng hắn có ý khiếp sợ đại ca mà không dám đối xử tàn ác với tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Bọn chúng không gia hại Băng nhi chẳng qua là muốn dẫn dụ ta vào đây... Bách Lý Băng nghiêm nghị hỏi:

- Đại ca đã biết hắn dùng tiểu muội làm mồi nhử, sao còn tới đây?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Tuy ta biết vậy mà chẳng thể không tới được. Thẩm Mộc Phong hiểu rõ điều đó nên hắn cướp Băng nhi đem vào đây.

Bách Lý băng thở dài nói:

- Tiểu muội bị người ta bắt đem cầm tù ở đây, dĩ nhiên hắn chuẩn bị kỹ càng.

Đại ca không tới thì chẳng những hắn không làm gì được đại ca mà còn không dám gia hại tiểu

muội nữa. Đại ca tự chui đầu vào bẫy, Thẩm Mộc Phong thiếu gì cách đối phó với chúng ta?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Băng nhi đừng oán ta nữa. Hãy vận khí đều dưỡng đi cho khôi phục sức lực rồi chúng ta rời khỏi nơi đây.

Bách Lý Bămg quả nhiên không nói gì nữa, ngồi vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt bàn tay mặt lên sau lưng Bách Lý Băng. Hiện nay công lực của chàng thâm hậu vô cùng. Luồng nhiệt lưu ào ạt trút vào nội phủ Bách Lý băng.

Giữa lúc Tiêu Lĩnh Vu đặt tay vào sau lưng Bách Lý Băng, bỗng chàng ngửi thấy mùi khói lạt xông lên mũi. Chàng nghĩ thầm:

- Tám chặng mai phục, chắc chặng này họ đánh hỏa công.

ở giữa khu rừng rậm bốn mặt phóng hỏa thì trừ phi mọc cánh bay lên, ngoài ra khó lòng sống được.

Lúc này Bách Lý Băng đang hành công đến giai đoạn khẩn yếu, nếu làm kinh động sẽ đưa đến chỗ tẩu hỏa nhập mạ Chàng đành nghiến răng trấn tĩnh tâm thần, lẳng lặng không nói gì.

Bách Lý Băng gia học uyên thâm lại được nọi công thâm hậu của Tiêu Lĩnh Vu trợ lực. Cô vận khí rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc huyết mạch trong người đã lưu thông điều hòa..

Nhưng thế lửa cũng cực kỳ thần tốc, Bách Lý băng vừa vận công xong, làn khói đặc đã ùa vào trong nhà.

Bách Lý Băng vội nhảy lên hỏi:

- Đại ca! Đại ca đã ngó thấy luồng khói đặc chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh thấy từ trước rồi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao không kêu tiểu muội?

Tiêu Lĩnh Vu hoang mang phải cố giữ vẻ bình tĩnh cười đáp:

- Lúc nãy Băng nhi đang hành khí, chỉ sợ huyết mạch chạy trật đường thì nguy hiểm vô cùng.

Chàng liền nắm tay Bách Lý Băng dắt cô đứng dậy cười nói tiếp:

- Chúng ta ra ngoài coi.

Bách Lý Băng lên giọng trách móc:

- Đại ca đã biết Thẩm Mộc Phong bắt tiểu muội làm mồi nhử vẫn chui đầu vào bẫy. Bây giờ thấy lửa cháy lại không kêu tiểu muội tỉnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Thẩm Mộc Phong muốn dùng hỏa công tất đốt ngoài trước mới có khói xông vào. Vậy sớm muộn trong khoảnh khắc cũng không khác nhau là mấy.

Chàng đề khí dắt Bách Lý băng nhảy lên nóc nhà đảo nhìn quanh thì thấy bốn mặt lửa cháy rực trời, khói vây bón phía sặc mùi lưu huỳnh.

Bách Lý Băng thấy bốn mặt lửa cháy dữ dội, ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Thế lửa ghê gớm như vậy, dù Tiêu đại ca bản lãnh cao thâm đến đâu cũng khó lòng trốn thoát được. Đại ca chỉ vì ta mà mắc phải nạn này.

Bất giác nàng trào lệ, tựa vào lòng Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói:

- Nếu đại ca không đến cứu tiểu muội thì làm gì phải bị hãm vào tuyệt địa này...?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Băng nhi! Nàmg vẫn nói muốn chết một chỗ với ta thì hôm nay sẽ được như nguyện.

Bách Lý Băng mỉm miệng cười nói:

- Tiểu muội được chết với đại ca thì phần mình chết cũng như sống. Hỡi ơi! Nhưng bây giờ thì không được... Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý băng đáp:

- Đại ca như ngọn đèn sáng trong võ lâm, là đại diện cho chính nghĩa thì chết làm sao được...?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ vuốt mái tóc Bách Lý băng nói:

- Bây giờ Băng nhi muốn thay đổi tâm nguyện, e rằng cũng chậm mất rồi.

Chàng biết mình lâm vào cảnh tuyệt vọng, trong lòng càng trấn tĩnh khác thường, chàng mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng chúng ta chưa chắc đã để cho Thẩm Mộc Phong mãn nguyện. Băng nhi thử nghĩ coi gần đây có chỗ nào tránh lửa không?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội không nghĩ ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế lửa tuy mạnh nhưng cháy đến tòa thạch thất này cũng phải dừng lại một lúc. Chúng ta nhân lúc đó nghĩ cách đối phó.

Bách Lý Băng trong lòng rất đỗi hoang mang, nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu bình tĩnh lạ lùng, cô cũng bớt phần hoảng hốt.

Lại thấy Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi lộ vẻ hoan hỷ nói:

- Băng nhi, đi tìm một cây đuốc đốt lên.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đốt đuốc làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh không có thì giờ giải thích. Băng nhi cứ làm lẹ đi.

Bách Lý Băng vâng lời chạy đi lấy đuốc.

Tiêu Lĩnh Vu từ trên nóc nhà nhảy xuống đi về phía tây, bỗng thấy một phiến đá lớn cản đường.

Chàng nhảy lên đỉnh phiến đá nhìn bốn mặt rừng cháy như một biển lửa, tai nghe tiếng dã thú rống lên rất bi thảm.

Bách Lý Băng cất tiếng gọi:

- Đại ca ơi! Đại ca ở chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh ở chỗ này. Băng nhi chạy mau tới đây.

Chàng ở trên nóc phiến đá nhảy xuống huy động đoản kiếm phát những cây rừng ở bên cạnh. Một mặt chàng phóng chưởng đẩy những cây gẫy ra xa, một mặt chàng lẳng lặng tính quãng cách chiều gió thổi.

Bách Lý Băng giơ cao ngọn đuốc, Tiêu Lĩnh Vu phát quang khu rừng chung quanh tảng đá lớn.

Chàng quay lại ngó Bách Lý Băng nói:

- Băng nhi! Mau giúp ta đẩy những cây cối đã chặt đứt về phía đông.

Bách Lý Băng hỏi:

- Để làm gì?

Miệng cô hỏi tay cô chuyển những cành cây bị Tiêu Lĩnh Vu chặt đứt về hướng đông.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có phải bây giờ gió thổi theo hướng tây bắc không?

Bách Lý Băng đpá:

- Đúng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì được. Mau xếp đống những cành cây kia lại phóng hỏa đốt lên.

- Bốn mặt tám phương đều có lửa cháy, chúng ta còn đốt cây nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi. Hai mặt đều lửa cháy làm rút ngắn thòi gian, chúng ta đỡ bị nghẹt khói.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu không ngừng vung đoản kiếm chặt cây thành một quãng trống chừng bốn trượng vuông chung quanh phiến đá lớn. Bây giờ cô mới hiểu liền lập tức phóng hỏa đốt cây chất đống ở mé đông nam. Một mặt cô động thủ chuyển những cây ngả xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn tiếp tục chặt cây mặt tây bắc.

Nơi đây, Thẩm Mộc Phong đã lựa chỗ phóng hỏa nên phần lớn các cây đều tẩm dầu. vừa châm lửa vào đã cháy bùng lên. Chỉ trong khoảnh khắc đám cây chất đống lửa khói bốc lên ào ào.

Lúc này những luồng khói độc cuồn cuộn bay tới. Thế lửa bốn mặt dần dần lân lại gần hai người.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Băng nhi, phong tỏa đường hô hấp, đừng để khói làm nghẹt thở.

Bách Lý băng đáp:

- Tiểu muội không nhìn thấy gì cả, không thể đẩy cây được nữa rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Băng nhi đứng nguyên đừng nhúc nhích để ta đến tiếp ứng.

Bách Lý băng quả nhiên đứng lại. Cô thấy có người cầm tay mặt dắt đi.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị từ trước, dẫn dắt Bách Lý băng đến sau phiến đá lớn cho đỡ bị nghẹt khói, miệng chàng nói:

- Băng nhi! Lửa cháy đến gần chúng ta rồi. Chúng ta phải vận công chịu đựng nóng rát. Băng nhi nên biết chúng ta không thể nào chết được. Băng nhi còn song thân ở Bắc Hải Cung đang trông đợi ngày về. Tiểu huynh cũng cần Băng nhi giúp cho để đi kiếm Thẩm Mộc Phong báo thù.

Bách Lý băng đáp:

- Đại ca cứ yên tâm, tiểu muội tự tin đủ sức chịu đựng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế là hay lắm! Bây giờ khói nhạt đi một chút rồi. Băng nhi thử mở mắt ra coi.

Bách Lý băng mở mắt ra nhìn thì thấy làn khói đặcđang bị Tiêu Lĩnh Vu cầm lá cây quạt cho nhẹ bớt đi. Cô tủm tỉm cười nói:

- Đại ca suy nghĩ chu đáo quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta ở giữa biển lửa thì còn ai xông vào cứu chúng ta được nữa, chỉ có mình lo tự cứu lấy mình mà thôi.

Bách Lý băng nói:

- Đại ca hết sức chặt cây, cải biến thế lửa, chắc mệt lắm rồi, đưa lá cây cho tiểu muội quạt khói đỡ một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- không sao đâu. Nêu chúng ta ráng chịu đựng sức lửa nung nấu, ở đây thêm một lúc lâu nữa là có thể thoát chết.

Chàng đang nói, thế lửa đã lân tới gần. Gió tây bắc nổi lên mỗi lúc một mạnh.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã chặt cây ở hướng này nhưng thế lửa mạnh quá, cách xa cũng còn nóng rát.

Tiêu Lĩnh Vu đưa đoản kiếm cho Bách Lý Băng khoét lỗ xuống đất. Còn chàng đứng chắn phía trước để hứng chịu bớt một phần hơi nóng cho cô.

Tuy nội công chàng thâm hậu nhưng chịu đựng lửa nóng hồi lâu, dần dần không chống nổi nữa.

Đột nhiên chàng thấy mát lạnh. Một tia nước suối vọt ra.

Nguyên Bách Lý băng khoét lỗ vô tình chạm phải mạch nước.

Tiêu Lĩnh Vu đang lúc không chịu nổi khí nóng, thấy nước suối vọt ra lại phấn khởi tinh thần. Chàng cả mừng nói:

- Băng nhi! Chúng ta có cơ thoát nạn.

Mạch nước này rất mạnh. Chỉ trong chớp mắt đã chảy ra đầy huyệt động chỗ hai người đứng. Nước suối tiếp tục ào ạt chảy ra ngoài.

Mình hai người bị nước suối tràn ngập, chỉ còn hai cái đầu nhô lên.

Hai người chỉ lo nước suối chảy ra đầy huyệt động rồi dừng lại thì chỉ trong vòng nửa giờ nước trong huyệt cũng nóng lên như bị đun sôi.

May ở chỗ mạch nước chảy mạnh không ngớt. Chẳng những Tiêu Lĩnh vu và Bách Lý Băng ngâm mình trong làn nước lạnh mà sau khi huyệt động đầy rồi, nước vẫn chảy thành khe nhỏ tràn về phía đông nam.

Thế lửa phía đông nam tuy mãnh liệt nhưng nước suối không ngừng chảy về phía này dần dần dập tắt lửa.

Tiêu Lĩnh Vu há miệng uống mấy ngụm nước suối rồi thở phào nói:

- Thật không ngờ lại gặp kỳ tích. Nếu chúng ta chẳng gặp suối lạnh tình cờ chảy ra thì bây giờ đã phỏng da sém thịt... Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời:

- Tiểu muội không chịu đựng nổi nữa, nhưng sợ làm đại ca bối rối mà không dám nói... Đột nhiên cô giang hai tay ra ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu, áp mặt vào má chàng nói:

- Đại ca vì bảo vệ tiểu muội mà đứng chắn phía trước hứng chịu lửa nóng. Hỡi ơi! Đại ca hết lòng với tiểu muội như vậy, tiểu muội biết lấy gì báo đáp cho vừa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Băng nhi! Từ nay Băng nhi ngoan ngoãn hơn, tiểu huynh sẽ hết lòng với Băng nhi.

Bách Lý băng buông Tiêu Lĩnh Vu ra mỉm cười nói:

- Xem chừng chúng ta có thể thoát chết rồi. Lúc nãy tiểu muội đã nghĩ tới điều dại dột, bây giờ không cần nói ra nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta có sống được lớp này, vẫn còn nhiều tai nạn hiểm nghèo phải vượt qua, vậy cần phấn chấn tinh thần mới được... Chàng dừng lại môt chút rồi hỏi:

- Lúc nữa băng nhi đã nghĩ sao?

Bách Lý Băng đỏ mặt lên đáp:

- Tiểu muội không muốn nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao Băng nhi không chịu nói cho ta nghe?

Bách Lý băng đáp:

- Đại ca nghe rồi nhất định sẽ cười và còn nổi nóng với tiểu muội nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Ta không cười và cũng không nổi nóng đâu.

Bách Lý Băng ngập ngừng:

-Vừa rồi tiểu muội yên trí chúng ta phải chết. Tiểu muội nghĩ...nghĩ rằng... Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Muội nói đi.

Bách Lý Băng ngửng đầu lên lộ vẻ nghiêm trang chậm rãi đáp:

- Tiểu muội nghĩ:

Ngoài đại ca, tiểu muội không ở với người đàn ông nào khác. Bất luận tiểu muội làm tỳ làm thiếp gì cũng được nhưng đừng phải rời xa đại ca nửa bước. Tấm thân trong trắng này dành riêng cho đại cạ Nếu chúng ta sắp chết đến nơi thì còn giữ làm gì? Nhị đào thà bẻ cho người tình chung, có chết cũng yên tâm được... Tiêu Lĩnh Vu chau mày ngắt lời:

- Băng nhi chỉ khéo nghĩ vơ nghĩ vẩn.

Bách Lý Băng nói:

- Đại ca đã nói là không cười mà cũng không tức mình vì tiểu muội. Chẳng lẽ tiểu muội ôm khối tình đó dấu tận đáy lòng đưa xuống địa phủ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm động, khẽ thở dài đáp:

- Băng nhi! Hiện giờ còn việc rất khẩn yếu là đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Bậc đại trượng phu sống phải lo toan, chết mới an lạc. Con người nào phải cỏ cây mà vô tình được. Tiểu huynh càng không phải sắt đá, có điều mình đã được bạn hữu võ lâm tôn trọng, khiến trong lòng chẳng lúc nào yên, phải đem hết năng lực trừ diệt kẻ hung ác, khiến võ lâm trở lại thanh bình. Vì thế mà tiểu huynh không rảnh để nghĩ đến mối tư tình nhi nữ... Bách Lý băng mỉm cười ngắt lời:

- Đó là hai việc riêng biệt, chẳng xung đột gì nhau. Hỡi ơi! Trước kia tiểu muội có tính ghen ghét nhưng bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng nhi nghĩ thông suốt làm sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca bất tất phải thuộc riêng về một mình tiểu muội. Khâu cô nương, Vu Dung, thậm chí đến Tố Vân, Tiểu Hồng đều được dự phần... Tiêu Lĩnh Vu gạt đi:

- Băng nhi càng nói càng đi xa quá.

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn một điều tiểu huynh quên chưa nói với Băng nhi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Điều này có liên quan đến Vu Dung cô nương.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vu Dung làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói:

- Nàng chết rồi! Mà chết một cách rất thê thảm.

Bách Lý băng hỏi:

- Cô ấy chết trong trường hợp nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nàng chết vì bị Ngũ Long vây đánh. Đáng thương cho phận hồng nhan, chết rồi cũng không

được cố quan tài chôn cất.

Bách Lý băng hỏi:

- Đại ca có ở đó không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh hiện diện đương trường, mắt nhìn thấy nàng bị thảm tử mà cứu viện không kịp.

Bách Lý băng nghe tin Vu Dung chết không khỏi đau lòng nói:

- Hỡi ơi! Thật là tội nghiệp! Hai bà cháu cô ấy xuất hiện trên chốn giang hồ chưa được mấy ngày đã kế tiếp nhau bị thảm tử. Vu bà ác nghiệt đã đành, nhưng Vu Dung mà chết thì thật đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lúc lâm tử, nàng còn cầm nắm độc châm đâm vào mắt kẻ thù đã giết nàng.

Bách Lý Băng nói:

- Khi còn sống tiểu muội rất tức giận cô ấy. Nhưng nghe tin cô ấy chết, trong dạ lại bồi hồi. Bản tánh con người thật là kỳ quặc.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy thế lửa vẫn còn mãnh liệt, trong lòng cảm khái muôn vàn. Bất giác chàng thở dài nói:

- Nếu bữa nay mà không đào trúng mạch nước thì chúng ta chẳng bị chết cháy, cũng bị hơi nóng làm cho uổng mạng... Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời:

- Sao đại ca lại nghĩ ra biện pháp chặt cây bốn mặt? Hỡi ơi! Gia nương tiểu muội vẫn thường khen tiểu muội thông minh nhưng so với đại ca vẫn chưa thấm vào đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bữa nay mà thoát nạn, tiểu huynh lại nhớ tới ơn đức bao la của gia sư.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao vậy Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khi tiểu huynh theo thầy học võ, ân sư thường nói chuyện hình thế võ lâm cùng những cao nhân trên chốn giang hồ trong vòng một trăm năm. Gia phái nào sơ?

trường về môn gì? Lão nhân gia còn kể chuyện cổ tích cho tiểu huynh mở đường trí tuệ... Bách Lý băng hỏi:

- Những cái đó có liên quan gì đến chuyện chúng ta thoát nạn bữa nay đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Có chứ! Đây cũng là một thiên cổ sự... Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

Có một người đi tới cánh đồng cỏ hoang lương. Cánh đồng cỏ này đột nhiên phát hỏa. Người kia liền đốt lửa phía trước mình. Thế lửa hai bên lan ra gặp nhau, tựu lại quãng trống ở giữa là có thể thoát nạn.

Bách Lý Băng cả mừng nói:

- Phương pháp này thật là tuyệt diệu! Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lúc lâm nạn cần phải trấn tĩnh mới có thể tùy cơ ứng biến. Dù sao bữa nay chúng ta thoát nạn một phần vì trí mưu, một phần nhờ ở khí vận.

Bách Lý Băng nói:

- Xét cho cùng chúng ta còn phải cảm ơn một người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ai vậy?

Bách Lý băng đáp:

- Vũ Văn Hàn Đào. Nếu lão không tặng bảo kiếm cho đại ca thì dù bữa nay chúng ta số phận chưa chết, nhưng không có kiếm bén chặt cây cho lẹ thì tất phải chịu cực khổ hơn nhiều. Dĩ nhiên đại ca đã cứu mạng lão nên lão cảm ơn và mang đền đáp.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Vũ Văn Hàn Đào là tay mưu trí tuyệt luân, đến Thẩm Mộc Phong chưa chắc đã bì kịp. Sau này chúng ta còn phải nhờ đến trí kế của lão để đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Chương 87 - THẨM MỘC PHONG MỞ CUỘC ĐIỀU TRA

Bách Lý băng hỏi:

- Đại ca chẳng đã đề cập đến Vô Vi đạo trưởng ư? Đại ca bảo lão tài trí tung hoành ít người bì kịp. Chẳng lẽ Vũ Văn Hàn Đào lại giỏi hơn Vô Vi đạo trưởng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đó là nói về một khía cạnh nào thôi. Vô Vi đạo trưởng là bậc trưởng lão nhân từ khoan hậu, còn về thủ đoạn, ngụy kế, e rằng đạo trưởng không phải là địch thu?

của Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý băng hỏi:

- Còn Vũ Văn Hàn Đào thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vũ văn Hàn Đào là người trước tà sau chính. Thẩm Mộc Phong mà gây dựng nên được Bách Hoa Sơn Trang khét tiếng giang hồ là đã nhờ cậy rất nhiều vào sức hai người là Độc Thủ Dược Vương và Vũ Văn Hàn Đào... Bách Lý Băng ngắt lời:

Vũ Văn Hàn Đào đã trợ lực cho Thẩm Mộc Phong rất nhiều, tại sao họ Thẩm còn toan giết lão?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Cái đó là tại Vũ Văn Hàn Đào muốn phản bội hắn. Thâm Mộc Phong tính khí thâm trầm. Lúc hắn muốn dùng người thì nói rất khéo lại hứa hẹn cho nhiều quyền lợi. Nhưng hắn chỉ muốn người ta làm thuộc ha chứ không để làm bằng hữu ngang hàng. Khi hắn phát giác ra có người tài năng hơn mình là chỉ muón giết đi. Võ công Vũ Văn Hàn Đào tuy có kém Thẩm Mộc Phong nhưng tài trí cơ mưu có phần hơn hắn nên hắn nẩy lòng muốn giết Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào dĩ nhiên cũng phát giác ra tâm sự của Thẩm Mộc Phong. Lão chỉ trông vào tài trí thông minh để bảo vệ mạng sống.

Bách Lý Băng lại hỏi:

- Vũ văn Hàn Đào đã có thể bảo toàn mạng sống, sao không nhất tâm với Thẩm Mộc Phong mà lại toan phản bội để hắn càng cố ý gia hại?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu cái gì cũng nghe Thẩm Mộc Phong tất bị hắn coi như thuộc hạ. Thẩm Mộc Phong đã coi như thuộc hạ thì bất cứ hắn muốn giết lúc nào cũng được nên Vũ Văn Hàn Đào làm cho hắn phải kiêng dè.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vũ văn Hàn Đào có nói rõ tình trạng ấy cho đại ca biết không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không có đâu. Tiểu huynh quan sát tình hình rồi suy tưởng ra kết luận như vậy.

Bách Lý băng thở dài nói:

- Con gái bất luận thông minh đến đâu cũng không thể theo kịp đàn ông được.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Cái đó không nhất định. Khâu tỷ tỷ còn hơn tiểu huynh nhiều lắm. Tiểu huynh mà biết quan sát sự vật đều nhờ ở nơi ân sư chỉ dậy.

Chàng nói tới đây đột nhiên la lên một tiếng rồi nhảy ra khỏi thủy huyệt.

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi hỏi:

- Đại ca! Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy quyển kinh văn ra nói:

- Cuốn kinh này ướt hết rồi.

Chàng cầm cuốn kinh giơ lên coi dưới ánh hỏa quang thấy cuốn kinh ướt đẫm.

Bách Lý Băng nói:

- Đại ca cẩn thận không thì rách hết.

Tiêu Lĩnh Vu cầm cuốn kinh cất bước từ từ về phía lửa cháy.

Bách Lý băng cũng nhảy lên nói:

- Đại ca bất tất phải đi nữa. Sức lửa nóng dữ, cứ để cuốn kinh lên phiến đá trong khoảnh khắc là khô ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghe lời cầm cuốn kinh để lên phiến đá, hai đầu đặt hai hòn đá nhỏ chặn lên rồi chàng lại nhảy xuống thủy huyệt, mắt vẫn đăm đăm nhìn cuốn kinh.

Khu rừng này phần nhiều là cổ thụ ngàn năm, lửa cháy ngất trời, hỏa quang nóng dữ.

Tiêu Lĩnh Vu mục lực hơn người. Chàng đứng dưới thủy huyệt vẫn nhìn thấy cuốn sách bốc hơi lên, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu nhà sư kia nói đúng thì cuốn kinh văn này ghi chép những võ công còn trọng đại hơn những môn võ của Thập Đại kỳ nhân. Vị đó tặng ta cuốn bí lục rồi lấy hết những bí lục của những vị kia đem đi. Ngoài ra lão còn để lại võ công thủ lục của Tiêu Vương Trương Phóng. Nhưng cuốn bí lục của Trương Phóng chắc lão cũng coi rồi mà cố ý lưu lại trong cung... Đột nhiên một hồi còi thét lên lanh lảnh vọng lại. Tiếp theo những hồi khác hưởng ứng.

Tiêu Lĩnh Vu vội vàng nhảy lên thu xếp lấy cuốn kinh văn, đồng thời khẽ bảo Bách Lý Băng.

- Băng nhi! Thẩm Mộc Phong sắp hành động rồi, chúng ta phải chuẩn bị mới được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Chuẩn bị thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đại khí hắn đoán bọn ta chết cháy rồi, nhưng vẫn chưa yên dạ, tất sai người đi sục tìm thi thể bọn ta.

Bách Lý Băng hỏi:

- Chúng ta gạt họ bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trước hết là lấp thuỷ huyệt này đi.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại lấp đi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta không thể để lại một dấu vết gì để có thể cho chúng khám phá ra cách bố trí của mình. Nếu chúng tưởng chúng ta chết rồi là hay nhất, mà không thì cũng để chúng hoài nghi, chẳng hiểu chúng ta sống chết thế nào. Nếu chúng biết rõ ta còn sống tất sẽ sục tìm cho ra.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Té ra là thế! Hai người liền khiêng hai tảng đá lớn che kín chỗ suối nước chảy ra rồi khuân đất lấp đầy thủy huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thấy thế lửa gần đó đã tắt rồi, nhiệt khí đã giảm bớt. Chàng khẽ bảo Bách Lý Băng:

- Băng nhi! Chúng ta phải kéo những cành cây chưa cháy hết vào sau tảng đá lớn đốt đi để che giấu mọi ngấn tích.

Hai người liền động thủ. Chỉ trong khoảnh khắc đã lôi một đống cành cây vào chỗ đất trống đốt hết đi.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta hãy ngồi xuống đây vận khí điều tức. Khi nghe thấy họ tìm vào thì hãy đi ẩn lánh cũng chưa muộn.

Bách Lý Băng liền ngồi xếp bằng vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế lửa bốn phía đần dần tắt hẳn. Chàng hiểu ngay Thẩm Mộc Phong đã sai người cứu hỏa.

Chàng sờ quần áo thấy sắp khô liền dấu sách vào trong bọc nói:

- Băng Nhi! Chúng ta hãy dựng một nơi ẩn thân.

Bách Lý Băng hỏi:

- Muốn dựng nơi đó phải làm như thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế lửa mặt tây giảm sút rất mau. Hiển nhiên Thẩm Mộc Phong sai người chữa lửa từ mặt này tiến vào sục tìm hành tung chúng tạ Ba mặt lửa chưa tắt thì bất luận chúng ta ẩn lánh cách nào cũng không thể giữ bí ẩn được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vì vậy mà chúng ta phải dựng một nơi ẩn thân hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Chỗ này còn nhiều cành cây bị nước suối dập tắt mà chưa cháy hết, còn đủ sức chịu đựng vật nặng đè lên. Cái khó là ở chỗ tìm ra nơi có thể lợi dụng được.

Hai người kiếm một lúc tìm ra được một hố sâu thiên nhiên mỗi bề rộng không đầy ba bước, sâu đến trên năm thước. Đây là nơi ẩn lánh rất tốt.

Hai người cùng độngt hủ trong khoảng thời gian chừng ăn bữa cơm dựng được một nơi ẩn mình. Trên mặt hố gác những cành cây chưa cháy hết, phủ đất lên.

Hai người xuống hố ngồi ẩn, bốn mặt khoét những lỗ nhỏ làm cửa sổ để có thê?

trông ra ngoài.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Đại ca vận khí điều dưỡng trước đi. Tiểu muội canh gác hễ thấy địch nhân sẽ đánh thức.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười gật đầu ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên cảm thấy có người đụng vào mình liền mở mắt nhìn ra thấy ánh dương quang tràn trề mặt đất, chàng biết trời đã gần trưa.

Dưới ánh dương quang, chàng ngó thấy Thẩm Mộc Phong đứng trên phiến đá cao đang đảo mắt nhìn bốn phía.

Tiêu Dao Tử và Kim Hoa phu nhân đứng hai bên hắn.

Chàng còn nghe tiếng bước chân lạo xạo. Hiển nhiên có nhiều người đang tìm kiếm bốn mặt.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ra hiệu cho Bách Lý Băng đừng lên tiếng. Chàng khẽ kéo cành cây khô che lấp cửa sổ và ghé tai Bách Lý Băng nói thầm:

- Băng nhi! Nếu chúng ta bị họ phát giác, tất không tránh khỏi một trường ác đấu. Khi đó chúng ta không nên ham chiến, chỉ vừa đánh vừa chạy. Tiểu huynh không thuộc địa hình nơi đây. Nhưng phương tây tắt lửa trước, chứng tỏ phương này cây cối ít hơn. Phương đông là phía chúng ta ở ngoài di vào đây. Mặt bắc dường như có hang sâu. Chúng ta nên chạy về mé nam.

Bỗng nghe thanh âm Thẩm Mộc Phong thốt lên:

- Theo nhận xét của đạo trưởng, liệu bọn chúng có trốn ra khỏi vùng biển lửa này không?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Nhất định không được, trừ phi có một đường ngầm nào thông ra ngoài núi.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Sao không thấy thi thể bọn chúng?

Tiêu Dao Tử đáp:

Lửa cháy dữ dội liền mấy giờ thì dù là hai người đúc bằng sắt cũng chảy ra nước, làm gì còn thi thể mà kiếm thấy được.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu Lĩnh Vu đem theo thanh bảo kiếm lấy được ở trong cung cấm, sao cũng không tìm thấy?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Một thanh kiếm nhỏ bé như vậy, chiếm được bao nhiêu khoảng đất mà đại trang chúa cũng muốn tìm cho ra được ư?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Hỡi ôi! Chưa có bằng chứng gì xác thực là bọn chúng chết rồi, thật khiến Thẩm mỗ khó mà yên tâm được.

Tiêu Dao Tử nói bằng một giọng quả quyết:

- Xin đại trang chúa cứ vững tâm. Theo nhận xét của bần đạo thì hai người đó chết rồi không cần nghi ngờ gì nữa... Bỗng nghe Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Cái đó chưa chắc. Tiện thiếp coi Tiêu Lĩnh Vu không đến nỗi yểu tướng. Có khi bọn chúng đã trốn thoát khỏi nơi này rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Hỏng bét! Mình tưởng Kim Hoa phu nhân gỡ rối cho mình, không ngờ mụ lại làm cho rối thêm. Mụ nói vậy tức là phải ráng tìm cho thấy người thì không chừng bọn chúng phát giác ra chỗ ẩn mình của ta mất.

Lại nghe Tiêu Dao Tử cười hô hố, hỏi:

- Phu nhân bảo Tiêu Lĩnh Vu chưa chết, có gì chứng minh không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Không có chứng cứ mà cũng không cần phải có chứng cứ. Tiện thiếp chi?

nhận thấy gã chưa chết là đủ.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười hỏi:

- Kim Hoa phu nhân! Nghe nói Tiêu Lĩnh Vu và phu nhân nhận nhau làm tỷ đệ. Chuyện đó có thực không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Cái đó tiện thiếp rất nguyện ý. Nhưng chưa chắc Tiêu Lĩnh Vu đã coi tiện thiếp như tỷ tỷ của gã.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Bản tính Thẩm mỗ không thể dung tha những kẻ phản mình, nhưng đối với Kim Hoa phu nhân, phu nhân là người độc nhất mà Thẩm mỗ chịu nhường nhịn.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Cái đó ư? Tiện thiếp cũng rất lấy làm kỳ! Chẳng hiểu tại sao Thẩm đại trang chúa lại không giết mình?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Thường thường Thẩm mỗ cũng nảy ra ý niệm muốn hạ sát phu nhân.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Vậy mà sao đến nay Thẩm đại trang chúa vẫn chưa hạ thủ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vì nguyên nhân gì phu nhân còn sống được đến ngày nay và tại sao Thẩm mỗ chưa hạ thủ, chính Thẩm mỗ cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện giờ nếu Tiêu Lĩnh Vu chết rồi, phu nhân có cảm thấy đau lòng không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Gã mà chết thực thì dĩ nhiên tiện thiếp đau đứt ruột, nhưng tiện thiếp chưa thấy điều gì chứng minh là gã đã chết, tiện thiếp vẫn không thể tin được.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Phải thế nào thì phu nhân mới tin là gã chết thật.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tức là phải nhìn thấy thi thể gã… Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Thi thể gã cháy thành tro than rồi thì sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- ít ra cũng thấy di vật ở trong mình gã.

Tiêu Dao Tử nói:

- Lửa cháy lớn đốt một khu rừng già rộng đến mấy chục dặm, cây cối thành than hết. Những di vật nhỏ xíu của Tiêu Lĩnh Vu khó mà tìm thấy được.

Kim Hoa phu nhân buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.

Hiển nhiên mị đã bị Tiêu Dao tử thuyết phục. Trước tình trạng này thật khó mà bảo là Tiêu Lĩnh Vu chưa chết được.

Thẩm Mộc Phong cười rộ hỏi:

- Dường như phu nhân tin rồi phải không?

Kim Hoa phu nhân ngó Thẩm Mộc Phong lẳng lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong cười mát tiếp:

- Khi chúng ta trở về, Thẩm mỗ thuận cho phu nhân bày linh đường tế điệu gã một tuần để phu nhân được tỏ hết lòng dạ với gã.

Tiêu Dao tử dặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu chết rồi tức là đại trang chú đã hoàn thành xong bước đầu toàn bộ kế hoạch. Rồi đây đại trang chúa dự định thế nào?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tuyên cáo cái chết của Tiêu Lĩnh Vu trước giang hồ rồi phát động toàn diện… Hắn nói tới đây đột nhiên dừng lại nhìn Tiêu Dao tử hỏi:

- Đạo trưởng có tính toán gì không?

Tiêu Dao Tử đáp:

- Bần đạo hy vọng đại trang chúa tuân theo lời ước từ trước, tức là phần lục địa thuộc về tay Thẩm đại trang chúa. Còn giang hồ hồ hải thuộc về Từ Hải Quân Chủ.

Thế là thủy bộ phân minh, ai giữ vị trí của người đó.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả hỏi:

- Đạo trưởng hết lòng trung với Từ Hải Quân Chủ lắm nhỉ?

TiêuDao Tử đáp:

- Bần đạo chịu lời ủy thác của người thì phải cho trọn lời hứa. Giang hồ bình định rồi, bần đạo sẽ rút lui khỏi võ lâm.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười khanh khách hỏi:

- Đạo trưởng tài trí tung hoành mà quy ẩn lâm tuyền há chẳng đáng tiếc lắm ư?

Tiêu Dao Tử thở dài đáp:

- Có khi Thẩm đại trang chúa không tin lời bần dạo. May ở chỗ đại trang chúa sắp thành bá nghiệp. Chốn giang hồ sóng lặng gió yên, ngày quy ẩn của bần đạo không còn xa nữa. Khi ấy Thẩm đại trang chúa sẽ được thấy rõ.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

Thẩm mỗ mong rằng lời nói của đạo trưởng đi đôi với việc làm... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta đi thôi.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Chưa tìm thấy thi thể Tiêu Lĩnh Vu sao đã bỏ đi?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bọn chúng bị chết cháy nếu thi thể còn thì chỉ quanh quẩn chỗ này. Còn bảo hắn trốn ra khỏi biển lửa ai mà tin được.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Trang chúa nói vậy thì ra đã cả quyết Tiêu Lĩnh Vu bị chết cháy rồi ư?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nếu gã chưa chết thì phải bay lên trời hay chui xuống đất thì mới thoát khỏi hỏa kiếp này.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Tiện thiếp có cảm giác là Tiêu Lĩnh Vu hãy còn sống trên thế gian Tiêu Dao Tử cười ha hả đáp:

- Cảm giác của phu nhân thật là kỳ quái. bần đạo không thể nào hiểu được.

Trong một lò lửa khủng khiếp bát ngát như thế này đến gang thép còn chảy ra nước, huống chi là người?

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi hắn cất bước đi trước.

Tiêu Dao tử và Kim Hoa phu nhân theo sau.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ra thấy hai người đi đã lâu rồi liền khẽ bảo Bách Lý Băng:

- Băng nhi! Thẩm Mộc Phong tưởng nhầm chúng ta đã chết rồi, vậy chờ đến đêm chúng ta hãy ra đi. Băng nhi ráng chịu đói một ngày.

Băng Nhi chúi đầu vào lòng Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Được ở với đại ca một chỗ, dù tiểu muội có chịu đói mấy ngày cũng không sao.

Rồi cô từ từ nhắm mắt lại Tiêu Lĩnh Vu nhẩm tính kế hoạch và đường lối chạy trốn rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Trời vừa tối hai người đã khởi hành.

Tuy Tiêu Lĩnh Vu không thuộc địa thế, nhưng chàng tính toán từ trước nên hành động rất mau lẹ. Chưa sang canh cả hai đã ra khỏi hỏa trường.

Chàng tiếp tục chạy về phía trước lại đến một khu rừng rậm. Đoạn đường nho?

hẹp này thật khó đi. Nhưng khinh công hai người rất cao thâm nên vẫn chạy rất mau.

Sau khi vượt qua hai trái núi, Bách Lý Băng dừng lại hỏi:

- Đại ca! Chúng ta hãy nghỉ một lúc được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nghỉ thì nghỉ. Tiểu huynh cũng mệt lắm rồi.

Hai người liền từ từ ngồi xuống. Bách Lý Băng nói:

- Đại ca! Tiểu muội đói rồi... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tiểu huynh cũng mỏi dạ nhưng ráng nhịn lúc nữa, chúng ta sẽ tìm vào một nhà nông mua một bữa ăn.

Bách Lý Băng mỉm cười bảo:

-Rồi đây đại ca định làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong tưởng bọn ta chết rồi thì ta nên tương kế tựu kế hóa trang thành người khác để coi Thẩm Mộc Phong có những âm mưu gì? Bạn hữu võ lâm đối với cái chết của ta phản ứng như thế nào?

Chàng thở phào nói tiếp:

- Thẩm Mộc Phong đã nghiên cứu kế hoạch hoàn thiện để chinh phục giang hồ, nhưng hiện giờ chương pháp của hắn bị rối loạn, bức bách hắn không thể phát động trước được.

Bách Lý Băng nói:

- Hỡi ôi! Tiểu muội có điều nghĩ mãi không ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội thường nghe song thân đề cập đến phái Thiếu Lâm ở Trung Nguyên, người đông thế mạnh, rất nhiều cao thủ. Mà họ thấy Thẩm Mộc Phong cuồng ngạo như vậy không hỏi gì đến, chống tay ngồi nhìn là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì trong phía Thiếu Lâm có một số cấu kết với Thẩm Mộc Phong, nhưng phần lớn là người thanh bạch dĩ nhiên không chịu tán đồng. E rằng trong vụ này có nhiều điều uẩn khúc... Bách Lý băng hỏi:

- Trong những trận chúng ta đã trải qua, đại ca bảo La Hán trận là của phái Thiếu Lâm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Vì vậy tiểu huynh nghi ngờ ở phái Thiếu Lâm có người câu kết với Thẩm Mộc Phong mà những vị hòa thượng đó giữ vị trí khá cao ở chùa Thiếu Lâm.

Bách Lý băng nói:

- Té ra là thế.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại ca! Tiểu muội chợt nghĩ đến một việc, muốn hỏi ra mong đại ca đừng nóng giận.

Chương 88 - XÓT HÀO KIỆT THIẾT LẬP LINH ĐƯỜNG

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Băng nhi nói đi!.

Bách Lý Băng nói:

- Sáng này chúng ta xuuống núi quan sát, nếu quả người võ lâm tỏ ra rất đau đớn về cái chết của đại ca và quyết chí báo thù thì vĩnh viễn đại ca trợ giúp cho bọn họ là phải. Bằng người ta thờ ơ chẳng có phản ứng chi hết tưởng đại ca chẳng tội gì mà thí thân cho họ. Chúng ta đi tìm Khâu tỷ tỷ rồi mai danh ẩn tích trong chốn rừng sâu thẳm lớn, mở một xứ đào nguyên ngoài đời đặng hưởng lạc thú an nhàn tự tại.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

-Hay lắm! Chúng ta hãy dò coi cho biết tình hình rồi sẽ tính.

Hai người nghỉ ngơi một lúc xong lại tiếp tục thượng lộ.

Lúc trời sáng hai người tìm vào một nông gia ăn một bữa no, hỏi rõ đường lối rồi lại ra đi.

Để che giấu hành tung, Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đã hóa trang rất tinh tế, lại tùy thời tùy cảnh mà biến đổi.

Trưa hôm ấy, Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đi tới cái quán bỏ hoang là nơi hai người trước đã gặp Sở Côn Sơn.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng làm ông bà già nhà quệ Tiêu Lĩnh Vu tay xách hành lý, tay dắt một con lừa từ từ di tới.

Bỗng nhiên thấy tòa tửu điếm hoang lương bữa nay rất náo nhiệt. Ngoài cửa buộc hai con tuấn mã và treo một lá phướn chiêu hồn dài mấy trượng tung bay trước gió. Trên tấm vải trắng viết bốn chữ lớn "Hồn hề qui lai".

Trước điếm buông rủ một tấm màn the, bao nhiêu bàn ghế dời hết đi để dựng một tòa linh đường bao chiếm hết cả bề mặt tửu điếm.

Tiêu Lĩnh Vu dắt lừa từ từ đi tới liếc mắt nhìn thấy trên bài vị đề dòng chữ:

"Võ lâm đại hiệp Tiêu Lĩnh vu chi linh vị".

Trong nhà cũng như bên ngoài, những người lui tới sắc mặt nghiêm trang toàn thân mặc đồ trắng.

Tiêu Lĩnh Vu nhác trông đến hai ba chục người đều mặc áo trắng.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Đại ca! Người ta bày linh vị đại ca đó.

Tiêu Lĩnh vu bật cười nghĩ thầm:

- Trong một đời người ta chết đã nhiều lần rồi.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Chúng ta có nên lại gần coi không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu.

Hai người từ từ đi tới, còn cách tửu điếm chừng năm sáu thước, bỗng ngó thấy hai đại hán mặc áo trắng đang chậm chạp đi lại. Người đi trước râu tóc bạc phơ, thân thể ốm nhom. Chính là Cái Bang chưởng lão Tôn Bất Tà.

Lão tỏ ra cực kỳ thương cảm, cặp mắt đỏ hoẹ Hiển nhiên lão đã khóc thầm và đau xót lâu ngày.

Người theo sau Tôn Bất tà là Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh sắc mặt xanh lè, hai mắt sưng húp.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm động nghĩ thầm:

- Tin ta chết làm cho họ đau đớn quá chừng.

Chàng chợt nhớ tới Triển Diệp thanh và Nhất Lôi đã ăn phải chất kỳ độc mà không hiểu giải trừ được chưa. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác chàng ngó kỹ Triển Diệp Thanh.

Cử động của hai người dường như đã khiến Tôn Bất tà sinh long ngờ vực, lão chuyển động cặp mắt đỏ hoe nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Qúy tính của tiểu ca là gì?

Tiêu Lĩnh Vu cất giọng ấm ớ đáp:

- Tiểu nhân họ Tôn, đưa cô dâu này về nhà.

Tôn Bất tà chắc nghĩ tới người này cùng họ với mình liền vẫy tay nói:

- Đi lẹ lên! Chỗ này không nên đứng lâu.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi lật đật tiến về phía trước.

Bách Lý Băng theo sát Tiêu Lĩnh Vụ Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ra xa hơn mười trượng.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Đại ca đã nhìn ra thân thế hai người đó chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Họ không hóa trang. Dĩ nhiên tiểu huynh nhận ra rồi. Đó là Tôn Bất Tà và Triển Diệp Thanh.

Bách Lý Băng lại hỏi:

- Đại ca có nhìn thấy hai người quỳ trước linh tòa không?

- Không Bách Lý Băng đáp:

- Triển Diệp Thanh che mất thị tuyến của đại ca nhưng tiểu muội nhìn rõ họ khóc đến ngất người, quì phục ở hai bên linh tòa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ai vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Thương Bát và Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Kể ra ta nên gặp họ, để họ khổ sở nghĩ thật tội nghiệp.

Bách Lý Băng nói:

- Hai người khóc lóc rất bi ai, chúng ta quay lại nói cho họ biết.

- Không nên. Chúng ta phải nhẫn nại thêm mới được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca nhẫn tâm để họ đau khổ như vậy ư?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Nếu lúc này ta xuất hiện ngay thì bọn họ giảm bớt nỗi bi thương, nhưng lại khiến cho Thẩm Mộc Phong biết ta hãy còn sống. Vì đại cuộc võ lâm ta đành dấu kín một thời gian nữa.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn họ đến cả rồi. Không chừng Vũ Văn Hàn Đào cũng có ở đó.

Bách Lý băng hỏi:

- Dường như đại ca rất chú trọng đến Vũ Văn Hàn Đào thì phải?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Chỉ có Vũ Văn Hàn Đào tới đây mới chống nổi quỷ kế của Thẩm Mộc Phong.

Hai người đang nói chuyện, bỗng ngó thấy cát bụi tung bay Mấy con khoái mã đang chạy nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Băng nhi! Chúng ta tránh sang bên đường để coi những người đến đây là ai?

Tiêu Lĩnh Vu nhanh mắt vừa ngó qua đã nhận thấy ba người kỵ mã chính là Mã Văn Phi, Thần Tiễn trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ và Tam dương thần đàn Lục Khôi Chương.

Ba người này cũng mình mặc áo trắng, đầu đội khăn trắng. Mấy con ngựa đều ướt đẫm mồ hôi. Hiển nhiên chúng đã chạy miết một quãng đường dài.

Bách Lý Băng buồn rầu nói:

- Bọn họ đều mặc tang phục đủ tỏ ra rất thương xót đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài, toan đáp thì đột nhiên lại nghe tiếng bánh xe lọc cọc chạy rất gấp vượt qua.

Mui xe toàn dùng vải trắng. Cả ngựa kéo xe cũng trùm vải trắng.

Trong xe vẳng nghe tiếng khóc thút thít.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Đại ca! Xem chừng người trong xe cũng vì đại ca mà tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đại khái là như vậy Bách Lý Băng hỏi:

- Người đó là ai? Sao không cưỡi ngựa mà lại ngồi xe?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp:

- Tiểu huynh cũng lấy làm lạ. Người ngồi trong xe chắc là đàn bà.

Bách Lý băng nói:

- Tiếng khóc nức nở trong xe vọng ra, tiểu muội nghe rất rõ là thanh âm đàn bà.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh nghĩ không ra được là ai?

Bách Lý băng hỏi:

- Chẳng hiểu có phải Khâu cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hiện giờ Khâu tỷ tỷ đang bối rối về sự tình của nàng, làm gì được rảnh mà tới đây. Ta cùng y đã ước định tái hội, mong sao mình đến đúng hẹn....

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Có khi Khâu tỷ tỷ nghe tin đại ca bị Thẩm Mộc Phong dùng kế hỏa công đốt chết, việc gì chị ấy cũng bỏ lại để tới đây tế điệu.

Tiêu Lĩnh Vu trông về tửu điếm thì lúc này đã rất đông người và dường như mọi vật trong nhà

đều trùm vải trắng.

Bách Lý băng khẽ nói:

- Đến ngay chưởng môn phái lúc lâm chung e rằng cũng không được vinh dư.

đến thế này.

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời, chợt ngó thấy một toán kỵ mã đi tới.

Đoàn kỵ mã này đến hơn hai chục người. Phía sau còn hai cỗ xe ngựa. Chàng chú ý nhìn thì những người cưỡi ngựa đều mặc sao trắng đầu chít khăn tang.

Tiêu Lĩnh Vu không quen ai trong bọn này. Phần lớn đều dắt binh khí bên mình. Người nào cũng vẻ mặt nghiêm nghị không ai có một nụ cười. Trên hai cỗ xe chất đầy lụa trắng.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đứng bên đường dường như khiến cho quần hào chú ý. Mấy chục cặp mắt tò mò không ngớt nhìn chằm chặp vào mặt hai người.

Tiêu Lĩnh vu nhảy lên lưng lừa xoay mình tiến về phía trước.

Bách Lý Băng lật đật theo sau.

Hai người đi trên đường nhỏ một lúc ra tới đường cái. mắt vẫn nhìn thấy khói bụi mịt mù dường như rất nhiều xe ngựa chạy đến tửu điếm hoang lương.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng nhẽ bao nhiêu nhân mã chạy đến tửu điếm kia tế điếu ta?

Chàng liền hỏi Bách Lý băng:

- Băng nhi! Chúng ta phải nghĩ cách nào quay trở lại xem sao?

Bách Lý băng đáp:

- Phải rồi! Chúng ta hãy đến Trường Sa cải trang thành nhân vật giang hồ cũng mặc áo trắng đi trà trộn với bọn họ, chắc không ai phát giác ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải rồi.

Chàng bỏ lừa lại đi bộ.

Hai người tới Trường Sa lúc mặt trời lặn, liền vào thành cải trang thành nhân vật giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu bôi mặt đen, lưng đeo một thanh yêu đao. Bách Lý băng thân hình bé nhỏ ngụy trang làm một lão gì ốm nhắt. Dưới cằm dán túp râu vàng lơ thơ.

Mặt cũng màu vàng lợt. Hai chân quấn xà cạp. tay cầm cái dọc tẩu hút thuốc hào dài hai thước tám tấc.... Không còn ai nghi ngờ cô là một mỹ nhân nguyêt thẹn hoa nhường.

Hai người đi quanh một vòng các đường phố lớn hỏi các nhà bán vải trắng đều đã hết sạch.

Hai người vẫn giả vờ không quen biết nhau và đi cách nhau chùng hơn trượng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đã có kế hoạch. Chàng coi qua tình thế một lượt rồi tìm vào một tòa tửu lầu.

Màn đêm buông xuống. Trong tửu lầu thắp bốn ngọn đèn treo sáng rực cả tòa sảnh đường.

Tiêu Lĩnh vu và Bách Lý Băng mỗi người ngồi một bàn. Bách Lý Băng ngồi ở?

phía trong, còn Tiêu Lĩnh Vu ngồi gần cửa đại sảnh.

Lúc này kể ra bữa cơm chiều sắp hết rồi mà bọn gia nhân trong quán vẫn ăn mặc chỉnh tề tựa hồ còn có khách đến đông....

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy ngoài mình và Bách Lý băng còn một bàn có khách ngồi. Những người này coi bộ đều là nhân vật võ lâm. Họ ăn vội vã rồi lật đật tính tiền đi ngay.

Người lớn tuổi ra sau cùng chợt hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Phải chăng ông bạn cùng đi điếu tang Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hàm hồ đáp:

- Đúng thế! Chắc các vị cũng tới đó.

Lão già kia dừng lại nói:

- Ngày mai là ngày chính thức mở cuộc điếu tang Tiêu đại hiệp. linh đường cách đây chừng mười mấy dặm. ¤ng bạn muốn được tế sớm thì phải đi ngay đêm nay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đa tạ huynh đài. Tại hạ còn nghĩ xem có nên đi bây giờ không đã.

Lão già lấy làm kỳ hỏi:

- Tiêu đại hiệp vì mưu cuộc tạo phúc cho võ lâm nên bất hạnh trúng kế hỏa công của Thẩm Mộc Phong phải chết cháy. Trong võ lâm còn ai không cảm động?

Dĩ nhiên nên đi ngay....

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tiêu Lĩnh vu bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu mà bảo là đã thành tựu lớn trên giang hồ thì cái đó chưa chắc. Tại hạ chưa quen biết y, gặp lúc cao hứng đi xem nhiệt náo mà bảo lần mò đêm hôm để được tế sớm thì tại hạ thấy chẳng thú gì.

Lão già nghiêm nghị nói:

- ¤ng bạn muốn tìm thú ư? nếu vậy nên quay về thôi. Tiêu đại hiệp tuy hành hiệp chưa bao lâu nhưng là một nhân vật trung can nghĩa đảm, trước nay không ai bì kịp. Đại hiệp tuy chưa tới hai mươi mà đơn thương độc mã chống cự Bách Hoa Sơn Trang, khác nào ánh dương quang soi khắp chốn giang hồ khiến cho đồng đạo võ lâm như người mơ mộng choàng tỉnh giấc, phấn

khởi tinh thần, liều mạng chống cự Thẩm Mộc Phong. Nếu không được tiêu đại hiệp hào khí ngất trời thì toàn thể võ lâm sẽ bị chìm đắm dưới ma trướng của Thẩm Mộc Phong. Lão phu đây tuổi đã già rồi không nóng nảy như hồi niên thiếu mới dùng lời lẽ tử tế mà giáo huấn ông bạn mấy câu. Nếu gặp phải người khác bữa nay mà thấy ông bạn khinh mạn Tiêu đại hiệp tất bị người ta đánh cho đến trẹo quai hàm. ¤ng bạn coi chừng kẻo bị va.

miệng.

Lão già thuyết một hồi rồi không chờ Tiêu Lĩnh vu trả lời đã trở gót ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu trông bóng sau lưng lão già ngơ ngẩn xuất thần, nghĩ bụng:

- Ta được võ lâm coi trọng như vậy mà vẫn không hay.

Một tên tiểu nhị từ từ bước tới khẽ hỏi:

- Thưa khách quan....

Tiêu Lĩnh vu quay lại hỏi:

- Chuyện gì?

Điếm tiểu nhị đáp:

- Hai bữa nay trong tửu điếm của bọn tiểu nhân toàn là khách võ lâm chiếu cố.

Hễ nhắc tới Tiêu đại hiệp là tỏ lời cung kính. Vị đại lão gia vừa rồi nói vậy là đúng.

Khách gia nên....

Bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại, tiếp theo là tiếng bước chân nhộn nhịp. Một lũ đại hán lưng đeo binh khí tiến vào điếm.

Điếm tiểu nhị chưa nói hết lời vội chạy ra mời khách.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tám người vào điếm chia ngồi làm hai bàn giục giã tiểu nhi.

lấy cơm ăn, dường như không có hứng thú uống rượu. Những nhân vật võ lâm thường lấy rượu làm vui mà mấy người này không kêu rượu uống đủ biết là họ đang có tâm sự trầm trọng.

Lại nghe một đại hán hỏi:

- Tiểu nhị! ở đây có thợ may không?

Một tên điếm tiểu nhị vội chạy đến hỏi lại:

- Lão nhân gia cần thứ gì?

Đại hán đáp:

- Bảo làm giúp bọn ta tám bộ tang phục, càng lẹ càng tốt. Bọn ta sẽ cho nhiều tiền.

Điếm tiểu nhị nhìn tám người nói:

- Tửu điếm đã chuẩn bị sẵn sàng áo tang. Còn giá cả xin các vị đại gia tùy tiện cho thế nào cũng được.

Đại hán không nói gì nữa. Tám người ăn vội vàng cho xong bữa. Tiểu nhị đã đem áo tang để sẵn đó. Tám người lấy mặc vào. Ai cũng tiện tay quăng cho một đĩnh bạc.

Tiêu Lĩnh vu nghĩ thầm:

- Nhà điếm này chuẩn bị may cả áo hiếu. Nguyên một khoản này cũng đủ phát tài.

Chàng toan gọi tiểu nhị lại tính tiền thì thấy một già một trẻ đi vào. Lão già đã ngàoi sáu chục tuổi. Chú nhỏ mười sáu mười bảy. Cả hai người đều dắt binh khí bên mình.

Tiêu Lĩnh vu động tâm nghĩ thầm:

-Hai nhân vật này niên kỷ khác biệt hẳn sao lại đi với nhau? Ta thử coi xem lai lịch họ thế nào?

Bỗng nghe thiếu niên hỏi:

-Gia gia! Xem chừng những người đến tế điện Tiêu đại hiệp đông lắm phải không?

Lão già đáp:

- Đây là mới gặp ở dọc đường những người ghe tin mà tới. Còn bao nhiêu bạn hữu chẳng kể dường xá ngàn dặm cũng lật đật chạy đến thì phải đông gấp mười.

Thiếu niên hỏi:

- Gia gia ơi! Sao người ta đến tế điện Tiêu Lĩnh Vu đông thế?

Lão già đáp:

- Vì Tiêu đại hiệp không chịu khuất phục dưới uy vũ của Bách Hoa Sơn Trang, lại không thèm lợi lộc, dám một kiếm chống ác bá để cho toàn thể võ lâm tỉnh ngộ.

lại....

lão già thở dài nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp trúng kế hỏa phong của Thẩm Mộc Phong mà bị thảm tử. Từ nay không còn ai thay chúng ta chống cự Thẩm Mộc Phong nữa. Chuyến này anh hùng thiên hạ đến đây ngoài việc điếu tế còn tính đường trả thù cho Tiêu đại hiệp và tự cứu lấy mình.

Thiếu niên gật đầu nói:

-Té ra là thế.

Hai ông chau ăn cơm xong trả tiền đứng dậy toan đi, tiểu nhị tự động cầm hai bộ áo trắng ra nói:

- Hai vị đi điếu tế Tiêu đại hiệp tưởng nên mặc áo trắng.

Lão già gật đầu đón lấy áo cũng trả thêm một đĩnh bạc rồi mới ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người ra cửa rồi vẫy tay gọi tiểu nhị bảo:

- Cho ta mua một bộ áo trắng.

Tiểu nhị cầm áo trắng đưa ra nói:

- Đại gia thử vận xem vừa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y phục điếu tang ít khi vừa vặn. Ở tửu điếm các vị may sẵn cho là may quá rồi.

Điếm tiểu nhị tươi cười nói:

- Đại gia chưa biết. Mấy đêm liền trong tửu điếm bận việc kêu thợ may may áo suốt đêm....

Gã dùng lại một chút rồi tiếp:

-Xin đại gia đừng nóng. Bọn tiểu nhân mở điếm rất sợ những ông võ sự Chi?

nói đôi câu không vừa ý là bị đánh liền nên tửu điếm phải may áo trắng trước đê?

đây cho các vị dùng.

Bách Lý Băng cũng mua một tấm áo trắng. Hai người mặc áo tang vào rời khỏi tửu điếm đi ra ngoài ngoại thành.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng khẽ nói:

-Băng nhi! Nếu Vũ Văn Hàn Đào không đến đây, chỉ sợ khó đề phòng được âm mưu của Thẩm Mộc Phong. Vì thế chúng ta cần phải đề phòng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Phòng ngừa bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta giả vờ không quen biết nhau, mỗi người chọn một chỗ địa thế rộng rãi để có thể ngấm ngầm giám thị toàn trường. Nếu phát giác ra nhân vật khả nghi thì lập tức liên lạc bằng thủ thế. Băng nhi phải coi chừng, những nhân vật trong linh đường rất phức tạp, chớ có nhận lầm người để họ cười cho.

Chàng liền cùng Bách Lý băng ước hẹn cách liên lạc. Bách Lý băng ghi nhớ vào lòng. Cô lại hỏi:

- Nếu chúng ta phát giác ra người khả nghi thì nên đối phó bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hay hơn hết là ngấm ngầm đả thương họ, khiến họ không làm rối lọan được.

Trừ trường hợp bất đắc dĩ, nhất thiết không nên để lộ tung tích.

Bách Lý băng gật đầu.

Hai người chạy thật lẹ trở về nhà điếm ở nơi hoang đã thì thấy quang cảnh đã biến đổi hẳn. Các rạp được dựng lên liên miên đến mười mấy tòa. Cứ cách hai trượng lại treo một ngọn tử khí phong đăng. Mặt chính đông mở một cửa lớn có hai người ngồi đón khách. Trước mặt hai người đặt một cái bàn. Trên bàn đặt một quyển sổ bằng giấy lụa và nghiên bút mực.

Trong rừng cách đó không xa tiếng ngựa hý vọng lại. Có cả trăm con buộc tại đó.

Tiêu Lĩnh vu từ từ bước tới trước cửa dòm thấy hai người đón khách là Tư Mã Càn và Sở Côn Sơn.

Nguyên mấy người này rượt theo Tiêu Lĩnh Vu, dọc đường gặp những chặng mai phục cản trở không tiến vào được. Sau thấy lửa cháy đốt rừng rồi tin Tiêu Lĩnh Vu bị chết thiêu đồn ra ngoài. Đoàn người đành lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu chưa tới trước bàn, Sở Côn Sơn đã đứng dậy chắp tay nói:

- Tiểu đệ là Sở Côn Sơn. Phải chăng các hạ đến điếu tang Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu sợ lão nghe rõ khẩu âm không dám trả lời chỉ khẽ gật đầu một cái.

Sở Côn Sơn thấy Tiêu Lĩnh Vu cát bụi đầy mình biết là chàng không cưỡi ngựa liền nói:

- ¤ng bạn đi bộ tới đây đủ rõ tấm thịnh tình đáng quí. Xin ông bạn lưu danh tính lại rồi vào rạp nghỉ ngơi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Cách hỏi tên giản dị thế này thì Thẩm Mộc Phong có cho gian tế trà trộn vào thật dễ như trở bàn tay.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng cầm bút ghi là Đằng Đại Đơn ở?

Tương Bắc vào cuốn sổ.

Chương 89 - ANH HÙNG THIÊN HẠ TẾ TIÊU LANG

Tiêu Lĩnh Vu sợ người ta sinh lòng ngờ vực, không dám ngoái cổ nhìn lại, đi thẳng vào rạp rồi mới từ từ quay đầu trông ra.

Chàng thấy Tư Mã Càn cũng dương mắt lên nhìn mình liền bước mau vào phía trong.

Trong trường có hai cây bạch trúc đang cháy. Số người rất đông, thoáng qua ước lượng được chừng hai chục. Dưới đất rải chiếu, phần lớn đang ngồi xếp bằng điều dưỡng còn một số để áo vậy nằm lăn ra ngủ.

Tiêu Lĩnh Vu sợ có người hỏi han, không dám dòm ngó nhiều, liền ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng.

Tuy chàng đã chạy khá nhiều đường đất, nhưng nhờ nội công tinh thâm vẫn chưa thấy nhọc mệt.

Chàng cảm thấy bức rèm lay động., vẫn không mở mắt ra, chỉ nhủ thầm trong bụng:

- Mong sao Băng nhi đủ thông minh để đối phó với mọi người rồi trà trộn vào đây.

Chàng nghe tiếng rèm buông xuống, tiếp theo tiếng chân bước nhẹ dường như có người mở rèm coi một chút rồi đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn chưa mở mắt, chàng tự hỏi:

- Không hiểu Băng nhi đã qua được cửa để vào trong này chưa?

Đột nhiên chàng cảm thấy mặt nóng bừng, dường như có người cố ý hà hơi vào mặt mình.

Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra nhìn thấy một đại hán thấp lùn thủn mà béo chùn béo chụt ngồi đối diện với mình hai người cách nhau không đầy hai thước. Người kia cũng dương mắt lên nhìn chằm chặp vào mặt chàng.

Cử động thô lỗ của đại hán khiến Tiêu Lĩnh Vu rất khó chịu. Nhưng chàng nhìn kỹ lại thì chính là Tửu Tăng Bát Giới đại sư.

Đã lâu chàng không gặp nhà sư này, nay thấy lão vẫn mặc tấm áo cà sa dầu mỡ nhơ nhớp, miệng sặc mùi rượu.

(.... Chỗ này mất mấy dòng....).

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bây giờ phần đông đang nghỉ ngơi, chúng ta không nên làm rộn người khác.Đại sư muốn nói chuyện hãy đợi đến mai cũng chưa muộn.

Bát Giới đại sư gật đầu hỏi:

- Đằng huynh nói đúng. Nhưng bản hòa thượng muốn hỏi Đằng huynh thêm câu nữa được không?

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại để mặc lão.

Bát Giới đại sư hỏi luôn mấy câu, Tiêu Lĩnh Vu vẫn lẳng lặng không đáp.

Nhưng Bát Giới đại sư hỏi đến mấy chục lần, chàng biết không nói không xong liền mở mắt ra nói:

- Được rồi! Đại sư chỉ hỏi một câu thôi.

Bát Giới gật đầu hỏi:

- Các hạ có nhận ra bản hòa thượng không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ là Tửu Tăng Bát Giới đại sư.

Bát Giới sửng sốt toan hỏi nữa nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại không lý gì đến mình, lão ngó kỹ chàng một hồi rồi đứng dậy bỏ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hé mắt cười thầm tự nhủ:

Nhà sư này khó chơi quá. Mình mà không dùng cách này thì lão còn hỏi vặn đến phải lòi đuôi mắt.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng ngó thấy một lão già tiến vào. Chính là Bách Lý băng hóa trang. Chàng nghĩ thầm:

- Ta chỉ mong nàng nhẫn nại đừng để lão sư căn vặn đến tiết lộ thân thế.

Chàng thấy Bách Lý Băng đảo mắt nhìn quanh rồi đi về phía mình thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ bụng:

- Nếu nàng đến chỗ ta để nói chuyện tất khiến người ta phải nghi ngờ.

Nhưng Bách Lý băng còn cách chàng ba bước đã ngồi xuống không ngó chàng nữa. Chàng nghĩ bụng:

- Băng nhi đã tiến bộ khá nhiều.

Tửu Tăng Bát Giới thấy Bách Lý băng ngồi xuống liền lại gần hỏi:

- Ông bạn ở đâu tới đây?

Bách Lý băng mở mắt nhìn lão một cái rồi lắc đầu nhắm mắt lại.

Tửu Tăng Bát Giới thấy Bách Lý Băng nhất tâm không lên tiếng đành chịu bo?

đi.

Từ nửa đêm trở đi không còn ai quấy nhiễu nữa. Lúc trời vừa sáng đột nhiên nghe tiếng bi ai lọt

vào tai.

Tửu Tăng Bát Giới lớn tiếng:

- Đã mở cửa linh đường của Tiêu đại hiệp. Cuộc tế điện bắt đầu. Các vị hành hương lễ bái đi.

Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra nhìn thấy bao nhiêu người trong trướng lục tục đứng dậy đi ra mặt trước.

Bách Lý băng và Tiêu Lĩnh Vu cũng đứng dậy theo mọi người ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn thấy bốn mặt có đếm mấy trăm người. Ai nấy đêu mặc tang phục chít khăn trắng.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy tòa điếm ở nơi hoang dã này lại biến đổi bô.

mặt.

Chung quanh đều có phướn trắng dựng lên cao đến bôn năm trượng. Đứng xa trông tưởng chừng như tòa cao lâu trắng xóa. Mấy chục ngọn đèn phủ sa trắng buộc vào đầu gậy giơ lên cắm ở xung quanh tòa linh lầu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Không ngờ cái chết của Tiêu Lĩnh Vu này lại vinh quang như thế.

Lúc này những người ở trong trướng đã ra xếp hàng thành bốn đội dọc từ từ tiến về phía linh lầu.

Tiêu Lĩnh Vu lại gần mới nhìn ra tòa rạp bằng vải trắng chiếm khu đất rất rộng.

Lạ hơn nữa, những bức vải trắng bao vây chung quanh tựa hồ như bốn bức tường. Ngoài bốn cửa ra vào không còn lối đi nào khác.

Chàng động tính hiếu kỳ nghĩ bụng:

- Tòa linh đường bằng vải trắng này nhất định có tác dụng lớn lao. Ta thử tiến vào điều tra kỹ lại một phen.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng đã bước tới cửa.

Bỗng thấy Tam dương thần đàn Lục Khôi Chương nét mặt đầy vẻ bi thảm chắp tay nói:

- Cảm phiền đại gia! Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ đi vào trong cửa, bụng bảo dạ:

- Té ra những người này đều lấy tư cách chủ nhân tiếp khách. Chắc cả bốn cửa đều sắp đặt như vậy.

Chàng ngửng đầu trông ra lại thấy một cái bàn gỗ dài phủ đoạn trắng. Hai tên đệ tử phái Võ Đang mặc đạo bào sắc trắng đứng ở phía sau cái bàn, nét mặt rất thê thảm. Trên bàn đặt văn phòng tứ bảo. Trên tấm đoạn trắng đã ghi đầy tên họ.

Tiêu Lĩnh Vu cầm bút ghi sáu chữ “Đằng Đại Đơn ở Tương Bắc” rồi đi vào linh đường.

Linh đường làm bằng cột gỗ trắng phủ vải trắng.

Tòa linh đường chiếm khu đất khá rộng, lại dùng màn trắng che kín vườn cỏ.

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng trong tòa linh đường có thể chứa được hơn ngàn người.

Trên một tấm đoạn trắng vuông viết một dòng chữ “Thiên hạ đệ nhất hiệp Tiêu Lĩnh Vu chi linh vị” dựng ở chính giữa, hai bên là hai tấm sa trắng dùng làm linh đường.

Trước linh vị hoa trắng bày la liệt. Những ngọn bạch trúc rất cao đã được thắp lên. Bầu không khí trong trường đầy vẻ trang nghiêm.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước tới gần chiếc bồ đoàn vải trắng ngồi xuống. Chàng ngửng đầu lên thấy phía trên linh vị đặt ngang một tấm biển viết bốn chữ lớn “Võ lâm minh đăng” bất giác chàng thở dài nghĩ bụng:

- Tiêu Lĩnh Vu này có tài đức gì mà để đồng đạo võ lâm kính ngưỡng như vậy.

Nghĩ lại càng thêm hổ thẹn.

Sau một lúc đột nhiên từ phía sau linh đường hai người chậm chạp đi ra.

Người đi trước thân hình bé nhỏ gầy nhom mặc áo trắng vừa dài lượt thượt lại rộng thùng thình. Trên đầu chít khăn trắng, coi có vẻ rất hoạt kệ Nhưng nét mặt lão cực lỳ trang nghiêm đau khổ. Chính là Tôn Bất Tà.

Người thứ hai râu chùng xuống bụng mình mặc đạo bào màu trắng. Lão là Vô Vi đạo trưởng, trưởng môn phái Võ Đang.

Tôn Bất Tà chắp tay tự giới thiệu:

- Lão khiếu hóa là Tôn Bất Tà. Trong các vị đây chắc có nhiều vị đã gặp lão khiếu hóa rồi...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão khiếu hóa đã từng này tuổi đầu, lại ra khỏi giang hồ từ lâu, nay vì không muốn để đồng đạo trong võ lâm bị khống chế dưới ma chướng của Thẩm Mộc Phong, nên dù chỉ là ngọn đèn tàn trước gió cũng phải tái xuất giang hồ...

Lại nghe thanh âm trầm giọng từ trong đám người cất lên:

- Tôn đại hiệp vì bọn tại hạ mà tái xuất giang hồ, khiến đồng đạo võ lâm đều cảm kích.

Tôn Bất Tà nhăn nhó cười đáp:

- Lão khiếu hóa đã già nua tuổi tác. Nhân vật chân chính có đủ tài để trợ giúp đồng đạo võ lâm khỏi chìm đắm vào ma chướng là Tiêu đại hiệp, nhưng y bị Thẩm Mộc Phong dùng quỷ kế đốt chết mất rồi.

Lão nói tới đây nước mắt đầm đìa, nghẹn ngào phải dừng lại.

Thanh vọng Tôn Bất Tà cao xa là thế mà còn khóc không ra tiếng thì người trong trường còn nín nhịn làm sao được. Ai nấy giọt châu tầm tã như mưa.

Hồi lâu Tôn Bất Tà mới lau nước mắt nói tiếp:

- Lão khiếu hóa cùng Tiêu đại hiệp gặp nhau ở Bách Hoa Sơn Trang. Một mình y đấu với Thập Bát Kim Cương thật là bản lãnh nghiêng trời, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Lão khiếu hóa gần bảy mươi tuổi chưa từng gặp trận nào hung hiểm đến thế.

Lão thở phào nói tiếp:

- Thẩm Mộc Phong dùng hết mọi thủ đoạn hy vọng thu dụng Tiêu đại hiệp, lại bắt song thân y làm con tin, cưỡng bách y phải theo hắn, nhưng y tuổi chưa tới hai mươi mà chẳng thứ gì lay động được tấm lòng son sắt. Bình sinh lão khiếu hóa chi?

thấy y đáng kể là đệ nhất hiệp nhân. Không ngờ con người hiệp sĩ lại bị ngụy kế gia hại. Lòng trời đã định võ lâm phải chịu kiếp nạn, còn biết nói sao?...

Lão quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Lão khiếu hóa không thể kiềm chế nỗi thê thảm trong lòng để nói tiếp được nữa.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Dù có dùng hết từ ngữ trong thiên hạ để cung tụng không đủ miêu tả một nhân vật như Tiêu đại hiệp...

Vô Vi đạo trưởng lại nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp đã vì chính nghĩa võ lâm mà phải thác oan. Chúng ta chẳng thê?

ngồi nhìn. Dù cho bọn ta chẳng phải là địch thủ của Thẩm Mộc Phong cũng liều một trận tử chiến với hắn.

Quần hùng đều hưởng ứng, tiếng hô vang động toàn trường.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng dõng dạc nói tiếp:

- Nhờ ánh linh quang của Tiêu đại hiệp soi tỏ, các đại môn phái cùng bạn đồng đạo võ lâm đều đã thức tỉnh. Chúng ta đoàn kết nhất trí thì còn sợ gì Thẩm Mộc Phong.

Lão thở phào nói tiếp:

- Bần đạo đã biết Tiêu đại hiệp có mấy vị bằng hữu đã quyết định sau ba ngày điếu tế sẽ lập lời trọng thệ kết minh trước linh tòa cùng nhau chống cự Bách Hoa Sơn Trang. Thời gian ba ngày hãy còn rộng rãi, vị nào muốn lưu lại đây vì chính nghĩa võ lâm ra sức kế tiếp công cuộc của Tiêu đại hiệp, bọn lão phu tuyệt đối hoan nghênh. Còn vị nào không muốn cứ việc tùy ý ra về.

Bỗng thấy một tên đệ tử phái Võ Đang lật đật tiến lại khẽ nói vào tai Vô Vi đạo trưởng mấy câu.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu nói tiếp:

- Các vị đến tế điện Tiệu đại hiệp nhất định đều là những nhân vật rất thâm tình với Tiêu đại hiệp. Bây giờ người Cái Bang đến tế điện, xin các vị lui về bồng trường nghỉ ngơi hoặc đi du ngoạn quanh đây cũng hay Đến giờ ngọ ngày thứ tư sẽ cử hành cuộc báo thù cho Tiêu đại hiệp.

Các vị muốn tham gia Thệ minh đại hội, bọn bần đạo hết sức hoan nghênh. Còn các vị tới đây chỉ vì việc tế điện cũng xin tùy tâm.

Quần hùng trong linh đường lục tục đứng dậy đi ra.

Phần lớn rút lui rồi, linh đường trở lại yên tĩnh. Chỉ còn hơn mười người chưa chịu rút lui đều tụ họp vào một góc linh đường.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trong bọn này có cả Bách Lý Băng, chàng liền đứng dậy từ từ đi tới.

Bỗng thấy Tôn Bất Tà rảo bước tiến lại chắp tay xá mọi người.

Lão là một người đức cao vọng trọng trong võ lâm mà đột nhiên hành lễ như vậy, khiến mười mấy người vội vàng xá dài đáp lễ nói:

- Lão tiền bối! Bọn tại hạ khi nào dám nhận đại lễ.

Tôn Bất Tà nói:

- Các vị không chịu bỏ đi đủ biết trong lòng cực kỳ thương xót Tiêu đại hiệp, nhưng có thể Thẩm Mộc Phong cũng ở gần đây và phái cao thủ đến quấy nhiễu.

Bọn lão phu không thể chuẩn bị đối phó được. Vật mời các vị lại đằng mé tây linh đường để bọn lão phu tiện bề đối phó với bất cứ biến cố nào xảy ra.

Mười mấy người dạ một tiếng rồi lùi vào mé tây linh đường.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý băng cũng trà trộn vào trong đám người này ngồi xếp bằng cả một lượt.

Bỗng nghe Tư Mã Càn lớn tiếng hô:

- Thân bang chúa ở Cái Bang vào tế điện.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy một người đứng tuổi mình ốm nhắt từ từ tiến vào.

Phía sau người đứng tuổi là bốn lão cái vào cỡ lục tuần.

Cả năm đều chân đi giầy vải gai, mặc áo trường bào màu xám, đầu bịt lụa trắng, ngực dắt bông hoa trắng.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Người đi trước ốm nhom dĩ nhiên là Thân bang chúa ở Cái Bang.

Thân bang chúa vẻ mặt nghiêm nghị từ từ bước tới trước linh tòa, khom lưng xá dài rồi xếp áo quỳ xuống.

Phía sau linh đường đột nhiên nổi lên khúc nhạc bi ai, nghe rất thê lương.

Bốn lão cái đi theo đứng ở phía sau Thân bang chúa cách chừng bốn năm thước.

Thân bang chúa quỳ xuống rồi, bốn lão cái cũng quì lạy theo, Tôn Bất tà rảo bước tiến lại hỏi:

-Bang chúa! Bang chúa còn nhớ lão khiếu hóa không?

Thân bang chúa kính cẩn thi lễ đáp:

- Sư thúc vẫn bình yên đấy ạ....?

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

- Vãn bối đã nghe tin sư thúc tái xuất giang hồ, muốn tìm đến bái kiến ngay nhưng vì trong bang xảy ra mấy việc nhỏ nhặt khiến vãn bối chưa đi được.

Tôn Bất tà thở dài hỏi:

- Hiện giờ mọi việc đã xong chưa?

Thân bang chúa đáp:

Nhờ hồng phúc của sư thúc, tiểu điệt đã dẹp xong lũ lọan đồ, chiếu bang qui tri.

tội.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Té ra ở Cái Bang cũng có nội gian. Thảo nào trên chốn giang hồ xẩy cuộc phong ba mà không thấy những nhân vật trọng yếu xuất hiện.

Lại nghe Tôn Bất Tà gật đầu nói:

- Thế thì hay lắm! Lão khiếu hoá cũng đang định đi kiếm bang chúa. Chúng ta vào phía sau ngồi chơi.

Thân bang chúa gật đâu, dẫn bốn vị hộ pháp đi vào phía sau linh tòa.

Lại nghe thanh âm Tư Mã Càn cất lên:

- Ba vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đến tế điện linhh vị Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Lúc qua cửa ải cũng thấy một nhà sư đứng bên Thẩm Mộc Phong. Chẳng lẽ bọn họ không phân biệt chính tà, ai muốn làm sao thì làm?

Bức màn trắng vén lên, ba vị tăng lữ mình khoác bào trắng từ từ tiến vào.

Nhà sư đi giữa lối sáu mươi tuổi, hai nhà sư đi hai bên mới độ hai mươi.

Ba nhà sư tiến vào đến trước linh tòa Tiêu Lĩnh Vu, chắp tay khẽ niệm Phật hiệu rồi quì xuống.

Khúc nhạc bi ai não nuột lại nổi lên ở phía sau linh tòa.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe tiếng nhạc thì chỉ là một cái dàn và một ống sáo mà tấu lên thanh âm nghe thê thảm vô cùng. Ống sáo giống như động tiêu, mà cây đàn tựa như cây đàn tỳ bà nhưng không hiểu người tấu nhạc là ai.

Ba nhà sư lễ xong đứng lên, tiếng nhạc cũng dừng lại.

Vô Vi đạo trưởng ra nghênh tiếp chắp tay nói:

- Mời ba vị vào nhà trong dùng cơm chay.

Nhà sư già ở giữa thở dài một tiếng đáp:

-Lão tăng đã nghe đại danh của Tiêu đại hiệp từ lâu trong lòng rất ngưỡng mộ.

Không ngờ chưa gặp y lần nào mà y đã ra người thiên cổ.

Lão vừa nói vừa đi vào phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Không hiểu địa vị ba nhà sư này ở chùa Thiêu Lâm ra sao? Vô Vi đạo trưởng đã quen biết họ nên không chịu kêu tên hiệu, hay là lão có ý không muốn xưng hô danh hiệu của họ.

Bách Lý Băng di động thân hình lại ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Lại nghe Tư Mã Càn lớn tiếng hô:

- Vô danh khách đến viếng linh vị Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý băng đều lưu tâm đến người mới tới.

Người này mình mặc áo xanh, ngoài khoác áo trắng chậm chạp bước tới trước linh tòa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người này bất giác chấn động tâm thàn. Nguyên hắn chính là gã thiếu niên áo xanh tên gọi Ngọc Tiêu Lang Quân, cháu Tiêu Vương Trương Phóng, trang chúa của Bạch Vân Sơn Trang.

Ngọc Tiêu Lang Quân tuy thường qua lại giang hồ nhưng võ công gã rất cao thâm, những nhân vật tầm thường trong võ lâm ít ai được thấy mặt, mà gã lại thường đeo mặt nạ. Hiện giờ hắn để lộ chân tướng nên chẳng mấy người biết.

Ngọc Tiêu Lang Quân đi đến trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu đã không quì lạy, cũng không chắp tay vái, chỉ trông linh vị ngơ ngẩn xuất thần. Hồi lâu miệng gã lẩm bẩm:

- Tiêu Lĩnh Vu hỡi Tiêu Lĩnh Vu! Phen này ngươi đã chết thật chưa hay lại trá tử?

Bách Lý băng mắng thầm trong bụng:

- Thằng cha này nguyền rủa đại ca ta ư?

Bao nhiêu người trên linh đường thấy thế liền chú ý nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân, nhưng gã tựa hồ vào chỗ không người chẳng thấy chi hết.

Lúc này bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng đều ở phía sau linh tòa, nên chưa ngó thấy, mà cũng không ai can thiệp vào hành động lỗ mãng của Ngọc Tiêu Lang Quân.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đột nhiên Ngọc Tiêu Lang Quân lớn tiếng quát hỏi:

- Vị nào chấp sự trong tòa linh đường này?

Bỗng thấy Sở Côn Sơn ở phía sau linh tòa từ từ bước ra. Mớ râu bạc phất phơ, cất tiếng hỏi:

- Bằng hữu! ¤ng bạn có điều chi dạy bảo?

Ngọc Tiêu Lang Quân ngắm nghía Sở Côn Sơn rồi hỏi:

- Cáh xưng hô lão trượng thế nào?

Sở Côn Sơn đáp:

- Lão phu là Sở Côn Sơn.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Danh tự này nghe rất quen thuộc.

Sở Côn Sơn hỏi:

- Ông bạn có điều gì xin cứ dạy bảo!

Chương 90 - VÔ VI THÓA MẠ THẨM MỘC PHONG

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi lại:

- Sở lão trượng là nhân vật chấp sự Ở linh đường này ư?

Sở Côn Sơn đáp:

- Hiện giờ thì chính là lão phu.

Ngọc Tiêu Lang Quân gật đầu nói:

- Hay lắm! Tại hạ có điều sở cầu, chưa hiểu lão trượng có ưng thuận chăng?

Sở Côn Sơn đáp:

- Xin ông bạn cứ nói ra coi, liệu tại hạ có làm được không?

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Tại hạ muốn coi thi thể Tiêu Lĩnh Vu được chăng?

Sở Côn Sơn chau mày:

- Cái đó.... Cái đó.... Ngọc Tiêu Lang Quân thủng thẳng ngắt lời:

- Tại hạ chưa kịp nói rõ.... Sở Côn Sơn đáp:

- Xin ông bạn nói đi, càng rõ càng tốt.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tại hạ muốn kiểm tra thi thể một cách kỹ càng. Nếu đúng là y chết thật thì tại hạ đem hết sức mình giúp đỡ các vị trả thù cho y Nhưng nếu không phải thi thê?

của y...

Sở Côn Sơn hỏi:

- Thì làm sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Tại hạ sẽ phóng hoa? đốt linh đường.... Gã cười lạt nói tiếp:

- Con người giả chết một lần là quá. Tiêu đại hiệp này dường như giả chết nhiều lần rồi.... Sở Côn Sơn thở phào một cái hỏi:

- Qúi tính ông bạn là gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Hiện giờ tại hạ không tiện báo tên họ, xin lão trượng lượng thứ cho.

Sở Côn Sơn nói:

- Ông bạn lúc thì ăn nói từ tốn, lúc lại ra chiều phẫn nộ. Lão phu không hiểu là địch hay bạn?

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng đáp:

- Nếu hiện giờ là lúc lão trượng thường trực mà không muốn rắc rối thì hay hơn hết là trả lời những câu hỏi của tại hạ một cách thành thực.

Sở Côn Sơn đáp:

- Hay lắm! Vậy lão phu nói thật là thi thể Tiêu đại hiệp không có ở đây.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc hỏi:

- Thế mà sao lại bảo y chết rồi.

Sở Côn Sơn đáp:

- Thẩm mộc Phong dẫn dụ y vào khu rừng già rồi phóng hoa? bốn mặt rừng.

Lửa cháy đến đá còn chảy ra thì liệu con người còn sống được chăng?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Như vậy chưa đủ bằng chứng xác thực là y đã chết rồi.

Sở Côn Sơn đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Anh em đồng đạo võ lâm trong thiên hạ đều hy vọng Tiêu đại hiệp còn sống, nhưng lại chẳng thấy đại hiệp đâu.

Ngọc Tiêu Lang Quân trầm ngâm hỏi:

- Lão trượng biết đích xác Tiêu Lĩnh Vu chết rồi chăng?

Sở Côn Sơn đáp:

- Trước tình trạng đó dĩ nhiên y không thể sống được.

Ngọc Tiêu Lang Quân trợn mắt lên hỏi:

- Nếu y còn sống thì sao?

Sở Côn Sơn đáp:

- Y mà còn sống là phước cho võ lâm.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Hừ hừ! E rằng y là mầm đại loạn cho thiên hạ.

Sở Côn Sơn nói:

- Lão phu sống từng này tuổi đầu đi khắp hai miền nam bắc sông Đại giang đã gặp hết mọi thứ người...

Ngọc Tiêu Lang Quân ngắt lời:

- Mà còn chưa thấy tại hạ phải không?

Sớ Côn Sơn đáp:

- Chẳng những chưa thấy người các hạ mà còn không hiểu những lời nói của các hạ nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Các hạ già nua nên có điều rất hồ đồ.

Sở Côn Sơn biến sắc nói:

- Trước mặt linh đường Tiêu đại hiệp, lão phu không muốn động thủ với các hạ.... Ngọc Tiêu Lang Quân ngắt lời:

- Thế thì các hạ khá thông minh đấy.... Đột nhiên gã đổi giọng hoà hoãn nói tiếp:

- Tại hạ muốn hỏi tin tức một người ở nơi lão trượng, chẳng hiểu lão trượng có biết không?

Sở Côn Sơn chau mày hỏi:

- Các hạ muốn hỏi tin tức ai?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Tại hạ muốn hỏi Khâu Tiểu San cô nương. Các hạ có biết y không?

Sở Côn Sơn vuốt râu nói:

- Dĩ nhiên tại hạ biết lắm.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Khâu Tiểu San cô nương có đến đây không?

Sở Côn Sơn đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì nếu Khâu Tiểu San cô nương mà hay tin Tiêu đại hiệp qua đời nhất định y đi suốt ngày đêm để tới đây. Nhưng hiện giờ y chưa đến.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Y chưa đến tức là rồi y sẽ đến.

Sở Côn Sơn đáp:

- Cái đó còn tùy thuộc y có được tin này hay không.... Ngọc Tiêu Lang Quân lớn tiếng ngắt lời:

- Vậy mà tại hạ bảo lão trượng hồ đồ lão vẫn không chịu thừa nhận.

Sở Côn Sơn tức giận hỏi:

- Lão phu nói đâu ra đấy, sao các hạ lại bảo là hồ đồ.?

Ngọc Tiêu Lang Quân đè nén lửa giận lạnh lùng đáp:

- Nếu còn người chấp sự nào khác thì lão trượng nên vào trong nghỉ đi thôi.

Sở Côn Sơn nói:

- Nếu các hạ đến điếu tang thì hãy quì lạy trước linh vị. Bằng các hạ đến đê?

sinh sự thì các hạ vạch đường lối đi để lão phu bồi tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Võ công Ngọc Tiêu Lang Quân rất thâm hậu. Sở Côn Sơn địch nổi gã thế nào được? Nếu xảy ra cuộc động thủ ta chẳng thể bỏ mặc lão.

Bỗng thấy Ngọc Tiêu Lang Quân ngửng đầu lên ngắm nghía Sở Côn Sơn một lát rồi nói:

- Nếu biết các hạ cũng là bất võ.... Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước khi được tin đích xác Tiêu Lĩnh Vu còn sống hay chết tại hạ không thê?

là bạn hay thù của các vị.

Sở Côn Sơn vỗ đầu đáp:

- Chẳng hiểu các hạ ăn nói chẳng đâu vào đâu hay là lão phu thực đã hồ đồ.

Giữa chúng ta càng nói càng đi vào chỗ mịt mờ.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Còn hai người nữa nhất định phải tới đây, trừ khi cả chúng cũng bị Thẩm mộc Phong đốt chết thì không kể...

Sở Côn Sơn hỏi ngay:

- Các hạ muốn nói hai người nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Trung Châu Nhị Cổ.

Sở Côn Sơn nói:

- Phải đấy! Họ Ở cả đây.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Hay lắm! Vậy các hạ cho mời Trung Châu Nhị Cổ ra gặp tại hạ. Nếu chúng ta còn nói nữa thì e rằng tại hạ không nhịn được.

Sở Côn Sơn muốn nói nữa thì Thương Bát đã từ phía trong chạy ra chắp tay nói:

- Xin Sở huynh hãy vào trong nghỉ ngơi. Huynh đài đây đã muốn gặp tiểu đệ, thì để tiểu đệ tiếp chuyện y.

Sở Côn Sơn lắc đầu đáp:

- Suốt đời lão phu nay mới gặp câu chuyện hồ đồ thứ nhất.

Miệng lão nói nhưng chân lão cất bước từ từ đi vào trong nhà.

Ngọc Tiêu Lang Quân đưa mắt nhìn Thương Bát hỏi:

- Thương Bát! Ông bạn có nhận ra tại hạ không?

Thương Bát đáp:

- Dường như chúng ta đã gặp nhau.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Đúng là chúng ta gặp nhau rồi. Hoặc giả tại hạ khi đó đeo mặt nạ.

Thương Bát hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Hiện giờ tại hạ để lộ chân tướng.

Thương Bát trầm ngâm hỏi:

- Phải chăng các hạ là Ngọc Tiêu Lang Quân?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Chính là tại hạ.

Thương Bát hỏi:

- Trương huynh muốn hỏi Thương mỗ điều chi?

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi lại:

- Tiêu Lĩnh Vu chết thật hay chết giả?

Thương Bát đáp:

- Đồ trắng kéo dài mười dặm. Toàn thể võ lâm đều thương tiếc, thiết linh toà mở cuộc phúng điếu. Vậy các hạ thử tính xem chết thật hay chết giả.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Như vậy thì y chết thật rồi sao?

Thương Bát đáp:

- Bọn tại hạ lại mong y còn sống.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Đám cháy đến đá núi còn chảy nước thì y sống thế nào được?

Thương Bát buồn rầu đáp:

- Chỉ còn mong người lành được trời hộ vệ, dun dủi cho Tiêu đại ca có đường thoát hiểm.

Bỗng Tư Mã Càn chạy vào nói:

- Thẩm Mộc Phong đã đến điếu tang.

Câu này khác nào sống dậy ngày xuân khiến cho toàn trường đều ngơ ngác.

Ngọc Tiêu Lang Quân ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Hắn đến thì hay lắm! Hắn đến thì hay lắm! Thương Bát lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các hạ ước hẹn với Thẩm Mộc Phong đến đây hội diện?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Bọn tại hạ ngẫu nhiên gặp nhau mà thôi.

Thương Bát hỏi:

- Vậy thì hay ở chỗ nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Tại hạ sẽ tìm được bằng chứng về cái chết của Tiêu Lĩnh Vu ở miệng Thẩm Mộc Phong.

Bỗng thấy linh trường lay động. Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng và một người râu dài chùng xuống bụng, toàn thân mặc hiếu phục, song song đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy lão râu dài, trong lòng thấy mừng rõ vô cùng, bụng bảo dạ:

- Té ra lão đến đây rồi. Thế thì việc thiết lập linh vị chiêu hồn cùng mở cuộc tế điện ta, e rằng đều do lão sắp đặt.

Nguyên lão râu dài này chính là chủ nhân Toàn Cơ thư lâu ở Thiết Bắc, tên gọi là Vũ Văn Hàn Đào.

Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng đại khái đã nghe Thương Bát nói ra là Tiêu Lĩnh Vu rất sùng kính Vũ Văn Hàn Đào nên đối với lão rất kính trọng.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói:

- Vụ này phải Vũ Văn huynh tác chủ mới được.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mặt nhìn Tư Mã Càn hỏi:

- Tư Mã huynh! Thẩm Mộc Phong đưa đến bao nhiêu người tùy tùng?

Tư Mã Càn đáp:

- Có Chu Triệu Long, Kim Hoa phu nhân, và một gã tuổi trẻ áo lam. Cả thảy bốn người.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cho họ vào nhưng họ phải đổi mặc áo hiếu. Nếu họ không chịu thay hiếu phục thì chúng ta đem toàn lực ra mà cản lại.

Tư Mã Càn đáp:

- Hay lắm! Tại hạ xin ra bảo hắn.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Phiền đạo huynh truyền lệnh cho mọi người chuẩn bị, nhưng chưa có lệnh của tiểu đệ thì không được tùy tiện ra tay.

Vô Vi đảo trưởng ưng lời rồi trở gót vào hậu đường.

Vũ Văn Hàn Đào lại ngó Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Trương thế huynh muốn tìm bằng chứng sự sống chết của Tiêu đại hiệp ở?

miệng Thẩm Mộc Phong ư?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Tại hạ quả có ý như vậy.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Trước khi chưa chứng minh được Tiêu Lĩnh Vu chết thật hay giả thì giữa chúng ta tuy chưa phải là bạn nhưng cũng chẳng phải thù. Có đúng thế không?

Ngọc Tiêu Lang Quân trầm ngâm đáp:

- Chính là thế đó.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Trương thế huynh hãy tạm ngồi ở bên linh đường, chờ cho Thẩm Mộc Phong tế điện linh vị Tiêu đại hiệp xong sẽ hỏi hắn xem Tiêu Lĩnh Vu chết thật hay giả?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Thẩm Mộc Phong căm hận Tiêu Lĩnh Vu thấu xương thì khi nào hắn còn tế điện linh vị y?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì Thẩm Mộc Phong là một tay kiêu hùng, phong độ của hắn không giống Trương thế huynh đâu.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười khẩy tựa hồ muốn nổi nóng nhưng gã cũng nhẫn nạ, từ từ lui xuống một bên linh đường, ngồi xuống chơ đợi.

Lúc này Vũ Văn Hàn Đào và Tôn Bất tà đều lui vào hậu đường. Vô Vi đạo trưởng lại ở phía sau đi ra.

Lại nghe Tư Mã Càn lớn tiếng hô:

- Bách Hoa Sơn Trang đại trang chúa Thẩm Mộc Phong giá lâm.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Mời y vào đi.

Thẩm Mộc Phong thong thả tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy mé tả Thẩm Mộc Phong là Chu Triệu Long, mé hữu là Kim Hoa phu nhân. Phía sau còn một chàng thiếu niên áo lam. Gã này chính là Lam Ngọc Đường đã dẫn dụ chàng vào nơi hiểm địa.

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang nhìn khắp linh đường một lượt không thấy có cao nhân nào. Hắn lại đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng chậm rãi lên tiếng:

- Đạo trưởng vẫn bình yên chứ?

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng đáp:

- Bần đạo vẫn bình yên. Đa tạ Thẩm đại trang chúa có lòng hạ vấn.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói:

- Thưa đạo trưởng! Cách sắp đặt thật là mau lẹ. Tòa linh đường này cách bố trí thật trang nhã đường hoàng.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Anh hùng thiên hạ đồng tâm hiệp lực hoạt động nên chỉ mong một đêm mà mua hết tất cả vải trắng, lụa trắng trong thành Trường Sa dựng xong tào linh đường mười dặm. Tục ngữ có câu "Đoàn kết là một thành trì" quả không sai lầm.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Khí phách này rất đỗi huy hoàng. Đạo trưởng tuy tài ba, e rằng vị tất đã có khí độ rộng rãi như vậy.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Thẩm đại trang chúa nói câu này có dụng ý gì? Bần đạo không sao hiểu được.... Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Tại hạ tin rằng đạo trưởng đã hiểu rõ. Nhưng tại hạ tới đây còn lưu lại một thời gian. Vậy bọn tại hạ hãy tế điện linh vị Tiêu Lĩnh Vu rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Dứt lời hắn từ từ bước tới trước linh đường Tiêu Lĩnh Vu, xá một cái rồi quì xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thẩm Mộc Phong thi hành đại lễ trước linh vị của chàng rất lấy làm ngạc nhiên.

Thẩm Mộc Phong lạy xuống thì đồng thời Kim Hoa phu nhân, Chu Triệu Long và Lam Ngọc Đường cũng hạ bái.

Bách Lý Băng đặc biệt lưu tâm đến Kim Hoa phu nhân thấy mụ châu tuôn tầm tã.

Thẩm Mộc Phong lạy rồi đứng dậy, nhìn linh vị Tiêu Lĩnh Vu, vẻ nghiêm trang nói:

- Tiêu huynh đệ tuy sinh sau năm chục năm, nhưng tiểu huynh đã nhận ra là đấng anh hùng. Trên cõi đời này chỉ có hai anh em ta đồng tài đồng lực. Hiền đệ mà chịu hợp tác với tiểu huynh thì hiện nay nắm cả võ lâm vào trong tay rồi. Hiệu lệnh ban ra làm chấn động giang hồ, ai cũng phải tuân theo răm rắp. Đừng nói chỉ làm minh chủ võ lâm mà muốn thay bậc Hoàng thượng cũng chẳng khó gì...

Hắn thở dài nói tiếp:

- Đáng tiếc hiền đệ không chịu cộng tác với ngu huynh để bọn ham sống trên giang hồ khoác cho cái tiếng hào hiệp. Cái hư danh đó làm hại hiền đệ, đ ã cướp mất cả công danh lợi lộc lại đưa hiền đệ dấn thân vào nơi lửa bỏng mà chết. Hiền đệ Ơi! Tiểu huynh nghĩ tới cái chết của hiền đệ mà không khỏi đau lòng...

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng ngắt lời:

- Tiêu đại hiệp chết đi, danh lưu thanh sử. Bao nhiêu kẻ sĩ chính nghĩa võ lâm đều rất mực xót thương. Từ cổ chí kim những đại anh hùng, đại hào kiệt chết vê?

vang như Tiêu đại hiệp phỏng được mấy người? Hơn nữa cái chết của Tiêu đại hiệp như sấm dậy mùa xuân, thức tỉnh anh hùng thiên hạ. Đừng nói chi Thẩm Mộc Phong âm mưu khó thành, dù đại trang chúa có thành bá nghiệp cũng để người đời ngàn năm thoá mạ.

Thẩm Mộc Phong cười khẩy nói:

- Đạo trưởng vô lễ với Thẩm mỗ như vậy, nếu chuyện này xảy ra năm năm trước thì Thẩm mỗ đã hạ sát đạo trưởng rồi, nhưng hiện giờ Thẩm mỗ không muốn làm như vậy.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Có khi bần đạo không phải là địch thủ của Thẩm đại trang chúa. Nhưng trang chúa muốn động thủ thì bần đạo cũng sđn sàng bồi tiếp.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói:

- Dũng khí của đạo trưởng khiến cho tại hạ rất khâm phục.

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hô:

- Thẩm Mộc Phong đã tế điện linh vị Tiêu đại hiệp rồi. Nếu không còn chuyện gì thì đại trang chúa có thể trở gót.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân thấy mụ vẫn châu lệ đầm đìa, ngẩn ngơ xuất thần nhìn linh vị Tiêu Lĩnh Vụ Hiển nhiên nỗi thống khổ của mụ từ đáy lòng phát ra.

Lam Ngọc Đường liếc mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng là người phái Võ Đương.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chính thị.

Lam Ngọc Đường nói:

- Bạn hữu giang hồ thường ca tụng kiếm pháp Võ Đương của các vị cực kỳ thần diệu nhưng tại hạ xem ra chỉ là hư danh bịp đời.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Dường như bần đạo đã gặp các hạ mà trong lúc nhăt thời chưa nhớ ra được.

Câu này có hai ý nghĩa và tỏ vẻ không thèm nói với gã.

Lam Ngọc Đường tự giới thiệu:

- Tại hạ là Lam Ngọc Đường. Nếu đạo trưởng không tin thì cứ thử thí nghiệm ngay đương trường. Tại hạ dám quả quyết chỉ trong vòng trăm chiêu là đạo trưởng phải buông kiếm nhận thua.

Thẩm Mộc Phong xua tay cản Lam Ngọc Đường rồi nói:

- Tại hạ muốn nói chuyện kỹ với đạo trưởng về giang hồ đại sự.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Xin đại trang chúa cứ nói đi. Bần đạo rửa tai để nghe đây.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Có khi đạo trưởng không tin, nhưng sự thật đại cuộc giang hồ mười phần, Thẩm mỗ đã nắm được hết bảy. Chỉ hạ lệnh một tiếng là chín phái lớn trong một đêm sẽ vào tay Thẩm mỗ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo chỗ đạo trưởng biết thì rất nhiều đồng đạo võ lâm thề hết sức báo thù cho Tiêu đại hiệp. Dĩ nhiên trong đó có chín phái lớn.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chỗ dụng tâm của các vị về vụ thiết lập linh đường điếu tế này chính là ở chỗ đó, nhưng các vị lầm rồi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bần đạo không nghĩ ra lầm lẫn ở chỗ nào?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Các vị tụ hội ở đây tức là đưa cơ hội đến cho Thẩm mỗ. Thẩm mỗ đã điều động những cao thủ ở Bách Hoa Sơn Trang bao vây các vị. Nếu tại hạ không đủ tài thuyết phục thì chỉ quét một trận là giết hết.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Trước khi thiết lập linh đường, dĩ nhiên bọn bàn đạo đã chuẩn bị. Thẩm đại trang chúa có được như nguyện hay không khó mà biết trước.

Thẩm Mộc Phong toan đáp lời thì đột nhiên một tràng cười lạnh lẽo nổi lên và tiếng người nói:

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu chưa chết thì chắc Thẩm đại trang chúa không dám tin tưởng mãnh liệt như vậy.

Chương 91 - KHÂU TIỂU SAN QUYẾT CHÍ BÁO THÙ

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Các hạ là ai?

Lam Ngọc Đường không ngờ Ngọc Tiêu Lang Quân cũng ở đây, bất giác la lên một tiếng kinh ngạc.

Thẩm Mộc Phong hỏi gã:

- Lam huynh đệ nhận biết hắn ư? Hắn là ai vậy?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Hắn là thiếu trang chúa ở Bạch Vân Sơn Trang, đích tôn của Tiêu Vương Trương Phóng...

Ngọc Tiêu Lang Quân quát lên:

- Câm miệng đi! Không được nói đến gia tổ.

Lam Ngọc Đường toan phản đối thì Thẩm Mộc Phong xua tay gạt đi. Lão trầm giọng nói:

- Tại hạ nghe đại danh Bạch Vân Sơn Trang từ lâu. Bữa nay được gặp Thiếu trang chúa thật là may mắn.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Bất tất phải khách sáo. Tại hạ muốn hỏi Thẩm đại trang chúa một điều, mong đại trang chúa nói rõ sự thực.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Khẩu khí của Thiếu trang chúa quả nhiên có ý bức bách người tạ Nếu tại ha.

không trả lời thì sao? Nhưng tại hạ muốn biết cao kiến của các hạ.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Vấn đề rất giản dị:

Tiêu Lĩnh Vu đã chết thật chưa?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại:

- Chết thật thì sao? Chết giả thì làm sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Vấn đề này quan hệ rất lớn đối với tại hạ cũng như đối với đại trang chúa. Tại hạ chỉ hỏi Tiêu Lĩnh Vu có chết thật không?

Thẩm Mộc Phong chau mày đáp:

- Chết rồi! Ngọc Tiêu Lang Quân lại hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu chết rồi thì hiện thi thể y ở đâu?

Thẩm đại trang chúa đáp:

- Y bị biển lửa đốt cháy thiêu cả thi thể rồi.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Câu này tự miệng Thẩm đại trang chúa nói ra chắc không sai được.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nhất định là đúng. Phải chăng Thiếu trang chúa chuẩn bị báo thù cho Tiêu Lĩnh Vu?

Ngọc Tiêu Lang Quân thủng thẳng nói:

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu chết thật thì tại hạ đã có chủ trương. Có điều tại hạ chưa thấy thi thể y nên vẫn không yên dạ.

Kim Hoa phu nhân đứng lên lạnh lùng hỏi:

- Các hạ hãy còn nhỏ tuổi mà ăn nói hàm hồ. Các hạ mong Tiêu Lĩnh Vu chết rồi hay hy vọng y vẫn hãy còn sống?

Thẩm Mộc Phong vốn là kẻ thâm trầm, trước nay không cho ai nói nhiều, nhưng đối với Kim Hoa phu nhân dường như coi mụ đặc biệt. Hắn đứng bên mỉm cười không nói gì.

Gã cố ý chọc giận cho Ngọc Tiêu Lang Quân ra tay gã sẽ làm Thẩm Mộc Phong cùng Kim Hoa phu nhân phải nổi nóng đánh chết Ngọc Tiêu Lang Quân là gã diệt trừ xong kẻ tình địch.

Ngờ đâu Ngọc Tiêu Lang Quân lại không động thủ một cách mạo muội, hắn lùi lại hai bước để khiêu chiến riêng với gã.

Lam Ngọc Đường biết mình không địch nổi, nhưng dưới con mắt bao nhiêu người dòm ngó, gã đành liều cất bước tiến ra.

Gã đi chậm chạp vì trong lòng mong mỏi Thẩm Mộc Phong hoặc Kim Hoa phu nhân len tiếng cản trở cho gã có cơ hội xuống đài.

Ngờ đâu Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân vẫn lờ đi như chẳng thấy gì.

Trước tình trạng này Lam Ngọc Đường đành đi tới trước mặt Ngọc Tiêu Lang Quân rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Vô Vi đạo trưởng chau mày nói:

- Lam thế huynh hãy tạm thời nhẫn nại một chút. Hậu nhật còn dài, mối ân oán giữa các vị để

lúc khác hãy thanh toán.

Lam Ngọc Đường liền mượn cơ hội xuống đài. Gã tra kiếm vào vỏ lại đứng ơ?

phía sau Thẩm Mộc Phong.

Ngọc Tiêu Lang Quân ngửa mặt lên trời gã cười ba tiếng rồi cất bước đi ra ngoài.

Gã đi được mấy bước đột nhiên Tư Mã Càn rảo bước chạy vào hô:

- Có một vị nữ khách đến tế điện.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tư Mã huynh hãy cho y hay có Thẩm đại trang chúa ở đây, xin hãy chờ lại một chút rồi hãy vào.

Tư Mã Càn nói:

- Tại hạ đã trình bày nhưng vị nữ khách kia nghe nói Thẩm đại trang chúa ơ?

đây, càng nhất định đòi vào.

Ngọc Tiêu Lang Quân toan ra khỏi linh đường, nghe Tư Mã Càn nói vậy liền dừng bước lại.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng lên tiếng:

- Tư Mã huynh đã hỏi tính danh cô nương đó chưa?

Tư Mã Càn đáp:

- Tại hạ hỏi rồi. Cô nương đó họ Khâu.

Thẩm Mộc Phong lên tiếng:

- Hay lắm! Không hiểu Khâu cô nương tại sao lại muốn gặp tại hạ một cách đột ngột?

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vậy mời cô vào đây?

Tư Mã Càn “dạ” một tiếng toan trở gót đi ra thì nghe thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ cất lên:

- Không dám phiền các vị đón tiếp.

Thanh âm vừa dứt, đã thấy một nữ lang áo trắng, dáng người thanh nhã từ từ đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra, bất giác chấn động tâm thần miệng lẩm bẩm:

- Quả đúng là Khâu Tiểu San tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San mình mặc trọng hiếu, đầu chít khăn trắng, chân đi giầy vải trắng.

Tuy nàng mặc hiếu phục, nhưng may rất chẽn vào mình, tựa hồ chuẩn bị cùng người động thủ

bất cứ lúc nào.

Khâu Tiểu San cặp mắt đỏ và sưng lên, nhưng mục quang vẫn lạnh như điện.

Nàng không ngờ cả Ngọc Tiêu Lang Quân lẫn Lam Ngọc Đường đều đến đây.

Nàng ngó thấy hai gã không khỏi sửng sốt. Nhưng cái đó chỉ thoáng qua trong nháy mắt rồi nàng khôi phục lại vẻ bình tĩnh được ngay.

Khâu Tiểu San đi thẳng tới trước linh toà. Phía sau nàng còn hai thiếu nữ cũng mặc hiếu phục, lưng đeo trường kiếm song song đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì chính là Tố Văn và Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng trước nay thích mặc đồ đỏ. Hiện giờ thị đổi mặc đồ trắng càng lộ ve?

thanh nhã, người thị dường như lớn hơn trước nhiều.

Khâu Tiểu San nhìn linh vị Tiêu Lĩnh Vu quì xuống. Miệng nàng lớn tiếng:

- Tiểu đệ linh thiêng có biết chăng tiện thiếp đến bài hương hồn. Di mệnh của từ mẫu đã đem tiện thiếp...

Đột nhiên có tiếng hắng dặng chính là Ngọc Tiêu Lang Quân. Nàng không khỏi chau mày, nhưng cũng nhẫn nại không nói gì.

Ngọc Tiêu Lang Quân là con người thông minh, mới nghe giọng lưỡi của Khâu Tiểu San, đã biết chỗ dụng tâm của nàng là mượn cơ hội tế điện để nói rõ mình là vợ Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Sau này có ai ép uổng, nàng cũng có nguyên nhân để chối từ, nên gã hắng dặng để cắt đứt lời tuyên bố của nàng.

Không ngờ Khâu Tiểu San liếc mắt ngó Ngọc Tiêu Lang Quân một cái rồi lại lớn tiếng:

- Di mệnh của mẫu thân đã nói rõ việc chung thân của tiện thiếp đã hứa gã cho.... Ngọc Tiêu Lang Quân vội hô:

- Khâu cô nương! Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi lại:

- Tiêu Lĩnh Vu chết rồi. Cô nương có định trả thù cho y không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Dĩ nhiên tiện thiếp phải trả thù cho y?

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Cô nương không nhận ra sức lực một người là đơn bạc quá ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Không sao. Nếu tiện thiếp không thể trả thù cho y thì chết xuống âm cung sẽ được cùng y hiện diện.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt hỏi:

- Cô nương tử chiến cũng không thể trả thù được cho Tiêu Lĩnh Vu thì cái chết đó hoá chẳng uổng phí ư?

Khâu Tiểu San hỏi lại:

- Trương huynh có cao kiến gì?

Ngọc Tiểu Lang Quân đáp:

- Theo ý tại hạ thì cô nương đã định báo thù cho Tiêu Lĩnh Vu mà muốn mong đạt được mục đích rửa hận tưởng không cần lựa chọn thủ đoạn mà cũng không kê?

đến hậu quả.

Khâu Tiểu San dường như bị thuyết của Ngọc Tiêu Lang Quân làm cho chuyển động. Nàng chớp mắt hỏi:

- Thế thì làm sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Hễ cô nương thấy người nào có thể xuất lực rửa hận cho Tiêu Lĩnh Vu thì nên kéo y làm bạn. Trên chốn giang hồ hiện nay tưởng tại hạ là người đầu tiên mong được cô nương sai khiến.

Khâu Tiểu San trầm ngâm đáp:

- Đúng rồi! Nếu tiện thiếp không lựa chọn thủ đoạn chỉ cốt báo thù cho Tiêu huynh đệ thì Trương huynh là người có năng lực hơn hết.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười khanh khách đáp:

- Cô nương quá khen mà thôi.... Bỗng gã lộ vẻ buồn rầu thở dài nói tiếp:

- Dường như giữa chúng ta chỉ là người dưng chưa quen biết nhau.

Khâu Tiểu San nghĩ tới mối tình của gã đối với mình ngày trước nàng không khỏi bâng khuâng lắc đầu, hỏi:

- Bệnh Trương huynh đã chết chưa?

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi lại:

- Cô nương đã gặp lệnh sư chưa?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

- Chưa! Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Tại hạ đã được cô Nhưng Ngưng cho linh đan và dùng y thuật chữa tâm tư cứu cho khỏi chết.

Khâu Tiểu San hiểu:

“Y thuật tâm tư” là thế nào nên không hỏi nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân lại nói tiếp:

- Tại hạ nghe cô Nhưng Nhưng nói một câu:

Bất luận thế nào cũng cần giữ cho thân thể khang kiện mới hy vọng việc khác được. Câu này so với linh đan còn có diệu dụng hơn.... Lão nhân gia lại hứa sẽ giúp tại hạ...

Khâu Tiểu San nghe gã nói câu:

“Lão nhân gia hứa sẽ hết sức giúp cho gã”, nàng không khỏi ngẩn người.

Ngọc Tiêu Lang Quân nhăn nhó cười hỏi:

- Cô nương sợ rồi ư?

Khâu Tiểu San lắc đầu:

- Ên đức của sư phụ, tiện thiếp coi nặng bằng non, nhưng lão nhân gia không thể bức bách tiện thiếp vi bội di mệnh của gia mẫu.

Ngọc Tiêu Lang Quân thở dài:

- Tại hạ cũng biết dù lão nhân gia hết sức giúp tại hạ nhưng chưa chắc tại hạ đã được mãn nguyện. Có điều lão nhân gia bảo tại hạ phải giữ gìn thân thể thì quả là một lời khuyên quí báu.

Khâu Tiểu San nói:

- Bệnh thế của Trương huynh như vậy là tiến bộ mau lắm.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Lão nhân gia mong cho tâm linh của tại hạ được cởi mở mới có thể dùng linh đan hữu hiệu được.

Khâu Tiểu San không nói gì nữa. Nàng quay lại lạy phục trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu.

Lần này nàng không lớn tiếng cầu mà chỉ lẩm nhẩm trong miệng, người ngoài không nghe rỏ nàng khấn những gì?

Thẩm Mộc Phong vẫn giữ thái độ lặng lẽ đứng một bên, không nói câu nào.

Vô Vi đạo trưởng đã xếp đặt cùng Vũ Văn Hàn Đào và Tôn Bất Tà nên cũng giữ một vẻ cực kỳ trầm tĩnh.

Khâu Tiểu San làm lễ xong đứng dậy, Thẩm Mộc Phong mới thủng thẳng lên tiếng:

- Tại hạ là Thẩm Mộc Phong. Nghe nói cô nương muốn gặp tại hạ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiện thiếp đã nhận biết đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong là con người rất thông tuệ. Hắn nghe câu chuyện đối thoại giữa Ngọc Tiêu Lang Quân và Khâu Tiểu San liền đoán ra một phần nội vụ. Mặt khác Lam Ngọc Đường cam tâm qui thuận với hắn cũng vì Khâu Tiểu San. Gã chi?

yêu cầu một điều kiện duy nhất là giúp gã bắt sống Khâu Tiểu San.

Lúc này trong tai mắt Thẩm Mộc Phong đã có ấn tượng rất xấu sa về Khâu Tiểu San. Gã thấy Ngọc Tiêu Lang Quân và Lam Ngọc Đường đều điên đảo tâm hồn vì nàng, không khỏi nghĩ thầm:

- Ta thử coi kỹ xem con nha đầu kia có chỗ nào khiến cho người ta phải mê tơi?

Lão nhìn kỹ Khâu Tiểu San thì chỉ thấy nàng này mày liễu mắt phượng thái đô.

cực kỳ đoan chính, tuyệt không kiều mỵ chút nào. Hắn rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Con nha đầu này bất quá chỉ là một nữ lang xinh đẹp mà sao Ngọc Tiêu Lang Quân và Lam Ngọc Đường phải vì thị mà phát điên phát dại?

Bỗng nghe Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi:

- Thẩm Mộc Phong! Phải chăng các hạ đã giết Tiêu huynh đệ của tiện thiếp?

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp:

- Không phải hạ sát y mà là phóng hoa? đốt chết.

Khâu Tiểu San nói:

- Giết chết hay đốt chết cũng chẳng khác gì nhau.

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Cùng là cái chết, nhưng mùi vị không giống nhau mà thôi.

Khâu Tiểu San lạnh lùng nói:

- Giết người thì phải đền mạng.... Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Cô nương nói rất đúng lý, nhưng còn tùy ở người trả thù có đủ khả năng hay không.

Khâu Tiểu San đáp:

- Bất luận thế nào tiện thiếp cũng trả thù cho y.

Thẩm Mộc Phong miệng đối đáp Khâu Tiểu San, cặp mắt hắn vẫn đăm đăm nhìn nàng, hy vọng tim ra chỗ nào trong người nàng khiến cho kẻ khác phải say mê điên đảo.

Nên biết Ngọc Tiêu Lang Quân và Lam Ngọc Đường chẳng những đều là những nhân vật mình mang tuyệt kỹ, mà còn là những trang thiếu niên anh tuấn, đầy vẻ hữu tình, khiến cho bao nhiêu thiếu nữ mơ mông được người tình lang như chúng. Đằng này Khâu Tiểu San vẫn kiên quyết cự tuyệt mà hai gã lại khư khư buộc lấy chữ tình đâm ra khốn khổ.

Quả nhiên hắn nhận ra chỗ khác người của Khâu Tiểu San. Nàng có một ve?

đẹp trấn át tâm hồn kẻ khác mà đầu mày cuối mặt dù lúc tức giận cũng có phong đô.

khác đời.

Thẩm Mộc Phong nhìn nàng một lúc rồi cũng đâm ra chấn động tâm thần, quên cả trả lời.

Khâu Tiểu San lớn tiếng nói tiếp:

- Thẩm Mộc Phong! Chúng ta động thủ tỷ đấu trước linh vị Tiêu huynh đệ kỳ cho đến lúc kẻ sống người chết.

Cặp mắt chiếu ra những tia kỳ quang, Thẩm Mộc Phong cười khanh khách hỏi:

- Cô nương tự tin có thể thắng được Thẩm mỗ ư?

Khâu Tiểu San lạnh lùng đáp:

- Mặc dù tiện thiếp chẳng nắm chắc phần thắng được các hạ, nhưng cũng nhất quyết liều chết một phen.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Còn một điều tại hạ không hiểu sao hiểu được.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Điều gì? Các hạ nói mau?

Tiêu Lĩnh Vu đứng bàng quan tự nhủ:

- Khâu tỷ tỷ địch thế nào nổi Thẩm Mộc Phong? Nếu hai người động thủ ty?

đấu, tất ta phải ra tay.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu có chỗ nào hơn người mà khiến cô nương quyết tử cho gã?

Khâu Tiểu San hững hờ đáp:

- Cái đó là việc riêng của tiện thiếp, không liên can gì đến các hạ Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Lam Ngọc Đường hỏi:

- Khâu cô nương có biết vị huynh đài này không?

Khâu Tiểu San hỏi lại:

- Tiện thiếp có quen biết. Nhưng các hạ hỏi làm chi?

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp:

- Thế thì hay lắm! Lam huynh đây cũng vì Khâu cô nương mà chịu quy đầu Bách Hoa Sơn Trang

ráng giúp tại hạ. Y chỉ yêu cầu tại hạ có một điều là bắt sống Khâu cô nương để cùng y sánh duyên cầm sắt.

Khâu Tiểu San cười lạt một tiếng vẫn không trả lời.

Thẩm Mộc Phong lại hỏi:

- Tại hạ đã ưng chịu điều kiện của y Vậy Khâu cô nương cứ vững dạ. Dù cô không địch nổi, tại hạ cũng không hạ sát.

Khâu Tiểu San lạnh lùng giục:

- Các hạ lấy binh khí ra! Thẩm Mộc Phong đáp:

- Cô nương dùng binh khí gì xin tùy ý. Còn tại hạ dùng tay không để bồi tiếp cô nương mấy chiêu.

Khâu Tiểu San rút thanh nhuyễn kiếm ở sau lưng ra toan động thủ thì đột nhiên Ngọc Tiêu Lang Quân hô lớn:

- Khâu cô nương hãy dừng tay! Khâu Tiểu San quay lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Xin cô nương để tại hạ đánh trận đầu.

Khâu Tiểu San thở dài hỏi:

- Trương huynh địch lại Thẩm Mộc Phong thế nào được?

Chương 92 - THẨM MỘC PHONG HẸN GIỜ QUYẾT ĐẤU

Ngọc Tiêu Lang Quân cười mát hỏi lại:

- Tại hạ cũng biết thế. Nhưng tại hạ không thể thắng y, chẳng lẽ cũng không liều chết được sao? Khâu Tiểu San đáp:

- Trương huynh chẳng có mối thâm tình gì với Tiêu Lĩnh Vu, hà tất phải khổ thân như vậy? Ngọc Tiêu Lang Quân thở dài hỏi:

- Phải chăng cô nương quyết tâm vì Tiêu Lĩnh Vu mà tử chiến với Thẩm Mộc Phong? Khâu Tiểu San đáp:

- Đúng thế! Ngọc Tiêu Lang Quân buồn rầu nói:

- Cô nương đã định tử chiến ở đây thì tại hạ sống hay chết thành ra vô nghĩa. Chẳng thà tại hạ chết trước, may mà còn được cô nương nhỏ một đôi hạt lệ cũng đủ rồi. Khâu Tiểu San trước nay trầm tĩnh phi thường, nhưng nàng nghe Ngọc Tiêu Lang Quân nói mấy câu này, không khỏi cảm kích. Nàng thở dài đáp:

- Mối thâm tình của Trương huynh, tiểu muội xin ghi nhận. Nhưng Trương huynh bất tất phải vì Tiêu Lĩnh Vu mà tử chiến ở đây. Ngọc Tiêu Lang Quân đột nhiên cả cười nói:

- Đã lâu nay tiểu huynh mới nghe được một lời ôn nhu của cô nương.....

Gã vén áo dài lên lấy cây Ngọc tiêu ra nói tiếp:

- Chẳng phải tại hạ liều chết vì Tiêu Lĩnh Vu mà là vì cô nương. Gã cầm cây Ngọc tiêu trỏ vào Thẩm Mộc Phong nói tiếp:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại võ công của Thẩm Mộc Phong rất cao cường. Tại hạ nghe danh từ lâu, bữa nay mới có dịp thỉnh giáo. Mời các hạ lấy binh khí ra. Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là dòng dõi Tiêu Vương Trương Phóng? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Đúng thế! Thân phận của Trương mỗ còn có thể chiến đấu với Thẩm đại trang chúa một phen. Thẩm Mộc Phong thủng thẳng hỏi:

- Trương huynh xuất thân ở một gia đình rực rỡ, nhưng tại hạ không hiểu vì saoTrương thế huynh lại muốn động thủ quyết đấu với tại hạ? Ngọc Tiêu Lang Quân ngạo nghễ đáp:

- Những tâm tư cùng hành vi của tại hạ thì kẻ phàm phu tục tử hiểu thế nào được. Thẩm đại trang chúa lấy khí giới ra đi! Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nhắc lại câu hỏi:

- Tại hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ các hạ chỉ để tâm trí vào Khâu Tiểu San. Còn Tiêu Lĩnh Vu là kẻ tình địch ghê gớm nhất của Trương thế huynh. Nay tại hạ đã trừ khử Tiêu Lĩnh Vu, đáng lẽ thế

huynh phải cảm ơn, cớ sao lại muốn động thủ với Thẩm mỗ. Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Hành động này là vì Khâu cô nương chứ không liên quan gì đến Tiêu Lĩnh Vụ Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì sao? Ngọc Tiêu Lang Quân ngơ ngác đáp:

- Cái đó..... cái đó.....

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng ngắt lời:

- Giả tỷ tại hạ chưa đốt chết Tiêu Lĩnh Vu thì thế huynh và y thành thế nước lửa. Khâu Tiểu San dĩ nhiên đứng về phe Tiêu Lĩnh Vu, thế huynh cùng Khâu cô nương cũng coi nhau là cừu địch. Tại hạ trừ khử Tiêu Lĩnh Vu giúp thế huynh, không ngờ biến thành cừu nhân của thế huynh. Món nợ này thật khó mà thanh toán cho xong. Khâu Tiểu San tuy biết Thẩm Mộc Phong dùng thủ đoạn ly gián để thuyết phục Ngọc Tiêu Lang Quân, nhưng nàng không muốn Ngọc Tiêu Lang Quân liều mạng vì mình. Trong thâm tâm nàng chỉ hy vọng cách ly gián của Thẩm Mộc Phong phát sinh hiệu lực khiến Ngọc Tiêu Lang Quân đứng hẳn ra ngoài vụ này. Nàng cảm thấy mình thiếu nợ Ngọc Tiêu Lang Quân nhiều quá rồi. Nếu bây giờ gã lại vì nàng liều mạng mà chết thì nàng hối hận vô cùng! Vì thế nàng để mặc kệ hai bên đối đáp với nhau, chứ không bác khước những lời của Thẩm Mộc Phong. Lại nghe Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Đại trang chúa nói rất đúng. Tiêu Lĩnh Vu còn sống trên thế gian thì là kẻ thù chẳng đội trời chung với tại hạ, nhưng nếu y chết thật rồi thì lại thành người bạn tốt nhất của tại hạ. Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Hừ! Sao lại có chuyện hồ đồ thế được? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Rõ ràng lắm, chẳng có chỗ nào hồ đồ. Vì thần phải nể cây đạ Tiêu Lĩnh Vu không còn, tại hạ hết cừu hận y rồi. Thẩm Mộc Phong gật đầu hỏi:

- Thế huynh nói vậy thì ra nhất định đòi động thủ cùng tại hạ chăng? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Đúng thế! Cuộc động thủ này thật quyết liệt! Nhất định phải đi đến chỗ người thắng kẻ bại, kẻ sống người chết. Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Nhưng bây giờ còn sớm một chút. Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

Tại sao vây? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tại hạ để thế huynh có cơ hội nghĩ kỹ lại coi. Giờ ngọ ngày mai chúng ta sẽ động thủ cũng chưa muộn. Ngọc Tiêu Lang Quân chăm chú nhìn Khâu Tiểu San hỏi:

- Khâu cô nương tính sao? Khâu Tiểu San đáp:

- Theo lời y cũng được. Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Ngày mai chúng ta gặp nhau ở đâu? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tùy Trương thế huynh muốn ở đâu cũng được. Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Chúng ta lại đến trước linh đường Tiêu Lĩnh Vu, nên chăng? Thẩm Mộc Phong đáp:

- Được rồi! Mai Thẩm mỗ sẽ đúng giờ tới đây. Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tại hạ đến chờ đại giá trước giờ ngọ. Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vậy tại hạ xin cáo từ. Hắn quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng vẫy tay nói:

- Xin đạo trưởng chuẩn bị đi. Giờ ngọ ngày mai Thẩm mỗ đến quyết đấu với Trương công tử xong rồi sẽ giao thủ cùng đạo trưởng. Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo xin sẵn sàng ứng hậu. Thẩm Mộc Phong trở gót rảo bước đi ra. Vô Vi đạo trưởng chờ Thẩm Mộc Phong đi khỏi mới thở phào một cái nói:

- Khâu cô nương! Trương công tử! Mời các vị vào hậu đường nghỉ ngơi. Ngọc Tiêu Lang Quân không nói gì, chờ xem cử động của Khâu Tiểu San. Gã thấy nàng cất bước đi vào hậu đường, liền theo sau. Bách Lý Băng dùng phép truyền âm nói:

- Đại ca! Chúng ta không nên để Ngọc Tiêu Lang Quân lừa gạt Khâu tỷ tỷ. Tiểu muội đi cho y biết đại ca hãy còn sống. Tiêu Lĩnh Vu giật mình vội nắm lấy tay Bách Lý Băng khẽ bảo:

- Chớ có hấp tấp. Hai người ngồi gần nhau, thò tay ra là đụng tới rồi, không đến nỗi khiến người ngoài sinh dạ hoài nghị Nhưng Tiêu Lĩnh Vu biết Vũ Văn Hàn Đào là người rất tinh tế. Chàng e lão đã ngấm ngầm bố trí bộ hạ xung quanh linh đường chỉ lộ một chút là bị họ ngó thấy. Chàng vội buông tay Bách Lý Băng, khẽ nói:

- Chúng ta ở trong linh đường đã lâu rồi, nên ra ngoài thôi. Đoạn chàng đứng dậy đi ra. Bách Lý Băng theo sau. Hai người kiếm một nhà rạp không có ai rồi tiến vào. Bách Lý Băng nhìn quanh một lượt, khẽ nói:

- Đại ca! Chúng ta nên tìm cách trà trộn vaog hậu viện xem sao? Tiêu Lĩnh Vu mắt chiếu ra những tia kỳ quang, lặng lẽ hồi lâu không nói gì. Bách Lý Băng không thấy chàng trả lời rất lấy làm kỳ, cô lại hỏi:

- Ngọc Tiêu Lang Quân đem lòng bất lương mà Khâu tỷ tỷ nhận lầm đại ca chết thật rồi, tưởng chúng ta cần báo cho y biết. Tiêu Lĩnh Vu từ từ quay lại, cặp mắt ngó đăm đăm vào mặt cô hồi lâu mới lắc đầu hỏi:

- Băng nhi! Có phải Ngọc Tiêu Lang Quân quyến luyến Khâu thư thư rất si tình? Bách Lý Băng sửng sốt hỏi lại:

- Đúng thế! Vậy thì làm sao? Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Ngọc Tiêu Lang Quân ngoài tư cách thiên tư một chút, nhưng cũng không phải là kẻ tồi bại. Có đúng thế không? Bách Lý Băng đáp:

- Nhưng gã đối với đại ca rất tệ hại. Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nguyên gã chẳng có thù oán với tạ Chỉ vì gã say mê Khâu tỷ tỷ mà coi ta là kẻ tình địch. Bách Lý Băng thở dài hỏi:

Vậy đại ca không căm hận gã ư? Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không đáng căm hận.....

Bách Lý Băng nói:

- Hỡi ơi! Khí độ của đại ca càng ngày càng rộng rãi, thật khiến cho người ta phải kính phục. Tiêu Lĩnh Vu nở nụ cười thê lương nói:

- Băng nhi! Ngọc Tiêu Lang Quân đã hẹn ước với Thẩm Mộc Phong trưa mai gặp nhau ở đây, tất hắn bố trí cẩn thận. Chúng ta cần nghĩ cách điều tra cho rõ nội tình đặng báo Vũ Văn Hàn Đào biết mà chuẩn bị. Bách Lý Băng hỏi:

- Tiểu muội nghĩ không ra vì lẽ gì đại ca giữ bí mật hoài không chịu xuất hiện? Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Sau khi tiểu huynh khánh cự Thẩm Mộc Phong mấy lần đã khiến cho nhiều đồng đạo võ lâm nẩy lòng dũng cảm. Họ biết tiểu huynh chết rồi không còn trông cậy vào đâu được, tất phải cố gắng tự bảo vệ.....

Bách Lý Băng gật đầu ngắt lời:

- Đúng rồi! Tiểu muội cũng có cảm giác như vậy. Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Bữa nay Thẩm Mộc Phong đến điếu tang. Băng nhi có hiểu chỗ dụng tâm của hắn không? Bách Lý Băng đáp:

- Hắn biết mình đã dùng quỉ kế đốt chết đại ca mà trong lòng vẫn hồi hộp, nên đến tế điện trước linh vị.....

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi:

- Người khác thì thế thật, nhưng Thẩm Mộc Phong thì khác hẳn. Bách Lý Băng hỏi:

- Chẳng lẽ hắn đến đây còn âm mưu gì khác? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Hắn không tìm thấy thi thể của ta nên chưa yên dạ. Hắn đến đây là để dò xét. Việc hắn đưa cả Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường cùng đi càng rõ chỗ dụng tâm.....

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao thế? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lam Ngọc Đường là kẻ đã dụ ta vào nơi mai phục. Còn Kim Hoa phu nhân là thủ hạ Thẩm Mộc Phong nhưng đối với ta hết lòng.....

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Đúng thế thật. Vừa rồi mụ bi ai thống khổ như chim Đỗ quyên kêu gào đến chảy máu miệng, chứ không phải giả vờ. Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Thẩm Mộc Phong đã tính toán nếu ta còn sống tất mò tới đây. Hắn dùng Lam Ngọc Đường để khích động lòng phẫn nộ và Kim Hoa phu nhân làm ta cảm xúc, tất lộ chỗ sơ hở.....

Bách Lý Băng lại hỏi:

- Bây giờ hắn đã biết chúng ta hãy còn sống chưa? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chắc hắn chưa biết. Hắn không ngờ chúng ta trà trộn vào giữa đám quần hùng đến điếu tang, nên không điều tra kỹ càng. Hắn chỉ đoán là nếu ta tới đây thì Vô Vi đạo trưởng cũng biết rõ. Bách Lý Băng dịu đang cười nói:

- Đại ca càng ngày càng tinh tế mà tiểu muội càng ngày càng vụng dại.....

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thực ra ngày đêm tiểu muội theo sát đại ca, yên trí có đại ca bảo vệ nên chẳng cần nhọc lòng suy nghĩ. Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Băng nhi! Băng nhi có biết hiện giờ chúng ta đang ở tình trạng nào không? Bách Lý Băng sửng sốt hỏi lại:

- Sao? Chẳng lẽ chúng ta đang lâm vào bước đường nguy hiểm? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hai phe chính tà xảy ra cuộc quyết chiến, tình trạng thật cấp bách. Thẩm Mộc Phong đã phát động toàn diện. Bề ngoài hiện giờ có vẻ rất yên tĩnh mà thực ra chúng ta đang đứng trước một trận đại phong bạ Lúc này là lúc phải dùng tâm cơ để quyết đấu sinh tử tồn vong. Lòng tiểu huynh khác nào đeo một khối đá nặng, chúng ta chỉ tính lầm một bước là lập tức gây nên kiếp nạn bi thảm cho võ lâm. Bách Lý Băng hỏi:

- Tình hình nghiêm trọng đến thế ư? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Vì vậy mà ta đành để Thương Bát cùng Đỗ Cửu đau đứt ruột gan. Khâu tỷ tỷ khóc hết nước mắt, không chịu xuất hiện thổ lộ nội tình. Bách Lý Băng trầm ngâm hỏi:

- Đại ca hành động như vậy là có dụng ý gì? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Giản dị lắm! Thẩm Mộc Phong yên trí chết thật, ta mới có thể tự do đi lại để phá kế hoạch của hắn. Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Dường như Vũ Văn Hàn Đào cũng có kế hoạch rất tinh vị Tài năng của lão quyết không thua Thẩm Mộc Phong nhưng cũng không nắm vững được phần thắng. Vì thế mà ta cần phải ngấm ngầm giúp lão một tay Bách Lý Băng hỏi:

- Vũ Văn Hàn Đào mưu lược cao thâm hơn Thẩm Mộc Phong mà sao chưa nắm vững được phần thắng. Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã lo toan từ mấy chục năm để bố trí cục diện ngày nay Phần lớn nhưng tay cao thủ tinh nhuệ trên chốn giang hồ đều bị hắn thu dụng. Vũ Văn Hàn Đào dù mưu lược hơn người, nhưng thực hai bên còn kém rõ rệt. Đột nhiên chàng nhìn thẳng vào mặt Bách Lý Băng nói:

- Băng nhi! Chúng ta phải tạm thời chia tay Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca định đi đâu? Sao tiểu muội lại không đi theo được? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh vừa nói rõ tình thế trước mắt, chúng ta chẳng thể vì tình nhi nữ mà lầm lỡ đại sự. Bách Lý Băng từ từ gật đầu hỏi:

- Được rồi! Bao lâu chúng lại gặp nhau? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Có thể ngay đêm nay, mà chậm lắm là trước giờ ngọ ngày mai. Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội chờ đại ca trong linh đường? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Băng nhi làm giúp tiểu huynh một việc. Bách Lý Băng phấn khởi tinh thần hỏi:

- Việc gì? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khâu tỷ tỷ không phải là địch thủ củ Thẩm Mộc Phong. Nếu giờ ngọ ngày mai Thẩm Mộc Phong đến phó ước tất xảy ra cuộc ác đấu trước linh đường. Khâu tỷ tỷ và Ngọc Tiêu Lang Quân sẽ bị tử thương về tay Thẩm Mộc Phong. Nếu trước giờ ngọ mà tiểu huynh không về thì Băng nhi phải nghĩ cách cản trở cuộc đấu. Bách Lý Băng hỏi:

- Cản trở bằng cácb nào? Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Liệu cách lén lút báo cho Khâu tỷ tỷ biết là tiểu huynh chưa chết, không nên liều mạng với Thẩm Mộc Phong.....

Chàng trầm ngâm nói tiếp:

- Đây chỉ là biện pháp tối hậu, nếu không phải dùng đến thì hay hơn. Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Tiểu muội nhớ rồi. Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói:

Bản lãnh của Băng nhi đủ để bảo vệ cho mình, nhưng Băng nhi nên thận trọng, ngoan ngoãn chờ ta trở về. Dứt lời chàng đứng dậy ra khỏi trường phòng. Bách Lý Băng cũng ra theo thì thấy Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến về phía hoang dã. Vì anh hùng thiên hạ tụ tập ở đây rất đông đảo kẻ qua người lại cực kỳ phúc tạp, Vũ Văn Hàn Đào và Vô Vi đạo trưởng cũng biết trong đám người này có gian tế của Thẩm Mộc Phong trà trộn vào, nhưng vì lẽ tỏ ra khí độ quang minh, chỉ cần đối phương đừng có cử động gì là không can thiệp đến. Do đó Tiêu Lĩnh Vu ra vào chẳng khó khăn gì. Bách Lý Băng chờ cho bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu mất hút mới thở phào một cái, trở gót đi vào linh đường. Lúc này khách đến phiếu tang phần lớn đã hành lễ trước linh vị rồi, những người ở xa thì chưa tới nơi. Trong linh đường trở lại yên tĩnh. Bách Lý Băng thủng thẳng đi vào linh đường, chỉ thấy khói hương cuồn cuộn bốc lên, mùi thơm thoang thoảng đưa vào mũi. Trong toà linh đường không thấy bóng người nào. Cô cất bước chậm chạp tiến đến linh vị Tiêu Lĩnh Vu, không nhịn được bất giác mỉm cười, khẽ đưa tay ra sờ vào mấy chữ trên linh vị. Bỗng nghe thanh âm trầm trầm lọt vào tai:

- Đó chỉ là chữ đen viết trên lụa trắng, không hiểu các hạ đưa tay sờ vào là có dụng ý gì? Bách Lý Băng quay đầu nhìn lại thì thấy một lão râu phủ xuống trước ngực, mình mặc trường bào màu trắng. Chính là Vũ Văn Hàn Đào. Cô lại nghĩ thầm trong bụng:

- Đại ca thường nói tài năng lão này còn hơn cả Thẩm Mộc Phong, ta mà mở miệng nói, tất bị lão nhận ra chỗ sơ hở. Bất luận thế nào ta cũng không lên tiếng. Nhưng cặp mắt của Vũ Văn Hàn Đào sáng như điện nhìn chằm chặp vào mặt Bách Lý Băng, khiến cô cảm thấy không thể lờ đi được. Trong lòng nóng nảy, cô nghĩ thầm:

- Giả tỷ đại ca ở đây, y tất có phương pháp đối phó nhưng hiện giờ chỉ một mình ta, không khéo

bị lão khám phá ra chân tướng. Trong lúc cấp bách, đột nhiên cô động tâm tự nhủ:

- Phải rồi! ta giở vờ là kẻ câm thì lão không thể bức bách ta trả lời. Cô liền giơ tay lên trỏ vào miệng và lắc đầu. Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi:

- Các hạ không biết nói ư? Bách Lý Băng gật đầu, liền thò tay vạch xuống đất mấy chữ:

"Tại hạ nghe được, viết được, nhưng không thể nói nên lời". Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm hỏi:

- Mời các hạ vào hậu đường dùng cơm được chăng? Bách Lý Băng bụng bảo dạ:

- Xem chừng hậu đường là nơi chuyên để tiếp đãi những tay cao thủ, mà cũng là trung tâm cơ quan kháng cự Thẩm Mộc Phong. Khâu tỷ tỷ, Ngọc Tiêu Lang Quân và bọn Vô Vi đạo trưởng đều ở trong đó. Âu là ta thử vào coi. Đây cũng là một dịp hiếm có. Quyết định rồi, cô không từ chối, trở gót đi vào phía sau. Tiểu linh đường có một lối nhỏ, hai bên đều căng vải trắng làm vách. Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói:

- Đường đi đã có vải trắng làm vách rất rõ ràng, mong ông bạn đừng động tính hiếu kỳ cố ý xuyên thủng vách vải mà gây ra lầm lỡ. Bách Lý Băng liếc mắt nhìn lại thấy Vũ Văn Hàn Đào đứng bên linh vị chứ không theo cộ Trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng cô đã giả người câm, không thể lên tiếng vặn hỏi. Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay nói:

- Các hạ cứ đi thẳng vào trong là sẽ có người đón tiếp. Bách Lý Băng tự hỏi:

- Lão này quả nhiên tâm cơ thâm trầm, không hiểu lão muốn ta đi một mình vào trong là có dụng ý gì. Nhưng lúc này cô đã thành thế cưỡi trên lưng cọp, chẳng thể nhảy xuống được, cô liền trở gót tiếp tục tiến về phía trước. Lối đi này đến bảy, tám khúc quanh, chẳng khác đi vào Bát trận đồ. Bách Lý Băng đi trong hồi lâu chừng ăn xong bữa cơm vẫn không thấy có ai đón tiếp.

Chương 93 - BÁCH LÝ BĂNG TIẾT LỘ CHÂN TÌNH

Bách Lý Băng đột nhiên động tâm dừng bước nghĩ thầm:

- Toà linh lâu này không ngờ rộng đến thế. Ta đi hồi đến năm dặm đường mà vẫn còn ở quanh quẩn ở trong ngõ hai bên vách trắng. Hiển nhiên như người bị hãm vào trận mê hồn. Đại ca nức nở khen Vũ Văn Hàn Đào, quả nhiên không lầm. Lão này bụng chứa huyền cơ, đầy lòng binh giáp.

Cô rất khâm phục nhãn quang của đại ca nên lòng không tức giận chút nào.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Vũ Văn Hàn Đào xuất hiện đột ngột ở chỗ khúc quanh. Lão thủng thẳng lên tiếng:

- Công phu hàm dưỡng của ông bạn thật đáng phục.

Bách Lý Băng máy môi, suýt nữa lên tiếng. Nhưng lời nói chưa tới cửa miệng cô liền nuốt vào.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay nói:

- Xin các hạ đi theo sau tại hạ.

Bách Lý Băng theo lời đi sau lão.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào chuyển qua mấy khúc quanh rồi ra khỏi đường hẻm. Những căn nhà bằng lụa trắng rất thanh nhã hiện ra hai bên.

Bách Lý Băng khen thầm:

- Trong một khu đất mấy dặm vuông chỉ dùng lụa và vải trắng bố trí thành một trận mê hồn lại kiến tạo thành những căn nhà thanh nhã, nếu không phải con người tinh thông kiến trúc thì quyết chẳng thể dựng nên trong vòng mấy ngày.

Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào vén rèm một căn nhà lên nói:

- Mời các hạ vào đây.

Bách Lý Băng từ từ tiến vào, cô đảo mắt nhìn cách bố trí thấy đồ vật toàn là sắc trắng. Bình sành chén sứ cũng một màu trắng.

Hai người ngồi trên hai cái ghế cũng mặc bào trắng là Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn hai lão, từ từ ngồi xuống.

Tôn Bất Tà ngửng đầu ngó cô rồi hỏi Vũ Vân Hàn Đào:

- Vị này là ai vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Một vị bằng hữu có miệng mà không biết nói.

Tôn Bất Tà chau mày hỏi:

- Có miệng mà không biết nói thì câm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế.

Lão vừa đáp vừa ngồi xuống ghế.

Tôn Bất Tà giương cặp mắt lấp loáng nhìn chầm chặp vào mặt Bách Lý Băng hỏi:

- Phải chăng các hạ đã sử dụng thuật dị dung?

Bách Lý Băng lắc đầu.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi sát bên cạnh Bách Lý Băng, lão giơ tay khẽ đập vào vai cô.

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi, vội đứng dậy né tránh.

Cử động hoang mang thất thế của cô khiến Vũ Văn Hàn Đào không khỏi ngơ ngác. Nhưng chỉ cần trong nháy mắt lão khôi phục được vẻ trấn tĩnh, cười mát nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì sự thực các hạ chẳng phải là kẻ câm?

Bách Lý Băng than thầm:

- Hỏng bét! Cờ đi sai một nước là thua cả bàn. Ta tự phụ thông minh thành ra phải phiền luỵ.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Các hạ có một ông bạn thân đã dời khỏi chỗ này. Hai vị nói chuyện với nhau rất lâu. Chính các hạ còn nói với người khác nữa.

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Hắn đưa ra những dẫn chứng rõ ràng như bức vẽ. Hiển nhiên lão đã phái người ngấm ngầm theo dõi ta rồi. Bây giờ mình muốn cãi cũng không được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Bách Lý Băng vẫn chưa chịu lên tiếng, lão lại nói tiếp:

- Các hạ là tên gian tế của Thẩm Mộc Phong, như gặp ngày khởi sự cuộc điếu tế Tiêu đại hiệp, nên bọn tại hạ không gia hại mà thôi.

Tôn Bất Tà đột nhiên xen vào:

- Vũ Văn huynh biết đích xác y không phải là người câm chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Quả đúng như vậy.

Tôn Bất Tà nói:

- Được lắm! Để lão khiếu hoá này làm y phải nói.

Lão vươn tay phải một cách đột ngột chụp cổ tay Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng vừa né tránh vưa xua tay loạn lên.

Vô Vi đạo trưởng thấy thân pháp cô né được chiêu cầm nã thủ của Tôn Bất Tà biết ngay là một vị cao nhân, liền đứng phắt dậy ra đứng chắn trước cửa.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm nghị nói tiêp:

- Các hạ không nên giả vờ nữa. Tại hạ đã bảo dù các hạ có là gian tế của Thẩm Mộc Phong, bọn tại hạ cũng không hạ sát. Nếu các hạ còn giả câm, giả điếc tức là buộc bọn tại hạ phai ra tay.

Tôn Bất Tà sấn lại hai bước rượt theo lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ biết nói thì lão khiếu hoá nhất định làm cho các hạ phải mở miệng.

Lão vừa nói vừa vung chưởng đánh tới. Chưởng phong cực kỳ mãnh liệt. Bách Lý Băng cũng vung chưởng tay mặt đón tiếp, đồng thời cô lảng người tránh sang một bên.

Nội lực hai bên đụng vào nhau. Tôn Bất Tà hắng dặng một tiếng, rồi nói:

- Chưởng lực của các hạ không phải tầm thường.

Đột nhiên lão sấn lại vung song chưởng đánh ra theo thế liên hoàn, bức bách Bách Lý Băng phải ra tay đón tiếp.

Chưởng lực của Tôn Bất Tà mỗi chiêu một mạnh thêm. Sau ba chưởng Bách Lý Băng cảm thấy cánh tay tê chồn, khí huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên.

Tôn Bất Tà thấy đối phương đón tiếp được ba chưởng của mình không khỏi ngạc nhiên, khen thầm:

- Võ công lão này không đến nỗi kém cỏi mà mình không nhìn ra được.

Nguyên Bách Lý Băng hoá trang làm một lão già ốm yếu.

Tôn Bất Tà vận thêm chưởng lực vào hai tay đánh liền mấy chiêu.

Bách Lý Băng tránh được chưởng bên hữu nhưng không tránh được chưởng mé tả, đành liều đón tiếp một chưởng.

Phát chưởng này rất mạnh làm chấn động Bách Lý Băng. Cô không đứng vững phải rên lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất.

Tôn Bất Tà thu chưởng lại, chau mày hỏi:

- Sao? Y là một người đàn bà ư?

Vũ Văn Hàn Đào bước lại gần hỏi:

- Các hạ là ai? Mà lại là gái giả trai?

Bách Lý Băng từ từ đứng dậy đưa tay lên môi khẽ nói:

- Nói nhỏ chứ.

Vũ Văn Hàn Đào rất đỗi thông minh cũng bị cử động của Bách Lý Băng làm cho phải ngạc nhiên. Lão đáp:

- Nơi đây rất an toàn. Cô nương điều chi cứ nói thẳng đừng ngại chi hết.

Bách Lý Băng biết bây giờ không nói thực cũng không được. Cô liền đáp:

- Tiểu nữ là Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào và Vô Vi đạo trưởng bật tiếng la thất thanh hỏi:

- Sao? Bách Lý cô nương ư?

Bách Lý Băng vội đáp:

- Các vị nhỏ tiếng đi một chút.

Vũ Văn Hàn Đào hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Phải chăng cô nương cùng đi với Tiêu đại hiệp?

Bách Lý Băng đáp:

- Đúng rồi! Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Cô nương không bị Thẩm Mộc Phong đốt chết ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu bị đốt chết còn đến đây được ư?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tiêu đại hiệp cũng không bị đốt chết chứ?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu nữ còn chưa chết thì Tiêu đại ca chết thế nào được?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp ở đâu?

Bách Lý Băng đáp:

- Các hạ đã biết y rời khỏi nơi đây rồi kia mà?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có phải người mang tên Đằng Đại Đơn chính là Tiêu đại hiệp?

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca vẫn tán dương các hạ rất tinh vi, quả nhiên đúng thật.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Cô nương đúng là Bách Lý Băng chứ?

Vũ Văn Hàn Đào nói ngay:

- Không sai được. Tại hạ nghe thanh âm cũng biết.

Tôn Bất Tà nói:

- Trước tình thế này chúng ta chẳng thể sơ xuất được, cần phải nhận rõ thân phận y.

Bách Lý Băng không sao được đành chùi thuốc hoá trang trên mặt để lộ bản tướng.

Vô Vi đạo trưởng coi kỹ Bách Lý Băng rồi miệng lão thở phào một cái nói:

- Quả nhiên là Bách Lý cô nương. Nếu vậy Tiêu đại hiệp chưa bị độc thủ.

Bách Lý Băng vội nói:

- Các vị nói nhỏ đi...

Tôn Bất Tà khoái quá không nhịn được cười hô hố nói:

- Lão khiếu hoá đã bảo mà! Tiêu huynh đệ không phải là người yểu tướng.

Bách Lý Băng chau mày hỏi:

- Lão khiếu hoá kia! Nhịn cười đi không được hay sao?

Tôn Bất Tà ngơ ngác hỏi lại:

- Con tiểu nha đầu này! Ngươi kêu ta như vậy ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Các vị to tiếng làm cho người ta biết chuyện đại ca nhất định phiền trách tiểu nữ.

Cô nói rồi hầm hầm đi ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào vội cản đường khẽ nói:

- Được rồi! Lão khiếu hoá không cười nửa tiếng là xong.

Vũ Văn Hàn Đào kéo ghế mời:

- Xin cô nương ngồi xuống.

Bách Lý Băng ngồi xuống, vẫy tay nói:

- Các vị cùng an toa. đi! Tôn Bất Tà, Vũ Văn Hàn Đào, Vô Vi đạo trưởng đều ngồi xuống.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Tiêu đại ca đã dặn đi dặn lại tiểu nữ không được tiết lộ y hãy còn sống.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ y còn muốn cho người ta đau xót đến đứt ruột nữa chăng?

Bách Lý Băng đáp:

- Y có chỗ dụng tâm, quyết chẳng để các vị đau đứt ruột một cách vô ích.

Tôn Bất Tà vỗ ngực nói:

- Bách Lý cô nương đừng ngại chi hết. Lão khiếu hoá bảo đảm cho cô là không sao hết.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vụ Tiêu đại hiệp và cô nương trốn hoa? trường nhất định phải trải qua muôn vàn gian khổ. Bây giờ việc đã xong rồi, sau này rảnh rang sẽ kể lại cũng chưa muộn. Hiện giờ việc trọng yếu là Thẩm Mộc Phong đã phái nhiều cao thủ đến đây mà Tiêu đại hiệp lại đi một mình có thể xảy ra chuyện bất trắc. Chúng ta phải cho người tiếp ứng y mới được.

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Không nên, các vị phái người tiếp ứng há chẳng tiết lộ phong thanh...

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sự thực hiện giờ y ở đâu tiện nữ cũng không hay, mà chỉ biết y đi hành động.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cô nương có biết bao giờ y sẽ trở về không?

Bách Lý Băng đáp:

- Trước giờ ngọ ngày mai, nhất định y trở lại vì có chuyện quyết đấu giữa Khâu cô nương và Thẩm Mộc Phong...

Cô hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Vụ Tiêu đại ca còn sống ngoài ba vị ra, xin đừng để cho bất cứ ai hay biết, nhất là đối với Ngọc Tiêu Lang Quân càng phải giữ kín.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Còn Trung Châu Nhị Cổ thì sao? Họ được hung tin của Tiêu Lĩnh Vu khóc lóc suốt ngày đêm, chẳng ăn uống gì, Tiêu Lĩnh Vu chưa chết thì sao lại để họ khổ sở như vậy.

Bách Lý Băng trầm ngâm đáp:

- Hai người đó thật đáng tội nghiệp. Các vị ráng khuyên giải y.

Tôn Bất Tà nói:

- Ngoài tin tức Tiêu đại hiệp chưa chết, chẳng còn cách nào khuyên giải họ được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tiêu đại ca đã căn dặn mà còn nói cho họ biết, rồi đây Tiêu đại ca phiền trách tiểu nữ thì làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá đã nói là sẽ bảo đảm cho cô không sao hết.

Vũ Văn Hàn Đào cũng nói:

- Sự thực Thẩm Mộc Phong đã tới đây thì Trung Châu Nhị Cổ có biết tin này cũng không đáng ngại lắm.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca hàng ngày tán dương trí kế của Vũ Văn tiên sinh, tài năng tuyệt thế.

Tiên sinh liệu xem có cho họ biết được không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Tiêu đại hiệp quá đề cao mà thôi.Thực ra phong độ của y khiến cho người ta khâm phục đã đành, mà tài hoa của y cũng còn hơn tại ha...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Mấy bữa nay Trung Châu Nhị Cổ chẳng có ăn uống gì sức lực giảm sút rất nhiều. Hiện giờ đang lúc cần người mà hai cao thủ này kém sức để bị hại về tay kẻ khác thì thật là đáng tiếc.

Bách Lý Băng hỏi gặng:

- Theo ý tiên sinh thì nên cho họ biết hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ chỉ trình bày lẽ thiệt hơn. Còn cho họ biết hay không là tùy ở cô nương quyết định.

Bách Lý Băng trầm ngâm nói:

- Thôi được! Tiên sinh cho họ biết, nhưng xin đừng nói tiểu nữ ở đây.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cô nương không chịu cho họ thấy mặt thì tại hạ nói gì họ cũng không tin.

Hay hơn hết là cô nương để họ gặp mặt.

Bách Lý Băng nói:

- Nếu không còn cách gì hơn thì đành thế vậy.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo đi mời họ đến.

Lão đứng dậy ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã dặn cô nương những gì về vụ ước hẹn giữa Thẩm Mộc Phong và Khâu cô nương vào lúc trưa mai?

Bách Lý Băng đáp:

- Y chỉ bảo sẽ trở lại đây trước giờ ngọ.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói:

- Tiêu đại hiệp còn sống thì cách đối nghịch của chúng ta phải tu chỉnh lại.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão khiếu hoá có ý kiến chẳng biết dùng được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Lão tiền bối có cao kiến gì?

Tôn Bất Tà nói:

- Thực lực của Bách Hoa Sơn Trang tuy hùng hậu, nhưng chủ chốt là ở Thẩm Mộc Phong. Nếu chúng ta đánh chết hoặc bắt sống hắn liệu có làm cho thực lực của Bách Hoa Sơn Trang phải tiêu tan không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên là được, nhưng việc bắt sống hay đánh chết Thẩm Mộc Phong không phải chuyện dễ dàng.

Tôn Bất tà nói:

- Trưa mai Thẩm Mộc Phong đến đây, lão khiếu hoá chuẩn bị giúp Khâu Tiểu San một tay Nếu may mà đánh chết hắn được là trừ xong mối đại hoa. cho võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài đáp:

- Thẩm Mộc Phong là tay đáo để, lẽ nào chẳng tính đến vụ này. Nếu tại ha.

đoán không lầm thì trưa mai Thẩm Mộc Phong tất dẫn rất nhiều cao thủ đến đây.

Nguyên trước đây tại hạ đã nghĩ tới dùng cách Ngọc toái linh đường, quyết một trận sống mái để báo thù cho Tiêu đại hiệp. Nhưng Tiêu đại hiệp chưa chết thì kế hoạch này cần phải thay đổi.

Tôn Bất Tà lấy kỳ hỏi:

- Lão khiếu hoá không nghĩ ra được kế hoạch đó thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Kế hoạch này chẳng những Tôn lão tiền bối không hay mà Vô Vi đạo trưởng cũng chưa hay Vì chuyện giữ bí mật ngoài tại hạ chỉ có Trung Châu Nhị Cổ là biết...

Tôn Bất Tà hừ một tiếng ngắt lời:

- Tiên sinh đã hở ra thì nói cho lão khiếu hoá nghe quách.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Lão tiền bối không nên hiểu lầm. Sở dĩ tại hạ phải cho Trung Châu Nhị Cô?

hay là vì có chỗ phải nhờ đến họ, chẳng thể không nói rõ nội tình...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trung Châu Nhị Cổ thu lượm rất nhiều bảo vật tưởng Thẩm Mộc Phong cũng không hơn được. Người đời chỉ biết họ gom góp vàng bạc châu báu, mà chưa hiểu chẳng cái gì họ không thu nhặt. Sở dĩ tại hạ muốn dùng kế Ngọc toái linh đường là đã biết hai người đó cất dấu "Phá sơn thần lôi". Chắc lão tiền bối còn nhớ trăm năm trước có một vị ngoại hiệu là Phá Sơn lão nhân. Phá Sơn lão nhân suốt đời ưa thích nghề hoa? dược rồi chế tạo ra những trái Phá Sơn thần lôi. Nhờ trái Phá Sơn thần lôi lão luyện ra làm cho hai mươi bảy cao thủ võ lâm phải chết ngay trong đương trường, nhưng chính lão cũng bị thương rồi nửa năm sau qua đời. Trung Châu Nhị Cổ đã thu hồi cả hai trái Phá Sơn thần lôi của Phá Sơn lão nhân còn lưu lại.

Tôn Bất Tà gật đầu đáp:

- Lão khiếu hoá có biết chuyện thê thảm này.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói:

- Trung Châu Nhị Cổ thu hồi được hai trái Phả Sơn thần lôi rồi, vì nó ác liệt thái quá, nên họ cất vào hộp sắt chôn xuống đất. Nay nghe tin Tiêu Lĩnh Vu bị đốt chết, hai người quyết chí báo thù mới đào lên dấu ở trong mình. Thương Bát cho tại hạ hay biết vụ này nên tại hạ mới bày ra kế Ngọc toái linh đường, chuẩn bị hết thẩy mọi người cùng tan xác với Thẩm Mộc Phong trong nhà linh đường của Tiêu đại hiệp.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hoá hiểu rồi. Trung Châu Nhị Cổ định dùng Phá Sơn thần lôi đê?

cùng chết với Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài nói:

- Lão tiền bối ước lượng Thẩm Mộc Phong một cách quá kém cỏi. Võ công và cơ trí của hắn đến trình độ thần sầu quỉ khốc. Dù chúng ta có lợi khí giết hắn mà chỉ lộ chút sơ hở là hắn đề phòng ngay và có thể thoát kiếp nạn. Vì vậy phải cho thần lôi nổ một cách đột ngột, không để hắn biết tý gì mới có thể hại hắn được.

Hai lão nói tới đây thì Vô Vi đạo trưởng dẫn Trung Châu Nhị Cổ vào.

Hai người tuy trông rõ Bách Lý Băng mà tựa hồ trong lòng vẫn còn nghi hoặc.

Chúng dụi mắt nhìn Bách Lý Băng hồi lâu, trên nét mặt sầu khổ mới thoáng một nụ cười.

Bách Lý Băng thấy hai người đều mắt đỏ sưng, đầy tia máu chằng chịt. Cái bụng phệ của Thương Bát dường như nhỏ đi rất nhiều. Gương mặt hồng của lão biến thành xanh lướt.

Đỗ Cửu càng khó coi hơn. Bộ mặt khô như gỗ của hắn trong màu xanh có lẫn màu xám xịt.

Bách Lý Băng không khỏi buồn rầu từ từ đứng dậy đi đến trước mặt hai người, cất giọng ôn nhu hỏi:

- Các vị đau khổ đến thế ư?

Thương Bát mỉm cười hỏi lại:

- Bây giờ thì hết rồi, nhưng không hiểu bao giờ mới thấy mặt đại ca?

Bách Lý Băng đáp:

- Trưa mai y trở lại đây, nhưng y đã cải trang, các vị đừng có hô hoán chi hết.

Gương mặt khó coi của Đỗ Cứu cũng lộ một nụ cười nói:

- Bọn tại hạ chỉ cần biết đại ca còn sống là đủ.

Nguyên Vô Vi đạo trưởng đã cho Trung Châu Nhị Cổ biết nội tình rồi.

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên nói:

- Thương huynh và Đỗ huynh! Mời hai vị ngồi xuống.

Thương Bát, Đỗ Cửu trong lòng hết nỗi khổ đau theo lời ngồi xuống rồi hỏi:

- Vũ Văn huynh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vừa rồi Tôn tiền bối có bàn tới kế hoạch Ngọc toái linh đường, nhưng Tiêu đại hiệp còn sống thì kế hoạch này không phải dùng tới.

Thương Bát nói:

- Tiêu đại ca rất sùng kính tài ba của Vũ Văn huynh. Vậy nên thế nào Vũ Văn huynh cứ việc tác chủ.

Chương 94 - NGỌC TIÊU LANG QUÂN SỐNG THÁC VỚI TÌNH

Tôn Bất Tà nói:

- Bất luận biện pháp Ngọc toái linh đường còn dùng nữa không, lão khiếu hoá vẫn muốn nghe cách chuẩn bị đối phó với Thẩm Mộc Phong. Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Thực ra chẳng phải là một biện pháp kỳ diệu gì chỉ có bọn ta cùng chết với Thẩm Mộc Phong. Tại hạ cùng Thương huynh đệ mỗi người mang một trái Phá Sơn thần lôi động thủ tỷ đấu với Thẩm Mộc Phong, đồng thời phát động thần lôi cho ba người cùng tan xương nát thịt. Tôn Bất Tà thở dài nói:

- Các vị mà cho lão khiếu hoá biết cách này trước thì lão khiếu hoá đeo một trái thần lôi để động thủ. Hình hài lão khiếu hoá sắp về với cây cỏ thì dù chẳng hung tử cũng không sống được bao lâu nữa, liều chết Thẩm Mộc Phong càng vinh dự, để tiếng tốt cho đời sau. Hai vị đều đang tuổi tráng niên sao lại nói đến cái chết một cách kinh xuất như vậy? Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Tại hạ đã nghĩ rồi. Nói về võ công thì lão tiền bối động thủ với Thẩm Mộc Phong là hay hơn hết. Nhưng lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng đều không thể chết được. Vô Vi đạo trưởng chưa biết kế hoạch Ngọc toái linh đường, nên chỉ chú ý lắng nghe chứ không xen vào. Tôn Bất Tà hỏi:

- Tại sao vậy? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vì sau khi Thẩm Mộc Phong bị chất nổ làm cho tan xác nhưng lực lượng Bách Hoa Sơn Trang vẫn chưa giải tán. Còn lại nửa bàn cờ, cần có Tôn lão tiền bối là nhân vật đức cao vọng trọng lại có võ công tuyệt thế, đứng ra thu thập. Mặt khác, Thẩm Mộc Phong chết rồi, Bách Hoa Sơn Trang không người lãnh đạo thì Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo huynh đầy đủ tư cách, chỉ hô một tiếng là liên hiệp được các cao nhân phái lớn để trừ diệt bọn dư nghiệt kia. Nếu lão tiền bối và Vô Vi đạo huynh ra trường liều mạng thì việc lớn lấy ai hoàn tất. Tôn Bất Tà trầm ngâm hỏi:

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp chưa chết, toàn cục chuyển biến, chúng ta nên làm thế nào? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đó là việc mà tại hạ cùng các vị cần nghiên cứu lại. Tôn Bất Tà lắc đầu nói:

- Bất tất phải nghiên cứu gì hết, Vũ Văn huynh cứ nghĩ biện pháp nói cho Vô Vi đạo trưởng và lão khiếu hoá nghe, nếu còn chỗ sơ hở sẽ đề nghị tu chỉnh, bằng chu đáo rồi thì cứ theo kế hoạch của Vũ Văn huynh mà tiến hành. Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi đáp:

- Vậy tại hạ xin đưa ý kiến ra, nếu các vị nhận thấy có chỗ nào chưa ổn thì chúng ta sẽ bàn lại. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiêu đại hiệp chưa chết thì chúng ta tạm thời gác vụ Phá Sơn thần lôi lại. Giờ ngọ ngày mai khi Thẩm Mộc Phong tới đây, hoặc giả Tiêu đại hiệp cũng ở trong trường mà thi triển Phá Sơn thần

lôi thì e rằng hại đến người vô tội mà chưa chắc đ ã nổ chết được Thẩm Mộc Phong. Vì vậy bây giờ chúng ta không nên dùng kế hoạch đó. Tôn Bất Tà hỏi:

- Tại hạ có ý muốn đeo Phá Sơn thần lôi để giờ ngọ ngày mai cùng Thẩm Mộc Phong ước định tìm nơi rộng rãi, vắng vẻ, quyết đấu sinh tử. May mà lão khiếu hoá thắng hắn thì bất tất phải cho nổ Phá Sơn thần lôi. Trường hợp không địch nổi, lão khiếu hoá sẽ liệng Thần lôi để cùng chết với hắn. Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Cách này không xong rồi. Tôn Bất Tà hỏi:

- Tại sao vậy? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chưa kể đến lúc này đang cần người, lão tiền bối không nên nói đến cái chết một cách khinh xuất mà Thẩm Mộc Phong bản tính giảo quyệt đa nghi, quyết không chịu lời khiêu chiến của lão tiền bối. Tôn Bất Tà nói:

- Vũ Văn huynh bất tất nghĩ đến chuyện sống chết của lão khiếu hoá. Chuyến này lão khiếu hoá trùng xuất giang hồ, không tính đến chuyện trở lại chốn lâm tuyền để hưởng thanh nhàn trong buổi tàn niên. Còn Vũ Văn huynh bảo Thẩm Mộc Phong không chịu lời khiêu chiến của lão khiếu hoá thì lão nghĩ không ra. Vũ Văn Hàn Đào nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Lão tiền bối hỏi câu này là phải. Trên đời ít người hiểu Thẩm Mộc Phong, nên hắn mới tung hoành võ lâm gây nên cục diện ngày nay Hắn là người thâm trầm, bản tính đa nghi, không bỏ qua một tiểu tiết nào. Lão tiền bối ước hẹn đến một nơi rộng rãi vắng người khiêu chiến là một điều sơ hở rất lớn...

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Vũ Văn huynh nói vậy không khỏi thần thánh hoá Thẩm Mộc Phong một cách thái quá. Lão khiếu hoá không tin kiến thức của hắn hơn đời đến thế được. Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp:

- Lão tiền bối không tin tại hạ thì cứ thử coi. Tôn Bất Tà nói:

- Được lắm! Vũ Văn huynh đưa Phá Sơn thần lôi cho lão khiếu hoá và chỉ cách sử dụng nó. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Được rồi! Nhưng lão tiền bối phải chịu một điều kiện với tại hạ. Tôn Bất Tà hỏi:

- Điều kiện gì? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu Thẩm Mộc Phong không chịu nhận lời khiêu chiến của lão tiền bối thì từ nay trở đi lão tiền bố phải nghe theo cách điều khiển của tại hạ, không được hỏi lại nội tình. Lão tiền bối có chịu không? Vô Vi đạo trưởng muốn khuyên can, nhưng thấy Vũ Văn Hàn Đào tỏ vẻ nghiêm nghị, dường như muốn mượn cơ hội này làm cho Tôn Bất Tà phải phục tùng, nên lão lại không nói nữa. Tôn Bất Tà trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! Lão khiếu hoá tự tin có thể làm cho Thẩm Mộc Phong phải nghe theo...

Bách Lý Băng hỏi xen vào:

- Tại sao vậy? Tôn Bất Tà đáp:

- Theo kinh nghiệm của lão khiếu hoá thì phần lớn người võ lâm đều tự ái, thích giữ thể diện. Thẩm Mộc Phong đứng trước mấy trăm anh hùng mà không dám nhận lời khiêu chiến của lão khiếu hoá tức là tỏ ra khiếp nhược. Lão khiếu hoá chắc hắn không dám khước từ. Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng nói:

- Lấy thường tình mà phỏng đoán Thẩm Mộc Phong là không được đâu. Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá không tin Thẩm Mộc Phong chẳng kể gì đến thể diện. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Xem chừng sau cuộc thử thách này, lão tiền bối mới chịu tin lời tại hạ. Tôn Bất Tà nói bằng giọng rất kiên quyết:

-Nếu việc xảy ra đúng như lời tiên liệu của Vũ Văn huynh thì từ đây trở đi bất luận Vũ Văn huynh sai lão khiếu hoá lội nước hay nhảy vào lửa, lão khiếu hoá cũng không hỏi lại nửa lời mà chỉ cúi đầu làm theo. Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hay lắm! Chúng ta cứ thế. Bách Lý Băng chau mày hỏi:

- Tôn lão tiền bối! Tiêu đại ca vẫn khâm phục trí tuệ của Vũ Văn tiên sinh, tại sao lão tiền bối lại không chịu tin lời tiên sinh? Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá đã bấy nhiêu tuổi, chẳng lẽ không có chút kiến thức nào? Cô bất quá là đứa nhỏ, biết gì mà nói? Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Cách nhận xét của mỗi người mỗi khác, đành chờ sau cuộc đánh đố mới biết...

Lão ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Ngày mai Tiêu đại hiệp sẽ xuất hiện trước linh dường. Hiển nhiên y không muốn tiết lộ thân thế. Dĩ nhiên chúng ta cũng đừng dùng cách bắt buộc y phải xuất hiện. Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Chúng ta có cần bố trí gì không? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Phải rồi! Tôn lão tiền bối quyết tâm muốn đem theo Phá Sơn thần lôi để liều chết với Thẩm Mộc Phong, vậy chúng ta bổ trí cách khác...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đạo trưởng dẫn dắt đội cao thủ thứ nhất đối phó bọn người tùy tùng của Thẩm Mộc Phong. Thương huynh và Đỗ huynh thay Tôn lão tiền bối thống lĩnh đội cao thủ thứ hai chuyên để ngăn chặn Thẩm Mộc Phong để khi cần đến sẽ dùng Phá Sơn thần lôi đối phó với họ. Phần còn lại do tại hạ điều động sẽ tùy cơ ứng biến. Vô Vi đạo trưởng, Thương Bát và Đỗ Cứu đều vâng lời. Vũ Văn Hàn Đào từ từ móc trong bọc lấy trái Phá Sơn thần lôi cầm hai tay đưa cho Tôn Bất Tà nói:

- Lão tiền bối! Phá Sơn thần lôi đây. Xin lão tiền bối thu lấy. Bách Lý Băng chú ý thấy Phá Sơn thần lôi chỉ lớn bằng cái trứng vịt, toàn thân màu hồng. Nếu không biết trước thì chẳng ngờ vật này uy lực lại kinh người đến thế. Tôn Bất Tà hai tay đón lấy, nhìn một lúc rồi nói:

- Lão khiếu hoá thật không tin trái đạn này lại đủ sức phá núi, hay làm vỡ đá tan bia. Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị dặn lão:

- Trường hợp lão tiền bối nhận thấy không thể cùng liều chết với Thẩm Mộc Phong, tại hạ hy vọng lão tiền bối đừng dùng nó một cách khinh xuất. Tôn Bất Tà đáp:

- Nếu chẳng thể liều chết với Thẩm Mộc Phong thì lão khiếu hoá cũng muốn sống thêm mấy năm nữa. Xin Vũ Văn huynh đừng lọ Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hay lắm! Vật này chỉ cần đập mạnh một cái là nổ. Nếu lão tiền bối có thể để Thẩm Mộc Phong phóng chưởng đánh trúng cho nó phát nổ là thượng sách. Bằng không thì vận nội lực liệng mạnh xuống đất cũng được. Có điều theo chỗ tại hạ biết thì uy lực Phá Sơn thần lôi tuy mãnh liệt nhưng chỉ những người trong vòng một trượng là nhất định phải chết, còn xa hơn vẫn có cơ hội toàn mạng. Tôn Bất tà đáp:

- Lão khiếu hoá nhớ rồi. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Giờ ngọ ngày mai, lúc Thẩm Mộc Phong tới nơi, dĩ nhiên Khâu Tiểu San và Ngọc Tiêu Lang Quân ra tay trước. Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiêu đại ca đã bảo tiểu nữ:

Khâu cô nương không phải là địch thủ của Thẩm Mộc Phong, tiểu nữ phải cản trở vụ này, chẳng thể để Khâu cô nương bị hại về tay Thẩm Mộc Phong. Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

- Cái đó tại hạ sẽ sắp đặt, cô nương bất tất phải phí tâm. Ngày mai cô nương cũng ở trong trường. Tại hạ hy vọng cô nương bình tĩnh, không nên lên tiếng hô hoán khiến cho chương pháp của bọn tại hạ phải rối loạn. Bách Lý Băng hỏi:

- Nhất định tiên sinh có thể cản trở Khâu cô nương, không để y bị tổn thương chứ? Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cô nương cứ vững dạ. Tại hạ quyết chẳng để Khâu cô nương mất một sợi tóc. Có điều cô nương cứ ngồi coi cuộc long tranh hổ đấu mà đừng can thiệp vào. Bách Lý Băng đáp:

- Được rồi! Tiểu nữ xin y lời tiên sinh. Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy nói:

- Tiêu đại hiệp không phải người yểu tướng. Khi nghe tin dữ, tại hạ bán tính bán nghi nhưng đứng trước tình thế đó mà bàn thì con người bị hãm vào giữa biển lửa thực khó nỗi toàn mạng, y chưa đến ngày tận số quả nhiên là gặp kỳ tích. Hiện giờ các vị đã yên tâm rồi, xin ngồi dưỡng thần để bồi bổ sức lực, hoặc giả ngày mai xẩy cuộc ác đấu...

Lão quay lại ngó Bách Lý Băng nói tiếp:

- Tại hạ đã sắp đặt cho cô nương ở gần chỗ Khâu cô nương, chỉ cách có một lần vải trắng. Cô nương cứ yên tâm điều tức, cũng có thể ngấm ngầm nghe ngóng được nhưng nhất thiết đừng có lên tiếng. Nên biết Khâu cô nương tai mắt rất tinh mẫn, cô chỉ cần nói một câu là có thể bị bại lộ hành tung ngay Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Tiểu nữ đói bụng rồi, muốn tìm chút gì ăn. Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Xin cô nương vào trong phòng nghỉ ngơi, tự nhiên có người đưa thức ăn tới. Cô nương cũng nên cải trang đi. Bách Lý Băng lại đổ thuốc di dung đi theo sau Vũ Văn Hàn Đào, quanh mấy đường hẻm đến trước một căn nhà nhỏ. Vũ Văn Hàn Đào vén rèm lên, Bách Lý Băng cúi đầu

bước vào. Vũ Văn Hàn Đào từ từ buông rèm xuống. Hai người không nói năng gì. Bách Lý Băng chuyển động mục quang thấy trong nhà đặt một cái giường nhỏ bằng ván ghép. Trên giường trải mền trắng, chăn trắng. Đại khái đây là phía sau linh đường và cũng là một gian phòng trang bị đầy đủ hơn hết để nghinh tiếp những bậc cao nhân. Chỉ trong khoảng khắc, một thiếu nữ áo trắng đưa cơm vào. Cơm rau xềnh xoàng nhưng ăn rất ngon miệng. Bách Lý Băng ăm cơm rồi để y vậy lên giường nằm, kéo chăn lên đắp để ngủ một lúc rồi sẽ vận khí điều tức. Lúc cô vừa nhắm mắt bỗng có thanh âm trầm trầm lọt vào tai:

- Khâu cô nương! Bách Lý Băng nghe đúng là thanh âm của Ngọc Tiêu Lang Quân. Bất giác cô trấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- Vũ Văn Hàn Đào sắp đặt ta ở đây là có ý để ta nghe rõ câu chuyện giữa Khâu tỷ tỷ và Ngọc Tiêu Lang Quân. Lại nghe thanh âm của Khâu Tiểu San hỏi:

- Trương huynh đấy ư? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Đúng là tại hạ. Cuộc quyết đấu trưa mai với Thẩm Mộc Phong chúng ta khó lòng toàn mạng. Bữa nay là một ngày một đêm cuối cùng của chúng ta sống ở trên thế gian...

Gã thở dài hỏi:

- Tại hạ muốn nói chuyện mấy câu với Khâu cô nương được chăng? Khâu Tiểu San đáp:

- Trương huynh có điều chi xin cứ nói. Bách Lý Băng tự nhủ:

- Không hiểu hai tên nữ tỳ của Khâu tỷ tỷ có ở trong phòng không? Lại nghe Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi - Hai vị nữ tỳ của Khâu cô nương đâu rồi? Khâu Tiểu San đáp:

- Bọn chúng ở phòng bên cạnh. Ngọc Tiêu Lang Quân "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Hai vị nữ tỳ đó kính ái cô nương vô cùng. Nếu trưa mai cô nương bị hại về tay Thẩm Mộc Phong, e rằng họ cũng chết theo. Khâu Tiểu San đáp:

- Bọn chúng theo tiểu muội lâu năm thì có tuẫn tiết theo chủ cũng được nhưng Trương huynh...

Ngọc Tiêu Lang Quân ngắt lời:

- Bữa nay tại hạ đã thố lộ tâm tình trước linh đường, chẳng lẽ cô nương còn muốn tại hạ nhắc lại lần nữa? Khâu Tiểu San thở dài đáp:

- Tiểu muội thiếu nợ Trương huynh nhiều quá rồi, kiếp này dĩ nhiên không đền đáp được. Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Còn nói đến chuyện đền đáp làm chỉ Ngày mai chúng ta ít hy vọng toàn mạng. Khâu Tiểu San nói:

- Trương huynh đã biết vậy sao còn tham dự vào vụ này? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Cái đó kêu bằng mối tình không dứt ra được. Khâu Tiểu San nói:

- Nhưng tiểu muội đối với Trương huynh lại vô tình. Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Mối tình của tại hạ chỉ có một, cam tâm chết vì cô nương. Khâu Tiểu San hỏi:

- Trương huynh chỉ còn một mình. Trương huynh, nếu Trương huynh tử chiến ở đây thì lấy ai làm người thừa kế hương hoả? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Cô nương mà chiến tử, tại hạ cũng chẳng sống được. Trương gia đành tuyệt hậu. Khâu Tiểu San hỏi:

- Tiểu muội có hay ho gì đâu mà Trương huynh lại si tâm như vậy? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Nếu tại hạ nói được chỗ hay của cô nương thì đã chẳng si tình đến thế. Khâu Tiểu San thở dài hỏi:

- Trương huynh! Trương huynh coi hai nữ tỳ của tiểu muội thế nào? Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Hai vị cô nương đó xinh đẹp, thông tuệ lại khéo chiều ý người. Khâu Tiểu San nói:

- Bọn chúng còn nhỏ tuổi quá, chết đi thật đáng tiếc và đáng hận. Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Cô nương tìm cách sai họ đi làm việc khác là tránh được cuộc chiến ngày mai. Khâu Tiểu San đáp:

- Bọn chúng đã hiểu vụ này rồi, e rằng không chịu bỏ đi, trừ phi...

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Trừ phi làm sao? Khâu Tiểu San khẽ nói:

- Trừ phi Trương huynh chịu đưa chúng đi. Ngọc Tiêu Lang Quân ngập ngừng:

- Tại hạ đưa chúng dời khỏi nơi đây...

Khâu Tiểu San đáp:

- Phải rồi! Có thế mới cứu mạng cho chúng. Ngọc Tiêu Lang Quân thở dài nói:

- Tại hạ hiểu rồi. Cô nương định dùng cách di hoa tiếp mộc để tại hạ đi với họ. Hỡi ơi! Xem chừng cô nương chưa hiểu tại ha...

Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Tình ý của Trương huynh, tiểu muội đã ghi vào phế phủ. Đáng trách gặp nhau quá muộn tiểu muội đành phụ nhã ý. Tuy tiểu muội chưa thành danh phận cùng Tiêu Lĩnh Vu, nhưng đối với di mệnh của từ mẫu, phận nữ nhi khi nào dám trái? Tiểu muội đã coi Tiêu Lĩnh Vu là trượng phụ Tình ý của Trương huynh, Khâu Tiểu San này đành trờ kiếp sau sẽ báo đáp...

Ngọc Tiêu Lang Quân ngắt lời:

- Tiêu Lĩnh Vu tình không chuyên nhất. Y đã có Khâu cô nương, lại còn có Bách Lý cô nương. Y đã vô tình vô nghĩa như vậy thì tội gì Khâu cô nương phải tha thiết với ỷ Bách Lý Băng nghe vậy không khỏi mắng thầm:

- Ta cùng đại ca có tình ý thì việc gì đến gã? Lại nghe Khâu Tiểu San thở dài đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu không biết chuyện thân mẫu để lại di thư hứa hôn, y chưa coi tiểu muội như vợ

con hay tình nhân. Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tiêu Lĩnh Vu đã coi cô nương vào hàng tỷ tỷ thì mối tình quen biết giữa chúng ta chẳng có gì xung đột. Tại hạ đem hết khả năng của mình để giúp y...

Gã chợt nhớ tới Tiêu Lĩnh Vu chết rồi liền thở dài. Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Đại ca ta là cát nhân thiên tướng, chết thế nào được? Khâu Tiểu San đáp:

- Đúng thế! Y chết rồi! Tiểu muội cũng không thể sống một mình. Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Cô nương nên báo thù cho ỵ Khâu Tiểu San đáp:

- Phải rồi! Tiểu muội cũng đang muốn báo thù cho y đây. Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Tại hạ có ý nghĩ kỳ quặc, không hiểu cô nương tính sao? Khâu Tiểu San hỏi lại:

- Điều chỉ Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Cuộc đấu với Thẩm Mộc Phong ngày mai, cô nương tính phần thắng bại thế nào? Khâu Tiểu San đáp:

- Tuyệt không có phần thắng nào cả Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Bản lãnh chúng ta quả không phải địch thủ của Thẩm Mộc Phong, chỉ trông vào dũng khí không sợ chết để liều mạng với hắn. Khâu Tiểu San hỏi:

- Trong thâm tâm, tiểu muội tự nhận là vợ của Tiêu Lĩnh Vu, dĩ nhiên nên vì chồng tuẫn tiết. Nhưng Trương huynh tội gì chịu khổ như vậy?

Chương 95 - BÁCH LÝ BĂNG TÌM CÁCH ĐƯA TIN

Ngọc Tiêu Lang Quân cười mát nói:

- Dù cô nương có chết về tay Thẩm Mộc Phong cũng không thể kể là đã báo thù cho Tiêu Lĩnh Vu được.

Khâu Tiểu San thở dài đáp:

- Tiểu muội tự biết mình không thể báo thù cho y được, chỉ làm đến hết lòng mà thôi.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Hai chúng ta liên thử hợp lực có hy vọng gì thắng được Thẩm Mộc Phong không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Hy vọng mong manh lắm.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Nhưng chúng ta còn một hy vọng, hoặc giả thắng được hắn.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Hy vọng gì?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Tại hạ muốn nói đây chỉ là cái tư tưởng kỳ quặc. Nếu có lỗi lầm, mong cô nương đừng bực mình.

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Gã này thật đáng thương. Chỗ nào cũng thận trọng chỉ sợ đắc tội với tỷ tỷ.

Lại nghe Khâu Tiểu San giục:

- Trương huynh cứ nói đi.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Nếu cô nương ưng cho tại hạ sau khi giết chết được Thẩm Mộc Phong...

Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi:

- Thì làm sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Giết được Thẩm Mộc Phong rồi mà chúng ta còn sống thì sẽ xây cho Tiêu Lĩnh Vu một ngôi

mộ thật đẹp, rồi sau... rồi sau...

Khâu Tiểu San hỏi:

- Rồi làm sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Rồi chúng ta dựng lều trước mộ phần thủ hiếu ba năm. Như vậy cô nương đã tận tình với gã lắm rồi.

Khâu Tiểu San thở dài không nói gì.

Ngọc Tiêu Lang Quân lại hỏi:

- Khi đó cô nương sẽ quyết định làm vợ tại hạ được hay không là tùy ở nơi cô nương.

Khâu Tiểu San đáp:

- Mối tình của Trương huynh tha thiết như vậy khiến tiểu muội chẳng an tâm chút nào...

Ngọc Tiêu Lang Quân cả mừng hỏi:

- Cô nương ưng chịu rồi phải không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Thực ra tiểu muội ưng thuận hay không ưng thuận cũng chẳng quan hệ gì vì chúng ta khó lòng thủ thắng được.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Lúc cô Nhưng Nhưng cho thuốc tại hạ đã truyền thụ mấy chiêu võ công. Lão nhân gia bảo đó là những kết tinh suốt đời của lão nhân gia sáng tạo rạTại hạ hy vọng với những món võ mới này may ra thắng được Thẩm Mộc Phong chăng?

Khâu Tiểu San nói:

- Té ra Trương huynh đã có chỗ trông cậy.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Đây chỉ là chuyện trông vào vận khí mà thôi.

Khâu Tiểu San nói:

- Xem chừng trong lòng Trương huynh đã nắm vững phần nào.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tiêu Lĩnh Vu chết về tay Thẩm Mộc Phong. Chúng ta trả thù cho y chắc y ở dưới cửu tuyền cũng cam tâm.

Khâu Tiểu San nói:

- Hỡi ơi! Xin Trương huynh hãy về phòng để tiểu muội suy nghĩ rồi sẽ tính.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Được rồi! Tại hạ xin cáo từ. Khâu cô nương nghĩ kỹ đi. Sáng mai tại hạ lại tới.

Lại nghe tiếng bước chân dường như Ngọc Tiêu Lang Quân đã dời khỏi phòng Khâu Tiểu San.

Bách Lý Băng bụng bảo dạ:

- Đại ca chưa chết, nếu sáng mai Khâu tỷ tỷ chịu lời với Ngọc Tiêu Lang Quân thì câu chuyện càng thêm rắc rối. Ta nên tìm cách đưa tin đại ca chưa chết cho Khâu tỷ tỷ hay mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người cô đã đứng dậy.

Cô toan cất bước qua phòng Khâu Tiểu San, đột nhiên cô động tâm dừng bước lại, tự nhủ:

- Nếu ta chỉ nghĩ lấy phần mình thì không báo tin cho Khâu cô nương. Chờ nàng ưng chịu yêu cầu của Ngọc Tiêu Lang Quân thành ván đã đóng thuyền. Khi ấy trước mắt đại ca chỉ có một mình ta...

Trong lúc nhất thời cô bị mối tư tình và lý trí xung đột nhau, không thể quyết định ngay được.

Đột nhiên tấm rèm lay động. Ngọc Tiêu Lang Quân mặt đầy vẻ giận dữ, đứng ngay trước cửa.

Bách Lý Băng ngó gã một cái rồi từ từ lui vào ngồi xuống giường.

Ngọc Tiêu Lang Quân buông rèm xuống từ từ tiến vào gần Bách Lý Băng, lạnh lùng hỏi:

- Lão nghe hết rồi phải không?

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Nếu ta lên tiếng, nhất định gã nhận ra khẩu âm đàn bà. Chi bằng ta giả câm quách.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô ta giơ lên trỏ vào miệng mình. Cô lại lắc đầu luôn mấy cái.

Ngọc Tiêu Lang Quân chau mày hỏi:

- Lão câm ư?

Bách Lý Băng gật đầu.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt hỏi:

- Người nào miệng câm là cũng tai điếc. Thính giác của các hạ thế nào?

Bách Lý Băng trong lòng cấp bách xuýt nữa lên tiếng. Cô vội gật đầu mấy cái.

Ngọc Tiêu Lang Quân lại cười mát hỏi:

- Tại hạ nói khẽ thế mà sao các hạ cũng nghe rõ?

Bách Lý Băng vừa lắc đầu vừa xua tay làm bộ chưa nghe tiếng.

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng nói:

- Tại hạ nói một thứ thanh âm mà sao các hạ có lúc nghe rõ lại có lúc lại nghe không rõ? Hiển nhiên là các hạ giả vờ.

Bách Lý Băng bụng bảo dạ:

- Nếu ta cứ khiếp nhược thì e rằng mối nghi ngờ của gã càng gia tăng.

Cô liền trợn mắt, hai tay xua lia lịa ra hiệu cho Ngọc Tiêu Lang Quân lui ra ngoài.

Ngọc Tiêu Lang Quân buông tiếng cười lạt. Đột nhiên hắn vươn tay mặt ra chụp vào cổ tay Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng vội lùi lại hai bước tránh khỏi chiêu cầm nã thủ. Tay trái cô cố đụng vào vách vải.

Nguyên cô đã nghĩ ra cách này làm kinh động Khâu Tiểu San để nàng giải vây cho mình.

Ngọc Tiêu Lang Quân tưởng mình chỉ ra tay một cái là nắm được cổ tay đối phương chẳng ngờ đối phương lại né tránh kịp. Gã không khỏi sửng sốt lạnh lùng nói:

- Té ra các hạ nhất định không chịu lộ chân tướng.

Đột nhiên gã sấn lại, đưa cả hai tay ra tấn công Bách Lý Băng.

Ngọc Tiêu Lang Quân bản lãnh phi thường. Nếu gã vận toàn lực tấn công mà Bách Lý Băng không động thủ thì khó lòng đối phó. May mà gã không có ý gia hại Bách Lý Băng nên chỉ dùng thủ pháp cầm nã, hy vọng nắm được uyển mạch để bức bách cô phải lên tiếng.

Ngờ đâu gã thi triển một lúc mười mấy chiêu đều bị Bách Lý Băng tránh khỏi.

Bất giác gã biến đổi sắc mặt hỏi:

- Thân thủ của các hạ đáng liệt vào bậc nhất võ lâm mà sao các hạ không trả đòn?

Bách Lý Băng không thấy Khâu Tiểu San đến giải nguy, cô bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

- Nếu Khâu tỷ tỷ không đến thì bắt buộc ta phải phản kích.

Ngọc Tiêu Lang Quân mới ra mấy chiêu cầm nã, cô đã cảm thấy võ công của gã cao thâm dị thường. Nếu gã động thủ tỷ đấu, tất cô phải vận toàn lực mới chống nổi.

Ngọc Tiêu Lang Quân không thấy Bách Lý Băng trả lời liền cười nói:

- Các hạ hãy coi chừng! Chỉ trong vòng mười chiêu là các hạ mất mạng đó.

Dứt lời gã vung tay mặt phóng ra một chưởng cực kỳ thần tốc.

Bách Lý Băng tránh được ba phát rồi đến phát thứ tư bất đắc dĩ phải động thủ phản kích, vung chưởng lên gạt đòn đánh của đối phương.

Ngọc Tiêu Lang Quân hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Tại hạ đã quá coi thường các hạ.

Giữa lúc ấy đột nhiên có thanh âm trong trẻo cất lên:

- Trương huynh hãy dừng tay! Ngọc Tiêu Lang Quân quay đầu nhìn lại thấy Khâu Tiểu San đã đứng ở trong nhà, không hiểu nàng đến tự lúc nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân chẳng biết sợ trời đất là gì, nhưng đối với Khâu Tiểu San một lòng kính uý. Gã hắng dặng một tiếng hô:

- Khâu cô nương! Khâu Tiểu San hỏi:

- Có việc gì vậy hả Trương huynh?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Hắn nghe hết câu chuyện của chúng ta rồi. Tại hạ hỏi hắn thì hắn lại giả câm giả điếc. Hiển nhiên chẳng phải người tử tế, không chừng hắn là quân gian tế của Thẩm Mộc Phong phái đến.

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Chẳng những gã này võ công cao cường mà còn là người rất thâm hiểm. Gã bảo ta là gian tế của Thẩm Mộc Phong, nếu Khâu tỷ tỷ tin lời rồi hai người không hỏi trắng đen đã hợp lực ra tay thì chỉ trong vòng mười chiêu là ta phải mất mnạg.

Khâu Tiểu San giương mắt nhìn Bách Lý Băng một lúc rồi lắc đầu nói:

- Không phải đâu. Vô Vi đạo trưởng và Vũ Văn Hàn Đào đều là những nhân vật có trí tuệ tuyệt cao, khi nào để cho gian tế bên địch trà trộn vào đây, mà lại ở phòng này?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Không hiểu lão mũi trâu và Vũ Văn Hàn Đào có dụng ý gì lại để lão già vừa xấu xa vừa quái gở ở phòng giáp vách với cô nương? Tại hạ phải đến đó chất vấn cho ra lẽ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Không cần đâu! Các vị ấy đã quyết chí trả thù cho Tiêu huynh thì tội gì đến quấy rầy họ?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Được rồi! Tại hạ vì nể cô nương mà tha cho họ một phen.

Khâu Tiểu San mỉm cười nói:

- Trương huynh nên về nghỉ đi. Ngày mai chúng ta còn hiệp lực đấu với cường địch.

Ngọc Tiêu Lang Quân mặt lạnh như tiền, đột nhiên lộ một nụ cười đáp:

- Cô nương nói phải lắm! Ngày mai chúng ta chiến đấu với Thẩm Mộc Phong.

Cô nương cũng nên nghỉ ngơi để lấy sức.

Dứt lời gã trở gót ra khỏi căn phòng.

Bách Lý Băng coi vẻ mặt biến đổi của Ngọc Tiêu Lang Quân, bất giác nghĩ thầm:

- Xem chừng gã này đối với Khâu tỷ tỷ tình sâu tựa biển. Tỷ tỷ giả vờ đãi bôi một vài câu đã đủ làm cho gã khoan khoái.

Khâu Tiểu San cũng toan cất bước ra ngoài, nhưng Bách Lý Băng đột nhiên tiến lên hai bước cản nàng lại.

Khâu Tiểu San chau mày tựa hồ muốn nổi nóng, Bách Lý Băng vội cúi xuống viết ra mặt đất:

- Tiểu muội cần nói chuyện với tỷ tỷ, đừng để Ngọc Tiêu Lang Quân nghe thấy.

Khâu Tiểu San coi xong trầm ngâm một chút rồi viết xuống đất:

- Cô nương là ai?

Bách Lý Băng lại viết:

- Tiểu muội là Bách Lý Băng.

Khâu Tiểu San không tin ở mắt mình, dụi mắt nhìn kỹ lại rồi gật đầu, viết:

- Lát nữa chúng ta gặp lại nhau.

Đoạn nàng đứng dậy ra ngoài.

Bách Lý Băng thấy Khâu Tiểu San hai má đỏ hồng. Hiển nhiên tin này làm cho nàng rất cảm xúc nhưng nàng vẫn kiềm chế được cử động của mình.

Khâu Tiểu San ra ngoài thấy Ngọc Tiêu Lang Quân hãy còn đứng ở góc hẻm đang quay đầu nhìn lại. Gã thấy Khâu Tiểu San cũng ra rồi mới trở gót đi mau.

Bách Lý Băng chờ trong khoảng khắc đã thấy Khâu Tiểu San trở lại.

Lúc này Khâu Tiểu San đã khôi phục được vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Bỏ mặt nạ ra để ta coi chân tướng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Ngọc Tiêu Lang Quân không trở lại nữa chớ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ta đã sắp đặt cả rồi. Cô bất tất phải quan tâm.

Bách Lý Băng lau thuốc dị dung trên mặt trở lại bản tướng rồi nói:

- Xin tỷ tỷ coi đi.

Khâu Tiểu San thấy Bách Lý Băng để lộ chân tướng liến khẽ thở dài hỏi:

- Quả nhiên là muội muội thật ư?

Nàng đưa tay kéo Bách Lý Băng vào lòng nói một giọng rất ôn nhu:

- Muội muội ơi! Chắc muội muội đã chịu nhiều gian khổ rồi.

Bách Lý Băng đã tưởng nàng hỏi ngay về tin tức Tiêu Lĩnh Vu, không ngờ nàng lại an ủi cô trước, cô liền đáp:

- Nhờ cơ trí của đại ca, tiểu muội đã thoát khỏi biển lửa của Thẩm Mộc Phong.

Khâu Tiêu San gật đầu hỏi:

- Tiêu huynh đệ đâu rồi?

Bách Lý Băng đáp:

- Y phát giác Thẩm Mộc Phong chuẩn bị âm mưu tàn sát linh đường ngày mai, nên đi dò xét thực lực đối phương.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Y đã trông thấy tỷ tỷ chưa?

Bách Lý Băng đáp:

- Y thấy rồi. Lúc tỷ tỷ tế điện linh, bọn tiểu muội đều có mặt tại linh đường.

Khâu Tiểu San chau mày hỏi:

- Sao y không ngấm ngầm đưa tin cho ta để ta được yên dạ?

Bách Lý Băng nghĩ thầm:

- Xem chừng Khâu tỷ tỷ khó chịu lắm rồi. Ta phải giải thích giùm đại ca mới được. Cô liền đáp:

- Đại ca bảo quyết không thể để Thẩm Mộc Phong biết tin huynh ấy chưa bi.

chết cháy...

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Theo lời đại ca thì nếu Thẩm Mộc Phong hay tin này, hắn sẽ chuẩn bị cách khác. Đại ca muốn xuất hiện bất ngờ khiến Thẩm Mộc Phong không kịp trở tay...

Khâu Tiểu San hỏi:

- Y định giết Thẩm Mộc Phong ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca không nói ra miệng nhưng tiểu muội xem chừng đại ca có dụng tâm như vậy.

Khâu Tiểu San nói:

- Hỡi ơi! Y thường khuyên người ta phải trân quý tính mạng còn chính y lại chẳng giữ mình chút nào.

Bách Lý Băng đáp:

- Đúng như vậy. Khi tỷ tỷ gặp đại ca nên cảnh cáo đại ca một phen.

Khâu Tiểu San mắt đang lộ vẻ âu sầu, bất giác phì cười hỏi:

- Sao tiểu muội không khuyên y?

Bách Lý Băng đáp:

- Trời ơi! Khi nào y chịu nghe lời tiểu muội.

Khâu Tiểu San nói:

- Muội muội khuyên y không được thì ta có nói chưa chắc y đã chịu nghe lời.

Bách Lý Băng đáp:

- Nhất định y nghe lời tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội thường nghe đại ca nhắc tới tỷ tỷ với vẻ tôn kính vô cùng. Vì thế tiểu muội đoán ra là đại ca sợ tỷ tỷ lắm.

Khâu Tiểu San cười hỏi:

- Tiêu huynh đệ bề ngoài hiền hoà mà trong dạ cương cường. Khi nào y lại sợ ta?

Bách Lý Băng vội nói:

- Những lời tiểu muội quyết không lầm được.Tỷ tỷ chẳng tin thì lúc gặp đại ca tỷ cứ thử coi.

Khâu Tiểu San mỉm cười lảng sang chuyện khác:

- Hai người làm thế nào trốn ra khỏi được biển lửa. Thật là một chuyện phi thường. Mau nói cho tỷ tỷ nghe.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi thuật lại chuyện.

Khâu Tiểu San chăm chú nghe, gật đầu lia lịa nói:

- Câu chuyện nói như vậy mà thật ra chẳng khác đã gặp kỳ tích.

Bách Lý Băng nói:

- Tỷ tỷ ơi! Muội muội yêu cầu tỷ tỷ một điều được chăng?

Khâu Tiểu San đáp:

- Điều chỉ Tỷ tỷ mà làm được nhất định ưng ngay.

Bách Lý Băng nói:

- Xin tỷ tỷ giả vờ như chưa hay tin đại ca còn sống vì đại ca đã dặn tiểu muội không được tiết lộ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Được rồi! Tỷ tỷ ưng chịu như vậy.

Nàng ngừng một chút rồi lại hỏi:

- Tiêu huynh đệ có biết việc ta và Thẩm Mộc Phong đã ước hẹn cuộc tỷ đấu không?

Bách Lý Băng đáp:

- Dĩ nhiên y biết rồi. Lúc tỷ tỷ đính ước với Thẩm Mộc Phong bọn tiểu muội cũng ở linh đường.

Khâu Tiểu San nhớ tới chuyện linh đường dưới bao nhiêu con mắt dòm ngó, nàng đã xuất hiện với tư cách là vợ Tiêu Lĩnh Vụ Nay nàng hay tin chàng chưa chết mà lại biết chàng cũng nghe thấy thì không khỏi hổ thẹn mặt nóng bừng lên.

Nàng nói:

- Hỡi ơi! Tiêu huynh đệ càng lớn càng tệ.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Cái đó tỷ tỷ không nên trách ỵ Nếu y thuyết pháp cho tỷ tỷ hay tin thì khó lòng che mắt được Thẩm Mộc Phong.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Đối với việc quyết đấu giữa ta và Thẩm Mộc Phong, Tiêu huynh đệ chuẩn bị bằng cách nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Y bảo là sẽ trở về linh đường trước giờ ngọ ngày mai nhưng y vẫn khuyên tiểu muội tìm cách ngăn tỷ tỷ, bất tất quyết đấu sinh tử với Thẩm Mộc Phong nhưng tiểu muội còn lo cho tỷ tỷ một điều.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Điều gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Tỷ tỷ làm thế nào ly khai Ngọc Tiêu Lang Quân. Đừng nói tỷ tỷ là người đương sự mà ngay tiểu muội cũng cảm động vì hắn si tình. Vụ này thật là rắc rối.

Khâu Tiểu San nghe nhắc tời Ngọc Tiêu Lang Quân không khỏi buồn rầu.

Nàng chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hỡi ơi! Tỷ tỷ thật là phiền não về vụ này, y quấn quít không chịu buông tha, khiến cho người ta khó mà dứt ra được.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội có một kế khiến cho Ngọc Tiêu Lang Quân phải đoạn tuyệt mối tình si.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Kế gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội nói ra xin tỷ tỷ đừng nóng giận.

Khâu Tiểu San nói:

- Được rồi! Muội muội nói đi.

Bách Lý Băng nói:

- Nếu tỷ tỷ cùng Tiêu đại ca sớm kết thành phu phụ thì Ngọc Tiêu Lang Quân tự nhiên chấm dứt mối tình si.

Khâu Tiểu San vẻ mặt nghiêm nghị thủng thẳng nói:

- Biện pháp của muội muội quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của ta.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao? Biện pháp của tiểu muội không đúng ư?

Khâu Tiểu San lùi lại ngồi xuống cạnh giường rồi bao Bách Lý Băng:

- Muội muội cũng ngồi xuống đây để tỷ tỷ nói mấy câu thể tất.

Bách Lý Băng chậm chạp tiến lại hỏi:

- Tỷ tỷ có điều chi dạy bảo?

Khâu Tiểu San kéo Bách Lý Băng ngồi xuống rồi hỏi lại:

- Tỷ tỷ đã nói gì trong linh đường, muội muội đều nghe thấy rồi phải không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Tiểu muội nghe thấy rồi.

Chương 96 - BÀN TƯỚNG MẠO ANH HÙNG THỤC NỮ

Khâu Tiểu San nói:

- Ta chẳng thể phản bội di mệnh của mẫu thân, nhưng ta hãy còn rất nhiều việc, chỉ có thể cùng gã mang danh nghĩa vợ chồng, nhưng không thể ở lâu với y được.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Khâu Tiểu San đáp:

- Mẫu thân ta vì muốn bảo toàn chiếc chìa khóa cung cấm mà phải bôn tẩu vong mạng bên trời, cũng còn bị người truy sát. Mẫu thân ta hết sức chống đối cường địch, mình bị trọng thương. May nhờ song thân Tiêu Lĩnh Vu giải cứu cho ở tạm Tiêu gia. Vì nội thương quá nặng, chẳng bao lâu cũng chết. Gia mẫu viết di thư hứa gả ta cho Tiêu Lĩnh Vu...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tuân theo di mệnh của từ mẫu là một việc danh chính ngôn thuận. Sao tỷ tỷ còn ngần ngại?

Khâu Tiểu San đáp:

- Khi ấy Tiêu huynh đệ mắc chứng Ngũ âm tuyệt mạch, khó sống được quá hai chục tuổi. Bất luận y lấy ai cũng để lại một người quả phụ. Gia mẫu vì chịu ơn Tiêu gia chiếu cố, mới quyết tâm gả tỷ tỷ cho Tiêu lang, cùng y sớm thành thân để Tiêu gia có người nối dõi mà thừa kế hương khói. Sau khi Tiêu Lĩnh Vu chết rồi ta sẽ giao con lại cho Tiêu Lĩnh Vu, đồng thời tìm một nơi kín đáo an bài mọi người xong sẽ tìm cách trả thù. Biện pháp duy nhất là vào được cung cấm để tiếp thụ được những tuyệt kỹ của Thập đại cao nhân lưu lại. Nhưng nay sự thực đã đổi thay Ta chưa kịp tuân theo di mệnh của mẫu thân thì Tiêu huynh đệ đã gặp những phen kỳ ngộ, luyện thành bản lãnh phi thường. Vậy lời di thư của mẫu thân không thể thực hiện được nữa.

Bách Lý Băng nói:

- Tuy có biến đổi nhưng là biến đổi có lợi cho tỷ tỷ. Tiêu đại ca khỏi tuyệt chứng lại uy danh chấn động giang hồ. Đây há chẳng là cơ hội cho tỷ tỷ cùng đại ca kết mối lương duyên đến thủa bạc đầu?

Khâu Tiểu San lắc đầu ngắt lời:

- Mối thù của gia mẫu chưa trả, ân của gia sư chưa đền đáp thì ta đã yên tâm phục thị Tiêu Lĩnh Vu thế nào được?

Bách Lý Băng đáp:

- Về mối thù của lệnh đường, dĩ nhiên Tiêu đại ca phải gánh vác. Tiểu muội cũng xin đem hết

sức mình giúp tỷ tỷ một tay.

Khâu Tiểu San nói:

- Kẻ thù sát hại gia mẫu tâm cơ đã ghê gớm, võ công lại cao cường. Tiêu huynh đệ không nên gây thêm thù oán với người khác. Tỷ tỷ tự nghĩ cách đối phó, không muốn phiền đến Tiêu huynh đệ.

Nàng dừng lại nột chút rồi hỏi:

- Muội có biết ta cho hay những chuyện này là có dụng ý gì không?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội không rõ.

Khâu Tiểu San nói:

- Tỷ tỷ muốn ủy thác cho muội muội một việc.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tỷ tỷ có việc gì xin cứ sai bảo.?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ta hy vọng muội muội hết lòng phục thị Tiêu Lĩnh Vụ Tỷ tỷ còn nhiều việc phải làm, e rằng không thể ở gần y lâu được. Tiên mẫu đã có di mệnh, dĩ nhiên tỷ tỷ phải thừa nhận y là trượng phụ Nhưng nhờ muội muội thay tỷ tỷ làm hết phụ đạo.

May ở chỗ công công và bà bà đều là người đạt lý. Hai vị lão nhân gia sẽ coi muội muội như con gái. Về điểm này muội muội có thể vững da...

Bách Lý Băng lắc đầu thở dài nói:

- Tỷ tỷ tưởng tiểu muội có thể thay tỷ tỷ được ư?

Khâu Tiểu San hỏi lại:

- Tiêu huynh đệ lấy được muội muội là một hiền thê, vừa thông minh vừa xinh đẹp còn chưa đủ mãn nguyện hay sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Tỷ tỷ lầm rồi. Trong lòng Tiêu đại ca, tỷ tỷ là người duy nhất mà y hết lòng kính ái. Y không nhắc đến một lời thương mến tỷ tỷ với tiểu muội, nhưng tiểu muội biết lúc nào y cũng coi chừng, chỉ sợ có điều tiết mạn đến tỷ tỷ. Y đối với tỷ tỷ bằng một tấm nhiệt tình nóng bỏng mà giấu tận đáy lòng, không dám để lộ ra ngoài. Mối tình nồng nhiệt ngày càng mãnh liệt. Chẳng những tiểu muội mà cả bao nhiêu mỹ nữ trên thế gian cũng không thể thay tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Muội muội! Phải chăng muội muội muốn làm thuyết khách dùm y?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội nói đây là những lời thành thực, quyết không giả trá.

Khâu Tiểu San trầm ngâm nói:

- Dù tiểu muội nói thực đi chăng nữa thì y đối với ta cũng chỉ tỏ lòng ái mộ vì chỗ thân tình tỷ đệ phát ra.

Bách Lý Băng đáp:

- Sở dĩ y không nói ra vì sợ tỷ tỷ nổi nóng, không lý gì đến y nữa.

Khâu Tiểu San giơ tay lên vuốt mái tóc hỏi:

- Nhưng trên đời này chỉ có một mình muội muội giúp được tỷ tỷ, không hiểu muội muội có chịu giúp không?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội biết là không được. Tỷ tỷ ơi! Nếu tỷ tỷ không chán ghét thì tiểu muội cam bề thứ thiếp để thường được kề cận tỷ tỷ...

Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Nếu mọi việc của ta đều thuận lợi thì tâm nguyện của muội muội sẽ được thỏa mãn. Nhưng trước khi chưa trả xong mối đại cừu cho mẫu thân, nhất thiết ta phải phiền đến muội muội giúp cho.

Bách Lý Băng nói:

- Nói tới nói lui tỷ tỷ vẫn giữ lấy phần mình. Tiểu muội tuy quen biết tỷ tỷ chưa được bao lâu, nhưng trong lòng tiểu muội rất kính trọng tỷ tỷ. Thành thực mà nói thì việc của tỷ tỷ cũng là việc của đại ca và tiểu muội. Sau khi trừ diệt Thẩm Mộc Phong, bọn tiểu muội sẽ hợp lực lại cùng tỷ tỷ báo thù.

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày nói:

- Xem chừng tỷ tỷ không có cách nào thuyết phục muội muội nữa rồi.

Bách Lý Băng vội nói:

- Xin tỷ tỷ đừng hiểu lầm. Chỗ dụng tâm của muội...

Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Chỗ hảo tâm của muội ta biết rồi. Muội muốn ở bên ta nhưng tỷ tỷ đầy mình những chuyện thị phị Hành tung nguy hiểm. Muội muội có biết hay chăng?

Bách Lý Băng đáp:

- Cái đó tiểu muội biết rồi.

Khâu Tiểu San nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Muội muội nên đi nghỉ đi, có chuyện gì sáng mai sẽ bàn.

Bách Lý Băng toan nói nữa thì Khâu Tiểu San đã đứng dậy đi ra.

Sáng hôm sau, Bách Lý Băng vừa tỉnh giấc đã nghe thanh âm Vũ Văn Hàn Đào hỏi vọng vào:

- Cô nương đã dậy chưa?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội dậy rồi. Mời Vũ Văn tiên sinh vào đi.

Rèm cửa lay động, Vũ Văn Hàn Đào bước vào, tay cầm phong thơ đưa cho Bách Lý Băng nói:

- Khâu cô nương để lại hai phong thơ này cho cô.

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi:

- Khâu tỷ tỷ đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Y vừa mới đi khỏi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Y đi về phương nào? Tiểu muội phải rượt theo.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Rượt theo không kịp đâu. Khâu cô nương đã ra đi đến hơn một canh giờ.

Bách Lý Băng dậm chân hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi hỏi:

- Cô nương đã cho y hay về tin tức Tiêu Lĩnh Vu chưa?

Bách Lý Băng đáp:

- Vì tình thế bắt buộc, tiểu muội không thể giấu y được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Sự việc đã xảy ra như vậy, cô nương bất tất phải nóng nẩy. Hai phong thơ này Khâu cô nương để lại. Một phong cô chuyển cho Tiêu Lĩnh Vụ Một phong cô mơ?

ra coi xem Khâu cô nương viết gì rồi chúng ta sẽ thương nghị.

Bách Lý Băng đón lấy hai phong thợ Cô mở phong thơ của mình ra coi. Miệng cô hỏi:

- Trương công tử đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Khâu cô nương để lại ba phong thơ thì một phong trao cho Ngọc Tiêu Lang Quân, tại hạ đã sai người mang đến cho y trước. Ngọc Tiêu Lang Quân coi thư rồi chạy đi ngay như người phát điên.

Bách Lý Băng không hỏi gì nữa, mở thư ra coi thấy viết:

"Ngu tỷ định về yết kiến gia sư, bỗng được tin dữ, lật đật dừng lại, đi suốt ngày đêm tới đây để cùng Thẩm Mộc Phong quyết một trận tử chiến đặng tuẫn tiết cùng Tiêu lang. Nhưng người lành được trời giúp. Tiêu lang cùng Băng muội chỉ phải một phen kinh hoàng, song vẫn được bình yên. Nơi đây nhân tài như mây tập, tỷ tỷ ở lại cũng chẳng giúp được gì. Huống chi trưa mai Tiêu lang xuất hiện, Trương Tuấn tất sinh lòng hận thù, coi y là tình địch. Ngu tỷ nghĩ kỹ rồi. Chỉ có cách để thư lại rồi ra đi là hơn hết. Vũ Văn tiên sinh trí lực hơn người, tất có diệu kế giúp Tiêu lang. Ngu tỷ nhiều chuyện thị phi, đầy lòng cừu hận, không thể kề cận y Nếu ngu tỷ không chết, chị em tất có ngày gặp mặt. Thơ ngắn tình dài, không thể viết hết ngàn điều. Vậy xin gác bút. Mong Băng muội cẩn trọng." Cuối thơ thụ danh:

"Khâu Tiểu San hàn dạ phong thợ" Bách Lý Băng thở phào một cái. Cô coi thơ rồi trong lòng đau khổ, dòng châu lã chã tuôn rơi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bách Lý Băng cô nương! Cô nương nên bớt nỗi bi ai. Mong cô nương ngồi tĩnh tâm điều dưỡng để khôi phục tâm thần. Khâu cô nương cùng Ngọc Tiêu Lang Quân cùng dời khỏi nơi đây, tình thế lại biến chuyển. Tiêu đại hiệp gan dạ anh hùng, chắc khó lòng tránh khỏi một cuộc quyết đấu sinh tử. Khi đó cô nương bản lãnh cao cường cũng phải xuất lực. Tại hạ hy vọng cô nương trân trọng giữ mình.

Bách Lý Băng đáp:

- Đa tạ Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào thi lễ cáo từ trở gót toan đi.

Bách Lý Băng gọi giật lại:

- Vũ Văn tiên sinh! Vũ Văn Hàn Đào dừng lại hỏi:

- Cô nương có điều chi chỉ bảo?

Bách Lý Băng đáp:

- Khâu tỷ tỷ nói tiên sinh mưu lược hơn đời, tất có thể giúp Tiêu đại ca kháng cự Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Đó là Khâu cô nương quá khen tại hạ mà thôi.

Bách Lý Băng nói:

- Vũ Văn tiên sinh! Khâu tỷ tỷ và Tiêu đại ca đều hết lời ca tụng tiên sinh thì nhất định tiên sinh bản lãnh thông thần.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cô nương có điều chi muốn hỏi?

Bách Lý Băng hỏi:

- Tiên sinh có hiểu về thuật tướng không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có hiểu đôi chút.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tướng diện của Tiêu đại ca thọ yểu thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp là kỳ lân trong loài người. Chuyến này có tin đồn y bị hỏa thiêu, trong lòng tại hạ dẫu không tin nhưng họ nói hoàn cảnh rõ ràng như thế, khiến tại hạ bán tín bán nghi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sau này y có gặp nhiều nguy hiểm nữa không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ chưa coi kỹ tướng diện Tiêu đại hiệp, không dám đoán càn. Có điều Tiêu đại hiệp thành tựu một cách mau lẹ quá chừng. E rằng rồi đây khó tránh khỏi một phen ma chiết. Nhưng tại hạ có thể nói quyết là y không chết yểu.

Bách Lý Băng buồn rầu hỏi:

- Thế ra là đại ca còn phải chịu nhiều nguy hiểm nữa ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiếng tốt ngàn năm, lưu danh thiên cổ chẳng bao giờ thành tựu một cách dễ dàng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Còn Khâu tỷ tỷ tiên sinh coi thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp:

- Về Khâu cô nương tại hạ không thể đoán được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Khâu cô nương là người nghiêm nghị, thận trọng từ câu nói đến tiếng cười.

Ai với Khâu cô nương cũng sinh lòng kính trọng, nhưng lại rất nhiều người say mê quyến luyến, cam chịu chết để cầu lấy nụ cười của người ngọc...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Đúng thế. Tiểu muội cũng rất lấy làm kỳ về điểm này.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nhân vật như vậy muôn ngàn người khó tìm được một. Hỡi ơi! Giả tỷ cô sinh trưởng chốn dân gian thì bất quá chỉ làm xao xuyến một thôn ấp, không đến nỗi khiến bao cao thủ võ lâm vì cô mà liều chết.

Bách Lý Băng hỏi:

- Khâu tỷ tỷ đẹp quá phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tướng mạo Khâu cô nương trong thuật tướng kêu bằng Nội mị Thoáng coi chưa thấy gì cho là đẹp lắm, nhưng đàn ông không thể gần, chỉ lưu tâm một chút là thu hút đối phương ngày một sâu đậm, khó lòng thoát ra được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Khâu cô nương là người tự trọng, lạnh như băng sương. Nếu cô chỉ phóng đãng một chút là càng xảy ra nhiều chuyện phân tranh. Tại hạ chỉ nói được bấy nhiêu. Mong cô nương đừng tiết lộ ra ngoài.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Tiểu muội nhớ rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Cô nương hãy quên mọi chuyện cho lòng dạ thành thơi mà điều dưỡng. Khi nào Thẩm Mộc Phong tới, tại hạ sẽ cho người vào báo.

Rồi lão trở gót đi luôn.

Bách Lý Băng theo lời lão ngồi vận công điều dưỡng, nhưng trong lòng xao xuyến không sao tĩnh tâm được.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên cô nghe có tiếng bước chân đi vào phòng.

Bách Lý Băng mở mắt nhìn ra thấy một tên tỳ nữ tay cầm một thanh trường kiếm và một bộ võ phục màu đen đi vào. Thị khẽ nói:

- Vũ Văn tiên sinh mời cô nương thay y phục đeo binh khí rồi ra nhà linh đường.

Bách Lý Băng gật đầu, thay đổi y phục rồi đi ra ngoài.

Cô thấy bọn Vô Vi đạo trưởng, Vũ Văn Hàn Đào, Tôn Bất Tà đang ngồi sau linh tòa nói chuyện rất khẽ.

Bách Lý Băng chạy lại hỏi:

- Thẩm Mộc Phong đã đến chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hắn sắp tới rồi. Cô nương hãy ẩn vào phía sau linh đường. Khi nghe tại hạ hô hoán sẽ ra động thủ.

Bách Lý Băng gật đầu vào ẩn sau linh đường.

Vũ Văn Hàn Đào đã bố trí tòa linh đường này đã phí rất nhiều tâm cợ Phía trong linh đường quan tuyến tối tăm. Dù là người nhãn quan nhạy bén ngó vào cũng chẳng thể thấy rõ. Nhưng ở phía trong nhìn ra thì lại thất rõ mọi cảnh vật.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Khâu Tiểu San và Ngọc Tiêu Lang Quân đã ra đi. Hiện giờ chỉ có một mình Tôn lão tiền bối ra khiêu chiến với Thẩm Mộc Phong. Nếu hắn không chịu...

Tôn Bất Tà nói ngay:

- Lão khiếu hóa đã nói là nếu hắn không chịu thì từ nay lão khiếu hóa xin tuân theo mệnh lệnh của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Trường hợp mà Thẩm Mộc Phong nhận lời khiêu chiến của lão tiền bối thì lão tiền bối coi chừng khi cho nổ Thần lôi.

Tôn Bất Tà đáp:

- Cái đó có khi lão khiếu hóa không chiếu cố hết được, đành nhờ các vị giúp dùm, ngấm ngầm yêu cầu họ lùi ra xa.

Đột nhiên thanh âm của Sở Côn Sơn vọng vào:

- Thẩm đại trang chúa Bách Hoa sơn trang giá lâm.

Vô Vi đạo trưởng vén rèm cửa từ từ tiến ra.

Bách Lý Băng từ trong linh đường nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong dẫn theo bốn người thủng thẳng đi vào. Ngoài Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường còn có một nhà sư mặc áo cà sa màu đỏ, tay cầm đồng bạt và một gã thanh niên mặc áo xanh, sắc mặt lợt lạt, tay không binh khí.

Vô Vi đạo trưởng chắp tay nói:

- Thẩm đại trang chúa quả là người thủ tín.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tại hạ đến hơi sớm một chút.

Hắn chuyển động mục quang nhìn quanh rồi hỏi:

- Khâu cô nương ở đâu?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt hỏi:

- Đại trang chúa quyết ý đấu với Khâu cô nương ư?

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp:

- Thẩm mỗ thì không cần, nhưng mấy vị bằng hữu đều muốn gặp Khâu cô nương.

Vô Vi đạo trưởng nhìn gã thiếu niên sắc mặt lợt lạt, thủng thẳng nói:

- Các vị muốn gặp Khâu cô nương thì hãy chờ một lát.

Thẩm Mộc Phong chưa kịp đáp, Lam Ngọc Đường đã cướp lời:

- Khâu Tiểu San còn ở đây không?

Vô Vi đạo trưởng chậm rãi nói:

- Khâu cô nương cùng các vị đính ước, bần đạo không đứng ra bảo lãnh. Bây giờ các vị hỏi bần đạo đòi người thì có điều khó khăn cho bần đạo.

Tôn Bất Tà đột nhiên từ sau linh đường đi ra lạnh lùng nói:

- Thẩm Mộc Phong! Các hạ có nhận ra lão khiếu hóa không?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Các hạ là trưởng lão Cái Bang, lại nổi tiếng hiệp khách một thời, còn ai không biết.

Chương 97 - LAM NGỌC ĐƯỜNG ĐÃ BẠI CHÍNH QUANG

Tôn Bất Tà nói:

- Đại trang chúa dạy quá lời. Lão khiếu hóa hình thể gần mục nát với cỏ cây, thực tình đã chán ngấy cuộc đời, chỉ mong trước lúc lâm tử làm được chút gì cho đồng đạo võ lâm, đồng thời lưu danh hậu thế.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tôn huynh định làm gì đây?

Tôn Bất Tà đáp:

- Thẩm đại trang chúa hãy cùng lão khiếu hóa đấu một trận trước khi hội kiến Khâu cô nương. Lão khiếu hóa coi trận quyết đấu sinh tử này chỉ như trò đùa.

Chẳng hiểu Thẩm đại trang chúa có dám nhận lời thách đấu của lão khiếu hóa hay không?

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang nhìn bốn mặt linh đường nói:

- Tại hạ rất khâm phục tấm lòng hào khí của Tôn huynh.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Thế là Thẩm đại trang chúa nhận lời phải không?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Không phải.

Tôn Bất Tà trong lòng nóng nẩy hỏi:

- Tại sao vậy?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp:

- Tôn huynh không phải là địch thủ của tại hạ.

Tôn Bất Tà tức giận hỏi:

- Thế mà tại sao các hạ không dám ứng chiến.

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Chuyện gì đã ra ngoài lẽ thường là tất có quỷ kế. Tôn huynh muốn động thủ, tại hạ phái một người bồi tiếp cũng vậy.

Hắn không chờ Tôn Bất Tà trả lời đã quay lại bảo nhà sư:

- Cảm phiền đại sư ra tay đi.

Hồng y hòa thượng dạ một tiếng, tiến ra đứng chắn trước mặt Thẩm Mộc Phong nói:

- Các hạ muốn động thủ, bần tăng xin bồi tiếp.

Tôn Bất Tà bụng bảo dạ:

- Quả nhiên Vũ Văn Hàn Đào đoán việc rất đúng, người thường không thể bì kịp, lão khiếu hóa thua rồi.

Ngoài miệng lão nói:

- Thẩm Mộc Phong! Các hạ không dám nhận lời khiêu chiến của lão khiếu hóa tất bị bạn hữu giang hồ xỉ tiếu.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bậc đại trượng phu mưu đồ bá nghiệp, khi nào chịu tranh hơi trong lúc nhất thời.

Hồng y hòa thượng cầm cây đồng bạt giơ lên lạnh lùng nói:

- Lão thí chủ hãy thắng bần đạo trước đi rồi sẽ cùng Thẩm đại trang chúa quyết chiến cũng chưa muộn.

Nhà sư nghiêng người đi xông lại. Tay trái vung ra một cái. Cây đồng bạt lấp loáng ánh kim quang vạch ngang một cái thần tốc phi thường.

Tôn Bất Tà giật mình kinh hãi vội lùi lại hai bước.

Hồng Y hòa thượng cười lạt xông lại, vung song bạt tấn công.

Tôn Bất Tà đánh ra hai chưởng ngăn chặn thế công của Hồng Y hòa thượng rồi lão lùi thêm hai bước, quát:

- Dừng tay! Hồng Y hòa thượng dừng song bạt lại cất giọng kiêu khích:

- Bần tăng nghe danh lão khiếu hóa đã lâu, không ngờ chỉ là hạng khiếp nhược.

Tôn Bất Tà tuy trong lòng tức giận vô cùng, nhưng lão cố nhẫn nại nói:

- Lão khiếu hóa muốn đối chọi với Thẩm Mộc Phong. Còn lão thì không đáng động thủ với lão khiếu hóa.

Hồng Y hòa thượng tức giận nói:

- Hãy đánh thắng bần tăng đi rồi hãy khoe khoang.

Tôn Bất Tà mình mang Phá sơn thần lôi, chỉ sợ bị cây đồng bạt của nhà sư đụng vào nổ tung thì Thẩm Mộc Phong chưa việc gì mà lão đã bị uổng mạng trước.

Trong lòng có điều úy kỵ, lão không ham chiến, trở gót đi vào hậu trường.

Hồng Y hòa thượng hất tay một cái, cây phi bạt bay ra hóa thành một vùng kim quang chụp

xuống đầu Tôn Bất Tà.

Vô Vi đạo trưởng rút trường kiếm vạch lên không một nhát. Kiếm quang vừa loé lên đã nghe tiếng kim thiết đụng nhau chong choảng. Cây phi bạt của Hồng Y hòa thượng liệng ra lập tức bị hất ngược trở về.

Hồng Y hòa thượng vươn tay ra nắm lấy cây phi bạt.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã thi triển xong một thủ thức kiến bao nhiêu người trong linh đường đều ngấm ngầm khen ngợi.

Hồng Y hòa thượng đón lấy phi bạt rồi hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng là Vô Vi đạo trưởng?

Vô Vi đạo trưởng chống kiếm ngồi xuống chậm rãi đáp:

- Chính bần đạo. Chẳng hiểu đại sư pháp danh là gì?

Hồng Y hòa thượng đáp:

- Bần tăng không có chỗ ở nhất định, cũng chẳng hiểu pháp danh là gì nữa.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện nay kiếm thuật phái Võ Đương nổi tiếng cao thâm, mà đạo trưởng là người thành tựu hơn hết. Bần tăng muốn lĩnh giáo mấy cao chiêu.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thuật phi bạt của đại sư rất giống với tuyệt kỹ “Hồi hoàn phi bạt” của phái Thiếu Lâm.

Hồng Y hòa thượng cười lạt ngắt lời:

- Ngoài phái Thiếu Lâm, trên thiên hạ còn có nhiều kỹ thuật tân kỳ. Mời đạo trưởng ra tay đi.

Vô Vi đạo trưởng thấy nhà sư áo đỏ không chịu thừa nhận là đệ tử phái Thiếu Lâm, lão vung tay giơ kiếm lên nói:

- Đại sư không chịu thông báo tên họ thì chúng ta chỉ có cách dùng võ công để phân thắng bại.

Lão cất bước tiến về phía trước.

Hồng Y hòa thượng động thủ uy thế không phải tầm thường. Vô Vi đạo trưởng biết là gặp tay kình địch, không dám khinh địch, liền ngấm ngầm đề tụ chân khí, hết sức chú ý đề phòng.

Hai bên còn cách nhau chừng ba bước thì dừng lại.

Hồng Y hòa thượng lúc sử song bạt, thái độ rất kỳ bí.

Vô Vi đạo trưởng đưa trường kiếm chênh chếch lên. Đó là một tư thức phòng thủ trong Thái cực tuệ kiếm.

Cả hai bên đều hiểu đối phương đã vận hết công lực, hễ phát chiêu là mãnh liệt như tan bia vỡ

đá.

Hai bên sắp động thủ đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu vang lên rồi tiếng người vọng tới:

- Xin hãy dừng tay! Vô Vi đạo trưởng giữ nguyên kiếm thức từ từ lùi lại năm bước.

Mọi người nhìn ra thấy một nhà sư mặc áo cà sa xám, lối ngoài sáu mươi tuổi.

Tay cầm giới đao từ từ tiến lại.

Nhà sư này là Chính Quang đại sư, một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Đại sư có điều chi chỉ giáo?

Chính Quang đại sư đáp:

- Bần tăng thấy nhà sư kia sử song bạt chính là tuyệt kỹ Hồi hoàn phi bạt của Thiếu Lâm Tự. Vì thế bần tăng muốn tương hội một phen.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đã vậy bần đạo xin nhường đại sư.

Chính Quang đại sư tay cầm giới đao để ngang trước ngực từ từ tiến lại.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào ẩn phía sau linh đường lẳng lặng điều tra tình thế để ngấm ngầm điều động nhân thủ. Lão nghe Vô Vi đạo trưởng nói nhà sư áo đỏ sử dụng song bạt giống như tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm liền phái Chính Quang hòa thượng ra đấu với Hồng Y hòa thượng.

Lúc này Tôn Bất Tà đã vào đến sau linh đường, đến trước Vũ Văn Hàn Đào móc lấy trái Phá sơn thần lôi ra nói:

- Quả nhiên Vũ Văn tiên sinh nhìn xa trông rộng. Lão khiếu hóa kính phục vô cùng. Từ nay trở đi lão khiếu hóa xin tuân lệnh tiên sinh.

Đoạn lão kính cẩn đưa trả trái Phá sơn thần lôi.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đón lấy khẽ nói:

- Cuộc chiến bữa nay chưa dùng đến vật này. Tiêu đại hiệp đã vào đây rồi.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Y ở đâu mà lão không ngó thấy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu tại hạ không nhầm thì lão già áo vàng đứng ngoài cửa linh đường chính là Tiêu đại hiệp hóa trang.

Tôn Bất Tà chú ý ngó ra quả thấy một lão già lối ngoài lục tuần, khoác áo hoàng bào, tay cầm gậy trúc đứng trước cửa linh đường.

Tôn Bất Tà vẫn không phục, khẽ hỏi:

- Tiên sinh căn cứ vào đâu mà đoán thế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Giản dị lắm. Tại hạ coi từ cây gậy trúc coi lên.

Tôn Bất Tà chú ý nhìn vẫn chẳng thấy cây gậy trúc có chi khác lạ, lão không hiểu tại sao Vũ Văn Hàn Đào lại đoán lão già đó là Tiêu Lĩnh Vụ Lão hỏi lại:

- Cây gậy trúc đó làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cây gậy đó mới nguyên. Hiển nhiên vừa mới chặt trong rừng trúc. Nếu là cây gậy thường dùng thì nó đã biến đổi mầu sắc. Tiêu đại hiệp là người cẩn mật mà chỗ này vẫn mắc sơ hở. Mong rằng Thẩm Mộc Phong không phát giác ra.

Tôn Bất Tà bụng bảo dạ:

- Sự vật giản dị như vậy mà lão khiếu hóa cũng không nhận ra. Quả nhiên Vũ Văn Hàn Đào tinh tế hơn ta nhiều.

Lão gật đầu nói:

- Thật đáng khâm phục! Thật đáng khâm phục! Bỗng lão chau mày hỏi:

- Không hiểu Thẩm Mộc Phong có nhận ra được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ nghĩ hắn chưa nhận ra thì phải.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Nếu vậy thì ra Thẩm Mộc Phong còn kém tài trí tiên sinh một bậc hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Không hẳn là như vậy.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Thế tại sao tiên sinh nhận ra mà Thẩm Mộc Phong lại không nhận ra được?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vì chúng ta đã biết trước trưa hôm nay Tiêu đại hiệp sẽ tới, còn Thẩm Mộc Phong không hiểu điều đó.

Tôn Bất Tà ngơ ngác một chút rồi đứng thộn mặt ra trong trường.

Nguyên lão tìm trăm phương ngàn kế để đưa ra vấn đề nan giải tưởng khiến Vũ Văn Hàn Đào

không trả lời được. Ngờ đâu Vũ Văn Hàn Đào giải đáp một cách rất hợp lý khiến lão tâm phục khẩu phục.

Nhắc lại Chính Quang đại sư đến trước Hồng y hòa thượng nói:

- Phái Thiếu Lâm trước nay chỉ ủng hộ chính nghĩa võ lâm. Các bậc tổ sư bản phái mấy đời máu đổ đầu rơi đã nhiều cũng chẳng tiếc thân...

Hồng Y hòa thượng cười lạt ngắt lời:

- Cái đó là việc riêng của phái Thiếu Lâm, có liên quan gì tới bần tăng?

Chính Quang đại sư nghiêm nghị nói:

- Nếu đại sư dám bỏ tấm mặt nạ ra thì bần tăng nhất định hô được pháp hiệu của đại sư.

Hồng Y hòa thượng đáp:

- Bần tăng có chân diện thế nào cái đó tưởng chừng đại sư bất tất phải quan tâm.

Chính Quang đại sư khẽ niệm Phật hiệu rồi nói:

- Nhưng bạt pháp của đại sư lại là một môn tuyệt kỹ của bản phái.

Hồng Y hòa thượng lạnh lùng nói:

- Chúng ta đều là đệ tử nhà Phật, không dùng thiền trượng thì sử giới đao hay phi bạt cũng vậy. Trượng pháp cùng bạt pháp trong thiên hạ cũng chẳng khác nhau mấy. Đại sư trỏ hươu bảo ngựa nói càn là tại hạ xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, không hiểu có dụng ý gì?

Chính Quang đại sư hỏi lại:

- Đại sư đã không phải là tăng lữ chùa Thiếu Lâm thì hà tất phải giải thích với bần tăng như vậy?

Hồng Y hòa thượng sững sờ một chút rồi tức giận đáp:

- Bất luận bần tăng xuất thân ở đâu cũng chẳng quan hệ gì. Đại sư hãy thắng được đôi phi bạt trong tay bần tăng rồi sẽ nói chuyện.

Lão chưa dứt lời đã vung song bạt đánh ra. Song bạt hóa thành hai luồng kim quang tấn công hai bên tả hữu Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư hô một tiếng, thanh giới đao phóng ra nhằm đâm vào trước ngực Hồng Y hòa thượng.

Mọi người quan chiến trong linh đường thấy thế đều sửng sốt tự hỏi:

- Phải chăng đây là cách đánh liều mạng để hai bên cùng chết? Chiêu đao của Chính Quang đại sư nhằm đánh vào nơi trọng yếu của đối phương, nhưng cặp đồng bạt của Hồng Y hòa thượng cũng đánh vào ngực Chính Quang đại sư.

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm:

- Phải chăng nhà sư này chuẩn bị để liều mạng với đối phương.

Lão đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên thấy Hồng Y hòa thượng thu bạt về lùi lại năm bước tránh chiêu đao của Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư nói:

- Cho dù đại sư không phải là đệ tử Thiếu Lâm thì cặp song bạt này cũng ở chùa Thiếu Lâm mà ra.

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm:

- Hay quá! Thế ra Chính Quang đại sư đã có chủ kiến. Lão thi triển chiêu đao đó chính là thủ pháp phá giải tuyệt diệu chiêu song bạt của Hồng Y hòa thượng.

Hồng Y hòa thượng không nói gì, lại sấn vào múa song bạt tấn công.

Chính Quang đại sư tay cầm giới đao phản kích.

Thế là hai cao thủ của Phật khai diễn một cuộc đấu ác liệt.

Coi bề ngoài thì có vẻ cặp song bạt uy hiếp thanh giới đao của Chính Quang đại sư nhưng thực ra Chính Quang đại sư coi bên ngoài hời hợt mà bên trong cương mãnh, thanh giới đao luôn luôn hóa giải hết các thế công của đối phương.

Cùng là những nhân vật giang hồ mà ít ai thấy rõ nội tình, nhưng Vô Vi đạo trưởng thấy rõ lắm. Chính Quang đại sư am hiểu sâu xa biến hóa của cặp bạt, chiêu nào của đại sư đưa ra cũng chiếm tiên cơ khiến cho song bạt không phát huy được uy lực.

Tình hình này dĩ nhiên không qua mắt được Thẩm Mộc Phong. Hắn chau mày quát:

- Dừng tay! Hồng Y hòa thượng hất song bạt lên, choang choang hai tiếng, gạt nhanh giới đao của đối phương ra rồi nhảy lùi lại.

Chính Quang đại sư lạnh lùng hỏi:

- Sao không đánh nữa?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Hai vị không phân thắng bại mà còn đánh nữa tất lâm vào tình trạng lưỡng bại câu thương.

Chính Quang đại sư ngắt lời:

- Thẩm đại trang chúa lầm rồi đó. Bần tăng đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì tại hạ nhìn chưa ra.

Chính Quang đại sư đảo mắt nhìn Hồng Y hòa thượng, thủng thẳng nói:

- Phái Thiếu Lâm chúng ta trước nay được bằng hữu giang hồ kính trọng vì bao giờ cũng hết lòng bảo vệ chính nghĩa võ lâm. Không ngờ...

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng ngắt lời:

- Lam thế huynh! Thế huynh ra đấu với vị cao tăng Thiếu Lâm đi.

Lam Ngọc Đường dạ một tiếng, rút kiếm đi thẳng tới trước Chính Quang đại sư, tự giới thiệu:

- Tại hạ là Lam Ngọc Đường, xin lãnh giáo tuyệt kỹ của đại sư.

Chính Quang đại sư ngó thấy gã nhỏ tuổi, không khỏi chau mày hỏi:

- Thí chủ muốn động thủ cùng bần tăng ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đúng thế! Đại sư hãy coi chừng.

Gã giơ tay lên phóng luôn hai kiếm. Mũi kiếm vọt ra hai bông hoa nhằm đâm vào hai huyệt đạo trước ngực Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư thấy thế kiếm thần tốc vô cùng, vội lùi lại hai bước, vung đao nghênh chiến.

Lam Ngọc Đường đoạt được tiên cơ liền tấn công rất gấp. Kiếm quang như hoa rắc đâm toàn vào yếu huyệt Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư tay cầm giới đao tuy đã hết sức phản kích hy vọng vãn hồi liệt thế, nhưng Lam Ngọc Đường thi triển toàn những kỳ chiêu khiến đại sư không thể phản kích được.

Hai bên chiến đấu kịch liệt, chỉ trong chớp mắt đã qua lại ngoài năm chục chiêu.

Kiếm chiêu của Lam Ngọc Đường như nước sông Trường Giang ào ào đổ xuống bức bách Chính Quang đại sư không còn năng lực trả đòn. Sau khi chống đỡ năm chục chiêu, lão đã kiệt sức, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Vũ Văn Hàn Đào ẩn phía sau linh đường nhìn rõ trận đấu, khẽ gọi Bách Lý Băng nói:

- Công lực Chính Quang đại sư không kém Lam Ngọc Đường, nhưng đại sư không chế ngự được phép Diệu nhãn sinh huy Nếu không gọi lão về thì chỉ trong vòng hai chục chiêu nữa lão tất phải bị thương.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Tiểu muội ra đấu được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp đứng một bên quan chiến. Tại hạ còn nhìn thấy nguy cơ của Chính Quang đại sư thì có lý nào Tiêu đại hiệp không nhận thấy. Y chưa chịu xuất thủ là có dụng tâm khác. Cô nương cũng đừng ra tay.

Bách Lý Băng nói:

- Tiêu đại ca chỉ định đối phó với một mình Thẩm Mộc Phong, khi nào y chịu động thủ một cách khinh xuất? Tiểu muội phải ra thay Chính Quang đại sư mới được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vô Vi đạo trưởng có thể đối địch với Lam Ngọc Đường. Tại hạ chắc đạo trưởng sẽ ra tay can thiệp.

Quả nhiên Vô Vi đạo trưởng bỗng lên tiếng:

- Đại sư hãy dừng tay! Chính Quang đại sư bị thế kiếm kỳ ảo của Lam Ngọc Đường bức bách phải lùi về phía sau, nghe tiếng hô của Vô Vi đạo trưởng toan thoát trận thì đột nhiên Lam Ngọc Đường cười lạt nói:

- Định chạy ư? Đâu có dễ dàng như thế?

Tiếng quát chưa dứt, gã đã đánh ra một kiếm gạt thanh giới đao của Chính Quang đại sư, tiếp theo đâm trúng một kiếm vào vai bên tả đại sự Máu tươi tuôn như suối.

Vô Vi đạo trưởng xông lại vung trường kiếm lên. Một đạo hàn quang chớp lên chụp lấy Lam Ngọc Đường.

Đây là chiêu “Tinh hà đảo quải” trong Thái cực tuệ kiếm, môn kiếm thuật tinh hoa của phái Võ Đương. Tiếp theo là những điểm hàn tinh rơi xuống lóa mắt.

Lam Ngọc Đường liền vung kiếm ra chiêu “Hải thị thần lâu” thành một bức màn kiếm quang che kín thân pháp.

Bỗng nghe những tiếng choang choảng vang lên. Hai thanh kiếm đụng nhau.

Hàn quang thu lại, nhìn rõ bóng người. Trường bào của Lam Ngọc Đường đã bị đánh rách hai chỗ.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Đường đường là chưởng môn nhân phái Võ Đương mà ngấm ngầm tập kích há chẳng khiến giang hồ cười cho ư?

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hỏi lại:

- Thẩm đại trang chúa chủ ý sai Lam Ngọc Đường dùng xa luân chiến, chẳng lẽ còn tự cho mình anh hùng lắm sao?

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng thần quang đảo nhìn bốn phía. Bỗng mục quang hắn nhìn ra cửa linh đường thấy lão già mặc hoàng bào, tay cầm trượng trúc.

Lão nhìn một lúc rồi quay lại hỏi Lam Ngọc Đường:

- Lam thế huynh! Thương thế ra sao?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Mới bị rách áo chứ chưa phạm đến da thịt. Tại hạ còn có thể tái chiến được.

Dứt lời gã tiến lên hai bước, cầm kiếm trỏ vào Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hỏi:

- Đạo trưởng có dám cùng Lam mỗ quyết một trận tử chiến không?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt hỏi lại:

- Các hạ thật tâm tử chiến cùng bần đạo thật ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đúng thế! Nếu đạo trưởng không dám quyết một trận sống còn với tại hạ thì xin rút lui đi, mời Khâu cô nương ra đây.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói:

- Chỗ dụng tâm của các hạ chỉ hy vọng được thấy mặt Khâu cô nương, nhưng đáng tiếc là Khâu cô nương lại không muốn gặp các hạ.

Chương 98 - SINH DẠ HOÀI NGHI KHÔNG HẠ THỦ

Lam Ngọc Đường tức giận hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt đáp:

- Vì Khâu cô nương đã dời khỏi chốn này.

Lam Ngọc Đường biến sắc hỏi lại:

- Khâu cô nương đã đi rồi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế. Chắc Khâu cô nương có việc khẩn yếu, mà là trọng yếu hơn ca?

việc ước hẹn với các hạ. Hoặc giả cô không muốn gặp các hạ nên đã dời khỏi đây.

Lam Ngọc Đường hỏi:

- Ngọc Tiêu Lang Quân đâu rồi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Y cũng đi rồi. Nếu y ở đây tất không để các hạ mấy phen chỉ đích danh Khâu cô nương đòi khiêu chiến.

Lam Ngọc Đường sửng sốt hỏi:

- Ngọc Tiêu Lang Quân cùng đi với Khâu cô nương hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó bần đạo cũng không rõ.

Lam Ngọc Đường quay lại nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

- Đại trang chúa! Khâu cô nương đã dời khỏi đây.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Lời nói của đàn bà dĩ nhiên không nhất mực. Lam thế huynh sao còn nghĩ tới vụ này hoài?

Lam Ngọc Đường trong lòng chán nản, hào khí tiêu tan. Nguyên gã không có ý quyết đấu với Vô Vi đạo trưởng. Gã nhìn lão một cái rồi lùi lại phía sau.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Lam thế huynh không muốn tỷ đấu với Vô Vi đạo trưởng nữa ư?

Lam Ngọc Đường đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi lại:

- Cuộc động thủ bữa nay chẳng phải là chuyện tỷ đấu tranh giành tiếng tăm thông thường trên chốn giang hồ. Tại hạ quyết đấu sinh tử với đạo trưởng làm chi?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Tại hạ cũng không có ý để Lam thế huynh quyết sống chết với Vô Vi đạo trưởng. Có điều Lam thế huynh đã tuyên bố mà đột nhiên đình thủ thì cũng nên kiếm cách hạ đài cho phải phép.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Tại hạ đã ước hẹn cùng Thẩm đại trang chúa là tại hạ sẽ dẫn dụ Tiêu Lĩnh Vu vào ổ mai phục. Còn đại trang chúa sẽ bắt sống Khâu Tiểu San giúp tại hạ. Nay Tiêu Lĩnh Vu đã bỏ mạng trong biển lửa. Khâu Tiểu San cũng tới đây điếu tế. Thế mà Thẩm đại trang chúa không y lời bắt nàng ngay hôm qua để nàng theo Ngọc Tiêu Lang Quân đi mất rồi. Tại hạ vì Thẩm đại trang chúa mà đành để anh hùng thiên hạ trách mắng. Tại hạ đã xuất xinh nhập tử, bán mạng sống vì đại trang chúa, mà đại trang chúa lại không giữ lời hứa.

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng ánh thần quang, lạnh lùng đáp:

- Hiện giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể Tiêu Lĩnh Vụ Y còn sống hay đã chết khó mà đoán trước được. Mặt khác Khâu Tiểu San vẫn còn sống ở nhân gian mà Lam thế huynh nói vậy không khỏi sớm quá.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói:

- Dường như đại trang chúa chẳng buồn quan tâm tới những điều đã hứa với Lam mỗ. Vậy tại hã dĩ nhiên bất tất phải liều mạng vì đại trang chúa nữa.

Thẩm Mộc Phong xua tay đáp:

- Lam thế huynh đã quyết liệt như vậy, Thẩm mỗ cũng không dám miễn cưỡng. Nếu Lam thế huynh còn dấn thân vào vũng nước đục này là tùy ý Lam thế huynh.

Lam Ngọc Đường hắng dặng một tiếng, không nói gì nữa, uể oải bước tới trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu, đứng nghiêm trang, miệng lầm rầm khấn khứa nhưng không hiểu gã nói gì.

Thẩm Mộc Phong trong lòng phẫn nộ vô cùng nhưng gắng gượng dằn lửa giận xuống không phát tác. Hắn đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Lam Ngọc Đường không muốn động thủ cùng đạo trưởng, chẳng hay tại ha.

muốn bồi tiếp mấy chiêu nên chăng?

Vô Vi đạo trưởng tuy biết võ công mình không địch nổi đối phương, nhưng cũng không thể cự tuyệt liền đáp:

- Thẩm đại trang chúa đã coi trọng bần đạo, dĩ nhiên phải nghinh tiếp.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm! Thẩm mỗ xin hai tay không đối định khí giới của đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng thở pháo một cái, tay cầm thanh trường kiếm đặt ngang trước ngực toan động thủ thì đột nhiên có tiếng quát lọt vào tai:

- Đạo trưởng khoan hãy động thủ.

Vô Vi đạo trưởng quay lại thấy Vũ Văn Hàn Đào từ phía sau linh đường thong thả bước ra.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Thẩm mỗ đã nghĩ tới tất các hạ Ở đây chủ trương mọi việc. Quả nhiên đúng như điều tiêu liệu của tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp:

- Thẩm đại trang chúa còn nhớ tới Vũ Văn Hàn Đào này chứng tỏ vẫn chưa quên mối thâm tình với tiểu đệ, khiến tiểu đệ rất lấy làm vinh hạnh.

Thẩm Mộc Phong cười khẩy nói:

- Coi cách bố trí nơi đây, tại hạ liền nghĩ ngay tới tiên sinh. Hừ hừ! Đáng lẽ Thẩm mỗ nên giết tiên sinh sớm đi mới phải...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Sự thực thì đại trang chúa đã định bụng hạ sát tại hạ từ lâu, nhưng chưa lựa chọn được thời cơ mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Bữa trước bên ngoài cung cấm Tiêu Lĩnh Vu đã cứu mạng cho tiên sinh.

Nhưng nay Tiêu Lĩnh Vu đã chết rồi thì e rằng trên thế gian này không còn ai giải cứu cho tiên sinh được nữa. Dù tiên sinh giảo quyệt đa đoan đến đâu bữa nay cũng khó lòng thoát chết.

Vũ Văn Hàn Đào cười khẩy đáp:

- Tại hạ hy vọng đại trang chúa sẽ được như nguyện.

Thẩm Mộc Phong xẳng giọng hỏi:

- Vũ Văn huynh! Phải chăng là tiên sinh cho rằng Thẩm mỗ không đủ tài năng hạ sát tiên sinh?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ tin rằng trước khi đại trang chúa tới đây nhất định đã chuẩn bị kỹ càng. Nhưng tại hạ cũng đã sắp đặt.

Thẩm Mộc Phong từ từ cất bước đi về phía Vũ Văn Hàn Đào, cất giọng thách thức:

- Để xem Vũ Văn tiên sinh chuẩn bị thế nào để đối phó với Thẩm mỗ?

Vũ Văn Hàn Đào không lùi lại mà còn tiến lên hai bước. Lão cười khanh khách nói:

- Tại hạ to đầu, nhưng vẫn chưa hiểu Thẩm đại trang chúa có hăng hái trong vu.

này không?

Thẩm Mộc Phong bản tính đa nghị Hắn biết Vũ Văn Hàn Đào không thể chịu nổi một đòn của hắn. Bây giờ hắn thấy Vũ Văn Hàn Đào không lùi lại tiến, chẳng hiểu vì lẽ gì. Hắn động lòng ngờ vực, đột nhiên dừng bước lại.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi:

- Thẩm đại trang chúa! Tại sao đại trang chúa không chịu ra tay?

Thẩm Mộc Phong mắt chiếu ra những tia hàn quang, ngó Vũ Văn Hàn Đào từ đầu tới chân rồi lạnh lùng đáp:

- Trước nay Vũ Văn huynh là kẻ tham sanh úy tử, không hiểu sao bữa nay lại có vẻ hăng hái đến vậy?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Con người biến đổi là sự thường. Trước kia tại hạ sợ chết thực, nhưng nay lại hào khí ngất trời, coi chết như về. Thực tình mà nói thì đại trang chúa chỉ đánh một đòn là đủ để tại hạ chấn đoạn tâm mạch mà chết. Nực cười đại trang chúa bản tính đa nghi lại không dám hạ thủ.

Vô Vi đạo trưởng biết Vũ Văn Hàn Đào dùng kế của Tôn Bất Tà, khiêu khích cho Thẩm Mộc Phong động thủ đánh vào trái Phá sơn thần lôi. Thần lôi nổ là cả hai bên cùng chết. Trong lòng Vô Vi đạo trưởng sinh lòng kính phục Vũ Văn Hàn Đào vô cùng.

Thẩm Mộc Phong quả là tay kiêu hùng, người thường không thể bì kịp. Hắn nhìn Vô Vi đạo trưởng cười lạt nói:

- Vũ Văn Hàn Đào! Lão là người ham sống sợ chết mà đột nhiên nẩy lòng khẳng khái thì nhất định có chuyện mưu đồ. Việc gì đã trái lẽ thường đều có nguyên nhân. Tại hạ suốt đời lúc nào cũng nghiêm thủ hai chữ cẩn thận. E rằng Vũ Văn huynh lại uổng một phen tâm cơ mà thôi.

Miệng nói, mắt hắn vẫn nhìn chằm chặp vào người Vũ Văn Hàn Đào, hy vọng tìm ra manh mối.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Thẩm đại trang chúa quả là con người thông minh. Nhưng dù đại trang chúa có tài hoa quán thế, cũng chẳng tài nào tìm ra được vì lẽ gì tại hạ lại bỗng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phu nhân có đem theo con Bạch tuyến không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hiện nó ở trong người tiện thiếp.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh đây cũng là tay chuyên dụng độc. Chẳng hiểu con Bạch tuyến của phu nhân có hại được hắn không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Phải chăng Thẩm đại trang chúa muốn tiện thiếp mang Bạch tuyến xà ra đối phó với y?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Đúng thế! Đột nhiên Vũ Văn Hàn Đào khẳng khái không sợ chết, tại hạ chắc bên trong có điều chi ngoắt ngoéo. Đừng nói hắn chẳng có hào khí như vậy mà cho dù có lòng khẳng khái như vậy cũng chẳng bao giờ cam tâm chịu chết về tay tại hạ.

Vì thế tại hạ tiêu liệu hắn có quỷ kế.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Quỷ kế gì vậy?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tại hạ đoán hắn muốn cùng tại hạ đồng ư quy tận.

Kim Hoa phu nhân đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào cười hỏi:

- Tiện thiếp không nhận ra được y có biện pháp gì để cùng chết với đại trang chúa?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vũ Văn Hàn Đào bụng dạ rất thâm hiểm, không thể suy đoán bằng cách thông thường. Ta nên tin là chuyện có thực, chứ đừng bảo là không. Không chừng hắn giấu hỏa dược trong người để chờ tại hạ đánh trúng là phát nổ để cùng chết cả hai bên...

Hắn cười ha hả rồi nói tiếp:

- Nhưng dù hắn dùng quỷ kế gì cũng chẳng thể phòng ngừa được con Bạch tuyến kim xà của phu nhân. vậy phu nhân hãy thả kim xà ra đối phó với hắn là không có gì đáng lo nữa.

Thẩm Mộc Phong tuy đối với Kim Hoa phu nhân rất nể nang, nhưng mụ nghe hắn nói thế cũng không dám trái lời. Mụ thò tay vào bọc móc ra một vật tựa như dóng trúc, lạnh lùng hô:

- Vũ Văn huynh! Chất độc của con Bạch tuyến xà này rất mãnh liệt, Vũ Văn huynh đã biết rồi vậy không cần nói thêm gì nữa.

Bây giờ Tôn Bất Tà đứng bên Vô Vi đạo trưởng mới hiểu Thẩm Mộc Phong quả là tay lợi hại phi thường. Lão nghĩ thầm:

- "Trên chốn giang hồ người ta chỉ biết Thẩm Mộc Phong là tay tàn độc mà không hay hắn còn là người rất cẩn thận, Thật khó mà đối phó được." Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp:

- Con Bạch tuyến của phu nhân ghê gớm thực, nhưng hay hơn hết là phu nhân không nên sử dụng một cách khinh xuất.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Thẩm đại trang chúa đã có lệnh, dĩ nhiên tiện thiếp phải tuân theo. Vũ Văn huynh phải coi chừng.

Mụ nói xong vung tay mặt ra. Một bóng trắng thấp thoáng bay về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Giữa lúc Kim Hoa phu nhân phóng Bạch tuyến xà ra, đột nhiên một luồng ám kình ào ạt xô tới. Tôn Bất Tà đã ra tay phóng chưởng ngăn chặn con Bạch tuyến.

Đồng thời thanh trường kiếm trong tay Vô Vi đạo trưởng đã phóng tới.

Con Bạch tuyến xà bị luồng ám kình đẩy tới phải chậm lại, thanh trường kiếm của Vô Vi đạo trưởng liền chém trúng.

Bỗng nghe một tiếng rít quái lạ vang lên. Con Bạch tuyến xà đột nhiên cuộn mình cuốn lấy thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm này tuy là một thần vật thượng cổ, sắc bén vô cùng, nhưng con Bạch tuyến quấn lấy thanh kiếm mà chẳng sợ gì.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười lạt nói:

- Hay quá! Trưởng lão Cái Bang và chưởng môn phái Võ Đương liên thủ đối phó với một người đàn bà. Các vị vẫn tự hào là nhân vật hiệp nghĩa mà không thấy hổ thẹn ư?

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói:

- Đây là tại hạ đối phó với độc vật...

Lão nhảy lại vung chưởng đánh ra hỏi:

- Thẩm đại trang chúa có dám động thủ với lão khiếu hóa này không?

Thẩm Mộc Phong vung tay trái đánh ra một chưởng cách không rồi nói:

- Lão khiếu hóa! Lão được bao nhiêu hơi sức mà định động thủ cùng tại hạ?

Bỗng thấy cát bụi tung bay, hai luồng chưởng phong đụng nhau.

Thẩm Mộc Phong đã đề phòng từ trước. Hắn phóng chưởng ra rồi liền tung mình nhảy lùi ra xa hơn hai trượng.

Tôn Bất Tà cảm thấy toàn thân chấn động, không khỏi giật mình nghĩ thầm:

- "Công lực của Thẩm Mộc Phong quả nhiên ghê gớm." Thẩm Mộc Phong yên trí Tôn Bất Tà đã ra mặt khiêu chiến với mình tất có âm mưu gì, không ngờ sau khi chịu đựng phát chưởng của mình vẫn chẳng thấy biến hóa nào khác.

Vô Vi đạo trưởng cho rằng Kim Hoa phu nhân được Tiêu Lĩnh Vu phái vào làm nội ứng ở Bách Hoa sơn trang nên không có ý giết chết con Bạch tuyến của mụ.

Lão liền rung tay một cái cho con rắn từ trên thanh kiếm rớt xuống.

Kim Hoa phu nhân bước lẹ tới lượm con rắn cất vào bọc.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt thản nhiên đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Y đưa mắt ngó chàng thiếu niên áo xanh tay không đứng đó.

Chàng thiếu niên từ lúc xuất hiện chưa nói nửa lời. Thái độ chấn tĩnh phi thường. Đối với những cuộc đấu bên mình tựa hồ chẳng hiểu biết chi hết.

Lúc này lão áo vàng vẫn đứng bên cửa, đột nhiên di động đứng chắn giữa cửa.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh tòa linh đường, chợt cảm thấy về khí thế bên mình có phần thua sút liền tính đường rút lui. Hắn khẽ cất tiếng hô:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi lão cất bước thoái lui.

Lúc này những người đến quan chiến mỗi lúc một đông. Họ thấy Thẩm Mộc Phong đi ra tiền tới tấp tránh sang một bên để nhường lối.

Chỉ có lão áo vàng đứng trấn trước cửa vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Vũ Văn Hàn Đào trầm giọng quát:

- Thẩm Mộc Phong! Thẩm Mộc Phong thấy Vũ Văn Hàn Đào kêu thẳng tên họ mình, chau mày ra chiều tức giận quát:

- Vũ Văn Hàn Đào! Xem chừng ngươi càng ngày càng lớn mật.

Vũ Văn Hàn Đào hững hờ đáp:

- Đại trang chúa! Hiện nay tại hạ không còn là tân khách của Bách Hoa sơn trang. Chúng ta ở tình thế nước lửa đối lập thì đừng nói tại hạ có gọi thẳng tên Thẩm Mộc Phong mà có hô hoán khó nghe hơn nữa cũng chẳng ngại gì.

Vũ Văn Hàn Đào cộng sự với Thẩm Mộc Phong lâu ngày, biết rõ vừa rồi hắn phẫn nộ đến cực điểm nhưng vẫn ráng dằn lửa giận, liền nói tiếp:

- Hiện nay Tiêu đại hiệp sống chết chưa rõ. Phóng tầm mắt ra nhìn thiên hạ thì những nhân vật có thể đơn đả độc đấu với Thẩm đại trang chúa quả là hiếm lắm...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Ngươi biết vậy là hay.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vì thế mà tại hạ chẳng thể không thi triển một chút thủ đoạn.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Được lắm! Các vị liên thủ với nhau mà ra tay đi.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Thẩm đại trang chúa vừa nói vẫn lấy cẩn thận làm đầu, nhưng tại hạ nhận thấy chuyến này trí kế của đại trang chúa có chỗ không ổn.

Thẩm Mộc Phong trầm giọng hỏi:

- Không ổn chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Theo ý nghĩ của đại trang chúa thì chỉ cần đưa bốn tay cao thủ là đủ làm cho bọn tại hạ phải khuất phục. Nhưng thực ra trong thiên hạ những người cừu địch với đại trang chúa đều đã quyết tâm liều mạng, không để đại trang chúa dùng võ lực hiếp đáp. Đây là một biến đổi trọng đại. Từ khi Tiêu đại hiệp bị đại trang chúa mưu hại, ai cũng phẫn khích, hào khí ngất trời. Hiện giờ xung quang tòa linh đường này tụ hội đến hơn ba trăm tay võ lâm đồng đạo. Trong đó có đến vài chục vị đáng kể là tay cao thủ...

Thẩm Mộc Phong nổi lên tràng cười cắt ngang câu nói của Vũ Văn Hàn Đào rồi hỏi:

- Phải chăng cá vị chuẩn bị bao vây để quần công tại hạ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vây đánh một người cũng là một cách Thẩm đại trang chúa thường dùng để đối phó với các cao thủ võ lâm. Các hạ còn ỷ vào độc vật để bức bách người ta phải bán mạng cho mình thì những người bên tại hạ có phải chiến đấu đến chết cũng không đáng tiếc.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Bầy chó tuy đông cũng không đủ vây hãm lão hổ. Bọn ta tuy nhân số có ít, nhưng phá vòng vây để thoát đi cũng chẳng khó gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hiện giờ Lam Ngọc Đường dường như cũng không để đại trang chúa uy hiếp nữa. Lão nói dối bắt sống Khâu Tiểu San làm mồi nhử khiến y liều mạng cho mình.

Gã đã nói huỵch toẹt chỗ dụng tâm của đại trang chúa, dĩ nhiên là không chịu nghe lời sai khiến của lão nữa.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nói bậy! Các ngươi cố ý giấu Khâu Tiểu San đi, sao lại bảo ta nói dối gạt người.

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Có thật Thẩm đại trang chúa hứa lời bắt Khâu Tiểu San để Lam Ngọc Đường lấy làm vợ không?

Thẩm Mộc Phong ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó...

Người áo xanh nhíu cặp lông mày nói:

- Thẩm đại trang chúa mà không quên thì dường như đã hứa lời đó rồi.

Thẩm Mộc Phong là tay xảo trá phi thường mà lúc này vẻ mặt cũng bẽn lẽn.

Hắn hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Mỹ nữ trên thế gian này có ức vạn, tại hạ không hiểu vì sao các hạ lại chi?

chung tình với Khâu Tiểu San.

Thiếu niên chau mày hỏi:

- Tại hạ chỉ hỏi Thẩm đại trang chúa có hứa lời với tại hạ như vậy không?

Thẩm Mộc Phong tuy dầy công phu hàm dưỡng nhưng bị gã áo xanh nói toạc ra âm mưu dùng trá thuật lừa người, không khỏi biến sắc. Cặp mắt lấp loáng hàn quang. Hắn lạnh lùng hỏi:

- Dù cho Thẩm mỗ có nói vậy thì cũng chẳng phải là lỗi lầm gì lớn. Khâu Tiểu San chỉ có một người mà các vị đều tranh giành nhau, đều yêu cầu tại hạ bắt sống y giúp thì tại hạ làm thế nào được?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Người quân tử không nên hứa lời một cách khinh xuất. Các hạ là địa vị đại trang chúa mà khinh ngôn bội tín như vậy há chẳng để người ta cười cho thúi óc?

Gã nói mấy câu này khiến cho Thẩm Mộc Phong sắc mặt biến đổi, nhưng hắn là người xảo quyệt đa trí liền đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ không hứa lời một cách khinh xuất. Trong lòng tại hạ đã nghĩ sẵn một biện pháp đối phó.

Thiếu niên hỏi:

- Xin đại trang chúa cho nghe lời cao luận được chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Giả tỷ lão phu bắt được Khâu Tiểu San, nhưng cô chỉ có một thì dù bậc đại trí tài năng đệ nhất thiên hạ cũng không thể biến thành hai được. Khi đó hai vị chỉ còn đường trông vào bản lãnh của mình để phân thắng bại. Ai thắng sẽ lấy được Khâu Tiểu San.

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói:

- Giải pháp của đại trang chúa tuy hay thực nhưng chưa trọn vẹn, tại hạ còn một cách nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Cách gì?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Ngay bây giờ tại hạ hãy giết chết Lam Ngọc Đường trước đi để khỏi phải giải quyết sau này.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Cách đó ư? Lão phu không tiện chủ trương thay các hạ.

Câu nói của hắn có ý tán đồng chỗ dụng tâm của thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Thẩm đại trang chúa không tiện chủ trương thì dĩ nhiên tại hạ đành tự mình tác chủ. Có điều tại hạ muốn hỏi Thẩm đại trang chúa một câu trước.

Thẩm Mộc Phong giục:

- Vậy các hạ thử nói cho nghe.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Sau khi tại hạ giết Lam Ngọc Đường rồi, không hiểu còn ai ra tranh đoạt Khâu Tiểu San với tại hạ nữa chăng?

Chương 99 - PHÓNG HÀN CHÂM GIẢI CỨU HÀN ĐÀO

Gã nói rồi cất bước tiến về phía Lam Ngọc Đường.

Lam Ngọc Đường vẫn đứng trước linh đường Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn xuất thần. Dường như gã vô cùng hối hận trong lòng nên câu chuyện giữa Thẩm Mộc Phong và thiếu niên áo xanh nói gì gã chẳng biết chi hết.

Lúc này những người quan chiến càng đông hơn. Họ thấy bọn đối phương tự tàn sát lẫn nhau trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng cũng có nhiều người lấy làm thích thú.

Vũ Văn Hàn Đào lùi lại ba bước để rộng đường cho thiếu niên áo xanh đi tới.

Lam Ngọc Đường vẫn đứng ngơ ngẩn trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu không biết tử thần đang tới.

Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng hô:

- Lam Ngọc Đường! Coi chừng đó! Thiếu niên áo xanh cười lạt nói:

- Các hạ cứ yên lòng. Tại hạ không ám toán hắn đâu.

Quả nhiên gã tới trước Lam Ngọc Đường còn cách ba thước thì dừng lại cất tiếng hỏi:

- Lam huynh đứng ngây người trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu phải chăng là có ý hối hận là đã dẫn dụ y vào đường mai phục?

Lam Ngọc Đường được Vũ Văn Hàn Đào cảnh giới, đã phòng bị rồi, nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích. Bây giờ gã nghe thiếu niên áo xanh cất tiếng hỏi mới từ từ quay đầu lại đáp:

- Đúng thế. Tại hạ dẫn dụ Tiêu Lĩnh Vu vào cạm bẫy, bây giờ vừa hổ thẹn, vừa hối hận.

Thiếu niên áo xanh cười khanh khách hỏi:

- Nhưng y là tình địch của huynh đài. Y mà không chết thì vĩnh viễn Khâu Tiểu San lọt vào tay huynh đài thế nào được?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đúng thế thực. Nhưng ông bạn cũng chẳng đạt được tâm nguyện đâu. Khâu Tiểu San là tiên nữ chốn thiên cung. Nếu nàng có kết bạn trần gian e rằng chỉ có một mình Tiêu Lĩnh Vu may mắn. Ông bạn cũng như tại hạ đều không ăn thua.

Thiếu niên áo xanh cười lạt hỏi:

- Nhưng nay Tiêu Lĩnh Vu chết rồi thì phải có một người dành được nàng chứ?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Nhưng người đó cũng không phải các hạ.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Chẳng lẽ là huynh đài chăng?

Lam Ngọc Đường lắc đầu nói:

- Cũng chẳng phải tại hạ.

Thiếu niên hỏi:

- Chẳng phải một người trong hai chúng ta thì còn ai vào đây?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Người nào ư? Hiện người đó không có trên thế gian này...

Thiếu niên áo xanh đột nhiên giơ tay lên hô:

- Coi chừng! Một điểm hàn qung vọt đến trước ngực Lam Ngọc Đường.

Thực ra gã chưa lên tiếng điểm hàn quang đã tới nơi rồi.

Lam Ngọc Đường giơ tay mặt lên rút trường kiếm ứng phó mau lẹ tuyệt luân, ánh hàn quang lấp loáng rồi nghe đánh "keng" một tiếng. Thanh trường kiếm đã đánh trúng điểm hàn quang của thiếu niên áo xanh rớt xuống.

Lam Ngọc Đường gạt ám khí rồi hạ thấp tay mặt tấn công thiếu niên áo xanh luôn hai chiêu.

ánh hàn quang lấp loáng biến thành hai bông kiếm hoa chia ra đâm vào hai đại huyệt trên người thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh chuyển động thân hình, chân vẫn đặt nguyên tại chỗ mà thân pháp linh diệu tránh khỏi hai chiêu kiếm của Lam Ngọc Đường.

Lam Ngọc Đường hú lên một tiếng vung kiếm tấn công. Bóng kiếm rợp trời từ bốn mặt tám phương đánh vào thiếu niên áo xanh.

Chỉ trong chớp mắt thiếu niên áo xanh đã bị làn kiếm ảnh bao vây.

Lam Ngọc Đường ra chiêu mỗi lúc một nhanh, sau chỉ thấy vùng kiếm quang rộng mãi ra, còn bóng người không nhìn rõ nữa.

Giữa lúc kịch đấu bỗng nghe tiếng rú thê thảm vang lên, rồi kiếm quang thu lại, bóng người hiện rõ.

Quần hùng chú ý nhìn thấy Lam Ngọc Đường lảo đảo người đi, buông kiếm té xuống.

Thiếu niên áo xanh ngó lại Lam Ngọc Đường một cái rồi từ từ đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong, cười nói:

- May mà tại hạ không đến nỗi nhục mạng.

Thẩm Mộc Phong chau mày đáp:

- Vụ này không phải chủ tâm của Thẩm mỗ.

Thiếu niên áo xanh nói:

- ít nhất Thẩm đại trang chúa cũng không phản đối về việc hắn bội phản Bách Hoa sơn trang.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng thế. Những kẻ phản bội Thẩm mỗ khó lòng trốn thoát.

Những người xung quanh quan chiến đều chưa nhìn rõ Lam Ngọc Đường bị thương trong trường hợp nào. Cả lúc thiếu niên áo xanh xoay mình bỏ đi vẫn chưa rõ Lam Ngọc Đường bị thương ở đâu.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu tại hạ bắt sống được Khâu Tiểu San, dĩ nhiên sẽ để Vu huynh lấy y làm vợ.

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tại hạ xin cảm tạ Thẩm đại trang chúa trước.

Gã chắp tay thi lễ rồi từ từ đưa tay mặt lên.

Thẩm Mộc Phong do dự một chút rồi hỏi:

- Thế này là nghĩa làm sao?

Thiếu niên áo xanh cười mát đáp:

- Tại hạ muốn cùng đại trang chúa đập tay thề nguyện, mong rằng lời hứa hẹn của đại trang chúa bữa nay không bao giờ biến cải.

Thẩm Mộc Phong cũng chìa tay ra nói:

- Suốt đời tại hạ chưa từng kích chưởng lập thệ. Bữa nay mới là lần đầu.

Thiếu niên áo xanh cười nói:

- Như vậy tỏ rõ đại trang chúa coi tại hạ khá trịnh trọng.

Rồi gã đập lẹ tay xuống bàn tay Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên biến sắc. Cặp mắt lấp loáng hàn quang nhìn chằm chặp vào thiếu niên áo xanh. Trên mi mắt ẩn hiện một làn sát khí.

Thiếu niên áo xanh lùi nhanh lại hai bước, cười hỏi:

- Phải chăng hôm kia đại trang chúa đã động thủ động cước vào mình tại hạ?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại:

- Động thủ cước gì đâu?

Vẻ mặt thiếu niên áo xanh đột nhiên đại biến. Vẻ tươi cười mất biến. Gã lạnh lùng đáp:

- Đại trang chúa điểm vào một huyệt đạo trong kỳ kinh bát mạch tại hạ.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tại hạ rất kính phục con người trí tuệ cao minh. Bữa nay trước mắt bao người mà các hạ hạ độc vào người Thẩm mỗ được. Trước nay Thẩm mỗ vẫn tự phụ là con người cẩn thận, không ngờ lúc này lại mắc bẫy các hạ. Thẩm mỗ lại càng bội phục.

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Thẩm đại trang chúa dạy quá lời. Thủ đoạn của đại trang chúa cũng khiến tại hạ phục sát đất.

Hai người đối thoại chọt bạn chọt thù khiến mọi người đương trường trọn mắt há miệng. Cả Vô Vi đạo trưởng lẫn Tôn Bất Tà đều chấn động tâm thần. Chỉ có Vũ Văn Hàn Đào là thản nhiên như không, tựa hồ những vụ kỳ dị như thế này lão đã trải qua rồi, chẳng có chi là lạ nữa.

Thẩm Mộc Phong khôi phục lại vẻ bình tĩnh rất mau lẹ, cười mát nói:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Vu huynh một điều.

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Đại trang chúa có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vừa rồi Vu huynh hạ độc vào người tại hạ, không hiểu là chất độc gì?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Giản dị lắm. Tại hạ chỉ ngầm giấu một mũi độc châm, mượn cơ hộ kích chưởng lập thệ để đâm trúng đại trang chúa mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Cái đó tại hạ biết rồi. Thẩm mỗ chỉ muốn hỏi Vu huynh chất độc ở mũi châm là gì và bao giờ sẽ phát tác?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Cái đó kêu bằng Thất độc châm. Nếu không đâm vào chỗ yếu hại thì sau bảy ngày chất độc mới công tâm mà chết. Nhưng trong bảy ngày mà được giải cứu thì yên ổn không sao cả.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vu huynh có thuốc giải không?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Có thì có đấy, nhưng tại hạ không đem theo bên mình.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vu huynh để ở đâu?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Giấu ở trong mình một con độc xà.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi:

- Thật thế ư?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp:

- Trước nay tại hạ chưa từng lừa dối ai.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nếu con rắn độc đó bị người ta giết chết thì sao?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tại hạ có dược phương, dĩ nhiên có thể chế thuốc giải khác được.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Phải mất bao lâu mới điều chế xong?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Trong vòng ba ngày.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu vậy thì Thẩm mỗ còn đủ thời gian để chờ Vu huynh chế thuốc giải.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Chỉ cần tại hạ làm sao sống được và Thẩm đại trang chúa giữ lời hứa là tư.

nhiên vô sự.

Gã dừng lại một chút rồi hỏi:

- Thẩm đại trang chúa đã dùng thủ pháp gì để động thủ vào mình tại hạ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng như lời Vu huynh vừa nói:

Tại hạ chỉ điểm vào một kỳ huyệt trong người Vu huynh.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Thủ pháp của đại trang chúa rất đặc dị. Tại hạ thử vận khí giải khai mất hai canh giờ mà không thành công.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đó là thủ pháp độc môn của Thẩm mỗ, dĩ nhiên Vu huynh không thể tự vận khí giải khai được.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Thẩm đại trang chúa điểm thương kỳ kinh tại hạ, trong vòng bao lâu mới phát tác?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đại khái trong vòng nửa tháng. Nếu tại hạ không giải trừ, thương thế phát tác, ứ huyết mà chết.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Thế thì không sao. Thẩm đại trang chúa độc thương phát tác trước tại hạ vài bữa. Tại hạ tự tin mình không thể chết được.

Thẩm Mộc Phong gật đầu cười đáp:

- Bắt đầu từ lúc này tại hạ sẽ chú ý bảo vệ cho Vu huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên hỏi xen vào:

- Hai vị đã bàn luận xong chưa?

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi lại:

- Vũ Văn huynh có điều chi chỉ giáo?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Lam Ngọc Đường sắt tắt hơi chết rồi. Chẳng lẽ các vị thấy người sắp chết mà không giải cứu?

Thẩm Mộc Phong nhìn thiếu niên áo xanh một cái rồi đáp:

- Thủ pháp của Vu huynh đây người thường e rằng khó lòng giải cứu được.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt nói:

- Lam Ngọc Đường dù đối nghịch với bọn tại hạ, nhưng bọn tại hạ chẳng muốn nhìn thấy người sắp chết mà bỏ mặc.

Thẩm Mộc Phong cười khẩy hỏi:

- Vũ Văn huynh biến thành con người từ thiện từ bao giờ?

Hắn nói tiếp:

- Nghe giọng lưỡi của các hạ thì dường như muốn giải cứu gã?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Liệu các hạ có khả năng cứu hắn được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hãy cứ làm cho hết sức mà không được là đành trông vào thiên mạng.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Vũ Văn huynh thu thi hài cho người cũng là một công đức lớn rồi.

Vũ Văn Hàn Đào không lý gì đến lời nói móc của Thẩm Mộc Phong, lão lớn tiếng hô:

- Hãy khiêng vị này xuống và toàn lực giải cứu cho y.

Hai đại hán áo đen từ sau linh đường bước ra khiêng Lam Ngọc Đường xuống.

Thiếu niên áo xanh nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tại hạ nghe nói ngày trước các hạ cũng chịu sự điều khiển của Bách Hoa sơn trang, có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế. Tình trạng lão phu cũng giống các hạ, nghĩa là bị Thẩm Mộc Phong dùng xảo ngôn lừa bịp.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Tại hạ còn nghe nói các hạ đọc cả vạn cuốn kỳ thư, biết hết mọi việc trong thiên hạ, tinh thông thuật toán, y lý, ngũ hành kỳ thuật, chẳng hiểu là chân hay giả?

Vũ Văn Hàn Đào thấy mục quang hắn lấp loáng không nhất định nên miệng lão đối đáp mà vẫn lưu tâm đề phòng. Lão chậm rãi đáp:

- Các hạ quá khen thôi.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng nói:

- Không phải tại hạ ca tụng mà muốn đo lường bụng dạ các hạ thế nào.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Các hạ muốn hỏi điều chi?

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Các hạ có nhìn thấy tại hạ đả thương Lam Ngọc Đường bằng thủ pháp gì không?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Tại hạ không hìn thấy nhưng cũng có thể đoán ra được.

Lão nói câu này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Cả Tôn Bất Tà cũng chau mày tự hỏi:

- Chẳng lẽ mục lực của lão lại sắc bén hơn cả lão khiếu hóa ư?

Nhưng rồi lão lại nghĩ rằng có thể Vũ Văn Hàn Đào đã chú ý từ trước, nhìn thấy Lam Ngọc Đường lúc bị thương rồi cố ý khoa trương như vậy khiến mọi người phải kinh ngạc.

Thiếu niên áo xanh cười lạt hỏi:

- Tại hạ thật khó mà tin được. Xin thỉnh giáo các hạ gã bị thương vì vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chẳng phải gã bị thương vì võ công mà bị thương vì ám khí.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Hai bên động thủ chẳng chết cũng trọng thương. Dù dùng ám khí hại người cũng chẳng có chi đáng kể.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nhưng các hạ dùng ám khí khác với người thường.

Thiếu niên áo xanh biến sắc hỏi:

- Khác ở chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cũng là loại ám khí bé nhỏ như độc châm nhưng ám khí của các hạ là vật sống.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Các hạ có biết là vật gì không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ biết không phải độc xà mà là một thứ độc vật bé nhỏ. Tại hạ không thể gọi tên nó ra được.

Thiếu niên áo xanh thủng thẳng nói:

- Các hạ nói thế là chỉ biết được phân nửa...

Đột nhiên gã giơ tay lên. Một làn hắc quang từ tay hắn xẹt ra.

Vũ Văn Hàn Đào đã phòng bị từ trước, lão lạng người đi một cái, đồng thời tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Nhưng hai người đứng gần nhau quá, Vũ Văn Hàn Đào đã đề phòng trước mà vẫn không né tránh kịp. Lão cảm thấy một vật dính vào tay áo.

Giữa lúc ấy có một thanh âm trong trẻo quát lên:

- Vũ Văn tiên sinh đừng nhúc nhích! ánh ngân quang lấp loáng vọt tới tay áo Vũ Văn Hàn Đào.

Vật kia run lên một cái rồi rớt xuống đất.

Lão chú ý nhìn thì ra là một con rết trăm chân. Nó đã bị một mũi ngân châm xuyên quạ Trăm cái chân của nó giẫy giụa mấy cái rồi chết ngay.

Thiếu niên áo xanh nhìn con rết một cái rồi nói:

- Thật là một mũi ngân châm kỳ độc.

Vũ Văn Hàn Đào không ngó cũng biết đó là thứ Băng phách ngân châm ở Bắc Hải cung. Dĩ nhiên là Bách Lý Băng đã phát châm cứu lão. Lão la thầm:

- Thật là hổ thẹn. Con Ngô công này dứt khoát là một vật kỳ độc vô song. Nó đã bám vào tay áo thì muốn hất đi không phải là chuyện dễ. Bữa nay nếu không có người viện trợ thì e rằng ta đã bị con rết độc này cắn phải rồi.

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi:

- Vị cô nương kia là ai? Nếu không được cô cứu thì đáng lẽ lão đã chết rồi.

Gã cất cao giọng hỏi:

- Ai đã phóng độc châm đánh chết con rết của tả Sao không hiện thân để cùng tương kiến?

Bách Lý Băng phóng Băng phách ngân châm cứu Vũ Văn Hàn Đào rồi, trong lòng rất đỗi băn khoăn, nghĩ thầm:

- "Nếu mũi ngân châm của ta bị Thẩm Mộc Phong phát giác là ta phóng thì nhất định hắn sẽ biết ta và đại ca chưa chết. Ta thì không sao, nhưng đại ca mà biết thì tất y nổi nóng thì thật là hỏng bét." Nàng mặc kệ thiếu niên áo xanh kia hô hoán cũng không xuất hiện.

Bách Lý Băng còn đang lo lắng bỗng nghe Thẩm Mộc Phong hô:

- Hàn độc ngân châm của Bắc Hải Cung...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Đúng rồi! Đó chính là Băng phách ngân châm ở Bắc Hải Cung. Thẩm đại trang chúa thật là người biết nhiều hiểu rộng.

Thẩm Mộc Phong biến sắc hỏi:

- Bách Lý Băng còn sống ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu cô ta còn sống thì thật may mắn cho bọn tại hạ biết chừng nào. Còn cô chết rồi thì Bắc Thiên Tôn Giả chỉ có một mình cô là ái nữ, dĩ nhiên sẽ tìm đến đại trang chúa để đòi nợ.

Lão nói mấy câu này thật là tuyệt diệu, không rõ hẳn Bách Lý Băng còn sống hay đã chết. Người nghe thiên về bên nào thì nghĩ về bên ấy.

Thẩm Mộc Phong là người tinh minh thâm hiểm. Nghe lão nói vậy cũng đầy vẻ nghi ngờ vội

hỏi:

- Các hạ nói thế thì ra Bắc Hải Cung đã có cao thủ tới đây rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp:

- Hai bên đang đối địch nhau, tại hạ tưởng cũng không nên cho Thẩm đại trang chúa biết.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Vừa rồi nghe rõ là thanh âm thiếu nữ. Nhất định người phát châm là Bách Lý Băng rồi.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát, thản nhiên đáp:

- Bách Lý Băng cô nương còn sống ở nhân gian thì dĩ nhiên Tiêu đại hiệp không thể chết được.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Những người ở Bắc Hải Cung biết sưe dụng Băng phách ngân châm quyết chẳng phải chỉ có một mình Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hàn độc băng phách châm là ám khí độc môn của Bắc Hải Băng Cung.

Người Bắc Hải cung biết sử môn này là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Hà tất phải giải thích với đại trang chúa?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Thế là đằng sau linh đường đã có cao thủ của Bắc Hải Băng Cung chứ quyết chẳng phải Bách Lý Băng hoàn hồn sống lại.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tùy ý đại trang chúa muốn nghĩ thế nào cũng được. Đại trang chúa cho rằng Bách Lý Băng còn sống cũng hay mà đã bị đại trang chúa đốt chết trong biển lửa rồi cũng được. Thẩm đại trang chúa muốn do thám tin tức từ miệng tại hạ thì chỉ uổng một phen tâm cơ mà thôi chứ chẳng ích gì.

Thẩm Mộc Phong tức giận nói:

- Các hạ quả là gian giảo.

Vũ Văn Hàn Đào thản nhiên đáp:

- Mạt cưa mướp đắng đôi bên một đường mà thôi. Đại trang chúa bất tất phải quá khen.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân khẽ hỏi:

- Phu nhân có tất cả mấy thứ độc vật?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ba thứ.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm! Hễ có người ngăn cản bọn ta là nhất tề động thủ.

Lão nhìn thiếu niên áo xanh nói tiếp:

- Vu huynh cũng vậy. Khi nghe tại hạ hô hoán thì Vu huynh có bao nhiêu thứ độc vật cũng liệng hết ra.

Thiếu niên áo xanh ngửng đầu nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Nghe nói phu nhân có thể sai khiến độc vật mà tại hạ chưa hiểu thủ pháp ra sao? Bữa nay tại hạ muốn được mở rộng tầm mắt được chăng?

Chương 100 - LÃO ÁO VÀNG BẠO LỘ HÀNH TUNG

Kim Hoa phu nhân đưa tay lên vuốt tóc cười nói:

- Dường như các hạ không biết đâu là bạn đâu là thù. Bất chấp gặp người nào cũng muốn khiêu chiến phải không?

Thiếu niên áo xanh cười mát đáp:

- Vì tại hạ cũng biết một chút về thủ pháp sử dụng độc vật mà chưa hiểu người Trung Nguyên với người Miêu Cương có chỗ nào khác nhau hay không.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Cái đó dễ dàng lắm. Rồi đây chúng ta sẽ tìm một nơi để tỷ thí độc vật thì sẽ phân biệt được ngay.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Tại hạ đã quật khởi trên giang hồ thì không muốn có một nhân vật nào sử dụng độc vật còn chỗ đứng trên chốn giang hồ nữa.

Quần hào trong linh đường nghe hai người nói chuyện mà đều chấn động tâm thần. Ai cũng nghĩ tới tình trạng thảm khốc về cuộc bách độc tương tàn, tuy muốn coi cho biết nhưng lại cảm thấy ghê sợ vô cùng.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Vu huynh! Vu huynh đã là khách quí của Thẩm mỗ. Hiện giờ chúng ta đang ở vào tình trạng sinh tử có nhau. Tại hạ hy vọng giữa chúng ta không nên tranh hơi làm gì.

Thiếu niên áo xanh mỉm cười nói:

- Xin đại trang chúa cứ yên tâm. Bọn tại hạ có phóng độc tỷ đấu cũng sẽ ấn định vào một ngày khác chứ không phải lúc này.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Việc về sau để khi nào tới lúc sẽ bàn. Khâu Tiểu San đã đi rồi, chúng ta cũng không nên lưu lại nơi này nữa.

Thiếu niên áo xanh đảo mắt nhìn quanh cười nói:

- Nhưng tại hạ lại cảm thấy đây là thời cơ thuận tiện để mặc cả với đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi:

- Các hạ nói thế là có dụng ý gì?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Giản dị lắm. Vì trong lòng tại hạ có mấy điều cần thuyết minh với đại trang chúa mà chưa có thời cơ đích đáng, nói ta cũng vô ích. Huống chi Thẩm đại trang chúa đã hiểu rõ đạo lý " Tiên hạ thủ vi cường" và đã điểm vào một kỳ kinh trong mình tại hạ. Vì tình thế bắt buộc nên tại hạ đành phải nhẫn khí khôn thanh. Bây giờ cường địch đang nhòm ngó, Thẩm đại trang chúa lại trúng phải độc châm của tại hạ, tình thế biến đổi rồi. Tuy cái đó chưa chắc đã có lợi gì cho tại hạ, nhưng ít ra cũng vào cục diện tương đương. Nếu tại hạ không nhân cơ hội này để nói hết tâm sư.

thì e rằng lỡ mất cơ hội rất tốt.

Thẩm Mộc Phong cố dằn lửa giận nói:

- Hay lắm! Các hạ có điều kiện gì xin cứ nói ra. Thẩm mỗ tự tin có lượng dung người.

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Điều thứ nhất:

Giữa tại hạ và Thẩm đại trang chúa tương giao với nhau ở địa vị ngang hàng, không phân trên dưới.

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp:

- Cái đó ư? Tại hạ chưa từng coi Vu huynh là kẻ thuộc hạ bao giờ.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Điều thứ hai:

Tại hạ giúp đại trang chúa đối phó với Tiêu Lĩnh Vu và anh hùng thiên hạ chẳng phải vì khâm phục tiếng tăm của đại trang chúa mà hoàn toàn vì Khâu Tiểu San. Hễ Khâu Tiểu San xuất hiện là Thẩm đại trang chúa phải đem toàn lực bắt sống nàng cho tại hạ.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ cần nói rõ là phải bắt sống Khâu Tiểu San, không để nàng bị tổn thương một chút nào. Vụ này có lẽ sẽ khiến cao thủ ở Bách Hoa sơn trang bị tử thương một số.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Cái đó dĩ nhiên rồi. Vu huynh giúp Thẩm mỗ, dĩ nhiên Thẩm mỗ phải bắt sống Khâu Tiểu San để đền đáp.

Một đời kiêu hùng như Thẩm Mộc Phong mà lâm vào tình thế bắt buộc, đành chịu khuất phục trước thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Tại hạ có nói còn một người có thể tranh giành Khâu Tiểu San với tại hạ, đại trang chúa có nhớ không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nhớ rồi. Nhưng không hiểu người đó là ai?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Là chính đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt một chút rồi cười ha hả hỏi:

- Lão phu từng này tuổi đầu, khi nào còn có lòng dạ như vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Người khác không thể nhìn ra, nhưng tại hạ thì không dễ lừa bịp đâu.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu hỏi:

- Làm sao các hạ mới chịu tin Thẩm mỗ?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tại hạ chỉ phanh phui điều bí mật trong lòng đại trang chúa để đại trang chúa biết là tại hạ đã chuẩn bị. Nếu đại trang chúa có ý niệm như vậy thì nên thủ tiêu sớm đi. Bằng không có thì càng hay.

Thẩm Mộc Phong hơi lộ vẻ giận dữ nói:

- Suốt đời tại hạ chưa từng để ai sắp đặt mình. Vu huynh không nên hành động một cách thái quá như vậy.

Thiếu niên áo xanh cười khanh khách đáp:

- Bây giờ chúng ta đi được rồi. Tại hạ xin mở đường.

Gã xoay mình rảo bước đi ra ngoài linh đường.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào một cái rồi hỏi:

- Tại hạ xin cáo biệt. Không hiểu ý Vũ Văn huynh ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào hững hờ đáp:

- Cái đó còn tùy vào vận khí các vị.

Thẩm Mộc Phong nhíu cặp lông mày, không nói gì nữa, đi theo thiếu niên áo xanh.

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn lão già mặc hoàng bào, tay cầm gậy trúc. Lão vẫn đứng nguyên không nhúc nhích trước cửa linh đường.

Thiếu niên áo xanh dùng độc vật làm ám khí, quần hào ngó thấy đều sinh lòng khiếp sợ, lạng người né tránh, chỉ một mình lão áo vàng vẫn đứng nguyên bất động.

Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân theo sau thiếu niên áo xanh ra đến trước cửa.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi:

- Lão trượng tuổi thọ bao nhiêu?

Lão áo vàng chống cây gậy trúc xuống đất, vẫn đứng nguyên bất động như tượng đá, cũng không thèm nhìn thiếu niên áo xanh cái nào.

Thiếu niên áo xanh không nhịn được, bật lên tiếng cười khẩy. Tay mặt gã thò vào trong tay áo, liệng một con rết màu tía vào mặt lão áo vàng.

Vũ Văn Hàn Đào tuy đã biết lão là Tiêu Lĩnh Vu hóa trang, nhưng nghĩ tới con rết kia tàn độc vô cùng, cũng không khỏi hồi hộp trong lòng.

Bỗng thấy lão áo vàng giơ tay lên chụp lấy con rết mà thiếu niên áo xanh liệng tới, xoay tay liệng về phía Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong tuy võ công cao cường nhưng cũng không dám thò tay ra bắt như lão áo vàng. Hắn phất tay áo một cái, kình phong xô ra đánh rớt con rết xuống đất.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Tại hạ thất kính mất rồi. Không ngờ các hạ cũng là một tay cao thủ về dụng độc.

Gã vươn tay mặt ra chụp lấy cổ tay cầm gậy trúc của lão già.

Chiêu thức này rất mau lẹ, nhưng lão già áo vàng vẫn trơ như gỗ. Lão chờ cho ngũ chỉ của thiếu niên áo xanh sắp chạm vào huyệt mạch mới đột nhiên hạ thấp cổ tay xuống nửa thước đẩy cây trượng trúc nhằm đánh vào huyệt Mạch môn thiếu niên áo xanh.

Cách ứng biến coi bộ hời hợt như vậy mà tinh diệu phi thường. Thiếu niên áo xanh không tránh kịp, bị cây trượng trúc đánh trúng vào cổ tay mặt.

Cây trượng trúc mang theo kình lực rất mạnh. Thiếu niên áo xanh trúng đòn rồi thấy cổ tay tê dại đau đớn khôn tả, vội nhảy lùi lại ba bước.

Lão áo vàng cũng không rượt theo, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Thiếu niên áo xanh lùi lại, đồng thời cánh tay mặt rũ xuống, hiển nhiên hắn bi.

thương khá nặng.

Thiếu niên áo xanh quay lại ngó Thẩm Mộc Phong một cái rồi đứng yên. Gã đang ngấm ngầm vận khí trị thương.

Thẩm Mộc Phong nét mặt lạnh lùng thoáng qua một tia kinh ngạc. Hắn từ từ bước tới nhìn lão già áo vạng, thủng thẳng hỏi:

- Qúi tính các hạ là chi?

Lão già áo vàng cặp mắt lấp loáng thần quang đưa qua nhìn vào mặt Thẩm Mộc Phong nhưng vẫn không nói gì.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Dường như các hạ ít qua lại trên chốn giang hồ thì phải?

Lão già đáp:

- Đúng thế.

Lão sợ nói nhiều sẽ tiết lộ hành tung nên chỉ đáp rất gọn.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười hỏi:

- Các hạ đã ít qua lại giang hồ, dĩ nhiên chẳng có ân oán gì với Thẩm mỗ.

Không hiểu vì sao các hạ lại cản đường tại hạ?

Lão áo vàng đáp:

- Nghe nói đại trang chúa thủ ác đã nhiều, bữa nay lão phu nhận thấy rất đúng.

Thanh hâm lão rất cổ quái. Mỗi tiếng sắc lạnh tựa hồ từ dây cung bắn ra.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi:

- Dường như các hạ có ý giữa đường thấy sự bất bằng mà can thiệp?

Lão già hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Các hạ có thể cho biết đại danh được chăng?

Lão già lắc đầu, lẳng lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong giơ tay mặt lên, đột nhiên đánh ra một chưởng.

Lão áo vàng cũng không né tránh, vung tả thủ lên đón chưởng.

Bỗng nghe “sầm” một tiếng rùng rợn, hai luồng chưởng phong đụng nhau phát nổ.

Thẩm Mộc Phong chuyển động thân hình, lão áo vàng cũng phải lùi lại hai bước.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Thân thủ của các hạ như vậy trách nào chẳng cuồng ngạo. Hãy tiếp Thẩm mỗ một chưởng nữa coi.

Dứt lời hắn lại giơ tay phóng chưởng đánh tới.

Thế chưởng đem theo một luồng ám kình rất ghê gớm. Chưởng thế chưa tới, cả tấm linh bích đã rung lên.

Lão áo vàng cũng chẳng chịu kém, vung chưởng đón tiếp.

Lần này lão đã chuẩn bị trước, chỉ lùi lại một bước.

Thẩm Mộc Phong chau mày, đánh ra chưởng thứ ba.

Lão áo vàng dường như đã biết chưởng lực của đối phương ghê gớm, không dám dùng tay trái đón tiếp nữa. Lão buông cây trượng trúc, vung tay mặt lên đón tiếp.

Thẩm Mộc Phong đánh ra ba chưởng, lão áo vàng cũng tiếp đủ ba chưởng khiến mọi người trong trường đều kinh hãi nghĩ thầm:

- "Không hiểu lão này là nhân vật thế nào mà thẳng thắng đón được ba chưởng của Thẩm Mộc Phong?" Thẩm Mộc Phong đánh ra ba chưởng rồi dừng lại, lạnh lùng nói:

- Các hạ tiếp được ba chưởng của Thẩm mỗ, đủ tỏ bản lãnh rất cao minh.

Lão già áo vàng ngắt lời:

- Có đi mà không có lại là phi lễ. Đại trang chúa hãy coi chừng.

Lão vung trượng trúc lên đánh liền ba trượng.

Thẩm Mộc Phong vừa đỡ vừa né mới tránh được hết ba chiêu. Cặp mắt lộ ra những tia thần quang, nhìn thẳng vào mặt lão già áo vàng hỏi dằn từng tiếng:

- Tiêu Lĩnh Vu! Vậy ra ngươi chưa chết ư?

Lão già áo vàng cười lạt, không thừa nhận cũng không phủ nhận, vung trượng trúc lên quét ngang một chiêu.

Thẩm Mộc Phong cũng né tránh, đẩy tay trái ra đỡ cây trượng trúc.

Cách đánh này chẳng những làm cho quần hào trong trường ngạc nhiên mà chính lão áo vàng cũng phải sửng sốt.

Bỗng nghe đánh "chát" một tiếng, cây trượng trúc đánh trúng vào cổ tay Thẩm Mộc Phong.

Biến cố bất ngờ xảy ra, cây trượng trúc của lão áo vàng đã bị gẫy mất một đốt.

Quần hùng quan chiến kinh hãi nghĩ thầm:

- "Võ công của Thẩm Mộc Phong đã luyện đến trình độ xương thịt rắn như sắt thép. Trượng trúc đánh vào tay chẳng những không làm lão tổn thương mà trái lại còn bị chấn động gẫy mất một khúc." Lão áo vàng tuyệt không lộ vẻ kinh hãi. Lão thu trượng về, nhằm trước ngực Thẩm Mộc Phong điểm tới. Lão sử cây trượng chẳng khác gì sử trường thương.

Thẩm Mộc Phong đẩy tay trái ra. "cách" một tiếng, cây trượng bị hất đi, người hắn sấn lại.

Quần hào nghe tiếng động như cây trượng trúc đập vào sắt thép, ai nấy đều cực kì kinh hãi.

Nên biết người nào luyện công mà đến trình độ khi trúng đòn bật lên tiếng dội như đánh vào sắt thép là một điều hiếm có.

Vũ Văn Hàn Đào nhận ra mối hoài nghi trong lòng quần hào nên lớn tiếng hô:

- Thẩm đại trang chúa thật cao minh. Cả hai cổ tay đại trang chúa đều đeo vòng thép.

Quần hào nghe nói đều tỉnh ngộ, không lấy gì làm kinh ngạc nữa.

Nguyên những người trên võ lâm không hay dùng binh khí thường đeo vòng sắt nơi cổ tay như đeo xuyến, có điều cái khâu sắt rộng hơn một chút mà thôi.

Cây trượng trúc trong tay lão già áo vàng đã bị Thẩm Mộc Phong hất sang một bên, không thu về kịp nữa. Dù có thu về thì địch nhân đã gần quá, không thể thi triển được nữa. Lão liền vung tay trái ra chiêu đón tiếp.

Thẩm Mộc Phong hừ một tiếng. Thân hình hắn đã tới gần, đột nhiên lạng ra lùi lại ba bước.

Mọi người chú ý nhìn ra thì thấy lão áo vàng đã bỏ cây trượng trúc, tay mặt cầm một thanh đoản kiếm sắc bén.

Thẩm Mộc Phong sắc mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nói:

- Quả nhiên là Tiêu Lĩnh Vu.

Lão già áo vàng chỉ cười lạt, không đáp lại. Cách ứng phó của lão khiến con người giảo hoạt đa mưu túc trí như Thẩm Mộc Phong cũng chẳng thể phân tích được. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu Lĩnh Vu là một nhân vật anh hùng, đi không đổi họ, đến chẳng đổi tên.

Các hạ không dám lên tiếng thừa nhận thì tất không phải là Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Lão già áo vàng tay mặt cầm kiếm, hai mắt hé mở. Thẩm Mộc Phong nói gì lão cũng làm như không nghe.

Thái độ này chẳng có chỗ nào đặc biệt, nhưng Thẩm Mộc Phong đã nhận thấy tình thế có điều khác lạ. Thái độ của lão áo vàng cùng tư thức thủ kiếm của lão khiến Thẩm Mộc Phong kinh hãi trầm giọng hô:

- Chúng ta đi thôi.

Tiếng hô chưa dứt, thân ảnh lão đã cất lên. Tay phải đẩy mạnh một cái, nóc nhà thủng ra một mảng. Hắn xuyên qua lỗ hổng vọt lên như một cánh chim khổng lồ.

Kim Hoa phu nhân cũng nhảy lên theo xuyên qua nóc nhà ra ngoài.

Thiếu niên áo xanh đang vận khí điều tức, không ngờ Thẩm Mộc Phong phá nóc nhà chuồn đi, gã không thể ngồi trị thương được nữa, vộ vàng đề khí tung mình nhảy lên.

Bỗng nghe lão áo vàng quát lớn:

- Ngươi hãy ở lại đây! Tiếng quát chưa dứt, áo vàng phấp phới, thân pháp lão đã vọt lên.

Hai bóng người đồng thời vọt lên nóc nhà, nhưng thân pháp lão áo vàng nhanh hơn tranh tiên một bước, vung chưởng đánh xuống.

Binh một tiếng, hai người đã đấu một chưởng trên không.

Lão áo vàng ở trên đánh xuống khiến cho thiếu niên áo xanh không tự chu?

được, té huỵch xuống đất làm cát bụi tung bay mờ mịt.

Lão áo vàng sử thân pháp Bát bộ đăng không bay chênh chếch ra xa hơn trượng rồi mới hạ thân xuống đất.

Vũ Văn Hàn Đào chạy lẹ tới xuất thủ điểm lẹ vào huyệt đạo thiếu niên áo xanh.

Lúc này bốn người đi theo Thẩm Mộc Phong, trừ Kim Hoa phu nhân ra, Lam Ngọc Đường bị trọng thương chưa rõ sống chết thế nào, thiếu niên áo xanh bi.

thương về tay lão già áo vàng, lại bị Vũ Văn Hàn Đào điểm huyệt nằm lăn ra đó, chỉ còn lại một mình nhà sư áo hồng, tay cầm đồng bạt.

Vô Vi đạo trưởng rút kiếm ra khỏi vỏ, chặn trước mặt nhà sư áo hồng hỏi:

- Đại sư bó tay chịu trói hay còn muốn liều mạng?

Nhà sư áo hồng chuyển động cặp mắt thấy Chính Quang đại sư tay cầm giới đao đứng một bên biết là muốn phá vòng vây tẩu thoát cũng chẳng được nào liền xoay chuyển phi bạt tự cứa vào cổ, đầu đứt máu tuôn, thi thể té xuống.

Vô Vi đạo trưởng thấy lão vung phi bạt lên tưởng là để chiến đấu, không ngờ lại là tự tử nên không kịp ngăn cản.

Chính Quang đại sư buông thanh giới đao xuống, đón lấy thủ cấp mở mặt nạ ra coi. Bỗng lão buồn rầu thở dài nói:

- Quả y là sư huynh sư đệ của bần tăng.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Trong bản môn cũng có kẻ phản nghịch, tật là đáng buồn. Người chết rồi không thể sống lại. Đại sư mai táng thi thể cho y là hết nghĩa đồng môn.

Chính Quang đại sư niệm Phật hiệu rồi ôm thi thể nhà sư áo đỏ xoay mình đi ra ngoài.

Lão già áo vàng nhìn theo Chính Quang đại sư rồi cất bước đi vào phía sau linh đường.

Bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng tuy đã đoán lão chính là Tiêu Lĩnh Vu cải trang nhưng cũng chưa rõ đích xác, đâm ra luống cuống không biết đối phó bằng cách nào.

Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào rảo bước tiến lên trước lão áo vàng nói:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Lão áo vàng đáp:

- Cảm phiền Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào dẫn lão áo vàng vào một căn tĩnh thất rồi chắp tay hô:

- Tiêu đại hiệp! Lão áo vàng mỉm cười tháo mặt nạ khôi phục chân diện. Đúng là Tiêu Lĩnh Vu đã thoát nạn hỏa kiếp.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên, bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng, Bách Lý Băng theo

nhau đi vào.

Tôn Bất Tà đưa tay nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh đệ! Quả là Tiêu huynh đệ đây rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đáp:

- Lão ca vẫn mạnh giỏi a?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp:

- Huynh đệ còn không việc gì thì lão ca làm sao mà không mạnh giỏi?

Mấy câu hời hợt chẳng có chi kỳ lạ nhưng chứa đầy tình thâm nghĩa trọng, đầy dạ quan hoài.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đa tạ lão ca ca.

Vô Vi đạo trưởng nói theo:

- Tiêu đại hiệp uỷ thác cho Đặng nhị hiệp và tệ sư đệ giao cho bần đạo hai cuốn sách, bần đạo đã thu cất rồi. Bây giờ có thể hoàn lại cho Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng đã coi qua chưa?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo mới coi tên sách chứ chưa đọc nội dung.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu cười hỏi:

- Sao đạo trưởng không coi xem?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo đã già nuạ Cái đó nên để dành cho người tuổi trẻ. Huống chi địch nhân đang nhòm ngó, mình ở vào tình trạng hiểm nghèo. Bần đạo không rảnh để đọc.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại trưởng bụng dạ rộng rãi, dụng tâm sâu xạ Vãn bối kính phục vô cùng.

Bách Lý Băng tiến lên nói:

- Đại ca! Tiểu muội lầm lỗi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Băng Nhi có điều chi lầm lỗi?

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca đã dặn tiểu muội là không được tiết lộ vụ thoát hiểm. Thế mà tiểu muội lại nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không sao đâu. Ta cũng biết chỗ khổ tâm của Băng Nhị Thực ra Băng Nhi không nói cũng chẳng thể giấu được Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

T- iêu đại hiệp quá khen rồi.

Tôn Bất Tà xen vào:

- Vụ này không thể trách Bách Lý Băng cô nương. Đó là lão khiếu hóa bức bách cô phải nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ có trách y đâu.

Tôn Bất Tà cười nói:

- Lão khiếu hóa biết rồi. Thế nào huynh đệ cũng phải nể mặt lão ca ca.

Bách Lý Băng buông tiếng thở dài hỏi:

- Đại ca ở trong linh đường đã nghe hết cả rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nghe chuyện gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Khâu tỷ tỷ đã ra đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hơi sửng sốt hỏi:

- Đi rồi ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Khâu tỷ tỷ nói chuyện rất lâu. Tiểu muội kiên trì giữ tỷ tỷ lại nhưng y lưu thư rồi không từ biệt đã lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu cười buồn đáp:

- Cái đó không hề gì. Khâu tỷ tỷ trước nay tự do tự tại, chúng ta lưu y thế nào được.

Vũ Văn Hàn Đào chuyển động cặp mắt nói:

- Tôn huynh! Đạo trưởng! Bách Lý cô nương! Tại hạ có điều yêu cầu.

Mọi người hỏi ngay:

- Vũ Văn tiên sinh có điều chi chỉ bảo?

Chương 101 - TIÊU LĨNH VU DÒ HỎI ĐỊCH TÌNH

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Tại hạ có việc khẩn yếu muốn bàn riêng với Tiêu đại hiệp. Không hiểu ý ba vị ra sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Về võ công, lão khiếu hóa phải chịu phục Tiêu huynh đệ. Về mưu trí, lão khiếu hóa kính trọng Vũ Văn tiên sinh. Xin tiên sinh cứ túy tiện.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêng mình nói:

- Tiêu đại hiệp! Mời đại hiệp qua bên này.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước theo sau Vũ Văn Hàn Đào đi vào một gian tĩnh thất khác. Chàng hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đai hiệp hãy thổ chỗ huyết ứ ở trong ngựa ra! Nếu còn cố nín sẽ làm ngưng trệ chân khí.

Cặp mắt của Tiêu Lĩnh Vu chiếu ra những tia thần quang nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào một lúc rồi đột nhiên nhắm lại. Chàng há miệng thổ ra một búng máu tươi, thở dài nói:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh quả nhiên lợi hại đã nhìn ra tại hạ bị nội thương.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thương thế của đại hiệp chẳng lấy gì làm trầm trọng, búng máu này phần lớn là do Khâu Tiểu San cô nương...

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Sao Vũ Văn huynh lại khẳng định như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp đã coi Vũ Văn Hàn Đào này bằng cặp mắt xanh thì chúng ta đã là tri kỷ rồi. Dĩ nhiên tại hạ phải đem hết khả năng để đền ơn tri ngộ.

Câu chuyện giữa Khâu cô nương và Tiêu đại hiệp tuy là tư sự, nhưng tại hạ cũng chẳng thể không dúng miệng vào.

Tiêu Lĩnh Vu bị lão nói huych toẹt điều bí mật trong lòng mình, đành buông tiếng thở dài hỏi:

- Vũ Văn huynh có điều chi chỉ giáo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bọn Lam Ngọc Đường, Ngọc Tiêu Lang Quân đều đáng liệt vào hàng những nhân vật hạng nhất mà không có mỹ nữ bầu bạn. Trong vụ này cần phải nghiên cứu nguyên nhân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Ta không thể đơn phương thống trách bọn Lam Ngọc Đường và Ngọc Tiêu Lang Quân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Khâu cô nương ngôn hạnh đoan chính, trước nay không làm điều gì khinh xuất, Ngọc Tiêu Lang Quân có một đoạn thời gian ở cùng với nàng rồi đâm ra mê mẩn tâm thần. Cái đó còn có chổ đáng nói. Đến như Lam Ngọc Đường và Vu công tử ở Ngũ Độc môn thì tuyệt không có sự vãng lai nào với Khâu tỷ tỷ. Bọn họ tự rước lấy mối đa tình, chẳng lẻ cũng trách cứ đến Khâu tỷ tỷ ư?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm hỏi lại:

- Tiêu đại hiệp có nhận ra chổ bất đồng giữa Khâu cô nương và những người khác chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không có cảm giác gì về điểm này.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đại hiệp cứ nghĩ kỹ lại coi có phải sau mỗi lần gặp cô là ấn tượng lại sâu hơn một trùng không? ấn tượng đó càng ngày càng sâu như khắc vào trong khảm, như bóng theo hình, mài không sạch, đuổi không đi.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói:

- Về phần tại hạ thì những năm trước kia không thấy có cảm giác này.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Ngày ấy đại hiệp còn nhỏ tuổi chưa hiểu phong tình. Dù Khâu Tiểu San cô nương là người nghiêng nước nghiêng thành đại hiệp cũng không cảm giác được.

Người hậu hội trùng phùng, đại hiệp đã lớn tuổi dĩ nhiên cảm giác khác trước.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp:

- Có lẽ Vũ Văn huynh nói đúng, nhưng tiểu đệ cho là tà ma ở trong lòng mà ra, chẳng thể trách ai được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ có biết qua thuật coi tướng. Khâu Tiểu San có chổ đặc biệt kêu bằng nội mị Cả trăm ngàn năm khó kiếm một người kỳ tướng như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt đáp:

- Cái đó không phải là lỗi ở Khâu tỷ tỷ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Khâu cô nương dĩ nhiên chẳng có lỗi gì. Cả Lam Ngọc Đường, Ngọc Tiêu Lang Quân cũng không có lỗi. Lỗi là ở Trời cấu tạo nên một một nhân vật kỳ tướng như vậy. Cô đi đến đâu là khiến người ta nổi lòng hươu dạ vượn, không thể đè nén được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cổ nhân đã có câu:

“Hồng nhan họa thủy” chắc là thế đó?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp:

- Có thể nói như vậy. Nhưng khó mà phô diễn hết chổ ảo diệu bên trong. Lời Vu công tử thực đã không lầm. Chính Thẩm Mộc Phong cũng bị mỵ lực của Khâu Tiểu San làm cho mê hoặc.

Tiêu Lĩnh Vu ra chiều kích động. Mặt chàng lúc trắng bợt, lúc đỏ hồng. Hiển nhiên trong nội tâm đang có những luồng tư tương xung đột mãnh liệt.

Hồi lâu chàng thở dài nói:

- Vũ Văn tiên sinh! Nếu tình hình đúng như vậy thì chúng ta xử trí với Khâu ty?

tỷ bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Để cô ít gặp người thành một thế giới riêng biệt. Tuổi hoa như nước chảy, thanh xuân vun vút qua mau, nhất đáng hồng nhan trở về già thì mỵ lực thiên phú kia cũng theo ngày tháng mà phai lạt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu để nàng ở một nơi hiu quạnh thì có khác gì đem giam nàng lại?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Còn có một biện pháp nữa là làm cho cô một chiếc mặt nạ để che dấu mị lực thiên nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Biện pháp này có thể được đó.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chúng ta đàm đạo một lúc, đại khái khí huyết của Tiêu đại hiệp đã bình tĩnh trở lại. Bây giờ đại hiệp hãy ngồi điều dưỡng một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết cần tọa tức để điều hòa chân khí để thân thể khỏi bi.

nội thương. Chàng liền đáp:

- Đa tạ Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Còn mấy việc nữa, nhưng chờ đại hiệp tọa tức xong sẽ bàn cũng chưa muộn.

Tại hạ xin ra trước.

Lão nói rồi từ từ cất bước dời khỏi gian phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Vũ Văn Hàn Đào mất hút rồi mới ngồi xếp bằng vận khí điều dưỡng.

Khi chàng tỉnh lại mở mắt ra thì thấy Bách Lý Băng mỉm cười ngồi bên cạnh.

Lúc này cô đã thay mặc nữ trang. Cặp lông mày cong vút, đôi môi đỏ thắm.

Lâu ngày mặc nam trang, bây giờ trở lại bản tướng, dường như càng tăng thêm vẻ đẹp.

Cô máy môi cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Đại ca đã mạnh chưa?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Khá lắm rồi.

Bách Lý Băng nói:

- Vũ Văn tiên sinh bảo lúc đại ca đối chưởng với Thẩm Mộc Phong đã bị nội thương. Mọi người rất đổi lo âu.

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười nói:

- Không sao đâu. Một chút thương nhẹ chẳng có gì đáng kể.

Bách Lý Băng thò tay vào bọc rút một phong thơ ra nói:

- Lúc Khâu tỷ tỷ ra đi có lưu lại hai phong thợ Một phong cho tiểu muội, còn một phong cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy thơ coi thấy ngoài đề.

“ Nhờ Băng muội chuyển cho Tiêu Lĩnh Vu” Nét chữ xinh đẹp. Đúng là thủ bút của Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu mở thơ ra coi. Trong thơ viết:

“Thơ gởi cho Tiêu Lĩnh Vu huynh đệ.

Vân di để di mệnh đem việc chung thân của tỷ tỷ hứa gả cho huynh đệ làm vợ.

Huynh đệ hóa trang ẩn trong linh đường, chắc đã nghe những lời phế phủ của tỷ tỷ khấn trước

linh vị.

Tuy tỷ tỷ không nói cho huynh đệ hay, nhưng trong nội tâm đã thừa nhận huynh đệ làm trượng phu rồi. Nếu huynh đệ chết đi thì kẻ làm vợ có bổn phận phải trả thù chồng. Tỷ tỷ được Băng muội cho hay là huynh đệ còn sống thì tình thế đột ngột biến cải. Mối thù của Vân di chưa trả, khi nào tỷ tỷ nào dám ngồi yên mà sống trộm. Hiện giờ tỷ tỷ đã tìm ra hung thủ sát hại Vân di, chỉ còn kiếm bằng chứng xác thực mà thôi. Chuyến này đi báo thù sống chết chưa hay Vạn nhất ngày sau không còn cơ duyên tái hội thì mối tơ duyên dang dở khiến cho tỷ tỷ không khỏi hổ thẹn với phu quân.

Băng muội thật trong sạch như tên y Tỷ tỷ hy vọng huynh đệ chiếu cố cho y.

Huống chi y đối với huynh đệ tình thâm nghĩa trọng, chính tỷ tỷ cũng không bì kịp.

Nếu huynh đệ còn chịu nghe lời tỷ tỷ thì chỉ có một điều đối đãi với Băng muội cho thật hết lòng. Y xứng đáng là người bạn chung thân của huynh đệ.

Bút nặng ngàn cân, lòng nóng như lửa. Mong huynh đệ thể tác mối khổ tâm cho tỷ tỷ." Cuối thơ thủ danh Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu đọc xong thơ mà không hiểu trong lòng mình có ý vị gì, yêu hay hận?

Bách Lý Băng cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Đại ca! Khâu tỷ tỷ nói gì trong thơ?

Tiêu Lĩnh Vu thở phào đáp:

- Y bảo ta phải tử tế với Băng nhi.

Bách Lý Băng sửng sốt một chút rồi sa lệ.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay nắm lấy cổ tay Bách Lý Băng hỏi:

- Băng chi! Sao Băng nhi lại khóc?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội cũng không biết nữa, chẳng hiểu vì hối hận hay vì sung sướng.

Thực ra Khâu tỷ tỷ mới xứng đôi với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Băng nhi! Lam Ngọc Đường chẳng đã bảo:

"Khâu tỷ tỷ là tiên nữ ở trên trời, người phàm tục không một ai xứng đáng với y" Bách Lý Băng buồn rầu cúi xuống đáp:

- Đại ca chưa hiểu tâm trạng của Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Về chuyện gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Khâu tỷ tỷ rất yêu mến đại ca, nhưng tỷ tỷ không giống tiểu muội ở chỗ việc gì tiểu muội cũng để lộ ra ngoài mặt.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Khâu tỷ tỷ đã nói chuyện gì với Băng nhi?

Bách Lý Băng đáp:

- Nhiều chuyện lắm, nhưng toàn việc của hai người tức là đại ca cùng tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Khâu tỷ tỷ bảo tiểu huynh thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Y dặn tiểu muội khuyên đại ca giữ gìn thân thể, không nên nghĩ nhiều đến y...

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Cái đó ta đã biết rồi. Trong thư lưu Khâu tỷ tỷ cũng đã nói rất rõ ràng.

Bách Lý Băng nói:

- Tuy Khâu tỷ tỷ nói vậy, nhưng chúng ta chẳng thể điềm nhiên tọa thị, mà phải giúp y để báo thù.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Hiện giờ chúng ta đang lâm vào tình trạng rất khẩn yếu, e rằng không thể giúp y được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Chẳng lẻ đại ca không hỏi gì đến việc báo thù của Khâu tỷ tỷ ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát:

- Những dã tâm của Thẩm Mộc Phong đã bộc lộ. Vũ Văn tiên sinh mượn cái chết của ta báo cáo thiên hạ. Bao nhiêu anh hùng hảo hán đến hội họp ở đây. Có thể một trường quyết chiến sắp sửa khai diễn thì tiểu huynh bỏ đi thế nào được?

Bách Lý Băng nói:

- Hỡi ơi! Đại ca nói phải đó. Tình thế ở đây cũng rất quan trọng mà đại ca là nhân vật trọng yếu đứng đầu, dĩ nhiên không thể đi đâu được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Băng nhi ra mời Vũ Văn tiên sinh, Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng đến đây. Tiểu huynh muốn thương nghị với các vị chút việc. Thẩm Mộc Phong vừa bị thất bại, chúng ta cần phải hành

động gấp để đoạt tiên cơ.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt lên thở phào một cái từ từ ngồi xuống ghế gỗ.

Chàng phải nhẫn nại lắm mới trấn tĩnh tâm thần lại được.

Lát sau Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng và Vũ Văn Hàn Đào kéo vào, Bách Lý Băng đi sau cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình nói:

- Mời các vị ngồi chơi.

Mấy người an tọa rồi Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi:

- Tiêu đại hiệp triệu bọn tại hạ đến đây có điều chi dạy bảo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không dám! Tại hạ nghĩ ra một việc muốn thương lượng với các vị.

Tôn Bất Tà thúc giục:

- Huynh đệ có việc gì sao không nói trắng ra, cứ úp mở hoài. Khiến cho người ta phải nóng ruột.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Về việc liên quan đến Thẩm Mộc Phong, tiểu đệ tưởng chúng ta nên tiên phát chế nhân.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Mình nằm trong thế chủ đạo là thượng sách, nhưng chưa hiểu Tiêu đại hiệp đã có kế hoạch gì chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Theo ý của tiểu đệ thì càng lẹ càng hay Sau khi chúng ta thương nghị rồi liền lập tức tụ hội những tay cao thủ đến phá sào huyệt của Thẩm Mộc Phong khiến hắn trở tay không kịp.

Chàng đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Tiểu đệ có ý niệm như vậy, còn về kế hoạch tỷ mỷ là trông vào Vũ Văn tiên sinh hết sức lo giùm.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp:

- Hiện giờ cao thủ hội họp ở đây tuy rất đông đảo, nhưng thực ra những người dùng được cũng chưa có mấy. Nếu kế hoạch của chúng ta không giữ được bí mật thì thành một trường ác đấu. Nhận xét theo thực lực của hai bên thì chúng ta không nên liều mạng với bọn Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ đối phó với Thẩm Mộc Phong, còn anh em khác liệu có địch lại được bọn Bách Hoa Sơn Trang không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Không đủ. Huống chi Tiêu đại hiệp chưa nắm chắc phần quyết thắng với Thẩm Mộc Phong. Theo nhận xét của tại hạ thì cơ thắng bại của hai vị tương đối ngang nhau.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế thì chúng ta không thể ra mặt chiến đấu với họ hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Ra mặt chiến đấu khó mà liệu trước được thắng hay bại. Kết quả đưa đến chỗ ngọc đá đều ra tro là cái chắc.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Theo ý Vũ Văn huynh thì dường như phần bại về chúng ta nhiều hơn là phần thắng?

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

- Chính là thế đó...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu chúng ta biết rỏ thực lực hiện thời của Thẩm Mộc Phong để tiện việc điều động thì hoặc giả mới nắm thêm được vài phần thắng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Vậy tại hạ phải đi kiếm Kim Hoa Phu Nhân dò hỏi mới được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Lam Ngọc Đường đã tỉnh lại rồi. Hoặc giả chúng ta có thể tìm biết nội tình ở nơi miệng gã.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm. Hiện giờ y đã nói được chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đại khái phải chờ chừng hai giờ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ai đã trị độc thương cho y?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

- Ngoại trừ Vũ Văn tiên sinh thì còn ai có đủ khả năng về việc này.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói:

- Nói ra thật xấu hổ. Tại hạ bất quá gặp vận hên mà thôi. Làm liều không ngờ lại thu được công hiệu.

Tôn Bất Tà xen vào:

- Tiểu huynh đệ! Lão khiếu hóa muốn hỏi huynh đệ mấy câu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đại ca có điều chi dạy bảo? Tiểu đệ rửa tai để nghe đây.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Huynh đệ đột nhiên nóng nẩy muốn hạ sát Thẩm Mộc Phong, phải chăng vì nguyên nhân nào khác?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ nghỉ rằng hắn vừa bị tỏa nhuệ, mình nên thừa thắng để chế phục hắn, đặng tránh khỏi đêm dài sinh chuyện.

Tôn Bất Tà hỏi gặng:

- Chỉ có một nguyên nhân đó thôi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu kéo dài thời gian, cố nhiên chúng ta có thể chuẩn bị được nhiều hơn, nhưng đối phương cũng vậy. Hơn nữa, ngoại trừ số người đã đến đây, tiểu đệ nghĩ không ra còn có ai có thể giúp chúng ta nữa chăng?

Tôn Bất Tà hỏi:

- Huynh đệ nói rất có lý, nhưng lão khiếu hóa cảm thấy huynh đệ còn có tâm sự gì khác. Phải vậy không?

Tiêu Lĩnh Vu bẽn lẽn cười đáp:

- Tiểu đệ muốn tính xong chuyện Thẩm Mộc Phong, những chuyện khác sẽ nhờ các vị thâu thập giúp. Tiểu đệ định đi giúp người rửa hận.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Huynh đệ đi giúp ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khâu Tiểu San cô nương.

Tôn Bất Tà mỉm cười nói:

- Lão khiếu hóa cũng đã nghĩ tới mối liên quan với cộ..

Lão dừng một chút rồi hỏi:

- Khâu cô nương kiếm ai để rửa hận?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ chưa biết vì trong lưu thư không nói rõ.

Tôn Bất Tà lại hỏi:

- Kẻ thù hiện ở nơi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng không hay.

Tôn Bất Tà cười nói:

- Bến trời mờ mịt mà tiểu huynh đệ chưa rõ người kia là ai, cũng không hiểu y ở đâu thì có khác gì đáy biển mò kim? Huynh đệ đi kiếm đến ba năm chưa chắc đã thấy.

Tiêu Lĩnh Vu không quen nói dối, lại bị Tôn Bất Tà hỏi gặng, bất giác chàng đem tâm sự thốt ra.

Tôn Bất Tà hắng đặng một tiếng nói tiếp:

- Lão khiếu hóa sẽ nhờ người Cái Bang điều tra Khâu cô nương lạc lõng nơi đâu. Nếu được tin tức gì sẽ cho huynh đệ biết ngay.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Hay hơn hết là Tôn huynh phái mấy cao thủ ở quý bang ngấm ngầm trợ giúp Khâu cô nương một tay.

Tôn Bất Tà gật đầu đáp:

- Lão khiếu hóa lập tức đi làm vụ này.

Lão liền đứng dậy ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu máy môi tựa hồ muốn cản lại nhưng rồi lại im tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy cáo từ:

- Tại hạ đi coi thương thế của Lam Ngọc Đường ra sao? Nếu gã nói được rồi thì mời đến đây đàm đạo.

Lão theo sau Tôn Bất Tà ra ngoài.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Vũ Văn Hàn Đào trở về khẽ nói:

- Lam Ngọc Đường tỉnh táo rồi. Gã nghe nói Tiêu đại hiệp muốn hỏi chuyện, liền phấn khởi tinh thần.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hay lắm! Chúng ta đến thăm y lập tức.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vậy tại hạ dẫn đường.

Rồi lão cất bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau lão đến một căn nhà nhỏ khác thì thấy Lam Ngọc Đường sắc mặt lợt lạt đang nằm trên giường gỗ.

Lam Ngọc Đường thấy Tiêu Lĩnh Vu muốn gắng gượng ngồi dậy, miệng hô:

- Tiêu đại hiệp...

Tiêu Lĩnh Vu vội tiến lại một bước giữ gã lại khẽ bảo:

- Lam huynh cứ nằm yên.

Lam Ngọc Đường thở phào một cái nói:

- Tại hạ đã mấy phen hãm hại Tiêu đại hiệp, mà đại hiệp đối với tại hạ tuyệt không để ý thù hận.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Việc đã qua rồi còn nhắc lại làm chi nữa. Chúng ta bàn chuyện bây giờ thôi.

Lam Ngọc Đường nói:

- Tiêu đại hiệp độ lượng như vậy thật khiến cho Lam Ngọc Đường này hổ thẹn không biết chui vào đâu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã nói chúng ta không nên nhắc đến việc đã qua..

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Lam huynh một điều được chăng?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đại hiệp cứ hỏi. Tại hạ mà biết là xin nói hết, quyết chẳng dấu diếm câu gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bọn thủ hạ của Thẩm Mộc Phong có bao nhiêu tay cao thủ? Thực lực của chúng thế nào?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Thẩm Mộc Phong giảo quyệt phi thường. Hắn giữ thực lực rất bí mật. Ngoài hắn tưởng không còn người thứ hai nào biết rõ.

Chương 102 - CÁCH HẠ ĐỘC KHÔNG NGƯỜI PHÁT GIÁC

Gã hắng đặng một tiếng rồi tiếp:

- Nhưng theo chỗ tại hạ biết thì dường như rất nhiều người ở các môn phái chính bị hắn thu dụng. Ngoại trừ những cao thủ tụ hội ở đây, hắn còn tiềm lực khác không thể coi thường được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Tại hạ chỉ cần biết những nhân vật đặc biệt dưới trướng Thẩm Mộc Phong, như một bản danh sách cao thủ võ lâm, không cần bàn đến chuyện khác.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Trừ bọn thủ hạ của hắn ở Bách Hoa Sơn Trang còn những người được hắn kính trọng là Vu công tử, nhân vật đã đả thương tại hạ. Lại còn một lão già kêu bằng Phi Hoàng Kiếm, chưa hiểu nhân vật thế nào, nhưng Thẩm Mộc Phong cực kỳ kính trọng.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Phi Hoàng kiếm ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Phải rồi! Lão tên là Phi Hoàng Kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu dường như chẳng quan tâm gì đến Phi Hoàng Kiếm, chàng hỏi:

- Nghe nói mới đây hắn đi hội kiến với một vị hòa thượng nào đó, Lam huynh có biết không?

Lam Ngọc Đường gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi, nhưng chưa thấy mặt nhà sư này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lam huynh có nghe được tên nhà sư không?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Bọn tại hạ chỉ biết hắn đi hội kiến với một vị cao nhân. Nhân vật đã được Thẩm Mộc Phong thân hành tới nơi cầu cạnh, dĩ nhiên không phải hạng tầm thường.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng mình cũng không hỏi thêm được gì nữa.

Rồi chàng hỏi sang chuyện khác:

- Lam huynh! Tại hạ có một chuyện không sao hiểu được, chẳng biết Lam huynh có rõ không?

Lam Ngọc Đường hỏi lại:

- Việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Việc liên quan đến Kim Hoa Phu Nhân.

Lam Ngọc Đường hỏi:

- Kim Hoa Phu Nhân làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Kim Hoa Phu Nhân đã mấy phen viện trợ tại hạ, chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong không biết gì ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Chắc hắn biết rồi.

Gã thở phào một cái rồi tiếp:

- Có một lần trước mặt tại hạ, Thẩm Mộc Phong đã nói móc Kim Hoa Phu Nhân là ăn cây táo rào cây thầu đâu. Hắn còn móc xuân xanh của mụ có thể là...

Gã đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười rồi nói:

- Không sao cả! Thẩm Mộc Phong bảo sao, Lam huynh cứ nói thực cho nghe.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Đã vậy tại hạ xin lỗi đại hiệp, Thẩm Mộc Phong bảo xuân xanh của Kim Hoa Phu Nhân có thể làm bà ngoại Tiêu đại hiệp mà còn muốn lọt vào mắt xanh của đại hiệp. Hắn khuyên mụ nên đốt chết mối tình trong lòng đi thôi.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười xen vào:

- Tại hạ cũng cảm giác như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cảm giác thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã có tình với Kim Hoa Phu Nhân nên mới mấy phen khoan dung cho mụ. Bất luận việc gì hắn cũng nhượng bộ mụ mấy phần.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Kim Hoa Phu Nhân có hiểu như vậy không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên mụ biết lắm nên mới ỷ mình chẳng sợ hãi gì.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dù sao Kim Hoa Phu Nhân đã mấy phen cứu trợ tại hạ, tình ý này khiến tại hạ không yên tâm. Chẳng hiểu ngày sau sẽ đền đáp phu nhân bằng cách nào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chẳng những một mình Tiêu đại hiệp mà bao nhiêu người đối địch với Thẩm Mộc Phong đều nên cảm ơn mụ.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói:

- Thương thế của Lam huynh chưa hết hẳn, tại hạ không tiện quấy nhiễu lâu quá. Để mai Lam huynh đỡ hơn sẽ đến nói chuyện.

Chàng trở gót đi ra ngoài.

Lam Ngọc Đường thở dài thốt:

- Tiêu đại hiệp!...

Tiêu Lĩnh Vu ra tới cửa quay lại hỏi:

- Lam huynh còn điều chi dạy bảo?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Còn một điều vướng trong cổ họng, không nói ra thì khó chịu quá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều gì?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Có liên quan đến Khâu Tiểu San...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Khâu cô nương là một tiên cô ở nhân gian, chẳng một ai là không yêu thích ỵ Cái đó tiểu đệ biết rồi.

Lam Ngọc Đường lắc đầu nói:

- Tại hạ muốn nói về việc trong lòng hiện tại nghĩ thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lam huynh muốn nghĩ sao?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Dường như Tiêu đại hiệp có vẻ vô tình với Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Bọn tại hạ quen biết nhau từ lâu, tình thâm hơn ruột thịt sao lại bảo là vô tình?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Mối tình tại hạ nói đây là tình ái. Trên cõi đời này chỉ có một mình Tiêu đại hiệp là xứng đáng với Khâu cô nương. Còn tại hạ, Ngọc Tiêu Lang Quân hay Vu công tử đều không xứng, nên tại hạ tưởng...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Lam huynh! Khâu cô nương tài trí hơn người. Nhất nhất đều do y tự mình chủ trương. Y muốn sao, chúng ta đều không thể miễn cưỡng được phải không?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Tiêu đại hiệp nói rất đúng. Việc của Khâu cô nương thì chỉ có mình cô quyết định được. Chúng ta đều không có tư cách chủ trương cho cọ..

Gã thở dài nói tiếp:

- Câu chuyện giản dị như vậy mà tại hạ nghĩ mấy năm vẫn không nhận chân được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đương cục giả mê, bây giờ Lam huynh hồi tỉnh cũng chưa muộn.

Lam Ngọc Đường khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ nghĩ tới một điều chưa hiểu Tiêu đại hiệp có dung cho chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ cần là điều hợp tình hợp lý là tại hạ ưng chịu ngay.

Lam Ngọc Đường nói:

- Sau khi tại hạ lành vết thương rồi muốn tùy tùng Tiêu đại hiệp để ra sức...

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hai chữ tùy tùng thì tại hạ không dám. Nếu được Lam huynh đồng tâm hiệp lực chống lại Thẩm Mộc Phong thì huynh đệ hoan nghênh vô cùng.

Vũ Văn Hàn Đào nói theo:

- Lam huynh mà chịu gia nhập vào phe bọn tại hạ thì thực lực tăng lên nhiều lắm.

Lam Ngọc Đường đáp:

- Các vị vui lòng thu nạp, tại hạ cảm kích vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói:

- Lam huynh cứ nằm nghỉ, tiểu đệ không quấy nhiễu nữa.

Chàng cất bước từ từ ra khỏi phòng.

Vũ Văn Hàn Đào theo sau.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Vu công tử, khẽ hỏi:

- Vu công tử kia tình hình ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Gã võ công cao cường, đầy mình có chất kỳ độc. Tại hạ không dám để tay chân hắn tự do hoạt động.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vũ Văn huynh cột hắn lại rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ điểm vào huyệt đạo tứ chi trong mình hắn và phái người canh giữ.

Điều cốt yếu là không để hắn vận khí xung kích huyệt mạch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vũ Văn huynh đã nói chuyện với hắn chưa?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Chưa! Hắn là người tính tình lạnh nhạt, quật cường. E rằng khó lòng thuyết phục được. Theo tại hạ thì không gì bằng cầm tù hắn để hành hạ một thời gian rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta thử xuống coi hắn xem sao.

Vũ Văn Hàn Đào dặn:

- Được lắm! Nhưng Tiêu đại hiệp phải đề phòng hắn ám toán. Hắn là người tâm cơ thâm hiểm, ác độc chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ biết rồi. Ngày trước tiểu đệ đã bị hắn đánh rớt xuống vực sâu, rồi được ăn thứ nấm đá ngàn năm. Bữa nay hắn động thủ cùng tiểu đệ là chạm trán lần thứ ba rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vậy tại hạ xin dẫn đường.

Lão đi trước Tiêu Lĩnh Vu dẫn chàng vào một căn nhà nhỏ.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông thấy Vu công tử đang ngồi xếp bằng trên giường. Hai bên giường có hai đại hán cầm kiếm đứng đó. Bốn luồng mục quang nhìn chằm chằm vào người Vu công tử.

Vu công tử hai mắt nhắm lại. Hắn đã nghe tiếng bước chân mà vẫn không chịu mở mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu đằng hắng một tiếng, rồi hỏi:

- Vu huynh! Trong mình đã khá chưa?

Vu công tử giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Vừa rồi tại hạ đã đối chưởng với lão áo vàng. Phải chăng là Tiêu Lĩnh Vu đã hóa trang?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng rồi! Vừa rồi tại hạ đã được Vu huynh nhân nhượng.

Vu công tử cười lạt nói:

- Đáng lẽ tại hạ phải nghĩ sớm đó chính là các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Chuyện này đã qua rồi. Tại hạ đến đây chỉ muốn đàm đạo với Vu huynh về những việc từ nay trở đi.

Vu công tử hỏi:

- Việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu mới hỏi:

- Vu huynh chuẩn bị làm gì từ đây sắp tới?

Vu công tử hỏi lại:

- Tiêu đại hiệp định đối phó với tại hạ bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chưa nghĩ đến cách xử sự với các hạ.

Vu công tử nói:

- Bây giờ đại hiệp nghĩ đi. Tại hạ muốn biết trước các hạ định đối phó với tại hạ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cái đó là tùy ở thái độ của Vu huynh. Nếu Vu huynh chịu hợp tác với bọn tại hạ để chống đối Thẩm Mộc Phong thì bọn tại hạ rất hoan nghênh. Bằng Vu huynh không muốn hợp tác thì lại là chuyện khác.

Vu công tử lắc đầu nói:

- Tại hạ e rằng không thể hợp tác với các vị được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu công tử đáp:

- Vì điều kiện không hợp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ đòi điều kiện gì.

Vu công tử đáp:

- Điều kiện của tại hạ là Khâu Tiểu San. Hễ ai đem Khâu Tiểu San gả cho tại hạ là tại hạ giúp người đó.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc nói:

- Việc của Khâu cô nương chẳng ai có thể làm chủ được. Nếu các hạ tự tin có thể làm cho Khâu Tiểu San động tình thì đó là việc của các hạ. Về hôn nhân đại sự, ngoài song thân, chẳng một ai có thể chủ trương được. Điều kiện mà các hạ yêu sách không khỏi quá đáng.

Vu công tử cười lạt nói:

- Đại hiệp không cần dính vào cũng được, nhưng chỉ cần ưng thuận một điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ cần biết điều kiện đó có hợp tình hợp lý không đã.

Vu công tử nói:

- Hợp tình lý hay không thì tại hạ không biết, nhưng đại hiệp nhất định có thê?

làm được.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Các hạ thử nói nghe! Vu công tử nói:

- Tại hạ yêu cầu Tiêu đại hiệp thoái hôn với Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Giữa Khâu cô nương và tại hạ chưa có ước hẹn gì về cuộc hôn nhân.

Vu công tử nói:

- Nhưng mẫu thân nàng có di mệnh đem việc chung thân của nàng hứa gả cho Tiêu đại hiệp.

Hắn thở phào một cái nói tiếp:

- Sự thực tại hạ cũng không yêu sách một cách vô lý.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi xen vào:

- Bức bách người ta thoái hôn mà còn chưa phải là yêu sách một cách vô lý thì làm thế nào mới là yêu sách một cách vô lý?

Vu công tử đáp:

- Ngày phụ thân của Khâu Tiểu San chưa chết đã hứa lời với gia phụ gả nàng cho tại hạ. Có điều vụ này chẳng còn cách nào minh chứng được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đã không có cách nào chứng minh tức là Vu công tử tùy tiện bịa đặt ra.

Vu công tử đáp:

- Phụ thân của Khâu Tiểu San qua đời. Gia phụ cũng bất hạnh mất sớm. Nếu mẫu thân nàng mà còn thì hoặc giả bà làm chứng cho, song chẳng may bà cũng mất rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Mẫu thân Khâu cô nương đã biết chuyện này sao còn đem cô hứa gả cho Tiêu Lĩnh Vu?

Vu công tử lạnh lùng đáp:

- Bất luận các vị tin hay không thì đó là chuyện mà gia phụ đã thốt ra với tại hạ. Tại hạ nghĩ rằng vụ này thiên chân vạn xác, nhưng cái đó chẳng có quan hệ gì tới các vị. Điều trọng yếu chỉ là cốt đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Các hạ có thể đối phó được với Thẩm Mộc Phong ư?

Vu công tử đáp:

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong đã hạ độc vào mình tại hạ, nhưng tại hạ cũng dùng cách "gậy ông đập lưng ông" đâm độc châm vào người hắn rồi. Chính các vi.

đã thấy đó. Ngoài ra tại hạ còn ngấm ngầm hạ độc vào mấy tên thuộc hạ của hắn...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Các hạ thật là thâm hiểm.

Vu công tử nói:

- Tại hạ đi lại với hạng người như Thẩm Mộc Phong mà không dụng tâm cơ thì chẳng thể bảo vệ thân mình được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Còn một điểm này tại hạ hy vọng là các hạ nhận rõ là lúc này các hạ đang nằm trong tay bọn tại hạ, và bọn tại hạ có thể đưa các hạ vào đất chết ngay được...

Vu công tử cười lạt đáp:

- Tại hạ cũng biết thế, nhưng các vị không thể đối phó với Thẩm Mộc Phong được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nếu các hạ không chịu hợp tác với bọn tại hạ thì Thẩm Mộc Phong cũng bi.

chất độc phát tác làm cho chết người.

Vu công tử nói:

- Vì thế mà tại hạ tin rằng hắn sẽ tìm hết cách đến đây cứu tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu bây giờ bọn tại hạ giết chết các hạ thì hắn có cứu các hạ cũng chỉ lấy được cái xác không hồn.

Vu công tử đột nhiên cười rộ:

- Các vị coi tại hạ bất tài đến thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- ý các hạ muốn nói gì?

Vu công tử đáp:

- Nếu các vị mà hạ sát tại hạ thì Thẩm Mộc Phong sẽ không chết nữa, vì tại ha.

đã giao thuốc giải cho một tên thuộc hạ trung thực. Gã biết tại hạ chết rồi, dĩ nhiên sẽ trao thuốc giải cho Thẩm Mộc Phong và cả mấy người thuộc hạ của hắn đã bi.

trúng độc. Thế thì các vị giết tại hạ có đáng không? Nếu chúng ta thảo luận đến chỗ tử tế thì chẳng cần các vị động thủ chỉ trong mấy ngày Thẩm Mộc Phong và mấy tay cao thủ trọng yếu đều bị chết vì chất độc.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như các hạ đã nắm chắc...

Vu công tử cười mát ngắt lời:

- Nếu không nắm chắc phần nào thì chỉ còn đường ngồi đây đợi chết.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Ngày trước tại hạ đã được nghe nói đến khả năng của Ngũ Độc môn mà nghĩ không ra các hạ có biện pháp gì giải khai huyệt đạo bị điểm để trốn khỏi nơi đây.

Vu công tử chuyển động cặp mắt đáp:

- Được rồi! Tại hạ làm thử để các vị coi.

Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào đều có vẻ không tin. Bốn luồng mục quang nhìn chằm chặp vào mặt Vu công tử.

Chỉ thấy Vu công tử nhắm mắt lại hồi lâu không động tĩnh gì, tựa hồ như người nhập định.

Vũ Văn Hàn Đào toan mở miệng thì đột nhiên nghe hai tiếng la hoảng. Hai đại hán cầm kiếm đều ngã lăn xuống đất.

Hai người nhìn lại thì thấy trên mỗi mặt hai đại hán có một con rết xanh lè.

Nước da của đại hán cũng xanh mét tựa hồ chúng bị rết cắn thành thương.

Vu công tử mở mắt ra cười nói:

- Hai con rết xanh này chất độc khủng khiếp vô cùng, chẳng kém gì môn ám khí tôi chất độc Huyết phong hầu.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ Vu công tử lúc bị cầm tù vẫn phóng độc vật hại người được. Chàng không chuẩn bị trước, không đeo bao tay nên không dám rờ vào vật kỳ độc.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt hỏi:

- Bọn họ đã chết chưa?

Vu công tử đáp:

- Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không cứu chữa là hết đường.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Các hạ có thuốc giải không?

Vu công tử đáp:

- Có thuốc giải nhưng các vị cũng không dùng được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tại sao vậy?

Vu công tử đáp:

- Vì phải dùng độc vật mới lấy được chất độc ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thế là phải giải khai huyệt đạo cho các hạ mới cứu được chúng chứ gì?

Vu công tử mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Vũ Văn tiên sinh quả là người rất sáng suốt.

Vũ Văn Hàn Đào quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vụ Lão lẳng lặng chẳng nói sao.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Cứu người là gấp, Vũ Văn huynh giải khai huyệt đạo cho y.

Vũ Văn Hàn Đào lẳng lặng huy động tay mặt giải khai huyệt đạo ở tứ chi cho Vu công tử.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này lui vào trong cửa, ngấm ngầm đeo bao tay bằng da giao ngàn năm.

Bỗng thấy Vu công tử vương hai tay từ từ bước xuống. Miệng lảm nhảm tự nói một mình. Tay mặt hắn nhẹ nhàng bắt hai con rết màu xanh bỏ vào tay áo, và lấy ra một cái hộp ngọc.

Hắn mở hộp ngọc đổ ra hai con nhện để vào chỗ vết thương bị rết cắn.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thấy hai con nhện này lớn bằng quả trứng gà. Toàn thân màu đen, trên đầu có một chấm trắng.

Hai đại hán cầm kiếm da mặt dần dần giảm bớt màu xanh. Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt trở lại hồng hào.

Vu công tử cất nhện vào hộp ngọc, lại hắn lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng hai đại hán nói:

- Chỉ trong thời gian uống cạn tuần trà là họ tỉnh táo lại, bất tất phải quan tâm chi nữa. Bây giờ chúng ta hãy tính đến chuyện hợp tác...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ thi độc giết chết Thẩm Mộc Phong cùng mấy tên trợ thủ của hắn mà chỉ cần Tiêu đại hiệp ưng chịu cự tuyệt cuộc hôn nhân với Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Từ ngày bên mình đối địch với Thẩm Mộc Phong cho đến bây giờ vẫn chưa nắm chắc phần thắng. Nếu Thẩm Mộc Phong đột nhiên bị chất độc phát tác thì dĩ nhiên là một chuyện rất bổ ích cho võ lâm đại cuộc. Nhưng Vu công tử yêu cầu ta phải thoái hôn với Khâu tỷ tỷ mới chịu để chất độc làm chết Thẩm Mộc Phong thì lại là một vấn đề khó giải quyết...

Bỗng nghe Vu công tử nói tiếp:

- Một người không thể có hai việc cùng như ý. Các hạ đã muốn nổi danh võ lâm, thành một cứu tinh trên chốn giang hồ, lập nên sự nghiệp ngàn thu thì phải hy sinh mối tư tình mới được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Các hạ có tin là Khâu Tiểu San đã dời khỏi nơi đây không?

Chương 103 - BẢO KIẾM TRAO TAY NGƯỜI HIỆP SĨ

Vu công tử sửng sốt hỏi lại:

- Nếu câu này ở miệng người khác nói ra thì tại hạ không tin, nhưng chính Tiêu đại hiệp nói thì tại hạ tin rồi. Nàng đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khâu cô nương lưu thơ lại nói là đi trả thù cho mẫu thân.

Vu công tử hỏi:

- Tiêu đại hiệp có biết kẻ thù của Khâu cô nương là ai không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Trong thơ không nói tới nên tại hạ cũng không rõ y đi về phương nào.

Vu công tử trầm ngâm hỏi:

- Những lời của đại hiệp đều là sự thật cả chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không sai nửa chữ.

Vu công tử hỏi:

- Y đi một mình hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y đi cùng hai ả tỳ nữ mà tình thân thiết chẳng khác chị em.

Vũ Văn Hàn Đào nói theo:

- Còn một người nữa theo Khâu cô nương.

Vu công tử hỏi:

- Ai vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Ngọc Tiêu Lang Quân.

Vu công tử hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Chẳng sớm thì muộn hắn cũng đi đến kết quả như Lam Ngọc Đường.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lam Ngọc Đường hãy còn sống đó chứ đã chết đâu.

Chàng nghĩ thầm như vậy nhưng miệng không nói ra.

Vu công tử đột nhiên ngẩng cổ, cặp mắt thấp thoáng ánh thần quang nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chuyện Lam Ngọc Đường hãy bỏ đó. ý Tiêu đại hiệp nghĩa sao, xin trả lời dứt khoát cho tại hạ được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đỡ lời nói:

- Vụ này các hạ nên hỏi thẳng Khâu cô nương vì chỉ có y mới quyết định được.

Còn Tiêu đại hiệp có ưng thuận cũng chẳng ích gì.

Vu công tử lạnh lùng nói:

- Xem chừng cuộc đàm phán của chúng ta không đi đến đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Các hạ định dùng độc vật hại người chăng?

Vu công tử đáp:

- Đại hiệp là vật chướng ngại rất lớn giữa tại hạ và Khâu Tiểu San. Ngoài cách giết đại hiệp đi không còn biện pháp nào khác.

Hắn dừng lại một chút đột nhiên giơ tay lên. ánh lục quang lấp loáng bay về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay phải ra đón lấy con rết xanh lè. Năm ngón tay chàng bóp lại một cái. Con rết đứt thành ba đoạn, bị liệng xuống đất. Chàng nói:

- Các hạ còn bao nhiêu độc vật nữa cứ cho ra hết đi.

Vu công tử cười lạt đáp:

- Đại hiệp đeo bao tay bằng da giao ngàn năm tức là một trong Võ lâm tam bảo.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm:

- Gã này quả nhiên là biết nhiều hiểu rộng.

Lại nghe Vu công tử nói tiếp:

- Hồi gia phụ còn tại thế có cho tại hạ hay là đã thất bại vì bao tay da giao ngàn năm. Lão nhân gia bị thương vì Tu La chỉ lực của Liễu Tiên Tử...

Đột nhiên hắn cao giọng hỏi:

- Liễu Tiên Tử là người thế nào với đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiên Tử là một trong những vị ân sư của tại hạ. Vu huynh muốn báo thù cho phụ thân thì tại hạ cũng vui lòng ra mặt thay thế gia sư.

Vu công tử nói:

- Gia phụ đối với tại hạ không tốt. Nếu lão nhân gia không cản trở thì tại hạ đã sát hại đại hiệp chứ chẳng còn sống đến ngày nay.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sáu năm trước, công tử đã đẩy tại hạ xuống vực thẳm, nhưng đó là do tại ha.

chưa đến ngày tận số...

Vu công tử ngắt lời:

- Nếu tiên phụ không cản trở thì đại hiệp đã bị độc vật cắn chết rồi, chẳng còn một chút sinh cơ nào nữa.

Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng lên tiếng:

- Nếu lưu các hạ lại là bọn tại hạ lại thêm một cường địch. Sao bằng giết các hạ đi cho rồi.

Vu công tử ngấm ngầm đề tụ chân khí đứng yên không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói:

- Năm trước lệnh tôn đã có ơn cứu tại hạ. Vậy bữa nay tại hạ cũng buông tha huynh đài một phen. Mời huynh đài đi đi! Vu công tử rất đổi ngạc nhiên. Hắn ngơ ngác một chút, rồi cất bước tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào:

- Vũ Văn huynh! Xin bảo bọn họ đừng làm khó dễ gì cho Vu công tử.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu. Lão nhìn vào mặt Vu công tử nói:

- Tiêu đại hiệp là người đại nhân đại nghĩa. Một chút ơn nhỏ xíu, y cũng báo đáp trọng hậu, để cho các hạ bình yên dời khỏi nơi đây. Nếu có xẩy chuyện bất ngờ, mong các hạ cũng biết điều một chút.

ý nghĩa hai câu này rất thâm thúy. Hiển nhiên là lão thức tỉnh Vu công tử hãy so sánh tư cách Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong.

Vu công tử không nói gì nữa rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào theo sau Vu công tử cho đến khi gã dời xa một cách an toàn. Hai người mới quay gót trở lại.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp có tính toán gì không?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Phải chăng Vũ Văn huynh muốn hỏi tiểu đệ về chuyện tiểu đệ buông tha cho Vu công tử?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vu công tử là con người nham hiểm ác độc chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong.

Tiêu đại hiệp buông tha gã chẳng khác gì thả hổ về rừng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc tiểu đệ quyết tâm buông tha Vu công tử, tiểu đệ đã quyết định ước hẹn với Thẩm Mộc Phong quyết đấu phen nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã chuẩn bị trực tiếp khiêu chiến với hắn?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ yêu cầu Vũ Văn tiên sinh tìm cách truyền hịch ra ngoài võ lâm, khiến cho Thẩm Mộc Phong chẳng còn cách nào không ra mặt chiến đấu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Việc bức bách Thẩm Mộc Phong xuất chiến không phải là chuyện khó, nhưng Tiêu đại hiệp đã tính kỷ chưa? Liệu có địch nổi hắn không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ đã tính qua đại cục rồi. Công lực của hắn cao thâm hơn tiểu đệ, nhưng về chiêu số thì tiểu đệ có phần tinh kỳ và rộng rãi hơn hắn. Ngoài ra, hắn tuổi đã gần bảy chục, khó lòng chịu đựng được lâu. Nếu hai bên tỷ đấu đến hàng ngàn chiêu trở lên tất hắn bị kiệt lực trước.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói:

- Đại cuộc trên chốn giang hồ chuyển biến đưa lợi thế về phía chúng tạ Cứ hiện trạng mà nói tưởng bất tất phải dùng đến biện pháp cực đoan này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong thất bại liền liền, mất hết nhuệ khí. Hiện giờ là thời kỳ tối tăm nhất từ ngày hắn tái xuất giang hồ. Nếu tiểu đệ may mà thắng được hắn thì chẳng những làm cho thanh thế của hắn bị tiêu tan, mà còn cứu vãn được một trường đại kiếp võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi:

- Cứu vãn một trường đại kiếp ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Có thể cứu vãn một trường đại kiếp, vì Thẩm Mộc Phong đã định đến ngày rằm tháng này nhất tề động thủ. Hắn gởi phi cáp truyền dụ cho những gian tế nằm vùng trong các phái lớn tìm cách đoạt lấy quyền lãnh đạo.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình kinh hải nói:

- Chúng ta không thể để cho âm mưu này của hắn thành tựu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Chính vì vậy tiểu đệ muốn quyết chiến với hắn trước ngày rằm.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đã vậy, chúng ta phải làm ngay..

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bấm đốt tay tính lại thì chỉ còn năm bữa nữa là đến ngày rằm.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Bởi thế tiểu đệ yêu cầu Vũ Văn tiên sinh tìm cách thúc đẩy Thẩm Mộc Phong xuất chiến nay ngay mai.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Được rồi! Dĩ nhiên tại hạ phải làm cho hết sức.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ cũng cần hai ngày để điều dưỡng thế lực. Nếu chẳng có chuyện gì cần kíp, thì xin Vũ Văn huynh tác chủ cho, bất tất phải kinh động tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp cứ việc điều dưỡng đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi, chậm chạp cất bước vào phòng Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng đã khôi phục lại nữ trang. Cô đang ngồi chải đầu, thấy Tiêu Lĩnh Vu bước vào, liền đứng dậy cười nói:

- Đại ca! Có phải tiểu muội lớn rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Gái lớn biến đổi đến mười tám lần, càng biến đổi càng dễ coi...

Chàng dừng lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Băng nhi! Chúng ta cần nghỉ ngơi hai ngày để điều dưỡng thể lực, ôn luyện võ công. Nếu thêm được một vài chiêu càng tốt.

Bách Lý Băng cũng nghiêm trang hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sau đây hai ngày nữa, tiểu huynh muốn cùng Thẩm Mộc Phong quyết chiến một trận mà cuộc chiến này kỳ cho kẻ sống người chết mới thôi.

Bách Lý Băng nói:

- Chỉ sợ Thẩm Mộc Phong không chịu nhận lời quyết chiến với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh đã yêu cầu Vũ Văn tiên sinh dùng hết cách bức bách hắn phải ra mặt.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca bức bách hắn quyết chiến, nhưng trong lòng đã nắm chắc phần thắng chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Cái đó tiểu huynh chưa nắm chắc phần nào.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca đã không nắm chắc phần nào, sao lại muốn bức bách Thẩm Mộc Phong phải quyết đấu ngay?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì hoàn cảnh không thể chần chờ được nữa.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã quyết định thông báo cho bọn gian tế nằm vùng trong các phái lớn phải dùng mọi thủ đoạn cướp lấy chức chưởng môn vào ngày rằm tháng này để chuẩn bị tuân theo sự điều khiển của hắn.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vì thế mà đại ca muốn hạ sát Thẩm Mộc Phong trước ngày rằm ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Quyết không để hắn truyền lệnh dụ đó ra.

Bách Lý Băng nói:

- Nhưng một mình đại ca chưa chắc đã địch nổi Thẩm Mộc Phong thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì thế ta cần Băng nhi giúp cho một tay.

Bách Lý Băng mỉm cười nói:

- Chúng ta đã sống chết có nhau rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Chỉ còn hai ngày nữa, chúng ta vừa điều dưởng thể lực vừa rèn luyện một chút võ công.

Bách Lý Băng nói:

- Được rồi! Dù tiểu muội có phải tử chiến cùng đại ca cũng cam tâm.

Thời giờ thấm thoát, hai ngày phút chốc đã trôi qua.

Trong hai ngày. Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng ở chung một nhà rèn luyện võ công, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào vừa tiếp đãi tân khách, vừa sắp đặt cuộc khiêu chiến với Thẩm Mộc Phong, lão phải tận tâm kiệt lực làm cho nên việc.

Đến trưa ngày thứ ba, Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng ra khỏi tiểu thất. Vũ Văn Hàn Đào và bọn Tôn Bất Tà đều đến nghênh tiếp.

Vũ Văn Hàn Đào chắp tay nói:

- Bọn tại hạ đang định đi mời Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao? Mọi việc Vũ Văn huynh đã an bài xong cả rồi chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mạng. Chúng ta đã ước định khai diễn cuộc đấu vào giờ ngọ ngày mai trên ngọn đồi Bạch Thạch để quyết thắng bại.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đồi Bạch Thạch ở đâu? Cách đây độ bao xa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chừng mười lăm dặm. Vũ Văn tiên sinh đã phái người đến đó bố trí.

Bách Lý Băng nói:

- Té ra là thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy là hay lắm! Tiểu đệ cùng Bách Lý cô nương đang luyện mấy chiêu kiếm pháp chưa hoàn toàn thành tựu. Từ giờ đến trưa mai còn một quảng thời gian, bọn tiểu đệ nhân cơ hội này luyện thêm ít nữa.

Tôn Bất Tà nói:

- Huynh đệ hãy khoan.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca có điều chi dạy bảo?

Tôn Bất Tà hỏi lại:

- Cuộc ước hẹn trưa mai, huynh đệ định đơn đả độc đấu với Thẩm Mộc Phong ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ngoài cách đó tiểu đệ không nghĩ ra được kế gì khả dĩ bức bách Thẩm Mộc Phong cùng mình quyết một trận tử chiến.

Tôn Bất Tà gật đầu nói:

- Tiêu huynh đệ! Lão ca có mấy lời, hy vọng huynh đệ hãy nhớ kỹ...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Điều chi?

Tôn Bất Tà đáp:

- Huynh đệ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng từ nay trở đi trong vòng mấy chục năm, ma đạo lên cao, cần có huynh đệ duy trì. Vậy huynh đệ đừng nói đến chuyện sinh tử một cách khinh xuất. Nếu huynh đệ phát giác ra mình không phải là đối thủ của Thẩm Mộc Phong thì nên rút lui cho kịp thời. Vũ Văn tiên sinh đã sắp đặt rất cẩn thận công cuộc đối phó với hắn.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Sắp đặt bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Mấy bữa nay rất nhiều đồng đạo võ lâm tới đây, hay tin Tiêu đại hiệp chưa bi.

hỏa thiêu đều hoan hỷ như phát điên.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vậy cảm phiền Vũ Văn tiên sinh và Tôn đại ca ra đón tiếp bọn họ giùm cho.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đã chuyển đặt tâm ý của Tiêu đại hiệp nhất quyết ủng hộ chính nghĩa võ lâm, quần hùng đều cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu dặn:

- Mời các vị Ở lại để sáng mai cùng quan sát cuộc quyết chiến với Thẩm Mộc Phong. Đó là cách trợ Oai cho tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Trong bọn tân khách có một vị Cổ lão đại sinh ở Trung Châu đến, nhất định đòi gặp mặt cho được Tiêu đại hiệp một lần.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Xin tiên sinh từ tạ dùm tiểu đệ. Chẳng phải tiểu đệ có ý bác bậc kiêu hùng mà thực tình cuộc chiến đấu bữa mai quan hệ vô cùng. Tiểu đệ chuẩn bị được thêm chút nào hay chút ấy.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói:

- Cổ lão tiên sinh bảo là có việc gấp, chẳng thể không gặp mặt Tiêu đại hiệp được. Lão nhân gia vào trạc bát tuần, râu bạc chùng xuống bụng, tại hạ không tiện cự tuyệt.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vậy chúng ta đến gặp lão.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cổ lão tiên sinh hiện ở ngoài đại sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu vừa cất bước vừa hỏi:

- Có phải chỗ đó đã dùng làm linh đường không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi vào đại sảnh thì thấy nơi đây đã tụ hội hơn trăm đồng đại võ lâm, đều là những người nghe tin đến điếu tang.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay một cái. Những tiếng huyên náo trong đại sảnh đều yên lặng trở lại. Lão giới thiệu:

- Vị này là Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói:

- Vì công việc của Tiêu Lĩnh Vu này mà các vị lặn lội đường trường khiến tiểu đệ rất lấy làm áy

náy.

Quần hào đồng thanh đáp:

- Tiêu đại hiệp là cứu tinh của võ lâm. Bọn tại hạ bôn tẩu một phen phỏng có chi đáng kể.

Lại nghe thanh âm thô hào cất lên:

- Người lành tất được trời giúp. Ngay khi nhận được tin đồn Tiêu đại hiệp bi.

hại, tại hạ đã không tin, quả nhiên đoán trúng.

Lại một âm thanh lanh lảnh cất lên:

- Tiêu đại hiệp vì cứu vớt chúng ta khỏi chìm đắm vào ma đạo mà bao phen liều mạng. Bọn ta chẳng lấy gì báo đáp, nên quì lạy đại hiệp một lạy.

Một tiếng hô, cả trăm người hưởng ứng. Hàng trăm vị anh hùng trong sảnh đường nhất tề quỳ xuống.

Tôn Bất Tà khẽ thở dài nói:

- Từ xưa đến nay chưa có ai được đồng đạo võ lâm sùng kính như đối với Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác không biết làm thế nào cũng hốt hoảng lạy sụp xuống đáp:

- Các vị làm thế này khiến cho Tiêu mỗ phải tổn thọ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiêu đại hiệp là một kỳ nam tử ở thế gian. Các vị dùng tục lễ để buộc y như thế là đủ rồi. Xin các vị đứng dậy chọ Quả nhiên quần hào nghe lão hô đều đứng dậy hết.

Bây giờ mới thấy lão già râu bạc chùng xuống trước ngực, mình mặc áo vải vượt đám đông đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vụ Lão chắp tay hô:

- Tiêu đại hiệp! Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ hỏi:

- Phải chăng lão trượng là Cổ lão tiền bối?

Lão râu bạc đáp:

- Lão hủ là Cổ Công Đạo.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Cổ lão tiền bối có điều chi day bảo?

Cổ Công Đạo đáp:

- Lão hủ đã chờ mấy chục năm tưởng là không kịp nữa.

Mấy câu nói chẳng đâu vào đâu khiến Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

- Cổ lão tiền bối có điều chi xin cứ nói hết ra, Tiêu mỗ rửa tai để nghe đây.

Cổ Công Đạo đáp:

- Lão hủ nói vắn tắt quá khiến cho Tiêu đại hiệp nghe không hiểu...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão hủ được một vị kỳ nhân ủy thác cho giữ một vật để tặng cho người mà hết thảy bạn hữu võ lâm công nhận là đại hiệp. Lão hủ quan sát mấy chục năm thì chỉ có mình Tiêu đại hiệp xứng đáng làm chủ vật này.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt hỏi:

- Kỷ vật mà lão tiền bối giữ đó là thứ gì?

Cổ Công Đạo thò tay vào bọc móc ra một vật quấn vải vàng đáp:

- Đây là một thanh kim kiếm để quét trừ tà ma, ổn hộ võ lâm.

Lão nói rồi hai tay kính cẩn đưa lên cho Tiêu Lĩnh Vu.

Trước tình hình này Tiêu Lĩnh Vu muốn từ chối cũng không được, chàng đành đón lấy cầm tay.

Chàng mở gói vàng ra thấy vỏ kiếm ánh vàng rực rỡ, dài không đầy hai thước.

Trên vỏ kiếm khảm bảy hạt minh châu lớn bằng mắt mèo.

Không cần coi đến kiếm, mới nhìn vỏ ngoài đã biết là vật đáng giá liên thành.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thanh kiếm này quý quá, tại hạ làm sao tiêu thụ nổi?

Cổ Công Đạo đáp:

- Bảo kiếm tặng người hiệp sĩ. Xin đại hiệp rút kiếm ra coi.

Tiêu Lĩnh Vu tay ấn cơ quan bật lên một tiếng "keng". Chàng rút kiếm ra bỗng thấy khí lạnh quạt vào mặt liền nức nở khen:

- Đúng là bảo kiếm! Đúng là bảo kiếm! Trong khí lạnh ghê người, một luồng kim quang vọt lên.

Nguyên khoảng giữa thanh bảo kiếm dài thước tám này có một sợi kim tuyến ánh vàng lóa mắt.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Phục Ma kim kiếm bao năm trước đây đã xuất hiện trên chốn giang hồ, đại triển thần oai tru lục sáu mươi tư tên ma đầu, khiến võ lâm được yên tĩnh tám chục năm.

Chương 104 - NGHE LÝ LUẬN BĂNG NHI HỞI DẠ

Cổ Công Đạo nói:

- Đúng thế! Vũ Văn tiên sinh quả là người biết nhiều hiểu rộng.

Thanh Phục Ma kim kiếm này sau khi diệt trừ ma đạo rồi mất biến. Có người cho là nó chìm sâu đáy biển, cũng có người nói là nó bay lên thượng thiên. Thực ra nó vẫn ở chốn nhân gian này rồi không hiểu tại sao lại lọt vào tay người bạn hữu của lão hủ. Ông bạn này tự biết tài đức mình không xứng đáng với thanh bảo kiếm nên chi?

cất giữ mà không sử dụng. Y hy vọng tìm được chủ nhân thật sự cho bảo kiếm...

Lão thở dài nói tiếp:

- Nhưng ông bạn lão hủ không chờ được. Y quy tiên trước lão hủ. Trước khi lâm tử y giao thanh kiếm này lại để tìm một vị đủ tài đức kính dâng cho làm chủ nó.

Quần hào trong đại sảnh lớn tiếng hô:

- Trên cõi đời này chỉ có một mình Tiêu đại hiệp xứng đáng là làm chủ bảo kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các vị vì có lòng quá yêu mà đài cử. Thực ra Tiêu mỗ có tài đức gì...

Cổ Công Đạo ngắt lời:

- Tiêu đại hiệp không nên khước từ. Lão hủ đã nghĩ kỹ rồi. Mong đại hiệp thu nhận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đã thế tại hạ xin giữ kiếm thay lão tiền bối.

Cổ Công Đạo nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Thanh kiếm này đã đè nặng lên ngực lão phu mấy chục năm khó thở quá.

Nay kiếm có chủ, tâm nguyện lão phu thế là hoàn thành. Lão phu đã làm thỏa chí ca?

ông bạn quá cố.

Dứt lời lão nổi lên tràng cười rộ. Đột nhiên lão dừng tiếng cười té lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu hốt hoảng vừa đỡ Cổ Công Đạo vừa hô:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối! Chàng đưa tay lên sờ mũi thì lão đã ngưng thở chết rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Lão đã thỏa mãn tâm nguyện, yên lòng nhắm mắt ra đi. Các vị cứ coi nụ cười trên môi kia đủ

biết lão cực kỳ khoan khoái.

Quần hào trong sảnh đường nhìn kỹ mặt Cổ Công Đạo quả thấy trên môi vẫn còn đượm một nụ cười thỏa mãn.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Xin tiên sinh hậu táng Cổ lão tiền bối dùm cho.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp bất tất phải nhọc lòng. Tại hạ xin thu xếp hậu sự...

Lão đảo mắt nhìn quanh lớn tiếng hô:

- Cổ huynh đây lặn lội đường xa ngàn dặm tới đây đem bảo kiếm trao tận tay Tiêu đại hiệp rồi mỉm cười về cõi âm cung. Vụ này chứng minh Hoàng Thiên cố ý bảo vệ cho đồng đạo võ lâm chúng ta sắp qua cơn đại nạn.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đến mai Tiêu đại hiệp sẽ quyết chiến với Thẩm Mộc Phong trên đồi Bạch Thạch. Vụ này liên quan đến vận mệnh hàng trăm ngàn đồng đạo võ lâm. Tại ha.

thiết nghi các vị cũng quan tâm đến cuộc chiến này chẳng kém gì Tiêu đại hiệp.

Quần hào đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ đồng chúc Tiêu đại hiệp kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Các vị có lòng như vậy khiến Tiêu đại hiệp cảm kích vô vàn. Tại hạ hy vọng ngày mai các vị cùng đi trợ Oai cho Tiêu đại hiệp. Nhưng hiện giờ Tiêu đại hiệp cần phải điều dưỡng đầy đủ, e rằng không thể bồi tiếp các vị được.

Quần hào đồng thanh đáp:

- Bọn tại hạ không dám phiền Tiêu đại hiệp bồi tiếp. Xin Tiêu đại hiệp tùy tiện nghỉ ngơi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thế thì hay lắm! Tiểu đệ xin bồi tiếp các vị uống một chung gọi là để tiếp phong.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quần hào thấy mọi người đều lộ vẻ sốt sắng ủng hô.

mình, lòng chàng càng trầm trọng. Chàng chắp tay nói:

- Xin các vị tự động dùng cơm rượu, miễn thứ cho Tiêu mỗ khỏi bồi tiếp.

Quần hào chắp tay đáp lễ nói:

- Tiêu đại hiệp nên trân trọng giữ mình.

Tiêu Lĩnh Vu trở gót đi vào tĩnh thất.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Đại ca được đồng đạo võ lâm hết lòng ái đới, tưởng xưa nay chưa ai được thế.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Họ càng hết lòng ái đới, thì kỳ vọng ở mình càng nhiều và trách nhiệm của mình càng lớn lao, e rằng không gánh nổi.

Bách Lý Băng nói:

- Thinh danh làm lụy cho người quả nhiên đúng thật. Mong sao cuộc chiến ngày mai, đại ca trừ diệt được Thẩm Mộc Phong để hoàn thành tâm nguyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh cảm thấy cuộc chiến đấu gian khổ ngày mai chẳng phải là cuộc quyết đấu với Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vậy còn ai nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh có tiên cảm như vậy, chính mình không thể quyết định được.

Chàng thò tay vào bọc rút cuốn kinh văn ghi chép võ công nói tiếp:

- Băng nhi! Băng nhi gìn giữ vật này cho cẩn thận. Bất hạnh mà cuộc chiến ngày mai tiểu huynh bị thương vong về tay địch thủ. Băng nhi sẽ tìm cách giao mấy trang kinh văn này đến tay Khâu tỷ tỷ.

Bách Lý Băng ngó cuốn kinh văn trong tay Tiêu Lĩnh Vu nhưng không chịu đón lấy. Cô lắc đầu đáp:

- Đại ca! Đại ca giao cho người khác quách! Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Chúng ta ở với nhau lâu ngày, chẳng lẽ đại ca chưa hiểu lòng tiểu muội. Đại ca mà chết đi, tiểu muội còn sống làm sao được ở trên thế gian! Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Tiểu huynh hiểu rõ lòng Băng nhi rồi. Đây chẳng qua chỉ là một cách chuẩn bị. Đơn đả độc đấu với Thẩm Mộc Phong, tiểu huynh nắm vững nhiều phần thắng.

Nhưng chúng ta chẳng thể không tính đến đường thất bại. Khâu tỷ tỷ thông tuệ hơn đời, tài trí nàng chẳng kém gì tạ Chỉ vì nàng bị mối cảm tình quấn quít khiến nàng không tĩnh tâm được. Giả tỷ lời Đại Nhẫn đại sư nói đúng sự thật thì cuốn kinh văn này ghi chép những môn đại thừa

về võ công mà cũng là môn võ duy nhất có thể tra?

thù cho tạ Dĩ nhiên ta phải giao cho người nào tin cậy được.

Bách Lý Băng sững sờ đáp:

- Đại ca ưng thuận một điều kiện của tiểu muội thì tiểu muội mới có thể giữ kinh văn này cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều kiện gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Sau khi tiểu muội giao kinh văn cho Khâu tỷ tỷ xong, tiểu muội sẽ trở về chỗ an táng đại cạ..

Tiêu Lĩnh Vu bật cười ngắt lời:

- Dựng lều cư trú để bầu bạn với linh hồn ta phải không?

Bách Lý Băng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Không phải đâu! Tiểu muội mở quan tài vung kiếm tự tử cùng chết với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bầu nhiệt huyết sủi lên sùng sục. Trong lòng cực kỳ cảm động, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói:

- Được rồi, Băng nhi hãy thu cất cuốn kinh văn đi.

Bách Lý Băng cất sách vào bọc rồi hỏi:

- Đại ca! Tiểu muội nghĩ mãi không sao hiểu được vì lẽ gì đại ca nhất định đòi tiểu muội đưa kinh văn đến Khâu tỷ tỷ mà không phải người khác?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Người khác không thể gặp Khâu tỷ tỷ được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khâu tỷ tỷ nhất định không chịu tiếp nam nhân nào khác.

Bách Lý Băng nói:

- Đại ca nói thế cũng phải. Khâu tỷ tỷ thật là đáng thương. Bất luận nam nhân nào ngó thấy y là điên đảo thần hồn.

Cô ngửng đầu trông trời chiều nói tiếp:

- Thời gian không còn sớm sủa nữa. Đại ca nên ngồi điều dưỡng đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Tiểu huynh cần tĩnh tâm tưởng ngẫm, nghĩ mấy chiêu võ công.

Đừng để ai vào quấy nhiễu nghe.

Bách Lý Băng gật đầu nói:

- Đại ca cứ yên tâm suy nghĩ. Tiểu muội ra ngoài một chút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng nhi định đi đâu?

Bách Lý Băng đáp:

- Trong lòng tiểu muội còn nhiều điều chưa rõ, muốn đến đàm luận với Vũ Văn tiên sinh.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác một chút rồi dặn:

- Băng nhi! Có nhiều việc không nên để người ta hay biết.

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội hiểu rồi. Tiểu muội chỉ nói chuyện riêng với Vũ Văn tiên sinh một chút rồi về ngay.

Đoạn cô lật đật đi ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng băn khoăn nghĩ thầm:

- Mấy bữa nay y ở với ta một chỗ mà chẳng có lúc nào vui vẻ, suốt ngày lo lắng, hồi hộp vì ta.

Nhưng chàng nghĩ tới cuộc quyết đấu ngày mai vô cùng quan hệ, đành tĩnh tâm, nhắm mắt, nghĩ về những kiếm chiêu.

Bách Lý Băng ra tới nhà đại sảnh thì thấy tiệc rượu đã bày ra. Vũ Văn Hàn Đào, Vô Vi đạo trưởng, và Tôn Bất Tà đang tiếp võ lâm đồng đạo.

Nơi đây bầu không khí cực kỳ náo nhiệt thành ra cái thái cực trái ngược với căn phòng Tiêu Lĩnh Vu, chỉ có một mình chàng đang ngồi quay mặt vào tường suy nghĩ về những chiêu thức ảo diệu về võ công.

Bách Lý Băng đứng bên sảnh đường đảo mắt nhìn một lượt, khẽ buông tiếng thở dài rồi trở gót quay về.

Trong lòng cô chứa chất không biết bao nhiêu nỗi lo âu phiền muộn mà chẳng thể hở môi với ai được.

Đột nhiên phía sau có tiếng bước chân chầm chậm vang lên, cô quay đầu nhìn lại thấy Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đi tới.

Bách Lý Băng liền dừng chân, Vũ Văn Hàn Đào tiến lại hỏi:

- Bách Lý cô nương! Phải chẳng cô nương muốn kiếm tại hạ?

Bách Lý Băng gật đầu, hai hàng châu lệ bất giác tuôn ra.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình hỏi:

- Cô nương, có chuyện gì xin cho biết ngay?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội có điều muốn thỉnh giáo Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào giục:

- Xin cô nương cho biết ngay.

Bách Lý Băng đáp:

- Nhưng tiểu muội rối ruột không hiểu bắt đầu nói từ đâu.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm hỏi:

- Phải chăng là việc có liên quan đến Tiêu đại hiệp?

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là việc liên quan đến y.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chắc cô nương băn khoăn về cuộc chiến ngày mai giữa y và Thẩm Mộc Phong?

Bách Lý Băng đáp:

- Theo lời y thì cuộc chiến ngày mai ngoài Thẩm Mộc Phong còn một tay địch thủ ghê gớm nữa.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi:

- Ai vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Y không chịu nói ra.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói:

- Nếu Tiêu đại hiệp đơn đả độc đấu Thẩm Mộc Phong, tại hạ nhận thấy Tiêu đại hiệp không đến nỗi thất vọng, vì tuy Thẩm Mộc Phong công lực thâm hậu hơn y, nhưng y kiêm thông mấy môn tuyệt kỹ khiến cho đối phương khó lòng đề phòng cho xiết được. Hơn nữa chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng.

Bách Lý Băng đáp:

- Nhưng sợ tình hình biến đổi. Ngoài Thẩm Mộc Phong còn cường địch khác thì cục diện khó mà lường được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiêu đại hiệp đã không muốn nói thì chúng ta chẳng có cách nào bức bách y.

Tại hạ đem hết năng lực ra bố trí. Khi cần đến...

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa.

Bách Lý Băng bồn chồn trong dạ hỏi:

- Khi cần đến chuyện gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp là tượng trưng cho chính nghĩa giang hồ. Vô Vi đạo trưởng,Tôn Bất Tà lão tiền bối và tại hạ đều cảm giác rằng không thể để cho y chết được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tiên sinh nói đúng lắm. Nhưng y đơn đả độc đấu với Thẩm Mộc Phong thì còn ai thay thế y được?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Khi cần đến thì bọn tại hạ liều chết thay y, quyết không để y bị thương.

Bách Lý Băng nói:

- Người đầu tiên đáng chết thay y là tiểu muội.

Vũ Văn Hàn Đào ngạc nhiên, rồi mỉm cười hỏi:

- Tại sao vậy? Cô nương còn nhỏ tuổi quá, chính là thời kỳ đang đầy nhựa sống...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tiểu muội sống cũng đau khổ, thì thà rằng chết thay y để làm kế lưỡng toàn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Có phải vì Khâu cô nương...

Bách Lý Băng đáp:

- Chẳng thể nói không liên quan gì đến Khâu tỷ tỷ, nhưng phần nữa là do tâm nguyện của tiểu muội. Tiểu muội mà chết thay cho Tiêu đại ca được tức là sống vĩnh viễn ở trong lòng hai người này có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị đáp:

- Mỵ lực của Khâu cô nương quả nhiên không sức nào chống cự nổi. Tự cổ chí kim, dù là người dong nhan tuyệt thế cũng không sánh kịp. Nếu bảo Tiêu đại hiệp tuyệt vô động tâm trước Khâu cô nương, tại hạ không thể tin được...

Bách Lý Băng nói:

- Đúng thế! Cả hai người là một cặp tường lân, uy phụng của đất trời tạo nên.

Tiểu muội bất quá là con sẻ nhỏ ở dưới gốc liễu mà thôi. Tiểu muội sống chung với hai người, Tiêu đại ca có mấy phần hoan hỷ, nhưng đó là lân tuất nhiều hơn là tình cảm.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Bách Lý cô nương, tại hạ nói chưa hết lời.

Bách Lý Băng xin lỗi:

- Tiểu muội lòng dạ rối bời, xin tiên sinh lượng thứ cho..

Vũ Văn Hàn Đào cả cười rồi nói:

- Tiêu đại hiệp khác hẳn người thường. Trời phú cho y trung can nghĩa đảm, sẵn lòng hy sinh cho người, tao nên tính cách siêu quần xuất chúng. Ngoài mặt y không để lộ tình cảm, mà trong lòng rất tha thiết với người. Cô nương ở với y một thời gian đã lâu, sớm hôm bầu bạn. Nếu không phải là tình nghĩa vợ chồng thì con người đầy tính cách hào hiệp như Tiêu huynh đệ tất đã cự tuyệt một cách nghiêm khắc. Vậy mà y không tỏ ra thái độ đó tức là trong thâm tâm đã thừa nhận cô nương là bạn lữ rồi.

Bách Lý Băng chớp cặp mắt tròn xoe mấy cái, hỏi:

- Liệu có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Khi nào tại hạ lại lừa gạt cô nương? Nếu cô nương không tin, tại hạ sẽ thuyết minh thêm một điều.

Bách Lý Băng thoáng lộ tia mừng nói:

- Tiểu muội xin rửa tai để nghe tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Cô nương không phải khách sáo...

Lão hắng đặng một cái rồi nói tiếp:

- Khi y ở trong linh đường đã nghe rõ những lời tâm sự của Khâu Tiểu San coi y là trượng phụ Nếu y vô tình với cô nương thì tại sao lại ở gần nhau như bóng với hình. Bữa nay anh hùng thiên hạ tụ tập ở đây, y lâm vào cuộc chiến rất gian khổ, cần phải tĩnh tâm nghĩ cách đối địch mà y vẫn giữ cô bên mình. Tại hạ không tin là cô nương có thể giải quyết vấn đề võ công cho y..

Bách Lý Băng mỉm cười nói:

- Cái đó thì dĩ nhiên tiểu muội không thể làm được rồi. Về tài trí cũng như về tính tình, tiểu muội còn thua y xa lắm.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Đúng thế đó! Vậy y giữ cô nương ở bên mình để làm gì?

Bách Lý Băng thẹn thùng cười mát:

- Tiểu muội không rõ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ biết rồi. Vì cô nương ở bên mình y khiến tinh thần y được thoải mái hơn. Thực ra thâm tâm y không dời khỏi cô được nữa, và đã đến độ y không còn úy kỵ gì trước tai mắt mọi người. Hai vị ngày đêm ở với nhau một phòng mà cô nương trở lại nữ trang, chẳng lẽ Tiêu đại hiệp không nghĩ đến chuyện người ta bàn ra tán vào?

Bách Lý Băng vừa cười vừa ngắt lời:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh thật là ghê quá! Chẳng những tiên sinh ngồi trong trướng vận trù kế hoạch quyết thắng ra ngoài ngàn dặm, mà cả đến mối tư tình nhi nữ cũng đi vào khía cạnh tinh vi, nhìn thấy những cái người ta không thê?

nhìn được, biết rõ những cái người ta không thể biết được.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Cái đó kêu bằng " đương cục giả mê, bàng quan giả tỉnh." Bách Lý Băng uốn mình đi về phía trước hai bước, đột nhiên cô dừng lại gọi:

- Vũ Văn tiên sinh! Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Còn chuyện gì?

Bách Lý Băng hỏi lại:

- Còn một việc chẳng hiểu có nên nói rõ với tiên sinh hay không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cô nương nhận ra điều gì đáng nói thì nói mà không đáng nói thì thôi.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội nhận thấy cần trình bày với tiên sinh, nhưng Tiêu đại ca lại không muốn tiểu muội hở môi với ai...

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vụ đó thuộc về phương diện gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Vụ này liên quan đến tệ đại cạ Dường như cuộc chiến ngày mai y không đu?

tin tưởng, vì thế...vì thế...

Cô nghĩ tới chưa được Tiêu Lĩnh Vu đồng ý, nên ngập ngừng không dám nói rõ.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị nói:

- Vụ này rất quan hệ, cô nương cần cho biết rõ mới được.

Bách Lý Băng đáp:

- Tệ đại ca đã chuẩn bị hậu sự.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Chuẩn bị làm sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Y giao cuốn bí lục võ công cho tiểu muội và dặn rằng nếu bất hạnh ngày mai y tử trận thì tiểu muội phải đi kiếm Khâu cô nương để trao lại pho bí lục võ công đó.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói:

- Hỡi ơi! Tiêu đại hiệp sắp đặt như vậy là đúng, vì bất hạnh y tử trận, thì chỉ có Khâu Tiểu San là người duy nhất có thể trả thù cho y.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vậy tiểu muội nên làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trọng, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới đáp:

- Vụ này quan trọng lắm! Tại hạ đã nghĩ đến vạn nhất mà Tiêu đại hiệp chiến bại thì lập tức võ lâm rơi vào tình trạng hỗn loạn. Hơn một năm nay, Tiêu đại hiệp đã trở thành cây cột chống trời, đại biểu cho chính nghĩa võ lâm. Bọn tại hạ giao kết thâm tình với y, dĩ nhiên chỗ nào cũng phải bố trí bảo vệ cho y Hỡi ơi! Con người bằng xương bằng thịt, há phải đồ sắt thép chém không vào?

Bách Lý Băng nói:

- Lời tiên sinh rất đúng. Không hiểu tiên sinh đã có biện pháp gì để bảo vệ tê.

đại ca chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vụ này tại hạ tự tin biện pháp của mình rất hoàn bị. Có điều Thẩm Mộc Phong cũng chẳng phải hạng tầm thường. Mình chuẩn bị kỹ càng thì kế hoạch của hắn cũng tinh vị Vì thế mà cuộc chiến này không những chỉ đấu lực mà còn đấu trí nữa...

Lão đưa mắt nhìn Bách Lý Băng nói tiếp:

- Còn vụ Tiêu đại hiệp giao bí lục cho cô nương là phòng ngừa vạn nhất xảy ra chuyện bất hạnh. Bí lục võ công đưa đến tay Khâu cô nương là một sự bố trí rất sâu xạ Khâu cô nương tiếp được bí lục, tức là hứng lấy trọng trách của Tiêu đại hiệp.

Khâu cô nương để thơ lại rồi mới ra đi, phảng phất có ý niệm trốn khỏi trần tục.

Tiêu đại hiệp đã làm một cái xiềng vô hình để ràng buộc trái tim Khâu cô nương, khiến cô ta không thể lánh đời để yên thân lấy mình.

Bách Lý Băng gật đầu nói:

- Té ra nội tình còn có chỗ vi diệu như vậy.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên mỉm cười:

- Nhưng tại hạ tin là không đến nỗi thế đâu. Cách an bài của Tiêu đại hiệp chi?

là đề phòng trong muôn một.

Bách Lý Băng đáp:

- Tiên sinh có nói như vậy mới cởi bỏ được mối lo âu trong lòng của tiểu muội.

Vũ Văn Hàn Đào an ủi:

- Cô nương về nghỉ đi! Bữa mai chúng ta sẽ tùy cơ hành động. Tại hạ rất tự tin cách bố trí bên mình không chịu thua kém Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng gật đầu ra chiều thỏa mãn rồi lật đật trở về tỉnh thất.

Cô thấy Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại, vẻ mặt rất thành khẩn, tay phải làm như cầm kiếm, không ngớt huy động đánh ra.

Bách Lý Băng len lén về chỗ ngồi cũ, giương mắt lên nhìn từng cử động của Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Xem chừng tâm thần cùng ý hội của y đã đồng hòa với kiếm chiêu.

Chương 105 - PHỤC MA KIẾM CHẶT TAY ÁC BÁ

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Tiêu Lĩnh Vu mới dừng tay lại.

Nhưng chàng chưa mở mắt ra dòm ngó, tựa hồ như không biết có Bách Lý Băng đang ngồi đó.

Bách Lý Băng quan sát chú ý thấy da mặt Tiêu Lĩnh Vu rung động, dường như đang lao tâm suy nghĩ chuyện gì, mà cũng tựa hồ như đang vận khí hành công.

Cô vẫn ngồi yên không dám phát ra tiếng động sợ làm bối rối đầu óc của Tiêu Lĩnh Vu.

Một đêm thấm thoát qua mau. Hôm sau, khí giời đột nhiên biến đổi, mây đem mịt mù, mưa phùn lất phất.

Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi nhà tĩnh thất đi vào đại sảnh thấy bọn Vũ Văn Hàn Đào, Tôn Bất Tà đã ngồi chờ ở đó rồi.

Nhà đại sảnh yên lặng như tờ, trái hẳn với cảnh ồn ào, nhiệt náo hôm trước.

Vũ Văn Hàn Đào lên tiếng trước:

- Uy danh Tiêu đại hiệp chấn động giang hồ. Đồng đạo võ lâm nghe tin tới đây có hơn năm trăm người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Họ đi đâu cả rồi?

Tôn Bất Tà đáp:

- Vũ Văn tiên sinh đã tổ chức họ thành khoảng hai chục đội, mỗi đội cở năm chục người đi vào trường tỷ võ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thẩm Mộc Phong thủ đoạn tàn ác, Vũ Văn huynh điều động họ đi trước mà không sợ hắn ám toán sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vũ Văn tiên sinh đã sắp đặt cho hai chục đội viện trợ lẫn nhau. Mỗi đội chia thành từng tổ năm người. Về phương diện võ công cũng như ám khí có thể phối hợp với nhau một cách tuyệt diệu. Ngoài ra Vũ Văn tiên sinh còn lựa chọn mấy đệ tử bản phái, Trung Châu Nhị Cổ, Chung Nam nhị hiệp, Triển sư đệ, Tư Mã Càn, Sơ?

Côn Sơn, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương cải trang tuần hành toàn trường. Dù Thẩm Mộc Phong có tự mình ra tay cũng phí nhiều tâm lực mới hòng gia hại được bọn tạ..

Vũ Văn Hàn Đào nói theo:

- Nhưng lúc này Thẩm Mộc Phong không chịu để hao tổn đến thể năng của hắn.

Tôn Bất Tà đột nhiên thở dài nói:

- Tiêu huynh đệ! Lão khiếu hóa rất khâm phục Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Huynh đệ có mắt tinh đời lựa chọn Vũ Văn tiên sinh để đối phó với Thẩm Mộc Phong, quả là một kiệt tác lớn lao.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Lão đại ca lại quá khoa trương.

Tôn Bất Tà nói:

- Trước kia Vũ Văn tiên sinh tuy đã liệu việc như thần, nhưng lão khiếu hóa vẫn chưa bội phục. Đến bây giờ thấy tiên sinh tổ chức võ lâm đồng đạo mới biết tài y ít kẻ bì kịp. Trong cuộc tổ chức này, võ công những người trong một đội đều có thể phát huy đến chỗ tuyệt đích. Lực lượng của năm người phối hợp với nhau biết thành một, hiệu quả rất vững chắc. Công cuộc lớn lao như vậy mà tiên sinh chỉ bố trí một đêm và nửa ngày đã hoàn thành.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Lão tiền bối quá khen rồi.

Tôn Bất Tà nói:

- Đây là lão khiếu hóa nói tình thực.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng chuyển sang chuyện khác:

- Thời giờ không còn sớm nữa. Chúng ta cũng thượng lộ quách.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Đoạn chàng cất bước ra ngoài.

Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng, Vũ Văn Hàn Đào, Bách Lý Băng theo sau Tiêu Lĩnh Vu rảo bước ra đi dưới trời mưa phùn.

Đây là một trận đại quyết chiến giữa hai phe chính tà. Cơ thắng bại quan hệ phi thường, năm người lặng lẽ ra đi năm sáu dặm, thủy chung không ai nói một câu nào. Bọn Tôn Bất Tà bốn người đều hồi hộp trong lòng, tưởng chừng trước ngực đeo một khối chì thật nặng. Ai cũng muốn nói mấy câu an ủi Tiêu Lĩnh Vu mà không sao mở miệng được.

Còn Tiêu Lĩnh Vu vẫn quan tâm về cách biến hóa kiếm chiêu, chẳng còn lòng dạ nghĩ tới chuyện khác. Chàng hy vọng, dưới hàng ngàn con mắt, khai diễn một trận quyết chiến với

Thẩm Mộc Phong mà chàng hy vọng thắng hắn để duy trì công lý võ lâm, chấn chỉnh giang hồ.

Quảng đường hai chục dặm đối với những nhân vật này chẳng đáng là bao, chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Gò Bạch Thạch ngày thường là chốn hoang lương mà nay tình thế đã biến cải.

Dưới làn gió bấc, mưa phùn, người đã đến đầy.

Gò Bạch Thạch đúng với tên của nó. Chỗ nào cũng toàn là đá trắng.

Khắp trái gò, đủ thứ người cao, thấp, gầy, béo, nhưng đại đa số nai nịt gọn gàng, lưng đeo binh khí.

Bao nhiêu người trong trường quần áo đều bị ẩm ướt.

Bỗng có âm thanh thô hào cất lên:

- Tiêu đại hiệp đã đến! Hết thảy quần hùng đều quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu vừa rảo bước tiến lại vừa chắp tay giơ lên nói:

- Các vị bất tất phải đa lễ, Tiêu mỗ không dám đâu.

Đột nhiên hàn quang lấp loáng bắn vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu phân hai tay ra. Tay mặt quờ một cái chụp lấy mũi ám khí bắn tới. Chàng nhìn lại thì ra một thanh liễu diệp đao có tôi chất kịch độc.

Có người lớn tiếng hô:

- Thích khách! Quần hào bốn mặt đảo mắt nhìn quanh để tìm kiếm.

Nhưng người tụ tập trên gò Bạch Thạch phần đông đến điếu tế Tiêu Lĩnh Vu, rồi trong một ngày một đêm được Vũ Văn Hàn Đào tổ chức thành một đội quân có tiết chế, một mặt trợ Oai cho Tiêu Lĩnh Vu, một mặt chuẩn bị quyết chiến với bọn người ở Bách Hoa Sơn Trang.

Biến cố xẩy đột ngột mà quần hào vẫn không rối loạn. Ai nấy đứng nguyên chỗ, chỉ vận dụng mục quang để tìm kiếm.

Tôn Bất Tà thấy thế nghĩ bụng:

- Tài năng của Vũ Văn Hàn Đào đã đến chỗ phi thường. Chỉ trong một đêm mà tổ chức thành đội ngũ trên tĩnh, chẳng khác nào đã được huấn luyện hàng năm.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ liệng lưỡi phi đao xuống đất. Chàng đảo mắt nhìn thanh niên võ phục cách đó chừng hơn trượng, mỉm cười nói:

- Không sao đâu! Tại hạ thường bị ám toán mà thủy chung vẫn gặp may, chưa bị địch nhân gia hại. Các vị bất tất phải quan tâm.

Dứt lời chàng lại rảo bước tiến về phía trước. Thái độ rất khoan thai tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Quần hào thấy Tiêu Lĩnh Vu ngộ biến vẫn ung dung như thường, trong lòng càng thêm kính phục.

Đột nhiên thanh âm trầm trọng cách Tiêu Lĩnh Vu chừng mười mấy bước hô lớn:

- Quả nhiên là phong độ của bậc đại hiệp tuyệt đại. Y đã trông rõ tại hạ hành thích mà không chịu ra tay báo thù.

Quần hào đảo mắt nhìn về phía phát ra thanh âm thấy một thiếu niên võ phục lối, tuổi.

Trước ngực thiếu niên cắm một lưỡi đao trủy thủ. Gã dứt lời rút đao trủy thu?

lên. Máu tươi tuôn ra như suối, ngã xuống chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Vũ Văn huynh! Thu lượm thi thể mai táng cho y.

Vũ Văn Hàn Đào dạ một tiếng, dặn hai đại hán đi bên mấy câu. Hai đại hán này liền khiêng thi thể thiếu niên đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái ngửng đầu nhìn lên thì thấy trên khu đất bằng phẳng cách đó chừng năm trượng đã dựng lên một cái đài gỗ cao khoảng năm thước.

Đài gỗ này không có nóc. Bốn mặt cũng bỏ trống, hiển nhiên mới dựng trong lúc cấp bách.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn huynh! Phải chăng mộc đài này chúng ta mới dựng lên?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế! Tại hạ sai người làm cấp tốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Dựng tòa mộc đài này để làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Mộc đài này dựng lên quá sơ sài. Chỗ dụng tâm duy nhất là nó cao hơn mặt đất để chúng ta nhìn thấy rõ. Thẩm Mộc Phong có dùng thủ đoạn ám toán cũng úy kỵ đôi phần.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu cười nói:

- Té ra là thế.

Vũ Văn Hàn Đào cùng bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng đã sắp đặt kế hoạch.

Vạn nhất mà Tiêu Lĩnh Vu không địch nổi Thẩm Mộc Phong thì phải ứng biến cách nào, nhưng tuyệt không nói ra. Coi bề ngoài tựa hồ họ chẳng quan tâm gì đến cuộc chiến của Tiêu Lĩnh Vu. Dĩ nhiên chàng cũng không tiện hỏi nhiều.

Đột nhiên có tiếng người hô:

- Thẩm Mộc Phong đã tới rồi.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước nhảy lên mộc đài trông ra, quả thấy mấy chục khoái mã lao nhanh như gió chạy tới.

Chàng nhìn Bách Lý Băng khẽ nhắc:

- Băng nhi! Băng nhi hãy nhớ những lời tiểu huynh đã dặn.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Tiểu muội nhớ rồi. Xin đại ca cứ yên tâm.

Tiêu Lĩnh Vu lại đưa mục quang ngó Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh! Vạn nhất tiểu đệ chết trong trận đấu này, Vũ Văn huynh bất tất phải trả thù, tiểu đệ yêu cầu Vũ Văn huynh bảo vệ Bách Lý Băng dời khỏi nơi đây một cách an toàn.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp cứ yên lòng. Tại hạ tin rằng nơi đây kẻ tà ác phải chịu chết, chính nghĩa võ lâm sẽ thắng.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Ai cũng mong như vậy...

Chàng đảo mắt nhìn quanh không thấy bọn Trung Châu Nhị Cổ, Tư Mã Càn, Mã Văn Phi, và những người thâm giao, chàng không nhịn được hỏi:

- Vũ Văn huynh! Mấy người huynh đệ của tiểu đệ đi đâu cả?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ phái bọn họ đi hành động rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu không hỏi nữa.

Mấy chục người kỵ mã về phe Thẩm Mộc Phong đã ruổi ngựa gần tới mộc đài.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ quả thấy đằng phía lưng Thẩm Mộc Phong có một nhà sư cao lớn mặc áo cà sa đỏ.

Chính là nhà sư đã tỷ đấu với nghĩa phụ hồi chàng đang học võ ở Tam Thánh cốc. Chàng nhìn kỹ thì quả nhiên ngón tay vô danh và ngón tay út bên trái nhà sư áo đỏ đã cụt mất, liền nghĩ bụng:

- Nghĩa phụ ta là Nam Dật Công nội lực thâm hậu như vậy mà không địch nổi lão. Ân sư là Trang Sơn Bối thi triển Ngự kiếm thuật cũng chỉ làm tổn thương hai ngón tay lão. Trong những năm gần đây bản lãnh lão chắc còn tiến bộ rất nhiều.

Nếu trong cuộc ác đấu bữa nay lão cũng ra mặt thì e rằng hy vọng thắng trận của ta rất mong manh. Thảo nào Thẩm Mộc Phong hôm nay thản nhiên cùng ta phó ước.

Chàng đã hiểu mình mà không địch nổi nhà sư áo đỏ thì những người xung quanh chẳng ai có thể giúp mình được, đành dấu kín nỗi lòng, nói ra chỉ tổ làm náo loạn nhân tâm.

Mục quang chàng ngó tới người đi sau nhà sư áo đỏ thì chính là Vu công tử ơ?

Ngũ Độc môn. Kế đến Kim Hoa Phu Nhân, và huyết ảnh hóa thân của Thẩm Mộc Phong là Đặng Luân đã cùng chàng đối chưởng ở trong sơn cốc.

Dường như hết thảy lực lượng tinh nhuệ của Bách Hoa Sơn Trang đều xuất hiện nơi đây. Thẩm Mộc Phong hạ mã rồi, bọn tùy tùng cũng lục tục xuống ngựa.

Thẩm Mộc Phong là con người kiêu ngạo mà đối với nhà sư áo đỏ tỏ ra cực kỳ cung kính. Hắn quay lại khẽ hô:

- Mời đại sư! Hồng y tăng mỉm cười nói:

- Đại trang chúa là chủ nhân, bần tăng không thể đoạt trận đầu. Nếu đại trang chúa mà giết được Tiêu Lĩnh Vu thì việc làm bá chủ thiên hạ chẳng còn gì khó khăn. Trường hợp đại trang chúa không thắng được gã, bần tăng sẽ ra thanh toán món nợ cũ cũng chưa muộn.

Số đông quần hùng chưa biết nhà sư áo đỏ nên chẳng quan tâm cho lắm.

Nhưng Tôn Bất Tà vừa thấy lão đã tái mặt, nhưng dường như trong lòng có điều úy kỵ, cũng không nói với ai.

Thẩm Mộc Phong ngửng đầu lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi lên tiếng:

- Thẩm Mộc Phong đã nhận lời phó ước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mời đại trang chúa lên đài.

Thẩm Mộc Phong nhảy vọt lên đài.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bữa nay là cuộc chiến đấu sinh tử của chúng tạ Chưa có kẻ sống người chết, quyết chẳng dừng tay Mời đại trang chúa lấy khí giới ra.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh thấy hào kiệt bốn phương đứng quanh dưới đài đông như kiến. Mười phần có đến bảy, tám là do Tiêu Lĩnh Vu đưa tới.

Hắn không khỏi chấn động tâm thần tự hỏi:

- Ta đã dùng hết mọi thủ đoạn và tốn công mười mấy năm trời, vẫn chẳng có cách nào khiến cho số đông nhân vật giang hồ vì ta xuất lực. Tiêu Lĩnh Vu ra đời chưa được hai năm mà sao lại có nhiều người đường xa ngàn dặm cũng đến trơ.

quyền cho gã?

Trong lòng hắn xoay chuyển ý nghĩ thò tay vào bọc móc ra một vật đen như mực, dài khoảng hai thước, giống thanh kiếm mà không phải kiếm.

Đồng thời tay trái rút ra một thanh đoản kiếm, hào quang lóa mắt. Hắn lạnh lùng nói:

- Thẩm mỗ đã mười mấy năm chưa dùng đến binh khí cùng người động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu vậy đây là một vinh dự cho tại hạ.

Chàng giơ tay mặt lên rút kim kiếm ra khỏi vỏ. Cặp mắt chàng vẫn nhìn chằm chằm vào vật đen sì giống kiếm mà không phải kiếm nơi tay mặt của Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong ngó thấy khí giới trong tay Tiêu Lĩnh Vu liền hô:

- Phục Ma kim kiếm! Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng rồi! Đại trang chúa cũng đã biết đến thanh kiếm này.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm nghị, hồi lâu mới thở dài:

- Thanh kiếm này đã lâu chưa từng xuất hiện giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại trang chúa dường như sợ nó thì phải?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp:

- Kiếm tuy sắc bén, nhưng còn tùy ở người dùng kiếm. Tiêu huynh đệ hãy coi chừng! Hắn khoa tay trái, ánh hàn quang lóe lên đâm tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rung cây Phục Ma kim kiếm. Một luồng kim quang vọt ra chụp xuống thanh ngân kiếm trong tay Thẩm Mộc Phong. Chàng không chờ kiếm chiêu của đối phương biến hóa đã đè kiếm thế xuống đâm tới trước ngực hắn.

Thẩm Mộc Phong đứng yên không nhúc nhích. Đột nhiên, hắn đặt ngang cây thước đen nơi tay mặt ở trước ngực, chờ cho thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu tới gần mà đẩy mạnh ra.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trên thước đen có luồng hấp lực rất mãnh liệt làm cho thế kiếm của chàng nghiêng đi. Chàng giật mình kinh hãi, đột nhiên cảnh giác.

Nguyên cây thước đen trong tay Thẩm Mộc Phong có đá nam châm hấp lực rất mạnh.

Thanh Phục Ma kim kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tuy chỉ thiên đi một chút nhưng cũng lệch ra ngoài phạm vi khống chế.

Nên biết hai tay cao thủ như Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong trao đổi chiêu thức thì chỉ sai trật một ly cũng đủ khiến cho Thẩm Mộc Phong có dịp trang đoạt tiên cơ.

Bỗng thấy Thẩm Mộc Phong nghiêng mình đi. Thanh ngân kiếm nơi tay trái hắn phóng ra những chiêu mau lẹ tuyệt luân nhằm đâm vào huyệt kiên tỉnh nơi bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Chiêu này coi bề ngoài cũng bình thường, nhưng bao nhiêu cao thủ đứng trước mộc đài đều chấn động tâm thần, không biết Tiêu Lĩnh Vu làm sao tránh được thế kiếm của Thẩm Mộc

Phong?

Biến diễn thoáng qua trong nháy mắt, Tiêu Lĩnh Vu rung động hai vai lùi lại một bước.

Thanh ngân kiếm lướt qua, đâm rách vai áo Tiêu Lĩnh Vu vào đến thịt, máu tươi liền chảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu hú lên một tiếng dài.

Cả người lẫn kiếm bay vọt lên không, thế kiếm xoay đi một vòng, chụp xuống một lớp hàn quang.

Thẩm Mộc Phong quát một tiếng thật to cũng tung mình nhảy lên đón tiếp làn kim quang chụp xuống.

Hai làn kiếm quang xoay lộn trên không rồi tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng, khiến người xung quanh phải đinh tai nhức óc.

Kiếm quang bỗng phân ra, bóng người xuất hiện. Hai tiếng “binh”, “binh” khẽ vang lên. Cả Tiêu Lĩnh Vu lẫn Thẩm Mộc Phong đều hạ xuống mộc đài.

Mọi người chú ý nhìn lên thì thấy Tiêu Lĩnh Vu rung động cặp lông mày thanh kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị. Còn Thẩm Mộc Phong sắc mặt lợt lạt. Mục quang lấp loáng không nhất định. Hiển nhiên mới trao đổi một chiêu, hắn đã thấm đòn.

Có điều lúc hai người tỷ đấu, kim quang vây phủ thành ra chưa rõ tình hình.

Hai bên dừng lại khoảnh khắc. Tiêu Lĩnh Vu lại chấn động thanh Phục Ma kim kiếm nhảy lại tấn công.

Thẩm Mộc Phong xoay tay phản kích, hai bên lại khai diễn một trường ác đấu.

Kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu rất là kỳ ảo, lại biến hóa khôn lường. Chàng dùng kiếm pháp của Đàm Thanh Vân ở phái Hoa Sơn làm chủ lực, lại thêm vào những điểm sở trường ở kiếm pháp của các phái. Thế công cực kỳ lợi hại khiến quần hào đứng quan chiến dưới đài trông hoa cả mắt mà không phân biệt được rõ ràng.

Thẩm Mộc Phong dường như bị kiếm chiêu kỳ ảo của Tiêu Lĩnh Vu áp chế, không còn sức phản kích, nhưng phiến từ thạch trong tay hắn rất đắc dụng. Mỗi khi gặp thế kiếm nguy hại của Tiêu Lĩnh Vu thì chất từ thạch hút thiên đi nên chàng không thể thủ thắng được.

Sau khi kịch đấu trăm chiêu, thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu đã phát huy đến đô.

chót. Thẩm Mộc Phong tuy có từ xích trợ lực, cũng không thể tái chiến được nữa.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có người lớn tiếng quát:

- Thẩm đại trang chúa, hãy dừng tay, để ta lại cùng chú nhỏ này thanh toán món nợ cũ.

Thẩm Mộc Phong gặp lúc không chống nổi, nghe nhà sư hô hoán, lập tức vận toàn lực phản kích hai chiêu toan định bức bách Tiêu Lĩnh Vu lùi lại để hắn nhảy xuống đài.

Ngờ đâu kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu như bóng theo hình bám sát lấy Thẩm Mộc Phong. Hắn đánh hai chiêu liền vẫn không đẩy lui được chàng.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát:

- Thẩm Mộc Phong muốn chạy ư?

Thế kiếm của chàng đột nhiên gia tăng tốc độ đánh liền ba chiêu.

Đồng thời với thế kiếm phát ra, tay trái chàng phát huy Đàn chỉ thần công.

Thẩm Mộc Phong giơ tay mặt lên quét ngang cây từ xích, gạt thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vụ Đột nhiên một luồng tiềm lực phóng trúng vào khủy tay mặt, năm ngón tay nới ra, thanh từ xích rớt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu hươi kiếm. ánh hàn quang lấp loáng chặt đứt cánh tay mặt của Thẩm Mộc Phong.

Thanh kim kiếm xoay chuyển toan chém ngang người Thẩm Mộc Phong thì đột nhiên một luồng ám kình như lay non dốc bể xô tới, bức bách chàng phải tung mình né tránh.

Bỗng thấy bóng hồng thấp thoáng. Nhà sư mặc áo cà sa đỏ nhảy vọt lên đài.

Tôn Bất Tà lớn tiếng quát:

- Tặc hòa thượng! Các người định dùng xa luân chiến chăng?

Lão tung mình nhảy lên, vung chưởng đánh liền.

Nhà sư áo đỏ lạnh lùng quát:

- Xuống đi! Hắn vung tay trái phóng ra một chiêu.

Hai chưởng đụng nhau đánh “sầm” một tiếng.

Tôn Bất Tà nhảy vọt lên cao xoay đi hai vòng rồi hạ mình xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đề tụ chân khí, cầm ngang thanh kiếm đứng vững lại.

Nhà sư áo đỏ phóng chưởng làm chấn động Tôn Bất Tà, rồi lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng ngươi là đồ đệ của Trang Sơn Bối?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã gặp đại sư.

Nhà sư áo đỏ nói:

- Vậy càng hay Lão tăng có giết ngươi, ngươi chết cũng nhắm mắt được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Trước khi động thủ, chưa biết ai chết về tay ai, đại sư không nên ngông cuồng thái quá.

Nhà sư áo đỏ lên tiếng:

- Thằng lỏi này giỏi thiệt! Ngay Trang Sơn Bối, Nam Dật Công chiến đấu với ta cũng không dám khoác lác như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu không đáp, để hết tinh thần vào thanh kiếm.

Nhà sư áo đỏ biến sắc hô:

- Hay lắm! Ngươi đã học được Ngự kiếm thuật của Trang Sơn Bối.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lẳng lặng vận khí ra toàn thân.

Lúc này Thẩm Mộc Phong và Tôn Bất Tà đều đã nhảy xuống đài để người đồng bọn đón tiếp đưa ra.

Dưới đài kẻ đi người lại ra chiều hỗn loạn.

Vũ Văn Hàn Đào đi xuyên lui xuyên tới dường như đang chỉ huy chuyện gì.

Tiêu Lĩnh Vu không để mắt đến vụ này, chàng lưu hết tinh thần vào việc vận kiếm.

Bỗng nhà sư áo đỏ bật tiếng cười khẩy nhảy sổ về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Đồng thời Tiêu Lĩnh Vu cũng nhảy vọt lên.

Chỉ thấy luồng kiếm quang và vùng ánh hồng đụng nhau bay lượn.

Chẳng một ai nhìn rõ hai người giao thủ trên không. Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu từ trên không hạ mình xuống đài.

Nhà sư áo đỏ hú lên một tiếng rồi một đám ánh hồng vọt đi như điện chớp, chạy về phía chính đông.

Chương 106 - TRONG PHÒNG BỊNH GIẢI BÀY TÂM SỰ

Những giọt máu tươi rớt xuống mặt đá trắng thành những chấm đỏ.

Hai bóng người nhảy vọt lên đài là Vũ Văn Hàn Đào và Bách Lý Băng ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu rồi nhảy vọt đi. Tiếp theo một tiếng nổ đùng đùng chấn động. Những mảnh đá vỡ cùng những mảnh gỗ tung bay tới tấp. Tòa mộc đài tỷ võ sập xuống một nửa.

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu Tiêu Lĩnh Vu dần dần hồi tỉnh.

Chàng giương mắt lên nhìn thấy mình nằm duỗi dài trên giường, Vũ Văn Hàn Đào, Bách Lý Băng, Thương Bát, Đỗ Cửu, Lam Ngọc Đường đứng ở trước mặt.

Mọi người mặt buồn rười rượi thấy Tiêu Lĩnh Vu hồi tỉnh ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Bách Lý Băng giương to cặp mắt thở phào một cái:

- Tạ Ơn Trời, Phật! Đại ca tỉnh lại rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gắng gượng muốn ngồi dậy, nhưng Vũ Văn Hàn Đào vội đưa tay ra ngăn lại nói:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp bị thương nặng lắm, hãy nằm tĩnh dưỡng không nên ngồi dậy.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt thủng thẳng hỏi:

- Tại hạ nằm đây mấy ngày rồi?

Bách Lý Băng thở phào đáp:

- Vừa đúng bảy ngày.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

- Bảy ngày ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế. Y thuật của Độc Thủ Dược Vương quả đã đến trình độ kinh người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Độc Thủ Dược Vương cũng đã đến đây ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Phải rồi! Đúng là một phen thịnh hội chưa từng có trong võ lâm. Chưởng môn các phái lớn khắp thiên hạ hơn trăm vị đều có mặt. Chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga Mi, và Thân bang chúa của Cái Bang các vị đều đến cả.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi:

- Tôn lão ca đi đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào toan trả lời thì đột nhiên có tiếng cười khanh khách rồi có tiếng người nổi lên nói:

- Lão ca ca không chết được đâu.

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy Tôn Bất Tà chống nạng đi vào. Lão hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu Lĩnh Vu huynh đệ! Thương thế huynh đệ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu cũng cười mát đáp:

- Đại khái không chết được.

Tôn Bất Tà đi đến trước gần mặt chàng nói:

- Lúc huynh đệ bị thương trầm trọng, cả Vũ Văn tiên sinh cũng không biết điều trị cách nào. Toàn thể anh em đau thương vô hạn. Lão ca ca nửa mê nửa tỉnh nhưng biết huynh đệ không thể chết nên khuyên giải mọi người yên tâm...

Bách Lý Băng xen vào:

- Nếu không được Độc Thủ Dược Vương lão tiền bối đến kịp thời hết lòng chữa trị thì đại ca quyết chẳng thể hồi phục mau lẹ thế này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ phải đi bái tạ cái ơn cứu mạng của Nam Cung lão tiền bối. Băng Nhi hãy đỡ tiểu huynh dậy.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Bất tất phải tạ Ơn chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang ngó thấy Độc Thủ Dược Vương rảo bước đi vào. Tay lão cầm cái bình ngọc đưa ra nói:

- Trong bình có bảy viên thuốc. Mỗi ngày uống một viên. Uống hết bảy viên là thương thế khỏi hẳn.

Lão ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều sau khi thương thế hết rồi, lão phu yêu cầu Tiêu đại hiệp ưng thuận một điều.

Lão từ từ đặt bình thuốc xuống đầu giường Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão tiền bối sai bảo điều gì mà vãn bối có thể làm được, nhất định sẽ đem toàn lực để thi hành.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nhất định đại hiệp làm được! Thương thế khỏi rồi, đại hiệp đến núi Cửu Cung thăm tiểu nữ một chuyến. Y đang luyện công vận khí không theo lão phu tới đây được. Lão phu nói bây nhiêu là hết lời. Đại hiệp đi hay không tùy ý.

Dứt lời lão xoay mình vọt đi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn sau lưng Độc Thủ Dược Vương buông tiếng thở dài, lẳng lặng không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Tiêu đại hiệp hãy an tâm tĩnh dưỡng. Các môn phái trong thiên hạ đều nhận lời hiệu triệu của đại hiệp. Chín vị đại chưởng môn cùng Thân bang chúa đã quyết định đem toàn lục thanh trừ dư đảng bên địch, không dám phiền Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi:

- Thẩm Mộc Phong đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hắn cùng mấy chục tùy tùng đều bị chết dưới trái Phá sơn thần lôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Kim Hoa Phu Nhân cũng chết rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chắc thế! Lúc đó tình thế cấp bách, không có cách nào thông tri cho phu nhân được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Có nhìn rõ thi thể bọn họ không?

Thương Bát đáp:

- Lúc ấy thịt da tan nát, chi thể phân ly, không thể nào nhìn được từng xác chết. Nhưng cứ tình thế này mà đoán thì Thẩm Mộc Phong khó lòng toàn mạng.

Bách Lý Băng nói:

- Thẩm Mộc Phong làm ác đã nhiều, dù phải tan xương nát thịt cũng là đáng kiếp.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi:

- Còn nhà sư tám ngón tay thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Lão trúng phải chiêu kiếm của Tiêu đại hiệp, đổ máu rồi chạy trốn. Thương thế rất trầm trọng. Nếu lão còn sống sót được là vận khí chưa đến ngày tận số...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chín phái lớn cùng Cái Bang đều phái mười tay cao thủ phối hợp với anh hùng thiên hạ đi khắp nơi truy tầm dư đảng và dò la tin tức nhà sư tám ngón tay còn sống hay đã chết. Những tin tức lượm được sẽ báo về đây ngay.

Tôn Bất Tà nói:

- Xảy đàn tan nghé! Thẩm Mộc Phong đã chết rồi thì bọn Bách Hoa Sơn Trang tan tành. Những việc còn lại không phải phiền đến huynh đệ quan tâm. Hơn một trăm vị chương môn đã quyết định tặng ba tấm Phi Long bài cho huynh đệ. Long bài đi tới đâu là anh hùng thiên hạ tuân theo răm rắp tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vụ này chờ sau khi tiểu đệ khỏi thương thế rồi sẽ bàn.

Bỗng nghe tiếng nói oang oang cất lên:

- Tiểu huynh đệ! Huynh đệ tỉnh lại rồi ư?

Mã Văn Phi chạy tới nói tiếp:

- Tư Mã Càn, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương đi đón lệnh tôn cùng lệnh đường, chỉ năm ba ngày là tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu cười nói:

- Đa tạ Mã huynh cùng các vị huynh đài.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói:

- Chín phái lớn cùng Thân bang chúa đã quyết định đem toàn lực giúp Khâu Tiểu San báo thù. Vậy Tiêu đại hiệp cứ an tâm tĩnh dưỡng.

Lão vẫy tay một cái, quần hào đều lui ra khỏi tĩnh thất.

Bách Lý Băng chờ quần hào ra hết rồi khẽ khép cửa lại. Cô đứng trước giường Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Đại ca hãy uống thuốc đi! Cô thò tay vào bên gối với cái bình ngọc mở nút lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Tiêu Lĩnh Vu, lại rót nước cho chàng nuốt thuốc rồi nói:

- Đại ca hãy ngủ đi một giấc.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô cử động ôn nhu, khóe mắt tràn ngập tình yêu, trong lòng cảm động. Chàng khẽ cất tiếng gọi:

- Băng Nhi!...

Bách Lý Băng đưa ngón tay ngọc lên bưng miệng chàng khẽ nói:

- Đại ca không nên chuyện trò cho mệt. Hãy ngủ một giấc cho khỏe. Độc Thu?

Dược Vương dặn đại ca cần phải tĩnh dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Không sao đâu. Tinh thần tiểu huynh khá lắm rồi. Nói mấy câu cũng chẳng hề gì...

Rồi chàng hỏi:

- Độc Thủ Dược Vương tới đây hôm nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Sau ba ngày đại ca bị thương. Ba ngày đầu Vũ Văn tiên sinh cùng mấy vị y thuật cao minh chầu chực luôn bên mình đại ca, không lúc nào cởi áo. Họ nghiên cứu dược phương hết sức chặt chẽ mà thương thế đại ca vẫn y nguyên. May mà đại ca nội công thâm hậu, không đi đến chỗ nguy nan, chỉ hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ôi! Tiểu huynh sống hay chết có gì đáng kể mà làm phiền lụy bao nhiêu người. Tiểu huynh rất lấy làm áy náy.

Bách Lý Băng thở dài nói:

- Tiểu muội nghe chưởng môn phái Thiếu Lâm nói là nếu đại ca không đa?

thương Thẩm Mộc Phong kịp thời thì hắn phát động âm mưu rất là nguy hiểm. Hiệu lệnh của hắn ra có thể làm tê liệt toàn bộ hay ít ra cũng làm hao tổn rất nhiều nguyên khí.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trong các phái lớn đều có bạn đồ bị Thẩm Mộc Phong thu dụng làm nội ứng.

Nếu bọn đó ngấm ngầm hạ độc thủ thì nhất định các phái lớn bị tổn thương trọng đại. Vì thế mà tiểu huynh chưa nắm vững phần thắng cũng phải mạo hiểm chiến đấu một trận.

Bách Lý Băng nói:

- Hiện nay chưởng môn các phái đều hiểu rõ vụ này nên đối với đại ca đem lòng cảm kích vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Những tên nội ứng của Thẩm Mộc Phong nằm vùng trong các phái đã điều tra ra được chưa?

Bách Lý Băng đáp:

- Chưa. Đó là một điều rất cay cực cho các vị chưởng môn. Các vị đều thỉnh cầu Vũ Văn tiên sinh giúp đỡ, nhưng Vũ Văn tiên sinh đang bận rộn trị thương cho đại ca, chưa hành động gì được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vũ Văn Hàn Đào ở Bách Hoa Sơn Trang làm mưu sĩ cho Thẩm Mộc Phong một thời gian rất

lâu, tiên sinh biết khá nhiều về nội tình bọn họ.

Chàng ngó Bách Lý Băng nói tiếp:

- Băng Nhi hãy cho tiểu huynh biết kỹ càng về tình hình mấy ngày qua.

Bách Lý Băng đáp:

- Chưởng môn các phái tới đây hồi nào tiểu muội không rõ. Từ lúc đại ca bi.

thương, tiểu muội chầu chực luôn bên mình. Những điều mà tiểu muội nói cho đại ca hay là ngẫu nhiên nghe được vài mẩu, chứ không lưu tâm đến câu chuyện của họ. Có điều Vũ Văn tiên sinh hiểu rõ lắm. Sau khi đại ca hoàn toàn hồi phục thương thế, tiên sinh sẽ nói cho đại ca biết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh biết Băng Nhi lo lắng về thương thế của tạ Vậy Băng Nhi biết tới đâu nói tới đó để đỡ buồn trong lúc ngọa bệnh này.

Bách Lý Băng trầm ngâm đáp:

- Trước hết hãy nói về thương thế của đại cạ Vũ Văn tiên sinh cùng mấy vi.

thông hiểu y lý, nghị luận dùng thuốc. Suốt ba ngày ba đêm, đại ca uống thuốc ba lần vẫn không hồi tỉnh. Đến trưa hôm thứ tư thì Độc Thủ Dược Vương tới nơi. Dược Vương lập tức đối chứng lập phương mà cũng mất ba ngày nữa mới làm cho đại ca tỉnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi có nghe lão nói ta bị thương ở chỗ nào không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Trong khi Độc Thủ Dược Vương điều trị đại ca, Vũ Văn Hàn Đào tuy ở bên cạnh mà chưa hỏi lão một câu, lão cũng chưa từng nói chuyện với Vũ Văn tiên sinh lần nào.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi:

- Võ công của ta liệu còn giữ được không?

Bách Lý Băng đáp:

- Không thấy các vị nhắc tới, nhưng chắc chưa đến nỗi thương tổn về võ công.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

Tiểu huynh cũng chỉ mong như vậy.

Bách Lý Băng cho là sau một lúc nói chuyện, chàng đã mỏi mệt nên yên nghĩ, không hỏi gì nữa.

Thực ra Tiêu Lĩnh Vu rất quan tâm đến vụ võ công của mình có bảo tồn được hay không. Chàng muốn vận khí thử coi nhưng sợ Bách Lý Băng cản trở, đành chờ lúc cô không để ý sẽ ngấm ngầm vận khí.

Quả nhiên Bách Lý Băng khẽ kéo chăn đắp lên người chàng rồi đến bên cửa sô?

nhìn ngơ ngẩn xuất thần.

Tiêu Lĩnh Vu hé mắt ngó Bách Lý Băng một cái rồi ngấm ngầm vận động chân khí.

Chàng thấy chân khí chuyển động tới ngực rồi đột nhiên đau nhói như bị dao đâm. Chàng ráng nhẫn nại không bật lên tiếng la, nhưng bị đau đến lụt mồ hôi.

May mà Bách Lý Băng vẫn nhìn ra cửa sổ nên không biết tình hình này.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái, đưa tay lên lau mồ hôi mặt, bụng bảo dạ:

- Xem chừng ta chưa bị mất hết võ công, nhưng thương thế nơi ngực rất trầm trọng. Chẳng biết bao giờ mới lành mạnh để đi giúp Khâu tỷ tỷ một tay.

Chàng nghĩ tới đây bất giác thở dài sườn sượt...

Tiếng thở dài lọt vào tai Bách Lý Băng, cô vội về trước giường hỏi:

- Đại ca tỉnh lại rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười hỏi lại:

- Băng Nhi! Dường như Băng Nhi có tâm sự gì thì phải?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội đang nghĩ đến Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm hỏi:

- Băng Nhi nghĩ gì về Khâu tỷ tỷ?

Bách Lý Băng đáp:

- Khâu tỷ tỷ thân thế cô đơn đi tìm kẻ thù, mà đại ca thương thế trầm trọng chẳng thể đi giúp y Tiểu muội tuy có lòng nhưng tự biết không thể chia sẻ mối gian lao với y Hỡi ôi! Chưởng môn các phái bị Vũ Văn tiên sinh thuyết phục phái cao thủ đi trợ quyền cho Khâu tỷ tỷ, nhưng tiểu muội vẫn không yên dạ. Huống chi...

Đột nhiên cô dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Huống chi thế nào? Sao Băng Nhi không nói nữa?

Bách Lý Băng đáp:

- Khâu tỷ tỷ trước linh đường đã thừa nhân là thê tử của đại cạ Mấy bữa nay tiểu muội đã thông hiểu một điều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi thông hiểu điều chi?

Bách Lý Băng nở nụ cười thê lương đáp:

- Đại ca hãy điều dưỡng cho khỏe. Chờ sau khi hoàn toàn phục hồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Câu chuyện của chúng ta thuộc về tư tình, dù con người tài ba như Vũ Văn tiên sinh cũng không giải quyết dùm chúng ta được. Có đúng thế không? Vậy Băng Nhi đã nghĩ gì cứ nói cho tiểu huynh hay.

Bách Lý Băng nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp:

- Đại ca! Đại ca chỉ là người huynh trưởng của tiểu muội. Vậy tấm lòng thương yêu của đại ca đối với tiểu muội chỉ giới hạn ở chân chị Tiểu muội chờ đại ca hết thương thế rồi sẽ dời khỏi đất Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Băng Nhi định đi đâu?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội trở về nhà. Tiểu muội đã sinh trưởng ở nơi trời băng đất tuyết, vậy chỉ còn đường trở về đó.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi cười nói:

- Tiểu huynh đưa Băng Nhi về.

Bách Lý Băng đáp:

- Đại ca không thể đưa tiểu muội về được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Gia phụ thống hận đại cạ Đại ca mà đưa tiểu muội về khó lòng tránh khỏi cuộc phong ba.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu xảy ra cuộc chiến thì Băng muội giúp ai?

Bách Lý Băng không ngờ chàng hỏi câu này, nàng đáp:

- Vì thế tiểu muội mới nói đại ca không nên đưa tiểu muội về.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Việc đưa Băng Nhi về thế nào cũng phải đưa rồi. Tiểu huynh nhất định không đánh nhau với lệnh tôn là xong.

Bách Lý Băng nói:

- Gia phụ rất nóng tính. Ngoài gia mẫu ra không ai khuyên giải được lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đã có lệnh dường can gián thì chúng ta còn sợ gì nữa?

Bách Lý Băng khẽ thở dài hỏi:

- Tại sao đại ca nhất định đòi đưa tiểu muội về? Gia phụ nóng tính mà đại ca lại cao ngạo. Hai bên đánh nhau thì tiểu muội biết làm sao.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Băng Nhi! Tự cổ chí kim Băng Nhi có thấy cha vợ giết chàng rể bao giờ chưa? Lệnh tôn dù có nónh tính đến đâu cũng không thể giết tiểu huynh được.

Bách Lý Băng ngơ ngác một chút rồi hiểu câu nói của Tiêu Lĩnh Vu muốn đến Băng Cung cầu hôn. Cô mừng quá lại sa lệ.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình hỏi:

- Băng Nhi! Băng Nhi lại bực mình rồi ư?

Bách Lý Băng lắc đầu bật cười đáp:

- Tiểu muội cao hứng quá! Đại ca đối với tiểu muội bằng mối tình thân như vậy mà tiểu muội không hay.

Cô gục đầu xuống lòng Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng ôn nhu nói:

- Tiểu muội thật ngu dại quá chừng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cũng rất cảm động. Chàng nắm lấy tay Bách Lý Băng nói:

- Băng Nhi! Ngồi dậy đi để chúng ta nói chuyện. Trong lòng ta còn nhiều việc phải thuyết minh. Băng Nhi nghe đừng nổi nóng.

Bách Lý Băng ngồi dậy lau ngấn nước mắt trên mặt hỏi:

- Tiểu muội là thê tử của đại ca thì bất luận đại ca nói gì tiểu muội cũng tuân theo, khi nào dám nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bây giờ thì chưa phải. Băng Nhi có song đường, còn ta thì có song thân tác chủ. Trước khi bẩm rõ với song thân thì chưa phải là danh chính ngôn thuận.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội sẽ năn nỉ gia gia chắc thế nào cũng được. Chỉ còn lo công công, bà bà có ưa đứa con dâu xấu xa này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó Băng Nhi khỏi lọ Gia phụ từ biển hoạn trở về đã khám phá ra đường danh lợi chỉ là ngoại vật. Lão nhân gia chẳng muốn cản trở công việc của tiểu huynh. Gia mẫu cũng là người hiểu đạo lý, rất mực thương yêu tiểu huynh. Huống chi Băng Nhi là người thông minh lanh lợi ai cũng yêu mến. Nếu tiểu huynh không nắm chắc phần nào tất không dám cầu hôn với tiểu muội.

Bách Lý Băng đáp:

- Thế thì hay lắm! Dù lệnh tôn và lệnh đường không thuận, tiểu muội quì dưới đất năn nỉ kỳ cho đến lúc hai vị ưng thuận mới thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta đã mấy phen sống chết có nhau, chia sẻ hoạn nạn. Gia phụ mà biết chuyện này hết lòng thương tiểu muội còn chưa đủ, khi nào lại hắt hủi? Đến như tiểu huynh còn có nhiều chỗ mong Băng muội hiểu dùm.

Bách Lý Băng nói:

- Về chuyện gì?

Rồi cô chợt hiểu nói tiếp:

- Tiểu muội hiểu rồi. Chắc là việc liên quan đến Khâu tỷ tỷ.

Cô mỉm cười, không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời, đã nói ngay:

- Cái đó đại ca bất tất phải quan tâm, tiểu muội đối với Khâu tỷ tỷ một lòng kính ái. Chỉ cần y vui lòng chung sống với chúng ta, tiểu muội nguyện ý nhường y làm chính vị. Thực ra tiểu muội được ở luôn bên cạnh Khâu tỷ tỷ cũng bớt phần tịnh mịch trong chốn khuê phòng. Ngày sau trên chốn giang hồ động có việc gì tất người ta yêu cầu đại ca đi giải quyết. Hiện giờ chúng ta chưa có ước thúc về danh phân nên tiểu muội mới được đi theo đại ca khắp chân trời góc bể. Một khi yên bề danh phận rồi, tiểu muội chẳng thể đi theo đại ca hoài. Nếu trong chốn khuê phòng được Khâu tỷ tỷ bầu bạn thì còn gì hay hơn nữa?

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Băng Nhi nghĩ xa xôi quá. Nhưng tiểu huynh còn có việc cần thuyết minh trước.

Bách Lý Băng nhấp nháy cặp mắt hỏi:

- Phải chăng là vụ Nam Cung cô nương, con gái của Độc Thủ Dược Vương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải đó! Phụ thân y đã có ơn cứu mạnh tiểu huynh, mà tiểu huynh cũng nợ y nhiều. Sau khi lành thương thế, tiểu huynh phải đi lên núi Cửu Cung một chuyến, một là để tạ Ơn cứu mạng, hai là để thăm tình hình thương thế của cô tạ Mong rằng Băng Nhi đừng bực mình về chuyện

này.

Bách Lý Băng đưa tay lên khẽ vén mái tóc xòa xuống vai, cười đáp:

- Đại ca bất tất phải quan tâm. Chúng ta ở với nhau lâu ngày, tiểu muội đã hiểu đại ca là đấng anh hùng. Nam Cung cô nương là thiếu nữ phòng khuê mà đại ca đô.

lượng quân tử, đừng lo tiểu muội quấy rầy. Nhưng...

Chương 107 - MẤT HẾT VÕ CÔNG ANH HÙNG PHẨN CHÍ

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Bách Lý Băng bật cười hích hích đáp:

- Nhưng đại ca đừng quên tiểu muội là nữ nhân và là thê tử của đại cạ Đại ca muốn đi lại với ai cũng được, nhưng ngoại trừ Khâu tỷ tỷ, đại ca đừng có động tình với phụ nữ nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Hiền muội cứ yên tâm, tiểu huynh tự biết dè dặt...

Đột nhiên chàng lộ vẻ nghiêm nghị nói tiếp:

- Hiền muội mấy lần nhắc tới Khâu tỷ tỷ, lại cam tâm làm thiếp. Thái đô.

khiêm nhượng này khiến tiểu huynh cảm kích vô cùng, nhưng hiền muội nên biết là Khâu tỷ tỷ là một tiên nữ bị biến xuống phàm trần thì tiểu huynh làm sao liền cành với y được. Ngọc Tiêu Lang Quân chẳng biết phận mình đem lòng say mê để rước lấy đau khổ vào mình. Lam Ngọc Đường sau còn tỉnh lại biết mình không đáng.

Một con thiên nga bay bổng chín tầng mây, khi nào lại chịu bó mình trong một căn nhà chật hẹp?

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Nhưng Khâu tỷ tỷ đối với đại ca lại khác hẳn. Lúc y tế điện trước linh đường, đã thổ lộ tâm sự ra lời nói, thừa nhận trước mặt anh hùng là thê tử của đại cạ Mẫu thân y đã để di thư làm lời môi ước. Đại ca đã nghe rõ đó, chẳng lẽ lại muốn phu.

tình Khâu tỷ tỷ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi:

- Liệu Khâu tỷ tỷ đối với tiểu huynh có tình gì không?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu y vô tình đã chẳng thừa nhận là vợ con của đại ca trước cặp mắt của bao nhiêu người dòm vào.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu bảo y có tình với ta thì chỉ nên nói là y có chút lòng thương tiếc mới phải. Nguyên Khâu Vân Cô mẫu thân của nàng để lại di thư hứa gả nàng cho tiểu huynh làm vợ, đó hoàn toàn là

lòng hy sinh để đền ơn đáp nghĩa. Vân di biết tiểu huynh không sống được quá hai chục tuổi, mới dặn Khâu tỷ tỷ lấy ta làm chồng, nhưng nguyên nhân đó bây giờ không còn nữa. Khâu tỷ tỷ có quyền tự chủ. Huống chi nàng không phải tục nữ tầm thường. Dù nàng chẳng thương tiếc gì ta thì ta vẫn một niềm kính trọng, coi nàng như Vân di hóa thân.

Bách Lý Băng trầm ngâm đáp:

- Chúng ta bất tất bàn đến chuyện này làm chi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao? Băng Nhi không tin lời ta chăng?

Bách Lý Băng đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội tin lắm, có điều tình thế sau này biến đổi ra sao chúng ta khó mà tiên liệu. Trường hợp chúng ta vẫn tự chủ được thì tiểu muội mong rằng đại ca đừng phụ tình mà phải thương đến Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Chúng ta hãy gác vụ này lại. Băng Nhi đi mời Vũ Văn tiên sinh tới đây đê?

tiểu huynh hỏi tiên sinh mấy điều.

Bách Lý Băng nói:

- Bữa nay đại ca mới hồi tỉnh mà nói chuyện quá nhiều rồi. Đại ca hãy ngu?

một giấc rồi gặp mặt Vũ Văn tiên sinh được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không cần. Tinh thần tiểu huynh rất phấn khởi. Băng Nhi đi mời tiên sinh vào đây.

Bách Lý Băng gật đầu ra ngoài một lúc rồi dẫn Vũ Văn Hàn Đào vào phòng.

Vũ Văn Hàn Đào chấp tay hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp triệu tại hạ đến có điều chi day bảo?

Tiêu Lĩnh Vu vỗ tay xuống giường đáp:

- Mời tiên sinh ngồi xuống. Tiểu đệ có mấy điều thỉnh giáo.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi xuống, Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Xin tiên sinh đừng nói như vậy, nếu không được Vũ Văn tiên sinh trợ giúp thì Tiêu mỗ sống làm sao được? Cả tòa võ lâm cũng chìm đắm dưới ma chướng của Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Tại hạ mà không được Tiêu đại hiệp thưởng thức, dắt díu, thì anh hùng thiên hạ chẳng ai biết đến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vũ Văn huynh! Từ giờ Vũ Văn huynh đừnh khách sáo nữa, cứ kêu tiểu đê.

bằng Tiêu huynh đệ được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ kêu Tiêu đại hiệp quen rồi, mà thay đổi ngay thật không phải chuyện dễ.

Tiêu Lĩnh Vu biết lão cảm kích mình mà xưng hô là Tiêu đại hiệp, chàng cũng không nói nữa, đi ngay vào chuyện.

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh có thể nói thực một điều với tiểu đệ được không?

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Thẩm Mộc Phong có chết thật rồi không?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Tiêu đại hiệp có ý hoài nghi hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ thật không tin con người như Thẩm Mộc Phong và lại bị giết chết một cách dễ dàng như vậy.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm:

- Nhưng người hiện diện tại trường phần lớn đều tin là Thẩm Mộc Phong đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn Vũ Văn huynh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Không dám lừa Tiêu đại hiệp, tại hạ trong lòng chưa hết mối hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vì chưa tìm thấy một vật gì là di tích của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế, Thẩm Mộc Phong xảo quyệt phi thường tất nhiên đã chuẩn bị cẩn thận. Khi còn ở

linh đường các vị khiêu chiến đã khiến hắn cảnh giới rất sâu xa.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Vũ Văn huynh! Chẳng lẽ đông người như vậy mà không một ai phát giác Thẩm Mộc Phong trốn khỏi chiến trường?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ cũng không sao nghĩ ra được. Ngay ở đây, tại hạ đã phái mấy tổ hết sức chú ý đến cử động của Thẩm Mộc Phong mà chưa ai phát giác ra hắn đã rời khỏi chốn này. Vì vậy khó lòng quyết đoán được hắn còn sống hay đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Vụ này thật khiến cho người ta phải điên đầu.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Kể về cơ trí của Thẩm Mộc Phong thì tất nhiên hắn đã chuẩn bị một cách phi thường kín đáo, chúng ta quyết không thể liệng chất nổ cho hắn chết được. Nhưng lúc hắn động thủ cùng Tiêu đại hiệp đã bị chặt đứt một cánh tay Do đó có thể làm cho hắn mất hết cơ trí.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tình trạng lúc đó Vũ Văn tiên sinh có thể nói kỹ cho tiểu đệ nghe được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Khi Phá sơn thần lôi nổ, máu thịt tung bay Số người bị thương rất nhiều.

Tình cảnh thật rối beng! Bên địch cũng như bên ta chạy loạn xà ngầu. Giả tỷ mà Thẩm Mộc Phong trốn thoát được thì hắn đã nhân lúc đó mà trốn thoát đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vu công tử có bị chết ngay đương trường không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Gã bị trọng thương nhưng trốn thoát.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh có trông thấy không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Lam Ngọc Đường cho tại hạ hay như vậy.

Lão hắng đặng một tiếng rồi nói tiếp:

- Để cổ vũ chí phấn đấu các phái lớn, tại hạ phải thông quyền đạt biến tuyên bố là Thẩm Mộc Phong đã chết rồi, khiến cho oai danh của hắn xây dựng trong mấy chục năm tan ra mây khói.

Tại hạ biết rằng hãy còn số đông chưa hết úy kỵ Thẩm Mộc Phong. Nếu họ biết Thẩm Mộc Phong chết rồi càng thêm phấn khởi tinh thần, hăng hái truy sát bọn dư đảng ở Bách Hoa Sơn Trang. Sau đó dù họ có khám phá ra Thẩm Mộc Phong chưa chết thì khi đó đã thành thế cưỡi cọp, ai không muốn đánh cũng phải đánh.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười khen:

- Vũ Văn tiên sinh dụng tâm cả từ câu nói.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vì tình thế bất đắc dĩ, tại hạ phải dùng một chút thủ đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chỉ cốt lòng mình giữ điều nhân nghĩa, còn dùng trá thuật để thành đại sự.

cũng chẳng thương tổn gì đến đạo lý.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Lúc này Tiêu đại hiệp bất tất phải lo âu đến công việc võ lâm nữa vì thực lực của chúng ta rất cường mạnh. Bao nhiêu tinh túy võ lâm đều tập hợp ở đây. Thẩm Mộc Phong bị chặt đứt một cánh tay thì dù hắn có trốn thoát được cũng phải mất một quãng thời gian điều dưỡng và không thể chủ trương mọi việc ở Bách Hoa Sơn Trang. Bách Hoa Sơn Trang không có Thẩm Mộc Phong thành rắn mất đầu lại bi.

mấy trăm cao thủ truy tầm ráo riết tất phải tan vỡ. Dù Thẩm Mộc Phong có sống sót chữa lành thương thế trở lại giang hồ thì thiên hạ đã biến đổi rất nhiều. Một mình hắn dù võ công cao cường đến đâu cũng không thoát khỏi ách vận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lời Vũ Văn huynh rất có lý, nhưng nhận xét của tại hạ còn có chỗ bất đồng.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tiêu đại hiệp có cao kiến gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chắc Thẩm Mộc Phong còn tiềm tàng một lực lượng mà giang hồ không biết được. Khi hắn lành vết thương tái xuất giang hồ, hành động càng tàn khốc hơn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Lời suy luận của Tiêu đại hiệp căn cứ vào đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chẳng phải tiểu đệ nói ẩu mà thực sự đã gặp một nhân vật võ lâm ở dưới huyệt động. Người đó ít xuất hiện trên chốn giang hồ. Suy một chỗ này ra nhiều chỗ khác. Bọn người đó đại khái là tiềm lực của Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ sẽ bàn với mọi người ở Cái Bang cùng những phái lớn đảo lộn sào huyệt của chúng để truy tầm toàn diện. Đại hiệp bất tất phải lo âu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được Vũ Văn huynh sắp đặt kế hoạch, dĩ nhiên tại hạ rất yên lòng.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Tại hạ còn muốn thỉnh giáo tiên sinh hai việc riêng.

Vũ Văn Hàn Đào giục:

- Xin đại hiệp cho hay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thương thế của tại hạ liệu có hoàn toàn khôi phục được không? Chắc Vũ Văn huynh biết rồi. Xin Vũ Văn huynh nói thực cho hay.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Y thuật của tại hạ chưa bén gót được Độc Thủ Dược Vương. Tiêu đại hiệp trải qua bảy ngày không hồi tỉnh tại hạ đã thất vọng. Thế mà Độc Thủ Dược Vương diệu thủ hồi xuân chữa được cho đại hiệp.

Lão đảo mắt nhìn Bách Lý Băng nói tiếp:

- Cô nương là người thông minh, chắc hiểu rõ nội tình.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Chỗ dụng tâm của Độc Thủ Dược Vương là bức bách tệ đại ca đến núi Cửu cung để thăm con gái lão.

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi nói:

- Đó là nhận xét của tại hạ, hiện giờ chưa thể xác định được.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Độc Thủ Dược Vương để lại dược vật, Tiêu đại hiệp chưa uống hết. Không chừng khi dùng hết thuốc thương thế sẽ thay đổi.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Tiên sinh nói đúng lắm. Hiện giờ phải chờ tệ đại ca uống hết bình thuốc rồi sẽ tính.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiêu đại hiệp đau nặng mới tỉnh, không nên nói nhiều cho hao tổn tinh thần.

Tại hạ xin cáo từ.

Lão chắp tay đứng dậy toan đi, Tiêu Lĩnh Vu gọi lại:

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Còn chuyện gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vụ này liên quan đến Khâu tỷ tỷ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Phải chăng đại hiệp muốn biết hành tung của Khâu cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Không hiểu hiện giờ y ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ chỉ biết y đi về phía Đông Nam. Còn hiện giờ y ở đâu? Làm gì? Tại ha.

không được rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ôi! Vân di đối với tiểu đệ ân tình rất thâm trọng. Nếu tiểu đệ không được gặp Vân di thì làm còn gì có ngày nay? Bất luận tiểu đệ có giúp đỡ gì được Khâu ty?

tỷ hay không? Nhưng thế nào cũng phải trả thù cho Vân di.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp không nên lo nghĩ nhiều. Bất luận việc gì cũng phải chờ đến sau khi vết thương lành mới hành động được. Tiêu đại hiệp hãy yên tâm điều trị. Tại hạ xin phái người dò la tin tức Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhất thiết trông cậy ở Vũ Văn huynh.

Rồi chàng nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ dặn Bách Lý Băng:

- Xin cô nương cho đại hiệp uống thuốc đúng giờ.

Rồi lão rón rén lui ra.

Thời gian bảy ngày vun vút trôi quạ Bách Lý Băng phục thị luôn bên mình Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào cũng sắp đặt cho chàng được yên tĩnh trong bảy ngày, không để ai vào quấy nhiễu.

Tiêu Lĩnh Vu uống hết thuốc của Độc Thủ Dược Vương rồi vận khí ngay đê?

chứng minh võ công mình còn bảo toàn được hay không? Chàng cảm thấy chân khí vào đến cạnh sườn liền bị trở ngại. Nếu cứ miễn cưỡng vận khí lại càng đau đớn di.

thường. Chàng không khỏi buồn phiền buông tiếng thở dài.

Bách Lý Băng thấy chàng ngồi vận khí, lưu tâm điều trạ Cô biết nếu Tiêu Lĩnh Vu không khôi phục được võ công là một đòn rất nặng đánh vào tâm linh chàng.

Cô vừa nghe tiếng thở dài của Tiêu Lĩnh Vu, bất giác trống ngực đánh thình thình. Cô ráng giữ bình tĩnh cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Đại ca đã khá chưa?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên, vẻ mặt rất kỳ dị. Chàng nhìn Bách Lý Băng một lúc rồi đáp:

- Băng Nhi! Tiểu huynh hết thời rồi.

Chàng từ từ nằm xuống, giương mắt nhìn lên nóc nhà ngơ ngẩn xuất thần.

Bách Lý Băng biết chàng bị đả kích mãnh liệt vào tâm khảm đến một mức đô.

không chịu nổi nên nằm trầm lặng như người si ngốc. Cái đó đại biểu cho nội tâm đau khổ vô cùng. Cô muốn khuyên giải mấy câu mà không biết nói thế nào.

Cô nhận định kỹ càng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhìn lên nóc nhà, dường như không hay có cô đứng bên cạnh.

Bách Lý Băng kinh hãi vô cùng, len lén ra khỏi căn phòng chạy thẳng đến chỗ Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đang bàn định chuyện gì với Thương Bát và Đỗ Cửu, thấy Bách Lý Băng hớt hải chạy đến liền đứng dậy hỏi:

- Bách Lý cô nương? Có chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng nói ngay:

- Tiểu muội e rằng y không chịu nổi.

Thương Bát giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Thương thế của đại ca biến chứng ư?

Bách Lý Băng đáp:

- Thương thế lành rồi, người cũng cử động được. Nhưng y...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Mất hết võ công?

Bách Lý Băng nói:

- Y chưa hoàn thành tâm nguyện mà mất hết võ công, e rằng y không chịu nổi.

Trong đầu óc cô hiện lên hình ảnh si ngốc của Tiêu Lĩnh Vu, bất giác hai hàng châu lệ tuôn ra xối xả.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Cô nương hãy bình tĩnh thuật lại những chuyện đã xảy ra.

Bách Lý Băng lau nước mắt đáp:

- Tiểu muội thấy y ngồi xếp bằng vận khí, đại khái chân khí không thể lưu thông được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cô nương vẫn luôn chầu chực bên Tiêu đại hiệp chứ?

Bách Lý Băng đáp:

- Đúng vậy, tiểu muội không dời bên mình y nữa bước.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Sau khi y tỉnh lại có nói gì không?

Bách Lý Băng đáp:

- Y chỉ thở dài sườn sượt và bảo là hết thời, rồi lại nằm xuống giương mắt nhìn lên nóc nhà như kẻ mất hồn. Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh hãy nghĩ cách cứu vãn chọ Tiểu muội sợ y bị đả kích trầm trọng, phẫn chí rồi tự tử.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trọng, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cô nương hãy trấn tĩnh lại. Sự tình này tại hạ đã tiên liệu rồi.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi:

- Tiên sinh đã tiên liệu rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế. Nhưng khi đó tại hạ chưa dám quyết đoán và mong mình đoán sai, bất hạnh lại đoán trúng.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh có biện pháp nào cứu vãn được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đang suy nghĩ...

Bách Lý Băng nói:

- Hỡi ôi! Tiểu muội chưa thấy thần sắc y thế này bao giờ. Không phải bi thương, cũng không ra chiều phẫn nộ, dường như quyết định sẽ làm một cái gì.

Cô nói đến chỗ thương tâm lại sa lệ.

Lần này cô không lau mặt, cất giọng thê lương nói tiếp:

- Tiểu muội ở với y lâu ngày nên đã hiểu nhau một cách sâu xạ Bề ngoài y làm ra vẻ hòa bình mà trong lòng rất kiên cường. Y đã quyết tâm làm điều gì là không ai khuyên giải được.

Thương Bát, Đỗ Cửu đứng thộn mặt ra nhìn Bách Lý Băng chẳng biết nói gì, làm gì.

Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên thở phào một cái nói:

- Nếu y có thể khôi phục được võ công thì sao?

Bách Lý Băng đưa tay áo lên lau nước mắt hỏi lại:

- Vũ Văn tiên sinh làm được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ không đủ bản lãnh nhưng có người làm được.

Chương 108 - NÚI CỬU CUNG DƯỢC VƯƠNG THIẾT KẾ

Bách Lý Băng hỏi:

- Phải chăng là Độc Thủ Dược Vương?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng rồi, trên cõi đời này chỉ có một mình Độc Thủ Dược Vương là cứu vãn được tình thế đó.

Thương Bát hỏi:

- Độc Thủ Dược Vương vượt đường xa ngàn dặm đến đây trị thương cho Tiêu đại ca, sao lại không trị luôn một chuyến cho hết?

Đỗ Cửu đáp:

- Lão quỷ đó nhất định có chuyện mưu đồ. Chúng ta đành chuẩn bị một phần hậu lễ mời y đến lần nữa là xong.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài nói:

- Tại hạ e rằng đồ trân quý của nhị vị tuy trên đời này không ai bì kịp nhưng khó lòng mà đả động được lòng ước muốn của Độc Thủ Dược Vương.

Đỗ Cửu đáp:

- Tại hạ có củ sâm già ngàn năm cùng bao nhiêu dược vật trân quý tặng cho y hết là xong.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Trên đời này có kỳ dược, nhưng điều trọng yếu là người biết dùng thuốc.

Phương pháp này e rằng không thu được hiệu quả.

Thương Bát hỏi:

- Nếu vậy thì bọn tại hạ đành chịu chẳng có biện pháp nào nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì món lễ vật làm động được lòng Độc Thủ Dược Vương nhìn không thấy bóng, ngửi chẳng thấy mùi.

Thương Bát hỏi:

- Nhìn không hình bóng, ngửi không mùi vị là vật gì?

Đỗ Cửu nói theo:

- Thiên hạ có vật đó thì Trung Châu Nhị Cổ cũng quyết đổ hết cơ nghiệp ra mà mua cho bằng được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đã là vật quý vô giá thì chẳng thể dùng vàng bạc châu báu mà mua được.

Thương Bát hỏi:

- Nhưng đó là vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Là mối thâm tình.

Thương Bát, Đỗ Cửu giật mình tỉnh ngộ gật đầu nói:

- Mối thâm tình sâu tựa biển đó liên quan đến Nam Cung cô nương có phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Phải rồi, lúc ra đi Độc Thủ Dược Vương đã nói rõ:

chân khí của Nam Cung Ngọc đi vào đường rẽ không hành động được, yêu cầu Tiêu đại hiệp lên núi Cửu Cung một chuyến. Đi hay không tùy ở nơi Tiêu đại hiệp. Giọng lưỡi tuy lịch sự mà lão đã ngấm ngầm dùng thủ đoạn khiến cho Tiêu đại hiệp không đi không xong.

Bách Lý Băng nói:

- Tiểu muội hiểu rồi. Tệ đại ca mà không đi thì chẳng có cách nào khôi phục được võ công.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chính là thế đó...

Lão hắng dặng nói tiếp:

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp cũng đã rõ rồi. Nếu y không lên núi Cửu Cung thì chẳng còn cách nào khôi phục võ công. Có điều y không bảo cô nương đến hỏi ý tại hạ là vì không muốn để cho Độc Thủ Dược Vương uy hiếp. Chẳng thà võ công mất thì thôi, y không chịu lên núi Cửu Cung.

Bách Lý Băng thở dài hỏi:

- Nhưng y không chịu được vụ đả kích này thì làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vì thế cần phải cô nương tác chủ mới xong.

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi:

- Sao tiểu muội lại tác chủ được?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế, hiện giờ chỉ có cô nương là có thể khuyên được Tiêu đại hiệp lên núi Cửu Cung phó ước.

Bách Lý Băng ngẫm nghĩ một lúc, vẻ mặt buồn rầu nói:

- Tiểu muội hiểu rồi. Vũ Văn tiên sinh, tiểu muội sẽ khuyên giải y.

Vũ Văn Hàn Đào nói theo:

- Hỡi ôi! Tại hạ thiết tưởng đã vì Tiêu đại hiệp thì cô nương nên nhẫn nại một chút...

Lão hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì dây tơ tình của đại hiệp đã buộc chặt vào người cô rồi. Sao cô nương không rộng lượng một chút?

Bách Lý Băng đáp:

- Nếu Độc Thủ Dược Vương khôi phục được thần công cho đại ca thì tiểu muội có nghĩ gì đến chuyện chàng phải thêm phòng thê thiếp?

Trung Châu Nhị Cổ nghe đến đây mới vỡ lẽ ồ lên một tiếng.

Bách Lý Băng nhìn Trung Châu Nhị Cổ nói:

- Tiện thiếp lên núi Cửu Cung không tiện, vậy hai vị đi với đại ca một chuyến.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu mỉm cười nói:

- Cô nương thật là sáng suốt. Để Trung Châu Nhị Cổ đi theo Tiêu đại hiệp là hay quá rồi.

Bách Lý Băng nở nụ cười thê lương nói:

- Đa tạ tiên sinh đã chỉ điểm. Tiểu muội trở về phòng nói rõ cho y biết.

Cô trở gót cất bước.

Vũ Văn Hàn Đào gọi giật lại:

- Cô nương! Bách Lý Băng dừng chân hỏi:

- Chuyện gì nữa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cô nương khuyên Tiêu đại hiệp lên núi Cửu Cung, nhưng hay hơn hết đừng nói rõ nội tình, mà chỉ uyển chuyển trình bày để tỏ tấm lòng tha thiết.

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội hiểu rồi.

Đoạn cô cất bước trở về phòng.

Thương Bát thấy Bách Lý Băng đi xa rồi khẽ hỏi:

- Vũ Văn huynh! Phải chăng Độc Thủ Dược Vương định đem cô gái suốt đời mắc bệnh liệt giường gả cho Tiêu đại cả Vì vậy lão nhân cơ hội trị thương đã ngấm ngầm hạ độc thủ vào mình y?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chưa chắc đã phải là chuyện hạ độc thủ, mà chỉ là lão không chịu chữa hẳn vết thương cho Tiêu đại hiệp.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Độc Thủ Dược Vương đã coi lầm đại cạ Lão định đưa điều kiện là chữa cho tệ đại ca khôi phục lại võ công để y chịu khuất phục lấy cô con gái bệnh hoạn của lão thì khó lòng được như nguyện. Giả tỷ lão thành tâm nguyện ý hết sức điều tri.

thương thế cho đến nơi, hoặc giả Tiêu đại ca cảm tạ Ơn đức thì còn nhiều hy vọng hơn.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thương huynh, vụ này quan hệ vô cùng. Khi hai vị gặp Độc Thủ Dược Vương mong rằng hai vị nhẫn nại một chút.

Thương Bát đáp:

- Bất quá tại hạ nói sau lưng lão mấy câu mà thôi. Vì việc khôi phục thần công cho đại ca, tại hạ có dập đầu lạy lão cũng cam lòng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thế hay lắm! Vạn nhất Độc Thủ Dược Vương có đưa ra điều kiện hà khắc, Tiêu đại hiệp không chịu phục tòng, mong hai vị hết sức điều giải.

Thương Bát đáp:

- Vụ này khó đây. Tiêu đại ca mà không chịu thì tiểu đệ quyết chẳng thê?

thuyết phục y được.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

- Thương huynh trình bày với Tiêu đại hiệp là tại hạ sau khi suy nghĩ nhiều lần đã nhận ra là Thẩm Mộc Phong chưa chết.

Thương Bát vỗ đùi đánh “đét” một cái nói:

- Thủ ý này hay lắm! Có thế mới kích động được ý chí phấn đấu của đại ca và khiến y nhẫn nhục.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài đáp:

- Tại hạ mà đoán trúng Thẩm Mộc Phong chưa chết thật thì cũng là điều bất hạnh.

Đỗ Cửu lên tiếng:

- Không thể thế được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ cũng mong lời Đỗ huynh là đúng…

Lão thở phào một cái nói:

- Vì toàn thể võ lâm đại cuộc, Tiêu đại hiệp cần phải khôi phục thần công.

Thương Bát ngắt lời:

- Vũ Văn tiên sinh! Tiêu đại ca có biết rõ là võ công của y khôi phục được hay không, hoàn toàn ở trong tay Độc Thủ Dược Vương?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp thông minh tuyệt đỉnh, tại hạ chắc y hiểu rối nhưng không chịu nói ra mà thôi.

Đỗ Cửu hỏi:

- Liệu Bách Lý cô nương có thể khuyên Tiêu đại ca lên núi Cửu Cung được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cái đó còn tùy ở lời khuyến khích của Bách Lý cô nương. Có điều theo nhận xét của tại hạ thì mười phần có đến chín Tiêu đại hiệp sẽ theo lời của cô.

Đỗ Cửu hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vì một mặt Bách Lý cô nương hết sức khuyên giải, một mặt Tiêu đại hiệp nghĩ mình cần phải khôi phục thần công, nên y đành ưng thuận.

Thương Bát nói:

- Vũ Văn tiên sinh nói là đã có phần chắc rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hai vị hãy đi thu xếp hành trang, tại hạ Ở đây chờ tin tức của Bách Lý cô nương.

Trung Châu Nhị Cổ dạ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào thực sự trong lòng không còn nắm vững phần nào, lão nóng ruột vô cùng.

Sau chừng một giờ mới thấy Bách Lý Băng chaôm chạp bước tới. Mắt cô hãy còn đầy ngấn lệ tỏ ra cô đã khóc rất nhiều.

Vũ Văn Hàn Đào ráng áp chế nỗi kích động trong lòng mỉm cười hỏi:

- Cô nương thuyết phục được Tiêu đại hiệp rồi chứ?

Bách Lý Băng đáp:

- Y không chịu. Tiểu muội phải hết lời năn nỉ y mới nghe theo.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Các vị tính bao giờ khởi hành.

Bách Lý Băng đáp:

- Càng sớm càng hay.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đã yêu cầu Trung Châu Nhị Cổ chuẩn bị hành trang. Nếu Bách Lý cô nương đồng ý thì có thể thượng lộ ngay bây giờ.

Bách Lý Băng đáp:

- Y chưa khỏi thương thế, không thể đi lại được, không hiểu để y thượng lô.

bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đã sai người chuẩn bị một cỗ xe. Khi vào khu vực núi non sẽ đổi sang ngồi võng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Bao giờ có xe tới?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chỉ trong vòng nửa giờ, cô nương hãy chuẩn bị những đồ cần dùng cho Tiêu đại hiệp.

Bách Lý Băng gật đầu đi ngay.

Sau chừng một giờ, Vũ Văn Hàn Đào xắp xếp xong. Tiêu đại hiệp bí mật ngồi lên cỗ xe mui.

Thương Bát cùng Đỗ Cửu ngồi ở phía trước đánh xe cho chạy như bay.

Trừ những lúc thay ngựa hay ăn uống là phải dừng lại, còn ngoài ra xe chạy suốt ngày đêm, bất chấp trời mưa hay lạnh.

Một hôm xe tới chân núi Cửu Cung vào buổi sáng.

Thương Bát lấy trong bọc ra tấm bản đồ mà Vũ Văn Hàn Đào đã vẽ đường tắt lên núi coi kỹ một hồi, rồi cùng Đỗ Cửu để Tiêu Lĩnh Vu lên ngồi võng khiêng chàng lên núi.

Vũ Văn Hàn Đào tuy thuộc rõ tình thế núi Cửu Cung, nhưnh không hiểu Độc Thủ Dược Vương ở chỗ nào? Có điều lão tin chắc Dược Vương đã sắp đặt chờ đón Tiêu Lĩnh Vu, nên trên bản đồ chưa chỉ rõ đường lối lên núi.

Mấy bữa nay Tiêu Lĩnh Vu rất ít nói. Đối với việc lên núi cầu chữa thuốc càng không nhắc tới.

Thương Bát, Đỗ Cửu hiểu tâm lý chàng cũng không nói nhiều.

Đi chừng hai giờ lên đến một đỉnh núi vào lúc gần trưa.

Bỗng thấy dưới gốc cây hòe lớn có tòa tiểu miếu.

Bên miếu là một ngôi thảo đình. Trong quán này đặt một cái bàn. Trên bàn có bình nước và hai cái chén sành cùng mấy thứ bánh mứt điểm tâm.

Thương Bát vào quán nhìn cảnh vầut xung quanh nói:

- Lão tam! Chúng ta hãy nghỉ ở đây một chút rồi sẽ thượng lộ.

Đỗ Cửu gật đầu.

Hai người hạ võng xuống gốc cây rồi nghiêng mình hỏi:

- Đại ca có uống trà không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh không khát, hai vị uống đi.

Rồi chàng ngồi nhắm mắt lại như muốn ngủ.

Thương Bát, Đỗ Cửu đưa mắt nhìn nhau, cất bước vào quán trọ.

Đỗ Cửu khẽ hỏi Thương Bát:

- Lão nhị! Nơi đây rất giống hình trong bản đồ, nhưng tại sao Độc Thủ Dược Vương lại trú ngụ tại chốn này.

Thương Bát đáp:

- Vũ Văn tiên sinh cũng không biết Độc Thủ Dược Vương ở đâu. Có điều nơi đây đúng là yếu đạo để lên núi.

Đỗ Cửu hỏi:

- Vũ Văn Hàn Đào bảo chúng ta hội kiến Độc Thủ Dược Vương bằng cách nào?

Thương Bát đáp:

- Để lão kiếm bọn mình càng dễ dàng hơn.

Đỗ Cửu hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh muốn chúng ta trông vào vận khí hay sao?

Thương Bát đáp:

- Trước nay tiên sinh rất thận trọng lời nói. Tiên sinh đã bảo chúng ta đi thì dĩ nhiên nắm chắc

phần nào rồi.

Hai người vào đến quán trà thấy một lão già lối năm chục tuổi ngồi ngủ gật trên ghế tre.

Thương Bát, Đỗ Cửu mỗi người bưng một chung trà uống, bỏ hai đồng tiền xuống bàn rồi không thấy gì khả nghi liền quay gót trở về gốc cây. Nhưng mục quang vừa ngó ra không khỏi ngẩn người, Độc Thủ Dược Vương đã đứng bên võng nói chuyện với Tiêu Lĩnh Vu.

Đỗ Cửu chau mày khẽ hỏi:

- Không hiểu lão đã ẩn thân ở chỗ nào?

Thương Bát đáp:

- Chắc lão ngồi trên ngọn cây.

Hai người hắng đặng một cái rồi lên tiếng:

- Kính chào Nam Cung huynh.

Độc Thủ Dược Vương quay lại cười nói:

- Hai vị phải một phen tân khổ. Tại hạ đã chuẩn bị mấy món dã vị kính chờ đại giá.

Câu này ý nói đã tiên liệu thế nào mấy vị cũng đến.

Thương Bát hỏi:

- Chỗ ở của Nam cung huynh cách đây gần hay xa.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Gần đây thôi. Để lão phu dọn đường.

Rồi trở gót cất bước.

Đỗ Cửu và Thương Bát khiêng võng lên theo sau Độc Thủ Dược Vương.

Ba người đi rất mau, sau chừng một giờ thì đến khu rừng trúc trên đỉnh núi, trước mặt một tòa tịnh xá.

Độc Thủ Dược Vương chắp tay mời ba người vào nhà.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước chậm chạp vào sảnh đường ngồi ngay xuống ghế.

Nhà ngói, dậu tre quét tước rất sạch sẽ.

Độc Thủ Dược Vương đầy vẻ hoan hỷ nói:

- Tiêu đại hiệp quả là con người nghĩa hiệp, ân oán phân minh. Thương thế chưa lành đã ráng lên núi Cửu Cung này.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương lẳng lặng không nói gì.

Thương Bát, Đỗ Cửu ngồi xuống cạnh Tiêu Lĩnh Vu.

Độc Thủ Dược Vương không thấy Tiêu Lĩnh Vu đáp lại liền cười khanh khách nói:

- Tiểu nữ cực kỳ ngưỡng mộ Tiêu đại hiệp, nay được Tiêu đại hiệp giá lâm tất y mừng rỡ vô cùng! Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Lão nói huỵch toẹt ra chẳng dấu diếm gì, dĩ nhiên tình thương con đến cùng cực. Lão vốn là người kiêu ngạo, lạnh lùng, nếu không vì tình thế bắt buộc, tất chẳng chịu nói thế.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương hô:

- Ngọc nhi! Mau ra đây! Tiêu đại hiệp đã đến thăm ngươi đó.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đang tức tối muôn vàn, thấy tình trạng này, lửu giận liền giảm đi phần lớn.

Những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Bóng rèm lay động. Một thiếu nữ tóc xõa xuống bên vai từ phía trong đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn vào thấp thoáng nhận ra Nam Cung Ngọc.

Trước kia chàng đã ở với Nam Cung Ngọc một thời gian, vì hồi đó cô mắc trọng bịnh, chàng không coi kỹ mà chỉ nhớ mang máng hình dáng cộ Bây giờ chàng nhìn lại thấy cô thân thể gầy yếu nhưng dung nhan rất xinh đẹp.

Nam Cung Ngọc dường như đã có ấn tượng xâu xa về chàng nên vừa ngó thấy đã nhận ra ngay.

Cô mỉm cười nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiêu đại ca còn nhận đại tiểu muội không?

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi lại:

- Nam Cung cô nương! Ngọc thể đã mạnh chưa?

Nam Cung Ngọc liếc mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương nói:

- Gia phụ phí bao nhiêu tâm huyết tìm kiếm kỳ dược chữa cho tiểu muội sống sót, lại toan điều giáo cho thành một cao thủ võ lâm, tiểu muội thật là vô dụng. Lúc luyện bất cẩn để chân khí đi vào đường rẽ, nên đến nay vẫn chưa thành tựu được chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Độc Thủ Dược Vương thấy vẻ từ ái lộ ra ngoài mặt, tựa hồ mấy câu của Nam Cung Ngọc khiến lão được an ủi rất nhiều. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- “Độc Thủ Dược Vương là nhân vật nửa chính, nửa tà, nhưng là người cha tốt nhất thiên hạ.” Lại nghe Nam Cung Ngọc hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Mấy năm nay đại hiệp có mạnh không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ phiêu bạt giang hồ, bốn bể không nhà.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Uựi chà! Vậy ra đại ca cũng gian lao vất vả lắm ư?

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp:

- Con ngốc kia! Tiêu đại hiệp của ngươi nay đã thành nhân vật đệ nhất thiên ha.

được toàn thể bạn hữu giang hồ sùng kính.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Cái đó đã hẳn. Hài nhi biết trước Tiêu đại hiệp là đấng anh hùng.

Tiêu Lĩnh Vu bẽn lẽn cười nói:

- Tại hạ rất lấy làm xấu hổ.

Nam Cung Ngọc đưa mắt nhìn Thương Bát, Đỗ Cửu nói:

- Tiểu muội còn nhớ hai vị là Thương Bát, Đỗ Cửu.

Thương Bát đáp:

- Đúng rồi! Trí nhớ của cô nương hay quá.

Nam Cung Ngọc đưa tay vuốt lại mái tóc rồi tiến gần thêm hai bước về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Độc Thủ Dược Vương khẽ nghiêng đầu một cái. Thương Bát hiểu ý liền đứng dậy nói:

- Đại ca! Tiểu đệ ra ngoài một chút.

Đỗ Cửu đứng lên đi theo Thương Bát.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Tiêu đại hiệp ngồi chơi một chút. Lão phu xuống bếp bảo chúng làm mấy món lót dạ.

Tiêu Lĩnh Vu biết ngay Độc Thủ Dược Vương muốn để chàng một mình ngồi trò chuyện với Nam Cung Ngọc, liền đáp:

- Thật làm phiền lão tiền bối.

Độc Thủ Dược Vương, Thương Bát, Đỗ Cửu ra khỏi phòng khách. Nam Cung Ngọc liền lại ngồi xuống ghế bên cạnh Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh xuân phong đắc ý làm nên sự nghiệp phi thường, trong lòng tiểu muội rất cao hứng.

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười nói:

- Đó là anh hùng trong thiên hạ đứng lên để tự bảo vệ. Tại hạ bất quá chỉ đi trước bọn họ một bước mà thôi.

Nam Cung Ngọc nói:

- Gia phụ bảo Thẩm Mộc Phong đã bị giết rồi. Từ nay tiểu huynh có thể nghi?

ngơi gió bụi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hiện giờ tình thế chưa rõ rệt, chẳng hiểu Thẩm Mộc Phong chết rồi hay vẫn còn sống ở trên thế gian.

Nam Cung Ngọc nói:

- Đáng tiếc tiểu muội bị chân khí chạy vào đường rẽ, chưa luyện thành bản lãnh để giúp Tiêu huynh một tay.

Trong nhà hai người nói chuyện thì bên ngoài Độc Thủ Dược Vương cũng mơ?

cuộc đàm phán với Thương Bát, Đỗ Cửu.

Thương Bát đã được Vũ Văn Hàn Đào dặn bảo, trong lòng có sẵn định kiến liền hỏi:

- Dược Vương còn lưu lại một phần, không chịu chữa hết cho Tiêu đại ca, bắt buộc anh em bọn tại hạ đưa nhau lên đây là có dụng ý gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiểu nữ nhớ Tiêu Lĩnh Vu một cách tha thiết, y thường nhắc tới chàng. Phu.

tử tình thâm, lão phu chẳng thể điềm nhiên tọa thị.

Thương Bát hỏi:

- Tâm nguyện Dươc Vương đã được đền đáp rồi. Nay đại ca đã lên đây không hiểu Dươc Vương chuẩn bị cách nào?

Chương 109 - VÌ ĐẠI CUỘC ANH HÙNG MẠO HIỂM

Độc Thủ Dược Vương nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Lão phu rất kính phục Tiêu Lĩnh Vụ Mong rằng các vị Ở lại ba bữa để lão phu chữa hết bịnh cho chàng và khôi phục thần công.

Thương Bát không ngờ lão chịu một cách chóng vánh như vậy. hắn không khỏi sửng sốt nghĩ thầm:

- “Vụ này có nhiều chỗ khác với lời tiên đoán của Vũ Văn tiên sinh.” Hắn hỏi lại:

- Dược Vương ưng chịu điều trị dư tật cho Tiêu đại ca khiến bọn tại hạ cảm kích vô cùng, nhưng chưa hiểu có điều kiện gì không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Hỡi ơi! Trước kia lão phu chuẩn bị nài ép Tiêu Lĩnh Vu sau khi thành thân với tiểu mới trị hết nội thương và khôi phục thần công cho chàng, nhưng vừa rồi nghe cuộc đàm đạo giữa Tiêu lang và tiểu nữ lão phu phải thay đổi chủ ý.

Thương Bát đáp:

- Thế thì đúng như lời suy luận của Vũ Văn tiên sinh.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Tại sao bây giờ Dược Vương lại biến đổi chủ ý?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Vừa rồi lão phu thấy cặp mắt của tiểu nữ sáng trước nay chưa từng có. Cái đó chứng tỏ mối tình ý đối với Tiêu lang rất sâu xạ Nếu lão phu bức bách Tiêu lang ưng thuận hôn sự mà lọt vào tai tiểu nữ, nhất định khiến y hết hứng thú hóa ra là làm hại y ư? Y mà bực mình thì đến gia gia cũng chẳng tha thứ. Hỡi ơi! Hai vị chưa có tử nữ thì khó mà hiểu được tấm lòng của bậc làm cha mẹ trong thiên hạ.

Thương Bát hỏi:

- Bây giờ Dược Vương tính thế nào?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Nhờ hai vị chuyển lời cho Tiêu Lĩnh Vu mời chàng ở lại ba ngày để lão phu trị thương và khôi phục thần công. Nhưng lão phu cũng có một điều kiện.

Thương Bát rất đổi khẩn trương hỏi:

- Điều kiện gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Trong ba ngày này Tiêu Lĩnh Vu và tiểu nữ ở một nơi để cho y được sống khoan khoái. Tiểu mắc bệnh từ thuở nhỏ chưa được một ngày nào khoan khoái. Lão phu yêu cầu Tiêu lang bồi tiếp tiểu nữ ba ngày thì một phần chàng báo đáp cái ơn cứu mạng của lão phu, một phần vì thương xót tiểu nữ, tưởng không có gì quá đáng.

Thương Bát, Đỗ Cửu tuy là nhưng tay gan dạ anh hùng nhưng thấy cảnh Độc Thủ Dược Vương thương con tận tình cũng không khỏi cảm động. Thương Bát ngẫm nghĩ hồi lâu rồi thở dài nói:

- Mối thâm tình phụ tử vô hạn sâu xa của Dược Vương khiến Thương mỗ không khỏi cảm động. Bọn tại hạ sẽ đem hết khả năng thuyết phục Tiêu đại ca.

Nhưng...

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Nhưng làm sao?

Thương Bát hỏi lại:

- Sau ba ngày Dược Vương tự xử thế nào? Nam Cung cô nương sẽ làm gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đó là việc riêng của cha con lão phu, bất tất các vị phải quan tâm.

Thương Bát ngửa mặt lên thở phào một cái nói:

- Dược Vương! Tại hạ còn mấy điều, chẳng hiểu có nên hỏi hay không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Hai vị có điều chi xin cứ nói ra. Lão phu rửa tai để nghe đây.

Thương Bát hỏi:

- Tuyệt chứng của lệnh ái đã lành chưa?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lành rồi. Tiêu Lĩnh Vu đã đưa lão phu tìm thứ nấm đá ngàn năm trị lành bệnh cho tiểu nữ, nhưng số phận y thật đa mang. Cứu được tuyệt chứng rồi, đang luyện chân khí để bất hạnh đi vào đường rẽ.

Thương Bát hỏi:

- Như vậy thì làm thế nào?

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Cái đó có liên quan đến Tiêu đại hiệp.

Thương Bát hỏi:

- Sao lại liên quan đến Tiêu đại ca?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Nói ra chưa chắc hai vị đã tin tưởng. Lúc tiểu nữ đang vận khí lão phu vô tình nhắc đến Tiêu Lĩnh Vu, bất giác tiểu chấn đọõng tâm thần để chân khí đi vào đường rẽ.

Đỗ Cửu nói:

- Lão tiền bối ẩn cư ở đây và dường như vẫn còn lưu tâm đến việc giang hồ.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đúng thế! Lão phu cần biết hoạt động của Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong đã coi Tiêu Lĩnh Vu là tay đối đầu số một thì lão phu cũng là đối đầu thứ hai. Vì thế lão phu cần chú ý đến tình thế giang hồ để chuẩn bị đối phó.

Thương Bát nói:

- Té ra là thế.

Độc Thủ Dược Vương dặn:

- Lão phu tự thấy lời yêu cầu chẳng có chi khắc nghiệt. Mong rằng hai vị hết lòng thuyết phục Tiêu lang dùm cho.

Thương Bát đáp:

- Dược Vương cứ yên tâm, tại hạ tự tin có thể thuyết phục Tiêu đại ca ở lại ba ngày. Nhưng...

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Nhưng làm sao?

Thương Bát đáp:

- Yêu cầu Dược Vương đưa lệnh ái ra ngoài, để anh em tại hạ có cơ hội nói rõ nội tình với Tiêu đại ca.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Dĩ nhiên phải thế. Lão phu xin tạ Ơn hai vị trước.

Lão nói rồi chắp tay xá dài.

Thương Bát, Đỗ Cửu vội đáp lễ:

- Không dám! Không dám. Bọn tại hạ xin hết sức.

Độc Thủ Dược Vương thở phào một cái từ từ trở gót cất bước.

Đỗ Cửu khẽ nói:

- Độc Thủ Dược Vương là con người rất tự phụ. Những tay cao thủ bất luận chính tà trên giang hồ đều nể sợ lão mấy phần, nhưng vì cô gái lắm bệnh thì lão lại chịu hạ mình năn nỉ người ta.

Thương Bát mỉm cười đáp:

- Vì thế chúng ta cứ làm hạng quanh còn hay hơn. Xưa nay người ta thường nói, nhi nữ thường tình, anh hùng khí đoản.

Nhắc lại Độc Thủ Dược Vương trở vào khách sảnh thấy Nam Cung Ngọc đang đàm luận với Tiêu Lĩnh Vu đến chỗ cao hứng, trong lòng cảm khái muôn vàn.

Lão khẽ thở dài nói:

- Hài tử! Ngươi hãy uống thuốc rồi nghỉ ngơi một lúc, Tiêu đại hiệp còn ở lại chơi khá lâu. Ngươi uống thuốc rồi nói chuyện cũng không muộn.

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Gia gia ơi, hài nhi thấy tinh thần rất khỏe, nghỉ uống một bữa thuốc cũng không sao.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Không được! Tinh thần ngươi mới khá một chút mà không uống thuốc điều dưỡng thì bệnh thế lại tái phát. Khi đó muốn nghỉ ngơi điều dưỡng, e rằng cũng không kịp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu xen vào:

- Lệnh tôn nói rất phải. Vả lại tại hạ còn ở đây lâu. Cô nương hết bệnh rồi chúng ta nói chuyện càng hay.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Hay lắm! Tiêu huynh nhất định chờ tiểu muội nghe.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Tại hạ đã chịu lời, khi nào lại không thủ tín?

Nam Cung Ngọc bẽn lẽn mỉm cười, đứng dậy đi vào nội thất.

Độc Thủ Dược Vương liếc mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi theo Nam Cung Ngọc đi vào nhà trong.

Trung Châu Nhị Cổ thấy cha con Độc Thủ Dược Vương vào nội thất rồi cũng thủng thẳng tiến vào sảnh đường.

Thương Bát đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Đại ca! Vừa rồi tiểu đệ đã thảo luận nhiều với Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thảo luận chuyện gì?

Thương Bát đáp:

- Về việc liên quan đến con gái lão?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi:

- Điều kiện khe khắt lắm phải không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Rất giản dị. Ra ngoài sự tiên liệu của tiểu đệ cùng Đỗ lão tam.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại có chuyện dễ dàng thế được. Các vị thử nói cho ta nghe.

Thương Bát đáp:

- Lão chỉ yêu cầu đại ca bồi tiếp Nam Cung Ngọc cô nương ba ngày. Trong thời gian này lão yêu cầu đại ca chiều ý cô một chút để cô được khoan khoái trong lòng. Sau đó lão sẽ điều trị vết thương thế cho đại ca rồi để cho chúng ta ra về.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Coi biện pháp này bề ngoài rất dễ dàng cho chúng ta, nhưng sự thực lại rất ác độc.

Thương Bát, Đỗ Cửu đều sửng sốt. Tuy họ không thốt lời bác khước, nhưng trong lòng không phục sự xét đoán của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Phải chăng hai vị huynh đệ trong lòng có chỗ không phục?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ nghĩ không ra nó ác độc ở chỗ nào.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Mỗi phương pháp đều do người mà xảy ra thật quá bất đồng. Độc Thủ Dược Vương hiểu rõ chúng ta quá rồi, nên dùng phương pháp đơn giản để đưa chúng ta vào bẫy.

Thương Bát hỏi:

- Hơn một năm nay đại ca chẳng những tiến quá mau về võ công mà về trí năng cũng gia tăng vượt mức khiến bọn tiểu đệ không sao theo kịp. Mấy câu này đại ca tuy đã nói rõ mà tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu?

Đỗ Cửu nói theo:

- Hay hơn hết là đại ca nói rõ thêm, không thì tiểu đệ càng nghe càng đi đến chỗ hồ đồ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được rồi. Độc Thủ Dược Vương muốn tiểu huynh chịu lời bồi tiếp Nam Cung Ngọc ba ngày, mà trong những ngày ấy có ai lường được chuyện gì xảy ra đâu! Thương Bát ngắt lời:

- Đúng thế! Chẳng lẽ đây là điều kiện khắt khe ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sau ba ngày này, Nam Cung Ngọc cô nương trải qua giai đoạn khoái lạc, bệnh tình hiển nhiên có thuyên giảm...

Thương Bát ngắt lời:

- Thế là hảo sự chứ sao? Đại ca ơi! Chúng ta trợ giúp Nam Cung Ngọc cô nương thì Độc Thủ Dược Vương cũng chữa lành thương thế cho đại ca, đó là nhất cử lưỡng đắc. Hai bên làm ơn cho nhau, rất hợp với tiêu chuẩn hành động thường ngày của đại ca, có điều chi bất lợi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài:

- Hai vị huynh đệ! Vẻn vẹn ba ngày sinh hoạt khoái lạc, liệu có khiến cho Nam Cung Ngọc cô nương sung sướng suốt đời không?

Thương Bát ngập ngừng đáp:

- Cái đó.... cái đó...

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nam Cung Ngọc mắc bệnh liệt giường từ thuở nhỏ. Những ngày cô tỉnh táo có thể đếm được trên đầu ngón tay Theo lời Độc Thủ Dược Vương thì hiện nay cô đã lành tuyệt chứng, chỉ còn chân khí đi vào đường rẽ. Cái đó là do thân thể chưa cường kiện mà ra. Ba ngày này đối với Nam Cung Ngọc cô nương đầy những chuyện tân kỳ khoát lạc, nhưng đối với tiểu huynh lại thêm một phần trách nhiệm nặng nề...

Thương Bát đáp:

- Bây giờ tiểu đệ đã hiểu thêm một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sau này Nam Cung Ngọc cô nương nếu bệnh thế mà chuyển biến thì trong lòng chúng ta phải gánh vác lấy một phần trách nhiệm...

Thương Bát đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ chưa nghĩ đến điểm này mong đại ca chỉ giáo thêm.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Sau khi tiểu huynh quen biết Vũ Văn tiên sinh đã học thêm được một điều là gặp việc gì cũng phải tái tâm suy nghĩ.

Đỗ Cửu hỏi:

- Đại ca, thế thì chúng ta không ưng chịu hay sao.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Nợ tình khó nỗi bồi thường, tiểu huynh cảm thấy rất khó quyết định.

Đỗ Cửu nói:

- Biết sớm thế này thì mình kêu Vũ Văn tiên sinh đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ngồi trong trướng quyết thắng ra ngoài ngàn dặm thì Vũ Văn tiên sinh hơn bọn ta thiệt, nhưng gặp vụ này e tiên sinh cũng khó bề quyết định.

Thương Bát nói:

- Độc Thủ Dược Vương đang chờ hồi âm của chúng tạ Đại ca quyết định thế nào để tiểu đệ đến trả lời lão.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hỡi ơi! Bây giờ chỉ có một đường là ưng chịu điều kiện của lão, nhưng chúng ta cần nói trước những điểm trọng yếu.

Đỗ Cửu nói:

- Phải rồi, chúng ta nói rõ mọi trường hợp để sau này có xảy chuyện mới tiện bề phúc đáp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hay lắm, các vị mời Độc Thủ Dược Vương ra đây để tiểu huynh thảo luận với lão.

Thương Bát liếc mắt vào nội thất đáp:

- Lão ở trong nội thất, tiểu đệ không tiện lần vào. Chúng ta đành chờ lão một lúc.

Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy Độc Thủ Dược Vương thủng thẳng đi ra.

Thương Bát chắp tay nói:

- Lão tiền bối! Tiêu đại ca muốn nói chuyện với tiền bối.

Độc Thủ Dược Vương khẽ gật đầu chậm chạp bước tới.

Thương Bát vẫy tay ra hiệu cho Đỗ Cửu, hai người len lén rời khỏi nhà khách sảnh.

Độc Thủ Dược Vương đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu đại hiệp muốn nói chuyện gì với lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Về việc có liên quan đến lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lão phu đã trình bày cùng Trung Châu Nhị Cổ, chắc hai vị đó nói cho Tiêu đại hiệp nghe rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bọn họ đã nói cho tại hạ biết. Nhưng vấn đề này có nhiều chi tiết e rằng Dược Vương chưa nghĩ tới. Vì thế mà tại hạ muốn trực tiếp thảo luận với Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Đại hiệp có cao kiến gì? Lão phu rửa tai để nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu tại hạ không làm được cho bệnh thế của lệnh ái thuyên giảm thì ra lão tiền bối đã uổng một phen tâm huyết. Bằng tại hạ có thể làm lệnh ái cởi mở tâm tình, nhưng vẻn vẹn ba ngày trời thoáng cái đã hết. Sau ba ngày lệnh ái...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Điểm này Thương Bát cũng nhắc tới. Lão phu đã bảo y vấn đề hậu quả là việc riêng của cha con lão phu, chẳng liên quan gì đến Tiêu đại hiệp...

Lão dừng lại đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão phu đã cứu mạng cho Tiêu đại hiệp mà chỉ yêu cầu báo đáp ba ngày, chẳng lẽ điều kiện đó là khắt khe ư?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Dược Vương hiểu lầm ý kiến của tại ha...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Lão phu không hiểu lầm đâu. Mỗi người nghĩ một cách khác. về y đạo lão phu dám tự khoe là đệ nhất thiên hạ ngày nay Lão phu tự có cách trị bệnh cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế thì sao còn cần đến tại hạ bồi tiếp cô ba ngày?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Vì suốt đời tiểu nữ chưa được ngày nào vui cười. Lão phu để y vui sướng ba ngày, đại hiệp coi việc này là một thiện công cũng được, hay là đền đáp ơn cứu mạng của lão phu cũng được, lão phu đều không úy kỵ. Dù đại hiệp cho đây là thí xả chút lòng lân mẫn lão phu cũng không cần. Trước nay lão phu làm việc gì vẫn không để tâm đến người đời tiếu mạ. Đường ta ta cứ đi...

Lão nói tới đây dường như mệt mỏi, thở phào một cái rồi tiếp:

Lão phu nói vậy tưởng là rõ lắm rồi. Tiêu đại hiệp ưng chịu hay không xin dứt khoát một lời.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm nói:

- Xin để tại hạ nghĩ kỹ một chút rồi sẽ phúc đáp được chăng?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đại khái trong vòng hai giờ tiểu nữ sẽ tỉnh giấc. Mong rằng đại hiệp quyết định trước hai giờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi, tại hạ xin phúc đáp Dược Vương trong vòng hai giờ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Vậy Tiêu đại hiệp nghĩ kỹ đi, tại hạ không quấy nhiễu nữa.

Đoạn lão trở gót đi ra.

Độc Thủ Dược Vương ra rồi, Thương Bát, Đỗ Cửu trở vào hỏi:

- Đại ca quyết định thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra ngoài, lẳng lặng chẳng nói năng gì.

Thương Bát giục:

- Độc Thủ Dược Vương đi xa rồi. Xin đại ca cứ nói đừng ngại gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai vị huynh đệ coi Độc Thủ Dược Vương là người thế nào?

Thương Bát đáp:

- Thịnh danh của lão đáng lẽ lừng lẫy giang hồ, nhưng vì lão phụ thuộc vào Bách Hoa Sơn Trang nên bị Thẩm Mộc Phong xóa nhòa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu huynh muốn hỏi tính tình và trí tuệ của lão ra sao?

Thương Bát đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì trí tuệ của lão rất cao thâm. Còn về tính cách, lão tư.

coi mình là phải và hành động theo ý kiến riêng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Hỡi ơi! Vũ Văn tiên sinh không đến đây.

Thương Bát hỏi:

- Đại ca thấy có chỗ nào không ổn?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu bảo Độc Thủ Dược Vương nghĩ sao làm vậy thì có chỗ không đúng.

Thương Bát nói:

- Dường như đại ca còn có chỗ lo ngại?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh quả có điều lo ngại mà không xác định được là điều gì.

Thương Bát gạn hỏi:

- Đại ca đã chuẩn bị ưng thuận điều kiện của Độc Thủ Dược Vương chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh còn đang suy nghĩ.

Thương Bát trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- "Nếu đại ca cự tuyệt vụ này thì chẳng những khó bề khôi phục võ công, mà còn lo Độc Thủ Dược Vương trong cơn thịnh nộ ngấm ngầm thi triển thủ đoạn thì đến tính mạng của đại ca cũng khó nỗi bảo toàn." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hắn chậm rãi nói:

- Đại ca! Vũ Văn tiên sinh còn nói với tiểu đệ một điều, cần phải cho đại ca hay Tiên sinh bảo là theo tình thế trước mắt thì mười phần có đến tám là Thẩm Mộc Phong chưa chết.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần hỏi:

- Thật thế ư?

Thương Bát đáp:

- Vũ Văn tiên sinh nói vậy, tiểu đệ cũng biết thế. Còn chân hay giả tiểu đê.

không thể liệu trước được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài, ngửa mặt nhìn lên nóc nhà ngơ ngẩn xuất thần, tự nói một mình:

- Xem chừng mình đành phải một phen mạo hiểm.

Thương Bát hoang mang hỏi:

- Mạo hiểm chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mạo hiểm vì giang hồ đại cuộc.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi.

Hắn nghĩ hồi lâu vẫn không hiểu cuộc mạo hiểm Tiêu Lĩnh Vu nói có dụng ý gì.

Tiêu Lĩnh Vu hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Hai vị cho Độc Thủ Dược Vương hay là tiểu huynh ưng thuận rồi.

Thương Bát cả mừng đáp:

- Hay lắm! Tiểu đệ xin báo cáo với Độc Thủ Dược Vương ngay.

Đoạn hắn rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Thương Bát đi rồi, quay lại ngó Đỗ Cửu thơ?

dài.

- Đỗ huynh có linh cảm là ba ngày này khó lòng qua được? Độc Thủ Dược Vương không hề gì đến hậu quả, chưa biết việc gì xảy ra, có thể tiểu huynh làm nên lỗi lớn.

Đỗ Cửu lấy làm kỳ nói:

- Đại ca linh cảm có chuyện không hay?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh cũng không tiên liệu được.

Đỗ Cửu hỏi:

- Theo ý đại ca thì trong vòng ba ngày Độc Thủ Dược Vương sẽ thi hành thu?

đoạn đối phó với chúng ta hay sao?

Chương 110 - DÙNG KỲ DƯỢC ĐỘNG TÌNH HÀO KIỆT

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh không biết, chỉ cảm thấy sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng không thể tiên liệu được là chuyện gì.

Đỗ Cửu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Trong mấy ngày đó chúng ta cẩn thận một chút và hết sức đề phòng là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Đề phòng bằng cách gì? Sự việc đã đến thế này chỉ còn trông vào vận khí mà thôi.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy Thương Bát chạy về hớn hở nói ngay:

- Độc Thủ Dược Vương được đại ca chịu lời, lão bảo trị thương cho đại ca trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi:

- Lão bảo bao giờ trị thương cho tiểu huynh?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ chuyển lời phúc đáp của đại cạ Lão liền bảo sau đây một giờ lão tri.

thương cho đại ca và trong vòng mười hai giờ đại ca có thể khôi phục thần công.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thật thế ư?

Thương Bát đáp:

- Độc Thủ Dược Vương nói vậy. Tiểu đệ theo nguyên văn nhắc lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh chịu ở lại ba ngày bầu bạn với Nam Cung Ngọc cô nương các vi.

cũng ở lại đây và nên theo...

Chàng toan nói “theo luôn bên mình ta đừng dời xa nửa bước”, nhưng ngó thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Độc Thủ Dược Vương đang đứng ở cửa, nên chàng dừng lại không nói nữa.

Độc Thủ Dược Vương rảo bước tiến vào nói:

- Tiêu đại hiệp! Lão phu muốn nhân lúc tiểu nữ chưa tỉnh giấc, hãy điều trị thương thế cho đại

hiệp trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn bao lâu nữa lệnh ái mới tỉnh giấc?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đại khái chừng hai giờ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trị thương một hai giờ có ăn thua gì không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Kể về y đạo của lão phu thì trị thương một giờ cũng là lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cách trị thế nào?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu nói rõ cho đại hiệp là chỗ giao tiếp hai huyệt mạch bị thương nếu dùng dược vật hay cách nắm bóp thì mất rất nhiều thì giờ. Chóng là ba tháng, chầy là một năm.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tại hạ hy vọng Dược Vương dùng cách nào càng mau càng tốt.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu cũng nghĩ thế nên quyết định dùng cách kim châm quá huyệt để đại hiệp khôi phục võ công cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Dùng phép kim châm quá huyệt phải mất bao nhiêu thì giờ?

Độc Thủ Dược Vương cười khanh khách đáp:

- Đại khái trong vòng mười hai giờ có thể làm cho chân khí lưu thông thoải mái. Nhưng...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đại hiệp phải hết lòng tin tưởng vào lão phu, nên biết cách kim châm quá huyệt không thể nhận định sai một ly Nếu đại hiệp trong lòng còn có ý lo sợ, khiến lúc lão phu xuống châm, đại hiệp chỉ khẽ chuyển động một chút là có thể gây nên tai nạn.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Tại hạ đã khâm phục sát đất y đạo của Dược Vương, có lý nào còn không tin tưởng.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Hay lắm! Chúng ta lập tức bắt đầu cuộc trị thương.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu ưng thuận rồi từ từ đứng dậy.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Đại hiệp hãy đi theo lão phu.

Lão thong thả bước vào trong tĩnh thất.

Tiêu Lĩnh Vu, Thương Bát, Đỗ Cửu theo sau.

Trong tĩnh thất, cách bố trí rất đơn giản. Ngoài một chiếc giường, cái bàn, hai cái ghế trúc, không còn vật gì khác.

Trên giường trải nệm trắng phau cực kỳ sạch sẽ.

Độc Thủ Dược Vương trỏ vào giường gỗ nói:

- Đại hiệp! Mời đại hiệp nằm xuống.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời nằm xuống. Độc Thủ Dược Vương thò tay vào bọc lấy một cái túi da mở ra rút bốn mũi kim châm dài bốn tấc rồi bảo chàng:

- Tiêu đại hiệp nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu làm theo, bỗng thấy hai chỗ huyệt đạo tê chồn rồi chàng ngất xỉu.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, khi chàng tỉnh lại thì trong nhà đèn thắp sáng trưng. Trời đã về đêm.

Độc Thủ Dược Vương, Trung Châu Nhị Cổ không ở trong nhà. Chỉ có Nam Cung Ngọc tóc dài xõa xuống bên vai, lặng lẽ ngồi ở trước giường.

Tiêu Lĩnh Vu cục cựa toan ngồi dậy, nhưng Nam Cung Ngọc đưa tay ra cản lại nói:

- Đừng có cử động. Gia phụ bảo Tiêu huynh phải nằm yên hai giờ nữa mới cất nhắc được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lệnh tôn đi đâu?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Lão gia cùng hai vị huynh đệ của đại ca ra ngoài rồi.

Tiêu Lĩnh Vu "ủa" lên một tiếng nghĩ thầm:

- "Phải rồi, chắc Độc Thủ Dược Vương để ta ở lại thực hành lời hứa bầu bạn với con gái lão ba ngày." Chàng nghĩ tới mình đã chịu lời, trong lòng trấn tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Hiện giờ trong mình cô nương có dễ chịu không?

Nam Cung Ngọc đưa tay lên vuốt mái tóc mỉm cười đáp:

- Đỡ nhiều rồi. Nếu tiểu muội không vận công lạc đường thì nay còn khá hơn nữa...

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu muội chưa nhắc Tiêu huynh lúc này chớ có vận động chân khí, phải chờ hai giờ nữa uống thuốc mới được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đa tạ cô nương có lòng chỉ giáo.

Nam Cung Ngọc đưa ngón tay nhỏ nhắn trỏ vào lò thuốc trong góc nhà đang tỏa khói màu lam.

Lửa đốt trong lò không phải củi mà cũng chẳng phải than, dường như là một chất đặc biệt, không ngửi thấy mùi khói.

Trên lò đặt một cái nồi đất, trong nồi không biết để dược vật gì.?

Nam Cung Ngọc lại nói:

- Gia phụ bảo thứ thuốc này giúp ích cho Tiêu huynh rất nhiều nhưng cần đúng độ hỏa hậu tức là phải nấu sáu giờ mới uống được. Gia gia điều chỉnh xong lò thuốc liền cũng hai vị bằng hữu của đại ca ra đi. Lão nhân gia còn dặn sau khi lò tắt lửa hãy lấy thuốc ở trong nồi ra uống.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đa tạ cô nương. Thân thể cô nương chưa hồi phục, không nên ngồi lâu cho mệt. Tại hạ đã hồi tỉnh, cô nương hãy về phòng nghỉ.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Tiểu muội ngồi đây không biết nhọc mệt là gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Nhưng người cô chưa mạnh, vạn nhất bị nhọc mệt thì tội của tại hạ to lắm đấy.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Không sao đâu! Trước đây tiểu muội chỉ có mình tự uống thuốc chứ chưa được coi ai uống bao giờ. Bữa nay muốn coi Tiêu huynh uống thuốc xem tình hình có khác gì không?

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được phì cười nói:

- Uống thuốc thì có hay gì mà coi! Ai uống cũng vậy thôi.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu muội nhất định là khác. Hỡi ơi! Tiểu muội uống nhiều thuốc quá rồi.

Mười mấy năm trời phải dựa vào dược vật mà sống.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Tại hạ biết cô nương rất đau khổ, nhưng hiện nay cô đỡ nhiều rồi, vậy cô phải giữ thân mình mới được...

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Phải chăng Tiêu huynh muốn khuyên tiểu muội đi nghỉ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế đó! Cô nương không nên để người mệt quá.

Nam Cung Ngọc nói:

- Được rồi, chờ Tiêu huynh uống thuốc xong tiểu muội sẽ đi nghỉ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn bao lâu nữa mới xong?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Chừng một giờ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không được. Một giờ nữa lâu quá, cô nương chống làm sao nổi?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Không được thì cũng phải được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Nam Cung Ngọc nói:

- Vì trong cái nồi đất kia ngoài dược vật của Tiêu huynh còn có thuốc của tiểu muội nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Té ra là thế.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Tiêu đại hiệp! nghe nói đại hiệp bấy lâu nay phải nam chinh, bắc chiến, đã đi nhiều nơi lắm rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Đi khắp núi cao vực thẳm và rất nhiều thị trấn.

Nam Cung Ngọc hỏi tiếp:

- Chắc Tiêu huynh được coi nhiều phong cảnh lạ mắt rồi?

Suốt ngày cô nằm trên giường bệnh nên không hiểy biết mấy. Tuy cô ngồi nói chuyện với Tiêu Lĩnh Vu mà chẳng hiểu nên nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu rõ tâm tình cùng cảnh ngộ cộ Tuy chàng nghe nói những chuyện vô vị mà vẫn phải làm bộ thích nghe.

Chàng sợ cô nói nhiều đâm mệt, có lúc chàng phải cướp lời nói đỡ cho cô một ít để cô được nghỉ ngơi.

Nam Cung Ngọc nói chuyện, tinh thần phấn khởi nên chẳng có vẻ gì nhọc mệt.

Bất giác cuộc nói chuyện đã kéo dài hơn một giờ.

Làn khói lam trong lò đã tắt hết.

Nam Cung Ngọc từ từ đứng lên nói:

- Tiểu muội đi lấy thuốc đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô nương cứ ngồi yên, tại hạ đi lấy thuốc cũng được.

Nam Cung Ngọc nói:

- Không được. Gia phụ đã dặn trước khi Tiêu huynh chưa uống thuốc không nên cử động.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm:

- “Y nói vậy chắc là đúng rồi.” Chàng liền nằm yên không nhúc nhích.

Nam Cung Ngọc đi lại gần lò, mở vung nồi ra múc một chén thuốc. Hai tay cô bưng rất cẩn thận đưa đến trước giường Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chẳng hiểu có đắng không? Tiêu huynh thử uống coi.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chén thuốc, chú ý nhìn dược vật trong chén thì thấy là một chất nước màu xanh.

Mùi hương tỏa ra xông vào mũi, Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- “Nước thuốc này thơm chắc là không đắng.” Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch.

Nam Cung Ngọc mỉm cười hỏi:

- Có đắng không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không đáng mấy.

Nam Cung Ngọc đặt chén xuống rồi lại lấy một chén thuốc ở trong nồi ra để tư.

mình uống.

Cô uống thuốc xong, liếc mắt nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại, trước ngực nhô lên, hụp xuống, cô kinh hãi hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp! Đại hiệp làm sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp mắt tức giận lên hỏi:

- Lệnh tôn lưu lại thứ thuốc gì vậy?

Nam Cung Ngọc nghe giọng nói của Tiêu Lĩnh Vu có điều khác lạ, cô lộ vẻ sơ.

hãi hỏi:

- Tiểu muội không biết, dược vật không đúng hay sao?

Thân thể cô đã hư nhược, trong lòng lại khiếp sợ, coi rất tội nghiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nam Cung Ngọc cô nương! Tại hạ cảm thấy thứ thuốc này có điều không trúng. Xin cô nương lánh đi một chút được không?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Hỡi ôi! Thế là gia gia hạ độc vào dược vật rồi...

Cô lắc đầu nói tiếp:

- Tiểu muội cũng không rõ tại sao gia gia lại hạ độc vào dược vật. Chắc lão gia không hiểu lão gia mà đánh thuốc độc chết Tiêu huynh thì sẽ nếm mùi đau khổ của người cha già mất con gái. Người ta sống trên thế gian đều có lúc khổ, dù khổ nhiều mà sướng ít cũng còn có lúc vui sướng. Chỉ mình tiểu muội là sống đau khổ vĩnh viễn. Tiểu muội không muốn sống nữa, nhưng lại tội nghiệp cho cha già trơ trọi.

Không ngờ lão nhân gia nhẫn tâm hạ độc vào người bạn duy nhất của tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

- Cô nương! Cô nương coi tại hạ là người bạn rồi ư?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu muội biết rằng không xứng đáng. Nhưng ngoại trừ gia gia, chỉ còn Tiêu huynh đã lưu ấn tượng vào đầu óc tiểu muội. Bất luận Tiêu huynh nghĩ thế nào thì tiểu muội cũng coi Tiêu huynh như người bạn.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Tại hạ biết rồi! Xin cô nương hãy dời khỏi nơi đây được không?

Nam Cung Ngọc hỏi lại:

- Tiêu huynh muốn tiểu muội đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dời khỏi nơi đây càng xa càng tốt. Cô nhớ ra rồi khóa cửa lại.

Nam Cung Ngọc đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thấy má chàng đỏ lên, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Hỏng bét! Gia gia ta hạ độc nặng quá, mặt y mới đỏ lên." Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô đặt bàn tay lên đầu Tiêu Lĩnh Vu thì thấy nóng hổi.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát:

- Tránh ra! Nam Cung Ngọc kinh hãi lùi lại ba bước, đứng thộn mặt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt trợn tròn xoe đầy những tia máu. Hai má chàng cũng đo?

hồng, thái độ coi rất khủng khiếp.

Nam Cung Ngọc đưa tay lên vuốt mái tóc khẽ nói:

- Tiêu Lĩnh Vu đại ca! Đại ca nói vậy thì thật là kỳ! Đại ca vượt đường xa ngàn dặm đến chơi với tiểu muội thì có lý nào gia gia lại hạ độc làm hại đại ca! Tiêu Lĩnh Vu tức giận quát:

- Cô lui ra ngay.

Nam Cung Ngọc lùi thêm hai bước, cất giọng ôn nhu hỏi:

- Tiêu đại ca! Trong lòng đại ca khó chịu lắm hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay giục:

- Ra lẹ đi! Ra lẹ đi! Đột nhiên chàng huy động cánh tay đụng vào trước ngực Nam Cung Ngọc.

Nguyên Nam Cung Ngọc thấy Tiêu Lĩnh Vu huy động hai tay, cô không lùi mà lại tiến, đi thẳng về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Ngón tay Tiêu Lĩnh Vu đụng vào trước ngực Nam Cung Ngọc, chàng không khỏi chấn động tinh thần.

Chàng phải hết sức kiềm chế những mối xúc động phi thường.

Nam Cung Ngọc giữa lúc tay Tiêu Lĩnh Vu đụng vào trước ngực, đột nhiên nẩy ra cảm giác dị thường. Bỗng cô dừng bước lại...

Cả hai người cùng ngửng đầu nhìn. Bốn mắt giao nhau.

Bỗng thấy mắt Tiêu Lĩnh Vu chiếu ra những tia kỳ quang. Tay mặt chàng từ từ đưa tới.

Nam Cung Ngọc không khiếp sợ mà cũng không né tránh. Cô giơ tay ra cho Tiêu Lĩnh Vu đỡ lấy.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ cầm tay Nam Cung Ngọc thì cả người cô té vào lòng chàng.

Sức thuốc rất mãnh liệt che lấp nhân tính của Tiêu Lĩnh Vu, đồng thời kích động bản năng thú tính trong người chàng.

Sau cơn mưa dập gió dồn, nhất thiết trở lại yên tĩnh.

Tấm thân yếu ớt của Nam Cung Ngọc tựa hồ đột nhiên biến thành kiên cường.

Cô lồm cồm bò dậy, nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu đang ngủ say, cô len lén đứng lên, tiện tay che lấy chỗ áo bị Tiêu Lĩnh Vu xé rách.

Không hiểu Độc Thủ Dược Vương sau khi lưu dược vật hay vì sau cơn đại biến kích động tiềm lực về sinh mệnh của Nam Cung Ngọc. Cô cất tay vuốt lại mái tóc từ từ trở về phòng mình. Cô chọn bộ quần áo màu lục mà cô thích nhất mặc vào và dùng dây màu lục buộc tóc. Đoạn cô lại đến phòng Tiêu Lĩnh Vu.

Nam Cung Ngọc thở phào một cái, thu lượm những mảnh áo rách và sắp xếp mọi vật lại như cũ.

Nam Cung Ngọc nằm trên giường bệnh lâu ngày, chưa từng chú ý đến dong mạo. Lần này cô mới kiếm một tấm gương đồng để trang điểm lần đầu. Cô di chuyển cái ghế đến trước giường Tiêu Lĩnh Vu ngồi nhìn chàng ngủ say chưa tỉnh mà ngơ ngẩn xuất thần.

Tiêu Lĩnh Vu ngủ say hồi lâu khiến Nam Cung Ngọc có đủ thời giờ thu xếp lại những vật rối loạn.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tiêu Lĩnh Vu bỗng thở phào một cái mở bừng mắt ra.

Nam Cung Ngọc thấy chàng nhìn chầm chầm bằng cặp mắt sắc bén khiến lồng ngực cô đánh thình thình. Cô gắng gượng mỉm cười hỏi:

- Đại ca ngó gì mà ngó dữ vậy? Chẳng lẽ chưa nhận biết tiểu muội ư?

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm nghị thủng thẳng hỏi lại:

- Nam Cung cô nương, đã xẩy ra chuyện gì vậy?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Không có đâu! Đại ca ngủ say lắm. Tiểu muội sợ gia gia thi độc nên vẫn ngồi đây trông chừng cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Nhất định xảy ra chuyện gì rồi. Dược vật của lệnh tôn khiến trí nhớ của tại ha.

trở nên hồ đồ.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Chắc gia phụ lưu lại dược vật khiến cho thần trí đại ca mê loạn. Trong nhà này chỉ có hai người, nếu xảy ra chuyện gì sao tiểu muội lại không biết.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Nam Cung Ngọc hỏi:

- Cô nương thay đổi y phục rồi phải không?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Đúng thế.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh rồi tự nói một mình:

- Lạ quá! Lạ quá! Nam Cung Ngọc hỏi:

- Điều chi quái lạ?

Tiêu Lĩnh Vu không đáp, chàng tự nói một mình:

- Chẳng lẽ ta ngủ mơ rồi chăng?

Nam Cung Ngọc cười đáp:

- Nhất định đại ca nằm mơ rồi. Tiểu muội canh giữ ở đây có thấy xảy ra chuyện gì đâu! Tiêu Lĩnh Vu bị Nam Cung Ngọc làm cho bâng khuâng, chàng chau mày hỏi:

- Cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu muội vẫn ngồi bên mình đại ca, sao lại không mạnh giỏi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ không làm điều chi khinh mạn cô nương ư?

Nam Cung Ngọc lắc đầu cười đáp:

- Đại ca chẳng có làm điều chi khinh mạn tiểu muội hết.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Tại hạ nhớ rõ ràng, quyết không phải chuyện mộng mị.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Đúng là đại ca mơ mộng. Nếu đại ca khinh mạn tiểu muội thì sao tiểu muội lại không biết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô nói bằng một giọng kiên quyết, trong lòng không khỏi dao động nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ cô này cũng bị ảnh hưởng bởi dược vật mà Độc Thủ Dược Vương để lại? Dược vật đó khiến thần trí người ta rối loạn, ý thức hồ đồ như là mộng ảo.

Chàng điều tra kỹ thấy nhất thiết mọi sự dường như không có gì thay đổi, lòng chàng dần dần

trấn tĩnh lại.

Nhưng những việc vừa trải qua rõ ràng quá, chàng không thể giải trừ được mối nghi ngờ, liền chậm rãi hỏi:

- Sau khi tại hạ uống thuốc rồi, tình trạng ra làm sao?

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Sau khi đại ca uống thuốc, thần trí dường như mê loạn, luôn miệng đuổi tiểu muội ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi:

- Cái đó tại hạ biết rồi, về sau ra làm sao?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Sau đại ca vươn tay ra chụp lấy tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ khẩn trương ngắt lời:

- Phải rồi! Phải rồi! Tại hạ nhớ rất rõ sau kéo cô đặt lên giường...

Nam Cung Ngọc lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Hoặc giả trong lòng đại ca ý thức như vậy, nhưng rồi đại ca ngủ say ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói:

- Thật thế ư?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tất nhiên là thật. Tiểu muội thấy đại ca ngủ say mới liền về phòng thay áo rồi lại đến ngồi canh giữ ở đây cho đến khi đại ca tỉnh giấc.

Chương 111 - RA VỀ CHƯA HẾT MỐI HOÀI NGHI

Tiêu Lĩnh Vu giương mắt lên nhìn nóc nhà ngơ ngẩn xuất thần.

Hiển nhiên đối với những lời Nam Cung Ngọc chàng chưa hết mối hoài nghi.

Nam Cung Ngọc lại nói:

- Tiểu muội nghe gia gia nói đã chế ra một thứ dược vật đưa người ta vào cảnh giới ảo tưởng, để kẻ bị thương quên cả mình đi. Đó là phép trị thương rất cao thâm.

Tiêu Lĩnh Vu "ồ" một tiếng. Những mối nghi ngờ trong lòng chàng tiêu tan rất nhiều.

Nam Cung Ngọc đưa tay lên vuốt lại mái tóc nói tiếp:

- Đại ca đừng nghĩ vơ vẩn nữa, hãy thử vận khí coi thương thế trong nội phủ đã bớt nhiều chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương nói phải lắm.

Lập tức chàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, điều hòa hơi thở. Chàng cảm thấy chân khí lưu thông thoải mái. Thương thế trong nội phủ dường như đã hoàn toàn hồi phục.

Nam Cung Ngọc thấy Tiêu Lĩnh Vu vận khí điều hòa dần dần đi vào chỗ quên mình liền rón rén lui ra.

Khi Tiêu Lĩnh Vu tỉnh lại thì Nam Cung Ngọc đã sắp sẵn cơm canh. Cô tươi cười nói:

Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp! Đại hiệp dùng cơm đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trong căn nhà gianh này còn có những ai?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Gia phụ cùng hai vị bằng hữu của đại hiệp đều chưa về. Trong nhà chỉ có hai chúng ta mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế cô nương đã làm cơm ư?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu muội mới thử lần đầu, chỉ sợ đại ca ăn không nổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương trong người chưa mạnh sao đã vào bếp làm cơm?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu muội cũng nghĩ thế, nhưng đã sẵn có thịt cá, tiểu muội chỉ phải nấu chín là được. Trước đây tiểu muội chưa làm bếp, chẳng hiểu canh rau có ăn được không?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Thật tội cho cô quá! Đáng lý cô kêu tại hạ xuống bếp mới phải.

Miệng chàng nói, chân chàng đã bước xuống giường.

Nam Cung Ngọc nói:

- Nghe gia gia nói hiện nay đại ca là một nhân vật anh hùng tiếng tăm rất lớn trong võ lâm thì sao lại vào nấu bếp được? Tiểu muội tuy người ốm yếu những vẫn là đàn bà con gái.

Cô nói rồi trở gót ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Nam Cung Ngọc ra sảnh đường. Nơi đây bốn món ăn bốc hơi nghi ngút đã đặt lên bàn.

Hai người ngồi đối diện ăn cơm. Tuy món ăn chẳng lấy gì làm ngon lành mà Tiêu Lĩnh Vu cũng ăn hết sạch.

Chàng đặt đũa xuống nói:

- Cơm canh đều ngon lắm, nhưng cô mệt quá rồi, nên nghỉ đi thôi.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Nói ra thật là kỳ! Từ hôm đại ca tới đây, tiểu muội cảm thấy tinh thần phấn khỏi, chẳng nhọc mệt chi cả.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thế thì kỳ thiệt! Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Tiểu muội nghĩ đến điểm đạo lý về chỗ kỳ quái này, chẳng hiểu có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo lý thế nào?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu muội khỏi bệnh rồi, chỉ còn thân thể hư nhược thái quá. Gia gia bảo tiểu muội như vậy, tiểu muội cũng nghĩ thế. Sở dĩ tiểu muội không hay cất nhắc nên không làm việc được, sự thực mình cứ làm rồi cũng quen đi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Cô nói cũng có lý, nhưng không nên lao lực quá độ.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Được rồi! Tiểu muội rửa đũa chén rồi cũng đi nghỉ. Đại ca vào phòng trước đi.

Giọng nói ôn nhu như vợ đối với chồng.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới mình đã chịu lời Độc Thủ Dược Vương trong ba ngày ơ?

đây hết sức làm cho cô thỏa dạ, liền mỉm cười đứng dậy đi ngay.

Ba ngày thấm thoát đã hết rồi.

Cô gái bệnh hoạn Nam Cung Ngọc sinh hoạt rất khoan khoái, tinh thần phấn khởi mà ngủ rất ít. Tiêu Lĩnh Vu lúc nào cũng chiều ý cộ Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên đều tỏ vẻ thương tiếc cô.

Nam Cung Ngọc cũng cực kỳ ôn nhu, thủy chung không chịu nói điều bí mật trong lòng cho chàng haỵ Mỗi lần Tiêu Lĩnh Vu nhắc tới cô đều phủ nhận.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Nam Cung Ngọc kiên quyết phủ nhận cũng tin là sự thực.

Chàng cho rằng dược vật của Độc Thủ Dược Vương đã gây nên ảo tưởng trong đầu óc khiến chàng hoài nghi mình đã gây nên lầm lỗi lớn.

Nhưng những lúc chàng ngồi một mình nghĩ lại thì sự việc bày ra như tranh vẽ và mối cảm thụ lần đầu về mưa Sở mây Tần rất rõ ràng trong ký ức, chứ không phải ảo ảnh phát sinh bởi dược vật.

Độc Thủ Dược Vương quả là người thủ tín, sáng sớm hôm thứ tư lão cùng Trung Châu Nhị Cổ trở về.

Mấy bữa nay Thương Bát, Đỗ Cửu trong lòng vẫn lo âu Độc Thủ Dược Vương để thuốc lại không hiểu có thương tổn gì cho Tiêu Lĩnh Vu không. Bây giờ họ thấy chàng bình yên mới hết lo.

Độc Thủ Dược Vương hết nhìn ái nữ lại đến ngó Tiêu Lĩnh Vu cười khanh khách nói:

- Tiêu đại hiệp! Mấy bữa nay lão phu đã phiền Tiêu đại hiệp chiếu cố cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu cười đáp:

- Nói ra lại mắc cỡ. Mấy bữa nay lệnh ái đã chiếu cố cho tại hạ.

Độc Thủ Dược Vương lấy làm kỳ hỏi:

- Thật thế ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Gia gia ơi! Mấy bữa nay hài nhi đã học nấu cơm dưới bếp.

Độc Thủ Dược Vương giơ ngón tay cái lên nói:

- Không được đâu.

Nam Cung Ngọc bẽn lẽn cười nói:

- Từ nay gia gia khỏi vào bếp làm cơm cho hài nhi.

Độc Thủ Dược Vương cười khanh khách nói:

- Con gái Độc Thủ Dược Vương nấu ăn dĩ nhiên không chê vào đâu được.

Đột nhiên lão dừng tiếng cười, vẻ mặt buồn rầu hỏi:

- Hài tử! Bữa nay Tiêu đại hiệp sắp ra đi. Hài tử đã biết chưa?

Nam Cung Ngọc gật đầu đáp:

- Hài nhi biết rồi, gia gia bảo y bầu bạn với hài nhi ba ngày, tới nay đã mãn hạn.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã nói cho hài nhi biết rồi hay sao?

Nam Cung Ngọc lắc đầu đáp:

- Không phải đâu.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Sao ngươi lại biết?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Con gái của Độc Thủ Dược Vương dĩ nhiên tài trí hơn đời.

Độc Thủ Dược Vương ngơ ngác một chút rồi cười ha hả nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu đại hiệp chuẩn bị bao giờ khởi hành?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Nam Cung Ngọc đáp:

- Nếu Nam Cung cô nương không phản đối thì tại hạ định thượng lộ ngay bây giờ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hài tử! Tiêu đại hiệp đã nói như vậy thì hài tử nói thực đi.

Nam Cung Ngọc chớp mắt mấy cái rồi đáp:

- Để cho y thượng lộ.

Độc Thủ Dược Vương nhìn vào mặt Nam Cung Ngọc hỏi:

- Hài tử, phải chăng lời nói của ngươi tự đáy lòng mà ra?

Nam Cung Ngọc nói:

- Hài nhi nói thực đó...

Cô đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Dù tiểu muội có lưu đại ca ở lại thêm một ngày thì mai đại ca cũng ra đi, phải vậy không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Đại ca muốn đi ngay tất là có việc trọng yếu phải làm. Tiểu muội lưu đại ca một ngày tất đại ca không yên tâm được.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài, lẳng lặng không nói gì.

Nam Cung Ngọc nhìn Độc Thủ Dược Vương nói:

- Gia gia tiễn chân các vị thượng lộ đi.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Ngươi hãy nghĩ kỹ đi. Bây giờ còn nói lại được.

Nam Cung Ngọc nói:

- Gia gia nổi tiếng một thời thì lời nói của con gái gia gia phải đúng mực thước.

Độc Thủ Dược Vương nhăn nhó cười đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Lão quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Mời ba vị thượng lộ. Miễn cho lão phu khỏi tiễn chân.

Nam Cung Ngọc đột nhiên quay mình rảo bước trở về phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cô nương! Hãy dừng bước.

Nam Cung Ngọc quay lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ muốn nói chuyện riêng với cô nương mấy câu.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Mấy bữa nay chúng ta suốt ngày ở với nhau, điều cần nói thì đã nói hết rồi.

Bây giờ còn chuyện gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hỡi ơi! Chuyến này Tiêu mỗ cáo biệt, khó lắm mà tiên liệu được ngày tái ngộ. Ba ngày ở với nhau, được cô nương chiếu cố...

Nam Cung Ngọc ngắt lời:

- Hay lắm! Đại ca có điều gì xin vào phòng nói chuyện. Tiểu muội mệt lắm rồi cần phải nghĩ ngơi.

Đoạn cô từ từ cất bước vào phòng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Độc Thủ Dược Vương nói:

- Tại hạ muốn nói mấy lời cáo biệt lệnh ái, Dược Vương có ưng thuận không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiểu nữ đã ưng thuận thì dĩ nhiên lão phu cũng ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước vào phòng Nam Cung Ngọc khẽ nói:

- Cô nương! Trước khi lâm biệt, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một điều...

Chàng nói tiếp:

- Tại hạ vẫn cảm thấy đã khinh mạn cô nương...

Nam Cung Ngọc nghiêm nghị cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Mấy bữa nay đại ca nhắc tới rất nhiều lần không hiểu có dụng ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lời nói của tại hạ tự đáy lòng phát ra. Nếu Tiêu mỗ đã hành động lầm lẫn quyết không né tránh...

Nam Cung Ngọc cười lạt nói:

- Đại ca không có lỗi gì hết. Đại ca đã biết trinh tiết của người con gái quan hê.

hơn cả đời sống thì sao lại phế bỏ một cách khinh suất.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghiêng mình đáp:

- Cô nương nói phải lắm.

Nam Cung Ngọc nói:

- Tiểu muội rất cảm kích đại ca đã ở với tiểu muội ba ngày. Bất luận vì lẽ gì đại ca ở đây ba ngày, điều trọng yếu đối với tiểu muội là tiềm lực trong đời sống đ ã phát triển, lòng dũng cảm và nhân sinh quan đã nẩy nở. Trước kia tiểu muội chi?

muốn chết thì nay tiểu muội lại ham sống.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương nói vậy tại hạ mới yên tâm.

Nam Cung Ngọc nói:

- Đại ca cứ yên tâm mà đi. Chúng ta có duyên thì trời sẽ sắp đặt cho chúng ta còn cơ hội gặp nhau.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Xin cô nương bảo trọng tấm thân. Tại hạ đi đây.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Miễn cho tiểu muội khỏi tiễn chân.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không dám phiền cô nương.

Rồi chàng xoay mình rảo bước ra ngoài.

Trung Châu Nhị Cổ đã chờ sẵn ở cửa sảnh đường, thấy Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi ra liền khẽ hỏi:

- Thương thế đại ca đã lành hẳn rồi chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lành rồi! Chúng ta thượng lộ quách.

Trung Châu Nhị Cổ quay lại nhìn Độc Thủ Dược Vương chắp tay nói:

- Mối thịnh tình của Độc Thủ Dược Vương anh em tại hạ cảm kích vô cùng.

Bây giờ xin tạm biệt, sau này sẽ có ngày báo đáp.

Độc Thủ Dược Vương vẫy tay nói:

- Miễn cho lão phu không tiễn chân.

Lão rảo bước vào phòng con gái, hiển nhiên trong lòng lão chồng chất nhiều nghi vấn. Lão hy vọng hỏi thêm nội tình ở nơi miệng Nam Cung Ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu được Trung Châu Nhị Cổ hộ vệ ra khỏi căn nhà gianh. Tuy chàng cảm thấy chân khí đã lưu thông, nhưng mấy ngày ở liền với Nam Cung Ngọc, chưa có cơ hội thí nghiệm quyền cước. Bây giờ gặp dịp, chàng liền phóng bộ chạy về phía trước.

Trung Châu Nhị Cổ cũng co giò rượt theo.

Tiêu Lĩnh Vu chạy một mạch mười mấy dặm, quay đầu nhìn lại không thấy Trung Châu Nhị Cổ đâu, mới dừng bước nghĩ ngơi.

Chàng nghỉ một lúc mới thấy Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Bát nói:

- Cung hỷ đại ca đã khôi phục thần công.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới Nam Cung Ngọc, bất giác buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Thương Bát và Đỗ Cửu thấy chàng vẻ mặt trầm trọng, cũng không dám tiếp lời, đưa mắt nhìn nhau lẳng lặng được theo.

Từ sáng đến tối, cặp lông mày Tiêu Lĩnh Vu nhíu lại, chàng không nói một lời.

Lúc mặt trời đã lặn về Tây, ba người mới ra khỏi khu vực núi Cửu Cung, vào một nhà khách sạn ăn uống.

Thương Bát không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Đại ca! Dường như đại ca có tâm sự gì thì phải?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Đúng rồi! Tiểu huynh hãy còn hoài nghi một chuyện.

Thương Bát hỏi:

- Hoài nghi chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hồi lâu không thốt nên lời.

Nguyên chàng cảm thấy việc này quan hệ trọng đại, không tiện cho người ngoài biết một cách khinh suất. Chàng liền lắc đầu đáp:

- Có khi tại tiểu huynh quá lo xa mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói mấy câu này khiến cho Thương Bát, Đỗ Cửu nhìn nhau bâng khuâng.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Đại ca nói gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu không đáp, hỏi sang chuyện khác:

- Nếu chúng ta đi suốt ngày đêm thì bao giờ sẽ tới Trường Sa?

Thương Bát đáp:

- Nếu đi liền không nghỉ thì mất chừng một ngày một đêm nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai vị có mệt không?

Thương Bát đáp:

- Không mệt.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Ban đêm ít người chúng ta có thể an tâm mà chạy. Không hiểu ý kiến hai vị huynh đệ ra sao?

Thương Bát đáp:

- Được lắm! Rồi hắn cất bước chạy trước.

Đỗ Cửu, Tiêu Lĩnh Vu phóng bộ theo sau.

Ba người cùng thi triển kinh công trác tuyệt chạy thật nhanh.

Cuộc chạy này mau như điện chớp nhưng khiến Thương Bát, Đỗ Cửu mệt bơ?

hơi tai. Tiêu Lĩnh Vu phải thả bước chậm lại.

Ba người về tới Trường Sa thì anh hùng thiên hạ phần đông đã giải tán. Chỉ còn lại bọn Vũ Văn Hàn Đào, Mã Văn Phi, Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương ở lại chờ Tiêu Lĩnh Vu.

Quần hào đón chàng vào một căn tĩnh thất.

Mã Văn Phi lên tiếng trước:

- Huynh đệ, bệnh thế của huynh đệ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay đáp:

- Đa tạ các vị có dạ quan hoài, bệnh thế của tiểu đệ lành rồi.

Mã Văn Phi nói:

- Độc Thủ Dược Vương tuy không liệt vào hàng chính phái, nhưng y đạo của lão đã đến mực cổ kim hiếm có, bậc nhất thiên hạ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiêu đại hiệp! Anh hùng thiên hạ đã chia thành nhiều toán đi truy sát bọn dư đảng của Bách Hoa Sơn Trang. Tại hạ hy vọng không phải phiền đến Tiêu đại hiệp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm trang nhìn Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng hỏi:

- Tôn lão tiền bối đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tôn lão tiền bối cùng ra đi với Cái Bang bang chúa. Lúc lâm hành lão tiền bối căn dặn tại hạ nếu thấy đại hiệp trở về thì chờ lại. Chầy là bảy ngày, chóng là ba bữa, nhất định lão tiền bối sẽ về đây.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Bách Lý Băng đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bách Lý cô nương dặn tại hạ cô luyện môn võ công phải tĩnh tọa bảy ngày không nên để ai quấy nhiễu. Vì thế tại hạ để cô ở một căn tĩnh thất và bố trí phòng phạm cho cô.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Vũ Văn huynh suy nghĩ thật là chu đáo.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu khen ngợi Vũ Văn Hàn Đào suy nghĩ chu đáo chẳng phải là vì lão phòng bị nghiêm mật cho Bách Lý Băng mà là tán dương lão không chịu nói rõ căn tĩnh thất của cô.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Dường như Tiêu đại hiệp lại lên thêm một tầng lầu nữa?

Câu chuyện đối đáp này mọi người hiện diện tại trường đều không hiểu rõ, những Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào chỉ hiểu trong lòng chứ không nói ra.

Mã Văn Phi đứng dậy nói:

- Tiêu huynh đệ ngàn dặm mới trở về tất là mỏi mệt. Xin hãy nghỉ ngơi đi.

Sáng mai bọn tiểu huynh sẽ thiết yến chúc mừng Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đa tạ các vị huynh đài! Quần hào tới tấp ra về.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Vũ Văn huynh! Xin Vũ Văn huynh lưu lại đây khoảnh khắc. Tiểu đệ còn có việc muốn thỉnh giáo.

Trong nhà tĩnh thất chỉ còn lại Vũ Văn Hàn Đào và Tiêu Lĩnh Vụ Cả Trung Châu Nhị Cổ cũng ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng hỏi:

- Vũ Văn huynh! Đã có tin về Thẩm Mộc Phong chết hay sống chưa?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì hắn chưa chết. Nhưng dù hắn trốn thoát song đã bị trọng thương, tất cần phải điều trị một thời gian khá lâu. Trong thời gian này hắn không thể chỉ huy cho bọn thuộc hạ hành động. Vì thế tại hạ cùng chưởng môn các phái đã thương nghị và chia đi truy diệt bọn thuộc hạ của hắn ở Bách Hoa Sơn Trang, để cho thế lực tàn ác lớn lao đó không phục hồi được nữa. Bọn dư đảng của Bách Hoa Sơn Trang bị trừ diệt thì dù Thẩm Mộc Phong có trở lại giang hồ cũng chẳng thể sinh cường được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Hãy gác vụ Thẩm Mộc Phong lại, tạm thời chưa bàn tới. Tiểu đệ còn một việc muốn thỉnh giáo Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào coi tình hình có vẻ nghiêm trọng. Lão trầm ngâm hỏi:

- Tiêu đại hiệp có gì thắc mắc?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị hỏi:

- Xin Vũ Văn huynh thử coi kỹ lại tại hạ xem ngày nay và trước khi lên núi Cửu Cung có chỗ nào không giống nhau?

Vũ Văn Hàn Đào ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp:

- Tại hạ không nhận ra được chỗ nào bất đồng trong người đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Khi Độc Thủ Dược Vương trị thương cho tiểu đệ, tất đã ngấm ngầm hạ độc thủ. Không thế thì chẳng thể nào trong một ngày trời đã chữa lành thương thế cho tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Vụ này có hai phương diện. Về khía cạnh tốt thì hồi trước Dược Vương tri.

thương cố ý để lại một phần rồi sau chữa nốt. Cũng có thể Dược Vương đã ngấm ngầm hạ độc thủ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thoạt tiên Độc Thủ Dược Vương dùng phép “kim châm quá huyệt” trị hết thương thế cho tiểu đệ. Kế đó, Dược Vương cùng Trung Châu Nhị Cổ bỏ đi hết chi?

để một mình tiểu đệ và Nam Cung cô nương ở nhà.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trang lẩm nhẩm gật đầu nhưng không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu không thấy Vũ Văn Hàn Đào đáp lại liền nói tiếp:

- Nam Cung Ngọc nấu một chén thuốc cho tiểu đệ uống...

Chàng nói tới đây, đột nhiên ngừng lại. Hai mắt nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào.

Chương 112 - RÀO ĐÓN TRƯỚC NGĂN NGỪA BẤT TRẮC

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Sau khi đại hiệp uống thuốc rồi có thấy phản ứng gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ uống thuốc rồi, tựa hồ bị chìm đắm vào trong cơn mê sảng, lại giống như một trường ác mộng.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Khi tỉnh táo rồi thì làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trí nhớ hãy còn rõ mồn một.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi tiếp:

- Trí nhớ thấy chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dường như có liên quan đến Nam Cung cô nương.

Vũ Văn Hàn Đào lẳng lặng trầm tư hồi lâu rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp!. Phải chăng đại hiệp nhớ thấy mình có hành động lầm lỗi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!. Tiểu đệ cảm thấy mình đã phạm một lầm lỗi rất lớn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Nam Cung cô nương có nói gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nam Cung cô nương nhất thiết phủ nhận. Cô bảo chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Chàng nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ nhớ rõ lắm.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Về vụ này, trước khi tại hạ được gặp Nam Cung cô nương khó mà nói quyết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vũ Văn huynh nói vậy thì phải đến núi Cửu Cung một chuyến hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bất tất phải thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vũ Văn huynh không đi thì làm sao mà gặp được Nam Cung cô nương?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vụ này chắc Độc Thủ Dược Vương còn lưu tâm hơn tại hạ. Nếu quả có chuyện gì thì Nam Cung cô nương có buông tha đại hiệp, Độc Thủ Dược Vương cũng chẳng chịu buông tha.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu công nhận:

- Vũ Văn huynh nói có lý.

Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy hỏi:

- Tiêu đại hiệp còn chuyện gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không còn chuyện gì nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tiêu đại hiệp hãy nghỉ ngơi mọt lúc. Lát nữa tại hạ sẽ dẫn đại hiệp đến coi Bách Lý cô nương.

Rồi lão lui ra khỏi tĩnh thất đến thẳng chỗ Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Bát và Đỗ Cửu đang thì thầm dường như thảo luận chuyện gì rất bí mật. Hai người thấy Vũ Văn Hàn Đào tiến vào đều đứng dậy hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh!. Tiêu đại ca vừa cùng tiên sinh bàn chuyện gì vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đến để thương nghị với hai vị về vụ đó.

Tiện tay lão khép cửa phòng lại rồi thủng thẳng hỏi:

- Xin hai vị cho tại hạ hay những việc đã trãi qua trên núi Cửu Cung, càng tỷ mỉ càng tốt.

Thương Bát trầm ngâm đáp:

- Hay lắm!.

Rồi hắn kể tường tận những chuyện đã trãi qua trên núi Cửu Cung.

Vũ Văn Hàn Đào nghe xong đứng dậy nói:

- Tại hạ biết rồi. Xin hai vị tiếp tục nghỉ đi.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Vũ Văn huynh!. Tiêu đại ca đã nói chuyện gì với tiên sinh? Tiên sinh hỏi cặn kẽ tình hình trên núi Cửu Cung tất phải có nguyên nhân.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Tiêu đại hiệp hoài nghi đã gây ra những chuyện lầm lỗi đáng tiếc.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Có thể thế được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ rất có thể như vậy.

Thương Bát nói:

- Bất luận chuyện gì tưởng cũng là sự sắp đặt của Độc Thủ Dược Vương.

Vũ Văn Hàn Đào dặn:

- Hai vị cứ yên tâm nghỉ đi. Từ giờ xin đừng nhắc đến chuyện trên núi Cửu Cung nữa.

Thương Bát gật đầu đáp:

- Bọn tiểu đệ nhớ rồi.

Vũ Văn Hàn Đào ra khỏi phòng Thương Bát, Đỗ Cửu trong lòng lại càng phiền muộn. Lão nghe lời Tiêu Lĩnh Vu và những điều tường thuật của Trung Châu Nhị Cổ, trong lòng đã hiểu rõ là Tiêu Lĩnh Vu mười phần có đến chín gây nên tội lỗi.

Lão chỉ chưa hiểu vì sao Độc Thủ Dược Vương lại an bài cuộc này. Độc Thủ Dược Vương thương yêu ái nữ như thế nào, anh hùng thiên hạ biết cả rồi. Lão vì con gái bệnh hoạn mà bỏ việc tranh hùng, tranh bá trên chốn giang hồ.

Chẳng lẽ lão lại thiết kế để hãm hại con gái mình?

Còn Nam Cung Ngọc, một thiếu nữ quanh năm bịnh hoạn, mà sao cũng cam tâm khuất phục mà không phản kháng nửa lời. Cô lại còn xóa bỏ hết vết tích, dùng lời nói khéo che đậy, khiến Tiêu Lĩnh Vu tin là mình trải qua cơn ác mộng. Nếu đúng như vậy thì cô bé bệnh hoạn này thật là con người trọng tình ái nhất đời.

Một nhân vật đa tài như Vũ Văn Hàn Đào đối với vụ này cũng không có lời giải thích thỏa đáng. Nhìn vào hành động hàng ngày của Độc Thủ Dược Vương, lão nhất quyết không chịu để ái nữ của mình bị thua thiệt mà chẳng trả oán. Vụ này không phát lộ chẳng nói làm chi, nhất đáo mà bị tiết lộ thì thành chuyện động trời.

Một đấng kỳ hiệp hoài bảo chính nghĩa võ lâm là Tiêu Lĩnh Vu sẽ bị rớt xuống hang sâu muôn

trượng.

Tiêu Lĩnh Vu dưới sự phòng vệ nghiêm mật của Vũ Văn Hàn Đào và Trung Châu Nhị Cổ, dù Độc Thủ Dược Vương có tài trí hơn cũng chẳng thể hạ sát Tiêu Lĩnh Vu, nhưng tinh thần chàng bị đả kích khốc liệt tất tự hối hận, cắn rứt mà tư.

hủy hoại một đời kỳ nhân.

Vũ Văn Hàn Đào thu các đầu mối về sự việc, suy nghĩ đến điên đầu mà không tìm ra được phương sách.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Lĩnh Vu đến phòng ngủ Vũ Văn Hàn Đào, lão ra mở cửa đón Tiêu Lĩnh Vu vào phòng rồi cười hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp dậy sớm nhỉ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Đến quấy nhiễu mộng đẹp của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ dậy từ lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phiền Vũ Văn huynh đưa tiểu đệ đến thăm Bách Lý cô nương.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Tại hạ quên mất vụ này khiến Tiêu đại hiệp phải đến đây giục. Chúng ta đi ngay bây giờ.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào mãi nghĩ về vụ Nam Cung Ngọc quên khuấy chuyện đưa Tiêu Lĩnh Vu đến thăm Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy nói:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Lão rảo bước tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau. Hai người tiến vào khu vườn sau.

Khu vườn này rất rộng lớn, vì ít người quét tước nên cỏ dại mọc đầy.

Vũ Văn Hàn Đào trỏ vào căn nhà ngói đổ nát ở giữa thủng thẳng nói:

Bách Lý cô nương ở trong căn nhà đổ nát kia. Chắc Tiêu đại hiệp không thể ngờ được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nơi này tuy ra ngoài ý nghĩ của mọi người, nhưng y đang luyện công, vạn nhất có người xâm nhập thì làm sao đề phòng được kẻ đột kích?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Tại hạ đã bố trí cẩn thận rồi, bất tất Tiêu đại hiệp phải nhọc lòng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bố trí cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên vỗ ba cái. Bỗng thấy bóng người chuyển động.

Bốn đại hán vận võ phục từ trong mấy đám loạn thảo xuất hiện.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Quả là nghiêm mật.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay một cái, bốn người lại ẩn vào trong bụi cỏ. Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bốn người này cũng không biết trong nhà có Bách Lý cô nương. Tại hạ chi?

bảo họ giám thị nghiêm mật căn nhà ngói. Ngoài tại hạ, người ngoài bất luận là ai nhất thiết ngăn chặn không cho vào. Ban ngày họ ẩn trong bụi cỏ rậm. Đêm đến lại đi tuần tiễu. Đêm nào tại hạ cũng đến kiểm tra mấy lần.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tâm tư của Vũ Văn huynh thật là thận mật, đáng để đại nhiệm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp quá khen mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cất bước đi về phía căn nhà ngói. Hai tay chàng khẽ đẩy, cánh cửa mở ra.

Trong góc nhà giải một tấm nệm bông trắng nõn. Bách Lý Băng ngồi xếp bằng trên nệm, hai tay đặt trên đầu gối. Ngực cô nhô lên hụp xuống dường như đang vận khí.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ khép cửa đứng sóng vai với Tiêu Lĩnh Vu nhìn vào.

Hai người đứng yên chừng nửa giờ mới thấy Bách Lý Băng từ từ mở mắt ra.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt đứng ngay dậy, nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca về hồi nào?

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay đỡ lấy người cô cười nói:

- Băng nhi vừa tọa tức xong không nên nhảy mạnh quá.

Bách Lý Băng nhìn Vũ Văn Hàn Đào bẽn lẽn cười nói:

- Tiên sinh đừng cười nhé!.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đêm qua Tiêu đại hiệp về tới hỏi cô nương, nhưng tại hạ sợ quấy nhiễu cuộc luyện công của cô, nên sáng nay mới tới thăm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy căn nhà tuy đổ nát nhưng quét tước rất sạch sẽ. Chàng hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Băng nhi đang luyện võ công gì vậy?

Bách Lý Băng đáp:

- Di huyệt thần công.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Di huyệt thần công ư? Tiểu huynh chưa nghe ai nói tới.

Vũ Văn Hàn Đào đại:

- Bách Lý cô nương gia học uyên thâm. Di huyệt thần công nhất định là một kỳ kỹ ở Bắc Hải.

Bách Lý Băng lắc đầu nói:

- Không phải đâu. Nguồn gốc môn võ này phát ra từ Tây Trúc, sau được cất dấu ở chùa Thiếu Lâm.

Vũ Văn Hàn Đào "ủa" một tiếng thì không hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

- Phải rồi!. Băng nhi nghiên cứu mấy trang kinh văn mà Vô Vi đạo trưởng lấy được ngày đó chứ gì?

Bách Lý Băng cười đáp:

- Đúng thế. Đại ca lên núi Cửu Cung rồi, tiểu muội suốt ngày chẳng có việc gì làm liền mở ra coi thấy ghi chép môn Di Huyệt thần công rất lấy làm hứng thú. Chi?

cần người có cơ sở nội công là luyện được mà không mất nhiều thì giờ. Tiểu muội nổi tính hiếu kỳ liền bắt đầu rèn luyện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có thấy thành tựu gì không?

Bách Lý Băng đáp:

- Kinh văn đã ghi rất rõ ràng, cứ theo đó mà luyện là nhất định thành tựu. Nếu không thành tựu thì lời ghi thuật tất có chỗ sai lầm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Băng nhi tự phụ lắm nhỉ?

Bách Lý Băng vội đáp:

- Không dám!. Không dám!. Đã đi theo đại ca mà không có điểm tự tin nào chẳng hóa ra uổng công ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi:

- Còn mấy bữa nữa sẽ luyện xong?

Bách Lý Băng đáp:

- Theo lời ghi trong sách thì đại khái mất bảy ngày. Nhưng tiểu muội xem ra có thể sớm hơn một vài bữa.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu muội học môn võ này vì thấy nó rất ngoạn mục mà không hại ai được nên lúc tỷ đấu với địch không bổ ích mấy. Nếu đại ca có việc thì tiểu muội thôi không luyện nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Băng nhi đã luyện thì luyện cho xong. Tiểu huynh có phải chờ mấy cũng không sao.

Bách Lý Băng từ từ lấy trong mình ra cuốn kinh văn và những pho Đàn chi?

thần công, Lưu vân kiếm pháp giao cho Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại ca hành động lật đật, ít có cơ hội nghỉ ngơi. Khi Vô Vi đạo trưởng giao sách cho tiểu muội có dặn một câu...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Câu gì?

Bách Lý Băng đáp:

- Vô Vi đạo trưởng bảo là hy vọng đại ca đủ thời để coi kỹ lại những bí lục võ công này, hoặc giả có ngày dùng tới nó.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy sách cất vào bọc rồi bảo cô:

- Băng nhi!. Băng nhi tiếp tục luyện võ đi!. Tiểu huynh không quấy nhiễu nữa.

Bách Lý Băng lắc đầu mỉm cười hỏi:

- Vụ này không khẩn yếu, tiểu muội cũng cần nghỉ ngơi một chút. Đại ca đến núi Cửu Cung có được Độc Thủ Dược Vương chữa lành thương thế không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Độc Thủ Dược Vương về y đạo quả ít người bì kịp. Thương thế của tiểu huynh đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Bách Lý Băng nói:

- Thế thì hay quá!. Đại ca nghỉ ngơi hai ngày, chờ tiểu muội luyện xong môn Di huyệt thần công

rồi chúng ta sẽ dời khỏi nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu đã tưởng cô nói tới Nam Cung Ngọc, chẳng ngờ cô lại không nhắc tới. Chàng tự động nói tiếp:

- Tiểu huynh đã gặp Nam Cung Ngọc.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi:

- Nam Cung cô nương đã mạnh chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khá lắm rồi!. Thân thể lành mạnh hơn trước và tinh thần cũng khá hơn xưa.

Bách Lý Băng nói:

- Thật đáng tội nghiệp cho cô, suốt đời bệnh hoạn triền miên nằm liệt giường.

Phụ thân cô là đệ nhất danh y trên thế gian cũng không chữa nổi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy không có gì để nói nữa liền cáo từ đi ra.

Bách Lý Băng dặn:

- Đại ca nhớ coi lại võ công trong kinh sách.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh nhớ rồi.

Chàng cùng Vũ Văn Hàn Đào sóng vai dời khỏi căn nhà đổ nát.

Vũ Văn Hàn Đào đưa Tiêu Lĩnh Vu về phòng rồi lật đật trở lại căn nhà ngói trong vườn hoa.

Bách Lý Băng dường như có ý đợi sẵn, thấy lão trở lại liền đứng dậy của hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Cô nương quả là người thông minh đã hiểu ngay thủ thế của tại hạ.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào đã ra hiệu cho cô chờ lão trong khoảnh khắc ngay lúc cô đang nói chuyện với Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng thở dài khẽ nói:

- Tiểu muội biết là tiên sinh có chuyện rất trọng yếu.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cần để thời giờ cho cô nương luyện công. Tại hạ không tiện ở lâu, chỉ thỉnh giáo hai điều. Điều thứ nhất có liên quan đến Vô Vi đạo trưởng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vô Vi đạo trưởng làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Khi Vô Vi đạo trưởng dời khỏi nơi đây vội vã quá, chỉ dặn tại hạ có việc gấp là không thể chờ Tiêu đại hiệp trở về, gởi lời tại hạ vấn an. Nhưng vừa rồi nghe cô nói thì dường như cô có dịp nói chuyện khá lâu với đạo trưởng.

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Đạo trưởng chỉ dặn tiểu muội lại mấy câu để truyền đạt tới đại ca.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cô nương nghĩ kỹ lại coi, khi đạo trưởng nói với cô nương thì vẻ mặt cùng giọng nói như thế nào? Cô nương nên nhớ cho rõ đừng để sót một chi tiết.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt hỏi:

- Vụ này quan trọng lắm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Rất quan trọng.

Bách Lý Băng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Đạo trưởng bảo đã coi qua mấy trang kinh văn kia, dường như đó là một cường đỉnh về một loại võ công. Nhưng lão không thể nghiên cứu sâu xa, mong rằng Tiêu đại hiệp coi kỳ và rèn luyện cho thành tựu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Còn gì nữa không?

Bách Lý Băng đáp:

- Đạo trưởng lại nói vâng lệnh triệu của một vị tiền bối, phải đến bái yết ngay không thể chờ Tiêu đại hiệp được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Đạo trưởng vâng lệnh triệu của ai?

Bách Lý Băng đáp:

- Cái đó tiểu muội cũng không rõ, tiểu muội đã hỏi lại nhưng đạo trưởng có ý né tránh, lảng sang chuyện khác. Dĩ nhiên tiểu muội không tiện truy vấn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi tiếp:

- Đạo trưởng còn nói gì nữa không?

Bách Lý Băng đáp:

- Chỉ có bấy nhiêu thôi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Đạo trưởng có dặn cô nương bao giờ lão trở lại không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp:

- Không.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi, bây giờ tại hạ muốn khuyên cô nương mấy câu.

Bách Lý Băng hỏi:

- Chuyện gì? Dường như nghiêm trọng lắm thì phải?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

-Về việc có liên quan đến cô nương và Tiêu đại hiệp.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Bách Lý Băng một lúc rồi đáp:

- Tiêu đại hiệp hai vai gánh nặng quá chừng. Oai danh cùng sự thành tựu của y vượt lên cao hơn tuổi y nhiều. Dù tài năng trí tuệ của y siêu quần xuất chúng, nhưng nếu không gặp buổi giang hồ đại loạn thì bất luận võ công y thành tựu đến đâu cũng không thể vỏn vẹn trong mấy năm đã thành một nhân vật anh hùng khiến toàn thê?

võ lâm đem lòng sùng kính. Thẩm Mộc Phong gây nên cuộc hỗn loạn, cố nhiên phải có bậc kỳ tài như Tiêu đại hiệp mới bình trị được. Nhưng Thẩm Mộc Phong đẩy mạnh uy danh Tiêu đại hiệp lên cao đến trình độ tiền vô cổ nhân và chắc mấy trăm năm sau cũng không ai bì kịp. Có điều y còn nhỏ tuổi quá.

Bách Lý Băng chau mày hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh!. Tiên sinh có thể nói rõ hơn được chăng? Tự nãy giờ tiểu muội nghe mà chưa hiểu chỗ dụng tâm của tiên sinh là thế nào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ muốn nói người nhỏ tuổi không đủ kinh nghiệm, khó lòng tránh khỏi bị kẻ khác ám toán.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đã có tiên sinh biết nhiều hiểu rộng giúp cho Tiêu đại ca thì còn lo gì mắc chuyện sai lầm nữa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nhưng tại hạ không thể suốt ngày ở luôn bên cạnh y, nên phải ỷ vào cô nương một phần.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tài trí và võ công của tiểu muội đều không kịp Tiêu đại ca thì còn giúp y thế nào được?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cô nương nhớ cho một điều là đừng tranh luận hay la rầy y, để tránh cho y khỏi nổi nóng mà đi vào con đường cực đoan. Cô nên nhớ là trong dạ là y còn nho?

tuổi thì có làm nên điều lỗi lầm cũng tìm lời nhỏ nhẹ an ủi y để y không phạm thêm lỗi lầm. Dù cô phát giác ra điều gì không thể nhẫn nại được cũng chớ nên nổi nóng một cách khinh xuất. Tại hạ hy vọng bất cứ trường hợp nào cô nương cũng lượng thứ với y Những lúc không có tại hạ bên cạnh, xin cô nương nhường nhịn y đôi phần.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca có chuyện gì khiến cho tiểu muội không thể nhẫn nại được đâu mà Vũ Văn tiên sinh phải quá lo xa như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ mong có bấy nhiêu. Thôi, cô nương tiếp tục luyện công đi, tại ha.

xin cáo từ.

Vũ Văn Hàn Đào về phòng ngồi lặng lẽ suy nghĩ về vụ Vô Vi đạo trưởng ra đi một cách quá gấp rút và cho rằng vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Nhưng lão là người tâm tư thận mật. Lão biết phải cần mấy ngày bình tĩnh đê?

Tiêu Lĩnh Vu luyện võ cao thêm một tầng. Trong lòng chàng hết sức có hết tạp niệm thì mới tiến mau được. Vì thế lão cố nhịn những điều nghi hoặc, không nhắc tới chuyện Vô Vi đạo trưởng với Tiêu Lĩnh Vu.

Chương 113 - MÃ GIA TRANG TRIỂN THỊ ĐƯA TIN

Hai hôm sau, Bách Lý Băng luyện xong môn Di huyệt thần công, nhưng Tiêu Lĩnh Vu bị lôi cuốn vào những môn võ ghi trong cuốn kinh văn, chàng mới bắt đầu rèn luyện.

Vũ Văn Hàn Đào thuyết phục được Mã Văn Phi đưa song thân Tiêu Lĩnh Vu đến an trí ở một nơi bí ẩn, tạm thời không để hai vị lão gia gặp Tiêu Lĩnh Vu.

Lão hết lòng hết sức sắp đặt cho Tiêu Lĩnh Vu một thời gian bình tĩnh để chàng rèn luyện võ công trong kinh văn.

Thời gian thấm thoát, hai tháng trôi qua, gặp tiết thu mạt đông sơ.

Trong hai tháng nay say sưa trong cuộc luyện võ, Tiêu Lĩnh Vu chẳng biết gì đến ngày tháng trôi qua, nhưng đối với Vũ Văn Hàn Đào, một ngày đằng đẵng xem bằng ba thu.

Lão phái thật nhiều nhân thủ đi dò lại động tĩnh trên chốn giang hồ. Cứ cách mấy ngày có tin báo về khiến lão càng phải nghiêm mật phòng thủ để bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu được an toàn. May được bọn Mã Văn Phi, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương, Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn mười mấy người đều ở cả đây trợ lực, chia bới gánh nặng với Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào được các nơi báo về biết tin giang hồ đang biến động. Các phái lớn hiệp cùng nhau sai cao thủ đi lùng bắt những người ở Bách Hoa Sơn Trang lọt lưới và đã trừ diệt được nhiều, nhưng vẫn chưa lượm được tin tức gì về Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào trầm mặc chịu đựng những gánh nặng về tinh thần của bầu không khí nung nấu một trường phong ba sắp nổi dậy. Lão biết rằng nếu tiết lộ những điều bí mật trong thâm tâm, tất sẽ lọt đến tai Tiêu Lĩnh Vu.

Một hôm gió tây bắc nổi dậy. Ban đêm luồng hàn phong đưa mây đen phủ kín bầu trời. Vũ trụ cả ban ngày cũng biến thành ảm đạm.

Giữa bầu trời mù mịt mây đen, Triển Diệp Thanh đột nhiên về tới.

Vũ Văn Hàn Đào đưa Triển Diệp Thanh vào mật thất. Triển Diệp Thanh vừa lấy khăn lau mồ hôi vừa hỏi:

- Tiêu đại hiệp có đây không?

Y chưa kịp ngồi đã hỏi ngay tỏ ra tình trạng rất cấp bách.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng rồi đáp:

- Tiêu đại hiệp đang luyện hai môn võ, không tiện vào quấy nhiễu. Triển huynh có việc gì có thể cho tại hạ biết trước được không?

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn gã đồng tử hầu trà một cái rồi chậm rãi nói:

- Vũ Văn tiên sinh vẫn chưa rời khỏi tòa Mã gia trang này lúc nào chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tử kim đao Mã trang chúa đã để trang viện này làm nơi quần hào tụ hội và đã đưa gia nhân đi nơi khác. Tiêu đại hiệp sau khi ở núi Cửu Cung trở về rèn luyện mấy môn võ. Vì thế tại hạ cùng bọn Mã Văn Phi, Sở Côn Sơn vẫn ở tại đây.

Lão vẫy tay một cái cho tên đồng tử hầu trà lui ra.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Sở lão tiền bối đi đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Sở lão tiền bối đang luyện công ở phía sau.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp rèn luyện võ công khiến các vị anh hùng cũng khởi hứng tập dượt với nhau. Hàng ngày ra vườn sau rèn luyện võ công.

Triển Diệp Thanh ngó tên đồng tử đi ra rồi khẽ nói:

- Vũ Văn tiên sinh!. Tại hạ vâng lệnh sư huynh đến báo cáo việc khẩn yếu.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chắc là việc liên quan đến Thẩm Mộc Phong.

Triển Diệp Thanh sửng sốt hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh đã biết rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ chỉ phỏng đoán thế thôi.

Triển Diệp Thanh nói tiếp:

- Tiên sinh đoán trúng đó!. Thẩm Mộc Phong chưa chết đâu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Lệnh sư huynh đã gặp hắn rồi chăng?

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp:

- Tệ sư huynh đã thấy rồi. May mà hắn chưa phát giác ra tệ sư huynh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Hiện giờ Thẩm Mộc Phong hiện ở đâu?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Hắn ở trên núi Tuyết Phong. Tệ sư huynh thấy hắn chân bước mau lẹ, dường như thương thế đã khỏi rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Các phái lớn truy sát bọn dư đảng của Bách Hoa Sơn Trang, có thấy họ đến núi Tuyết Sơn không?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Không thấy họ tới đó. Ngoài bọn người của phái Võ Đương, không còn thấy người phái nào khác.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đáp:

- Hiện giờ tin này chưa thể báo cáo cho Tiêu đại hiệp.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp đang luyện thêm mấy môn võ công. Trước khi y luyện xong, tạm thời không nên để y biết tin tức này.

Triển Diệp Thanh nói:

- Chỗ dụng tâm của tệ sư huynh trái lại với ý kiến của Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cao kiến của Vô Vi đạo trưởng thế nào?

Triển Diệp Thanh nói:

- Theo ý của tệ sư huynh thì Thẩm Mộc Phong thương thế mới lành, chưa kịp tựu tập bọn dư đảng tản mát khắp nơi, mình nên bao vây mà diệt hắn đi. Nhưng trong những cao thủ thiên hạ, chỉ có Tiêu đại hiệp là đối tượng có thể uy hiếp hắn về mặt tinh thần. Chỉ cần Tiêu đại hiệp lên núi Tuyết Phong cho có thanh thế, tệ sư huynh sẽ đem toàn lực phái Võ Đương ra đánh trận đầu.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài nói:

- Nhận xét của lệnh huynh rất có lý, nhưng ý kiến của tại hạ lại không giống như thế.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Theo ý tiên sinh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã hết thương thế mà Tiêu Lĩnh Vu cũng đang luyện võ.

Chuyện cấp bách không phải trong lúc nhất thời. Hãy chờ Tiêu Lĩnh Vu luyện công xong đi kiếm Thẩm Mộc Phong cũng chưa muộn.

Triển Diệp Thanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tại hạ vâng lệnh ra đi, tệ sư huynh dặn đi dặn lại bất luận trường hợp nào cũng ráng mời Tiêu đại hiệp đi theo, nhưng nhận xét Vũ Văn tiên sinh lại khác với tệ sư huynh khiến tại hạ khó nghĩ quá.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi:

- Theo ý Triển huynh thì sao?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Về mưu lược và tài trí trước nay tại hạ vẫn rất mực kính phục Vũ Văn tiên sinh, nhưng lúc tại hạ tới đây, tệ sư huynh đã ra nghiêm lệnh bất cứ trường hợp nào cũng ráng mời Tiêu đại hiệp lên ngay núi Tuyết Phong.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Lệnh sư huynh có dặn Triển huynh bàn với tại hạ không?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Có!. Lệnh sư huynh đã dặn nếu gặp Vũ Văn tiên sinh thì bàn với tiên sinh coi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thế thì phải rồi!. Lệnh sư huynh đã nên thương nghị với tại hạ, tức là coi trọng ý kiến của tại hạ.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Nhưng tiên sinh lại kiên trì không để Tiêu đại hiệp đi ngay thì làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Khi lệnh sư huynh phái Triển huynh về đây có dặn là bất chấp ý kiến của tại hạ thế nào cũng cứ mời cho bằng được Tiêu Lĩnh Vu thượng lộ hay không?

Triển Diệp Thanh nói:

- Tệ sư huynh không nói về điểm này, nhưng y căn dặn tại hạ hối thúc Tiêu đại hiệp đi cho thật lẹ.

Vũ Văn Hàn Đào nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Triển huynh!. Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, nếu bây giờ thôi thúc Tiêu đại hiệp lên núi Tuyết Phong thì chẳng những ảnh hưởng đến cuộc luyện võ của y mà đối với đại cuộc võ lâm cũng cực kỳ bất lợi...

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Xung kích kẻ địch lúc kẻ địch không phòng bị, nhất cử có thể thành công, sao lại bảo là bât lợi cho chúng ta được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp rèn luyện môn võ gì tuy tại hạ không hay, nhưng chắc chắn là rất ảo diệu. Hơn tháng nay y đã hoàn toàn say sưa trong việc luyện võ đến chỗ quên mình. Nếu lúc này đem tin tức Thẩm Mộc Phong xuất hiện ở núi Tuyết Phong báo cho y hay, nhất định y sẽ lật đật đi ngay E rằng từ đây sắp tới y khó mà tĩnh tâm để tiếp tục luyện võ công.

Triển Diệp Thanh thở phào một cái nói:

- Theo ý tiên sinh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Hãy tạm nín nhịn một thời gian. Xin Triển huynh trở về phúc bẩm lệnh sư chuyển lời của tại hạ:

"hay hơn hết là không nên xung đột với Thẩm Mộc Phong mà chỉ ngấm ngầm theo dõi hành động của hắn." Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì Thẩm Mộc Phong đã xây dựng một nơi ẩn mình ở núi Tuyết Phong. Hắn là con người xảo quyệt, khi nào chỉ sửa sang một chỗ ở Bách Hoa Sơn Trang.

Triển Diệp Thanh trầm ngâm đáp:

- Vũ Văn tiên sinh nói phải lắm.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Lại còn một việc tại hạ muốn cho Triển huynh hay, chắc Triển huynh không miễn cưỡng yêu cầu Tiêu đại hiệp lên núi Tuyết Phong ngay bây giờ.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Việc gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vị hòa thượng bị thương về nhát kiếm của Tiêu đại hiệp, đồng thời Tiêu đại hiệp cũng bị lão đả thương, chắc cũng ở cùng với Thẩm Mộc Phong.

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp:

- Đúng thế!. Nếu vị hòa thượng kia ở cùng một chỗ với Thẩm Mộc Phong và đã khỏi vết thương thì dù Tiêu đại hiệp có tới cũng khó lòng địch nổi hai người.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng là thế đó!. Chỉ cần kéo dài một đoạn thời gian để Tiêu đại hiệp luyện xong võ công là

không sợ bọn họ nữa.

Lão vuốt râu trầm ngâm nói tiếp:

- Tại hạ còn mấy lời muốn hỏi, còn phúc đáp được hay không là tùy Triển huynh quyết định.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Việc gì?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Lệnh sư huynh thống lĩnh những tay cao thủ của quí phái lên núi Tuyết Phong phải chăng là theo lời hiệu triệu của người ta?

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp:

- Đúng là thế đó!.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Ai vậy? Triển huynh có biết không?

Triển Diệp Thanh lắc đầu đáp:

- Thực tình tiểu đệ không hay Chỉ biết đó là một vị võ lâm tiền bối. Tệ sư huynh trước nay rất tín nhiệm bọn tiểu đệ, bất luận kế hoạch nào cũng cho bọn tiểu đệ biết trước, nhưng đến vụ này thì y không nói rõ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Các vị đã thấy qua cao nhân đó chưa?

Triển Diệp Thanh lắc đầu đáp:

- Cho đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa gặp y.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thời gian các vị chờ khá lâu rồi phải không?

Triển Diệp Thanh nói:

- Đúng thế!. Nhân vật đó chỉ điểm một nơi cho bọn tại hạ chờ đợi và đã chờ hơn tháng nay rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tất nhiên lệnh sư huynh đã nắm vững tình thế. Vậy xin Triển huynh về đi.

Cận nhật võ công của Tiêu đại hiệp thành tựu, tại hạ sẽ đưa y lên núi Tuyết Phong một chuyến.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Tại hạ về phúc bẩm với tệ sư huynh thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Triển huynh cứ thành thực mà nói, đem những lời nói của tại hạ báo cáo với lệnh sư huynh.

Triển Diệp Thanh cặp lông mày nhăn tít lại hồi lâu không nói gì. Hiển nhiên trong lòng y có điều nan giải.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi:

- Triển huynh bất tất phải quan tâm. Tại hạ tin rằng cứ nói thực những lời của tại hạ là lệnh sư huynh nhất định lượng tình.

Triển Diệp Thanh không sao được liền đáp:

- Thôi được!. Tiên sinh đã kiên quyết như vậy, tại hạ chẳng còn biện pháp nào khác, chỉ hy vọng tiên sinh cho biết một kỳ hạn để tại hạ có thể phúc trình một cách cặn kẽ với tệ sư huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Vụ này tại hạ khó mà quyết định được vì không hiểu còn bao lâu nữa Tiêu đại hiệp mới luyện xong võ công...

Lão trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Có điều tại hạ nghĩ rằng cũng không lâu lắm, nhiều ra là chờ trong một tháng.

Triển Diệp Thanh giật mình hỏi:

- Một tháng kia ư?

- Phải rồi, tại hạ không nghĩ rằng có thể vượt qua thời gian một tháng. Vũ Văn Hàn Đào trả lời.

Triển Diệp Thanh nói:

- Một tháng thì lâu quá.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Có khi chỉ mấy ngày cũng nên. Thời gian luyện võ khó mà hạn định được.

Triển Diệp Thanh thở dài nói:

- Thế là Vũ Văn tiên sinh không thể đưa ra thời hạn nhất định?

Vũ Văn Hàn Đào thấy Triển Diệp Thanh hỏi căn hỏi vặn, lão nghĩ thầm:

- "Xem chừng lệnh dụ của Vô Vi đạo trưởng rất nghiêm. Nếu có Tiêu Lĩnh Vu có mặt ở đây, hắn tất mời Tiêu Lĩnh Vu đi ngay Ta phải dành cho y một quyết định mới được." Rồi lão nói:

- Xin Triển huynh cứ về đi. Trong vòng một tháng, tại hạ sẽ thượng lộ lên núi Tuyết Phong. Xin Triển huynh cho biết chỗ hội diện.

Triển Diệp Thanh lấy trong bọc ra một phong mật thư trao cho Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tệ sư huynh đã vẽ hình đồ trong này, tiên sinh cứ theo đó mà ruổi ngựa sẽ tìm thấy bọn tại hạ chẳng khó khăn gì.

Vũ Văn Hàn Đào đón lấy phong thơ cất vào bọc đáp:

- Mời triển huynh lên đường. Lệnh sư huynh đang mong mỏi Triển huynh về cho lẹ.

Triển Diệp Thanh chấp tay nói:

- Tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào đưa chân ra cổng lớn.

Triển Diệp Thanh chấp tay từ biệt rồi chạy như bay.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái quay về trang bảo.

Nguyên lão biết Tiêu Lĩnh Vu mà hay tin này tất bỏ dở việc luyện võ mà lên núi Tuyết Phong. Triển Diệp Thanh ở lại trang viện lúc nào là thêm cơ hội cho Tiêu Lĩnh Vu biết tin. Triển Diệp Thanh đi rồi lão mới bớt lo.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng đã trầm trọng, bây giờ lại thêm một mối lo nữa.

Lão ngẩn đầu trông trời chiều, mây kéo đen kịt. Lão vừa vào nhà khách đã thấy Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên ghế, bất giác ngẩn người ra hỏi:

- Tiêu đại hiệp ra đây lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ vừa mới vào cửa.

Vũ Văn Hàn Đào mừng thầm nghĩ bụng:

- "Y mà đến sớm một bước là chạm trán Triển Diệp Thanh." Lão ngồi vào ghế hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã luyện võ xong chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Chưa quán thông toàn bộ, đại khái ba bảy hai mươi mốt ngày nữa.

Hai mươi mốt ngày tức hơn nửa tháng.

Ngoài mặt lão cười nói:

- Tiêu đại hiệp cứ yên tâm tiếp tục luyện võ. Hiện nay trên chốn giang hồ vẫn yên tĩnh. Đại hiệp bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Gần đây Vũ Văn huynh có nhận được tin tức gì về Thẩm Mộc Phong chưa?

Vũ Văn Hàn Đào gạt đi:

- Tiêu đại hiệp đang thời kỳ luyện võ, không nên phân tâm nghĩ đến chuyện khác.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi:

- Còn Tôn lão ca thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hành tung mờ mịt, tại hạ chưa được tin tức chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vừa rồi tại hạ chợt nghĩ tới một việc. Nếu không nói rõ thì khó mà yên tâm để luyện võ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lúc Tôn lão ca ra đi nhất định đã bàn tính với Vũ Văn huynh y đi về phương nào?

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói:

- Tôn lão tiền bối có nói với tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y đi kiếm Khâu cô nương phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế. Tôn lão tiền bối còn nhờ bốn tay cao thủ Cái Bang trợ giúp để truy tầm hành tung của Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vẫn chưa tìm thấy hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ chưa được tin tức gì. Có điều tai mắt Cái Bang rất rộng, họ mà không tìm ra được Khâu cô nương thì e rằng khắp thiên hạ khó có ai tìm thấy cô.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không hiểu Tôn lão tiền bối đã tìm thấy Khâu cô nương chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Nếu Tôn lão tiền bối tìm thấy cô rồi thì đã đưa tin tức gì về ngay.

Tiêu Lĩnh Vu dặn:

- Khi nào có tin gì xin Vũ Văn tiên sinh cho tiểu đệ biết ngay.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là phải thế. Chẳng mấy khi trên chốn giang hồ được thời kỳ yên tĩnh, mong rằng Tiêu đại hiệp nhân cơ hội này tận tâm rèn luyện võ công cho thành tựu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì sự yên tĩnh lúc này chẳng qua là một thời gian trước khi xẩy ra một trường phong ba dữ dội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vẫn là Thẩm Mộc Phong gây ra phong ba hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ có cảm giác như vậy nhưng không xác định được ai sẽ gây ra sóng gió võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi:

- Vũ Văn huynh có điều gì dấu diếm tiểu đệ không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Cái đó tại hạ không dám đâu. Nhưng những chuyện lặt vặt thì bất tất phải kinh động đến Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm!. Vậy tiểu đệ tiếp tục luyện võ.

Rồi chàng cất bước ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái. Lão lui vào tĩnh thất, nóng lòng chờ đợi qua được hai mươi mốt ngày mà tưởng chừng lâu đến hàng năm.

Bọn Mã Văn Phi truyền thụ võ công lẫn cho nhau, ai cũng hăng say vui vẻ, không chú ý đến nỗi lòng trầm trọng của Vũ Văn Hàn Đào.

Thời gian thấm thoát, lại qua bảy ngày nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nhẩm tính chỉ còn một ngày là đến kỳ hẹn giao ước với Triển Diệp Thanh. Đáng lý phải đêm nay khởi hành để đúng hạn gặp Vô Vi đạo trưởng.

Lão vừa ngẫm nghĩ vừa đi vào vườn sau.

Lúc này Sở Côn Sơn đang đem chuyện mình nhờ có Tử mẫu thiết đảm mà nổi danh, liền truyền thụ cho quần hào.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng:

- "Sở Côn Sơn chịu đem tuyệt kỷ Tử mẫu thiết đảm truyền thụ cho quần hào thì ra bọn họ truyền thụ võ công lẫn nhau khiến ai cũng học hỏi được nhiều tuyệt kỹ. Trong võ lâm trước kia chỉ có một mình Sở Côn Sơn biết đánh Tử mẫu thiết đảm, nhưng rồi đây rất nhiều cao thủ võ lâm biết môn này." Lão tiến về phía Thương Bát khẽ gọi:

- Thương huynh.

Thương Bát quay lại thấy Vũ Văn Hàn Đào vội đứng dậy đến gần.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói:

- Chúng ta đừng làm trở ngại việc luyện võ của người khác. Hãy qua bên kia nói chuyện.

Thương Bát tiến đi theo Vũ Văn Hàn Đào tới một góc vườn hoa.

Chương 114 - DƯỚI GỐC SONG TÙNG, HÀN ĐÀO MẤT TÍCH

Thương Bát khẽ hỏi:

- Vũ Văn huynh có điều chi dạy bảo. Bọn tại hạ trong vườn hoa đem hết tuyệt kỷ truyền thụ cho nhau chẳng dấu diếm gì. Ai cũng hăng say, quên ca?

vấn an Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Thương huynh dạy quá lời.

Lão hắng đặng một cái rồi nói tiếp:

- Tại hạ có chút việc, đêm nay muốn dời khỏi nơi đây...

Thương Bát giật mình kinh hãi hỏi:

- Vũ Văn huynh định đi đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ tạm thời ly khai, lâu lắm là bốn ngày đã trở về rồi.

Thương Bát nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tiên sinh định đi đâu?

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ bụng:

- “Trước nay Trung Châu Nhị Cổ chẳng dấu Tiêu Lĩnh Vu điều gì. Nếu ta nói thực tất Tiêu Lĩnh Vu biết ngay” Lão nghĩ vậy liền đáp:

- Có một ông bạn lâu ngày chưa gặp. Hiện nay giang hồ yên tĩnh, trong thời gian ngắn chưa thể xảy ra chuyện rắc rối. Tại hạ Ở đây hay không cũng chẳng quan hệ gì. Huống chi tại hạ đi rồi trở về ngay, quyết không vượt qua thời gian bảy ngày.

Thương Bát hỏi:

- Tiên sinh bàn định với Tiêu đại ca chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp cũng như các vị đang say sưa luyện võ. Tại hạ không muốn kinh động đến y.

Thương Bát gật đầu nói:

- Tiên sinh đã quyết định dĩ nhiên chẳng sai lầm. Nhưng đại cuộc giang hồ đang trông cậy ở tiên

sinh rất nhiều. Tệ đại ca vẫn ỷ vào tài ba tuyệt thế của tiên sinh. Mong tiên sinh y ước trở về.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ tuổi gần sáu chục được Tiêu đại hiệp dắt díu. Kiếp này rất mong là tùy tòng của Tiêu đại hiệp để ra sức mọn. Vậy Thương huynh cứ yên tâm.

Lão thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Có điều tại hạ đi rồi xin Thương huynh cùng Đỗ huynh lưu tâm một chút.

Thương Bát hỏi:

- Tiên sinh có điều chi xin cứ dặn bảo.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hiện nay tuy thiên hạ bình tĩnh, Mã gia trang lại càng yên ổn, nhưng chúng ta không nên sơ khoáng. Tại hạ đi rồi, Thương huynh vì chiếu cố cho Tiêu đại hiệp xin lui khỏi hội trường luyện võ. Chu vi Mã gia trang trong vòng ba chục dặm tại ha.

đã bố trí tai mắt. Nhưng nếu cường địch đến đông thì bọn họ có thể báo tin sớm, bằng gặp tay cao thủ hạng nhất thì chưa chắc phát giác kịp thời.

Thương Bát gật đầu nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Tiên sinh cứ yên tâm đi rồi về cho sớm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ ráng về thật lẹ. Tại hạ đi rồi, hay hơn hết là Thương huynh tạm thời giữ bí mật, đừng tiết lộ với ai.

Thương Bát nghe lão nói vậy không khỏi sinh lòng ngờ vực, chau mày hỏi:

- Vũ Văn huynh đi chuyến này có phải để thăm bằng hữu thật không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Chờ khi tại hạ trở về sẽ nói rõ nội tình cho Thương huynh hay cũng chưa muộn.

Dứt lời lão trở gót đi ngay.

Vũ Văn Hàn Đào về phòng thu xếp một chút hành lý rồi lập tức lên đường ngay đêm cho kịp ước hẹn.

Lão đi chừng sáu, bảy dặm thì mặt trời xuống núi.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn chung quanh không thấy ai mới lấy bản đồ của Triển Diệp Thanh ra coi dưới gốc cây. Nhưng bên trong chỉ vỏn vẹn có hai câu.

“ Thất Tinh đàm. Dưới gốc song tùng.” Vũ Văn Hàn Đào coi xong rồi quẹt lửa đốt đi.

Giữa lúc ấy đột nhiên bóng người thấp thoáng từ trên cây nhảy xuống chụp lấy mảnh giấy đang

đốt.

Biến diễn dột ngột khiến Vũ Văn Hàn Đào cực kỳ kinh hãi. Lão vung tay trái phóng chưởng đánh ra, tay mặt vội giơ tờ giấy đang đốt sang bên.

Bỗng thấy người kia lùi lại năm bước cười nói:

- Vũ Văn tiên sinh!.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn ra không khỏi ngẩn người.

Nguyên nhân vật mới đến chính là Bách Lý Băng. Cô nói:

- Trên tờ giấy có gì bí mật mà tiên sinh phải cẩn thận thế?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cô nương đến đây làm chi?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội vâng lệnh giám thị tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cô nương vâng lệnh ai?

Bách Lý Băng đáp:

- Dĩ nhiên là lệnh của Tiêu đại ca.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tiêu đại hiệp sai cô nương giám thị tại hạ để làm gì?

Bách Lý Băng bẽn lẽn cười đáp:

- Tiểu muội nói vội quá thành ra sai trật. Không phải giám thị tiên sinh mà là bảo vệ tiên sinh…

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Bất luận giám thị hay bảo vệ thì cũng chỉ là dùng từ ngữ khác nhau. Té ra Tiêu đại hiệp không tín nhiệm tại hạ nữa rồi.

Bách Lý Băng vội nói:

- Tiên sinh đừng hiểu lầm. Chẳng những Tiêu đại ca hết lòng tín nhiệm tiên sinh mà còn quan tâm đến tiên sinh vô cùng. Y cho tiểu muội hay vì tiên sinh sợ y phân tâm không chuyên chí luyện võ được nên có nhiều việc tiên sinh chỉ để trong lòng không cho y biết.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu cười đáp:

- Trí quan sát của Tiêu đại hiệp ngày càng già dặn.

Bách Lý Băng nói:

- Vì thế đại ca dặn tiểu muội phải chú ý đến cử động của tiên sinh. Ngờ đâu y đã đoán trúng.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp:

- Tại hạ rất cảm kích Tiêu đại hiệp đã quan tâm đến thế. Xin cô nương phúc trình Tiêu đại hiệp là tại hạ đi thăm một người bạn lâu ngày chưa gặp. Chóng là bốn bữa, chầy là bảy ngày tại hạ nhất định trở về.

Bách Lý Băng lắc đầu nói:

- Tiêu đại ca bảo không thể để tiên sinh một mình mạo hiểm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đi gặp bạn cũ có gì nguy hiểm đâu. Cô nương cứ phúc trình như vậy là xong.

Bách Lý Băng đáp:

- Không được. Những người đến đây chẳng phải chỉ có một mình tiểu muội.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi:

- Vậy thì còn ai nữa?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiên sinh liệu việc như thần. Thử đoán xem là ai?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Chẳng lẽ Tiêu đại hiệp cũng đến đây?

Bách Lý Băng quay lại ngửa mặt nhìn lên ngọn cây hô:

- Đại ca xuống đi thôi. Vũ Văn tiên sinh đã biết rõ là đại ca rồi.

Bóng người thấp thoáng. Tiêu Lĩnh Vu từ đám cành lá rậm rạp nhảy xuống.

Chàng cười nói:

- Tiểu đệ biết Vũ Văn huynh lừa dối tiểu đệ, quả nhiên trúng thật.

Vũ Văn Hàn Đào đại:

- Cơ trí của Tiêu đại hiệp ngày càng thêm thận mật.

Bách Lý Băng hỏi:

- Vũ Văn tiên sinh!. Tiên sinh đi một mình lại bí ẩn như thế này nhất định có việc rất quan trọng.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp đã đoán ra tại hạ dời khỏi nơi đây vì việc trọng yếu thì đại hiệp lại đoán nữa coi việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ làm gì có tài như Vũ Văn huynh, e rằng khó lòng đoán trúng được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đại hiệp cứ đoán thử coi. Trúng hay trật cũng chẳng hề chi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Phải chăng tiên sinh nhận được tin tức của Vô Vi đạo trưởng?

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp:

- Đoán trúng lắm. Tại hạ đang định đi gặp Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hiện giờ đạo trưởng ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trên núi Tuyết Phong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y sai người đến mời Vũ Văn huynh ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Y phái người về mời Tiêu đại hiệp. Nhưng tại hạ biết đại hiệp đang cấp thiết luyện võ, không tiện quấy nhiễu, đã ước định trong vòng nửa tháng phó hội. Kỳ hẹn tới rồi, tại hạ bất đắc dĩ phải ra đi báo tin cho đạo trưởng để khỏi mang là người vô tín.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vô Vi đạo trưởng đã phái người về kiếm tiểu đệ thì nhất định có chuyện trọng đại phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ muốn hỏi Tiêu đại hiệp một việc trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Việc gì?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại:

- Tại hạ hy vọng Tiêu đại hiệp nói thực, đại hiệp đã luyện võ xong chưa?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tuy chưa thuần thục lắm, nhưng có thể miễn cưỡng dùng để đối địch.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ còn nhớ Tiêu đại hiệp bảo cần rèn luyện thêm hai mươi mốt ngày mới thành tựu, nhưng tới nay mới được mười bốn ngày.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì thế mới gọi là chưa thuần thục. Nhưng môn võ này chỉ cần biết đủ đường lối rồi bất cứ khi nào hay ở đâu chuyện có thể luyện tiếp, bất tất phải cố thủ ơ Mã gia trang nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đã thế tại hạ cũng không dấu diếm Tiêu đại hiệp nữa. Vô Vi đạo trưởng phát giác ra Thẩm Mộc Phong xuất hiện trên núi Tuyết Phong.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đúng thế!. Theo lời của Triển Diệp Thanh cho tại hạ hay thì dường như thương thế của Thẩm Mộc Phong đã khỏi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vũ Văn huynh chuẩn bị đối phó bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ nhận thấy trong vụ này cần hiểu nhiều điều bí ẩn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vũ Văn huynh định mở cuộc điều tra chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ quả có ý như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiên sinh đi một mình chẳng là mạo hiểm thái quá ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Một là có Vô Vi đạo trưởng viện trợ, hai là tại hạ cùng bọn họ đấu trí chứ không đấu lực. Mục đích là điều tra cho biết rõ nội vụ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi:

- Vũ Văn huynh có thể cho bọn tại hạ đi theo được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp cũng đi thì Mã gia trang không người lãnh đạo, vạn nhất có biến cố khó lòng

tránh khỏi rối loạn.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Tại hạ mà đi thì mọi việc giao cho Mã tổng thủ lãnh điều động. Ngoài ra còn có bọn Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn phụ phó y.

Vũ Văn Hàn Đào ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Tiêu đại hiệp đã đến đây, e rằng tại hạ khó lòng mà khuyên được đại hiệp trơ?

về...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Sở dĩ Vũ Văn huynh không muốn kinh động tiểu đệ là cốt để tiểu đệ chuyên tâm luyện võ. Nhưng tiểu đệ đã nói cái đó không có gì trở ngại. Nếu vì lý do nào khác mà Vũ Văn huynh không muốn tiểu đệ đi theo thì tiểu đệ Ở lại cũng được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp mà ưng chịu không tùy tiện động thủ trước khi hỏi ý kiến tại ha.

thì đi cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi. Vậy chúng ta cứ thế.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ đã giao ước với Triển Diệp Thanh liên lạc bằng ám ký, nhất nhất hành động ngấm ngầm, dĩ nhiên phải thay đổi hình dạng. Tiêu đại hiệp là một bậc đại anh hùng võ lâm đều kính trọng, e rằng không chịu làm thế.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không sao đâu. Chính nghĩa là ở trong lòng, còn thay đổi hình dạng thì có quan hệ gì? Được rồi!. Nhất thiết tiểu đệ nghe theo kế hoạch của Vũ Văn huynh là xong.

Ba người bàn định rồi lập tức cải trang chia nẻo lên đường.

Vũ Văn Hàn Đào muốn giữ thân thế bí ẩn, cắt ngắn râu đi giả làm một nhà phú thương.

Tiêu Lĩnh Vu hành động đơn độc, trá hình một kẻ thôn phu, đi cách xa Vũ Văn Hàn Đào chừng mười trượng.

Bách Lý Băng đi theo bên cạnh Vũ Văn Hàn Đào, còn Tiêu Lĩnh Vu đi một mình.

Ba người thủng thẳng lên đường. Chờ đến đêm mới thi triển kinh công chạy thật lẹ. Vào khoảng canh năm đã đến bên một tòa sơn cốc.

Vũ Văn Hàn Đào trỏ vào khu rừng rậm bên đường nói:

- Thất Tinh đàm cách đây không còn xa mấy. Chúng ta thượng lộ vào lúc trời sáng thì đến trưa đã tới nơi. Nếu Thẩm Mộc Phong ở quanh quẩn khu Thất Tinh đàm, tất hắn bố trí nhiều tai mắt, vậy chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu.

Ba người ngồi nghỉ chờ trời sáng rõ mới lên đường đi về phía Thất tinh đàm.

Đi chừng hơn mười dặm ra tới ngã ba đường chỉ thấy khách bộ hành mỗi lúc một nhiều, thỉnh thoảng lại có cả xe ngựa nữa.

Ba người đi thêm chừng năm dặm thì đến một trái núi thấp. Phía trước trái núi này là một khu đất rộng đầy cỏ mọc. Nơi đây có mấy chục cỗ xe và gần trăm con tuấn mã dừng lại vì đường lên núi không đi xe ngựa được nữa.

Bách Lý Băng quay lại ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu cách xa chừng mười trượng đang từ từ đi đến. Cô khẽ hỏi Vũ Văn Hàn Đào:

- Vũ Văn tiên sinh!. Sao nơi đây lại nhiệt náo như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào vừa tiếp tục cất bước vừa nói:

- Người ta phát giác ra khu đất này đến trên trăm năm, nhưng du khách đông đảo mới chừng mười năm nay Đường lên núi mà sửa sang cho xe ngựa tới nơi được thì du khách còn đông hơn nữa. Mười năm trước tại hạ đã tới đây một lần, nhưng coi xe ngựa trong trường thì ngày nay xem ra có vẻ náo nhiệt hơn trước nhiều.

Lão cất bước lên núi, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Phía sau trái núi chừng hơn một dặm là một khu lòng chảo rất rộng. Du khách có đến hàng ngàn đi lại đông như mắc cửi.

Thất Tinh đàm là bảy đầm nước hình thành sao Bắc Đẩu. Giữa khu này có một mạch nước để các đầm thông với nhau.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ dặn Bách Lý Băng:

- Bách Lý cô nương!. Cô hãy gia tâm đề phòng và đừng nói nhiều.

Bách Lý Băng đã biết tài liệu việc của lão nên ngấm ngầm vận khí đề phòng và đi theo sát lão.

Khi gần tới nơi liền ngó thấy những đầm nước biếc, cái nào cũng rộng đến năm mẫu trở lên. Dòng nước giữa Thất Tinh đàm cũng màu biếc lục.

Phía Bắc là một trái núi đứng sững. Trên núi toàn những thanh tùng màu xanh biếc.

Trên giòng nước rất nhiều thuyền thoi qua lại đi vào các đầm. Thỉnh thoảng cũng có một vài chiếc du thuyền.

Vũ Văn Hàn Đào dừng lại ở bờ đầm nghỉ một chút rồi vẫy tay Một con thuyền nhỏ bơi lẹ tới.

- Vũ Văn Hàn Đào xuống thuyền rồi bảo nhà đò:

Cho bọn ta mượn con thuyền này và để bọn ta tự bơi lấy.

Lão móc một đỉnh bạc đưa cho chủ thuyền.

Chủ thuyền thấy đỉnh bạc nặng tới bốn lạng, số tiền này chế tạo thuyền mới hãy còn dự Trong lòng rất hoan hỉ, hắn đón lấy đỉnh bạc, không nói gì nữa nhảy ngay lên bờ. Bách Lý Băng theo sau bước xuống.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chúng ta chèo thuyền đi quanh Thất Tinh đàm một lượt.

Bách Lý Băng không hỏi gì nữa, hai tay cầm lấy mái chèo quấy nước bơi thuyền đi.

Thất Tinh đàm lạ Ở chỗ có khe nước thiên nhiên để tiếp xúc với cả bảy đầm nước khác nhau. Lạch nước này uốn khúc quanh co, thật là một thiên công tuyệt xảo.

Thuyền đi qua hai đầm nước thì lạch nước đột nhiên chuyển qua hướng chính bắc đi tới chân vách núi.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn cảnh vật rồi vẫy tay nói:

- Mau áp thuyền vào bờ!.

Bách Lý Băng ngửng đầu lên trông thấy hai cây tùng mọc liền vào nhau như một ở trên bờ. Một tảng đá lớn đứng dựng cạnh hai gốc tùng này.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ dặn:

- Nếu tại hạ không hô hoán thì bất luận xảy ra chuyện gì cô nương cũng bất tất phải lên bờ viện trợ.

Bách Lý Băng trong dạ hoài nghi nhưng cũng gật đầu ưng thuận.

Vũ Văn Hàn Đào lên bộ rồi thủng thẳng tiến về phía trước.

Bách Lý Băng động tính hiếu kỳ ngồi nghiêng mình, ngấm ngầm chú ý nhìn những cử động của Vũ Văn Hàn Đào thì thấy lão đi vào khe hai cây tùng, đoạn xoay quanh một vòng ra phía sau tảng đá lớn.

Bách Lý Băng chờ chừng một lúc vẫn không thấy Vũ Văn Hàn Đào trở về, cô hồi hộp trong lòng tự hỏi:

- Chẳng lẽ Vũ Văn tiên sinh bị người ám toán?

Cô toan lên bờ nhưng nghĩ tới lời dặn của lão nên ráng nhẫn nại.

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nửa nén hương vẫn không thấy Vũ Văn Hàn Đào đâu, Bách Lý Băng không chịu được nửa, tung mình nhảy lên bờ, đi thẳng vào phía sau tảng đá.

Cô chú ý nhìn quanh vẫn chẳng thấy bóng Vũ Văn Hàn Đào đâu, trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- “Hỏng bét!. Lão bị người ta ám toán và bắt đưa đi rồi.” Cô ngoảnh lại nhìn xuống đầm thấy thuyền bè qua lại rất đông mà không hiểu Tiêu Lĩnh Vu ở đâu.

Cô bản tính thông tuệ, biết là lúc này phải tĩnh tâm mới ứng phó được với cục diện biến ảo khôn lường.

Bách Lý Băng ngấm ngầm đề tụ chân khí, ngửng đầu lên trông đám cành lá rậm rạp rồi nhảy vọt lên ngồi trên một cành cây lớn nhìn ra bốn phía thì thấy cách đó mười mấy trượng có một căn nhà sắc xanh tựa vào vách núi. Cô tính thầm trong bụng:

- “Nếu Vũ Văn tiên sinh bị bắt đi thì phía chính nam nhiều người phức tạp, không thể đưa đi một cách dễ dàng tất chúng chạy về tòa nhà màu xanh biếc lẫn với màu sắc lá cây, nếu không để ý thì khó nhận ra được. Phải chăng họ cố ý làm rối mắt người ngoài?” Cô quyết tâm đến căn nhà xanh để điều trạ Nếu tìm được manh mối gì cô sẽ trở lại đây kiếm Tiêu Lĩnh Vu.

Cô tính vậy rồi nhảy xuống, chạy về phía căn nhà xanh.

Khi gần tới nơi mới nhìn rõ đây là một căn nông xá. Trên mái nhà dây leo chằng chịt nên đứng xa trông như một căn nhà xanh.

Dậu trúc mở rộng, cửa nhà không khép, hiển nhiên là một nông xá có người ở.

Bách Lý Băng hắng đặng một tiếng, cất bước tiến vào trong cổng hỏi:

- Có ai trong nhà không?

Một âm thanh quen thuộc từ trong nhà đáp vọng ra:

- Băng Nhi!. Vào đây!.

Chính là thanh âm Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng liền hỏi:

- Đại ca cũng ở đây ư?

Cô rảo bước vào nhà.

Trong nhà đã có bốn người là Tiêu Lĩnh Vu, Vô Vi đạo trưởng, Triển Diệp Thanh và Vân Dương Tử ngồi trên ghế trúc.

Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình nói:

- Mời cô nương ngồi chơi.

Bách Lý Băng không thấy Vũ Văn Hàn Đào ở đây, chưa kịp đáp lễ Vô Vi đạo trưởng đã nói:

- Đại ca!. Vũ Văn tiên sinh không thấy đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Tiểu huynh đang bàn với đạo trưởng về vụ này.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi:

- Sao? Các vị cũng biết rồi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chắc Vũ Văn tiên sinh bị người bắt đưa đi.

Bách Lý Băng đáp:

- Giả tỷ Vũ Văn tiên sinh để tiểu muội lên theo thì không đến nỗi thế cô và có khi không bị bắt.

Cô vừa nói vừa tiến lại ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Băng Nhi bất tất phải nóng nẩy. Theo lời Vô Vi đạo trưởng thì Vũ Văn tiên sinh không phải lọt vào tay Thẩm Mộc Phong.

Chương 115 - NGƯỜI NGỒI ĐÓ CHÍNH LÀ XẢO PHỦ

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Đạo trưởng nói vậy thì ngoài Thẩm Mộc Phong còn bọn địch nhân khác nữa ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Lực lượng này rất lớn, nhưng họ là thù hay là bạn thì hiện giờ chưa biết rõ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tại sao bọn họ lại bắt Vũ Văn tiên sinh?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vũ Văn tiên sinh đã ước hẹn nửa tháng tới đây hội họp. Bữa nay là ngày tối hậu, bần đạo càng bố trí kỹ hơn.

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Các vị đã hẹn gặp nhau dưới gốc hai cây tùng phải không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế!. Nơi này rất tĩnh mịch ít người lui tới mà lại có cây cao đá lớn tiện chỗ ẩn mình, nhưng bữa nay bần đạo đến nơi thấy có người ngồi đó từ trước rồi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Ai vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo không quen biết. Người đó đem theo một cuốn sách đang ngồi đọc, tựa hồ vẫn ở vùng này. Bần đạo muốn đuổi họ đi mà không có cách gì.

Bách Lý Băng hỏi:

- Rồi sau sao nữa? Người đó tình trạng thế nào mà đạo trưởng lại quyết đoán không phải người của Thẩm Mộc Phong?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Về sau bần đạo phát giác ra vụ này không phải tầm thường, nên phái những đệ tử Võ Đương ra đón. Không ngờ các vị cải trang khéo quá khiến chúng không nhận được. Tệ Ở chỗ bọn bần đạo vì né lánh tai mắt Thẩm Mộc Phong cũng thay đổi hình dạng. Hơn nữa Triển sư đệ về nói chỉ có một mình Vũ Văn tiên sinh đến đây thôi khiến cho cái lầm nọ thêm vào cái lầm kia. Vì

tình thế cấp bách, bần đạo phải gạt bỏ thuốc dịch dung đi, trở lại bản tướng, may gặp được Tiêu đại hiệp ở bờ đầm.

Tiêu đại hiệp nói rõ đầu đuôi, bọn bần đạo lật đật trở về chỗ cũ thì đã chậm mất một bước. Vũ Văn tiên sinh bị người bắt đưa đi rồi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Các vị có trông thấy không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Trông thấy rồi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao lại không rượt theo?

Tiêu Lĩnh Vu lấy trong bọc ra một vật giống như con dơi rồi đáp:

- Bọn tiểu huynh bị một thứ ám khí kỳ cục này bức bách phải rút lui. Tiểu huynh cùng Vô Vi đạo trưởng đuổi đến chân núi thì người kia đã cắp Vũ Văn tiên sinh trèo lên rừng trên sườn núi liệng vật này xuống. May mà tiểu huynh chạy trước, tay đã đeo bao liền chụp lấy.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng thuật chuyện mà không tỏ ra nóng nẩy chút nào rất lấy làm kỳ.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Người kia thấy Tiêu đại hiệp đón bắt ám khí mà không bị thương, trong lòng rất khâm phục, đã ước định canh một đêm nay gặp nhau dưới chân núi.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đạo trưởng tin lời họ được ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Khu rừng rậm trên sườn núi này chỉ có hai nẻo đường đi lên thì bần đạo đã phái người canh giữ. Nếu đêm nay bọn họ không chịu thủ tín thì chúng ta phóng hỏa đốt núi. Khu rừng rậm này rộng chừng năm dặm vuông mà toàn cỏ khô cùng dây leo, chỉ châm một mớ lửa là họ không còn chỗ ẩn thân.

Bách Lý Băng nghĩ tới chuyện Thẩm Mộc Phong phóng lửa đốt cô cùng Tiêu Lĩnh Vu, không khỏi ngẩn người ra, khẽ thở dài hỏi:

- Những người đó lai lịch thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Hiện giờ chưa thể biết được. Phải chờ đêm nay gặp mặt sẽ rõ.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca có chắc họ phó ước không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh đã thương nghị cùng Vô Vi đạo trưởng, có thể cả quyết bọn ho.

không dám để chúng ta đốt rừng.

Bách Lý Băng hỏi:

- Sao đại ca biết đích họ không phải là người của Thẩm Mộc Phong?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất luận là ai nếu họ thù nghịch bọn ta, tất là âm ưu ám toán tiểu huynh. Tiểu huynh đã tới đây, khi nào họ chịu bỏ qua.

Vô Vi đạo trưởng nói theo:

- Còn một điểm nữa khiến bần đạo xác nhận họ không phải là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong vì bọn chúng đã chạm mặt bần đạo. Nếu phải là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong thì bọn chúng động thủ rồi...

Đột nhiên một đại hán ăn mặc như kiểu thuyền phu hấp tấp chạy vào nhìn Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình thi lễ nói:

- Khải bẩm sư phụ. Dưới gốc song tùng lại xuất hiện một người.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Hình dạng nhân vật này như thế nào?

Đại hán đáp:

- Y là một lão già mặc áo bào nhẹ. Vì đứng cách xa, đệ tử không nhìn rõ mặt.

Vô Vi đạo trưởng quay mặt lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta đoán quả không lầm. Đây là một trường hợp hiểu lầm. Người này mới là nhân vật bọn họ chờ đợi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng phắt dậy nói:

- Đã vậy tại hạ thử ra xem sao.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo nhận thấy kế hoạch này mạo hiểm quá. Tiêu đại hiệp đã ước hẹn bọn họ đêm nay gặp mặt sao không chờ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Xin đạo trưởng cứ để tại hạ đi.

Chàng quay lại bảo Bách Lý Băng:

- Băng Nhi ở lại đây nghe lời sai phái của đạo trưởng.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Gần đây võ công của tiểu muội tiến triển khá nhiều...

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Tiểu huynh biết rồi, nhưng không nên hai người mạo hiểm. Tiểu huynh đã bàn định kế hoạch với Vô Vi đạo trưởng. Băng Nhi cứ nghe theo lời đạo trưởng mà hành động là không sợ lầm lẫn.

Đoạn chàng rảo bước ra ngoài.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Trong miệng con dơi đó có ngậm độc châm. Người không hiểu rõ nội tình bất luận giơ tay ra đón hoặc dùng binh khí đỡ gạt cũng kích động cơ quan phát xạ.

Nếu Tiêu đại hiệp không chụp lấy thì bần đạo tất bị thương về độc châm trong miệng con dơi rồi.

Bách Lý Băng nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài, quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Đạo trưởng!. Chúng ta có cần đi tiếp ứng cho y không?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

- Không cần. Chúng ta đã lầm lỗi một lần, không thể lầm đến lần thứ hai được.

Bần đạo đã cắt đặt người canh giữ các đường yếu đạo. Bất luận họ đi về ngã nào cũng không thoát được con mắt giám thị của bên ta.

Bách Lý Băng hỏi:

- Nếu họ đả thương Tiêu đại ca thì làm thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bản lãnh của Tiêu đại hiệp ngày nay, trên đời ít người đủ sức đả thương được y.

Bách Lý Băng nói:

- Chỉ sợ chúng hạ thủ ngấm ngầm.

Vô Vi đạo trưởng bụng bảo dạ:

- Cô này lằng nhằng hoài, xem chừng không cho đi không được.

Lão liền thủng thẳng đáp:

- Cô nương đã không yên dạ thì tại hạ có một cách.

Bách Lý Băng hỏi:

- Cách gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Sau nhà có con trâu lớn. Cô nương giả dạng làm tên mục đồng cưỡi trâu đi ra thì Tiêu đại hiệp và người kia tất không nghi ngờ.

Bách Lý Băng cả mừng đáp:

- Biện pháp này quả nhiên rất cao minh. Tiểu nữ xin cải trang lập tức.

Chỉ trong khoảnh khắc, Bách Lý Băng đã hóa trang làm tên mục đồng cưỡi trâu thủng thẳng đi về phía hai cây tùng.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu chạy thẳng đến góc song tùng quả thấy một lão râu bạc chùng xuống trước ngực, mình mặc áo bào xanh đang ngồi tựa vào tảng đá lớn, dường như để dòm ngó cảnh vật xung quanh.

Tiêu Lĩnh Vu đi tới cạnh tảng đá, lão già không phát giác mà cũng không ngoảnh đầu nhìn lại.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão trấn tĩnh một cách kỳ dị, càng đề cao cảnh giác, cố ý bước chân thật mạnh.

Lão già quay lại nhìn chàng một cái rồi từ từ quay đi chỗ khác. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo mặt nạ. Chàng dẹp lửa giận cất tiếng hô:

- Lão tiền bối!...

Lão già không chờ Tiêu Lĩnh Vu dứt lời đã quay lại hỏi:

- Phải chăng ông bạn muốn nói chuyện với lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!. Lão tiền bối ở đây chờ người phải không?

Lão râu bạc ngơ ngác:

- Hừ!. Ông bạn là...

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối vâng lệnh tới đây.

Lão râu bạc ngắt lời:

- Ông bạn vâng lệnh ai?

Tiêu Lĩnh Vu đã nghiên cứu cách đối đáp với Vô Vi đạo trưởng, liền mỉm cười trả lời:

- Vãn bối vâng lệnh của người mà lão tiền bối muốn gặp.

Lão râu bạc hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Người đó hiện giờ ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trong căn nhà xanh kia. Mời lão tiền bối dời gót tới đó được chăng?

Lão râu bạc tức giận hỏi:

- Sao y không đến gặp lão phu mà lại yêu cầu lão phu đến gặp ỷ Lão phu vượt đường xa ngàn dặm tới đây mà dường như y đã quên rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đó là việc của hai vị trưởng bối. Vãn bối không dám xen vào. Để hai vị gặp nhau rồi sẽ nói chuyện.

Lão râu bạc gật đầu cười nói:

- Được rồi!. Để lão phu đến gặp y.

Lão sắp cất bước bỗng nhìn thấy bóng người chạy nhanh như sao sa vọt tới.

Chớp mắt người đó đã đứng chắn trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn thấy hán tử mới đến lối bốn chục tuổi. Vóc người vừa phải. Mặc quần dài, áo ngắn. Cặp mắt tinh nhanh tỏ ra là một tay cao thủ kiêm tụ nội ngoại công phu.

Bỗng nghe lão râu bạc lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

Đại hán liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, miệng đáp:

- Tại hạ là Biên Bộ. Phải chăng lão tiền bối ở đây đợi người.

Lão râu bạc ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Tiêu Lĩnh Vu đã mượn cơ hội ngắm nghía lão râu bạc thì thấy lão tinh hoa kín đáo. Đúng là một tay cao thủ mình mang tuyệt kỹ, liền bụng bảo dạ:

- Thằng cha kia đến nơi kịp thời, e rằng ta khó mà gạt lão này đưa vào căn nhà xanh được. Xem chừng bản lãnh lão không phải tầm thường. Nếu xảy ra cuộc động thủ khó lòng phân thắng bại trong thời gian ngắn. Huống chi còn tên Biên Bộ cũng không phải hạng kém cỏi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp:

- Cái đó vãn bối cũng không hiểu rõ.

Biên Bộ nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vị này không phải người của lão tiền bối đưa đến ư?

Lão râu bạc lạnh lùng đáp:

- Y cũng vâng lệnh người ta đến đón lão phụ Chà!. Các ngươi giở trò hý lộng quỷ thần gì đây?

Tiêu Lĩnh Vu biết rằng nếu lúc này mà nói lỡ một câu là bị lòi đuôi. Thật khó lòng giữ cho vẹn cả hai bề. Chỉ còn nghĩ cách cất tay một cái chế phục cả hai người rồi sẽ điều tra nội tình sau.

Chàng ngấm ngầm quyết định chủ ý, rồi lẳng lặng đứng một bên để chờ cơ hội.

Biện Bộ cũng là một nhân vật mưu kế sâu xạ Hắn biết vụ này có điều ngoắt ngoéo nhưng không phát tác, cười lạt hỏi:

- Các hạ là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ ư? Tại hạ vâng lệnh đến đây đón tiếp vị lão tiền bối này...

Biên Bộ xẳng giọng hỏi:

- Các hạ có hiểu tiền bối đây là nhân vật thế nào không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Xem chừng bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ." Chàng đáp:

- Tại hạ biết thì biết rồi, nhưng không thể trình bày được.

Biên Bộ tức giận quát:

- Đừng nói nhăng nói càn.

Đột nhiên hắn nhẩy xổ lại vung chưởng tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên gạt, miệng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ ra tay hại người là có dụng ý gì?

Lại nghe song chưởng đụng nhau bật lên tiếng "sầm" rùng rợn.

Biên Bộ bị hất lùi lại một bước, đứng ngẩn người ra đương trường.

Lão râu bạc đột nhiên cười ha hả nói:

- Các ngươi đánh nhau đi!. Tên nào thắng ta đi theo tên ấy.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- "Lạ thiệt!. Lão tiên sinh này chẳng có lòng dạ chi hết, chỉ thích coi chuyện náo nhiệt." Lại nghe lão râu bạc thúc giục:

- Đánh đi!. Đánh đi!. Sao các ngươi không động thủ nữa?

Biên Bộ thấy lão già thúc giục lại sấn vào phóng chưởng tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng nghênh địch. Hai người khai diễn một trường ác đấu.

Biên Bộ bản lãnh không phải tầm thường tấn công rất ác liệt.

Nhưng Tiêu Lĩnh Vu hiện nay võ công đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Chưởng đánh chỉ đâm một cách hời hợt như không mà hóa giải thế công mãnh liệt của Biên Bộ một cách dễ dàng.

Biên Bộ đánh liền một hơi hai chục chiêu đều bị Tiêu Lĩnh Vu hóa giải hết.

Lão râu bạc thấy Tiêu Lĩnh Vu chỉ đỡ gạt chứ không phản kích, không nhịn được nữa la lên:

- Sao ngươi không trả đòn?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười xoay tay phản kích. Mới chiêu thứ ba chàng đã điểm trúng Biên Bộ.

Lão râu bạc lộ vẻ kinh dị nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Lão râu bạc ngắm nghía chàng một hồi không chớp mắt rồi hỏi:

- Các hạ có phải là Tiêu Lĩnh Vu được hết thẩy bạn hữu giang hồ đều tín ngưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính là tại hạ.

Lão râu bạc lắc đầu nói:

- Không đúng!. Không đúng!. Lão phu nghe nói Tiêu Lĩnh Vu là trang thiếu niên anh tuấn đâu có giống tôn dung?

Tiêu Lĩnh Vu tháo mặt nạ ra nói:

- Phải chăng lão tiền bối nghe nói đến Tiêu Lĩnh Vu mặt mũi như thế này?

Lão râu bạc nhìn chàng rồi nói:

- Bây giờ thì đúng rồi.

Lão biến sắc nói tiếp:

- Hay lắm!. Các hạ được nhà sư già kia mời đến trợ quyền.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Vãn bối không quen biết cả hai bên, dĩ nhiên chẳng trơ.

quyền cho ai hết. Có điều vụ này dính tới tại hạ nên bất đắc dĩ mà phải lộ diện.

Lão râu bạc hỏi:

- Các hạ nói thế là có ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ có một ông bạn ước hẹn tới đây gặp mặt. Không ngờ đối phương lại tưởng lầm là lão tiền bối đưa y đi rồi. Vì thế tại hạ phải dúng tay vào vụ này.

Lão râu bạc cười hô hố đáp:

- Té ra là thế.

Bỗng lão đổi giọng lạnh lùng:

- Nghe nói các hạ đã vào Cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp:

- Đúng thế!.

Lão râu bạc hỏi:

- Cách kiến trúc tòa Cung cấm đó thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nghe lão đột nhiên nhắc tới vấn đề Cung cấm rất lấy làm kỳ, nhưng cũng thành thực đáp:

- Đúng là một tòa kiến trúc kỳ ảo, xảo đoạt thiên công.

Lão già râu bạc nói:

- Ô!. Thì ra thủ nghệ của lão phu vẫn còn khá.

Lão nói câu này mỗi chữ là một cây trùy sắt đánh vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng nhìn kỹ lão ngập ngừng hỏi:

- Lão tiền bối là...

Lão râu bạc ngắt lời:

- Đó là thủ nghệ của lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi hỏi:

- Vậy lão tiền bối là Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên?

Lão râu bạc đáp:

- Chính thị lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế ra lão tiền bối không chết ở trong Cung cấm?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Có đời nào một người lại tự xây dựng hầm mộ để chôn mình trong đó?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Lão tiền bối hao phí tâm huyết một đời xây dựng lên tòa Cung cấm đó là để một mẻ lưới tóm hết mười tay đại cao thủ...

Bao Nhất Thiên ngắt lời:

- Các hạ lầm rồi. Không phải mười. Cả Trường Mi hòa thượng nữa là mười một, nhưng trong võ lâm đồn đại mười rồi ai cũng tưởng vậy...

Lão lột vẻ buồn rầu nói tiếp:

- Lão phu chỉ muốn khảo nghiệm tài trí của mọi người, vì thế đã để lối ra, tưởng bọn họ sẽ tìm được để trốn khỏi tòa Cung cấm. Ngờ đâu hầu hết đều chết cả ở trong đó...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Lão tiền bối bảo hầu hết tức là còn người trốn ra được hay sao?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Phải rồi!. Một người trốn ra là Trường Mi hòa thượng.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi:

- Thưa tiền bối!. Thêm Trường Mi hòa thượng ra được tức là hai người không còn ở Cung Cấm, nhưng vãn bối nhớ rõ là đã tìm thấy mười bộ thi thể.

Bao Nhất Thiên đáp:

- Đúng rồi!. Lão phu có một đệ tử cũng chết ở trong Cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế ra lão tiền bối ra khỏi Cung cấm mấy chục năm biệt tích giang hồ.

Chuyến này lão tiền bối tới đây nhất định có hành động gì?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Lão phu dựng ra Cung cấm chôn sống mười tay đại cao thủ ngang hàng với lão phu, trong lòng quả lấy làm sung sướng vô cùng. Lão phu đã tưởng mình là đệ nhất thiên hạ, chẳng còn ai tranh hùng được nữa. Ngờ đâu lão phu đang cao hứng thì Trường Mi hòa thượng xuất hiện trên chốn giang hồ đi kiếm lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai vị đã cùng nhau động thủ rồi ư?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Đúng thế!. Y mắng lão phu lòng dạ đen tối, thủ đoạn độc ác, không đáng kê?

là nhân vật anh hùng. Y muốn báo thù cho chín vị đại cao thủ bị chôn sống trong Cung cấm. Sau một cuộc ác đấu, cả hai đều bị thương...

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu ngắt lời:

- Vãn bối không tin.

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Các hạ còn nhỏ tuổi như vậy thì lúc chúng ta động thủ các hạ chưa ra đời, lại không tin lời lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối sinh sau đẻ muộn, nhưng nghe nói Trường Mi đại sư là một vị võ công cao cường nhất trong đám mười một vị. Đại sư lại tinh thông Thiên Trúc văn tự, học được võ công chân truyền của Đạt Ma tổ sự Trong nhưng trường thi của các vị, đại sư không chịu tiết lộ bản lãnh mà chỉ dụng tâm duy trì thế quân bình trong võ lâm. Vì thế mà võ lâm mới được một thời gian bình tĩnh.

Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên nghe nói sửng sốt hỏi:

- Các hạ tuy còn nhỏ tuổi mà kiến thức rộng rãi, nhưng điểm này có người cho các hạ biết hay tự mình nghĩ ra?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phân nửa do cuộc điều tra Cung cấm mà biết, còn phân nửa vãn bối suy luận nghĩ ra như vậy.

Bao Nhất Thiên nói:

- Các hạ rất thông minh!. Lão phu cùng Trường Mi hòa thượng động thủ tỷ đấu, thực tình lão phu đã thất bại. Có điều, có điều...

Dường như có chỗ khó nói nên lão ngập ngừng không thốt nên lời.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối ngầm thi quỷ kế cũng đả thương được Trường Mi hòa đại sư?

Bao Nhất Thiên giương cặp mắt tròn xoe nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ đoán trúng đó. Lão phu bị thương rồi, nhân lúc Trường Mi đại sư không phòng bị đã dùng nắm độc phấn phản kích làm cho Trường Mi bị thương...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Vậy Trường Mi đại sư có chỉ trích lão tiền bối thủ đoạn tàn nhẫn cũng không quá đáng.

Bao Nhất Thiên nói:

- Trường Mi đại sư trúng độc phấn rồi xoay mình chạy đi. Nhưng lão phu bi.

thương rất nặng phải điều dưỡng mấy năm mới dần dần hồi phục. Trong mấy năm đó, lão phu vừa dưỡng thương vừa nghĩ đến hành vi của mình không khỏi có điều hối hận đau buồn, nhưng mình đã gây nên tội lỗi, hối hận cũng không kịp nữa. Lão phu lo rằng Trường Mi đại sư trúng độc phấn rồi, tuyệt thế võ công của y cũng không tồn tại. Trong mình đã có thuốc giải, lão phu chỉ mong tìm được đại sư đặng trị độc thương cho y...

Lão nhăn nhó cười nói tiếp:

- Có lúc lão phu không muốn chết, lại tìm lý do để giải thích cho mình. Sau khi bị thương mất mấy năm, lão phu lại đi khắp chân trời góc bể để tìm kiếm Trường Mi đại sự Nhưng lão phu đã thất vọng. Trường Mi đại sư khác nào đá chìm đáy biển, chẳng nghe được tin tức chi hết.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau cơn thất vọng. Lão phu dựng một căn nhà cô độc, chuẩn bị thọ chung, vĩnh viễn không bước chân vào chốn giang hồ nữa. Nhưng lão phu không chịu nổi cô đơn tịnh mịch, chỉ mong chóng chết. Ngờ đâu tình trạng này phản lại lẽ thường.

Lão phu ở trong nhà mấy chục năm không chết mà người lại khỏe mạnh hơn trước.

Lão phu còn phát giác võ công mình tiến bộ rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chuyến này lão tiền bối dời khỏi căn nhà cô độc có ý định làm gì?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Năm ngoái lão phu tiếp được phong thư của Trường Mi hòa thượng gởi đến, ước hẹn lão phu bữa nay gặp nhau ở đây. Lão phu ở trong căn nhà cô độc mấy chục năm, trong lòng buồn bã lại tiếp được phong thơ kia liền nghĩ đến dời khỏi căn nhà cô độc được một ngày cũng hay Sau khi nhận thư bảy ngày, lão phu ra khỏi căn nhà cô độc và nhận thấy trên chốn giang hồ còn nhiều kiếp nạn. Đồng thời lão phu được nghe đại danh của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Lão này sống cô độc lâu ngày cũng biến thành cổ quái. Ta không thể lấy thường tình mà phê bình lão được, cần hỏi cho biết rõ mới xong.

Chương 116 - ĐẾN CHẾT CHƯA QUÊN LÒNG HIẾU THẮNG

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng hỏi:

- Chuyến này lão tiền bối gặp Trường Mi đại sư rồi chuẩn bị làm gì?

Bao Nhất Thiên vuốt râu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Một tay lão phu đã chôn sống chín tay đại cao thủ, lại dùng quỷ kế đả thương Trường Mi đại sư, có bị loạn đao phân thây cũng là đáng lắm. Nhưng lão phu nhận thấy mấy chục năm nay võ công tinh tiến không phải là ít, muốn chứng nghiệm ý nghĩ của mình trước khi chết.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Giọng nói của lão tuy uyển chuyển, nhưng trong cái mềm dẻo có cái cứng cỏi. Lão muốn động thủ cùng Trường Mi đại sư để quyết sinh tử.

Bao Nhất Thiên thở phào nói tiếp:

- Lão phu muốn kiểm chứng mấy chục năm mình lặng lẽ ngẫm nghĩ về võ công, phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ ngày nay thì ngoài Trường Mi đại sư còn ai tỷ thí được với mình?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo thâm ý của lão tiền bối thì dường như định động thủ tỷ đấu với Trường Mi đại sư.

Bao Nhất Thiên đáp:

- Có thể nói như vậy. Nhưng lão phu chỉ muốn chứng nghiệm ý nghĩ trong lòng rồi bất luận thắng bại, lão phu cũng tự tuyệt.

Giữa lúc ấy bỗng một tên mục đồng cưỡi trâu đi tới. Gã liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu mấy cái rồi lại dắt trâu đi ngay.

Bao Nhất Thiên nhìn chằm chặp vào tên mục đồng rồi nói:

- Tên mục đồng kia là một nhân vật võ lâm hóa trang.

Tiêu Lĩnh Vu cũng ngấm ngầm nhận ra là Bách Lý Băng, nghe lão nói vậy không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- "Cặp mắt lão này quả nhiên lợi hại. Gã mục đồng đó chính là Băng Nhị Vạn nhất lão đòi tỷ thí với y thì thật rắc rối. Ta phải lảng sang chuyện khác mới được." Chàng liền đáp:

- Hiện giờ lão tiền bối đã biết rõ thân thế của tại hạ thì vụ này không liên quan gì đến tại hạ nữa. Biên Bộ huynh kia mới là người chân chính đến đón lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên đáp:

- Phải rồi!. Lão phu giải khai huyệt đạo cho y.

Đoạn lão cúi xuống giải khai huyệt đạo cho Biên Bộ.

Biên Bộ tuy bị Tiêu Lĩnh Vu điểm té nhưng vẫn tai nghe mắt thấy, đã hiểu rõ thân thế hai người. Hắn được giải huyệt rồi không biết nói gì, chỉ đứng thộn mặt ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiền bối chuẩn bị đi gặp Trường Mi đại sư chứ?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Phải rồi!.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vãn bối có lời thỉnh cầu, chẳng hiểu lão tiền bối có ưng cho chăng?

Bao Nhất Thiên hỏi lại:

- Điều gì? Các hạ hãy nói trước cho lão phu nghe.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khi lão tiền bối hội kiến Trường Mi đại sư, vãn bối cùng mấy ông bạn cũng muốn đi theo để bái kiến một vị tiền bối cao nhân.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm đáp:

- Lão phu không phản đối. Nhưng Trường Mi đại sư có chịu gặp các vị không lão phu chẳng thể quyết định được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ cần lão tiền bối ưng thuận cho đi. Còn nếu Trường Mi đại sư không chịu tiếp kiến thì bọn vãn bối tự ý rút lui là xong.

Bao Nhất Thiên liền hỏi:

- Các hạ có mấy ông bạn? Lai lịch họ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ngoài vãn bối còn có Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh ơ?

phái Võ Đương và còn có nữ tử của Bắc Thiên tôn giả tên gọi Bách Lý Băng. Cả thẩy là năm người.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm:

- Được rồi!. Lão phu thử coi. Nếu Trường Mi đại sư không chịu đón tiếp các vị thì cái đó chẳng liên quan gì đến lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu cả mừng hô:

- Băng Nhi!. Mau trở lại đây!.

Gã mục đồng cưỡi trâu xa ngoài mấy chục dặm liền nhảy xuống chạy tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Bao Nhất Thiên nhìn chàng thủng thẳng hỏi:

- Người này là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đây là Bách Lý cô nương mà tại hạ vừa nhắc tới với lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên nhìn Bách Lý Băng nói:

- Lệnh tôn Bắc Thiên Tôn Giả có quen biết lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu liền giục Bách Lý Băng:

- Đây là Bao lão tiền bối. Băng Nhi làm lễ bái kiến đi.

Bách Lý Băng khom lưng hành lễ nói:

- Xin tham kiến lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên cười nói:

- Ngày trước lệnh tôn đã một phen động thủ cùng lão phụ Chúng ta tỷ đấu ngàn chiêu không phân thắng bại. Hai bên đều đã biết rõ không có cách nào thắng được đối phương, đành trông nhau mà cười, dẹp bỏ xích mích. Lão phu đã khuyên lệnh tôn tham gia vào cuộc tỷ võ của mười tay đại cao thủ để định danh phận, nhưng lệnh tôn không chịu. Từ đó không gặp nhau nữa, chẳng hay tình trạng lệnh tôn hiện nay thế nào?

Bách Lý Băng đáp:

- Nhờ hồng phúc của lão tiền bối, gia phụ và gia mẫu hiện nay vẫn được tráng kiện.

Bao Nhất Thiên cười khanh khách đáp:

- Trong đời lão phu rất ít bạn hữu. Đối với lệnh tôn tuy chưa đáng kể là nghĩa thâm giao, nhưng đều kính trọng nhau về phương diện võ công.

Lão quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta đi thôi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão tiền bối đã ưng cho vậy tại hạ về kêu bọn Vô Vi đạo trưởng ba người cùng đi theo...

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Hiện giờ bọn họ đang ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ttrong căn nhà xanh trước mặt kia. Mời lão tiền bối vào dùng trà, nghỉ ngơi một lúc rồi đi cũng chưa muộn.

Bao Nhất Thiên cười nói:

- Không hiểu Trường Mi đại sư có nhẫn nại được chăng?

Lão quay sang nhìn Biên Độ hỏi:

- Phải chăng ông bạn vâng lệnh của Trường Mi đại sư đến đón lão phu?

Biên Bộ đáp:

- Phải rồi!. vãn bối vâng lệnh đại sư đến đây nghinh tiếp lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Trường Mi đại sư ở gần đây hay ở xa?

Biên Bộ đáp:

- Cách đây không đầy mười dặm. Đi lên núi là tới ngay.

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Lão phu bị các vị đây giữ lại, ông bạn đã thấy rõ rồi chứ?

Biên Bộ đáp:

- Vãn bối biết rồi.

Bao Nhất Thiên đáp:

- Vậy là hay lắm, lão phu có đến chậm một lúc cũng không sao. Nếu ông bạn có áy náy thì cứ về trước nói rõ tình trạng cho Trường Mi đại sư hay Trường hợp ông bạn không yên tâm thì chờ lão phu đi cả một thể.

Biên Bộ trầm ngâm đáp:

- Vãn bối xin chờ lão tiền bối.

Tiêu Lĩnh Vu liền dẫn mọi người về nhà. Bọn Vô Vi đạo trưởng đang ngồi chờ trong sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu đến bên Vô Vi đạo trưởng khẽ nói:

- Vị này chính là Bao Nhất Thiên lão tiền bối, nhân vật đã kiến trúc nên tòa Cấm cung.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Y là Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính thị.

Lão đưa mắt nhìn Bao Nhất Thiên chấp tay nói:

- Bần đạo thất kính mất rồi.

Xảo thủ thần công Bao Nhất Thiên cười đáp:

- Không dám!. Không dám!. Chúng ta chưa quen biết nhau. Đạo trưởng hà tất phải nói vậy.

Bao Nhất Thiên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn ai nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bọn vãn bối có năm người.

Nguyên Triển Diệp Thanh và Vân Dương Tử đều ở trong nhà.

Bao Nhất Thiên nói:

- Trường Mi đại sư kiếm lão phu đã mấy chục năm. Cuộc ước hẹn bữa nay lão phu mà đến chậm, nhất định y sẽ nổi nóng.

Lão vẫy tay bảo Biên Độ:

- Ông bạn dẫn dường cho chúng ta.

Biên Bộ dạ một tiếng rảo bước đi ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng:

- Đạo trưởng cùng các vị khác có muốn đi không?

Vô Vi đạo trưởng hỏi lại:

- Dĩ nhiên bọn bần đạo muốn đi lắm, nhưng không hiểu Bao lão tiền bối có ưng thuận chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối đã nói với Bao lão tiền bối rồi, cả Vân Dương đạo huynh và Triển huynh cũng đi được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vậy càng hay!.

Đoạn lão đứng dậy cất bước.

Biên Bộ đi trước rồi đến Bao Nhất Thiên, Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng và bọn Vô Vi đạo trưởng.

Đoàn người ra khỏi nhà gianh, đi về phía vách núi đứng dựng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn lên thấy vách núi trơn tuột như một bức tường, bụng bảo dạ:

- Dù ai khinh công cao cường đến đâu cũng chẳng thể tung mình nhảy lên đến sườn núi, đành là thi triển Bích Hổ công để ngoi lên vậy. Lạ Ở chỗ hai bên vách đá nhẵn thín đều mọc những cây tùng. Nếu vịn vào vách mà lên thì phải theo những cây tùng ở mé bên mà trèo mới có chỗ mượn đà...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Biên Bộ chũm môi huýt lên một tiếng còi.

Tiếng huýt vừa dứt, trên sườn núi đột nhiên có sợi dây lớn thõng xuống.

Biên Bộ nói:

- Chúng ta vịn dây mà trèo. Tại hạ xin lên trước dẫn đường.

Hắn nắm lấy sợi dây trèo trước.

Quần hào liền trèo theo. Những người này đều là cao thủ hạng nhất. Chỉ trong khoảnh khắc, đoàn người đã lên tới đỉnh vách núi.

Mọi người ngửng đầu trông lên đã thấy trong rừng thấp thoáng lộ ra một góc tòa lầu đỏ chói.

Bao Nhất Thiên nhìn tòa lầu cười hỏi:

- Đại sư ở trong tòa lầu hồng kia ư?

Biên Bộ đáp:

- Đúng thế!.

Hắn bước lẹ đi tới.

Bao Nhất Thiên cùng bọn Tiêu Lĩnh Vu theo sau Biên Bộ đi qua một khu rừng rậm đến trước cửa hồng lâu.

Biên Bộ quay lại nhìn Bao Nhất Thiên nói:

- Xin lão tiền bối chờ một chút. Tại hạ vào thông báo.

Rồi hắn đi vào trong cổng.

Tòa lầu hồng này là một căn nhà ngói, xây bằng gạch đỏ, dựng theo hình thê?

trái núi, rộng không đầu một trượng nhưng đi sâu mãi vào bên trong.

Nơi đây có vẻ quạnh hiu. Ngoài bọn người mới đến, chẳng thấy bóng một ai.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng khẽ hỏi:

- Đạo trưởng đã ở đây một thời gian khá lâu có biết tòa hồng lâu này không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nói ra lại mắc cỡ. Bần đạo tuy ở đây khá lâu mà hình thế xung quanh cũng không hiểu ro, lại

chưa lên trái núi này lần nào. Nếu bữa nay không đi với Tiêu đại hiệp thì cũng chẳng biết trong rừng rậm trên ngọn núi này có tòa hồng lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cách kiến trúc tòa hồng lâu này có vẻ quái dị, không giống lối nhà ở thông thường.

Bỗng nghe Bao Nhất Thiên tự nói một mình:

- Quả một âm cảnh cho người sống ở.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

- “Ta bảo là cách kiến trúc kỳ quái. Té ra căn nhà này vừa dài vừa sâu giống như cỗ quan tài.” Bỗng thấy Biên Bộ lật đật chạy ra.

Bao Nhất Thiên hỏi ngay:

- Trường Mi đại sư có ở trong đó chứ?

Biên Bộ đáp:

- Đại sư đang kính cẩn chờ đại giá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bọn tại hạ có thể theo vào được không?

Biên Bộ đáp:

- Tiêu đại hiệp là tinh anh trong đám hậu tiến. Lão thiền sư dặn tại hạ thay mặt mời vào.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Các hạ dạy quá lời. Tại hạ không dám đâu...

Chàng đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Còn mấy vị này đều là môn hạ phái Võ Đang.

Biên Bộ gật đầu ngắt lời:

- Tại hạ đều đã bẩm rõ. Xin mời các vị vào trong tương kiến.

Bao Nhất Thiên đi trước, bọn Tiêu Lĩnh Vu theo sau. Biên Bộ đi sau cùng.

Xuyên qua hai từng viện nhỏ hẹp thì đến mặt sau sảnh đường.

Phòng khách này là gian cuối cùng cũng là phòng rộng nhất trong viện lạc.

Bỗng nghe âm thanh trang trọng từ trong phòng vọng ra:

- Bao thí chủ đầy ư?

Bao Nhất Thiên cười khanh khách đáp:

- Đại sư vẫn bình yên chứ?

Rồi từ từ tiến vào sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu theo vào. Chàng ngửng đầu lên nhìn thấy một vị lão tăng mình mặc áo cà sa, hai mắt nhắm lại ngồi xếp bằng trên bồ đoàn để tựa vào bức vách phía sau. Hai hàng lông mi dài của nhà sư đã bạc trắng đấp xuống mắt.

Phía sau vị lão tăng, một người áo xanh chừng, tuổi đứng đó. Người ngồi mé phải là Vũ Văn Hàn Đào.

Lại nghe Trường Mi đại sư chậm rãi nói tiếp:

- Mời Tiêu đại hiệp, Bao thí chủ và các vị tùy tiện ngồi chơi.

Bao Nhất Thiên ngồi ghế đầu, rồi đến Tiêu Lĩnh Vu, bọn Vô Vi đạo trưởng cũng thứ tự ngồi cả xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn huynh bình yên chứ?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp:

- Nhờ hồng phúc của Tiêu đại hiệp, tại hạ nhân một phen hiểu lầm mà chuyển họa thành phúc, đã được lão thiền sư dạy cho nhiều điều rất bổ ích.

Trường Mi đại sư thở dài tiếp:

- Về phần lão tăng cũng được hiểu rõ tình thế hiện nay trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu đối với bậc tiền bối dị nhân này rất đem lòng kính ngưỡng nên cực kỳ chú ý đến lão. Chàng thấy cặp lông mày dài dấp xuống mắt, lão ngồi xếp bằng mà chòm râu bạc chùng xuống đến đất. Hai bên má đều có vết thương tựa hồ bị mũi dao khoét sâu vào mất một miếng thịt. Lúc lão nói hai mắt cũng không mở ra được.

Bao Nhất Thiên đột nhiên thở phào, lên tiếng hỏi:

- Bao mỗ chờ ở ngoài đã lâu rồi. Lão thiền sư bữa nay triệu đến phải chăng là để xử trí Bao mỗ?

Trường Mi đại sư đáp:

- Lão tăng định ở cho hết tình địa chủ, nhưng Bao thí chủ nóng nẩy như vậy, lão tăng đành giảm bớt lễ nghi.

Bao Nhất Thiên nói:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tại hạ mấy chục năm nay vẫn nóng tính như trước. Xin lão thiền sư nói huych toẹt cho hay bữa nay triệu tại hạ đến đây với dụng ý gì?

Trường Mi đại sư đáp:

- Lão tăng cũng lấy làm xấu hổ với Đức Phật. Phật pháp vô biên mà không hóa giải được những

điều chứa chất trong lòng lão tăng.

Bao Nhất Thiên nói:

- Bao mỗ biết lắm. Mấy chục năm nay, trong lòng Bao mỗ vẫn hồi hộp không yên. Đáng lý Bao mỗ tự xử rồi, nhưng lại được biết lão thiền sư còn ở nhân gian, đành lưu lại tấm thân tội lỗi để chờ thiền sư phát lạc.

Trường Mi đại sư đáp:

- Hỡi ôi!. Lão tăng được gặp Vũ Văn thí chủ mới biết hiện nay trên chốn giang hồ biến đổi rất nhiều!. Nếu không phải Nam Dật Công, Trang Sơn Bối, Liễu Tiên Tư?

hợp lực tạo nên Tiêu đại hiệp và nếu chàng không phải là người tài trí tuyệt luân thì giang hồ lâm vào tình trạng cực kỳ bi thảm!. Tai họa bắt nguồn ở lòng hiếu thắng thái quá của Bao thí chủ từ mấy chục năm về trước...

Lão dừng lại dường như để nghĩ chuyện đã qua, hồi lâu mới thủng thẳng nói tiếp:

- Chắc Bao thí chủ cũng đã hiểu cuộc tỷ võ giữa mười tay cao thủ phải phân cao thấp, nhưng thủy chung vẫn giữ thế quân bình rất vi diệu khiến cuộc tranh giành có duy trì được vĩnh viễn không phân thắng bại. Vị nào cũng có một lòng tin tưởng mãnh liệt như vậy.

Bao Nhất Thiên nghe Trường Mi đại sư nhắc tới nguyên nhân bất phân thắng bại về cuộc tỷ võ giữa mười tay cao thủ, liền đáp:

- Đúng thế!. Đến bây giờ tại hạ còn nhiều chỗ nghĩ không ra. Chính tại hạ đã có lần đáng lý bị thương về cây tiêu của Trương Phóng nhưng thế đánh của y chợt chệch đi khiến tại hạ không đến nỗi thất bại.

Trường Mi đại sư nói:

- Lão tăng tin rằng cả mười vị tham gia cuộc tỷ võ đều có kinh nghiệm như vậy. Hỡi ơi, thể chất và sở học của mỗi người đều khác nhau thì tỷ đấu một hai lần giữ được thế quân bình đã là quá lắm rồi. Vậy mà sau những cuộc tỷ đấu liên miên vẫn bất phân thắng bại thì thật khó tin quá...

Bao Nhất Thiên gật đầu lia lịa ngắt lời:

- Tại hạ hiểu rồi!. Tại hạ hiểu rồi!. Đó đều nhờ ở công trình của đại sư ngấm ngầm giúp đỡ. Hỡi ơi, khi đó cả mười người bọn tại hạ đều công nhận bản lãnh lão thiền sư tinh thâm hơn hết, nhưng chẳng ai nói ra mà thôi. Hóa thân lão nhân Soái Thiên Nghi chỉ nói đến mười đại cao thủ là đã có ý đặt lão thiền sư riêng ra rồi.

Trường Mi đại sư đáp:

- Lão tăng không muốn dành lấy vinh dự là cao thủ đệ nhất thiên hạ chỉ vì mục đích cuộc tỷ võ tiếp tục vĩnh viễn. Hành động tỷ võ dành giật cao danh của mười đại cao thủ đều có tác dụng trấn áp cả tòa giang hồ và khiến cho bọn tà ác không dám vọng động. Ngờ đâu Bao thí chủ vì ý niệm hiếu thắng, dựng nên tòa Cung cấm rồi giết chết chín tay đại cao thủ...

Bao Nhất Thiên ngắt lời nói:

- Đại sư bất tất phải nói thêm nữa, Bao mỗ đã biết tội rồi.

Lão cất cao giọng nói tiếp:

- Đại sư!. Đại sư định đối phó với Bao mỗ bằng cách nào xin nói rõ ra.

Trường Mi đại sư hỏi:

- Bao thí chủ tính sao?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Tại hạ là kẻ có tội, chỉ chờ đại sư phát lạc.

Trường Mi đại sư hỏi:

- Phải chăng Bao thí chủ có ý để người ta tru lục.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm đáp:

- Tại hạ quả có ý như vậy, nhưng còn một điều tâm nguyện, hy vọng được đại sư chấp thuận.

Trường Mi đại sư nói:

- Xin Bao thí chủ cho hay.

Bao Nhất Thiên đáp:

- Mấy năm gần đây tại hạ nhận thấy võ công của mình thành tựu một cách phá kỷ lục. Phóng nhãn quan nhìn ra thiên hạ, Bao mỗ chỉ thấy còn một mình đại sư là kình địch trong con mắt tại hạ. Tại hạ quyết không có lòng trốn tránh, chỉ kỳ vọng nơi đại sư ưng cho tỷ thí thân thủ một phen cho thỏa ý lòng. Bất hạnh tại hạ thất bại, bị chết về tay đại sư thì cũng kể như là đại sư báo thù cho những vị kia. Trường hợp tại hạ may mắn mà thắng đại sư thì tại hạ cũng tự tuyệt mà tạ tội với thiên hạ.

Không hiểu ý kiến đại sư thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Bao Nhất Thiên khẩu khí lớn quá, nói toàn lời cuồng ngạo không hiểu có dụng tâm gì, thực khó mà đoán được...

Bỗng nghe Trường Mi đại sư hỏi lại:

- Chủ ý của Bao thí chủ là muốn tỷ võ với lão tăng...

Bao Nhất Thiên ngắt lời:

- Không dám nói chuyện tỷ võ, mà chỉ muốn thử coi việc tham khảo mấy chục năm đã thành tựu đến đâu?

Trường Mi hòa thượng đáp:

- Được rồi!. Lão tăng ưng thuận lời thỉnh cầu của thí chủ.

Bao Nhất Thiên đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng nói:

- Khi tại hạ cùng đại sư chứng nhiệm võ công, xin các vị hay hơn hết là tránh xa thêm một chút để khỏi bị vạ lây.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không sao đâu. Bọn tại hạ lui vào góc sảnh đường để coi hai vị ấn chứng võ công. Trước khi hai vị chưa phân thắng bại, bọn tại hạ quyết chẳng ra tay dúng vào.

Bao Nhất Thiên cười ha hả nói:

- Tiêu Lĩnh Vu nhỏ tuổi mà khẩu khí lớn quá, nên biết cuộc tỷ võ này giữa lão phu và Trường Mi đại sư khác với người thường. Nguyên về phần lão phu thì các vi.

nếu ngồi trong vòng một trượng củng bị quyền phong đả thương.

Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay một cái. Bọn Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh, Vũ Văn Hàn Đào đều đứng dậy đi tới.

Chương 117 - LÂM TỬ HÃY CÒN LƯU MẬT KẾ

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đi vào góc sảnh đường ngồi xếp bằng nói tiếp:

- Quyền cước không có tai mắt, bọn vãn bối đã hiểu thế. Vạn nhất có bị quyền cước của lão tiền bối đả thương thì cũng là trong số mạng đã chua rõ. Bọn tại ha.

quyết không hối hận.

Bao Nhất Thiên đáp:

- Lão phu hy vọng các vị nên thận trọng...

Lão đảo mắt nhìn Trường Mi đại sư hỏi:

- Đại sư!. Chúng ta nên tỷ thí cách nào?

Trường Mi đại sư nhíu cặp lông mày bạc lạnh lùng đáp:

- Cái đó dĩ nhiên do thí chủ lựa chọn.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới từ lúc vào đại sánh Trường Mi đại sư chưa mở mắt ra lần nào...

Lão nghe Bao Nhất Thiên lớn tiếng hỏi:

- Khóe mắt của đại sư bị bệnh rồi ư?

Trường Mi đại sư đáp:

- Mắt lão tăng trúng phải độc phấn của thí chủ, từ vết sẹo trên mặt đến mắt thong manh đều do Bao thí chủ ban cho.

Bao Nhất Thiên nói:

- Trong lòng tại hạ thật vô cùng hối hận. Hai mắt đại sư đã không nhìn rõ sư.

vật thì cuộc chứng nghiệm võ công này bất tất khai diễn nữa.

Trường Mi hòa thượng lạnh lùng đáp:

- Mấy chục năm nay, lão tăng đã học được phép nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng, tự tin có thể đối phó với Bao thí chủ.

Bao Nhất Thiên nói:

- Nếu vậy mối lo của tại hạ không thành vấn đề.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- "Bao Nhất Thiên cuồng ngạo như vậy, dĩ nhiên lão có chỗ ỷ mình. Còn Trường Mi đại sư hai mắt thong manh, động thủ rất là bất lợi. Vạn nhất đại sư không chống nổi mà thất bại, ta có nên

ra tay viện trợ cho đại sư không?" Chàng vấn tâm mấy lần mà không sao trả lời được.

Bỗng thấy Trường Mi đại sư vẫy tay khẽ bảo người áo xanh.

- Ngươi đi đi. Vạn nhất mà ta gặp điều bất hạnh. Các ngươi bất tất phải trả hận cho tạ Vậy ngươi dẫn bọn chúng dời khỏi nơi đây.

Người áo xanh đứng đằng sau Trường Mi đại sư buông tiếng thở dài, uể oải bước ra khỏi nhà khách.

Người áo xanh đi rồi, Trường Mi đại sư thở phào một cái nói:

- Bao thí chủ!. Thí chủ ra tay được rồi.

Bao Nhất Thiên đáp:

- Đại sư đã kém mắt, khi nào tại hạ còn chiếm đoạt tiên cợ Mời đại sư động thủ trước đi.

Trường Mi đại sư nói:

- Cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Đột nhiên đại sư từ từ giơ tay lên phóng chưởng đánh về phía Bao Nhất Thiên.

Lúc này hai người cách xa nhau bốn, năm thước mà Trường Mi đại sư phóng chưởng lại chậm chạp, chỉ chưởng chẳng thể nào động tới Bao Nhất Thiên được.

Đây chỉ là đòn cách không.

Bao Nhất Thiên vẻ mặt nghiêm trọng, tay mặt lão đẩy nhẹ ra để đón tiếp thế chưởng của Trường Mi đại sư đánh tới.

Chưởng thế của hai người còn cách chừng hơn thước thì đồng thời dừng lại ở trên không gian.

Chỉ trong khoảnh khắc, vạt áo trường bào của Bao Nhất Thiên rung động như mặt nước gợn sóng. Cặp lông mày dài bạc phơ của Trường Mi đại sư cũng rung rinh.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi:

- Tiêu đại hiệp!. Phải chăng hai vị đang tỷ thí nội lực?

Tiêu Lĩnh Vu vẫn ngồi yên, hai mắt nhìn chầm chầm vào Bao Nhất Thiên và Trường Mi đại sư, không trả lời câu hỏi của Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu biết chàng đang ngưng tụ công lực để đợi thời phát ra, nên cũng không hỏi nữa.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu sau một lúc ngẫm nghĩ nhận ra Bao Nhất Thiên có tính cách phản nghịch, chưa chắc lão đã là người thủ tín. Nếu phen này lão thắng được Trường Mi đại sư, e rằng lão tưởng mình võ công đệ nhất thiên hạ rồi sinh chuyện rắc rối. Chàng nghĩ tới một tên Thẩm Mộc Phong đã náo loạn võ lâm đến trời sầu đất thảm, nhật nguyệt lu mờ, nếu lại thêm lão Bao Nhất Thiên hành động vô pháp vô thiên nữa thì thật khó bề đối phó.

Vì thế mà chàng quyết định hễ Bao Nhất Thiên mà thắng Trường Mi đại sư là chàng lập tức ra tay đột ngột như sét đánh không kịp bưng tai để kiềm chế Bao Nhất Thiên.

Đột nhiên nghe Bao Nhất Thiên buông tiếng thở dài thu chưởng về nói:

- Đại sư võ công cao cường, tại hạ chịu đến tâm phục.

Lão giang tay đánh xuống huyệt Thiên linh trên đỉnh đầu.

Trường Mi đại sư vội cản lại nói:

- Bao thí chủ hãy dừng tay!.

Bao Nhất Thiên dừng tay cười khanh khách đáp:

- Đại sư còn điều chi dạy bảo?

Trường Mi đại sư hỏi lại:

- Bao thí chủ định tự tử để tạ tội thật ư?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Đúng thế!. Tại hạ đã suy nghĩ mấy chục năm về vụ này và đã hiểu rõ lắm rồi.

Trường Mi hòa thượng nói:

- Bao thí chủ xây dựng nên tòa Cung Cấm, chôn sống chín đại cao thủ. Lão tăng tin tưởng là khi thí chủ tiến hành công trình hiện đại này còn làm cho không biết bao nhiêu người phải uổng mạng trong việc kiến tạo. Kể về tội nghiệt thì thí chủ có chết cũng không oan. Nhưng...

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Nhưng làm sao?

Trường Mi đại sư đáp:

- Trước khi thí chủ chết sao không làm một hảo sự cho võ lâm để tạ tội và khiến đồng đạo giang hồ nhớ tới.

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Làm việc gi?

Trường Mi đại sư nói:

- Vừa rồi lão tăng bàn chuyện giang hồ với Vũ Văn thí chủ, mới biết Thẩm Mộc Phong cùng một vị bạn đồ cửa Phật là Kim Quang đại sư, đang dùng võ công tuyệt thế làm hại giang hồ. Bao thí chủ mà chịu đem mấy chục năm công phu trừ diệt hai nhân vật kia rồi sẽ chết thì bạn hữu võ lâm ai cũng tưởng niệm.

Bao Nhất Thiên cười nói:

- Đại sư còn sống ở nhân gian thì e rằng vụ này bất tất phải dùng đến tại hạ.

Trường Mi đại sư hỏi:

- Cặp mắt của lão tăng đã không nhìn thấy gì, hành động lại rất là bất tiện. Lão tăng tuy có lòng trừ hại, nhưng bầu trời bát ngát, làm sao tìm ra tông tích bọn họ được.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm đáp:

- Hay lắm!. Tại hạ vâng lời đại sư.

Trường Mi đại sư vẻ mặt trang nghiêm thoáng một nụ cười nói:

- Lão tăng xin thay mặt đồng đạo võ lâm tạ Ơn Bao thí chủ.

Rồi đại sư chắp tay thi lễ.

Bao Nhất Thiên cũng chắp tay đáp:

- Tại hạ không dám...

Lão hắng đặng hỏi tiếp:

- Nhưng thiên hạ bao la, chín châu tám cõi. Tại hạ biết tìm đâu cho thấy hai người kia?

Trường Mi đại sư đáp:

- Bao thí chủ quy ẩn đã lâu, cách biệt giang hồ đã lâu mà bảo đi kiếm hành tung bọn họ thì quả là việc khó khăn. Lão tăng đã trù liệu giúp Bao thí chủ, có điều khuất tất thí chủ một chút.

Bao Nhất Thiên nói:

- Tại hạ đã ưng lời thì còn nề hà gì chuyện khuất tất với chẳng khuất tất.

Trường Mi đại sư đáp:

- Thế thì hay lắm!. Xin Bao thí chủ cùng đi với bọn Tiêu đại hiệp. Các vị này sẽ phụ trách việc điều tra hành tung của Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng.

Khi bọn họ tìm được sào huyệt của hai nhân vật đó sẽ thông tri cho Bao thí chủ. Thí chủ chỉ việc lâm trận đối địch và trừ diệt hung đồ là xong.

Bao Nhất Thiên đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Thế là lão phu phải nghe theo mệnh lệnh của đại hiệp rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Xin lão tiền bối đừng hiểu lầm. Theo ý kiến của Trường Mi đại sư thì bọn tại hạ phải trông cậy vào thần công của lão tiền bối để trừ diệt quân đại ác. Bọn tại ha.

không dám nhận công lao, chỉ hết sức phụ vào công việc của lão tiền bối mà thôi.

Bao Nhất Thiên cười ha hả đáp:

- Đại hiệp khéo nói quá!...

Lão quay sang Trường Mi đại sư nói tiếp:

- Tại hạ ưng chịu rồi, xin đại sư cứ yên tâm. Sau khi tại hạ trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong và Kim Quang đại sư rồi sẽ tự tử chết ngay. Bây giờ xin cáo biệt.

Đoạn lão nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ra.

Trường Mi đại sư chắp tay đáp lễ.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Đoạn lão chạy đi như bay.

Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng vội vã chạy theo. Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh được Trường Mi đại sư lưu lại trong sảnh đường.

Bao Nhất Thiên chạy ra khỏi căn nhà gạch đỏ đột nhiên dừng lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Thẩm Mộc Phong hiện giờ ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Thưa lão tiền bối!. Hành tung của Thẩm Mộc Phong thật là bí ẩn, rất ít người biết chỗ hắn ở...

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Lão phu làm thế nào để kiếm hắn?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Xin lão tiền bối hãy nhẫn nại để chờ cơ hội...

Bao Nhất Thiên hắng dặng một tiếng ngắt lời:

- Đến hành tung của Thẩm Mộc Phong các vị còn không điều tra ra được thì tính chuyện thắng phụ với hắn làm sao được?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Nếu Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng là những nhân vật dễ đối phó thì đã không phiền đến lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên rất lấy làm hứng thú cười ha hả đáp:

- Vậy các vị điều tra ra hành tung của hắn rồi báo cho lão phu một tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Mời lão tiền bối xuống núi nghỉ một đêm. Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành.

Bao Nhất Thiên cười hỏi:

- Rồi chúng ta đi đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đến Mã gia trang ở Trường Sạ Bọn tại hạ sẽ phái người đi khắp thiên hạ, bất phân nhật dạ, hễ có tin tức là báo về ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- "Vô Vi đạo trưởng đã phái Triển Diệp Thanh đến báo cho chúng ta hay là Thẩm Mộc Phong hiện ở gần đây thì còn về Mã gia trang làm chi" Nhưng chàng biết Vũ Văn Hàn Đào tài trí hơn người, lão nói vậy tất có chỗ dụng tâm nên chàng cũng không hỏi nữa.

Mấy người về đến căn nhà gianh dưới chân núi. Đệ tử phái Võ Đang liền bưng trà mời khách.

Vũ Văn Hàn Đào nâng chung trà lên nói:

- Lão tiền bối dùng trà rồi vào tĩnh thất nghỉ ngơi để tịnh dưỡng tinh thần đặng chuyên đối phó với Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng. Còn những việc khác không dám phiền đến lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên uống cạn chung trà rồi nói:

- Tuy lão phu chịu lời Trường Mi đại sư giúp các vị một tay, nhưng vụ này không thể kéo dài vô hạn định. Lão phu chỉ chờ trong một tháng mà các vị vẫn không tìm ra Thẩm Mộc Phong cùng Kim Quang đại sư lạc lõng nơi đâu thì lão phu cũng chẳng thể chờ được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Bọn tại hạ xin tuân theo lời của lão tiền bối. Hết sức điều tra trong vòng một tháng cho ra chỗ ở của hai người đó.

Lão đứng dậy nói tiếp:

- Mời lão tiền bối vào nội thất điều dưỡng. Bọn vãn bối xin hành động lập tức.

Bao Nhất Thiên gật đầu đi vào tĩnh thất.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Bao Nhất Thiên đi vào nội thất rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Bọn Vô Vi đạo trưởng quyết chẳng phải tự nguyện lưu lại hồng lâu. Chắc Trường Mi đại sư lưu các vị đó lại để họ chờ chỉ thị. Chúng ta phải chờ họ về rồi hành động mới được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ cũng rất lấy làm kỳ là Trường Mi đại sư lưu môn hạ phái Võ Đang ở lại để làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Theo phỏng đoán của tại hạ thì Vô Vi đạo trưởng không chịu lưu lại Mã gia trang chắc cũng là vâng lệnh triệu của Trường Mi đại sư.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trường Mi đại sư xuất thân ở phái Nga Mị Nếu lão có cần người trợ giúp thì kêu bọn đệ tử Nga Mi mới phải, sao lại kiếm Vô Vi đạo trưởng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Trường Mi đại sư tuy mấy chục năm đã không xuất hiện trên chốn giang hồ, nhưng đại sư biết hết mọi chuyện võ lâm. Phóng tầm mắt nhìn ra những nhân vật chưởng môn các môn phái lớn, về tài trí cũng như về phẩm đức được như Vô Vi đạo trưởng có thể đếm trên đầu ngón tay Tại hạ cho rằng Trường Mi đại sư dẹp bỏ thành kiến môn hộ mới ủy thác đại sự cho Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vũ Văn huynh phân tích rất rành mạch. Vô Vi đạo trưởng trở về nhất định có tin tức động trời báo cáo.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Hoặc giả hành tung của Thẩm Mộc Phong đã bị Trường Mi đại sư giám thị rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta chỉ mong như vậy, nếu một phen cử động mà trừ xong Thẩm Mộc Phong thì tại hạ sớm được về cố hương, lui khỏi giang hồ để vui vầy dưới gối song thân.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp:

- Chỉ sợ đồng đạo võ lâm thiên hạ không ưng thuận cho Tiêu đại hiệp lui khỏi giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy? Đại địch dẹp xong rồi, tại hạ lại không khai môn lập phái, cũng không tổ chức bang hội thì sự tiến thoái của tại hạ tưởng chẳng còn gì liên quan đến võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp như cây cột đá chống giữa dòng sông, đã thành một nhân vật lãnh tụ võ lâm. Mai hậu đại hiệp thoái ẩn hay không, nhưng trên chốn giang hồ gió lay ngọn cỏ, lập tức đồng đạo võ lâm đến nhà bái phỏng. Chẳng khi nào đại hiệp vui thú điềm nhiên một cách yên ổn được.

Bách Lý Băng cười nói:

- Bọn tiểu muội đi ẩn không để bọn họ kiếm thấy là xong.

Mọi người tuy nói chuyện vui cười mà trong lòng rất nóng nẩy.

Sau chừng hai giờ mới thấy Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, và Triển Diệp Thanh lật đật trở về.

Vô Vi đạo trưởng chắp tay nói:

- Làm phiền hai vị chờ lâu quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không sao. Tại hạ cùng Vũ Văn huynh đang nói chuyện rất vui thú.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Nhất định đạo trưởng có việc cho hay.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp:

- Đúng thế!. Có nhiều việc cần trình bày với hai vị.

Lão ngồi xuống ghế đảo mắt nhìn quanh, bảo tên đệ tử đứng gác cửa:

- Các ngươi hãy lui ra.

Hai tên đệ tử phái Võ Đang dạ một tiếng rồi xoay mình đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm trang chậm rãi hỏi:

- Bao lão tiền bối đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đang nghỉ trong tĩnh thất.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Trường Mi đại sư sau khi hoàn thành tâm niệm tối hậu đã viên tịch rồi.

Lão nói câu này như trùy sắt đập vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào. Hai người đứng thộn mặt ra giữa đương trường, ngơ ngẩn nhìn Vô Vi đạo trưởng hồi lâu không nói nên lời.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Trước khi Trường Mi đại sư viên tịch có cho bần đạo hay mấy việc...

Lão hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Việc thứ nhất đại sư yêu cầu đại hiệp cùng bần đạo làm thay cho lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Việc gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiêu đại hiệp và bần đạo giám thị Bao Nhất Thiên. Giả tỷ sau khi lão hạ sát Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng mà không chịu tự tử thì chúng ta nhất tề ra tay giết lão ngay.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Lão đã giết được Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng thì sao chúng ta lại...

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

- Trường Mi đại sư có dặn là bất chấp thủ đoạn gì cũng phải giết lão cho bằng được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chẳng lẽ lại ám toán?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Trường Mi đại sư bảo sao, bần đạo nhắc đúng như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày ngập ngừng:

- Vụ này.... vụ này...

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo đã nghĩ tới vụ này khiến cho Tiêu đại hiệp khó giải quyết. Nhưng Trường Mi đại sư còn bảo bần đạo là Bao Nhất Thiên mà biết vụ đại sư viên tịch rồi, quyết lão không tự sát nữa. Khi đó dù trừ khử xong Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng, giang hồ vẫn còn mầm họa lớn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bao Nhất Thiên là người tệ hại lắm hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo lời Trường Mi lão tiền bối thì Bao Nhất Thiên cũng không tồi bại đến nỗi làm hết mọi điều tàn ác, chẳng thế thì lão đã chết về tay Trường Mi đại sư từ mấy chục năm về trước...

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên xen vào:

- Tại hạ tưởng chúng ta bất tất phải bàn đến chuyện này nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hiểu ngay Bao Nhất Thiên tuy vào nghỉ trong biệt thất, nhưng bản lãnh lão cao thâm khôn lường. Mấy người dù nói rất nhỏ cũng có thể bị lão nghe rõ. Chàng liền nói theo:

- Đạo trưởng!. Việc này hãy gác lại. Ngày sau sẽ thương nghị.

Chàng nhúng tay vào chung nước trà viết lên bàn:

- Nếu quả đúng như vậy thì phải chiếu theo lời di ngôn của đại sư mà hành động.

Bỗng nghe âm thanh của Triển Diệp Thanh vọng lại:

- Lão tiền bối!. Mời lão tiền bối vào nhà ngồi chơi.

Lại nghe tiếng cười và tiếng nói của Bao Nhất Thiên:

- Dường như lệnh huynh đang nghị luận đại sự, lão phu vào e có điều bất tiện.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Lão này thật có tính đa nghị" Triển Diệp Thanh đã nghĩ sẵn câu trả lời liền đáp ngay:

- Tệ sư huynh đang định mời lão tiền bối, nhưng lại sợ làm kinh động, nên còn do dự chưa quyết.

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Thế ư?

Miệng lão nói, chân lão đã bước vào nhà.

Vô Vi đạo trưởng, Tiêu Lĩnh Vu, Vũ Văn Hàn Đào đều đứng dậy nghinh tiếp.

Bao Nhất Thiên gật đầu nói:

- Mời các vị cứ an tọa.

Lão ngồi xuống ghế đầu đảo mắt nhìn vào mặt Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Ngày lão phu qua lại giang hồ dường như đạo trưởng chưa làm chưởng môn phái Võ Đương?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Khi ấy bần đạo đang thời kỳ học nghệ.

Bao Nhất Thiên cười khanh khách nói:

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ thì những người cùng thời qua lại giang hồ với lão phu nay chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Lão tiền bối đức cao vọng trọng. Bọn vãn bối kính ngưỡng vô cùng. Bữa nay được tương hội thật là vạn hạnh.

Bao Nhất Thiên mỉm cười đáp:

- Mong rằng câu nói của đạo trưởng tự đáy lòng phát ra.

Bao Nhất Thiên đưa tay lên vuốt râu nói tiếp:

- Trường Mi hòa thượng để lão phu đi trước, chắc còn có việc thương nghị với đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng mưu trí hơn đời đáp ngay:

- Trường Mi lão tiền bối chỉ thị cho vãn bối là vạn lưu đồng tông. Nếu từ nay muốn cho giang hồ khỏi rắc rối thì nên nghĩ cách dẹp bỏ thành kiến môn phái.

Bao Nhất Thiên nói:

- Trường Mi hòa thượng vẫn mang hoài bão giúp đời, so với lão phu còn cao minh hơn nhiều.

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

- Trường Mi đại sư rất tôn trọng lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Đại sư đã nói gì về lão phu?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đại sư bảo lão tiền bối tính tình hào hiệp đã chịu lời giết thì nhất định giết chết Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng.

Chương 118 - ĐƯỢC TIN TỶ TỶ HÀO KIỆT NÓNG LÒNG

Bao Nhất Thiên nói:

- Cái đó lão phu đã nhận lời, dĩ nhiên không có gì thay đổi, nhưng trong lòng còn có điều chưa rõ.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Điều chi?

Bao Nhất Thiên nói:

- Võ công của Trường Mi đại sư còn cao hơn lão phu nhiều mà sao đại sư không chịu ra tay trừ diệt Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng mà lại triệu lão phu đường xa ngàn dặm tới đây?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Trường Mi lão tiền bối bụng chứa thiền cơ, bần đạo không thể đo lường được.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Lão tiền bối cùng Trường Mi đại sư quen biết nhau đã mấy chục năm dĩ nhiên hiểu rõ đại sư thì nguyên nhân gì chắc lão tiền bối cũng đoán ra rồi.

Bao Nhất Thiên cười đáp:

- Ngày trước lão phu có thể hiểu sâu xa về tính cách của thập đại cao thủ, nhưng về Trường Mi đại sư thì đoán không ra. Hòa thượng có thể đem tuyệt thế võ công đánh bại mọi người dễ như trở bàn tay mà không hiểu sao lại không chịu ha.

thủ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lão tiền bối còn chưa đoán ra chỗ dụng tâm của Trường Mi đại sư thì dĩ nhiên bọn vãn bối chẳng thể nào hiểu nổi.

Bao Nhất Thiên dương mắt lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi nói:

- Chuyến này lão phu trở lại giang hồ nghe nói đại hiệp được toàn thể võ lâm tôn sùng, lão phu cứ tưởng đại hiệp cũng phải ngoài ngũ tuần, không ngờ lại là một đồng tử chưa đến tuổi nhược quan.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Lão tiền bối quá khen mà thôi.

Bao Nhất Thiên nâng chung trà lên uống một hớp rồi nói:

- Theo lời đồn đại thì hiện nay đại hiệp là người duy nhất dám động thủ cùng Thẩm Mộc Phong phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối ỷ vào tráng khí mà cầm cự, thực ra chưa phải là đối thủ của Thẩm Mộc Phong.

Bao Nhất Thiên "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Đại hiệp đã tỷ đấu với hắn mấy phen rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đại khái bốn, năm lần.

Bao Nhất Thiên hỏi:

- Thế thì kỳ thật. Đại hiệp không phải là đối thủ của hắn mà tỷ đấu bốn năm lần mà sao vẫn còn sống được ở nhân gian?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhờ vận khí mà lần nào cũng thoát chết.

Bao Nhất Thiên cãi:

- Thuyết vận khí không thể đứng vững được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trường Mi đại sư cầu triệu lão tiền bối ra tay hạ sát Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng vì biết rõ vãn bối không định nổi.

Bao Nhất Thiên gật đầu nói:

- Có lý!.

Lão đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Thẩm Mộc Phong hiện giờ ở đâu? Lão phu không thể chờ lâu được.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vãn bối đã phái người dò lạ Hoặc giả năm bảy ngày sẽ có tin tức.

Bao Nhất Thiên nhắc lại:

- Chúng ta hẹn nhau trong vòng một tháng. Qúa kỳ hạn đó lão phu không thê?

chờ thêm nữa.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Xin tuân theo chỉ thị của lão tiền bối. Nếu trong vòng một tháng mà chưa điều tra được tung tích Thẩm Mộc Phong thì bọn vãn bối không dám lưu lão tiền bối lại nữa.

Bao Nhất Thiên đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Trong thời gian một tháng lão phu ở trong nhà này chờ tin tức hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nơi đây chật hẹp quá. Bần đạo đã bàn với Tiêu đại hiệp mời lão tiền bối qua Mã gia trang ở Trường Sa.

Bao Nhất Thiên gật đầu nói:

- Cũng được. Bao giờ sẽ qua đó?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vũ Văn tiên sinh đang chuẩn bị mấy món giai hào mỹ tửu, chờ lão tiền bối ăn uống một chút rồi sẽ động thân.

Bao Nhất Thiên nói:

- Cứ việc sắp đặt đi. Lão phu ra ngoài một chút.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiền bối định đi đâu?

Bao Nhất Thiên đáp:

- Lão phu muốn đi ngắm cảnh Thất Tinh đàm một chút.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Để bần đạo sai Vân Dương sư đệ dẫn đường.

Vân Dương Tử chạy ra nói:

- Bần đạo xin dẫn đường cho lão tiền bối.

Rồi cất bước đi trước.

Bao Nhất Thiên theo sau Vân Dương Tử.

Vô Vi đạo trưởng thấy hai người đi xa rồi, khẽ bảo Triển Diệp Thanh:

- Sư đệ gác ở cửa hễ thấy nhị sư huynh và Bao Nhất Thiên trở về thì báo ngay lập tức.

Triển Diệp Thanh dạ một tiếng, trở gót đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng dặn:

- Bao Nhất Thiên rất đa nghi, sư đệ phải cẩn thận mới được.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Chúng ta vào phòng nói chuyện.

Vũ Văn Hàn Đào chờ mọi người an tọa rồi khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng:

- Dường như đạo huynh có tâm sự gì trầm trọng?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo đã nghĩ kỹ, định đem những bí mật trong lòng nói cho các vị hay, nhưng lúc này chưa phải lúc đáng nói.

Vũ Văn Hàn Đào giục:

- Đạo huynh cứ nói trước cũng chẳng hề chi.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo đã biết tài năng của Tiêu đại hiệp và Vũ Văn tiên sinh có thể giải quyết vụ này sớm hơn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Việc gì mà nghiêm trọng thế?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Trước hết bần đạo xin lược thuật lại những chuyện đã qua để các vị hiểu rõ tình hình.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Bọn tại hạ rửa tai lắng nghe đây.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo dời khỏi Mã gia trang đến Thất tinh đàm là theo lời hiệu triệu của Trường Mi lão tiền bối.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Đạo huynh đã gặp đại sư lần nào trước bọn tại hạ chưa?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chưa. Bọn bần đạo tới đây rồi mà Trường Mi đại sư chưa cho diện kiến. Bần đạo tỏ lòng kính trọng đại sư, cứ chầu chực hoài. Nhiều lúc cũng nóng ruột cơ hồ không chịu nổi. Bữa nay được bái kiến, đại sư mới nói rõ nội tình.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vì lẽ gì Trường Mi đại sư để đến nay mới cho các vị vào ra mắt?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Hỡi ơi!. Nói ra là một chuyện rất bi thảm. Trường Mi đại sư bị nội thương rất nặng, phải ỷ vào nội công thâm hậu mới kiềm chế được thương thế. Đến nay đại sư vừa thỏa mãn tâm nguyện là buông tay ra đi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Đại sư bị thương ở cấm cung cho đến nay đã cách mấy chục năm mà bây giờ thương thế mới phát tác ư?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Đại sư triệu bọn bần đạo tới đây hôm trước thì hôm sau đại sư cùng người động thủ và bị thương.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình kinh hãi hỏi:

- Thế ra là sự việc mới đây ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế!. Cách đây chừng nửa tháng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ai biết được Trường Mi đại sư ở đây? Nhân vật nào đả thương được đại sư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo lời Trường Mi đại sư thì dường như là một vị cao tăng ở Thiên Trúc. đối phương đã bị Trường Mi đại sư hạ sát, nhưng đại sư cũng bị trọng thương. Nguyên đại sư chuẩn bị triệu anh em bần đạo tới đây để chỉ điểm cho mấy môn kiếm thuật trước khi hội diện cùng Bao Nhất Thiên, nhưng đại sư đành đổi ý vì cần dành tinh lực chờ cuộc ước hẹn hôm nay.

Vô Vi đạo trưởng rút trong tay áo ra một cuốn lụa trắng rồi nói:

- Tiêu đại hiệp hãy coi đây.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy nhưng chưa mở ra. Chàng hỏi:

- Cái này là gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Những kiếm chiêu mà Trường Mi đại sư để lại và cũng là kiếm pháp đại sư định truyền thụ cho anh em bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế thì tại hạ coi thế nào được?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Kiếm pháp của Tiêu đại hiệp rất tinh diệu. Hoặc giả đại hiệp tìm ra được những chỗ khó hiểu cho bọn bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu mở cuốn lụa ra coi rồi hỏi:

- Chỉ có ba chiêu kiếm pháp thôi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế!. Trường Mi đại sư cho bần đạo hay đây là ba chiêu tuyệt học trong Thái Cực Tuệ Kiếm của phái Võ Đương.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trường Mi đại sư quả là người hữu tâm. Không hiểu đại sư lấy đâu được tam tuyệt chiêu của quí phái?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó đại sư lấy từ tay sư trưởng của bần đạo tại cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì phải rồi.

Chàng trả lại cuốn lụa trắng cho Vô Vi đạo trưởng rồi nói:

- Cái này xin đạo trưởng giữ lấy. Nếu đạo trưởng có chỗ nào chưa hiểu, tại hạ sẽ cùng các vị nghiên cứu.

Vô Vi đạo trưởng đón lấy cuốn lụa bạch cất vào bọc rồi nói:

- Theo lời Trường Mi đại sư thì ba chiêu kiếm pháp này khiến cho uy lực của Thái Cực Tuệ Kiếm tăng lên gấp bội vì đây là tinh hoa của kiếm pháp đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ có lời cung hỷ đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng cười nói:

- Nhưng vụ này có liên quan tới Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu kinh ngạc hỏi:

- Sao lại liên quan tới tại hạ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Trường Mi đại sư nhắc tới Khâu Tiểu San cô nương, chẳng phải là liên quan tới Tiêu đại hiệp ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Khâu Tiểu San làm sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tuy Trường Mi đại sư ít qua lại giang hồ nhưng thường phái người nghe ngóng tin tức trong võ lâm nên biết rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được hỏi:

- Hiện giờ Khâu tỷ tỷ ở đâu?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Khi Trường Mi đại sư nói đến Khâu Tiểu San có nhắc đến Tẩy Tâm mao xá.

Bần đạo nghĩ mãi không ra Tẩy Tâm mao xá ở đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trường Mi đại sư nói là Khâu tỷ tỷ ở Tẩy Tâm mao xá ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế!. Khâu cô nương hiện giờ tạm ở Tẩy Tâm mao xá. Nhưng Trường Mi đại sư cũng không nói rõ. Bần đạo đoán là khi chúng ta chưa có cách gì đối phó với Bao Nhất Thiên thì đến ra mắt chủ nhân Tẩy Tâm mao xá. Đại sư còn giao cho bần đạo một ngọn trâm và nói nếu chủ nhân Tẩy tâm mao xá không chịu nhận lời thì cứ đưa khúc trâm gãy đó ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Chủ nhân Tẩy Tâm mao xá thấy khúc trâm là nhất định ưng chịu hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đại khái là như vậy. Trường Mi đại sư không nói rõ, bần đạo cũng không tiện hỏi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Tẩy Tâm mao xá ở đâu? Tại hạ chưa từng nghe ai nhắc tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Vô Vi đạo trưởng và Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tại hạ biết ở đâu rồi.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiêu đại hiệp biết là may, khi cần đến chúng ta sẽ đi tìm chủ nhân Tẩy Tâm mao xá.

Tiêu Lĩnh Vu liền nhớ lại hình dáng bà già mà chàng đã gặp lúc đưa di thể Khâu Vân Cô vào Tẩy Tâm mao xá. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ mụ già đó lại là một kỳ nhân ẩn dật trên chốn giang hồ.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Trường Mi đại sư còn dặn bần đạo:

Nếu chúng ta đối phó được với Bao Nhất Thiên thì bất tất phải kinh động chủ nhân Tẩy Tâm mao xá.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Khi đó sẽ bỏ cây ngọc châm gẫy này đi hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Kiếm một nơi cất dấu hoặc liệng xuống sông cũng được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Khúc ngọc châm này là tín vật yêu cầu chủ nhân Tẩy Tâm mao xá đối phó với cường địch thì chẳng phải vật tầm thường, không nên tùy tiện vất bỏ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo cũng nghĩ như thế và đã hỏi thì Trường Mi đại sư nói khúc ngọc châm này chỉ là tín vật thông thường. Giá trị cốt ở người và nó chỉ liên quan tới một, hai nhân vật. Người không còn thì giá trị khúc trâm cũng hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi sang chuyện khác:

- Hành tung của Thẩm Mộc Phong có ở trong phạm vi giám thị của đạo trưởng không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thẩm Mộc Phong xuất hiện như bóng ma một lần rồi không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy là hắn dời khỏi nơi đây rồi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo nhận xét của bần đạo thì hắn vẫn còn ở quanh đây chứ chưa đi xa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Gần đây toàn núi cao rừng rậm. Nếu chúng ta không có manh mối thì chẳng thể đi tìm khắp chốn sơn lâm này được.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo phỏng đoán Thẩm Mộc Phong dựng một phân đà ở đây và nhân số cũng không phải là ít. Bọn chúng không dám đến Trường Sa nhưng những đồ vật dụng tất phải lấy ở đấy. Trừ phi bọn chúng đã phát giác ra hành tung của bọn bần đạo. Nhưng bần đạo tin là chúng chưa phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong rất giỏi nghề bố trí trạm ngầm mai phục. Sao đạo trưởng biết hắn không đặt trạm ngầm quanh đây? Có khi hành tung của đạo trưởng đã lọt vào mắt hắn rồi cũng chưa biết chừng.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiêu đại hiệp nói rất có lý, song nhận xét của bần đạo có chỗ khác biệt.

Vũ Văn Hàn Đào không nói gì, lẳng lặng nghe hai người nghị luận.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Xin đạo trưởng cho nghe cao kiến.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thất Tinh đàm bất quá là một địa điểm trong dẫy núi lớn. Những nhân vật võ lâm ít khi lui tới. Thẩm Mộc Phong tuy cơ trí hơn người nhưng bần đạo tin là hắn chưa kịp bố trí trạm ngầm.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Huống chi sau khi bần đạo đến đây đã phái hai chục đệ tử bản phái hóa trang làm nhà buôn, ngư tiều đặt rải rác xung quanh Thất Tinh đàm để giám thị những người hành tích khả nghi, nhưng cũng chưa phát giác ra chuyện gì khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy chắc là nắm vững rồi. Nhưng không hiểu chừng mấy ngày thì có thể tìm ra được hành tung của Thẩm Mộc Phong?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Bần đạo đã dùng mọi cách để tìm ra dấu vết. Không chừng năm ba ngày, mà chậm là mười ngày chắc có tin tức.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Dường như Tiêu đại hiệp có tâm sự gì thì phải?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp nóng lòng đến Tẩy Tâm mao xá một chuyến.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo:

- Đúng thế!. Tại hạ hy vọng đến Tẩy Tâm mao xá một lần để gặp Khâu tỷ tỷ, hai là khấn bái di thể Vân Cô.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã tính là từ đây lên Tẩy Tâm mao xá phải mất bao nhiêu ngày chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì mất từ bảy ngày đến mười ngày là đủ cả đi lẫn về. Bằng xảy ra biến cố thì không biết thế nào.

Vô Vi đạo trưởng lấy làm khó nghĩ, liếc mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

Vũ Văn tiên sinh có cao kiến gì về vụ này không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ còn có hai điều chưa rõ nên không có chủ ý gì được.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Hai điều chưa rõ là những điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Một là liệu Bao Nhất Thiên có tuân theo lời Trường Mi đại sư động thủ với Thẩm Mộc Phong và Kim quang hòa thượng hay không. Hai là bản lãnh của Bao Nhất Thiên có đả bại được hai nhân vật đó chăng. Giải quyết xong hai vấn đề này là có thể quyết định vụ Tiêu đại hiệp nên đi hay ở lại.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bao Nhất Thiên là một trong những tay cao thủ siêu quần bạt chúng mấy chục năm về trước. Thẩm Mộc Phong và Kim quang hòa thượng lại mới bị trọng thương chưa lâu. Theo nhận xét của bần đạo thì Bao Nhất Thiên thắng họ cũng chẳng khó khăn gì.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi:

- Nếu Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng hợp thủ liên công thì sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo cũng đã nghĩ tới điểm này. Nếu đúng vậy bần đạo sẽ cùng với hai vi.

sư đệ hợp lực đấu với một người để chờ Bao Nhất Thiên hạ được một đối thủ rồi sẽ quay lại đối phó với người thứ hai.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Liệu Bao Nhất Thiên có chịu nghe theo lời sắp đặt của đạo trưởng không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó bần đạo không thể nói trước được. Tới lúc lâm địch mình đã chuẩn bi.

thì không ngại gì nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Đạo trưởng đã có kế hoạch như vậy thì việc Tiêu đại hiệp ở đây hay không cũng chẳng quan hệ gì mấy.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo lời Trường Mi đại sư thì chỉ cần Bao Nhất Thiên không biết đại sư đã viên tịch thì nhất định lão không biến đổi chủ ý. Trường hợp mà lão phát giác ra thì khó nói lắm.

Vô Vi đạo trưởng thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Có điều Trường Mi lão tiền bối viên tịch là ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Chắc trong vòng một tháng Bao Nhất Thiên chưa thể phát giác được.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Bao Nhất Thiên bản tính đa nghi, lại hay ghen ghét, ưa nịnh nọt. Vì thế có khi chỉ một câu nói, một hành động cũng đủ khiến lão thay đổi chủ ý. Vậy đạo trưởng nên đặc biệt cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo:

- Vũ Văn tiên sinh lý luận rất đúng. Nếu Bao Nhất Thiên lộ tiếng ác từ trước thì dù lão có tốn bao tâm cơ xây dựng nên cung cấm cũng chưa chắc đã lừa được ai vào bẫy được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo chỉ lo sau khi Bao Nhất Thiên trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng thì sức một mình bần đạo chẳng thể chế phục được lão.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao cứ phải giết lão mới được? Mà lại không thuyết phục lão trở lại chốn cũ vui thú lâm tuyền?

Chương 119 - THỬ VÕ CÔNG CHO VÀO MAO XÁ

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Giả tỷ Trường Mi đại sư chưa viên tịch thì hoặc giả lão yên phận giữ mình quay về quy ẩn chốn lâm tuyền. Nhưng lão mà hay đại sư chết rồi thì chẳng khác gì chim sổ lồng, cọp thoát cũi, tất gây nên nhiều quái sự, khiến cho giang hồ lại một phen dậy sóng.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Trường Mi đại sư đã ủy thác cho ta tất là đã nghĩ kỹ rồi mới quyết định. Bần đạo chẳng thể không tin.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp lòng nóng như lửa, muốn đến Tẩy Tâm mao xá một chuyến.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã cân nhắc khinh trọng, nhận thấy phải đến Tẩy Tâm mao xá một lần mới xong.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Cứ tình hình hiện nay thì việc trừ diệt Thẩm Mộc Phong tựa hồ tạm thời chưa cần đến Tiêu đại hiệp ra tay Còn với Bao Nhất Thiên thì phần đấu trí nặng hơn phần đấu lực. Tại hạ xin ở lại đây để Tiêu đại hiệp và Bách Lý cô nương đi Tẩy Tâm mao xá. Không hiểu ý kiến đạo trưởng thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vũ Văn huynh trí lược hơn đời ở lại đây giúp đỡ được rất nhiều. Còn Tiêu đại hiệp đã quyết ý lên đường, bần đạo cũng không tiện cưỡng lưu.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy chắp tay nói:

- Bọn tại hạ xin cáo biệt. Nếu ở Tẩy Tâm mao xá không xảy ra biến cố thì có thể trở về đây rất lẹ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tiêu đại hiệp bất tất phải trở về đây nữa. Bất luận xảy ra biến cố gì ở chốn này tại hạ cũng đưa tin về Mã gia trang.

Tiêu Lĩnh Vu chào mọi người rồi cùng Bách Lý Băng ra đi.

Vô Vi đạo trưởng nhìn theo bóng Tiêu Lĩnh Vu cho tới khi mất hút rồi quay lại khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào:

- Hy vọng hai nhân vật này sẽ kết mối tơ tình để người kiệt sĩ võ lâm sao này có kẻ thừa kế.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng ra đi suốt ngày đêm, đã tới Tẩy Tâm mao xá vào lúc mặt trời lặn hôm sau. Nguyên Tẩy Tâm mao xá ở trong địa giới tỉnh Hồ Nam, chỉ cách Thất Tinh đàm hơn hai trăm dặm.

Nơi đây rất đỗi hoang lương. Đồi núi chập chùng, rừng cây xanh biếc. Trong bụi trúc thấp thoáng lộ ra căn nhà gianh.

Sáu năm trước Tiêu Lĩnh Vu đã theo Khâu Tiểu San tới chốn này. Mụ già trong mao xá có thái độ rất lạnh nhạt vẫn còn in trong đầu chàng. Chàng nhớ ca?

câu mụ nói:

Dù thằng nhỏ lên ba cũng không được đặt chân vào Tẩy Tâm mao xá.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng quay lại bảo Bách Lý Băng:

- Băng Nhi!. Nữ chủ nhân trong này không cho nam nhân đặt chân vào. Vậy lát nữa Băng Nhi vào thay tiểu huynh.

Bách Lý Băng hỏi:

- Tiểu muội phải làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tới nơi rồi hãy nói. Không chừng nữ chủ nhan thay đổi ý kiến cho cả tiểu huynh vào cũng nên.

Bách Lý Băng hỏi:

- Nữ chủ nhân Tẩy Tâm mao xá già hay trẻ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mụ vừa già vừa quái gở, tính tình lại lạnh nhạt. Băng Nhi cần nhẫn nại một chút.

Bách Lý Băng mỉm cười nói:

- Từ ngày tiểu muội đi theo đại ca, có bao giờ không nhẫn nại đâu?

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, cất bước tiến về phía nhà gianh.

Cổng ngoài vẫn đóng chặt, bốn bề lạnh ngắt như tờ, giống hệt như quang cảnh sáu năm về trước.

Tiêu Lĩnh Vu gõ vào cánh cổng ba tiếng rồi nghiêm trang đứng chờ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới nghe thanh âm khàn khàn từ phía trong hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu.

Thanh âm khà khàn cất lên:

- Tẩy Tâm mao xá không tiếp ngoại khách. Mời các hạ về đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng nhăn nhó cười nói:

- Vãn bối tới đây kiếm người, mong lão tiền bối phá lệ cho vào ra mắt.

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở. Một mụ già đầu tóc bạc phơ, người gầy như que củi, mặt đầy vết nhăn nheo, tay cầm trúc trượng. Mụ nhắm mắt đứng yên trước cửa.

Bách Lý Băng ngửng đầu lên ngó mụ một cái, bát giác ớn lạnh cả người.

Lại nghe mụ già hỏi:

- Các hạ kiếm ai?

Bách Lý Băng đáp:

- Bọn tiểu nữ muốn gặp Khâu Tiểu San cô nương.

Cặp mắt mụ đột nhiên mở ra, ánh thần quang lấp loáng nhìn thẳng vào mặt Bách Lý Băng, mụ hỏi:

- Cô là ai?

Bách Lý Băng run lên đáp:

- Vãn bối là Bách Lý Băng.

Mụ già từ từ nhắm mắt lại, hững hờ đáp:

- Y không ở đây.

Rồi đóng sập cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay gõ mạnh vào cánh cửa, lớn tiếng nói:

- Vãn bối biết rõ y ở đây. Sao lão tiền bối nỡ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm?

Cánh cửa lại mở ra, mụ già lạnh lùng nói:

- Lão thân đã bảo y không có ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Di thể của Vân Cô ở đâu?

Mụ già nói:

- Thi thể của Vân Cô ư? Cái đó thì có ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiền bối cho phép vãn bối được vào bái lậy di thể Vân Cô được chăng?

Mụ già tóc bạc lại hỏi:

- Trước nay không một người đàn ông nào được phép đặt chân vào Tẩy Tâm mao xá. Ngươi muốn lão thân phá lệ chăng?

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Vãn bối đội ơn thâm nghĩa trọng của Vân Di mà bảy năm nay chưa được thấy di dung. Mong lão tiền bối phá lệ cho vào. Vãn bối cảm kích muôn vàn.

Mụ già nói:

- Lão thân không thể phá lệ được.

Tiêu Lĩnh Vu cương quyết hỏi:

- Ngoại trừ được lão tiền bối cho phép, liệu còn cách nào khác tiến vào mao xá nữa không?

Câu nói của chàng ngụ ý dù mụ không cho phép chàng vẫn muốn tiến vào.

Mụ già hỏi lại:

- Có một phương pháp, nhưng chưa hiểu ngươi có làm được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Xin lão tiền bối cho nghe cao kiến.

Mụ già nói:

- Trông vào võ công để tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hỡi ơi!. Khi nào vãn bối dám động thủ với lão tiền bối.

Mụ già tóc bạc lạnh lùng đáp:

- Không vào được thì rút lui là thượng sách.

Sầm một tiếng, mụ lại đóng sập cửa vào.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí lớn tiếng nói:

- Thế này thì vãn bối chỉ còn đường càn rỡ một phen.

Chàng giơ tay lên đập vào cánh cửa. Cánh cửa gãy tan đổ xuống.

Bỗng nghe tiếng cười lạt âm trầm nói:

- Ngươi thật là lớn mật.

Tiếp theo một luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt xô tới. Tiêu Lĩnh Vu vung tay phải ra đón tiếp.

Luồng ám kình như lay non dốc biển khiến chàng không tự chủ được phải lùi lại hai bước. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Không ngờ nội công mụ lại ghê gớm đến thế." Lúc này ánh tà dương không còn nữa, cảnh vật bốn bề chìm vào bóng tối.

Tiêu Lĩnh Vu tiếp một chưởng rồi nhưng cũng chưa phản kích, chàng vận nội lực nhìn về phía trước. Chàng thấy mụ già đứng bên bụi hoa, tay mặt vẫn cầm trượng trúc. Hiển nhiên mụ phát chưởng bằng tay trái mà chưởng lực đã uy mãnh phi thường.

Mụ già đánh một chưởng rồi đứng yên tựa vào gốc cây.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Chưởng lực của lão tiền bối cực kỳ hùng hậu khiến vãn bối khâm phục vô cùng.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói:

- Ngươi còn nhỏ tuổi mà tiếp được một chưởng của lão thân quả là chuyện không ngờ.

Tiêu Lĩnh Vu đã cầm chắc phải xảy ra cuộc ác đấu, không ngờ lại biến chuyển thế này. Chàng mừng rỡ khôn xiết kính cẩn thi lễ nói:

Vãn bối có được như ngày nay đều là do Vân Di ban chọ Mấy năm trời vãn bối chưa được khấn bái di dung của Vân Dị Mong lão tiền bối cách ngoại thi ân cho được vào tế điện.

Mụ già tóc bạc thở dài nói:

- Được rồi!. Ngươi đã tiếp được một chưởng của lão thân là có đủ tư cách vào Tẩy Tâm mao xá. Lão thân thuận cho ngươi lưu lại trong nửa canh giờ. Đến hạn là phải đi ngaỵ Nếu còn chần chờ thì đừng trách lão thân vô tình.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ mong được bái tế di dung của Vân Cô rồi trở gót đi liền, không ngờ còn được ở lại trong nửa canh giờ, chàng mừng rỡ khôn xiết, nghiêng mình nói:

- Đa tạ lão tiền bối. Vãn bối còn có điều thỉnh cầu.

Mụ già hắng dặng nói:

- Thằng nhỏ kia!. Ngươi không thể được đặng chân lân đằng đầu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vãn bối không dám!. Nhưng vãn bối có một người bạn là thân phận nữ nhi, chưa hiểu lão tiền bối có cho y cùng vào làm lễ được chăng?

Mụ già tóc bạc hỏi lại:

- Ngươi muốn thị cùng vào ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!. Nếu không vãn bối cũng chẳng dám miễn cưỡng.

Mụ già tóc bạc chau mày hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu!. Ngươi biết nhiều hồng nhan tri kỷ lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu chưng hửng đáp:

- Không nhiều đâu.

Mụ già lạnh lùng hỏi:

- Con nhỏ đi với ngươi là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Mụ già tức giận nói:

- Ta hỏi thị là người thế nào với ngươi chứ không cần biết thị là con gái ai.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là người bạn sinh tử có nhau, sẻ chia hoạn nạn với vãn bối.

Mụ già hỏi:

- Ngươi đối với Khâu Tiểu San thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối coi y như tỷ tỷ, một lòng kính trọng.

Mụ già tóc bạc gật đầu nói:

- Được rồi!. Ta cho cả con nhỏ đó vào. Nhưng bọn ngươi hai người thì phải khấu trừ đi một phần thời gian. Hai người chỉ được ở đây trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Di thể của Khâu Vân Cô ở trong này.

Dứt lời mụ xoay mình cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đa tạ lão tiền bối.

Mụ già không lý gì đến chàng mà rảo bước đi luôn.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại vẫy tay nói:

- Băng Nhi!. Vào đây mau.

Bách Lý Băng rảo bước tiến lại nói:

- Tiểu muội đứng ngoài chờ đại ca cũng được, nếu cùng vào sẽ phải rút ngắn thời gian lưu lại.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Tiểu huynh muốn Băng Nhi cùng vào vọng bái di thể Vân Dị Tiểu huynh có ngày nay đều là nhờ ơn của người. Thời gian gất rút, hành động lẹ lên. Băng Nhi có mồi lửa không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp:

- Có đây. Vũ Văn tiên sinh đã nhắc tiểu muội phải đem theo những vật cần dùng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm!.

Chàng cất bước đi về phía tây hiên, giơ tay đẩy cửa.

Bách Lý Băng bật lửa lên chú ý nhìn vào thấy tòa linh đài bằng gỗ tùng kê sát vách nhau. Hai bên có rèm màu buông rủ.

Cô thấy trên án có ngọn đèn dầu liền châm lửa thắp lên.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phía sau rèm nhất định đặt di thể Vân Dị Hỡi ơi!. Đã mấy năm ta không được bái kiến.

Chàng vừa giơ tay vén rèm thì thấy Khâu Tiểu San mình mặc áo trắng từ từ đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Khâu tỷ tỷ đấy ư?

Khâu Tiểu San mỉm cười hỏi lại:

- Tiêu huynh đệ vẫn mạnh chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ vẫn bình yên.

Bách Lý Băng lật đật chạy lại nói:

- Tỷ tỷ!. Tiểu muội nhớ tỷ tỷ không lúc nào quên.

Rồi cô lạy phục xuống.

Khâu Tiểu San đưa tay đỡ Bách Lý Băng dậy nói:

- Băng cô nương!. Đứng dậy đi. Khi nào ta dám nhận đại lễ.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý thấy Khâu Tiểu San mặc y phục trắng, đầu đội khăn trắng.

Dung mạo dường như có biến đổi đôi chút, nhưng Tiêu Lĩnh Vu không nói ra được là biến đổi chỗ nào.

Bách Lý Băng đứng dậy nói:

- Tỷ tỷ!. Đại ca và tiểu muội lúc nào cũng mong nhớ tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Đa tạ các vị.

Giọng nàng tuy rất lịch sự, nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghe xong tựa hồ như bị đánh một quyền vào trước ngực.

Lại nghe Khâu Tiểu San nói tiếp:

- Chúng ta đã gặp nhau rồi, các vị cũng đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Vừa thấy mặt nhau, chưa kịp nói câu chuyện nào mà đã hạ lệnh trục khách, không hiểu có dụng ý gì?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi:

- Phải chăng di thể của Vân Di đặt trong linh đài?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

- Không phải. Ta đã dời di thể của Vân Di đi nơi khác. Huynh đệ có lòng là đủ, bất tất phải bái vọng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Tỷ tỷ!. Chủ nhân Tẩy Tâm mao xá đã cho tiểu đệ hay là pháp thể của Vân Di quàn trong nhà này. Tiểu đệ tin là bà không lừa gạt tiểu đệ.

Khâu Tiểu San đáp:

- Bà không lừa gạt Tiêu huynh đệ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Thế thì tỷ tỷ dối tiểu đệ ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ta đã đưa di thể của mẫu thân dời khỏi tây sương mà Hồng lão tiền bối chưa hay.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Tỷ tỷ chuyển pháp thể của Vân Di đi đâu? Tiểu đệ muốn bái yết di dung được chăng?

Khâu Tiểu San đáp:

- Huynh đệ đã thắp tâm hương là đủ, hà tất phải bái vọng di dung. Các vị đi thôi, ta đưa các vị ra cửa.

Tiêu Lĩnh Vu bị đuổi hai lần, trong lòng đã tức giận. Chàng không nhẫn nại được, cười lạt hỏi:

- Tỷ tỷ hạ lệnh trục khách năm bảy lần, không hiểu có dụng ý gì?

Dưới ánh đèn sáng, lần đầu tiên Khâu Tiểu San nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ tức giận.

Trước kia chàng đối với Khâu Tiểu San một niềm kính cẩn, chẳng bao giờ có ý tức giận như hôm nay.

Khâu Tiểu San ban đầu hơi sửng sốt, nhưng rồi nàng cười nhẹ đáp:

- Huynh đệ đã khôn lớn rồi. Vậy tỷ tỷ phải nói rõ nội tình cho huynh đệ hay.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cúi đầu xuống đáp:

- Xin tỷ tỷ nói đi. Tiểu đệ rửa tai nghe đây.

Khâu Tiểu San nói:

- Tỷ tỷ đã được Hồng lão tiền bối vui lòng thu làm đồ đệ. Từ nay trở đi ta vĩnh viễn ở trong Tẩy Tâm mao xá này.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Tỷ tỷ không trả thù cho Vân Di nữa ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Hồng lão tiền bối biết rõ nội tình đã cho hay:

Cừu nhân sát hại gia gia ta ngày trước đã chết về tay mẫu thân rồi. Tuy mẫu thân bị trọng thương nhưng đã trả được mối đại cừu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế ra những người chết trong thuyền trên hồ Trường Bích là do Vân Di ha.

sát để báo thù ư?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp:

- Tỷ tỷ được Hồng lão tiền bối nói rõ nội tình mới biết đó là do mẫu thân an bài kế hoạch. Tiên mẫu cố ý đem việc mình giữ chiếc chìa khóa cung cấm loan truyền ra ngoài để dẫn dụ bọn cừu nhân đến tập trung trên con thuyền lớn đó. Tiên mẫu lại cố ý xa dời tỷ tỷ, một mình xuống thuyền huyết chiến với cừu nhân. Tuy tiên mẫu bị trọng thương nhưng cũng đã hoàn thành tâm nguyện, rửa được huyết hận.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao Hồng lão tiền bối lại biết được rõ thế?

Khâu Tiểu San đáp:

- Hồng lão tiền bối là người duy nhất biết rõ nội tình là vì đêm hôm ấy bà cũng hiện diện tại trường và đã ám trợ cho tiên mẫu nên tiên mẫu mới giết hết được cừu nhân. Hỡi ơi!. Tiên mẫu đốt thuyền là có ý hủy diệt vết tích.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Té ra là thế. Từ nay tỷ tỷ không phải nghĩ đến mối cừu hận của Vân Di nữa.

Khâu Tiểu San đáp:

- Đúng thế!. Tỷ tỷ ở lại Tẩy Tâm mao xá, không còn bôn tẩu giang hồ để rước lấy những điều phiền não nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cung hỷ tỷ tỷ. Từ nay tỷ tỷ không còn điều chi bứt rứt nữa.

Khâu Tiểu San nói:

- Ân oán giang hồ liên miên không ngớt. Tỷ tỷ tấm thân nữ nhi, không mộng trang đồ bá vương, dĩ nhiên chán ngán chuyện giang hồ. Tiên mẫu để di thư lại bảo tỷ tỷ phải hết lòng đối đãi với huynh đệ. Nhưng nay huynh đệ đã trưởng thành, trơ?

thành một nhân vật anh hùng lừng danh thiên hạ. Thế là tỷ tỷ không còn vướng víu điều gì nữa. Tỷ tỷ muốn luôn kề cận pháp thể của tiên mẫu cho đến hết đời. Huynh đệ thanh vận đắc lộ, nổi danh hào hiệp. Còn tỷ tỷ cõi lòng phẳng lặng như giếng khộ Mong huynh đệ đối đãi tử tế với Bách Lý muội muội là đủ, bất tất phải trở lại đây thăm tỷ tỷ nữa.

Bách Lý Băng vội la lên:

- Khâu tỷ tỷ!. Tiểu muội có mấy lời phế phủ muốn nói được chăng?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp:

- Thời gian ngắn ngủi, sắp phải chia tay Muội muội có điều chi thì nói mau đi.

Bách Lý Băng nói:

- Tiêu đại ca coi tỷ tỷ như thiên nhân giáng thế. Tiểu muội biết trong lòng y ái mộ tỷ tỷ rất tha thiết mà không dám nói ra miệng mà thôi... Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Tiêu huynh đệ!. Huynh đệ đã có Băng muội là người ngọc khả ái bầu bạn, huynh đệ nên lấy thế làm thỏa nguyện.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng đáp:

- Tiểu đệ...

Bách Lý Băng ngắt lời:

- Tỷ tỷ hãy nghe tiểu muội nói:

Dù mười tên hay cả trăm tên Bách Lý Băng cũng không thể thay tỷ tỷ được. Nay tỷ tỷ đã sạch điều ân oán, trong lòng không còn vướng bận chuyện gì, tại sao lại muốn lánh đời, bỏ mặc đại ca cùng tiểu muội không lý gì đến? Huống chi tỷ tỷ đã nói rõ danh phận trước linh đường trong thành Trường Sạ Bao nhiêu anh hùng thiên hạ đều biết rõ tỷ tỷ là bạn lữ của Tiêu đại ca.

Cả tiểu muội cũng nghe rõ. Chẳng lẽ bây giờ tỷ tỷ lại xóa bỏ đi?

Chương 120 - RA KHỎI MAO XÁ CHẠM TRÁN THẦN PHONG

Khâu Tiểu San đáp:

- Trước khác bây giờ khác. Giả tỷ Tiêu huynh đệ mà chết thì dĩ nhiên tỷ tỷ phải tuân theo di mệnh của mẫu thân mà lo liệu công việc về sau cho y, nhưng y còn sống thì Bách Lý muội muội thay ta chiếu cố cho y được rồi.

Bách Lý Băng nói:

- Không được!. Dù Tiêu đại ca có ưng thuận, tiểu muội cũng không chịu đâu.

Khâu Tiểu San cười hỏi:

- Vậy muội muội muốn sao?

Bách Lý Băng đáp:

- Tiểu muội cầu tỷ tỷ ưng chịu làm vợ Tiêu đại cạ Hai vị đã có hôn ước và lệnh đường đã để lại di mệnh thì khi nào còn canh cải được.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Còn muội muội thì sao?

Bách Lý Băng cúi đầu xuống đáp:

- Trước mặt tỷ tỷ tiểu muội không dám giả dối. Tiểu muội đối với đại ca tình thâm nghĩa trọng. Nếu tiểu muội phải dời xa đại ca thì chẳng thà chết đi còn hơn.

Nhưng cái đó chẳng trở ngại gì tới cuộc hôn ước của tỷ tỷ với đại cạ Tỷ tỷ có lòng dung thì tiểu muội cam bề thứ thiếp. Bằng tỷ tỷ không dung cho thì tiểu muội làm tỳ nữ cũng được. Chỉ mong thường được thấy mặt tỷ tỷ cùng đại ca là lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Khâu Tiểu San thở dài nói:

- Băng muội đa tình như vậy ta cũng mừng thay cho Tiêu huynh đệ. Còn ta đã thành truyền nhân của Hồng lão tiền bối, không thể làm vợ ai được. Nhưng trong tâm trí ta vĩnh viễn lưu lại hình ảnh hai vị. Thôi đành thế này vậy. Tẩy Tâm mao xá nguyên là nơi không để cho nam nhân đặt chân tới, song tỷ tỷ thừa kế Hồng lão tiền bối có thể mỗi năm khai phóng một ngày để hai vị tới đây vui chơi cho thỏa thích.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Tỷ tỷ quyết ý như vậy, tiểu đệ không dám miễn cưỡng. Nhưng trước khi thiên hạ Ổn định còn phải trải qua một phen đại loạn. Tỷ tỷ ẩn cư ở đây e rằng cũng không tránh khỏi cuộc phân tranh, đâu dễ đặt mình ra ngoài vòng trần tục.

Khâu Tiểu San đáp:

- Cái đó tỷ tỷ biết rồi. Hồng lão tiền bối đả thương Ngọc tiêu lang quân, e rằng Trương lão tiền bối sẽ ra mặt.

Nàng lộ vẻ buồn rầu thở dài nói tiếp:

- Không chừng cả sư phụ ta cũng xuất hiện.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Hồng lão tiền bối cũng biết việc này ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Lão nhân gia biết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hồng lão tiền bối nhận xét vụ này ra sao?

Khâu Tiểu San đáp:

- Lão nhân gia đã lập lời trọng thệ quyết không dời xa Tẩy Tâm mao xá ngoài trăm trượng. Bất luận trên chốn giang hồ xảy ra biến cố lớn lao đến đâu cũng mặc.

Chỉ trường hợp có người tiến vào trong phạm vi trăm trượng l ão nhân gia mới ra tay can thiệp.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Đối với vụ tranh chấp này Hồng lão tiền bối có phiền trách gì tỷ tỷ không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Không.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Trương phu nhân dẫn cao thủ đến xâm phạm, tiểu đệ muốn giúp một tay được chăng?

Khâu Tiểu San đáp:

- Cái đó tỷ tỷ thấy không cần. Hồng lão tiền bối đã có cách đối phó.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo của bà già vọng lại:

- Thời hạn lưu lại đã hết. Các ngươi đi đi.

Tiêu Lĩnh Vu cất cao giọng hỏi:

- Tại hạ còn mấy câu chưa hỏi hết. Xin lão tiền bối gia hạn cho một chút được chăng?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Không được!. Lão thân nói sao là đúng thế. Nếu hai người không ra tức khắc thì đừng trách lão

thân vô tình.

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười chắp tay nhìn Khâu Tiểu San nói:

- Tỷ tỷ hãy bảo trọng. Tiểu đệ xin cáo biệt.

Khâu Tiểu San đáp:

- Các vị không nên dấn thân vào chốn thị phi nữa. Mau dời khỏi nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ đã có chủ ý, tỷ tỷ bất tất phải quan tâm.

Khâu Tiểu San nhìn theo bóng Tiêu Lĩnh Vu, lòng nàng không khỏi nổi lên mối thương tâm. Hai hàng châu lệ tuôn rơi. Nàng vội trở gót vào trong, không dám nhìn chàng nữa.

Giữa lúc nàng xoay mình, Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thấy Khâu Tiểu San chuyển vào linh đường, không ngó chàng lần nào nữa, trong lòng xiết đỗi thê lương.

Chàng buông tiếng thở dài não nuột, rảo bước ra khỏi Tẩy Tâm mao xá.

Bách Lý Băng chạy theo Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Đại ca!. Đại ca bực mình phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp:

- Không có đâu. Ta vẫn như thường.

Bách Lý Băng thở dài nói:

- Đại ca đừng lừa gạt tiểu muội. Tiểu muội đã nhận ra đại ca trong lòng rất phiền não.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thật ra chẳng có gì phải buồn phiền, vì Khâu tỷ tỷ tính cách y vẫn thế.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca có thấy Khâu tỷ tỷ rất vô tình với đại ca không?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Khâu tỷ tỷ đối đãi với chúng ta không có điều gì lầm lỗi, nhưng ta cũng nhận thấy thái độ của tỷ tỷ rất lạnh lẽo.

Bách Lý Băng hỏi:

- Cái đó có liên quan tới tiểu muội không?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi lại:

- Sao lại liên quan tới Băng Nhi?

Bách Lý Băng đáp:

- Khâu tỷ tỷ thấy đại ca đã có tiểu muội ở bên nên không muốn nói gì với đại ca nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Khâu tỷ tỷ là người chí hiếu, không muốn phản bội lời di mệnh của tiên mẫu nên ở trước mặt mọi người và linh vị của ta đã công nhận là vợ ta, nhưng sự thực nàng chưa nói với ta bao giờ.

Hai người đang nói chuyện thì đã ra khỏi rừng trúc. Bỗng nghe thấy tiếng đồng la lọt vào tai.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc hô:

- Thần Phong bang.

Bách Lý Băng hỏi:

- Bọn họ tới đây làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vũ Văn tiên sinh nói đúng, Khâu tỷ tỷ là con người tuyệt sắc ở nhân gian và cũng là mầm họa. Bất luận nàng đi tới đâu là tai vạ theo ngay tới đó.

Bách Lý Băng nói:

- Cái đó trách Khâu tỷ tỷ thế nào được. Dù thượng thiên ban cho tỷ tỷ nhan sắc kiều diễm cũng không phải là chuyên âm dương sai trật.

Bỗng thấy bóng người cao lớn ngất ngưởng đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày, đứng yên.

Bách Lý Băng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Tiêu Lĩnh Vu, cô rất lấy làm kỳ khẽ hỏi:

- Đại ca định làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thần Phong bang hý lộng quỉ thần trên chốn giang hồ dĩ nhiên không phải hạng người tử tế. Bữa nay ta muốn khám phá ra chân tướng của họ.

Lúc này tiếng đồng la đã dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy hai người đi đầu chính là Khai môn nhị qui?

trước đàn Thần Phong bang, tên gọi là Thiết Phiến Tả Phi và Oan Hồn Phương Hoành.

Tả Phi tay cầm Lang nha bổng, Phương Hoành hai tay nắm giữ Tang môn trượng.

Tám đại hán khiêng một pho thần tượng cao lớn đã tiến gần tới chỗ hai người, chỉ còn cách chừng hai trượng.

Bốn mặt pho tượng có bảy tám đại hán áo đen hộ vệ.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Bách Lý Băng:

- Nơi đây cách Tẩy Tâm mao xá đã đến trăm trượng chưa?

Bách Lý Băng đáp:

- Ngoài trăm trượng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm!. Chúng ta đối phó với Thần Phong bang ngay ở đây.

Bách Lý Băng thấy mặt chàng đầy vẻ nghiêm trọng, tuy trong lòng băn khoăn mà không dám nói nhiều.

Khai môn nhị quỉ đi tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng đứng giữa đường không khỏi ngạc nhiên liền dừng bước lại.

Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng trước:

- Nếu hai vị còn muốn sống thêm ít ngày thì thông báo với quí bang chúa đừng hý lộng quỉ thần để hăm dọa người nữa. Ta yêu cầu quí bang chúa ra đây tương hội.

Tả Phi nói:

- Khẩu khí các hạ lớn quá.

Phương Hoành cũng nói theo:

- Khẩu khí như vậy ắt chẳng phải kẻ vô danh. Xin các hạ báo tên họ đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta đã chạm trán mấy phen rồi, không ngờ hai vị mau quên đến thế.

Tả Phi nói:

- Bọn ta gặp võ lâm đồng đạo rất nhiều, làm sao nhớ xiết được?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi!. Các vị cho quí bang chúa hay là Tiêu Lĩnh Vu yêu cầu y ra khỏi pho thần tượng để tương hội.

Phương Hoành sửng sốt hỏi:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính thị.

Tả Phi hỏi:

- Có phải Tiêu đại hiệp ở Tẩy Tâm mao xá ra đây không?

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được, tức giận quát:

- Hai vị không chịu thông báo thì tại hạ đành sấn lại.

Chàng rảo bước tiến về phía trước.

Tả Phi vung cây Lang nha bổng lên nói:

- Dừng lại!.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra chụp lấy cây Lang nha bổng. Đồng thời chàng tung cước đá vào bụng dưới Tả Phi.

Bỗng nghe Tả Phi rú lên một tiếng, bắn đi xa bảy tám thước không bò dậy được.

Phương Hoành thấy Tiêu Lĩnh Vu chỉ một cái cất tay đã đánh bay Tả Phi thì trong lòng vừa kinh hãi vừa nóng nẩy, vội vung Khốc tang bổng đánh ra một chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình lên tránh khỏi. Chàng toan xoay tay phản kích, không ngờ Bách Lý Băng đã xông tới đánh một chưởng trúng vào sau lưng Phương Hoành.

Phát chưởng rất trầm trọng khiến cho Phương Hoành té lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ dặn:

- Băng Nhi canh giữ ở đây, đừng để Thần Phong bang chúa tới gần và đề phòng biến hóa kẻo trở tay không kịp.

Bách Lý Băng cũng dặn chàng:

- Đại ca cũng nên cẩn trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng tới trước mặt Thần Phong bang chúa. Chàng ngó pho thần tượng hung ác một lát rồi lạnh lùng nói:

- Bang chúa đừng hý lộng quỉ thần nữa. Hành động này chẳng hăm dọa được ai đâu.

Quanh pho tượng thần này bao nhiêu đại hán áo đen đứng đó, chẳng hiểu vì sợ uy danh của Tiêu Lĩnh Vu hay là chưa được lệnh của bang chúa mà đao đã rút khỏi vỏ rồi nhưng vẫn chưa hành động.

Bỗng nghe thấy từ pho thần tượng cao lớn có một thanh âm trong trẻo như tiếng nhạc cất lên hỏi:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính phải. Chúng ta đã gặp nhau mấy lần rồi.

Thần Phong bang chúa nói:

- Các hạ đã trở thành một vị anh hùng đại hiệp được mọi người trên giang hồ kính trọng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không dám!. Bang chúa ẩn thân trong pho thần tượng mà không thấy nghẹt thở ư?

Bỗng hai mắt pho thần tượng chiếu ra những tia hồng quang rọi thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình né tránh.

Thần Phong bang chúa cười khanh khách nói:

- Tiêu đại hiệp đừng sợ. Bản tòa chỉ muốn coi đại hiệp cho rõ mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao bang chúa lại không dám để cho thiên hạ coi rõ chân tướng?

Thần Phong bang chúa đáp:

- Bản tòa trưởng thành ở đây, mai hậu cũng chết ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Chẳng lẽ bang chúa sinh ra trong pho thần tượng?

Thần Phong bang chúa đáp:

- Năm ta mười bốn tuổi thừa kế ngôi bang chúa và đã ở trong này mười hai năm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Bang chúa có ăn cơm không?

Thần Phong bang chúa đáp:

- Ta là người, tại sao lại không ăn cơm?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bang chúa ở trong thần tượng thì ăn uống thế nào được?

Thần Phong bang chúa đáp:

- Đại hiệp có thấy cái miệng thật lớn kia không? Bọn chúng cứ để vật thực vào đó là ta lấy được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bang chúa không muốn ra hay không thể ra được?

Thần Phong bang chúa cười hỏi lại:

- Đại hiệp hỏi làm chi?

Rồi nói tiếp:

- Con người giam mình trong thần tượng mười mấy năm, ai lại không muốn ra?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bang chúa nói vậy là không thể ra được ư?

Bỗng nghe thanh âm thô hào cất lên:

- Bang chúa không nên tiết lộ điều bí mật trong bản bang.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn xem người nói là ai thì ra là Đàn tiên hộ pháp Chiêu hồn thủ Thường Minh. Chàng cười lạt nói:

- Chỉ coi cách sắp đặt của Thần Phong bang cũng đủ biết bang chúng đều chẳng phải hạng tử tế. Bang chúa bị giam trong thần tượng không ra được chắc cũng do bọn này bày đặt. Để tại hạ diệt trừ loài nghiệt chướng này cho quí bang.

Chàng không chờ Thần Phong bang chúa trả lời đã sấn lại tấn công.

Tay chàng đeo bao tay bằng da giao ngàn năm nên không sợ đao kiếm. Chàng phóng chưởng đánh ngã một tên đại hán áo đen.

Bỗng thấy đao quang lấp loáng. Sáu bảy tên áo đen bao vây công kích.

Tiêu Lĩnh Vu chưởng phóng chỉ đâm, phóng ra những tuyệt chiêu liên miên không dứt.

Hiện nay võ công chàng đã đến độ xuất thần nhập hóa, ra chiêu rất thần tốc.

Tay chàng không sợ đao kiếm, cứ việc phóng thủ tấn công.

Chỉ trong khoảnh khắc, bảy tám tên đại hán áo đen hoặc bị trọng thương chạy trốn, hoặc bị điểm trúng huyệt đạo ngã lăn xuống đất.

Mấy đại hán khiêng kiệu cũng bị đả thương.

Tiêu Lĩnh Vu xuất thủ một hơi thanh trừ xong bọn người tùy tòng của Thần Phong bang. Chàng đảo mắt nhìn pho thần tượng nói:

- Những kẻ tùy tòng của bang chúa đã bị tại hạ thanh trừ rồi. Bây giờ mà tại ha.

bỏ đi tất bang chúa phải chết đói.

Thần Phong bang chúa cười đáp:

- Bản bang rất đông người. Bọn chúng trốn rồi sẽ quay trở lại, quyết không bỏ bản tòa đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhưng hiện giờ chẳng một ai bảo vệ bang chúa. Tại hạ tin rằng trước khi viện thủ tới nơi tại hạ có thể giết chết bang chúa rồi.

Thần Phong bang chúa nói:

- Pho tượng thần này cứng rắn phi thường. Đại hiệp làm cách nào mà gia hại bản tòa được? Huống chi đại hiệp chẳng có cách nào lại gần bản tòa trong phạm vi một trượng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Thần Phong bang chúa đáp:

- Bốn mặt pho thần tượng đều có thể phóng ám khí rất nhỏ có chất kịch độc.

Ai trúng phải là chết liền. Mỗi lần có thể phóng ra hàng chục mũi, chẳng thể đề phòng cho xiết được.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi:

- Y nói trước cho ta biết như vậy không hiểu có dụng ý gì?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi:

- Bang chúa cảnh cáo tại hạ như vậy phải chăng với mục đích hăm dọa?

Thần Phong bang chúa đáp:

- Tiêu đại hiệp không tin thì cứ thử tiến gần lại coi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ tin rồi. Nhưng những thứ độc châm đó chưa chắc đã đả thương được tại hạ.

Chàng ngám ngầm vận cương khí hộ thân rồi từ từ tiến lại.

Bỗng nghe những tiếng veo véo rít lên.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy một làn ngân quang từ trong miệng pho thần tượng bắn ra. Chàng cúi mình né tránh, không lùi mà còn tiến thẳng tới pho thần tượng.

Thân thủ chàng rất thần tốc, đám ngân quang bắn vào khoảng không.

Trong chớp mắt này, Tiêu Lĩnh Vu đã xông tới phóng chưởng đánh vào pho thần tượng đánh "binh" một tiếng.

Pho thần tượng bị chưởng lực hất đổ xuống.

Lại nghe những tiếng lách cách liên hồi. Xung quanh pho thần tượng đột nhiên bắn ra nhất nhiều ám khí. Có cả độc châm lẫn khói độc phóng ra bốn mặt.

Cát bụi mịt mờ vì ám khí bắn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu vọt mình lùi lại hai trượng. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Cách cấu tạo pho thần tượng tinh diệu như vậy, nếu không phòng bị trước thì dù công lực cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi bị thương vì ám khí." Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, những thứ ám khí bắn ra hết rồi tự nhiên dừng lại.

Bách Lý Băng rón rén tiến đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Thần Phong bang chúa ẩn trong pho tượng thần dĩ nhiên không thể tự ra được. Nếu bọn thuộc hạ sinh lòng bội phản thì chỉ việc bỏ đó không chiếu cố đến là y đành chịu chết đói.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chúng ta không thể hoàn toàn tin lời y được.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi:

- Đại ca nói phải lắm. Bây giờ chúng ta đối phó với y bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Giản dị lắm. Nếu y không chịu ra thì ta phóng hỏa đốt thần tượng.

Bách Lý Băng nói:

- Biện pháp này quả nhiên lợi hại. Nếu y ra được tất nhiên không dám ngồi trong thần tượng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trong pho thần tượng đã dấu rất nhiều ám khí, biết đâu chẳng còn loại độc vật gì khác. Chúng ta phải thận trọng mới được. Băng Nhi hay lùi ra xa để tiếp ứng cho ta.

Bách Lý Băng biết ý chàng sợ mình gặp nguy hiểm liền gật đầu cười nói:

- Đại ca cũng phải coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu rồi tiến lại gần pho thần tượng.

Chương 121 - TRƯƠNG PHU NHÂN LẠI ĐẾN TẦM CỪU

Chàng lớn tiếng hô:

- Tại hạ không đủ thì giờ để tranh luận với bang chúa. Bọn thuộc hạ của Bang chúa ngoài những kẻ bị tử thương đều bỏ đi rồi. Nếu bang chúa tự bước ra để tại hạ được rõ chân tướng rồi từ đây giải tán Thần Phong bang thì hoặc giả tại hạ có thể tha mạng chọ Bằng bang chúa cố giữ vẻ thần bí, không chịu dời khỏi thần tượng thì đừng trách tại hạ ra tay tàn độc.

Thanh âm trong trẻo cất lên hỏi:

- Đại hiệp định ra tay bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chất củi khô quanh pho tượng rồi đốt chết bang chúa.

Phương pháp này của Tiêu Lĩnh Vu dường như khiến cho Thần Phong bang chúa hoảng sợ. Thanh âm nhỏ bé từ trong thần tượng vọng ra:

- Bản tòa đã nói chẳng phải là không muốn ra mà là không có cách nào thoát ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ không tin là như vậy.

Thần Phong bang chúa nói:

- Tiêu đại hiệp không tin thì bản tòa cũng chẳng có cách nào khác, đành để đại hiệp đốt chết bản tòa vậy.

Tiêu Lĩnh Vu trần ngâm hỏi:

- Giả tỷ tại hạ giúp bang chúa phá vỡ pho thần tượng thì bang chúa có chịu ra không?

Thần Phong bang chúa đáp:

- Vỏ pho thần tượng này rắn như thép. Ngoại trừ một vị trưởng lão bản bang không có ai mở được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ có thể phá được.

Chàng thò tay vào bọc rút thanh đoản kiếm ra, từ từ bước tới gần. Chàng ngầm vận nội lực đâm vào pho thần tượng rồi rạch một đường từ dưới hông đến trước ngực.

Thanh đoản kiếm này chặt sắt như cắt bùn mà nội lực của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ thâm hậu, pho

tượng thần bị bổ đôi không một tiếng động.

Rạch pho tượng thần rồi Tiêu Lĩnh Vu nhảy lùi lại hai trượng lớn tiếng hô:

- Tại hạ đã dùng bảo kiếm phá hủy vỏ pho thần tượng rồi. Bang chúa chỉ cần dùng sức đẩy mạnh là ra được.

Thần Phong bang chúa hỏi:

- Tiêu đại hiệp nói thật chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bang chúa không tin thì cứ thử coi.

Bỗng nghe đánh “binh” một tiếng, pho tượng thần cao lớn hung dữ đột nhiên bị bửa đôi ra.

Một thiếu nữ tóc dài, mình mặc áo xanh từ từ bước ra.

Bóng đêm tối mờ, Tiêu Lĩnh Vu không nhìn rõ mặt thiếu nữ, nhưng cũng phảng phất ngó thấy là một vị cô nương rất xinh đẹp.

Thần Phong bang chúa thở phào một cái rồi chậm chạp cất bước tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí đề phòng, đứng yên không nhúc nhích.

Thiếu nữ tóc dài còn cách Tiêu Lĩnh Vu chừng năm bước liền dừng lại nghiêng mình nói:

- Đa tạ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn chầm chặp vào thiếu nữ tóc dài một lúc rồi hỏi:

- Cô nương là bang chúa Thần Phong bang ư?

Thiếu nữ thở dài đáp:

- Làm bang chúa ở ngôi cao mà bị cầm tù trong thần tượng thì làm hay không cũng chẳng cần gì.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Thần Phong bang là một bang phái đầy chuyện thần bí khủng khiếp. Không hiểu cô nương lên ngôi bang chúa trong trường hợp nào?

Thiếu nữ tóc dài hỏi lại:

- Đại hiệp thấy tiện thiếp ở ngôi bang chúa lấy làm lạ lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!. Quí bang rất nhiều nhân tài, sao lại để một vị cô nương ở ngôi bang chúa?

Thiếu nữ tóc dài nói:

- Gia phụ sáng lập Thần Phong bang, nhưng lão nhân gia là người tàn phế nên mới nghĩ ra

phương pháp kỳ quái này, truyền ngôi cho tiện thiếp và tiện thiếp phải chịu cầm tù trong pho thần tượng.

Bách Lý Băng đột nhiên hỏi xen vào:

- Bang chúa làm cách này há chẳng mạo hiểm quá ư? Vạn nhất người trong bang sinh lòng phản bạn, đem bang chúa bỏ trong rừng sâu thì đành chịu chết đói hay sao?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Mấy vị cao thủ bản bang đều bị tiện thiếp nắm quyền sinh tử, nên chúng không dám phản bội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương dùng cách gì để kiềm chế bọn họ?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Trên mình bọn chúng đều dán một lá thuốc cao, cứ cách bảy ngày lại phải thay đổi một lần. Qúa bảy ngày mà không đổi thì chỗ dán cao bắt đầu lở loét ra mà chết. Chỉ một mình tiện thiếp biết cách chế thuốc và điều chế luôn ở trong thần tượng.

Tiêu Lĩnh Vu "ủa" một tiếng rồi cười hỏi:

Đó chắc là một thứ thuốc cao tuyệt độc. Nay thần tượng bị phá hủy rồi thì từ đây cô nương tính sao?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Tiện thiếp chẳng muốn làm bang chúa, nhưng bị cầm tù không tự chủ được, đành tới đâu hay tới đó. Tiện thiếp ra hiệu lệnh nhất hô bách nặc nhưng thực ra trong lòng rất đau khổ mà chẳng ai biết đến. Nay được đại hiệp cứu thoát, tiện thiếp cảm kích vô cùng, từ đây xin vào chốn thâm sơn ẩn nánh, chẳng chen chân vào chốn giang hồ làm chi nữa. Bang Thần Phong từ đây cũng giải tán.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Thế thì hay lắm!. Tại hạ rất kính phục chỗ dụng tâm của cô nương. Tuy trong quí bang có nhiều điều bí ẩn, song tại hạ cũng không cần hỏi đến. Mời cô nương tùy tiện.

Thiếu nữ tóc dài nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiêu đại hiệp cứ yên tâm. Tiện thiếp sẽ đem hết năng lực để giải tán hết Thần Phong bang.

Rồi băng mình đi ngay.

Bách Lý Băng nhìn thiếu nữ tóc dài đi xa rồi, thở phào một cái rồi nói:

- Chỉ trong một giờ đại ca đã phát lạc xong Thần Phong bang, từ nay họ không làm hại giang hồ được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng dậm chân nói:

- Hỏng rồi!.

Bách Lý Băng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh quên không hỏi y tới đây với mục đích gì?

Đột nhiên có tiếng tù và rúc lên lanh lảnh cắt đứt câu nói của Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng sửng sốt nói:

- Đêm khuya giữa nơi hoang vắng này sao lại có hiệu tù và?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ sợ đêm nay ở Tẩy Tâm mao xá phát sinh tai biến. Chúng ta ở lại xem sao.

Chàng dắt tay Bách Lý Băng nhảy lên một ngọn cây lớn.

Hai người vừa ẩn thân xong thì thấy mấy bóng người chạy nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần nhìn ra thì thấy người chạy trước đầu tóc bạc phơ, tay cầm trúc trượng. Chính là Trương phu nhân ở Bạch Vân sơn trang.

Người chạy sau Trương phu nhân là một lão già áo xám và Kim Diện Thiết Thủ nhân mặc áo màu lam.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- "Bà già kia tất vì chuyện Ngọc tiêu lang quân bị đả thương mà tìm đến trả thù".

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì mấy bóng người nữa lại vọt tới.

Bọn người này đều là thiếu niên trẻ tuổi, lối ngoài hai mươi. Chúng mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu đếm được bảy tên. Chàng rất ngạc nhiên vì dường như chúng không phải do Trương phu nhân mời đến trợ quyền, chẳng hiểu chúng tới đây làm chi.

Lão áo xám điều tra rất nhanh pho thần tượng bị phá hủy và những người bị tử thương nằm lăn dưới đất rồi trở lại bên Trương phu nhân nói:

- Họ đều là người của Thần Phong bang.

Trương phu nhân nghiến răng nói:

- Mụ ăn xin kia đã lập lời thề không can thiệp đến những việc cách Tẩy Tâm mao xá ngoài trăm trượng. Những người Thần Phong bang này nhất định bị con nha đầu Khâu Tiểu San hạ sát rồi.

Lão già áo xám hỏi:

- Phu nhân!. Nếu chủ nhân Tẩy Tâm mao xá không chịu giao Khâu Tiểu San thì phu nhân chuẩn bị thế nào?

Trương phu nhân hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Nếu đúng như vậy thì chúng ta phải san bằng Tẩy Tâm mao xá này thành bình địa.

Lão già áo xám thở dài nói:

- Thưa phu nhân!. Chẳng phải lão nô nhiều lời. Nếu xảy ra cuộc xung đột với chủ nhân Tẩy Tâm mao xá thì phần thắng...

Trương phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Trương Thành!. Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Trương Thành sửng sốt đáp:

- Lão nô đã ngoài bẩy chục.

Trương phu nhân nói:

- Tuổi ngoài bẩy chục có chết cũng không phải là chết yểu.

Trương Thành ngơ ngác nói:

- Phu nhân dạy phải lắm, lão nô có chết cũng chẳng có gì đáng tiếc. Nhưng...

Trương phu nhân hỏi:

- Nhưng làm sao?

Trương Thành đáp:

- Từ ngày lão chủ nhân hãm mình trong cung cấm, Bạch Vân sơn trang ngày một suy vị Hiện giờ chúng ta tụ tập ở đây có thể nói là gần hết những tay tinh nhuệ.

Nếu trong một cuộc chiến đấu mà bất hạnh thất bại thì e rằng Bạch Vân sơn trang từ nay không còn tồn tại trên giang hồ nữa.

Trương phu nhân hỏi:

- Sao ngươi lại biết chúng ta nhất định thất bại?

Trương Thành đáp:

- Thần Phong bang có rất nhiều cao thủ mà chưa đầy một giờ đã bị đối phương sát tử không còn mảnh giáp. Vụ này chứng tỏ võ công đối phương không phải tầm thường.

Trương phu nhân tức giận quát mắng:

- Nếu ngươi sợ hãi thì chạy trốn đi.

Trương Thành thở dài nói:

- Khi nào lão nô dám mong sống trộm. Đây là lão nô nghĩ đến sự tồn vong của Bạch Vân sơn trang.

Trương phu nhân nói:

- Ta đã nhất quyết rồi, ngươi bất tất phải nhiều lời.

Trương Thành thở phào một cái rồi nói:

- Chỉ mong đại cô nương nghĩ đến lòng thương yêu của lão chủ nhân mà tới đây kịp thời.

Trương phu nhân đáp:

- Ngươi đừng nghĩ gì nữa. Hiện giờ đại cô nương đã thành thế ngoại cao nhân, sao y còn tham dự vào việc này?

Trương Thành nói:

- Đại cô nương tuy lánh mình vào chốn không môn, nhưng bề ngoài tuy lạnh lẽo mà thực ra rất yêu thương thiếu gia. Huống chi lão chủ nhân thời sinh tiền đối với cô cô rất tốt. Huynh muội thâm tình, lão nô không tin là đại cô nương chẳng chịu can thiệp.

Trương phu nhân cười lạt nói:

- Nếy y chịu tới thì đã đến nơi rồi.

Mụ không lý gì đến Trương Thành nữa, rảo bước tiến về Tẩy Tâm mao xá.

Trương Thành khẽ nói mấy câu dặn bảo bảy thiếu niên đeo kiếm rồi chạy theo Trương phu nhân.

Bảy gã thiếu niên đeo kiếm sóng vai đi theo Trương Thành.

Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Phải chăng bọn họ tới đây gây chuyện với chủ nhân Tẩy Tâm mao xá?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi!. Vụ này vì Khâu tỷ tỷ mà ra. Chúng ta đã gặp họ Ở đây, chẳng thể không can thiệp được. Huống chi Thần Phong bang bị ta hủy diệt, bọn chúng sẽ đổ vạ lên đầu Khâu tỷ tỷ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Bảy gã thiếu niên kia không hiểu lai lịch thế nào? Dường như bọn chúng không phải ở Bạch Vân sơn trang?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bẩy người ăn mặc giống nhau, đều đeo trường kiếm thì nhất định là chúng hợp lực lập kiếm trận để đối địch.

Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi trỏ vào một cây lớn ở phía sau nói:

- Băng Nhi!. Chúng ta qua ngọn cây đó.

Chàng để khí hạ thân xuống đất, nhẹ bước đi tới gốc cây kia, tung mình nhảy lên.

Bách Lý Băng thận trọng đi theo, cũng tung mình nhảy lên cùng Tiêu Lĩnh Vu.

Dưới ánh sao mờ mờ, bảy thiếu niên đeo kiếm bày thành hàng đi sau Trương phu nhân.

Trương phu nhân tay cầm trượng trúc đập vào dậu tre hai cái rồi cất tiếng hỏi:

- Có ai không?

Cánh cửa kẹt mở, chủ nhân Tẩy Tâm mao xá cầm trượng đứng trước cửa lạnh lùng hỏi lại:

- Ai đó?

Trương phu nhân cười lạt hỏi lại:

- Hồng đại thư!. Đại thư không nhận được ta chăng?

Mụ già tóc bạc lạnh lùng hỏi:

- Trương phu nhân ở Bạch Vân sơn trang đấy ư?

Trương phu nhân đáp:

- Hồng Bà Bà!. Ta hô Bà bà bằng đại thư là tôn trọng lắm rồi. Bà bà không nhìn nhận thì ta cũng không cần nói đến mối tương quan nữa.

Hồng Bà Bà nói:

- Tuy lâu nay lão thân chẳng hỏi đến chuyện giang hồ, nhưng cũng không để cho ai đặt chân vào cấm địa đã vạch ra một cách khinh xuất. Nếu lão thân không nể có chút tình cố nhân thì đã có người uổng mạng rồi.

Trương phu nhân cười khẩy nói:

- Khó mà biết kẻ uổng mạng là ai.

Mớ tóc bạc trên đầu Hồng Bà Bà không gió mà lay động. Hiển nhiên trong lòng mụ cực kỳ phẫn khích, nhưng mụ cố nén giận hỏi:

- Phu nhân kiếm ta có chuyện gì?

Trương phu nhân hỏi lại:

- Không việc thì tới đây là chỉ Thằng cháu ta có phải bị Hồng Bà Bà đả thương không?

Hồng Bà Bà hỏi lại:

- Gã đã chết chưa?

Trương phu nhân đáp:

- Bạch Vân sơn trang có linh dược trị thương, chỉ cần chưa tắt hơi là có thể cứu được.

Hồng Bà Bà nói:

- Gã còn sống mà trở về Bạch Vân sơn trang được là lão thân đã nhẹ đòn rồi.

Trương phu nhân nói:

- Nói vậy thì ta phải tạ Ơn Bà bà hay sao?

Hồng Bà Bà lắc đầu đáp:

- Cái đó thì không cần.

Mụ dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão thân đã vạch cấm địa trong vòng trăm trượng. Lệnh tôn chẳng những phạm tới cấm địa mà còn vào thẳng Tẩy Tâm mao xá của lão thân...

Trương phu nhân ngắt lời:

- Nếu Bà bà không thu lưu Khâu Tiểu San thì tiểu tôn nhất quyết không tới cửa.

Hồng Bà Bà nói:

- Đây là nhà của lão thân. Lão thân thu lưu người nào là tự ý mình, không ai can thiệp được.

Trương phu nhân hỏi:

- Ta đến đây báo thù cho tiểu tôn, chẳng thể bảo là gây sự một cách vô cớ.

Hồng Bà Bà cười khẩy nói:

- Trương phu nhân!. Lệnh tôn ăn nói vô lễ với lão thân nên lão thân mới đa?

thương y.

Trương Thành đột nhiên lên tiếng:

- Hồng cô nương!....

Hồng Bà Bà hỏi:

- Lão là ai?

Trương Thành đáp:

- Lão nô tên gọi Trương Thành, đã mấy chục năm theo hầu lão chủ nhân và đã được bái kiến Hồng cô nương một lần.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Lão có điều gì muốn nói.

Trương Thành đáp:

- Lão nô lớn mặt xin nói vài câu. Mong Hồng cô nương miễn trách cho.

Hồng Bà Bà giục:

- Được rồi!. Lão nói đi.

Trương Thành nói:

- Hồng cô nương cùng lão phủ nhân đã là chổ tỷ muội tương quan trong mấy chục năm...

Hồng Bà Bà ngắt lời:

- Lão thân không dám với cao.

Trương Thành thở dài nói:

- Hồng cô nương là bậc trưởng bối thì dù có đả thương tiểu chủ nhân của bọn lão nô thì cũng không có gì quá đáng. Chuyến này mục đích của phu nhân tới đây là để kiếm Khâu Tiểu San.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Lão thân đả thương gã thì có liên quan gì tới Khâu Tiểu San?

Trương Thành đáp:

- Khâu cô nương và thiếu chủ của lão nô đã có hôn ước. Không ngờ giữa đường cô giở quẻ nên mới gây ra vụ rắc rối này. Mong Hồng đại cô nương nể mặt tê.

chủ nhân là chỗ tỷ muội mà giao Khâu Tiểu San cho phu nhân đưa đi.

Hồng Bà Bà cười lạt hỏi:

- Lão nói nghe dễ dàng quá nhỉ?

Trương Thành đáp:

- Vụ này chẳng có gì trọng đại mà hai vị lại trở mặt thành thù...

Hồng Bà Bà ngắt lời:

- Lão nói xong chưa?

Trương Thành đáp:

- Lão nô hết lời rồi. Chỉ xin Hồng đại cô nương nể mặt Bạch Vân sơn trang một chút.

Trương phu nhân xen vào:

- Chúng ta đã tranh chấp thì không có chuyện nể mặt nể mũi gì nữa. Ta không cần ai trọng vọng.

Hồng Bà Bà nói:

- Vì chỗ quen biết, lão thân không cứu xét vụ đột nhập vào cấm địa của các vi.

này nữa.

"Binh" một tiếng, mụ đóng sập cửa vào.

Trương phu nhân vung cây trúc trượng lên đập cửa quát:

- Đứng lại!.

Hồng Bà Bà quay ra nói:

- Sự nhẫn nại của lão thân chỉ có hạn. Trương phu nhân đừng bức bách người thái quá.

Trương phu nhân nói:

- Trương gia chỉ có một người thừa kế duy nhất mà bị bà bà đánh trọng thương, cơ hồ bỏ mạng. Lão thân mà không trả thù cho y thì còn mặt mũi nào nhìn thấy tổ tông dưới suối vàng.

Hồng Bà Bà đáp:

- Cái đó chỉ trách Trương phu nhân giáo tử bất nghiêm, nuôi thành tính kiêu ngạo cho gã. Lão thân không hạ sát gã là đã nể mặt phu nhân rồi đó. Việc này đã qua rồi, lão thân vì nghĩ đến tình nghĩa giữa chúng ta ngày trước mà nhẫn nhịn một lần tối hậu, bỏ đi không xét cả vụ phá cửa nhà gianh này.

Dứt lời mụ trở gót đi vào.

Trương phu nhân tức giận quát:

- Đứng lại!. Lão thân đã đến đây, khi nào chịu trở về tay không?

Hồng Bà Bà quay lại hỏi:

- Phu nhân muốn sao bây giờ?

Trương phu nhân đáp:

- Một đường là giao Khâu Tiểu San, còn một đường nữa là chúng ta quyết đấu để phân thắng bại.

Hồng Bà Bà chậm rãi nói:

- Vân Cô là nghĩa nữ của lão thân. Hiện giờ Khâu Tiểu San lại là đệ tử chân truyền. Giữa lão thân và thị có hai tầng quan hệ, đừng nói đến chuyện giao thị ra nữa.

Trương phu nhân nói:

- Thế là Bà Bà đã chọn đường thứ hai rồi.

Chương 122 - VONG TÌNH NÀO PHẢI VÔ TÌNH

Hồng Bà Bà thủng thẳng hỏi lại:

- Phu nhân tự tin nhất định thắng được lão thân chăng?

Trương phu nhân đáp:

- Vì lão thân không nắm vững phần thắng nên mới phải mời người đến trợ quyền.

Hồng Bà Bà trừng mắt nhìn Trương Thành và bọn thiếu niên đeo kiếm một lượt rồi hỏi:

- Phải chăng là bảy gã thiếu niên này?

Trương Thành đáp:

- Cả lão nô nữa.

Thiết Thủ Kim Diện lớn tiếng nói theo:

- Tại hạ cũng dự một phần.

Hồng Bà Bà lạnh lùng nói:

- Thế là cả thẩy mười vị.

Trương phu nhân đáp:

- Bên Hồng Bà Bà còn có Khâu Tiểu San và hai tên nữ tỳ, cộng là bốn người.

Bên lão thân hai người chọi một vẫn còn dư.

Hồng Bà Bà đột nhiên nổi lên tràng cười rộ đáp:

- Chẳng có ai đâu. Chỉ một mình lão thân đối phó với các vị.

Trương phu nhân hỏi:

- Hồng Bà Bà khoác lác lắm nhỉ?

Hồng Bà Bà bước ra giục:

- Phu nhân hạ lệnh cho chúng động thủ đi.

Trương phu nhân vẫy tay một cái nói:

- Đã không tránh được cuộc đả đấu thì bất tất phải khách sáo nữa.

Bảy gã thiếu niên rút kiếm ra khỏi vỏ, đứng thành thế bao vây.

Bách Lý Băng khẽ nói:

- Đại ca!. Bọn họ mười người đánh một. Chúng ta phải giúp Hồng Bà Bà một tay chứ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hãy coi tình thế ra sao rồi sẽ liệu.

Hai người còn đang nói chuyện thì tình thế trong trường đấu đã biến hóa kịch liệt.

Hồng Bà Bà tung mình vọt lên. Hai gã thiếu niên cầm kiếm chưa tới gần Hồng Bà Bà đã đột nhiên ngã lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Võ công của Hồng Bà Bà đã đến độ thần sầu quỉ khốc. Nếu Trương gia không có thêm viện thủ nào tới thì chúng ta bất tất phải ta tay.

Bảy thiếu niên đeo kiếm đã luyện thành kiếm trận, nhưng chúng chưa kịp dàn trận đã bị Hồng Bà Bà đả thương hai gã làm cho rối loạn chương pháp.

Hồng Bà Bà lại múa tít cây trượng trúc, chớp mắt bà lại điểm ngã hai tên nữa.

Trương phu nhân dường như không ngờ võ công của Hồng Bà Bà lại cao thâm đến thế. Bất giác mụ ngẩn người kinh hãi.

Trong chớp mắt Hồng Bà Bà lại điểm té nốt mấy tên nữa.

Bảy gã thiếu niên đeo kiếm chưa bày xong kiếm trận đã bị Hồng Bà Bà đả thương hết.

Trương phu nhân ngó bọn chúng nằm lăn dưới đất, khẽ thở dài nói:

- Lão thân lầm rồi. Đem bọn chúng ra chỗ khác.

Hồng Bà Bà khi điểm té bảy thiếu niên liền dừng lại không tiếp tục tấn công.

Mụ cầm trượng đứng yên. Ngọn gió đêm thổi mái tóc bạc phơ bay phấp phới.

Trương Thành và Kim Diện Thiết Thủ nhân thấy võ công của Hồng Bà Bà ghê gớm đến như vậy, bất giác đứng thộn mặt ra. Hai người nghe Trương phu nhân sai bảo mới từ từ đem những thiếu niên bị điểm té dời qua một bên.

Trương phu nhân chậm chạp bước tới trước mặt Hồng Bà Bà nói:

- Đáng lẽ lão thân phải động thủ với Bà Bà trước để bọn chúng lập thành kiếm trận rồi sẽ dẫn dụ Hồng Bà Bà vào mới phải. Hỡi ơi!. Lão thân quên mất là Lưu Tinh Phi Vân kiếm pháp của Bà Bà là một thứ kiếm pháp mau lẹ nhất thế gian.

Hồng Bà Bà đáp:

- Đáng tiếc là khi phu nhân phát giác thì đã muộn quá rồi.

Trương phu nhân nói:

- Bà bà dùng cây trúc trượng thi triển những chiêu số Lưu tinh Phi Vân kiếm pháp đả thương bảy người bọn chúng...

Hồng Bà Bà lạnh lùng ngắt lời:

- Đi trật một nước cờ là thua cả bàn. Phu nhân lập kiếm trận bảy người để đối phó với lão thân đều bị thương hết rồi. Phu nhân chưa động thủ đã mất chỗ dựa là điều bất lợi, nên về quách đi là hơn.

Trương phu nhân lớn tiếng quát:

- Trừ phi Bà bà giao Khâu Tiểu San thì lão thân mới bỏ qua việc đả thương tiểu tôn cùng bọn thuộc hạ không nhắc tới nữa. Ngoài ra nếu Bà bà không chết thì lão thân hết sống.

Hồng Bà Bà nhấp nháy cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang, lạnh lùng đáp:

- Phu nhân đừng hiểu lầm. Lão thân không sợ đâu.

Trương phu nhân bỏ cây trượng, tay mặt cầm cây ngọc xích, tay trái cầm cây đoản kiếm nói:

- Chúng ta động thủ đi thôi.

Mụ vung cây ngọc xích đánh xuống đầu đối phương.

Hồng Bà Bà lạng mình tránh khỏi.

Trương phu nhân đánh một đòn chưa trúng. Thanh đoản kiếm trong tay trái mụ liên tục phóng ra nhanh như điện chớp.

Hồng Bà Bà ngửa người thoái lui hai bước, tránh khỏi đòn thứ hai.

Trương phu nhân lại vung ngọc xích đánh tới.

Hồng Bà Bà lạng người tránh chứ không phản kích rồi nói:

- Lão thân đã nhường phu nhân ba chiêu là hết tình hết nghĩa rồi. Bây giờ lão thân ra tay phản kích.

Trương Thành rút kiếm nói:

- Mấy chục năm trước lão nô theo hầu lão chủ nhân đã gặp Hồng đại cô nương...

Hồng Bà Bà ngắt lời:

- Đầu tóc lão thân đã bạc như sương, đừng xưng hô lão thân bằng cô nương nữa.

Trương Thành đáp:

- Lão nô gọi quen miệng mất rồi, trong lúc nhất thời khó bề thay đổi. Xin Hồng đại cô nương lượng thứ cho.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Lão có chuyện gì thì nói lẹ đi.

Trương Thành đáp:

- Lão chủ nhân của lão nô bị hãm mình trong cung cấm. Đại cô nương khám phá cõi hồng trần, quy y cửa Phật. Tòa Bạch Vân sơn trang hoàn toàn trông vào một tay lão phu nhân chống đỡ. Tiểu chủ nhân của lão nô dù có lầm lỗi gì thì cũng là người thừa kế duy nhất của Trương gia. Hồng đại cô nương đả thương y rồi, lão phu nhân khó lòng tránh nổi kích động. Lão nô sống làm người Trương gia, chết cũng là ma Trương gia. Mong Hồng đại cô nương lượng thứ cho.

Lão theo hầu Tiêu Vương Trương Phóng lâu ngày bôn tẩu giang hồ nên ăn nói rất đầy đủ lễ số.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Lão nói vậy là có ý gì?

Trương Thành đáp:

- Lão nô nhận thấy mình có bổn phận phải liên thủ với lão phu nhân để tấn công.

Hồng Bà Bà thở dài nói:

- Được rồi!. Lão cứ việc ra tay.

Trương phu nhân không nhẫn nại được nữa gầm lên một tiếng rồi vung cả ngọc xích, đoản kiếm tấn công ráo riết.

Trương Thành thấy thế công của Trương phu nhân ra ý quyết liều mạng, lão cũng hết sức vận kiếm trợ chiến.

Hồng Bà Bà huy động trúc trượng phản kích, nhưng Trương phu nhân được Trương Thành toàn lực viện trợ nên Hồng Bà Bà chỉ còn có thể đón đỡ chứ không thể phản công.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng ẩn trên ngọn cây nhìn thấy rõ ràng. Bách Lý Băng khẽ hỏi:

- Bọn họ hai người đánh một. Hồng Bà Bà lâm vào thế kém. Chúng ta có phải giúp bà một tay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không cần đâu. Hồng Bà Bà tuy kém thế nhưng trượng pháp không rối loạn, còn có thể phản kích được.

Quả nhiên chàng vừa dứt lời, Hồng Bà Bà đã bắt đầu phản công, bóng trượng tung hoành.

Cuộc chiến đấu đang kịch liệt bỗng nghe có tiếng rên vang lên. Trương Thành phải bỏ kiếm lùi lại năm bước.

Nguyên lão bị Hồng Bà Bà đánh trúng một trượng vào tay mặt làm cho xương gãy gân bong, không cầm vững trường kiếm phải buông xuống lùi lại.

Trương phu nhân không còn Trương Thành viện trợ liền lâm vào tình trạng nguy hiểm. Bóng trượng của Hồng Bà Bà ồ ạt vây hãm mụ.

Bỗng nghe Hồng Bà Bà quát:

- Dừng tay!.

Chát một tiếng, mụ đánh trúng vào cổ tay mặt Trương lão phu nhân. Cây ngọc xích liền rớt xuống đất.

Hồng Bà Bà xuất chiêu đắc thủ, cũng không rượt theo bức bách mà thu trượng về lùi lại.

Ngờ đâu Trương phu nhân ráng nhịn đau, xông lại vung đoản kiếm ra chiêu Xuyên Vân Xạ Nguyệt đánh tới rất thần tốc.

Hồng Bà Bà không ngờ mụ đã bị thương còn liều mạng tấn công đột ngột.

Chưa kịp né tránh kiếm chiêu đã đánh tới trước ngực. Hồng Bà Bà bị đoản kiếm sướt qua xé rách tay áo vào đến da thịt. Máu tươi chảy ra như suối.

Nhát kiếm thương này khá nặng, chỉ trong khoảnh khắc tay áo bà đã đẫm máu.

Hồng Bà Bà trúng kiếm rồi cũng không phản kích. Mụ lùi lại năm bước lạnh lùng nói:

- Thế là hòa. Lão thân đánh phu nhân một trượng, phu nhân cũng đâm lão thân một kiếm. Phu nhân về đi thôi.

Trương phu nhân đáp:

- Mụ không bỏ mạng tại đương trường thì lão thân đành vùi xác ở đây.

Mụ lại vung kiếm đâm tới.

Trương Thành vội la lên:

- Phu nhân!. Không nên...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe tiếng thét lanh lảnh. Trương phu nhân bay tung đi rồi té huỵch xuống đất ngoài xa sáu bảy thước.

Hồng Bà Bà vọt tới, tay cầm trúc trượng giơ lên, cất tiếng lạnh như băng nói:

- Phu nhân đã muốn vùi xác ở đây thì lão thân cũng thành toàn cho.

Bỗng nghe tiếng niệm Phật hiệu rồi tiếng người hô:

- Xin đừng hạ thủ.

Mọi người ngưng thần nhìn ra. Trong bóng đêm ảm đạm đột nhiên xuất hiện hai vị ni cô.

Người đi trước mặc tăng bào màu nguyệt bạch, lưng thắt đai trắng, tay cầm phất trần.

Người thứ hai bặc thanh bào, lưng đeo trường kiếm. Chính là Tam Tuyệt sư thái.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Vị lão ni đi trước chắc là bào muội của Tiêu Vương Trương Phóng và cũng là ân sư của Khâu tỷ tỷ.

Hồng Bà Bà ngẩng đầu lên ngó hai người, từ từ thu trúc trượng về hô:

- Trương đại cô nương!.

Mụ lão ni đi trước thở dài đáp:

- Lão ni đã quy y cửa Phật mấy chục năm rồi, pháp danh là Vong Tình.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Vong Tình mà vẫn hữu tình. Mấy chục năm sư thái chưa dời thiền viện.

Chuyến này Phật giá đột nhiên giá lâm Tẩy Tâm mao xá không hiểu vì duyên cớ gì?

Vong Tình sư thái đáp:

- Vong tình nhưng chưa dứt được tình thân. Bần ni đếm bái yết Hồng thí chu?

thỉnh cầu Hồng thí chủ buông tha cho Trương phu nhân.

Hồng Bà Bà nói:

- Sư thái tới vừa khéo quá. Nếu đến sớm một chút chắc lão thân không đến nỗi bị trúng kiếm.

Đột nhiên bà đổi giọng lạnh lùng nói:

- Khả ố nhất là mũi kiếm lại tẩm chất kỳ độc, khiến lão thân đến phải tự chặt một tay.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói kinh hãi nghĩ thầm:

- "Trương phu nhân địa vị tôn cao mà dùng kiếm tôi chất độc thì thật là hèn hạ".

Vong Tình sư thái dường như cực kỳ kinh hãi, quay lại nhìn Trương phu nhân hỏi:

- Tẩu tẩu!. Tẩu tẩu dùng kiếm bôi chất độc ư?

Vong Tình sư thái hỏi liền mấy câu, Trương phu nhân vẫn không đáp lại. Bà chau mày cúi xuống đưa tay sờ vào trước ngực Trương phu nhân rồi quay lại bảo Tam Tuyệt sư thái:

- Phu nhân bị nghịch huyết công tâm ngất đi rồi. Ngươi lấy một viên linh đan cho phu nhân uống.

Tam Tuyệt sư thái dạ một tiếng rồi bồng Trương phu nhân lên lùi lại hai bước.

Vong Tình sư thái tiện tay lượm thanh đoản kiếm lên nhìn dưới ánh sao. Mặt bà bỗng biến sắc, rung cổ tay một cái. Thanh đoản kiếm vụt bay ra xa mấy chục trượng mất hút vào trong đêm.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Quẳng độc kiếm đi rồi, ra sư thái hủy chứng cớ ư?

Vong Tình sư thái thở dài đáp:

- Xin Hồng thí chủ đừng hiểu lầm. Trương phu nhân dùng độc kiếm này thì thật là điếm nhục đến môn phong củaTrương gia. Lão ni trong lúc nhất thời không nhẫn nại được nên liệng kiếm đi để vơi bớt lửa giận trong lòng.

Hồng Bà Bà cười lạt nói:

- Xem chừng Trương đại cô nương chẳng những không quên tình mà tình ý còn thắm thiết hơn cả người thường.

Vong Tình sư thái nghiêm nghị đáp:

- Hồng thí chủ phiền trách đúng lắm. Nếu mà bần ni quên được thì đã chẳng tới chốn này.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Sư thái tới rồi chẳng lẽ không làm gì lại bỏ đi ngay.

Vong Tình sư thái đáp:

- Bần ni không muốn sinh sự, chỉ yêu cầu Hồng thí chủ cho Khâu Tiểu San gặp mặt lão ni một lần rồi lão ni trở gót đi ngay.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Điều kiện này há chẳng là quá đáng hay sao?

Tam Tuyệt sư thái cho Trương phu nhân uống linh đan rồi hỏi:

- Sư phụ tiểu ni đã truyền thụ tuyệt kỹ cho Khâu Tiểu San mà muốn gặp y một lần có chi là quá?

Hồng Bà Bà đáp:

- Khâu Tiểu San đã vào làm môn hạ của lão thân, quí vị đừng nhọc lòng nữa.

Tam Tuyệt sư thái tức giận nói:

- Tẩy Tâm mao xá này là núi đao vạc dầu hay là thành đồng vách sắt?

Hồng Bà Bà đáp:

- Một cánh cửa gỗ, mấy gian nhà gianh, nhưng nếu chưa được lão thân ưng thuận thì trong võ lâm hiện nay, đại khái chưa có một ai dám tiến vào.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt nói:

- Tiểu ni không tin là như vậy.

Vong Tình sư thái cản lại nói:

- Lão ni không có ý xung đột với Hồng thí chủ, chỉ xin cho gặp mặt Khâu Tiểu San một lần rồi đi ngay.

Trương Thành đột nhiên xen vào:

- Hồng đại cô nương!. Vừa rồi Hồng đại cô nương mấy lần nhường nhịn lão phu nhân, thái độ rất hòa hoãn. Sao bây giờ lại ngặt nghèo thế?

Hồng Bà Bà đáp:

- Được rồi!. Lão thân bảo y ra, nhưng chỉ để gặp mặt một lần. Sau này không có lệ đó nữa.

Mụ từ từ tiến vào trong nhà gianh.

Vong Tình sư thái quay lại bảo Trương Thành:

- Lão cũng bị thương ư?

Trương Thành đáp:

- Lão nô bị đánh gẫy cánh tay mặt.

Vong Tình sư thái nói:

- Lão hãy lùi lại nghỉ ngơi.

Trương Thành dạ một tiếng nhưng vẫn không chịu bỏ đi.

Vong Tình sư thái quay ra nhìn Trương phu nhân đang nằm dưới đất một cái rồi khẽ hỏi:

- Trương Thành!. Sao lão còn không đi?

Trương Thành đáp:

- Lão nô còn chống đỡ được.

Vong Tình sư thái thở dài hỏi:

- Tình hình Tuấn nhi thế nào?

Trương Thành lắc đầu đáp:

- Thiếu chủ cũng bị trọng thương, trong lại mắc tâm bệnh trầm kha, e rằng không chống nổi.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Gã bị thương về tay ai?

Trương Thành đáp:

- Về tay Hồng đại cô nương.

Vong Tình sư thái hỏi tiếp:

- Chứng tâm bệnh gã thế nào?

Trương Thành đáp:

- Vì nhớ Khâu Tiểu San mà ngơ ngẩn suốt ngày đêm.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Thiên hạ thiếu gì mỹ nữ, sao các ngươi không sắp đặt cho gã nơi khác?

Trương Thành đáp:

- Thiếu chủ nhân nặng tình quá sâu cay, mơ tưởng Khâu Tiểu San như mắc bệnh điên khùng.

Vong Tình sư thái thở dài nói:

- Chữ tình đưa người ta vào con đường lầm lỗi còn lợi hại hơn cả danh lợi.

Trương Thành nói:

- Mong đại cô nương nghĩ tới chuyện nối dõi cho Trương gia mà tìm cách cứu vãn thiếu chủ nhân.

Vong Tình sư thái xua tay đáp:

- Lão hãy lui ra chiếu cố cho phu nhân.

Trương Thành dạ một tiếng rồi rút lui.

Mọi người bỗng thấy Khâu Tiểu San tay không từ trong mao xá từ từ bước tới.

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói:

- Khâu Tiểu San!. Ngươi ngày càng đáo để. Sư phụ tới đây mà ngươi dám cư.

tuyệt không ra bái kiến.

Khâu Tiểu San đáp:

- Chẳng khi nào tiểu muội dám thế.

Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Ngươi còn chưa bái kiến thì còn đợi đến bao giờ?

Khâu Tiểu San nhìn Vong Tình sư thái, lạy phục xuống nói:

- Ký danh đệ tử là Khâu Tiểu San xin bái kiến sư phụ.

Vong Tình sư thái nói:

- Ta không còn là sư phụ ngươi, bất luận nay ngươi là môn hạ của ai ta cũng hỏi ngươi một câu:

Tuấn nhi đem ngươi vào tiến cử với ta, lại cứu ngươi mấy lần.

Ên cứu mạng đó có nên đền đáp không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Dĩ nhiên đệ tử phải đền đáp lắm.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Đúng vậy!. Hiện giờ gã đang vì ngươi mà lâm trọng bệnh, chỉ còn thoi thóp thở. Ngươi chẩn bị báo đền bằng cách nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Đệ tử cầu linh dược điều trị trọng bệnh cho y.

Vong Tình sư thái nói:

- Cái đó cũng không giải cứu được. Gã mắc tâm bệnh thì phải chữa bằng tâm dược.

Khâu Tiểu San đáp:

- Đệ tử hết lòng hết sức mà chữa không khỏi bệnh cho Trương huynh thì cam nguyện lấy cái chết để từ tạ.

Vong Tình sư thái thở dài nói:

- Ngươi không phải chết cũng được.

Khâu Tiểu San nói:

- Ân tình chất nặng như non. Đệ tử sống cũng cực kỳ khổ sở nên đã coi lạt mùi sinh tử.

Vong Tình sư thái toan nói nữa thì Hồng Bà Bà đã chạy ra hỏi:

- Ngươi là đệ từ chân truyền của ta, sao lại có thể nói đến cái chết một cách khinh xuất?

Khâu Tiểu San quay lại nhìn Hồng Bà Bà đáp:

- Thưa sư phụ!. Đệ tử ở vào tình trạng rất nan giải.

Hồng Bà Bà nói:

- Ta biết rồi!. Nhưng ngươi đã vào làm môn hạ của ta, không thể tự do nói chuyện sống chết.

Vong Tình sư thái nói:

- Hồng thí chủ!. Lão ni muốn cùng thí chủ tìm cách giải quyết một cách êm thấm để khỏi tổn thương hòa khí và gây nên thảm kịch.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Hay lắm!. Sư thái muốn sao thử nói cho nghe?

Vong Tình sư thái đáp:

- Chúng ta đừng can thiệp vào vụ này, để mặc Khâu Tiểu San tùy ý giải quyết.

Chương 123 - GÁI HỒNG NHAN LẮM NỖI TRUÂN CHUYÊN

Hồng Bà Bà nói:

- Nhưng sư thái phải bảo đảm từ nay Bạch Vân sơn trang không được đến đây tầm cừu nữa.

Vong Tình sư thái đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Trước khi Khâu Tiểu San đưa ra quyết định mỗi chúng ta có thể hỏi thị ba câu, rồi không nói gì nữa để thị tự quyết định. Hồng thí chủ hỏi trước đi.

Hồng Bà Bà trầm ngâm hỏi:

- Lão thân biết hỏi gì bây giờ?

Vong Tình sư thái đáp:

- Hỏi gì thì bần ni không tiện tác chủ.

Hồng Bà Bà nghĩ thầm:

- "Dù ta không phòng bị trước nhưng Khâu Tiểu San ý chí đã quyết. Chắc mu.

không thể nói mấy câu mà làm y biến đổi tâm ý được".

Mụ liền gật đầu đáp:

- Chỉ hỏi ba câu thôi, để tùy thị trả lời.

Rồi mụ hỏi:

- Tiểu San!. Có phải ngươi năn nỉ xin ta thu vào làm môn hạ không?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp:

- Đúng thế!.

Hồng Bà Bà lại hỏi:

- Ta ưng thuận thu nạp ngươi và ngươi đã nhận làm đệ tử thừa kế chân truyền của tạ Có đúng thế không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Đúng thế!.

Hồng Bà Bà lại hỏi:

- Vậy thì hay lắm!. Bất luận ai dùng biện pháp gì ngươi cũng không thể dời khỏi đây.

Khâu Tiểu San gật đầu đáp:

- Đệ tử biết rồi.

Hồng Bà Bà mỉm cười nói:

- Sư thái!. Lão thân hỏi xong rồi. Bây giờ đến lượt sư thái.

Vong Tình sư thái vẻ mặt nghiêm nghị từ từ tiến lại gần ba bước nhìn Khâu Tiểu San hỏi:

- Võ công của sư phụ thế nào?

Khâu Tiểu San sửng sốt một chút rồi đáp:

- Rất cao thâm.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Ta không muốn xung đột với Hồng thí chủ, nhưng chút mối hận lên đầu Tiêu Lĩnh Vu thì ngươi tính sao?

Khâu Tiểu San giật mình kinh hãi đáp:

- Vụ này không liên quan gì đến Tiêu Lĩnh Vu.

Vong Tình sư thái nói:

- Ngươi chịu ơn không báo đáp lại biến thành thù địch đều vì gã mà ra. Các ngươi không thể dời khỏi Tẩy Tâm mao xá...

Hồng Bà Bà lớn tiếng:

- Thế là sư thái hỏi đủ ba câu rồi.

Vong Tình sư thái giữ lời ước không nói gì nữa.

Khâu Tiểu San đột nhiên lớn tiếng la:

- Không thể được!. Không thể được.

Tam Tuyệt sư thái đột nhiên xen vào:

- Sư phụ!. Song thân của Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian. Chúng ta muốn trả thù thì lần sau phải hạ độc thủ. Dù không được lên miền cực lạc cũng đành chịu.

Hồng thí chủ đã phát thệ không dời khỏi Tẩy Tâm mao xá, vậy chúng ta chẳng cần úy kỵ điều đó.

Khâu Tiểu San tiến lên hai bước hỏi:

- Thưa sư phụ cùng sư tỷ. Vụ này đã không liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu, lại càng chẳng dính dáng gì tới song thân y Sao các vị lại hạ thủ vào những người vô can? Huống chi song thân Tiêu Lĩnh Vu lại không phải là người trong võ lâm.

Tam Tuyệt sư thái hỏi lại:

- Vụ này không liên quan gì tới Hồng lão tiền bối mà Hồng lão tiền bối vẫn dính vào thì sao?

Khâu Tiểu San đáp:

- Cái đó là vì tiểu muội đã làm đệ tử thừa kế của lão nhân gia.

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Tuy sư phụ đã quy y cửa Phật, nhưng lão nhân gia là cô nhưng nhưng của Trương Tuấn.

Khâu Tiểu San nói:

- Trước nay sư tỷ vẫn bênh vực tiểu muội...

Tam Tuyệt sư thái ngắt lời:

- Ta nghĩ tới nghĩ lui, nhận định bao nhiêu chuyện đều do ngươi mà ra. Vì ngươi phản phúc nên mới đưa đến bao nhiêu kết quả bi thảm. Ta có thương yêu ngươi cũng không thể giúp gì được.

Hồng Bà Bà tức giận nói:

- Vong Tình sư thái!. Các vị không thấy là đã nói nhiều quá rồi ư?

Vong Tình sư thái đáp:

- Lão ni đâu có nói câu nào?

Tam Tuyệt sư thái nói:

- Tiểu ni chưa ước hẹn gì với lão tiền bối thì nói nhiều hay nói ít cũng chẳng quan hệ gì.

Khâu Tiểu San quay lại nhìn Hồng Bà Bà nói:

- Sư phụ!. Xin sư phụ lượng thứ cho đệ tử được nói rõ cho các vị hay.

Hồng Bà Bà thở dài đáp:

- Ta không ngờ sống đến bấy nhiêu tuổi mà còn mắc bẫy họ.

Khâu Tiểu San đảo mắt nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Xem chừng sư tỷ trong lòng hờn giận tiểu muội lắm thì phải?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Ngươi ỷ có chỗ tự vững chắc là được Hồng lão tiền bối tác chủ cho, nên ta có hận ngươi cũng chẳng làm gì được.

Khâu Tiểu San nghiêm trang hỏi:

- Xin sư tỷ hãy nghe tiểu muội nói mấy lời được chăng?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Được rồi!. Ngươi nói đi.

Khâu Tiểu San đưa tay lên bỏ tấm khăn trắng bịt đầu xuống nói:

- Tỷ tỷ hãy coi đây.

Tam Tuyệt sư thái ngửng đầu lên nhìn không khỏi sửng sốt.

Nguyên mái tóc xanh của Khâu Tiểu San đã cắt rồi.

Tam Tuyệt sư thái thở dài hô:

- Sư muội!.

Khâu Tiểu San xua tay cản lại ngắt lời:

- Tiểu muội còn nhớ sư phụ đã bảo tiểu muội không phải là người ở cửa Phật, người không cho xuống tóc xuất gia. Nhưng tiểu muội là mầm họa, đi tới đâu xảy chuyện tranh chấp tới đó. Tiểu muội cắt bỏ ba ngàn sợi phiền não, hoặc giả có dễ chịu hơn chăng?

Nàng thở phào nói tiếp:

- Về vụ liên quan tới Trương huynh, tỷ tỷ là người hiểu rõ hơn ai hết. Tiểu muội đưa trả tiêu pháp Trương gia, thế là ân oán thanh toán được một lần. Nếu tiểu muội phải lấy chồng thì phải kết hôn với Tiêu Lĩnh Vu vì tiên mẫu đã để di thư sắp đặt việc chung thân cho tiểu muội. Huống chi từ ngày mới quen biết Trương huynh, tiểu muội đã nói rõ nội tình và y đã chịu lời. Còn bảo tiểu muội quên ơn phụ nghĩa thì tiểu muội không hiểu nên thừa nhận hay phủ nhận. Tỷ tỷ cảm mối thâm tình của sư phụ, sư phụ nghĩ tới mối tình thâm cốt nhục mà can thiệp đều không có lỗi. Lỗi là ở chỗ tiểu muội vì sao lại chịu món ân tình của người ta.

Tam Tuyệt sư thái quay lại nhìn Vong Tình sư thái nói:

- Sư phụ!. Khâu sư muội nói có lý.

Vong Tình sư thái nhíu cặp lông mày, lẳng lặng không đáp.

Khâu Tiểu San nói tiếp:

- Nếu sư tỷ dùng mối thâm tình để lay động thì tiểu muội đã cắt tóc để tỏ rõ nỗi lòng. Tiểu muội không thể tuân lời di ngôn của tiên mẫu làm vợ Tiêu Lĩnh Vu thì cũng chẳng thể thị phụng Trương huynh. Còn sư tỷ dùng võ lực bức bách tiểu muội thì tiểu muội nguyện đưa đầu chịu chém để các vị tiêu tan lửa hận.

Tam Tuyệt sư thái khẽ thở dài nói:

- Sư phụ!. Chúng ta nên làm thế nào?

Vong Tình sư thái biến đổi sắc mặt mấy lần, song vẫn lẳng lặng không nói.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc rút lưỡi trủy thủ ra nói:

- Tiểu muội có tội là ở chỗ được hoàng thiên ban cho gương mặt này. Giả tỷ nó biến thành xấu xa thì chắc Trương huynh chẳng nghĩ gì tới tiểu muội nữa. Vậy tiểu muội phải phá hủy diện mạo

này để đền tội và lửa hận trong lòng các vị cũng tắt ngay.

Nàng giơ đao lên toan rạch mặt.

Bỗng thấy Hồng Bà Bà rung cây trúc trượng. “cạch” một tiếng. Lưỡi đao trủy thủ trong tay Khâu Tiểu San bị đánh rớt xuống.

Đồng thời một bóng người vọt vào nhanh như sao xa.

Vong Tình sư thái, Hồng Bà Bà đảo mắt nhìn ra thấy người mới đến mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm. Chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Khâu Tiểu San chau mày nói:

- Huynh đệ còn chưa đi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chưa...

Chàng đảo mắt nhìn Hồng Bà Bà nói tiếp:

- Trước hết vãn bối xin lão tiền bối tha tội cho.

Nói xong, chàng chắp tay xá dài một cái.

Hồng Bà Bà không đáp lễ, lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối càn rỡ đã cùng người động thủ ở ngoài Tẩy Tâm mao xá.

Hồng Bà Bà nói:

- Những chuyện xảy ra cách Tẩy Tâm mao xá ngoài trăm trượng đều không liên quan gì tới lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối biết rồi, nhưng bọn họ vì lão tiền bối mà tới đây.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Ai vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thần Phong bang.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Họ đâu rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối đả thương hộ pháp, phá hủy thần tượng. Còn dư đảng chạy trốn hết cả.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Giữa Thần Phong bang với lão thân vốn chẳng có ân oán gì, sao họ lại phạm tới Tẩy Tâm mao xá?

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời Hồng Bà Bà, quay lại nhìn Vong Tình sư thái nói:

- Lão tiền bối!. Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu xin ra mắt.

Vong Tình sư thái nghiêng mình đáp:

- Lão ni không dám nhận lễ của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời cười nói:

- Tại hạ đã nghe thấy lời sư thái rồi. Không dám phiền sư thái ngàn dặm bặt thiệp đi kiếm tại hạ. Tại hạ xin đến bái kiến.

Vong Tình sư thái nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi:

- Đại hiệp muốn động thủ với lão ni chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Có phải sư thái muốn lấy sinh mạng của Tiêu Lĩnh Vu này không?

Vong Tình sư thái đáp:

- Đúng rồi!. Lão ni có nói thế thực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ đã đến đây, sư thái tính sao cho biết?

Vong Tình sư thái đáp:

- Tiêu đại hiệp thật là cuồng ngạo.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sư thái dạy quá lời…

Mặt lạnh như tiền, chàng nói tiếp:

- Tại hạ biết sư thái là bậc cao nhân đắc đạo, chỉ vì chỗ thâm tình mà không bo?

qua được. Sư thái đã ra mặt tất muốn tìm được một kết quả. Tại hạ là vật chướng ngại trong vụ này. Sư thái giết tại hạ rồi là mọi việc được giải quyết. Nhưng bất hạnh mà sư thái nhường cho tại hạ thủ thắng thì cũng là tận tâm rồi.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp bức bách lão ni phải ra tay?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ e rằng nếu sư thái chưa cùng tại hạ động thủ một trận tất chẳng cam tâm trở lại am thiền.

Khâu Tiểu San lớn tiếng quát:

- Tiêu huynh đệ!. Không được vô lễ.

Tiêu Lĩnh Vu quả nhiên ngẩn người ra không dám nói nữa.

Vong Tình sư thái vẻ mặt lạnh lùng, không ai hiểu trong lòng bà đang nghĩ gì.

Bỗng bà quay lại nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi:

- Võ công của Tiêu Lĩnh Vu thế nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Rất cao cường.

Vong Tình sư thái lại hỏi:

- Bản lãnh gã so với uy danh thế nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp:

- Uy danh của gã không phải do may mắn mà được.

Vong Tình sư thái khẽ hỏi lại:

- Tức là gã có thể động thủ được với ta hay sao?

Tam Tuyệt sư thái hỏi lại:

- Sư phụ muốn ra tay ư?

Vong Tình sư thái đáp:

- Nếu quả như lời đồn, ta muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của gã.

Tam Tuyệt sư thái thở dài buồn rầu nói:

- Võ công của Tiêu Lĩnh Vu rất phức tạp. Khi đệ tử động thủ với gã, dường như những điều sở học của gã còn chưa thi triển đến mức tuyệt đỉnh. Nhưng nay cách biệt lâu ngày, chẳng hiểu gã tiến bộ đến đâu.

Vong Tình sư thái đáp:

- Ta hiểu rồi.

Bà đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San nói:

- Ngươi hãy lùi lại. Vụ này không liên quan tới ngươi.

Khâu Tiểu San đáp:

- Sư phụ Ơi!. Sư phụ không nên động thủ với y.

Vong Tình sư thái cười mát hỏi:

- Tại sao vậy? Ngươi sợ gã đả thương ta hay sợ ta đả thương gã?

Khâu Tiểu San đáp:

- Bất luận ai thắng ai bại đều làm đệ tử tan ruột nát gan.

Vong Tình sư thái nói:

- Xem chừng ngươi tất thâm tình với gã.

Khâu Tiểu San đáp:

- Khi y còn nhỏ, đệ tử đem y dời khỏi gia đình, hết lòng chiếu cố thì vô tình làm sao được? Nhưng đệ tử không muốn làm Trương huynh phải thương tâm nên mới nhất quyết làm đệ tử thừa kế của Hồng lão tiền bối, suốt đời ở Tẩy Tâm mao xá.

Vong Tình sư thái nói:

- Ta biết cả rồi. Ngươi cứ lùi lại đi.

Khâu Tiểu San cho là mình đã thuyết phục được Vong Tình sư thái nên y lời lùi lại ba bước.

Vong Tình sư thái giơ tay lên vẫy Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu hiên ngang tiến lại bốn bước, đứng trước mặt Vong Tình sư thái hỏi:

- Sư thái có điều chi dạy bảo?

Vong Tình sư thái đáp:

- Cứ theo sự việc mà nói thì Trương Tuấn quả có điều không phải, nhưng Vong Tình không phải là Vô Tình. Nhà họ Trương chỉ còn một chồi. Lão ni tuy gửi mình nơi cửa Phật song vẫn là cô nhưng nhưng của gã.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vãn bối cũng hiểu sư thái chẳng thể gạt bỏ chỗ thâm tình.

Vong Tình sư thái nói:

- Khâu Tiểu San tuy vô tâm, nhưng thị đùa với chữ tình, tội y còn nặng hơn Trương Tuấn...

Mụ thở phào nói tiếp:

- Trong cả ba người đó thì đại hiệp là kẻ vô tội.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Khâu tỷ tỷ có tội lỗi gì tại hạ cũng xin chịu thay.

Vong Tình sư thái nói:

- Đại hiệp khá anh hùng đấy. Bàn chuyện phải trái thì lão ni không nên động thủ với đại hiệp. Nhưng mấy chục năm bần ni chưa ra khỏi am một bước, nay đã đê?

cho mối thâm tình làm cho liên lụy thì cũng nên đi đến một kết quả phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối đã hiểu rõ, dù chết cũng không oán hận.

Vong Tình sư thái lắc đầu nói:

- Đại hiệp không nên chết. Lão ni muốn đưa điều kiện với đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Điều kiện gì?

Vong Tình sư thái đáp:

- Chúng ta động thủ tất có kẻ thắng người bại. Nếu lão ni bại thì cũng đã hết tâm lực, không có điều chi đáng thẹn với tổ tông họ Trương. Nhưng may mà lão ni thắng thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Sư thái định thế nào?

Vong Tình sư thái đáp:

- Nếu đại hiệp thất bại, lão ni muốn khuất tất Khâu Tiểu San làm con dâu nhà họ Trương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vụ này tại hạ tác chủ thế nào được?

Vong Tình sư thái đáp:

- Đại hiệp nếu đã tin là thắng được lão ni thì làm sao lại không dám nhận lời?

Hồng Bà Bà lên tiếng:

- Khâu Tiểu San là đệ tử chân truyền của lão, nên để lão động thủ mới phải.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Thí chủ cho rằng nhất định thắng được lão ni chăng?

Hồng Bà Bà đáp:

- Tuy lão thân đã bị thương một tay, nhưng tự tin còn có thể chiến đấu với sư thái một trận.

Vong Tình sư thái nói:

- Thí chủ hãy khoan, chờ lão ni thắng Tiêu Lĩnh Vu rồi động thủ cũng chưa muộn.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Sao lão thân lại không động thủ với sư thái trước Tiêu Lĩnh Vu được?

Vong Tình sư thái đáp:

- Thí chủ đã kiên trì như vậy lão ni cũng đành tuân mạng.

Hồng Bà Bà nói:

- Hay lắm!. Chúng ta hãy đánh trước. Lão thân mà thắng sư thái thì Tiêu Lĩnh Vu bất tất phải động thủ nữa.

Vong Tình sư thái đáp:

- Lão ni mà thất bại sẽ trở gót đi liền, suốt đời không ra khỏi ni am mà cũng không hỏi đến chuyện của nhà họ Trương nữa. Còn lão ni mà thắng thì mong thí chủ giao Khâu Tiểu San cho.

Hồng Bà Bà nói:

- Một khi lão thân đã thất bại, dĩ nhiên không thể chiếu cố đến y được.

Vong Tình sư thái giục:

- Hay lắm!. Thí chủ ra tay đi.

Khâu Tiểu San đầy vẻ đau khổ, muốn cản trở mà úy kỵ không dám tới gần.

Vong Tình sư thái chậm rãi nói:

- Khâu Tiểu San!. Lão ni muốn thuyết minh với ngươi mấy việc trước. Một là ngươi không thể cản trở việc này. Chắc ngươi cũng hiểu rồi. Hai là ngươi muốn tư.

tử thì sự việc càng rối rắm, tất gây nên thảm kịch đổ máu. Vì thế mà ngươi không thể chết được. Ba là ngươi đã tự biết mình là mầm họa thì chỉ có cách lấy chồng cho lẹ rồi ở chốn thâm khuê, đừng bôn tẩu giang hồ để rước lấy những điều phiền não vô vị. Hồng nhan bạc mệnh xưa nay vẫn thế. Huống chi ngươi cốt cách kiều mỵ, tức là hồng nhan bậc nhất trong đám hồng nhan. Người ta đều bảo Hoàng liên đắng mà ngươi còn hơn Hoàng liên gấp mười lần.

Khâu Tiểu San đưa hay tay lên bưng mặt, nước mắt đầm đìa, nàng nói:

- Đệ tử mà biết sớm có chuyện ngày nay thì đã hủy diện mạo cho thành một xú phụ.

Vong Tình sư thái cười lạt nói:

- Lão ni tham thiền mấy chục năm nay vẫn không giải được mối lụy thâm tình.

Khâu Tiểu San!. Ta muốn cho ngươi hay một việc mà chính ngươi chưa rõ.

Khâu Tiểu San lau nước mắt, lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Việc đó có liên quan tới đệ tử hay sao?

Vong Tình sư thái đáp:

- Đúng thế!.

Khâu Tiểu San nói:

- Đệ tử xin rửa tai lắng nghe đây.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu đối với ngươi thế nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Y coi đệ tử như tỷ tỷ và một niềm kính trọng khác thường.

Chương 124 - TẨY TÂM MAO XÁ QUẦN HÙNG TỤ HỘI

Vong Tình sư thái nói:

- Đó là khi y còn nhỏ. Nhưng hiện nay y đã chở thành chàng thiếu niên anh tuấn.

Khâu Tiểu San đáp:

- Y đối với đệ tử vẫn như ngày trước, không có gì khác cả.

Vong Tình sư thái nói:

- Lão ni tham luyện thiền công tuy chưa đến mực thông thần nhưng tự tin dã thành tựu rất nhiều về thuật bói toán và coi tướng. Nay lão ni vì tư tình mà dời khỏi ni am, chẳng kể thành hay bại, chỉ cốt khỏi hổ thẹn với tổ tông nhà họ Trương, nhưng cũng hi vọng đem hết năng lực mong manh giải khai tấm lưới lục tình cho các ngươi. Lão ni nghĩ sao nói vậy, còn tin hay không tùy các ngươi tự quyết lấy.

Bà đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại hiệp có mồi lửa thì bật lên, lão ni muốn coi kỹ đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt một chút, nhưng chàng cũng tuân lời móc mồi lửa bật cháy lên cầm tay.

Vong Tình sư thái dương mắt lên nhìn chàng rồi nói:

- Được rồi!. Đại hiệp tắt lửa đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời tắt lửa rồi hỏi:

- Tại hạ làm sao?

Vong Tình sư thái đáp:

- Lão ni xin nói một câu:

Thà làm khách đa tình chẳng thà là phụ nghĩa.

Bà đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San nói tiếp:

- Tiêu Lĩnh Vu chẳng phải bậc siêu nhân. Y kính trọng ngươi chỉ vì hồi nhỏ y đã tôn sùng rồi, thành ra không thể để lộ mối tình ái cương liệt ra ngoài mà thôi.

Thực ra nội tâm y cũng mê luyến ngươi chẳng kém gì Tuấn nhi.

Khâu Tiểu San liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ buồn rầu, buông tiếng thở dài.

Vong Tình sư thái nói:

- Lão ni không muốn nói nữa. Các ngươi tự tác chủ lấy mình.

Hồng Bà Bà rung cây trượng trúc giục:

- Chúng ta động thủ đi thôi.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Hồng thí chủ dùng cây trượng trúc trong tay để ra chiêu hay sao?

Hồng Bà Bà đáp:

- Lão thân dùng quen rồi, cũng tiện tay như một thứ khí giới.

Vong Tình sư thái vung cây phất trần lên nói:

- Hay lắm!. Lão ni cũng dùng cây phất trần này để đón tiếp trượng trúc của thí chủ.

Hồng Bà Bà tiến lên hai bước, cầm trượng trúc vung lên toan đánh xuống, đột nhiên mụ động tâm nói:

- Đã động thủ tất có người bị thương. Lão thân chợt nhớ tới một điều muốn hỏi cho biết rõ.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Điều chi?

Hồng Bà Bà hỏi:

- Thần Phong bang cùng lão thân trước nay chẳng có chuyện gì mà sao nay chúng lại tới đây xâm phạm Tẩy Tâm mạo xá?

Vong Tình sư thái đáp:

- Cái đó lão ni không hiểu.

Hồng Bà Bà hỏi:

- Dù sư thái có biết, chắc cũng không chịu nói ra, có phải vậy không?

Vong Tình sư thái đáp:

- Để lão ni hỏi lại coi.

Rồi bà quay lại hô:

- Trương Thành!. Lại đây!.

Trương Thành rảo bước tiến lại hỏi:

- Đại cô nương có điều chi dạy bảo?

Vong Tình sư thái hỏi:

- Các ngươi đã mời Thần Phong bang có phải không?

Trương Thành ngập ngừng đáp:

- Lão phu nhân.... không hiểu đại cô nương có chịu giúp đỡ chăng.... vì thế phải mời Thần Phong bang. Giả tỷ biết trước đại cô nương chịu tới đây thì dĩ nhiên không cần mời họ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu xen vào:

- Đã mời Thần Phong bang thì còn có thể mời thêm người khác.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Trương Thành!. Còn mời những ai nữa?

Trương Thành đáp:

- Cái đó lão nô không rõ.

Vong Tình sư thái giục:

- Nói thực đi!.

Bỗng nghe có tiếng thét lanh lảnh:

- Bất tất phải bức bách y Muốn hỏi thì hỏi ta đây.

Trương phu nhân đột nhiên đứng dậy, cất bước tiến lại.

Trương Thành nói:

- Lão phu nhân!. Phu nhân bị thương rất nặng, tuy đã uống linh đan của đại cô nương nhưng cũng không nên coi thường.

Trương phu nhân cười lạt đáp:

- Ta bấy nhiêu tuổi đầu, chết cũng chẳng có chi oán hận. Làm không xong việc cho Tuấn nhi để hổ thẹn với tổ tông nhà họ Trương thì chết đi còn yên tâm hơn.

Vong Tình sư thái thở dài hô:

- Tẩu tẩu!. Tiểu muội tu tâm chưa đủ, không thể thõng tay đứng nhìn mà không can thiệp...

Trương phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Đại muội tử!. Tục ngữ có câu:

“một người thành phật, tổ tiên chín đời lên cõi Niết Bàn”. Như vậy chứng tỏ con người thành Phật cũng không thể vứt bỏ tình huynh đệ. Đại muội tử!. Đại muội tử là người đắc đạo, không quen nhìn tẩu tẩu hành động bừa bãi, nhưng cũng chẳng thể thấy Trương gia chỉ còn một chồi mà lờ đi được. Em gái Tuấn nhi vì Lam Ngọc Đường say mê Khâu Tiểu San mà phát điên, Tuấn nhi vì Khâu Tiểu San mà thương tâm, không thuốc nào chữa được. Nay Tuấn nhi chỉ còn thoi thóp. Hỡi ơi!. Đại muội tử thử nghĩ coi, trước tình trạng này tẩu tẩu còn yên tâm thế nào được mà chẳng làm càn làm bậy?

Trương Thành nói theo:

- Đáng hận cả vị thiếu gia nhà họ Lam. Lão nô mà thấy y, quyết chẳng thể bo?

qua.

Vong Tình sư thái nói:

- Tự cổ chí kim, biết bao nhiêu đại anh hùng, đại hào kiệt đã bị chìm đắm vào bể tình. Tiểu muội chỉ biết hết lòng hết sức của mình, nhưng số trời đã định, e rằng khó nỗi vãn hồi đại kiếp.

Trương phu nhân nói:

- Nếu không giữ được sinh mạng cho Tuấn nhi thì ta còn mặt mũi nào nhìn thấy đại ca ở dưới suối vàng? Đành là nát ngọc tan vàng. Bây giờ chỉ còn cách tới đâu hay tới đó.

Mụ đảo mắt nhìn Hồng Bà Bà nói tiếp:

- Lạ Ở chỗ Khâu Tiểu San đi đến đâu cũng có người o bế. Cả đến Hồng đại ty?

của chúng ta mà không thèm nghĩ đến mối giao tình ngày trước, nhất tâm bảo vê.

con nha đầu kia, nhận thị làm đệ tử thừa kế để ra mặt can thiệp.

Hồng Bà Bà đáp:

- Cái đó có chi là lạ? Mẫu thân thị là nghĩa nữ của lão thân thì thị cũng kể như nghĩa tôn tử. Lệnh tôn nhi có mối chung tình thì đó là việc riêng của gã, nhưng gã đến Tẩy Tâm mạo xá gây rắc rối, chẳng lẽ lão thân không can thiệp được? Nay phu nhân lại đem người đến sang đoạt đệ tử của lão thân mà còn nhiều lời mãi ư?

Trương phu nhân tức giận hỏi:

- Sang đoạt thì đã sao? Ngươi giữ một đứa cháu hờ thì sao?

Hồng Bà Bà lạnh lùng hỏi lại:

- Lão thân đã nhường nhịn phu nhân nhiều rồi. Nếu phu nhân còn buông lời bất nhã, chẳng lẽ lão thân lại không biết giết người?

Trương phu nhân cười lạt đáp:

- Bà bà cầm chắc phần thắng rồi chăng? Dù đại muội tử không nhúng tay vào, đêm nay lão thân cũng quyết đạp Tẩy Tâm mạo xá thành bình địa.

Hồng Bà Bà cười khẩy hỏi:

- Phu nhân trông vào mấy người ở Bạch Vân sơn trang mà làm được chăng?

Trương phu nhân đáp:

- Chúng ta hãy chờ xem...

Đột nhiên mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Ngươi cũng đến đây là hay lắm!. Cái đó gọi là oan gia chạm trán. Bao nhiêu ân oán phen này kết liễu.

Vong Tình sư thái nghe mụ nói vậy hiểu ý hỏi ngay:

- Tẩu tẩu!. Tẩu tẩu bảo sao? Chẳng lẽ tẩu tẩu còn mời người ngoài nữa?

Trương phu nhân đáp:

- Đúng thế!.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Tẩu tẩu ước hẹn với những ai?

Trương phu nhân cười khanh khách đáp:

- Đại muội tử!. Dĩ nhiên không phải là người tốt. Nếu là người tốt như đại muội tử thì lại chẳng được tận tâm giúp cho tẩu tẩu.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Thần Phong bang phải chăng? Họ đã bị Tiêu Lĩnh Vu hủy diệt rồi kia mà?

Trương phu nhân đáp:

- Ta biết rồi. Nhưng ta lại tưởng không phải là hành động của Tiêu Lĩnh Vu mà là thủ đoạn của chủ nhân Tẩy Tâm mạo xá.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Thế tẩu tẩu ước hẹn với nhiều người?

Trương phu nhân đáp:

- Đúng thế!. Nhiều người lắm. Chỗ dụng tâm của ta là phải san bằng Tẩy Tâm mạo xá.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Tẩu tẩu có thể cho tiểu muội hay đã ước hẹn với những ai được chăng?

Trương phu nhân đáp:

- Hiện giờ tẩu tẩu chưa tiện nói. Đại muội tử chờ lát nữa rồi sẽ rõ.

Vong Tình sư thái lắc đầu nói:

- Tẩu tẩu ơi!. Hảo nhân không nên làm điều trái ngược...

Trương phu nhân ngắt lời:

- Hảo nhân thì được cái gì. Tôn nữ bị thương tâm thành kẻ điên khùng. Tôn nhi cũng lâm vào tình trạng vô phương cứu chữa. Đại muội tử!. Đại muội tử là hảo nhân nhưng mắt nhìn thấy hương hỏa nhà họ Trương phải đi đến chỗ tuyệt diệt, Bạch Vân sơn trang tan nát mà cũng cứ

ngồi yên mà làm hảo nhân được chăng?

Vong Tình sư thái đáp:

- Ca ca đã làm nên mấy việc lầm lỗi nên con cháu phải chịu báo ứng. Ca ca đã bảo tiểu muội sau này đừng nhúng tay vào công việc của Bạch Vân sơn trang, nhưng tiểu muội không nhẫn nại được...

Trương phu nhân cả cười ngắt lời:

- Lệnh ca ca cũng có làm việc hay Cái hay cái dở chẳng lẽ lại không gánh đỡ cho nhau?

Vong Tình sư thái đáp:

- Tẩu tẩu!. Thuyết nhân quả báo ứng không thể tính theo kiểu đó. Huống chi Tuấn nhi tuy bị thương nhưng chưa chết, hoặc còn có cơ cứu vãn...

Trương phu nhân ngắt lời:

- Dù có chữa được thương thế nhưng chẳng thể nào chữa được tâm bệnh cho gã.

Vong Tình sư thái nói:

- Chúng ta bức bách được Khâu Tiểu San thì cũng chỉ là chinh phục được thê?

xác thị, chứ không chinh phục được tấm lòng thị.

Trương phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Giữa Tuấn nhi và Khâu Tiểu San phải có một người chịu khuất tất. Chẳng lẽ người đó lại là Tuấn nhi.

Vong Tình sư thái vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Tẩu tẩu!. Tiểu muội đã đính ước với Hồng thí chủ và Tiêu đại hiệp là chuyến này đã khuấy động ngọn lửa trần tục, dù mấy chục năm thanh tu trôi theo dòng nước. Nhưng vì Tuấn nhi tiểu muội đành nhúng tay vào. Có điều tiểu muội không muốn người ngoài can thiệp vào. Vậy xin tẩu tẩu còn mời ai tới trợ quyền thì bảo ho.

về đi.

Trương phu nhân ban đầu sửng sốt một chút rồi cười lạt hỏi:

- Thế ra đại muội tử đã nắm chắc phần thắng Hồng Bà Bà và Tiêu Lĩnh Vu?

Vong Tình sư thái đáp:

- Việc động thủ tỷ đấu khó mà nói đến chuyện nắm chắc được.

Trương phu nhân hỏi:

- Đại muội tử đã không nắm chắc phần thắng mà lại bảo tẩu tẩu thoái hồi những người mời tới thì khi đại địch động thủ...

Vong Tình sư thái ngắt lời:

- Đây là việc riêng của Trương gia, tưởng không nên phiền tới người ngoài ra tay.

Trương phu nhân nói:

- Đại muội tử bản tính nhân từ. Đánh thua rồi bỏ đi quyết chẳng gây nên thảm kịch đổ máu.

Vong Tình sư thái đã thấy tức mình, ngắt lời:

- Chẳng lẽ tẩu tẩu nhất định phải có chuyện đổ máu mới chịu hay sao?

Trương phu nhân đáp:

- Không giết Hồng Bà Bà và Tiêu Lĩnh Vu thì Tuấn nhi vĩnh viễn không có cơ hội lấy được Khâu Tiểu San.

Vong Tình sư thái nói:

- Tẩu tẩu cố chấp như vậy, tiểu muội chỉ còn đường bỏ đi không can thiệp nữa.

Trương phu nhân thấy mình đang bị trọng thương mà Vong Tình sư thái bỏ đi thì bất luận Hồng Bà Bà hay Tiêu Lĩnh Vu chỉ cất tay một cái là giết được ngay Mu.

không khỏi hoang mang, trầm ngâm không nói gì.

Vong Tình sư thái giục:

- Tẩu tẩu ra cản trở họ lại đi.

Trương phu nhân thở dài đáp:

- Chậm mất rồi. E rằng tẩu tẩu không còn cách gì ngăn cản họ được.

Vong Tình sư thái lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Trương phu nhân đáp:

- Vì tẩu tẩu đã nhận lời hợp tác với họ.

Vong Tình sư thái hỏi:

- Những ai vậy?

Trương phu nhân đáp:

- Thẩm Mộc Phong, Vu công tử...

Vong Tình sư thái hỏi:

- Vu công tử nào?

Trương phu nhân đáp:

- Y là truyền nhân của Ngũ Độc môn. Khâu Vân Cô và song thân y đã ước hẹn với nhau gả Khâu Tiểu San cho y làm vợ, nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cướp mất. Ngoài ra còn một vị Hồng y đại hòa thượng, nghe nói thân phận rất tôn cao. Nhà sư này có xích mích với sư phụ Tiêu Lĩnh Vu là Trang Sơn Bối...

Bỗng nhiên Tam Tuyệt sư thái toàn thân run lên hỏi:

- Trang Sơn Bối còn sống ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão nhân gia còn sống và là sư phụ tại hạ.

Tam Tuyệt sư thái nghiêm nét mặt nói:

- Ta biết rồi.

Sư thái nói câu này bằng giọng cực kỳ lạnh lẽo.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới sư phụ uỷ thác cho chàng đi kiếm người, nhưng nghe giọng nói lạnh lẽo của đối phương, chàng đành nhẫn nại không nói nữa.

Nguyên Tam Tuyệt sư thái chính là tình nhân của Trang Sơn Bối ngày trước, nên y nghe Trương phu nhân nhắc tới bất giác trong lòng xúc động. Nhưng y cắt tóc tu hành lâu ngày, thiền công thâm hậu, trở lại bình tĩnh được ngay.

Vong Tình sư thái quay lại ngó Tam Tuyệt sư thái, lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu, buông tiếng thở dài rồi bảo Trương phu nhân:

- Tẩu tẩu!. Bọn người đó là phường vạn ác, sao tẩu tẩu lại quen biết chúng?

Trương phu nhân đáp:

- Cũng vì Tuấn nhi mà thôi.

Vong Tình sư thái toan hỏi nữa, bỗng thấy mất bóng người đang chạy lẹ tới.

Người đi đầu cao lớn mà lưng gù, chính là Thẩm Mộc Phong.

Theo sau là một nhà sư áo đỏ, Vu công tử, Kim Hoa phu nhân, Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy Kim Hoa phu nhân mới biết là mụ chưa chết, chàng đã mừng thầm. Nhưng khi nhận ra Độc Thủ Dược Vương thì không khỏi sửng sốt, ngơ ngác lên tiếng:

- Nam Cung lão tiền bối!.

Độc Thủ Dược Vương cười hô hố đáp:

- Ai trong là trong, ai đục là đục. Lão phu không hợp tác được với những nhân vật hiệp nghĩa như các vị đây đành hợp tác với Thẩm đại trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng, toan buông lời thóa mạ, nhưng chàng lại nhẫn nhịn không nói gì.

Thẩm Mộc Phong nhìn Trương phu nhân hỏi:

- Phu nhân đã bị thương rồi ư?

Trương phu nhân đáp:

- Bị thương về tay Hồng Bà Bà.

Thẩm Mộ Phong cười nói:

- Lát nữa lão phu sẽ trả thù cho phu nhân.

Lão lại ngó Vong Tình sư thái hỏi:

- Đây chắc là Vong Tình sư thái?

Vong Tình sư thái đáp:

- Bần ni không dám.

Bỗng nhà sư áo đỏ cười ha hả nói:

- Trương cô nương còn nhớ bần tăng không? Ngày trước Tiêu Vương Trương Phóng huynh đã đưa cô nương gặp bần tăng một lần. Khi đó bần tăng chưa tới hai mươi, mà cô nương chưa đầy mười tuổi.

Vong Tình sư thái đáp:

- Bần ni quên rồi.

Hồng y hòa thượng cười nói:

- Đã mấy chục năm qua, chúng ta đều già cả rồi. Bần tăng mà không biết lai lịch thì cũng không thể nhận ra Trương cô nương nữa.

Vong Tình sư thái nói:

- Lão ni pháp hiệu là Vong Tình, bao nhiêu người quen ngày trước đều quên sạch cả rồi.

Hồng y hòa thượng biến sắc đã toan nổi nóng nhưng Thẩm Mộ Phong đưa mắt cản lại.

Vong Tình sư thái nhìn Trương phu nhân bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

- Tẩu tẩu định xử lý vụ này ra sao?

Trương phu nhân không trả lời vào câu hỏi, lại nói:

- Các vị có thể đi được rồi.

Vong Tình sư thái nói:

- Tiểu muội mà biết sớm tẩu tẩu ước hẹn nhiều tay trợ thủ thế này thì quyết không can thiệp vào nữa...

Trương phu nhân lạnh lùng đáp:

- Bây giờ cũng chưa muộn. Đại muội tử cũng chưa ra tay, có mất mát gì đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đặc biệt chú ý đến Hồng Y hòa thượng vì chàng đã chặt đứt một cánh tay của lão mà bây giờ lại thấy lão còn đủ hai tay Chàng nhìn kỹ lại thì thấy hai tay áo nhà sư che lấp cả ngón tay nên không thể nhìn rõ.

Chàng rất lấy làm lạ vì đáng lý Hồng Y hòa thượng phải căm hận chàng lắm mới phải, nhưng lão chỉ ngó qua chàng một cái rồi thôi.

Thẩm Mộc Phong, Kim Hoa phu nhân, Vu công tử đều đứng yên chẳng nói câu nào.

Tiêu Lĩnh Vu ít lâu nay trải qua nhiều biến cố hung hiểm, tuy trong lòng không biết bao nhiêu mối hoài nghi mà vẫn trầm tĩnh, chẳng hỏi han gì lẳng lặng coi diễn biến.

Bỗng nghe Vong Tình sư thái cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Bạch Vân sơn trang có thể tan tành, nhưng đừng để tiếng xấu muôn đời. Tẩu tẩu hành động cách này là định hủy diệt thanh danh của Bạch Vân sơn trang hay sao?

Trương phu nhân cười lạt nói:

- Ôi thanh danh!. Thanh danh đã giúp được gì cho Bạch Vân sơn trang? Ta chỉ cần duy trì được hương hỏa cho nhà họ Trương là không thẹn với tổ tông nhà đại muội.

Vong Tình sư thái thiền công thâm hậu mà lúc này cũng không sao kiềm chế được mối kích động trong lòng, thần sắc biến đổi mấy lần.

Trương phu nhân dường như đã khám phá ra vẻ mặt khó coi của Vong Tình sư thái. Mụ biến sắc nói:

- Đại muội tử!. Đại muội tử là thế ngoại cao nhân. Tẩu tẩu bất đắc dĩ phải nhờ cậy, thực tình không muốn lôi đại muội tử xuống nước. Bây giờ những tay trợ thu?

của tẩu tẩu đã đến rồi. Đại muội tử bất tất phải can thiệp nữa.

Vong Tình sư thái không lý gì đến lời nói của Trương phu nhân. Bà đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong thủng thẳng nói:

- Đây là việc riêng của nhà họ Trương, không dám phiền đến các vị phải nhọc lòng.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Thần ni nói gì, tại hạ nghe không hiểu?

Vong Tình sư thái nhắc lại:

- Công việc của Trương gia không dám phiền đến các vị cùng quý hữu phải quan tâm. Bọn bần ni tự có cách xử lý.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tại hạ có lời ước với Trương phu nhân. Chỉ cần Trương phu nhân nói một câu là bọn tại hạ trở

gót đi ngay.

Chương 125 - DIỆT ÁC MA THIÊN HẠ THÁI BÌNH

Vong Tình sư thái liền quay lại hỏi Trương phu nhân:

- Tẩu tẩu!. Đây là cơ hội tối hậu. Xin tẩu tẩu nói một câu là các vị đây bỏ đi ngay.

Trương phu nhân trầm ngâm đáp:

- Đại muội tử!. Hãy nghe lời khuyên của tẩu tẩu mà trở về đi.

Vong Tình sư thái buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.

Trương phu nhân nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thẩm đại trang chúa!. Nhất nhất đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đâu vào đấy cả rồi. Phu nhân tính sao?

Trương phu nhân đáp:

- Có thể động thủ ngay tức khắc.

Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi:

- Lúc phu nhân ước hẹn với tại hạ, dường như không nhắc tới Tiêu đại hiệp thì phải?

Tiêu Lĩnh Vu toan đáp lại là mình ngẫu nhiên tới đây, nhưng rồi chàng nhẫn nại không nói gì.

Trương phu nhân cũng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói:

- Vụ này lão thân cũng không biết.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chắc là Khâu cô nương biết trước phu nhân đến tầm cừu nên ước hẹn Tiêu Lĩnh Vu tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn họ muốn đổ lỗi cho Khâu Tiểu San, chàng không nhịn được lên tiếng:

- Vụ này không liên quan gì tới Khâu cô nương.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nếu vậy là các hạ ngẫu nhiên tới đây rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tục ngữ có câu:

“Oan gia chạm trán trên đường nhỏ hẹp”.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Xem chừng Tiêu đại hiệp đã nắm vững tình thế.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ hy vọng đêm nay là cuộc chiến tối hậu của chúng tạ Đại trang chúa không chết thì tại hạ cũng hết sống.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Hay lắm!. Tại hạ cũng mong cuộc đấu này đi đến chỗ sinh tử. Có điều chúng ta bất tất phải đơn đả đả độc đấu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại trang chúa nói vậy là chuẩn bị quần công Tiêu mỗ chăng?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Tùy các hạ nghĩ sao cũng được.

Trương phu nhân đột nhiên xen vào:

- Chúng ta hãy tính kỹ trước. Bây giờ đối phó với Hồng Bà Bà để cướp Khâu Tiểu San đem đi, rồi các vị sẽ đối phó với Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Trương phu nhân!. Nếu không giết được Tiêu Lĩnh Vu thì đừng hòng cướp được Khâu Tiểu San.

Hồng Bà Bà không nhịn được lên tiếng:

- Các vị chỉ tính chuyện đối phó với Tiêu Lĩnh Vu, chẳng lẽ không coi lão thân vào đâu?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Bà Bà cứ yên trí. Một tay cao thủ như Hồng Bà Bà, khi nào bọn tại hạ không kể đến?

Hồng Bà Bà nói:

- Hay lắm!. Các vị kéo người đến xâm phạm Tẩy Tâm mạo xá là có ý xung đột với lão thân. Vậy hãy đả bại lão thân rồi hãy đối phó với Tiêu Lĩnh Vu cũng chưa muộn.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Hồng Bà Bà đã muốn động thủ, vậy tại hạ xin nói trước:

Cuộc đấu đêm nay chẳng phải chuyện tranh giành thông thường trên võ lâm mà là cuộc quyết đấu sinh tử, bất chấp lề luật giang hồ. Ai có bản lãnh gì cứ việc trổ ra theo kiểu Bát tiên quá hải.

Hồng Bà Bà cười lạt hỏi:

- Các vị ỷ đông người, chẩn bị quần công chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng thế!. Ngoài chuyện quần công, Kim Hoa phu nhân ở Miêu Cương và Vu công tử ở Ngũ Độc môn còn đem theo rất nhiều độc vật. Phi Vân đại sư cũng có Cửu Hoàn phi.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Té ra nhà sư áo đỏ kia có pháp danh là Phi Vân.

Lại nghe Vong Tình sư thái lạnh lùng hỏi:

- Các vị hoàn toàn không tuân giữ qui củ giang hồ ư?

Thẩm Mộc Phong hững hờ đáp:

- Lệnh tẩu đã ước hẹn với bọn tại hạ đã nói rõ trước là bất cần qui củ giang hồ, bất chấp thủ đoạn, chỉ cần cướp được Khâu Tiểu San là xong.

Vong Tình sư thái biến sắc quay lại nhìn Trương phu nhân hỏi:

- Tẩu tẩu!. Tẩu tẩu có nói thế thật không?

Trương phu nhân gật đầu đáp:

- Quả là ta có ước hẹn như vậy.

Vong Tình sư thái thở dài nói:

- Bao nhiêu thanh danh của tiên huynh trên chốn giang hồ xem chừng đã bị tiêu tan về tay tẩu tẩu mất rồi.

Bà đảo mắt nhìn Hồng Bà Bà nói:

- Hồng thí chủ!. Cuộc tỷ võ giữa chúng ta không thành vấn đề nữa.

Hồng Bà Bà nói:

- Hay lắm!. Vong Tình sư thái!. Lão thân xóa bỏ hết mối thù hận giữa lão thân và Bạch Vân sơn trang.

Trương phu nhân ngắt lời:

- Muộn quá rồi. Trừ phi Bà Bà chịu giao Khâu Tiểu San cho ta thì không kể.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu xen vào:

- Không được!. Chúng ta đã ước hẹn với nhau thì dù Hồng Bà Bà chịu dâng Khâu Tiểu San, phu nhân cũng không thể giữa đường bỏ cuộc.

Trương phu nhân ngơ ngác không biết nói sao.

Hồng Bà Bà cười lạt nói:

- Trương phu nhân bất tất phải lấy làm khó nghĩ. Lão thân nhất quyết không chịu giao Khâu Tiểu San đâu.

Bà nhìn Thẩm Mộc Phong nói tiếp:

- Thẩm đại trang chúa!. Chúng ta động thủ được rồi. Lão thân xin lãnh giáo trước.

Bà vung cây trúc trượng lên điểm tới trước ngực Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong nghiêng mình né tránh. Tay trái rút cây tử xích, tay mặt lấy đoản kiếm ra. Hắn chưa phản kích ngay. Lớn tiếng hỏi Trương phu nhân:

- Phu nhân đem những ai tới?

Trương phu nhân đáp:

- Ngoài lão thân còn lão bộc Trương Thành và bảy tay kiếm thủ, nhưng chúng bị Hồng Bà Bà giết chết rồi.

Thẩm Mộc Phong chau mày giục:

- Lệnh muội là Vong Tình sư thái võ công cao cường, có thể đối phó được với Hồng Bà Bà. Phu nhân hạ lệnh cho sư thái động thủ đi.

Trương phu nhân nhăn nhó cười đáp:

- Chỉ sợ y không chịu nghe lời lão thân.

Hồng Bà Bà cũng chưa động thủ, dường như còn có ý chờ thái độ của Vong Tình sư thái.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Đây là việc riêng của Trương gia. Còn bọn tại hạ chỉ đến trợ quyền. Chẳng lẽ bọn tại hạ liều mạng để các vị tụ thủ bàn quan?

Trương phu nhân nói:

- Lão thân đã đấu với Hồng Bà Bà một trận, tuy bị chấn động nội phủ, nhưng đã dùng kiếm có tẩm chất độc đâm trúng y một nhát. Bây giờ chất độc sắp phát tác.

Thẩm đại trang chúa thắng y chẳng khó khăn gì.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thế ra lệnh muội Vong Tình sư thái không giúp bọn tại hạ nữa hay sao?

Vong Tình sư thái lạnh lùng đáp:

- Chẳng những bần ni không giúp mà còn đối nghịch với đại trang chúa nữa.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi:

- Sao? Cả chuyện sinh tử của Ngọc Tiêu lang quân sư thái cũng không đếm xỉa đến nữa ư?

Vong Tình sư thái đáp:

- Trương gia có thể chết hết, nhưng không thể để thanh danh bị hủy hoại.

Thẩm Mộc Phong tức quá cười khẩy nói:

- Hay quá!. Trương phu nhân mời được một tay trợ thủ tuyệt hảo.

Trương phu nhân lớn tiếng:

- Đại muội tử!. Đại muội tử đã chẳng giúp thì thôi, sao còn đối nghịch với chúng tả Xin đại muội tử về đi.

Vong Tình sư thái hỏi lại:

- Việc Trương gia chúng ta đã có tiểu muội và tẩu tẩu giải quyết. Sao tẩu tẩu không khuyên họ rút lui?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tại hạ đã đến đây, khi nào chịu bỏ đi một cách khinh xuất?

Vong Tình sư thái đáp:

- Cái đó đủ chứng minh đại trang chúa chẳng phải vì Trương gia mà tới đây.

Hồng Bà Bà nhận thấy Vong Tình sư thái không chịu trợ quyền cho bọn Thẩm Mộc Phong, cũng yên tâm được một phần, liền tiến lên nói:

- Thẩm Mộc Phong!. Lão thân nghe nói các hạ thủ ác đã nhiều. Chỉ vì lão thân đã có lời thề nên không thể đi kiếm các hạ để trừ hại cho võ lâm. Ngờ đâu các hạ lại tự dẫn thân đến. Lão thân chuyến này muốn làm một hảo sự cho võ lâm đồng đạo.

Bà vung cây trúc trượng bổ xuống đầu Thẩm Mộc Phong.

Lần này Thẩm Mộc Phong không né tránh, huy động cây tử xích phản kích.

Hai bên khai diễn một trường ác đấu.

Khâu Tiểu San đột nhiên giơ tay lên vỗ hai cái. Tố Văn, Tiểu Hồng từ trong mạo xá chạy ra, tay cầm một thanh kiếm nhẹ đưa cho Khâu Tiểu San. Đồng thời chúng cũng rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Tiêu Lĩnh Vu cũng thò tay vào bọc rút thanh Phục Ma kim kiếm dài một thước tám tấc ra thủ thế chờ đợi.

Chàng tính thầm trong bụng:

- "Hồng Bà Bà cầm cự được với Thẩm Mộc Phong. Ta đánh với Phi Vân hòa thượng. Khâu tỷ tỷ và nhị tỷ đem toàn lực chặn đứng Độc Thủ Dược Vương và Kim Hoa phu nhân". Bách Lý Băng có thể giữ thế quân bình với Vu công tử. Chỉ cần Vong Tình sư thái đừng ra tay trợ định là mấu chốt cuộc thắng bại ở ta cùng Hồng Bà Bà.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Vong Tình sư thái nói:

- Thẩm Mộc Phong các hạ mà hạ lệnh quần công thì thầy trò lão ni cũng phải ra tay.

Thẩm Mộc Phong vừa đánh với Hồng Bà Bà, vừa lớn tiếng hô:

- Trương phu nhân!. Chỉ cần ngăn chặn Vong Tình sư thái là mười phần chúng ta đã nắm được tám phần thắng.

Trương phu nhân thở dài nói:

- Đại muội tử!. Đại muội tử mà giúp Hồng Bà Bà thì hãy giết tẩu tẩu đi đã.

Mụ vừa quát vừa nhảy xổ về phía Vong Tình sư thái.

Vong Tình sư thái nghiêng mình né tránh.

Trương phu nhân bị thương chưa khỏi, vừa gắng gượng đề tụ chân khí liền cảm thấy không chống nổi. Mụ nhảy chưa tới nơi đã té xuống đất.

Vong Tình sư thái không quay đầu lại, vung tay chụp lấy Trương phu nhân, vừa điểm huyệt vừa nói:

- Trương Thành!. Lão hãy bảo vệ phu nhân cho cẩn thận.

Trương Thành dạ một tiếng rồi vội lùi lại đón lấy Trương phu nhân.

Bỗng nghe tiếng rú "úi chao!." vang lên. Kim Diện Thiết Thủ đột nhiên té xuống. Tiếp theo mùi hôi tanh xông lên sặc sụa.

Vong Tình sư thái vung cây phất trần đánh chát một tiếng, quật chết mấy giống độc vật bò gần tới bên mình rồi hô:

- Mau chạy về phía trước. Bọn chúng đã ngấm ngầm phóng độc vật ra rồi.

Khâu Tiểu San nói:

- Sư phụ!. Xin lão nhân gia vào trong mao xá ẩn lánh.

Lập tức bốn mặt tám phương đủ thứ độc vật nào quái xà, nào ngô công, nào yết tử ào ào tiến lại.

Tam Tuyệt sư thái huy động trường kiếm bảo vệ Trương phu nhân, miệng nói:

- Sư phụ!. Chúng ta vào cả Tây Tẩm mao xá hay sao?

Vong Tình sư thái đáp:

- Đó là đường rút lui duy nhất.

Trương Thành ôm Trương phu nhân rảo bước chạy trước.

Tam Tuyệt sư thái cầm kiếm theo sau hộ vệ.

Khâu Tiểu San khẽ nói:

- Tố Văn, Tiểu Hồng!. Các ngươi bảo vệ cho Trương phu nhân.

Trương Thành giao Trương phu nhân cho hai ả rồi xoay mình đứng chắn phía trước.

Lúc này các loại độc vật đều xông cả về phía mao xá.

Vong Tình sư thái, Khâu Tiểu San, Tam Tuyệt sư thái và Trương Thành đều huy động binh khí chém giết độc vật khiến chúng không thể tới gần.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm Phục Ma kim kiếm bước tạt ngang hai bước nói:

- Hồng lão tiền bối!. Chúng ta bị độc vật bao vây, không nên ham đánh, hãy lùi vào mao xá rồi tính.

Chhàng vừa nói vừa vung kim kiếm chặt đứt mấy con rắn độc.

Hồng Bà Bà đáp:

- Đại hiệp cứ lui vào, bất tất phải lo cho lão thân.

Mụ vung trúc trượng tấn công rất mãnh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- “Vị lão thái thái này tuổi tác đã cao mà vẫn còn nóng nẩy vô cùng.” Đột nhiên Phi Vân hòa thượng cười lạt nói:

- Tiêu Lĩnh Vu!. Ngươi đâm lão tăng một kiếm, lão tăng muốn trả lời bằng một tràng Cửu hoàn phi bạt.

Lão vung hai tay lên, hai tia kim quang ào ào xô tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm lên gạt. Kim thép đụng nhau bật lên tiếng choang choang rùng rợn.

Cây Phi Bạt tựa hồ mọc cánh, bị Tiêu Lĩnh Vu gạt ra rồi lập tức xoay tròn lại.

Nguyên cây Cửu Hoàn phi bạt này do chín cái phi bạt chắp lại thành một. Phi bạt đánh ra rồi lại thúc đẩy chưởng lực chỉ huy công kích một bên địch theo lối liên hoàn. Quả là võ lâm nhất tuyệt.

Tiêu Lĩnh Vu bị tràng phi bạt vây hãm. Trong lúc nhất thời không có cách nào thoát thân được.

Bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương nói:

- Đại sư!. Tại hạ giúp đại sư một tay.

Phi Vân đại sư đáp:

- Hay lắm!. Dược Vương ở mé tả Tiêu Lĩnh Vu đánh vào...

Nhà sư chưa dứt lời đột nhiên thấy hoa mắt. Người lão xô về phía trước mấy bước, thổ ra mấy búng máu tươi.

Nguyên lúc Độc Thủ Dược Vương lên tiếng đã ngấm ngầm vận tụ công lực phóng chưởng đánh vào sau lưng Phi Vân đại sư.

Phát chưởng này Độc Thủ Dược Vương vận hết thập thành công lực đánh ra.

Phi Vân đại sư tuy võ công tuyệt thế cũng không chịu nổi. Ngũ tạng đảo lộn, miệng hộc máu tươi.

Phi Vân đại sư gắng gượng kiềm chế nội thương, xoay mình nhảy xổ lại phóng chưởng đánh Độc Thủ Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương không ngờ nhà sư vừa trúng độc thủ vẫn còn năng lực quay lại phản kích. Lão không kịp né tránh đành vung chưởng ra đón tiếp.

Song chưởng đụng nhau đánh sầm một tiếng. Độc Thủ Dược Vương bật lên tiếng rú, loạng choạng lùi lại năm bước rồi ngã ngửa ra.

Lúc này phi bạt đã bị Tiêu Lĩnh Vu đánh rớt. Chàng liền cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Phi Vân hòa thượng.

Hàn quang loé lên, máu tươi vọt ra như suối. Đầu Phi Vân hòa thượng bắn ra xa hơn trượng.

Tiêu Lĩnh Vu chém bay đầu Phi Vân hòa thượng rồi vọt lại gọi Độc Thủ Dược Vương:

- Lão tiền bối!.

Bỗng thấy mấy con rắn độc đang cắn vào mình Độc Thủ Dược Vương. Chàng liền vung kiếm chém chết độc xà rồi nâng Độc Thủ Dược Vương dậy.

Lúc ấy một bóng người từ trên cây nhẩy xuống đứng bên Tiêu Lĩnh Vu.

Nguyên Bách Lý Băng ẩn trên ngọn cây theo dõi tình hình. Cô nghe tiếng rú của Độc Thủ Dược Vương vội nhảy xuống cứu thì đã chậm mất một bước.

Độc Thủ Dược Vương ám tập Phi Vân hòa thượng rồi lão cũng bị trọng thương. Chỉ trong nháy mắt trường đấu đã nảy sinh kỳ biến.

Vu công tử rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Mọi người quay lại thấy Kim Hoa phu nhân đang vuốt lại mái tóc. Mụ nói:

- Chỉ còn một mình Thẩm Mộc Phong mà thôi.

Nguyên lúc Độc Thủ Dược Vương ám toán Phi Vân hòa thượng, Kim Hoa phu nhân cũng ngấm ngầm phóng con Bạch tuyến xà cho cắn vào cổ tay Vu công tử.

Mụ lại vung chưởng tấn công. Hai bên mới qua lại năm chiêu, Vu công tử vì chất độc phát tác, không chống cự nổi. Gã trúng chưởng vào trước ngực, ngã lăn ra đất chết liền.

Vu công tử chết rồi. Độc vật không người kiềm chế đều từ từ lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt buồn rầu nhìn Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lão tiền bối hãy yên tâm tịnh dưỡng. Tại hạ đi giết Thẩm Mộc Phong trả hận cho lão tiền bối.

Chàng liền chống kiếm quay trở lai. lớn tiếng hô:

- Xin Hồng lão tiền bối nhường cho tại hạ. Để tại hạ giết Thẩm Mộc Phong.

Hồng Bà Bà quả nhiên đánh ra hai trượng rồi lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu cầm kim kiếm trỏ vào Thẩm Mộc Phong nói:

- Chỉ trong vòng trăm chiêu là tại hạ phải giết được đại trang chúa.

Nói rồi chàng vung kiếm đánh liền.

ánh hàn quang lấp loáng. Thẩm Mộc Phong bị làn kiếm ảnh bao vây.

Hồng Bà Bà thở hồng hộc không ngớt, quay lại nhìn Vong Tình sư thái nói:

- Võ công của Thẩm Mộc Phong quả nhiên chẳng kém gì lão thân.

Vong Tình sư thái đáp:

- Chúng ta về già rồi thì lại có lớp người mới quật khởi trên chốn giang hồ.

Hồng Bà Bà đột nhiên đoạt lấy thanh trường kiếm trong tay Tiểu Hồng rồi xoay kiếm chặt cánh tay trái đánh soạt một cái.

Khâu Tiểu San la hoảng:

- Sư phụ!....

Hồng Bà Bà cười nói:

- Vì sư phụ còn muốn sống thêm mấy bữa nữa nên phải chặt cánh tay trái này đi. Trong lúc ác chiến, ta không thể vận khí phong tỏa huyệt đạo để ngăn cản chất độc thấm vào tim. Ngươi đi lấy thuốc buộc cho ta.

Vong Tình sư thái lấy một viên thuốc đưa cho Hồng Bà Bà và bảo mụ nuốt đi.

Khâu Tiểu San chạy vào trong nhà lấy dược vật buộc vết thương trên cánh tay trái cho mụ.

Nàng vừa buộc xong thì đột nhiên nghe một tiếng quát lớn, ánh hàn quang thu lại. Thân hình cao lớn của Thẩm Mộc Phong bị chặt làm hai đoạn gục xuống.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại hai bước, quẳng kim kiếm rồi chạy lại hỏi Độc Thủ Dược Vương:

- Nam Cung lão tiền bối!. Lão tiền bối đã đỡ chưa?

Lúc này Kim Hoa phu nhân đã cho lão uống hai viên thuốc trừ nọc rắn.

Khâu Tiểu San, Vong Tình sư thái, Hồng Bà Bà đều vây quanh lại.

Độc Thủ Dược Vương vẻ mặt rất đau khổ, mỉm cười đáp:

- Lão phu đã bị chấn đoạn tâm mạch, không còn thuốc nào cứu được. Trước nay lão phu làm

nên tội ác đã nhiều, nay chết cũng là đáng kiếp...

Vong Tình sư thái nói:

- Buông đao đồ tể lập địa thành phật. Lão thí chủ...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Lão phu còn mấy câu cần nói hết. Nguyên khí trong mình sắp tiêu tan đến nơi.

Quả nhiên không ai dám nói nữa, lắng tai nghe lời lão.

Độc Thủ Dược Vương hô:

- Khâu Tiểu San cô nương!.

Khâu Tiểu San hơi sửng sốt một chút. Nàng cúi xuống hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Trong túi áo lão phu có một phong thự Cô nương lấy mà coi. Lão phu hy vọng cô nương ưng thuận cho lời thỉnh cầu của lão phu.

Khâu Tiểu San đáp:

- Vãn bối mà làm được nhất định tuân theo.

Nàng thò tay vào túi áo Độc Thủ Dược Vương móc thư ra thấy ngoài bao đề:

“Khâu Tiểu San cô nương nhã giám”.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lời yêu cầu của lão phu cũng không có gì quá đáng, lão phu tin rằng cô nương ưng chịu...

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp!. Thẩm Mộc Phong đem theo hơn ba chục tên thuộc hạ đều bị lão phu ngấm ngầm hạ độc. Bọn chúng không thể sống đến sáng. Các vị khỏi lo gì nữa.

Vong Tình sư thái nghe lão nói đã hạ độc giết chết hơn ba chục mạng người, bất giác cất tiếng niệm phật hiệu.

Độc Thủ Dược Vương lúc này máu miệng máu mũi trào ra nhưng vẫn gắng gượng nói tiếp:

- Lão phu đã sai người thông tri cho Vũ Văn Hàn Đào. Đại khái trưa mai tiên sinh sẽ tới đây. Bắc Thiên Tôn Giả cũng đến Trung Nguyên.

Bách Lý Băng hỏi:

- Gia phụ có biết tiểu nữ ở đây không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão biết rồi. Chắc Tôn Giả sẽ tới đây trước lúc mặt trời lặn.

Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Còn một việc lão phu đã làm thay Tiêu đại hiệp rồi. Bao Nhất Thiên đã bị lão phu hạ độc, ít ra còn sống được nửa tháng nữa mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Lão là người rất thâm độc.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lần này lão phu thành công, được Thẩm Mộc Phong tín nhiệm là nhờ ở Kim Hoa phu nhân. Phu nhân đã vì Tiêu đại hiệp mà hiến thân cho Thẩm Mộc Phong.

Đột nhiên lão giẫy giụa mấy cái rồi nhắm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại không thấy tung tích của Kim Hoa phu nhân đâu nữa.

Nguyên mụ đã bỏ đi từ khi quần hào lắng tai nghe Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu ôm thi thể Độc Thủ Dược Vương lên nói:

- Lão tiền bối với Tiêu mỗ ơn nghĩa thâm hậu. Vãn bối phải hậu táng cho tròn đạo.

Chàng quay lại vái chào Hồng Bà Bà nói:

- Vãn bối đến quấy nhiễu lão tiền bối. Bây giờ xin cáo biệt.

Hồng Bà Bà nói:

- Anh hùng thiên hạ trưa nay sẽ tới đây. Đại hiệp không chờ họ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cự hung trừ xong rồi. Thiên hạ ít lắm cũng được một thời gian thái bình. V ãn bối bất tất phải gặp họ nữa.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca!. Đại ca không lấy thanh kim kiếm nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cự ma diệt rồi. Phục Ma kim kiếm xin giao lại cho Hồng Bà Bà cất giữ.

Bách Lý Băng hỏi:

- Đại ca bỏ luôn cả tiểu muội nữa sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Băng Nhi ở đây chờ gặp lệnh tôn, bẩm rõ sự tình. Nếu Băng Nhi được lệnh tôn đồng ý cho

chúng ta đi lại với nhau thì đêm trung thu sang năm tiểu huynh đến đón ở ngọn núi cao nhất trong dãy Hoa Sơn. Qúa canh năm mà không thấy là tiểu huynh không chờ nữa.

Bách Lý Băng gật đầu nói:

- Tiểu muội tin rằng sẽ được gia phụ đồng ý. Chúng ta sẽ gặp nhau vào ngày trung thu sang năm.

Khâu Tiểu San mở thơ của Độc Thủ Dược Vương ra coi. Trong thơ viết:

“Tiểu nữ đã mang thai với Tiêu Lĩnh Vu mà không muốn nói ra. Tiêu Lĩnh Vu lại không biết. Mong Khâu cô nương thành toàn vụ này. Lão phu cảm kích vô cùng.” Khâu Tiểu San quay đầu nhìn lại thì Tiêu Lĩnh Vu đã mất hút vào trong bóng đêm. Bách Lý Băng nhìn về phía chàng ra đi ngơ ngẩn xuất thần. Khâu Tiểu San thơ?

dài nghĩ bụng:

- “Người tài giỏi đến đâu cũng khó tránh khỏi lầm lẫn. Tiêu huynh đệ là hảo nhân nhưng còn nhỏ tuổi quá mà thành tựu đã vượt mức. E rằng sau này biến đổi hoàn cảnh, thiện ác khác nhau trong một ý niệm, có thể anh hùng lại biến thành kiêu hùng. Băng muội cùng Nam Cung cô nương đối với y chỉ biết đường nhu thuận. Xem chừng ta phải đi theo để quản cố y”...